

Giới thiệu Yêu Nhầm Gã Tội Phạm

Khi một cặp đôi điên khùng ở bên nhau, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Có ai biết ông trùm mafia Nathan đã từng chỉ là một gã tội phạm đường phố. Hắn sống qua ngày và xây dựng nên một suy nghĩ, thế giới tội ác của riêng mình. Hiện giờ hắn có tất những thứ mà người ta mơ ước, tiền tài, địa vị, những thứ xa hoa....Không ai không ngưỡng mộ những thứ mà hắn có. Nhưng cũng không ai biết được đằng sau tất cả những hào quang đó, Nathan đã dành cả cuộc đời của mình cho một cô gái..

Tình yêu có giúp cô đưa anh trở về đúng quỹ đạo của mình?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khởi đầu

• BRENNNA'S POV

Tôi là Brenna, và chỉ là một sinh viên bình thường, tôi chẳng vui vẻ hay hòa đồng gì, chỉ là một con người khá bình thường. Vì sao tôi lại có tên là Brenna? Tôi đã từng hỏi mẹ tôi, bà ấy trả lời rằng: "Khi con được sinh ra, con có đôi mắt màu hạt dẻ trong suốt. một mái tóc đen huyền, mẹ liền thấy con chính là một mỹ nhân tóc đen trong lòng mẹ".

Tôi rất thương bà, nhưng bà đã mất trong vụ tai nạn giao thông kể từ khi tôi bảy tuổi. Từ đó thôi phải sống với thằng già chết tiệt mà tôi phải gọi là ba. Trong lòng tôi thằng cha chỉ là một tên khốn nát rượu. Lúc mẹ còn sống thì gã ta cũng chỉ là một gã chuyên dụ dỗ lừa tình con gái, bà cũng chỉ là một nạn nhân cho tới lúc sinh ra tôi, thì cây kim trong bọc cũng sẽ có ngày lòi ra. Hắn đánh đập, mắng nhiếc một người phụ nữ hắn từng gọi là vợ, bà đã phải nhịn nhục vì bảo vệ tôi. Chỉ tiếc là bà không thể bảo vệ tôi cả đời..

Tôi đã phải sống với thằng già đó đến tận bây giờ. Dĩ nhiên tôi vẫn được cho đi học và ăn uống bình thường, tiền bạc ở đâu để đưa tôi đi chợ, đi học hằng ngày thì tôi không rõ thằng cha kiếm đâu ra, khi say thì thằng cha đập phá nhà cửa, tỉnh táo thì chửi rủa tôi, say khướt thì đánh đập tôi, mà... sao cũng được, tôi đã quá quen với cuộc sống này rồi. Tôi cứ thế mà sống qua ngày, buổi sáng đến trường, buổi chiều về nhà rồi lên thẳng phòng cho tới buổi sáng.... cứ như vậy lặp đi lặp lại suốt mấy năm.

Đến một ngày thằng cha đem con phò nào đó về nhà, bà đứng chuẩn phò với mái tóc xoăn màu đen nhuộm đỏ, mặc trên mình chiếc đầm đen hai dây bó sát người kèm theo những đường mờ, gương mặt thì lờ lợt son phấn làm tôi chẳng muốn nhìn vì gớm. Và dĩ nhiên làm gì có chuyện mẹ kể thương con chồng. Thế là bây giờ việc tôi bị chửi rủa, đánh đập nhân lên hai, mà... cũng chả sao. Tôi bây giờ sống như một cái xác, không mục tiêu, không suy nghĩ, tôi chẳng có gì cả, cứ như vậy mà sống.

Rồi cũng có hôm con già đó kiếm chuyện và đuổi tôi ra khỏi nhà, cũng chẳng sao cả, tôi dọn đồ đạc chỉ vòn vẹn trong một chiếc balo, dĩ nhiên tôi chẳng nghĩ đến việc mình sẽ tiếp tục đi học, vì tôi chẳng có mục đích gì cả thì học làm chi.

Lúc này là ba giờ sáng, trời tối om om, gió lạnh buốt cả người, chỉ với chiếc áo thun trắng dài vừa qua hông, tôi còn chưa kịp mặc cả quần, mà... cũng chả sao, bây giờ mà có bị hiếp dâm, bị bắt cóc thậm chí là bị giết cũng chả sao cả. Suốt quãng thời gian sống trong căn nhà l*** đó tôi chưa bao giờ ngưng suy nghĩ về việc tự sát, nhưng nếu mẹ mà biết, chắc hẳn bà sẽ rất buồn nên tôi lại thôi..

Trên người chỉ mặc một chiếc áo thun, mang một đôi dép và đeo một chiếc balo, tôi cứ thế mà bước đi không biết đi đến đâu... tôi chẳng thèm nhìn phía trước mà chỉ cúi mặt xuống đất và bước đi. Giữa bầu không gian yên ắng thì bỗng tôi nghe được tiếng lết dép rất khó chịu, ngược lên nhìn xa xa thì thấy một gã đàn ông tướng tá khá to cao, trời khuya là tối nên tôi chẳng thể nhìn rõ hắn trông như thế nào cho tới khi hắn tiến lại gần phía tôi và nặng lời quát: "Con đi nào cần đường đây? hôm nay tao đếch có tâm trạng, cút qua một bên."

Hắn khá là to cao, tôi chỉ đứng chưa tới được nách hắn, hắn mặc một cái áo khoác màu đen còn trùm kín cả đầu, tóc thì che gần hết cả khuôn mặt chẳng thể nhìn nổi trông hắn như thế nào, trên tay thì cầm cả một bịch bia, tay còn lại thì cũng là cầm bịch bia nhưng chỉ cầm một lon để uống, người thì nồng nặc mùi bia và thuốc lá, tôi đoán tên này có vẻ đã say khướt rồi... tôi né qua một bên cho hắn đi và không thể không ngoái lại nhìn dáng vẻ của hắn. Không hiểu vì sao bóng lưng vạm vỡ đó làm tôi cảm thấy thật yên tâm và thanh thản, tôi không suy nghĩ gì cả liền đi theo sau hắn.

Hắn cứ đi và tôi cứ theo sau cho tới khi hắn quẹo vào một con hẻm, con hẻm này chỉ toàn là thùng rác bẩn thỉu... đi một hồi hắn bước vào một căn chung cư trông khá tồi tàn, tôi theo sau hắn lên tầng ba và cứ theo hắn cho đến cuối hành lang, bất ngờ hắn đập cửa phòng làm tôi giật thót cả mình, hắn bước vào phòng mà không thèm đóng cửa, tôi cứ thế đi theo hắn vào thì thấy hắn đã nằm bẹp xuống nệm rồi, hắn say đến nỗi chả biết có người theo tới tận nhà, thật không thể hiểu nổi tại sao hắn vẫn có thể về tới được nhà, mà... thôi kệ.

Vừa bước vào tôi đã ngửi được nồng nặc mùi thuốc lá, tôi nhìn quanh phòng thì thật tởm lợm: phòng chỉ có đúng một cái cửa sổ nhỏ xíu, chắc hẳn gã này cũng chả bao giờ để tâm đến việc mở cửa sổ cho thoáng, khắp nơi toàn lon bia đã hết và cả thuốc lá đã hút qua, gian bếp thì chén bát nôi chảo v..v đều bẩn thỉu, ở ngay góc tủ có 1 mớ nùi giẻ rách hẳn là quần áo của hắn nhưng tôi có thể đoán ra là nó chưa được giặt, cuối cùng là 1 góc tường đầy những bịch tiền được quăng cả vào một góc, tôi tự hỏi trông hắn như thế này thì làm gì có nhiều tiền tiền như vậy, mà... sao cũng được. Tôi đã mệt mỏi rồi,

chuyện mình lo chưa xong thì không rảnh lo chuyện người khác. Cái phòng này cứ như một bãi rác với một cái xác chết còn sống.

Một đứa không nhà, không mục tiêu, không ước mơ, không suy nghĩ, không có gì cả,... tôi cũng chẳng ngần ngại theo hấn đâu. Bây giờ tôi khá rồi và khá buồn chán, tôi quyết định dọn dẹp lại căn phòng trong khi 'cái xác' cứ nằm say bí tỉ chả biết gì. Ngày mai hấn muốn đuổi muốn giết thì tính sau, tôi cũng chẳng lo sợ gì cả.

Dọn dẹp cái mớ rác này xong, tôi chuẩn bị một ly trà gừng cho hấn thì trời cũng đã gần sáng, tôi tự tiện vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ. Vì phòng chỉ có đúng một chiếc nệm mà thằng cha đó đang nằm nên tôi thấy kệ gái trai cộng thêm việc tôi đã một đừ khi dọn cái ổ rác này và cứ thế mà leo thẳng lên nệm của thằng chả ngủ.

Tôi không hiểu sao tôi lại có thể ngủ ngon tới như vậy... Do thoát khỏi cái địa ngục đó chăng? Hay do vừa dọn dẹp quá mệt?

Đang ngủ ngon thì bỗng nhiên tôi bị đập một cú vào bụng, vì cơn đau thấu xương đó mà tỉnh cả giấc, ôm bụng đau và mở dần mắt lên nhìn thì thấy thằng khốn đó đang lầu bàu đủ thứ. Từ tối đến bây giờ hấn vẫn khoác cái áo đó với đầu tóc bồm xồm che hết mặt nên tôi vẫn không thể nhìn rõ được hấn. Tôi ráng tỉnh táo để có một cuộc đối thoại bình thường với tên này.

"ĐM THẾ ĐÉO NÀO MÀY VÀO ĐƯỢC NHÀ TAO CON ĐỈ NÀY?"

"Mới trưa thôi mà làm gì ồn ào, tôi không có chỗ ở nên theo anh về thôi" - Nói xong tôi lại chồm mền lên nằm tiếp.

"ĐM mày cút khỏi nhà tao nhanh lên không đừng trách sao anh mày mạnh tay!"

"Anh sẽ làm gì? giết tôi à? Tôi khiếp sợ đâu." - Nói rồi tôi lại chồm một ngủ tiếp.

Bất ngờ hấn lật mền ra và bóp vào cổ tôi:

"Anh mày dẻo hù, tao dẻo biết là mày ngu thật hay giả ngu khi mà thấy người như tao lại đi theo đến tận đây, chắc mày cũng ít xem tin tức lắm nhì?" - Nói rồi hấn cứ thế mà bóp cổ tôi chặt hơn.

Tôi liền nhớ đến những bản tin giết người cướp của hàng loạt gần đây nhưng tôi không quan tâm bởi vì cuộc sống của tôi cũng đã đủ tệ rồi, lỡ mà bị giết thì cũng chỉ là sự giải thoát cho tôi. Càng lúc càng khó thở, tôi cố gắng chống cự nhưng vô ích, bàn tay hấn quá to, hấn quá khỏe, đường sống của tôi cứ như là một trăm phần trăm sẽ kết thúc vậy. Tôi vừa đập đập tay mình vào tay hấn và cố gắng nói: "Chẳng lẽ... anh... không muốn biết... tại sao... tôi lại... theo... người... như anh à?"

Hấn từ từ thả lỏng tay ra, tôi lúc này thở hắt hắt như đứa trẻ sơ sinh mới chào đời, tưởng chừng như đã mất mạng rồi. Tên vũ phu này ngồi xếp bằng và chông cằm với nụ cười bí ối chờ đợi tôi nói. Có vẻ hấn cũng tò mò, muốn biết câu chuyện thú vị này sẽ như thế nào... Cô tôi đau đến nỗi chẳng thể thở chứ đừng nói chỉ thốt ra lời, tôi lấy tay rờ vào cổ và bình tĩnh cố gắng không tỏ vẻ sợ hãi mà nói chuyện với tên này:

"Tôi bỏ nhà đi, chẳng biết đi đâu và thấy anh thì tôi đi theo thôi, nếu anh không thích tôi có thể rời đi" - Tuy là nói như vậy nhưng tôi chẳng mong bị đuổi, tôi không có nơi để đi, không có thứ gì có thể làm... tôi chỉ muốn sống bình yên.

Hấn nhoen miệng cười mà đứng dậy, hấn đi lại gian bếp và lấy ra một con dao, tuy bên ngoài tôi tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thâm tâm lại run tới nỗi không thể suy nghĩ, thì ra khi cận kề với nguy hiểm cảm giác là như thế này. Hấn mân mê con dao như 1 gã tâm thần và nói:

"Khi vừa tỉnh dậy tao khát quá, vừa thấy có ly nước ké bên liền đổ hết vào mồm mà không để phòng mày có bỏ gì vào không, may mắn là dẻo có gì xảy ra không là mày chết rồi, nhờ vậy mà bây giờ tâm trạng tao khá thoải mái. Tao sẽ cho mày một cơ hội để chạy, nhưng chỉ với 5 giây" - Hấn vừa nói vừa cười như bắt được vàng.

Nghĩ lại bây giờ đuổi đi tôi thật sự không biết đi đâu, không biết làm sao để sống, bây giờ có chết thì cũng coi như giúp tôi thoát khỏi cuộc sống khốn nạn này.

"Một" - Hấn bắt đầu đếm thì tôi cũng dần chẳng sợ nữa, vì tôi sẽ được giải thoát trong bốn giây nữa...

"Hai"

"Ba" - Đến tiếng thứ ba tôi thấy như mình sắp tự do, tôi mỉm cười nhẹ nhàng vì hạnh phúc... thì bỗng hấn ngừng đếm, ngồi xồm trước mặt tôi và nhìn tôi như một con thú quý hiếm.

"Có chuyện gì mà nhìn tôi như vậy?" - Tôi hỏi.

"Bộ mày óc chó à? cho mày cơ hội chạy thì mày lại ngồi đó cười?"

Tôi cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào chỉ biết gãi đầu ậm ừ.

"Bỏ đi, dạo này tao giết khá nhiều người, bằng tin truy nã tràn ngập khắp nơi, nếu như bây giờ giết mày thì quá nguy hiểm cho tao, cho mày thêm cơ hội để bỏ trốn đấy, đừng để tao phải gặp lại mày!" - Nói rồi hấn đục con giao xuống đất rồi vào thẳng nhà tắm.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dù cho hấn có cho tôi bao nhiêu cơ hội bỏ chạy thì tôi vẫn chẳng biết đi đâu khác, tôi muốn được ở đây.

Một lát sau tiếng cửa phòng tắm mở ra, trước mắt tôi là một gã đàn ông chỉ mặc vón vện chiếc quần con, thân thể to lớn cường tráng chẳng chịt vết sẹo, mái tóc đen vừa gội được vuốt thẳng lên, gương mặt điển trai, mũi hăn thật cao cùng với đôi mắt đen sắc sảo đầy máu lạnh của một kẻ tội phạm kèm với một chút quảng thâm mắt và bờ môi thật quyến rũ,... Tôi tự nghĩ hăn chắc khoảng gần ba mươi rồi nhĩ... tôi dường như không thể rời mắt khỏi hăn.

"CON ĐI NÀY TAO TUỞNG MÀY ĐI RỒI! KHÔNG TẬN DỤNG CƠ HỘI MÀ BỎ TRỐN, BỘ MÀY ÓC CHÓ THẬT À?" - Hăn vừa hoảng hốt vừa chạy ngược lại vào nhà tắm mặc đồ.

"Tôi thật sự muốn ở đây, anh có thể để tôi ở lại không? tôi có thể dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng, giặt giũ v..v cho anh, tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không báo công an, không gây phiền phức cho anh... chỉ cần cho tôi được ở đây" - Tôi bình tĩnh nói.

"Haizz... Cái con óc chó này... Bây giờ tao có đuổi mày thì mày cũng đếch đi à? Tao cũng hết cách, muốn ở thì tùy mày, nếu có bất cứ thứ gì xảy ra tao giết mày" - Hăn vừa bước ra vừa nói.

Không hiểu sao lòng tôi lại vui mừng đến nỗi có thể cười thật lớn nhưng tôi cố gắng kìm nén lại, tôi đã chỗ ở mới, cuộc sống mới sẽ bắt đầu với tôi, tôi có thể sống yên bình một thời gian, tôi chưa bao giờ thấy vui như ngày hôm nay.

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cô gái phiên toái

• NATHAN'S POV

Tôi là Nathan, kẻ giết người cướp của hàng loạt đang bị truy nã rộng rãi khắp nơi, nhưng chẳng có tên cóm nào biết tôi trông như thế nào.

Tôi là con của một con đĩ, bà ta trong lúc 'làm việc' thì vô tình có tôi. Vì sao bà ta không phá thai thì có bà mới biết. Sau khi đẻ ra tôi bà quảng tôi cho bà ngoại nuôi. Bà tôi là một người theo đạo Thiên Chúa và cái tên Nathan cũng là bà đặt cho tôi với ý nói tôi là món quà của Chúa.

Nuôi nấng tôi đến năm tôi ba tuổi thì bà bệnh mà chết. Bà mẹ tôi thì dĩ nhiên chẳng đoái hoài tới tôi, bà ta suốt ngày chỉ 'làm việc' vì đồng tiền. Ở cùng bà đc 1 năm tôi chẳng thiết tha gì ở cái nhà này mà bỏ đi luôn. Tôi mang chỉ vón vện một bộ đồ và một con dao, vì bà ta có mua cho tôi thứ gì đâu.

Năm bốn tuổi tôi đã phải bươn chải khắp nơi, suốt ngày bị người khác đánh đập khinh khi...

Vào một đêm tối như mọi đêm, tôi chỉ muốn kiếm một mái hiên để ngủ, thì bỗng nhiên xuất hiện đâu một thằng cha mập mạp đầu hói, với cái áo thun ba lỗ màu trắng lấm lấm, người nhóp nhép mồ hôi thật to. Gã xông tới đá thẳng vào người tôi, lão cầm gậy đánh tôi liên tục và luôn mồm chửi: "cái thứ ăn mày rác rưởi như mày mà dám nằm ở trước cửa nhà tao!". Con chó bị dồn vào đường cùng còn phải cắn lại, tôi liền rút con dao luôn mang bên người ra đâm tới tấp vào lão để tự vệ. Tiếng la của lão to đến mức có thể đánh thức cả khu phố, tôi liền tiếp đâm đến khi âm thanh nhỏ dần rồi biến mất. Tôi vội vàng rời khỏi hiện trường, vừa đi tôi vừa cười, lòng đầy sung sướng, cảm giác như bao nhiêu gánh nặng tôi đều trút hết vào người lão, tôi chợt nhận ra rằng giết người không ngờ lại sướng đến như vậy. Thoáng chốc một dòng suy nghĩ chạy ngang đầu tôi: "Chúa làm đếch gì có thật kia chứ." - Tôi vừa nhếch mép vừa nghĩ.

Từ đó đến nay tôi cũng đã hai mươi tám tuổi, những lúc buồn chán tôi đều giết người chỉ để... cho vui.

Tôi sống ở một căn chung cư nằm ở trong một con hẻm nhỏ tối tăm, căn chung cư này khá tồi tàn và rẻ vì chỉ để che mắt bọn cóm.

Bây giờ là hai giờ sáng, tôi nằm trong căn phòng mà tôi gọi là nhà, cầm trên tay lon bia vừa nhâm nhi vừa nghe những bản tin mà bọn rác rưởi này đang nói về tôi. Cứ năm uống như vậy tôi lon cuối cùng nhưng tôi vẫn chưa thể chìm vào giấc ngủ. Tôi liền đi ra cửa hàng tiện lợi mua vài lon về. Lúc này cũng đã ba giờ sáng, trên đường về nhà tôi vừa cầm lon bia vừa uống. Bỗng trước mắt tôi là một cô gái với mái tóc đen lầy xõa dài, cùng với chiếc áo thun trắng rộng thùng thình, tôi không thể nhìn chi tiết bởi tôi cũng đã ngà ngà say.

Đi một hồi thì tôi chạm mặt cô ta, đáng vẻ cô thật nhỏ nhắn, cô đứng còn chưa tới được nách tôi.

"Con đi nào cần đường đây? hôm nay tao đếch có tâm trạng, cút qua 1 bên." - Tôi bực bội quát

Cô ta ngoan ngoãn né sang một bên và tôi cứ thế về nhà. Tôi cứ như vậy vừa đi vừa uống, về tới nhà tôi liền đập mạnh cửa ra vì ngay lúc này đây tôi chỉ muốn đc chợp mắt mà ngủ, tôi đi vào phòng và nằm bẹp lên nệm đánh một giấc tới tận trưa hôm sau mà không hề hay biết gì.

Con khát đã đánh thức tôi, nhưng tôi không thể mở nổi mắt vì chưa quen với ánh sáng trong phòng, tôi nghĩ thật quái lạ vì xưa nay tôi không bao giờ mở cửa sổ để cho sáng phòng, tại sao hôm nay lại sáng như vậy. Tôi từ từ quen dần và cuối cùng cũng mở dc mắt. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi chính là một ly trà, con khát thúc giục tôi cấp nước và đã làm tôi không thể suy nghĩ gì mà nốc liền một hơi. Khi bình tĩnh lại thì thấy kẻ bên tôi là một cô gái đang ngủ: Cô ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng trông thật quyến rũ, mái tóc đen dài được hất qua một bên gối, đôi mắt đang nhắm ngủ với hàng lông mi dài đen cong vút, và đôi môi như cánh hoa đào màu hồng.... Nhưng chung quy cũng chỉ là một đứa con gái.

Tôi bực tức đập thẳng vào bụng con ả, con ả liền ôm bụng tỉnh dậy và nhìn tôi.

"ĐM THẾ ĐEO NÀO MÀY VÀO ĐƯỢC NHÀ TAO CON Đİ NÀY?" - Tôi bực bội quát.

"Mới trưa thôi mà làm gì ồn ào, tôi không có chỗ ở nên theo anh về thôi" - con ả nói xong lại chồm mền lên nằm tiếp.

"ĐM m cút khỏi nhà tao nhanh lên không đừng trách sao anh mày mạnh tay!" - Thái độ của cô ta khiến tôi bực lại càng thêm bực.

"Anh sẽ làm gì? giết tôi à? Tôi khiếp sợ đâu."

Tôi nhào tới lật mền ra và bóp vào cổ con ả: "Anh mày đeo hũ, tao đeo biết là mày ngu thật hay giả ngu khi mà thấy người như tao lại đi theo đến tận đây, chắc mày cũng ít xem tin tức lắm nhĩ?" - Con khát máu của tôi lại nổi lên, tôi vừa nói vừa siết mạnh cổ con ả.

"Chẳng lẽ... anh... không muốn biết... tại sao... tôi lại... theo... người... như anh à?" - Con ả vừa đập đập tay của nó vào tay tôi và cố gắng nói.

Thật tình tôi cũng khá tò mò về con điên này, tôi dần thả lỏng tay ra, ngồi xếp bằng xuống và chống tay cười chờ nó kể 1 câu chuyện thú vị.

"Tôi bỏ nhà đi, chẳng biết đi đâu và thấy anh thì tôi đi theo thôi, nếu anh không thích tôi có thể rời đi" - con ả nói trong khi vẫn có thể bình tĩnh.

Tôi thật sự không hứng thú với chuyện đời của bất kì ai nên tôi chẳng thêm đào sâu vào. Những người tôi ghét đều luôn khóc lóc, cầu xin tha mạng trong đau đớn, riêng con nhỏ này có thể bình tĩnh dù tôi đã xuyt bóp chết nó. Nó mang đến cho tôi sự thú vị.

Tôi liền đứng dậy tiến vào gian bếp và lấy một con dao ra, tôi mân mê nó như một món đồ chơi yêu thích và tiếp tục đùa giỡn với con ả: "Khi vừa tỉnh dậy tao khát quá, vừa thấy có ly nước kẻ bên liền đổ hết vào mồm mà không để phòng mày có bỏ gì vào không, may mắn là đeo có gì xảy ra không là mày chết rồi, nhờ vậy mà bây giờ tâm trạng tao khá thoải mái. Tao sẽ cho mày 1 cơ hội để chạy, nhưng chỉ với năm giây".

Tôi bắt đầu đếm đến số ba thì bỗng trên khuôn mặt của nó xuất hiện một nụ cười nhẹ tựa thiên sứ. Các nạn nhân của tôi đều van xin được tha nên tôi chẳng hứng thú gì khi giết một đứa không sợ chết, chai lì như con nhỏ, thật chán biết chừng nào.

Tôi tiến lại gần và ngồi xổm trước mặt nó, nhìn nó chằm chằm, đáng vẻ nó thật nhỏ nhắn, cứ như nó có thể ngồi hết vào lòng tôi vậy, càng nhìn kĩ thì đôi mắt nó thật to tròn và thật đẹp với màu hạt dẻ, chỉ tiếc rằng đôi mắt này chết rồi.

"Có chuyện gì mà nhìn tôi như vậy?" - Nó đột nhiên hỏi.

"Bộ mày óc chó à? cho mày cơ hội chạy thì mày lại ngồi đó cười?"

Nó bối rối không biết nói gì.

"Bỏ đi, dạo này tao giết khá nhiều người, bằng tin truy nã tràn ngập khắp nơi, nếu như bây giờ giết mày thì quá nguy hiểm cho tao, cho mày thêm cơ hội để bỏ trốn đấy, đừng để tao phải gặp lại mày!" - Nói rồi tôi dục con giao xuống đất rồi vào thẳng nhà tắm.

Từ hôm qua đến giờ người tôi nồng nặc mùi bia và thuốc lá, tôi tiếp tục tắm và chợt nhận ra con nhỏ đã dọn dẹp phòng cho tôi rồi.

"Nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng có con nào thằng nào ngu tới nỗi cho cơ hội bỏ chạy lại không tận dụng." - Tôi vừa suy nghĩ vừa mặc chiếc quần con và mở cửa phòng tắm, tôi liên tục lấy khăn lau đầu thì trước mặt tôi vẫn là con nhỏ óc chó đó.

"CON Đİ NÀY TAO TUỞNG MÀY ĐI RỒI! KHÔNG TẬN DỤNG CƠ HỘI MÀ BỎ TRỐN, BỘ MÀY ÓC CHÓ THẬT À?" - Tôi vừa hoảng hốt vừa chạy ngược lại vào nhà tắm mặc ngay bộ đồ vào.

"Tôi thật sự muốn ở đây, anh có thể để tôi ở lại không? tôi có thể dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng, giặt giũ v..v cho anh, tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không báo công an, không gây phiền phức cho anh... chỉ cần cho tôi được ở đây."

Giọng nói của con nhỏ vang khắp cả căn phòng tắm nhỏ bé này, tôi thực sự đã nảy sinh hứng thú với nó.

"Haizz... Cái con óc chó này... Bây giờ tao có đuổi mày thì mày cũng khiếp đi à? Tao cũng hết cách, muốn ở thì tùy mày, nếu có bất cứ thứ gì xảy ra tao giết mày" - Tôi vừa bước ra vừa nói.

Trông nó khá vui khi nghe tôi nói như vậy, nó thật thú vị, làm tôi muốn khám phá nó nhiều hơn nữa. Tôi vừa nghĩ vừa nhoẻn miệng cười: "Thật là 1 con nhỏ kì lạ".

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

• BRENNNA'S POV

Anh là một gã tồi, không có lợi nhất định anh sẽ tuyệt tình không dùng tới tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy bản thân mình có ích với một ai đó, dù cho chỉ là một 'dụng cụ' cũng đc.

Tôi ngồi dậy vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, tôi tiến tới bồn rửa tay và nhìn hình ảnh mình trong gương: cổ tôi hiện rõ cả bàn tay của hắn, nó dần đỏ lên xung quanh cổ tôi, tôi băng bó quanh cổ và đi ra ngoài.

Anh đang hút thuốc, mùi thuốc nồng nặc làm tôi không thể ngừng ho, nhưng gã ấy lại nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh và chỉ đáp lại tôi bằng một tiếng tặc lưỡi. Tôi chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, không có quyền để yêu cầu anh ấy bỏ thuốc.

"Phải rồi, tôi vẫn chưa biết tên anh, anh tên gì? Bao nhiêu tuổi?" - Tôi tò mò hỏi.

"Cứ gọi tao là Nat, hai tám. Nhìn mày nhỏ xíu như vậy chắc mới là học sinh nhì?" - Hắn vừa hút vừa nói, không ngừng chia điếu thuốc vào tôi và cười khinh bỉ.

"Tôi đây cũng mười chín rồi đấy, tôi phải gọi anh là ông chú luôn mới đúng, có gì mà tự hào" - Tôi bực tức đáp.

"Mười chín tướng nhỏ mà ngực cũng khá to đấy nhì." - Hắn vừa cười vừa không ngừng dùng những lời nói châm chọc tôi.

"Mày yên tâm, anh mày chả hứng thú với con gái" - Nói rồi hắn lại quay mặt đi hút tiếp điếu thuốc trên tay.

"Gọi tôi là Bren." - Tôi thờ dãi nói.

Chỉ cần nhìn căn phòng là tôi đủ để biết, hắn chỉ dùng tiền mình cướp đc cống hiến hết vào rượu bia, thuốc lá, đóng tiền phòng, đôi thì chắc chỉ mua toàn đồ ăn ngoài,... Thậm chí không có bàn ăn, không có ghế ngồi. Tôi liền mở lời với hắn: "Này! Tôi có thể đi mua vài thứ cần dùng cho căn phòng không?"

"Cái chung cư tồi tàn này đi ra đi vào mày chỉ toàn gặp bọn giống như tao, mày tốt nhất hạn chế đi lung tung đi." - Hắn nói với vẻ mặt bình thản.

"Tôi chỉ đi mua một chút thôi, sẽ về ngay."

"Đừng gây rắc rối cho tao." - Hắn nói với vẻ mặt bình thản rồi quăng cho tôi đồng tiền.

Tôi cảm ơn tiền của hắn đi ra ngoài, căn phòng thực sự quá nhỏ, tôi không thể sắm bàn ăn, chúng tôi có thể ăn dưới đất, dù gì cũng chẳng cần thiết lắm. Tôi cũng không thể mua nệm riêng vì phòng khá chật chội, để thêm một cái nệm quá khó đi nên lại thôi.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ: Bây giờ thứ tôi cần ưu tiên mua chính là đồ ăn nước uống cho cả một tuần, sau đó sẽ là những thứ linh tinh như bàn chải đánh răng, kem đánh răng, lược, chổi, cây lau nhà, v.v. Nhà hắn ngoài game, tv bia và thuốc lá ra hầu như chẳng có cái vẹo nào nữa cả. Tôi thở một hơi thật dài vì suy nghĩ nhiều thứ.

Tiến vào một siêu thị lớn, tôi mua nào là cá, rau, thịt, nước, v.v tiếp theo đến quầy dụng cụ lật vật,... Tôi mua rất nhiều thứ đến nỗi khi tính tiền tôi chẳng biết liệu mình có xách về nổi không. Cuối cùng thì tôi vẫn phải cố gắng để tự mình xách về, không thể bảo nó ship tới tận nhà được, chúng tôi phải sống kín đáo hết mức có thể. Hai tay tôi cảm biết bao nhiêu là bịch đồ, đau gần hết cả hai cánh tay. Trên đường về tôi vô tình đi ngang một cửa hàng quần áo. Cửa tiệm trông khá nhạt nhẽo, chủ yếu là màu trung tính. Anh ta chỉ có đúng ba bốn bộ đồ đã cũ, giày thì chỉ có đúng một đôi gần như sắp bị anh ta bào mòn. Tôi quyết định tiến vào và mua vài thứ cho hắn. Một gã như hắn chắc chắn sẽ thấy rất phiền nếu mặc quá nổi, hắn cũng rất lười chưng diện, càng không thích mặc quần hay áo ngắn... Tôi chọn mua hai chiếc quần denim đen, một denim nâu và một denim xám, bốn năm chiếc áo thun trắng và đen, anh ấy thích kín đáo nên tôi lấy cả ba bốn cái áo hoodie màu tối (đen, trắng, xám, xanh đậm,...),v...v. Có vẻ nhiều đây đủ đủ. Ngoài bàn chải đánh răng và lược, tôi hầu như chẳng mua gì cho tôi cả.

Hai cánh tay treo đầy những bịch đồ, khó khăn lắm tôi mới leo lên được tầng ba, tay tôi gần như sắp lìa vậy. Tiến gần tới cuối hành lang thì bỗng có tiếng dấm ba thằng trẻ trâu gáy: "Em gái đi đâu đó? Xách nặng vậy để tui anh giúp cho!"

Tôi quay đầu lại nhìn bọn trâu đó với cặp mắt khinh bỉ. Một tên thì đầu vàng chóc dựng ngược lên, hắn bị nghiện xỏ lỗ hay sao mà cả cái đầu hắn gần như chỗ nào hắn cũng xỏ được, người thì gầy nhom như bọn xi ke mà còn xăm trổ; tên còn lại thì cũng dơ dáo kém... Gần tới nơi rồi không thể cho tôi yên sao? Tôi không thể kêu tên hắn để giúp tôi, tôi đã hứa sẽ không gây ra rắc rối cho hắn vậy mà... Tôi bây giờ phải dồn hết chất xám lên não để giải

quét cái đồng rắc rối này. Tôi đứng im nhưng vẫn chưa biết phải nói gì, xử lý ra sao thì bọn chúng đã tiến lại gần và đặt mấy bàn tay bẩn thỉu đó lên vai tôi. Bất ngờ tôi nghe tiếng đập cửa rồ to sau lưng, không cần quay đầu lại tôi cũng có thể hình dung ra khuôn mặt của tên ác ma đó trông như thế nào. Tôi đã hứa không gây rắc rối rồi vậy mà...

"Con nhỏ đó ở với tao, biết điều thì tránh ra ngay" - Giọng nói giận dữ của hắn làm tôi run hết cả người.

"Ủầy ra là bạn gái sao, người như mày mà cũng hốt được một bé xinh đẹp để nhí, bây giờ Tiếp tục tao đang hoảng đi chứ" - Thằng tóc vàng gáy.

"Chẳng phải tại mày gọi tao nói có chuyện sao, cút khỏi đây rồi nói."

Dứt câu anh ấy liền đi ngang qua tôi và kéo hai thằng trâu đó đi không một chút ngoáy tay tôi, mà... cũng chả sao. Tôi đã gây ra rắc rối rồi, chắc tí nữa lại bị hắn hành đây.

Tôi một mình bước vào phòng và ngay lập tức bỏ những túi đồ xuống đất, hai cánh tay tôi tê dại gần như chẳng còn cảm giác. Tôi ngồi ngó lên trần nhà vừa thờ dài vừa đợi cho đôi tay lưu thông lại vừa suy nghĩ những chuỗi ngày tiếp theo, nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi sẽ như thế nào với tên đó.

Tay đã dần lưu thông lại, tôi sắp xếp những thứ đã mua gọn gàng đầu vào đây. Trời cũng đã xế chiều, tôi xắn tay áo vào bếp và làm một bữa cơm cho hắn. Một bữa ăn đạm bạc với canh thịt bình thường, tôi tự hỏi liệu nó có ngon không, hắn có thích không, mà... cũng chả sao. Tôi đẩy lồng bàn lại và bật tv xem, cũng đã bây giờ rồi, chẳng biết khi nào hắn về.

Tôi dần thiếp đi cho đến lúc hắn về. Đã 9h hơn rồi, hăm đập mạnh cửa bước vào làm tôi tỉnh giấc, người hắn đầy vết thương, máu khắp nơi.

"Này còn sống không? Xảy ra chuyện gì vậy?" - Tôi hốt hoảng lao tới hỏi.

"ỒN ÀO QUÁ!!! ĐÂY CŨNG ĐÉCH PHẢI LÀN ĐẦU MÀ CUỒNG CẢ LÊN, PHIÊN PHÚC, TRÁNH SANG MỘT BÊN CHO TAO KÈO TAO ĐẬP CMM!" - Hắn bực tức quát.

Tôi chỉ biết im lặng mà nhìn hắn. Hắn cởi ngay chiếc áo thun trắng đầy vết máu ra và tự băng bó cho mình, hắn còn chẳng thèm rửa hay sát trùng nó, thật là một tên ngu dốt mà.

"Hãy để tôi giúp anh!" - Tôi lấy hết can đảm để nói.

Hắn bất ngờ túm đầu tôi, mắt hắn trừng lên nổi cả gân xanh. Trông hắn cứ như một con quái vật vậy: "Tao đây đéch cần, hay là mày chán sống rồi nhì?"

Chân tôi run hết cả lên, tay không ngừng vịn chỗ tay hắn đang túm tóc tôi: "Tôi xin lỗi, nếu cứ như vậy vết thương sẽ bị nhiễm trùng... Hãy để tôi làm, tôi hứa sẽ không nói dù nửa lời..."

Hắn bất ngờ hất tôi một cái, cái hất của hắn mạnh đến nỗi làm tôi té bổ nhào xuống sàn. Hắn tặc lưỡi rồi ngồi bẹp xuống đất, mắt khoảng mấy giây hắn mới cất lời: "LÀM NHANH ĐI, MÀY MÀ MỎ MIỆNG NÓI TAO TÁT ĐÉCH TRƯỢT PHÁT NÀO!"

Tôi vội vàng sát trùng vết thương cho hắn và băng bó... Suốt khoảng thời gian đó chúng tôi chẳng ai nói dù một lời. Bỗng tiếng ọt ọt bụng hắn reo lên phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Tôi đã làm cơm rồi, anh như này không thể tắm được, tôi hâm con lại cho anh ăn luôn." - Tôi khúc khích cười và nói.

Cái lườm của hắn đã làm tôi chết đứng, tôi vội vàng lao vào gian bếp hâm nóng đồ ăn và dọn ra cho hắn, chúng tôi ăn trong im lặng, tôi thật sự rất muốn biết nó có ngon không, vừa miệng hắn không nhưng không thể mở lời. May mắn thay hắn cũng đã ăn hết sạch, chắc là vì đói. Tôi trái nệm và sắp xếp mền gối ra sàn, hắn liền nằm thẳng lên giường ngủ luôn. Tôi dọn dẹp chén đĩa đi thì cũng đã mười một giờ. Cả ngày hôm nay đều là những điều mới mẻ đến với tôi khiến tôi suy nghĩ khá nhiều, tôi cũng khá mệt là và chui luôn vào mền ngủ. Chúng tôi ngủ một mạch tới sáng trong yên bình.

Hết một ngày dài lạ lùng, tôi có lẽ sẽ phải cố gắng thích nghi mới cuộc sống mới này, con người mới này, một tương lai không có kết quả đang đón chờ tôi...

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☺☺☺ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Gặp rắc rối

• NATHAN'S POV

Cô ta đứng dậy và đi vào nhà tắm, dáng đi nhỏ bé loạng choạng đó làm tôi cảm thấy thật thú vị.

"Giữ nó lại cũng có thể giúp mình trút giận đấy, có thể từ từ kiểm thử gì lợi dụng nó cũng đc" - Tôi vừa nghĩ vừa đốt điếu thuốc hút.

Cô ta từ từ bước ra với vết băng bó trên cổ, đối với tôi đó cũng là nhẹ tay lắm rồi, thật đúng là con nhỏ yếu đuối. Nó bắt đầu ho sặc sụa khi ngửi mùi thuốc.

"Thật đúng là phiền toái!" - Tôi nhìn nó, tặc lưỡi nghĩ.

"Phải rồi, tôi vẫn chưa biết tên anh, anh tên gì? Bao nhiêu tuổi?"

"Cứ gọi tao là Nat, hai tám. Nhìn mày nhỏ xíu như vậy chắc mới là học sinh nhì?"

"Tôi đây cũng mười chín rồi đấy, tôi phải gọi anh là ông chú luôn mới đúng, có gì mà tự hào" - Cô ta bực tức đáp.

"Mười chín Tướng nhỏ mà ngực cũng khá to đấy nhì" - Tôi thật hứng thú khi trêu chọc con nhỏ này.

"Mày yên tâm, anh mày chả hứng thú với con gái" - Nói rồi Tôi tiếp tục nhâm nhi điếu thuốc.

"Gọi gọi là Bren."

"Này! Tôi có thể đi mua vài thứ cần dùng cho căn phòng không?"

"Cái chung cư tồi tệ này đi ra đi vào mày chỉ toàn gặp bọn giống như tao, mày tốt nhất hạn chế đi lung tung đi."

"Tôi chỉ đi mua một chút thôi, sẽ về ngay."

"Đừng gây rắc rối cho tao." - Con nhỏ phiền đến nỗi tôi chỉ muốn nó cút cho khuất mắt. Tôi đưa nó 1 mớ tiền đã cướp và cho nó cút ra ngoài.

Tôi đang ngồi thưởng thức vài bộ game thì chợt có một cuộc gọi đến. Là thằng Jame, thằng tóc vàng hoe thích xò lố. Chung cư này chỉ toàn bọn tội phạm sinh sống, đối với tụi tôi thì đây cũng chỉ là 'hợp tác làm ăn', quan hệ giữa tôi với bọn này cũng vậy.

"Sủa?" - Tôi bất mấy lên và nói.

"Sếp tao bảo đi giết vài thằng nợ dai, số người nợ thì nhiều mà người bên tao chỉ còn hai thằng, mày đi xử lý chung với bọn tao thì đc chia chác."

"Tao đang bị truy nã khắp nơi nên bây giờ tao đang 'nghỉ hưu', đéo muốn vác thêm phiền" - Tôi vừa nói vừa định cúp máy.

"Ê! Khoan khoan! Tụi tao chia năm năm này"

"Tụi mày nghĩ tao có xài nhiều tiền không bọn óc chó?" - Tôi bực tức nói.

"Chà không được đâu nhé, mày quên mất là khu này vì đầy rẫy tội phạm nên bọn chúng đều tự ý lắp đầy camera à? Tụi tao có biết đôi chút về cô em của mày đấy" - Thằng khốn đó vừa nói vừa cười với cái giọng đầy bệnh hoạn.

Tôi im bất một hồi lâu, không ngừng nghiền chặt răng. Ngay lúc mày máu giết người của tôi nổi lên, tôi muốn giết chết bọn này.

"Sao im re rồi anh Nat đẹp trai?" - Hắn không ngừng vừa cười vừa nói.

"Đồ của tao tụi bây đừng hòng đụng đc một ngón tay vào, nếu con nhỏ có sứt mẻ gì tao giết sạch tụi mày." - Tôi bình tĩnh hăm dọa.

"Chà chà sợ quá! Tụi tao sẽ không đụng đến người của mày nếu mày giúp bọn tao, có trả công mà tại sao phải làm khó nhau như vậy chứ!" - Hắn vẫn cười và nói.

"Giết người thôi chứ gì, khi nào đi thì kêu tao!" - Nói rồi tôi đập ngay máy, tay đâm thẳng vào tường làm rì cả máu.

Tôi ghét bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì, bất cứ ai, nhưng bọn này là cả một tổ chức, tôi chỉ đơn lẻ không thể nào mà bắt cần gây hấn với bọn chúng. đành nhẫn nhịn một thời gian.

Tôi nằm bẹp ra sàn hút điếu thuốc... Không gian yên tĩnh làm tôi cảm thấy thật buồn ngủ... Tôi thiếp đi tận một tiếng, trời đã chiều tối rồi thì bỗng có tiếng nói của thằng Jame tóc vàng: "Em gái đi đâu đó? Xách nặng vậy để tụi anh giúp cho!"

Tôi vội vàng khoác đại một chiếc áo khoác đen tôi thường mặc lên mình và xông ra ngoài. Bọn chúng đang đặt những bàn tay bẩn thỉu lên món đồ của tôi.

"Con nhỏ đó ở với tao, biết điều thì tránh ra ngay" - Tôi giận dữ nói. Nếu không kìm chế có lẽ tôi giết cả bọn này rồi.

Cô ta xách đầy những túi đồ trên hai cánh tay, với con nhỏ yếu đuối này tôi cũng có thể hiểu tay nó hiện giờ thốn như thế nào, nhưng đừng mong tôi giúp đỡ, nó đã hứa không gây rắc rối cho tôi, chưa được vài giờ đã vướng vào cái đồng tạp nham này rồi.

"Ủầy ra là bạn gái sao, người như mày mà cũng hốt được bé xinh đão dễ nhí, bây giờ Tiếp tục tao đang hoang đi chứ" - Thằng tóc vàng gáy

"Chẳng phải tụi mày gọi tao nói có chuyện sao, cút khỏi đây rồi nói."

Tôi tiến lại gần vào kéo ngay hai thằng khốn này đi. Tôi đi lướt qua và chẳng thèm ngó lấy nó một lần, tôi chẳng thể nuốt trôi thêm với khuôn mặt xác chết của con nhỏ.

Ra khỏi chung cư, tôi liền đâm vào mặt thằng Jame. Nó ngã lăn quay ra đó và sủa: "CÁI ĐÉO GÌ VẬY?!"

"Chẳng phải tao đã nói đừng đụng dù chỉ một ngón vào con nhỏ sao" - Tôi túm áo nó mà nói.

"Không con này thì con khác, mày việc gì phải vì nó mà gây ra chuyện?!" - Thằng óc chó này vừa xoa mặt vừa nói.

"Tóm lại sau này bất cứ ai đụng vào con nhỏ đó thì tao đéo tha"

"Vì có chuyện nên tao nhin mày, cú này sẽ có ngày tao trả!"

Nói rồi thằng Jame đứng dậy phui quần. Tôi lên xe cùng thằng Jame tóc vàng và một thằng mà nó dắt theo đến 1 khu phố ngoại thành, khu phố này trông khá tầm thường, hẳn dân ở đây nghèo lắm, nhưng xui cho thằng nào mượn tiền của cái bọn này, lãi thì cao chót vót, đéo trả dứt là bọn nó giết rồi lấy nội tạng bù.

Bọn này dẫn tôi vào một căn nhà tầm trung, thằng Jame liền lớn tiếng gáy:

"Thượng đế ơi bọn em tới làm việc đây!!"

Cánh cửa mở từ từ và lộ đầu ra ngó chúng tôi là một bà cô tầm năm mươi tuổi, gương mặt thân thể đều trông thật già, chắc hẳn đã đi phẫu thuật, bà nhỏ nhẹ mời chúng tôi vào.

Căn nhà cũng chẳng có gì đặc sắc ngoài việc gọn gàng, bà ta dường như chỉ có một mình, bà mời ba chúng tôi ngồi rồi đưa mỗi người một ly trà.

- "Này bà, tụi tôi dắt theo người mà bà yêu cầu đây, đẹp trai và có khả năng của kẻ giết người chuyên nghiệp nhé. Vào thẳng vấn đề hộ tôi, chúng tôi không có thời gian, mà tôi chưa giải thích công việc cho nó đâu bà giải thích lại nhé!" - Thằng Jame bắt đầu gáy.

Trong khi tôi đang ngáo ngơ chưa hiểu huyền gì thì bà ta liền nói: "Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn: Tôi cần cậu phá một đường dây mại dâm và mang con gái tôi về, đây là hình của nó. Và xin hãy giết sạch bọn người đó, bọn chúng đáng phải chết. Tôi đã từng báo công an nhưng bọn chúng chẳng đc cái tích sự gì cả! Nếu Cậu làm tốt tôi sẽ trả gấp ba, thậm chí là gấp năm!!" - Nói rồi bà ta chìa tấm ảnh con gái bà ra: Mái tóc nâu xoắn rối với đôi mắt trong veo..., Làm tôi suy nghĩ đến con cá chết kia.

"Mấy thằng chó, chẳng phải mày nói chỉ cần đòi nợ đũa nào không trả thì giết thẳng lấy nội tạng trừ nợ sao?" - Tôi bực bội quay sang thằng Jame.

"Nếu nói thẳng ra mày làm gì giúp bọn tao, chỉ là việc này mang lại số tiền khá lớn, mà người của bọn tao bận hết rồi nên hợp tác với mày chút đấy mà, xong việc thì đường ai nấy đi" - Hắn vừa cười vừa nói như tôi chắc chắn sẽ đồng ý vậy.

"Tao đéo làm" - Tôi thẳng thừng nói rồi đứng dậy đi về thì thằng Jame níu tôi lại.

"Áy áy, tụi tao sẽ chia sáu bốn! Mày có thể hưởng trọn đời đấy! Hơn nữa chẳng phải mày đang tìm người cũ của mày sao? Biết đâu ông chủ bọn tao có chút thông tin gì đó"

Tôi khựng lại một lúc và sau đó miễn cưỡng đồng ý. Bàn bạc xong xuôi chúng tôi đứng dậy ra về.

"Về cùng một chỗ mà leo lên bọn tao cho quá giang về" - Thằng Jame lại gáy.

"Chẳng phải xong xuôi rồi sao? Cút" - Tôi bực bội nói.

Bọn chúng tặc lưỡi một cái rồi phóng thẳng xe về luôn. Tôi rút ngay điều thuốc ra để hút giải tỏa, tôi tự mình đi bộ về và không ngừng suy nghĩ đến điều mà chúng sẽ trả cho tôi.

Trời cũng gần chín giờ tối rồi, tôi vừa đi vừa hút không suy nghĩ, bỗng có bọn trẻ trâu nào đấy tầm khoảng năm đứa tiến lại gần và khoác vai tôi:

- "Chú mày đêm tối sao đi một mình thế, có tiền không cho anh em mượn xúi nào."

Tâm trạng tôi ngay lúc này đang rất khó tả, tôi không ngần ngại sử dụng bọn này để mua vui đâu. Tôi tắt ngay điều thuốc và đâm vào mặt nó đéo trượt phát nào, bọn lóc chóc còn lại cũng nhào vào đánh tôi. Có kẻ tội phạm nào lại không mang 'đồ chơi' theo bên mình chứ (dao, súng), tôi rút ngay con dao ra và chém hết bọn chúng, vì chúng quá đông nên tôi cũng không tránh hoàn toàn đc hết những đòn đánh, bọn du côn này cũng biết chơi dao nữa.

Nhưng với một kẻ chuyên giết người và một đám trấu tre thì chắc chắn bọn trấu tự đào mồ rồi.

Tôi xử lý bọn chúng trong tích tắc, người tôi cũng đầy vết thương và máu bắt đầu chảy xuống khắp người. Đối với tôi những vết này có là gì đâu chứ, từ nhỏ lang thang tôi đã tích góp đc khá nhiều sẹo trên người rồi. Tôi rút hộp thuốc ra và làm ngay một điều nữa.

Tôi về tới nhà và đập mạnh cửa ra, tôi chưa định hình đc mọi thứ thì con nhỏ đó lại ồn ào lên: "Này còn sống không? Xảy ra chuyện gì vậy?" - Nhỏ hốt hoảng lao tới.

"ỒN ÀO QUÁ!!! ĐÂY CŨNG ĐẾCH PHẢI LÀN ĐẦU MÀ CUỐNG CẢ LÊN, PHIỀN PHỨC, TRÁNH SANG một BÊN CHO TAO KÈO TAO ĐẬP CMM!" - Nói rồi tôi ngồi phịch xuống sàn, cời chiếc áo đầy máu ra rồi băng bó vết thương.

"Hãy để tôi giúp anh!"

Tôi đã quen một mình, bỗng có một con nhóc suốt ngày oang oang thực sự đã quá khó chịu. Tôi lao tới túm đầu, trừng mắt lên và nhìn nó như một con thú dại: "Tao đây đếch cần, hay là mày chán sống rồi nhì?".

"Tôi xin lỗi, nếu cứ như vậy vết thương sẽ bị nhiễm trùng... Hãy để tôi làm, tôi hứa sẽ không nói dù nửa lời..." - Nó run rẩy nói.

Bỗng tôi bị ánh sáng ở gian bếp gây chú ý, ngay đó là một bữa cơm đã đc chuẩn bị sẵn.

Tôi hất nó một cái thì nó đã bỏ nhào xuống sàn, thực sự nó quá yếu.

"Đã bao lâu rồi tôi chưa ăn cơm nhà? Đã bao lâu rồi có người nấu cho tôi ăn?" - Tôi chợt nghĩ.

Tôi lại ngồi phịch xuống sàn và quát: "LÀM NHANH ĐI, MÀY MÀ MỞ MIỆNG NÓI TAO TÁT ĐẾCH TRƯỢT PHÁT NÀO!"

Bầu không gian đang yên tĩnh thì bỗng tiếng bụng tôi réo lên. Nghĩ lại thì cả ngày nay tôi chưa ăn gì, còn tốn sức với bọn trấu kia nữa.

"Tôi đã làm cơm rồi, anh như này không thể tắm được, tôi hâm con lại cho anh ăn luôn." - Nó khúc khích cười và nói. Tôi nhanh chóng quay sang lườm nó, nó vội vàng đi chuẩn bị cơm.

"Nghĩ đi nghĩ lại thì con này đúng là lạ, đối xử với nó như vậy mà nó vẫn có thể cười nói bình thường, chắc óc chó thật sự." - Tôi vừa nhìn nó loay hoay ở gian bếp vừa nghĩ.

Nó dọn đồ ăn ra: cơm trắng, canh bắp cải và cá nướng. Trông thật tầm thường và đơn giản nhưng trong mắt tôi là một bữa ăn hoàn hảo. Tôi mỗi ngày đều ra ngoài ăn đồ ăn nhanh, chỉ biết ăn cho có thể sống. Đồ ăn nóng hổi, tôi ăn không ngừng nghỉ, cuối cùng chén sạch hết đồ ăn, thực sự rất ngon.

Nó bắt đầu trải nệm và sắp xếp mọi thứ ra, tôi liền nằm bẹp xuống và ngủ luôn một giấc đến tận sáng.

Sống với nó thực sự cũng không tệ. Kết thúc cả một ngày đầy điều mới lạ với tôi... Vậy là kể từ bây giờ con nhỏ đó thực sự bám ở nhà tôi rồi nhì...

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☺☺☺ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bren muốn tìm hiểu

• BRENNAS POV

"RẦM RẦM RẦM" - Tiếng đập cửa liên tục làm tôi tỉnh giấc. Rồi một cái giọng the thé rất chói tai cứ lâu lâu ở ngoài cửa:

"CHÚNG MÀY CÓ NHANH TRẢ TIỀN PHÒNG CHO BÀ MÀY KHÔNG, CON NGƯỜI CHỨ ĐÂU PHẢI CON C** ĐÂU MÀ CỨ PHẢI ĐỀ TAO RÉO THỂ NÀY!" - Bà ta vừa hét toáng lên vừa liên tục đập cửa.

Anh ta nằm kế tôi loay hoay và không ngừng ôm gối đè vào tai. Tôi chỉ vừa cố gắng mở đc mắt ra thì liền thấy anh ta chụp ngay con dao kề bên và nhanh chóng phóng vào cửa:

"BỐ MÀY ĐÉO CÓ XÙ, CÚT NGAY ĐỂ BỐ MÀY NGỦ!" - Anh ta vừa nói vừa cố gắng ngủ lại.

"RẦM RẦM RẦM" - BÀ MÀY Ở ĐÂY TỚI KHI NÀO TỤI BÂY ĐƯA TIỀN THÌ THÔI!" - Con mụ già đó không ngừng đập cửa.

Tôi nằm hít một hơi thở thật dài rồi từ từ ngồi dậy, bước ra và mở cửa. Bà ta tầm khoảng 50-60 tuổi, cái khuôn mặt như mụ phù thủy trong truyện tranh vậy, tôi cũng có thể dám chắc bà này sống chắc cũng ác hơn là.

"LÀN NÀO CŨNG ĐỂ TAO LÊN TẬN NƠI NHẮC NHỞ ĐƯA TIỀN, BỘ CHÚNG MÀY ĐÉO THẤY MỆT À?" - Bà ta không ngừng cầm rầm vào mặt tôi.

"Tao nhớ phòng này chỉ có một người, mày là gái qua đêm hay ở đây? Nếu thêm người thì đóng thêm tiền, tao không có làm từ thiện." - Cái giọng chanh chua của bà ta khiến tôi thật khó chịu, tôi cũng có thể hình dung ra đc 'cái xác' đang nằm kia cũng khó chịu đến mức nào, nếu tôi không kết thúc nhanh chuyện này có lẽ bà ta sẽ quy tiền luôn.

Tôi vào nhà và cầm một đồng tiền đưa cho bà ta rồi đóng sầm cửa. Chỉ mới 6h sáng thôi mà đã bị làm phiền. Tôi trở lại vào nệm và cố gắng ngủ nhưng chẳng được, tôi vớ ngay chiếc điện thoại và nằm lướt khoảng ba mươi phút thì một tin tức nóng hổi đập vào mắt tôi 'Vụ thảm sát năm người đàn ông ở XYZ', tôi nhấn vào và từ từ đọc hiểu... Sự kiện này chỉ mới ngày hôm qua, cùng với những vụ thảm sát trước bọn cớm khẳng định là cùng một người gây ra, tôi cũng có thể đoán ra tác giả là cái gã hiện nằm kế tôi. Tôi tiếp tục lướt cho tới bây giờ hơn thì ngồi dậy vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Tôi nhìn vào gương ngắm nghía mình, chỉ mới có hai đêm ở đây thôi mà tôi đã bắt đầu có quảng thâm mắt rồi, tôi có nên sắm vài món đồ trang điểm không? Nghĩ lại thì thật sự chẳng cần thiết. Tôi bước ra ngoài và thấy 'cái xác' ấy vẫn ngủ lỳ lất.

"Lại đập mạnh vào hần!" - Bỗng một ý nghĩ vụt qua.

Nếu làm vậy chả khác nào tôi tự đào mồ chôn mình cả, tôi lại ngồi phịch xuống sàn và cầm điện thoại tiếp tục lướt, tôi chẳng chơi mạng xã hội vì tôi chẳng có một người bạn nào cả. Danh bạ tôi thì chẳng có nổi một số điện thoại của người khác, ngoài lướt tin tức, xem dự báo thời tiết ra hình như tôi chẳng làm gì nữa cả.

Bỗng anh ta trở mình và cầm điện thoại lên ngó và đặt xuống ngay, chắc chắn là xem giờ. Bây giờ là tám giờ, tôi cũng đã ngồi im như thế này một tiếng rồi.

"Anh dậy đi, tôi giúp anh thay băng vết thương, để lâu quá sẽ không tốt."

Đáp lại tôi chỉ là sự im lặng, anh ta nằm ôm chặt gối không rời, trông cứ như một đứa trẻ đang nhõng nhẽo cần mẹ vậy. Tôi cũng chả nói thêm lời nào. Chỉ mới ở với hần hai ngày mà tôi gần như có thể hiểu rõ dc tính tình hần, nếu tiếp tục nói thêm bất kì lời nào, hần sẽ nổi điên lên ngay. Tôi tiếp tục lướt điện thoại... Ba mươi phút sau hần từ từ ngồi dậy như một con zombie, đi vào nhà tắm và đóng sầm cửa. Tiếng xối nước ào ào làm tôi giật thót mình vì chợt nhớ ra vết thương của hần không thể tắm như một người bình thường được. Tôi lao tới đập cửa rầm rầm

"NÀY ANH KHÔNG THỂ TẮM ĐƯỢC, RA ĐÂY NGAY TÔI SẼ GIÚP ANH LAU SẠCH NGƯỜI!" - Tôi liên tục đập cửa.

"MỘT MÌNH CON MỤ KIA ĐẬP CỬA LÉO NHÉO ĐÃ DỦ RỒI, SAO TỚI CẢ MÀY CŨNG LÀM PHIỀN TAO VẬY?!" Giọng nói bực tức vọng ra.

Tôi mặc kệ anh ta nói gì, cũng không màng tới kết quả nếu anh ta mở cánh cửa đó ra. Tôi liên tục đập cửa vào luôn mồm gọi tên hần. Một lúc sau cánh cửa dần mở, trước mặt tôi bây giờ chỉ là một con quái vật đang nổi điên, hần ngay lập tức đẩy mạnh tôi xuống sàn và chụp mớ tóc của tôi, hần giờ bàn tay to lớn đầy gân guốc đó lên và chuẩn bị tấn cho tôi một trận. Hần kéo mớ tóc của tôi đau đến nỗi tôi không thể kháng cự.

"Tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi mà!" - Tôi không ngừng run sợ.

Bàn tay của hần dần hạ xuống và quật tôi sang một bên, tôi ngồi dậy thở hổn hển, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, tôi vẫn chưa khỏi hoảng sợ, cứ như bản thân vừa mới thoát khỏi quỷ môn quan vậy. Tôi nhanh chóng tiến lại gần hần và tháo bỏ mớ băng ra, vết thương to như thế này không thể để thấm nước, tôi vội vàng chạy đi tìm một chiếc khăn sạch. Vết thương hở như thế thì phải giữ thật sạch và khô trong năm ngày, không thể nhúng thấm vết thương trong nước. Tôi lau vết thương với nước muối sinh lý, làm khô vết thương bằng khăn sạch,... Băng bó vết thương xong, tôi dùng một chiếc khăn khác, làm ẩm nó và giúp anh ta lau sạch mình.

"Không lấy làm lạ gì khi người anh đầy sẹo như vậy, suốt ngày đâm chém đánh lộn, vết thương thì không thèm xử lí kĩ lại càng đã để lại sẹo. Nếu có bất cứ vết nào bị hoại tử thì mình cũng chẳng thấy bất cứ điều gì làm ngạc nhiên cả." - Tôi vừa lau vừa nghĩ.

Tôi nhẹ nhàng di chuyển khăn khắp cơ thể anh ta, tôi có thể cảm nhận được rõ hơi nóng của anh chỉ qua một lớp vải, những khối cơ nổi ra thật rõ ràng..

"Sắp xong rồi..." - Tôi thở phào nghĩ.

Bất ngờ hần nắm cổ tay tôi và hát tôi ra, sau đó đi một mạch vào nhà tắm, tôi để sẵn quần áo ra ngoài để anh ấy có thể nhanh chóng mặc vào.

Anh ta không thể cứ ăn uống lung tung dc, tôi phải tạo một chế độ dinh dưỡng cho anh ấy. Loay hoay thì cũng đã gần 9h, tôi tiến vào gian bếp và chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả hai chúng tôi, anh ta cần ăn thật nhiều thịt, cá, trứng, đậu,... những thứ này rất nhiều chất đạm; tái tạo máu thường có trong các loại gan, trứng, sữa cũng như các loại rau xanh,... cũng rất tốt. Anh ấy lại không thích ăn quá nhiều vào buổi sáng. Tôi chuẩn bị ngay một bữa ăn sáng phổ biến gồm thịt heo xông khói, phô mai, bánh mì và cùng một ly sữa. Khi tôi chuẩn bị xong xuôi cũng là lúc anh ấy bước ra, gương mặt của anh trông khá khó chịu, nhưng tôi cũng chẳng thể mở miệng hỏi bất cứ điều gì.

"Tôi chuẩn bị bữa sáng xong rồi, anh mau ăn đi."

Anh ấy ngồi phịch xuống và chúng tôi cứ mạnh ai nấy ăn chẳng nói lời nào. Tôi cứ lo sợ tài nghệ của tôi không hợp khẩu vị anh ấy, nhưng trông anh ấy ăn có vẻ rất ngon miệng, lòng tôi cũng vui một phần nào.

Kết thúc bữa ăn bằng cái đứng dậy của anh ấy, anh ta vội vàng mặc ngay chiếc áo tôi đã đặt sẵn ở ngoài và ra khỏi nhà chẳng nói một lời. Tôi ngồi thần thờ một lúc thì đứng dậy dọn dẹp lại mớ hiện trường này. Cũng trưa rồi, căn phòng chỉ có mình tôi, trống vắng, yên lặng, thật buồn chán.

Tôi quyết định thay đồ và ra ngoài kiểm vài quyển sách về độc giết thời gian. Trời cũng bắt đầu vào thu rồi, trời cũng khá mát mẻ dù đang trưa, tôi mặc đại chiếc áo thun trắng bình thường, chiếc quần jean đen ôm sát và khoác ngay chiếc áo khoác rê tiền màu huyết dụ, xỏ đôi converse trắng mà tôi thường xuyên mang và cầm 1 chút tiền của hân đi ra ngoài.

Tôi rời khỏi căn chung cư và tiến vào một khu phố nhỏ cách đó chỉ một tiếng đi bộ, dù nhỏ nhưng ở đây mọi thứ đều có cả... Tôi tốn 15p để đi lòng vòng mới kiếm dc nhà sách.

Tiệm sách này khá nhỏ, nhưng đều đầy đủ các thể loại sách..., Tôi đi vòng vòng để khám phá và mong tìm được cái tôi muốn thì bị ngay cuốn "Đắc Nhân Tâm" (sách này kiểu như dạy đôi nhân xử thế) đập vào mắt, tôi khúc khích cười và nghĩ: "Cuốn này được tạo ra để dành cho những thành phần như cái gã Nat". Khoảng ba mươi phút sau tôi cuối cùng cũng đã lựa được: Bắt trẻ đồng xanh, Xách ba lô lên và đi, Cứ đi rồi sẽ đến, Cuộc đời của Pi, Mùa hè thiên đường. Tôi vui vẻ ra quầy thanh toán rồi rời khỏi đấy. Vẫn còn khá sớm, tôi đi loay quanh muốn kiếm một quán nước nào đó để nghỉ chân, đang bước đi thì bỗng tôi chạm mặt con mụ mẹ kế.

"Con phò này mày vẫn còn lòn vòn ở đây à, mong mỗi thằng cha mày mời về sao? đêch có đầu nhé." - Giọng bà ta thật chói tai làm sao, tôi mặc kệ và cố đánh vòng qua bà, tôi thật chẳng muốn dây vào bất cứ rắc rối nào.

"Người lớn nói chuyện mà mày bơ như vậy, mắt dạy cứ như con gái mẹ mày vậy." - bà ta vẫn tiếp tục châm chọc tôi.

Cái mồm thối của bà mà cũng dám nhắc đến mẹ tôi sao?! Tôi bực tức liền quăng ngay đồng sách trên tay và nhào vào solo vớ bà. Tôi đánh đập bà ta như thể gã Nat đã nhập vào tôi vậy, tôi không thể kiểm soát bản thân nữa. Tiếng la hét của bà ta liền gây chú ý tới chung quanh, họ lao vào lôi tôi ra như 1 con thú dữ, phải hai người kéo tôi ra thì bà ta mới tách được khỏi tôi. Nếu như không có bất kỳ sự cản trở nào, có lẽ tôi đã giết chết bà ta rồi không chừng. Bà ta không ngừng chỉ tay vào mặt tôi và chửi rủa, tôi có thể bỏ qua tất cả mọi thứ, chịu đựng mọi công kích nhưng bất cứ ai đều không có quyền nhắc đến mẹ tôi. Tôi vùng vằng ra khỏi hai người đang giữ tôi, lụm lại mớ sách và nhanh chóng thoát khỏi mớ tạp nham này.

Tôi bị bà ta cào ba đường vào cổ, chẳng thể hiểu nổi trái đất to lớn cỡ nào mà lại đụng ngay mặt bà ta. Máu bắt đầu chảy ướt cả cổ áo tôi, tôi vội vàng kiếm một hiệu thuốc và mua bông băng. Tôi tìm một con hẻm vắng và nhanh chóng cầm máu vết thương.. Tôi tốn khá nhiều thời gian chỉ vì bà ta và cái vết thương này. Trời thì cũng đã xế chiều, nếu không về ngay thì cái gã Nat có lẽ sẽ làm thịt tôi mất.

Tôi mất khoảng một tiếng mới về dc tới nhà. Cửa phòng vẫn còn khóa, thật may mắn là anh ta chưa về. Tôi để sách qua một góc và liền xử lí lại vết thương ngay ột cô m lần nữa. Tôi tháo băng từ từ ra, máu đã tèm lem khắp nơi rồi. Tôi dùng nước muối để sát trùng vết thương: "Á! CĐCM RÁTTTT!!!!!!". Thực sự nó thốn không thể tả nổi, khắp người tôi run rẩy, mắt tôi bắt đầu ứa ra nước... Tôi nhanh chóng làm khô và băng bó lại... Cuối cùng cũng thoát khỏi cái cảm giác thốn vl đó. Tôi cởi ngay cái áo đã dính máu này và đem đi giặt, thật xui xẻo vì hôm nay tôi lại mặc áo trắng, lộn ngoài phố với con mụ kia cũng làm người tôi dơ không ít. Tôi nhanh chóng làm sạch cơ thể và tránh dây vào vết thương... Cũng đã 8h rồi, cả ngày hôm nay tôi với hân chỉ mới ăn có một bữa, bụng tôi gào lên không chịu được.

"Phải chăm sóc vết thương của gã kia bây giờ cũng phải chăm sóc cho mình nữa..." - Tôi thờ dãi nghĩ.

Vì phải kiêng cử đủ thứ nên tôi chỉ chuẩn bị cơm, canh, cá và vài món rau củ đơn giản. Gần 9h thì bất ngờ anh ta đập mạnh cửa làm tôi giật thót: "Anh không thể mở cửa một cách bình thường được à?".

"Câm mồm" - Anh ta không lớn tiếng, nhưng như vậy còn làm tôi cảm thấy đáng sợ hơn.

Khắp người anh ta lại toàn mùi máu tanh làm tôi không khỏi buồn nôn.

"Tôi đã chuẩn bị bữa tối rồi, để tôi giúp anh thay băng vết thương rồi hẵng ăn."

Anh ta ngoan ngoãn nghe lời và cởi ngay chiếc áo bị nhuộm màu đỏ, ngồi phịch xuống quay lưng về phía tôi, cơ thể đó đã bị nhuộm đầy máu tươi: "Chắc là máu của cái đứa xấu số bị anh ta vừa thịt." - Tôi nghĩ. Thật kì lạ, bình thường tôi chỉ nói vài lời anh ta như đã muốn ăn tươi nuốt sống tôi rồi, nay lại ngoan ngoãn như vậy. Tôi tiến lại gần và tháo băng ra, các vết thương đã bị hở miệng, vết thương nơi chồng lên vết thương cũ.

"Anh lại có thêm vết thương rồi! Tôi cứ ngỡ đó là máu của người khác, không ngờ lại chính là máu của anh à? Tại sao anh lại để cơ thể mình phải chịu đựng những thứ này? Tôi biết anh là một gã tội phạm, dù có đâm chém như thế nào thì cũng phải nghĩ đến tình trạng hiện giờ chứ? Nếu cứ như vậy không bị giết chết thì anh cũng sẽ bị mất máu mà chết đó!" - Tôi hốt hoảng nói.

"Bây giờ có làm hay không? Làm thì cầm cái mồm lại không thì cứ? Chuyện tao đêch cần mày lo." - Hân tuy giận dữ, nhưng lại không lớn tiếng.

Tôi im lặng tiếp tục xử lí vết thương, anh ta ngồi im như đứa trẻ, không nói một lời khiến tôi lấy làm lạ.

"Này, tâm trạng anh hôm nay không thoải mái sao? Đã có chuyện gì thế?" - Tôi tò mò nhỏ nhẹ hỏi.

Nhưng đáp trả chỉ là sự im lặng, anh ta không muốn nói, tôi cũng không thể tiếp tục hỏi. Rồi tôi chỉ biết im lặng xử lí cho xong cái 'của nợ' này.

Tôi giúp anh ta làm sạch người và băng bó vết thương. Xong xuôi chúng tôi lại cùng nhau ăn cơm, lại cùng nhau ngủ.

Dù chỉ mới ba ngày trôi qua, nhưng tôi cũng dần nhìn rõ được con người này. Tuy rằng gã chỉ là một tên khốn nhưng cũng chứa chan khá nhiều tâm sự và cảm xúc. Liệu có ngày nào tôi có thể hiểu đc hắn không? Tôi muốn hiểu thêm về con người này. Tôi nhìn bóng lưng của hắn rồi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☺☺☺ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Vết thương và nỗi nhớ

• NATHAN'S POV

"RẦM RẦM RẦM" - Tiếng đập cửa liên tục làm tôi tỉnh cmm giấc. Rồi một cái giọng the thé rất chói tai cứ lều bều ở ngoài cửa:

"CHÚNG MÀY CÓ NHANH TRẢ TIỀN PHÒNG CHO BÀ MÀY KHÔNG, CON NGƯỜI CHỨ ĐÂU PHẢI CON C** ĐÂU MÀ CỨ PHẢI ĐỂ TAO RỂ THỂ NÀY" - Bà ta vừa hét toáng lên vừa liên tục đập cửa.

Tôi khó chịu loay hoay ghi gỏi vào tai nhưng vẫn không thể cản được cái giọng bà ta chui vào tai tôi, tôi bực bội thò tay vớ lấy con dao và ném thẳng vào cửa: "BỐ MÀY ĐÉO CÓ XỬ, CỨT NGAY ĐỂ BỐ MÀY NGỦ".

"RẦM RẦM RẦM - BÀ MÀY Ở ĐÂY TỚI KHI NÀO TỤI BÂY ĐƯA TIỀN THÌ THÔI" - Con mụ già đó không ngừng đập cửa. Tôi cố gắng để ngủ tiếp thì con nhỏ đó cũng lết ra khỏi mền và ra mở cửa.

"LẦN NÀO CŨNG ĐỂ TAO LÊN TẬN NƠI NHẮC NHỞ ĐƯA TIỀN, BỘ CHÚNG MÀY ĐÉO THẤY MỆT À?." - Bà ta không ngừng cảm rầm.

"Tao nhớ phòng này chỉ có một người, mày là gái qua đêm hay ở đây? Nếu thêm người thì đóng thêm tiền, tao đéch làm từ thiện." Bà ta vẫn không ngừng cảm rầm, tôi khó chịu đến mức muốn giết chết bà ngay lập tức.

"RẦM" - Con nhỏ đóng mạnh cửa và cuối cùng là không gian cũng yên tĩnh. Tôi tiếp tục cố gắng ngủ thì cái chấn có chuyển động, không cần mở mắt nhìn tôi cũng có thể đoán được nhỏ đang chui vào mền. Tôi chẳng muốn suy nghĩ gì nữa và ngay sau đó tôi lại chìm hẳn vào giấc ngủ.

Tôi bỗng tỉnh giấc mà liên tưởng mình lấy điện thoại xem giờ, con nhỏ đã dậy từ lúc nào... Đã 8h rồi, tôi đặt điện thoại xuống và tiếp tục chợp mắt.

"Anh dậy đi, tôi giúp anh thay băng vết thương, để lâu quá sẽ không tốt."

Thật sự quá phiền toái, tôi im lặng và tiếp tục chợp mắt được khoảng 30p thì tôi liền từ từ ngồi dậy và đi vào nhà tắm. Nghĩ lại từ hôm qua khi giết năm thằng trâu kia đến giờ tôi chưa tắm, tôi liền xối nước ào ào lên mình và không nghĩ gì khác.

"NÀY ANH KHÔNG THỂ TẮM ĐƯỢC, RA ĐÂY NGAY TÔI SẼ GIÚP ANH LAU SẠCH NGƯỜI!" - Con nhỏ đó liên tục đập cửa.

"MỘT MÌNH CON MỤ KIA ĐẬP CỬA LÉO NHÉO ĐÃ DỦ RỒI, SAO TỚI CẢ MÀY CŨNG LÀM PHIỀN TAO VẬY?!" - Tôi bực tức quát.

Nhưng nó vẫn tiếp tục đập cửa và luôn nồm gọi tên tôi. Không hiểu vì sao con nhỏ cứ thích chọc điên tôi lên, tôi mở cửa và đẩy mạnh con nhỏ xuống sàn, túm lấy mái tóc và giơ cao tay lên định tấn nó một trận.

"Tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi mà!" - Nó không ngừng run rẩy.

Tôi dần hạ tay xuống và hất mạnh con nhỏ ra, ngồi xuống và quay lưng về phía nó. Ngồi một lúc thì mãi chẳng cảm thấy động tĩnh gì, tôi định quay lại và dạy nó một trận nữa thì nó nhanh tiến tới và xử lí mấy vết băng. Nó canh thật đúng thời điểm, chỉ cần nó ngồi thình thêm một lúc nữa có lẽ tôi đã xử nó rồi.

Nó từ từ tháo băng ra, dùng một chiếc khăn và lau khắp cơ thể tôi. Nó từ từ di chuyển khắp nơi, sự tinh tế và nhẹ của nó làm tôi cảm thấy thật dễ chịu, nó cẩn thận tránh những vết thương, cố gắng không làm tôi phải bị đau. Rồi nó di chuyển từ từ xuống tận lưng quần, tôi vội vàng hất tay nó ra rồi đi ngay vào nhà tắm.

Tôi đứng dựa vào bồn rửa và không ngừng bối rối: "Bộ nó tính lau xuống phần dưới luôn à? Lúc nó làm bộ nó chẳng suy nghĩ gì sao? Cái con óc chó này thật phiền phức!". Tôi lấy lại bình tĩnh và đánh răng rửa mặt. Tôi cau có bước ra ngoài và bắt gặp ánh mắt của nó đang nhìn tôi.

"Tôi chuẩn bị bữa sáng xong rồi, anh mau ăn đi."

Tôi ngồi phịch xuống và ăn liên tục không nói một lời. Bất ngờ tôi nhận được tin nhắn của thằng Jame, phải rồi ngày hôm nay chúng tôi có 'việc'. Tôi nhanh chóng lấy chiếc áo con nhỏ đã để sẵn và mặc ngay vào rồi bước ra khỏi phòng không nói một lời. Tôi xuống tầng trệt và ra khỏi căn chung cư thì thấy bọn thằng Jame đã đợi tôi trong một chiếc xe hơi cùi bắp. Tôi lên xe thì ngoài thằng Jame ra còn 3 thằng đi theo nó rồi chúng tôi di chuyển đến cái ổ mại dâm đấy.

"Tụi tao chuẩn bị hết 'đồ chơi' rồi đó Nat, tí nữa mày cứ tự nhiên sử dụng, từ đây đến đó cũng khoảng hai tiếng lận. Mà lát có đứa nào muốn thi xem ai giết được nhiều nhất không?" - Thằng trâu Jame vừa cười vừa gáy.

Suốt quãng đường đi tôi chẳng nói lời nào, tôi không thể ngừng suy nghĩ đến việc chúng sẽ đưa tôi thông tin của Ivy, tôi muốn gặp em ấy.

Tới nơi và quan sát thì phát hiện an ninh bọn chng1 rất lỏng lẻo, chúng tôi không ngần ngại xông thẳng vào và giết tất cả những kẻ cản trở bọn tôi, chúng tôi chia nhau để tìm kiếm con gái bà ta. Dù vậy chỗ này khá là rộng, tôi phải mất tận 15p để kiểm tra từng phòng. Tôi xông vào căn phòng cuối cùng thì đã phát hiện được mục tiêu, nó đang phải phục vụ khách và không mảnh vải che thân. Tôi thẳng tay bắn chết vị khách đó, nó thấy tôi và bắt đầu run rẩy sợ hãi.

"TÌM THẤY RỒI!" - Tôi la lớn thông báo cho bọn thằng Jame.

Tôi chẳng quan tâm con nhỏ sợ như thế nào, nó chưa kịp mặc đồ thì tôi liền túm đầu nó và nhanh chóng lúi đi. Tận 15p dài đằng đẳng thì có lẽ bọn chúng cũng bắt đầu gọi tiếp viện, chúng tôi phải nhanh chóng thoát khỏi đây ngay. Bất ngờ tôi bị một gã đánh úp từ đằng sau, hấn chém một nhát mạnh vào lưng tôi.

"Đáng lẽ mày nên đâm chứ không phải chém" - Nói xong ngay lập tức tôi đã khống chế được gã đó và cứa đứt cổ hắn, dễ dàng như cắt tiết gà. Con nhỏ nhìn tôi run rẩy và không ngừng khóc. Tôi đáp trả nó bằng cái nhìn hăm dọa, nó dường như cũng hiểu được cái nhìn và ngoan ngoãn chạy sát tôi. Bọn chúng đông dần lên, nếu chỉ một mình tôi thì có thể nhanh chóng trốn thoát, nhưng phải bảo vệ thêm người thì thật vướng chân, làm tôi không thể tránh được hoàn toàn các vết dao. Vì ding súng sẽ gây ra tiếng động gây chú ý xung quanh khu vực, nên có vẻ bọn chúng cũng chẳng kẻ nào dùng súng, coi như chúng tôi cũng có một chút may mắn.

Tiến càng gần đến xe, tôi cũng gần như sắp kiệt sức vì mất máu. Bọn thằng Jame mới bắt đầu chạy ra yểm trợ tôi, tôi vội vàng đẩy con nhỏ vào xe và leo vào luôn. Bọn thằng Jame cũng cố gắng lên xe, và chúng tôi nhanh chóng tẩu thoát. Tôi chẳng ngại việc mất máu, những lần chém giết tôi cũng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe.

"WOOHOO!!!! Kỳ này là anh mày có thể hưởng trọn đời đấy!!!" - Bọn thằng Jame khoái chí.

Tôi chẳng cần tiền, cái ôi cần chính là thông tin của Ivy.

"Này chẳng thằng nào ga lăng hết vậy? Em gái không mảnh vải đang ngồi dùng tay che chắn thế này mà chẳng thằng nào cho mượn áo à?" - Một thằng trong nhóm lên tiếng, hắn vừa nói tay vừa mân mê quả đào của con nhỏ. Con nhỏ không ngừng run rẩy sợ hãi chẳng dám mở lời hỏi, nó chẳng hề biết chúng tôi được mẹ nó nhờ giúp. Làm gì có ai có thể không sợ khi thấy bọn tôi giết người không gớm tay chứ. Chúng tôi tới và trao đổi người với bà ta, bà ta không ngừng cảm ơn và đưa cho thằng Jame cái vali khổng lồ. Chúng tôi lên xe và trở về căn chung cư. Trên đường đi tôi không ngừng hỏi thằng Jame về thông tin của Ivy.

"Chỉ ông chủ bọn tao mới biết thôi, tao ngay lúc này không thể giúp được."

Tôi bực tức và mặc kệ những vết thương đang không ngừng chảy máu, tôi túm cổ áo định tẩn cho nó một trận thì nó lại gáy:

"ĐM TAO ĐẾCH CÓ BIẾT! MÀY KIẾM THẮNG ÔNG MÀ HỎI, BÂY GIỜ MÀY ĐÁNH CHẾT TAO TAO CŨNG KHÔNG BIẾT GÌ ĐỂ NÓI"

Bọn người của nó cũng ngồi im re chẳng dám hó hé, có lẽ danh tiếng tôi cũng có một chút đáng sợ với bọn nó. Tôi buông tay và ngồi xuống.

"Hiện tại thì ông đang bận gì đó, có lẽ phải một khoảng thời gian ông mới ghé chung cư, khi nào ông về tao sẽ báo mày biết." - Thằng Jame vừa chỉnh cổ áo vừa nói.

"Ông đang ở đâu?"

"Tao chỉ là một đứa tay sai, làm gì biết rõ được ông ta làm gì, đang ở đâu, nghĩ gì."

"Số điện thoại của ông?"

"Tao nhận được tin gì, việc gì chỉ được đàn anh thuật lại, làm gì có số ông trùm lớn."

Chúng tôi về tới nơi thì cũng tám giờ kém, tôi muốn nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi nhưng không được, từng bước đi của tôi nặng trĩu níu tôi lại, tôi thất vọng vì vẫn chưa thể gặp lại em, tôi mong mỏi nhớ nhung em biết chừng nào... Tôi bực tức đập mạnh cửa.

"Anh không thể mở cửa một cách bình thường được à?"

"Câm mồm." - Ngay lúc này tôi chẳng muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì ngoài Ivy.

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Ngay hôm nay nó đã làm gì? Đi đâu? Tại sao cổ nó lại bị thương?" - Một loạt câu hỏi chạy ngang đầu tôi, chốc lát lại bị hình bóng Ivy làm mờ đi, và tôi chẳng còn để ý gì nữa.

"Tôi đã chuẩn bị bữa tối rồi, để tôi giúp anh thay băng vết thương rồi hẵng ăn."

Tâm trạng tôi bây giờ nặng trĩu những suy nghĩ, tôi ngồi phịch xuống và cởi áo ra.

"Anh lại có thêm vết thương rồi! Tôi cứ ngỡ đó là máu của người khác, không ngờ lại chính là máu của anh à? Tại sao anh lại để cơ thể mình phải chịu đựng những thứ này? Tôi biết anh là một gã tội phạm, dù có đâm chém như thế nào thì cũng phải nghĩ đến tình trạng hiện giờ chứ? Nếu cứ như vậy không bị giết chết thì anh cũng sẽ bị mất máu mà chết đó!" - Con nhỏ đó lại không ngừng cảm râm.

"Bây giờ có làm hay không? Làm thì câm cái mồm lại không thì cút? Chuyện tao đếch cần mày lo." - Tôi bực bội nói.

Nó im lặng xử lí các vết thương được một lúc thì không hiểu từ lúc nào nó lại có cái tính tò mò: "Này, tâm trạng anh hôm nay không thoải mái sao? Đã có chuyện gì thế?"

Tôi im lặng không chút phản ứng, ăn hết phần cơm nó đã chuẩn bị, rồi đi ngủ với nỗi nhớ về cô gái của tôi.

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hẹn hò

• BRENNNA'S POV

Đã hơn hai tháng kể từ cái ngày anh ấy về nhà với hàng tá vết thương trên lưng, anh không bước ra khỏi nhà rồi, suốt ngày chỉ ngồi bấm game rồi bầu bạn với thuốc lá và bia. Chúng tôi đã sống cùng nhau cũng đã lâu rồi nhưng vẫn chẳng có gì xảy ra với chúng tôi, chỉ là anh ta thật quá khó để tìm hiểu, anh ấy khép kín, luôn giấu mình chẳng bao giờ chia sẻ với tôi bất cứ chuyện gì. Ngoài hiểu rõ tính cách anh ta ra tôi chẳng biết được một chút gì về quá khứ hay hiện của anh ấy. Tôi vừa ngồi đọc sách vừa không ngừng ngó con người đó đang chơi game, nếu cứ như vậy mãi anh ta sẽ chết mất. Tôi lấy hết dũng khí và tiến lại mở lời:

"Suốt hai tháng nay anh đã không ra khỏi nhà rồi, có chuyện gì sao?"

"Không phải việc của cô." - Hấn nói không thèm nhìn lấy tôi một lần rồi lại tiếp tục chơi game.

Tôi liều mạng rút cái ổ cắm TV ra.

"CLMM CHÁN SỐNG RỒI À? ĐÉO CÚT NGAY LẬP TỨC TAO ĐẬP CHO MỘT TRẬN!" - Hấn tức giận và không ngừng luôn mồm chửi tôi.

"Hãy ra ngồi đi, tôi chỉ nghĩ tốt cho anh thôi mà." - Tôi vừa run sợ vừa cố gắng khuyên nhủ.

Nhưng dạo gần đây hấn không còn hung hăng như lúc mới gặp nữa, nhưng dù sao tôi vẫn phải cẩn thận từng lời nói kéo hấn giết tôi lúc nào không hay. Hấn vẫn ngồi đấy tặc lười với vẻ mặt khó chịu.

"Này, ra ngoài với tôi đi."

"Việc đếch gì tôi phải đi với cô?" - Hấn cảm râm.

"Chỉ một lát thôi, dù sao anh cũng rảnh mà, nhanh mặc áo vào rồi đi thôi." - Tôi không ngừng kéo tay hấn dậy, hấn vẫn chướng như mọi khi, nhưng sự kiên trì của tôi cũng đã làm hấn đổi ý. Hấn mặc ngay cái áo hoodie đen vào và cùng tôi ra ngoài.

Tôi cùng hấn đi bộ khoảng một tiếng tới một thị trấn nhỏ, ghé vào một hiệu sách, tôi cũng sắp đọc hết sách rồi nên cần tìm kiếm thêm.

"Cô dắt tôi vào cái chỗ này làm gì?" - Hấn bắt đầu khó chịu hỏi.

"Sách tôi sắp đọc hết rồi, tôi cần tìm vài quyển."

"Nếu vậy thì tự mình mà đi, dắt tôi đi bộ hơn một tiếng theo để làm gì?" - Hấn bắt đầu cáu gắt.

"Xong ngay đây, tôi đã tra sẵn trên mạng rồi nên chỉ cần tới tiệm để lấy thôi."

Tôi nhanh chóng lấy những quyển tôi đã tra trên mạng và ra quầy thanh toán. Trong lúc đợi tôi hấn lại làm ngay một điều thuốc. Tôi không biết gã này có sở thích là gì: bia, thuốc lá, game? còn gì nữa? chẳng lẽ dắt gã vào bar? không lẽ lại vào game center? Vậy thì chả khác gì khi gã ở nhà cả. Bỗng một ý nghĩ điên rồ vượt qua đầu tôi. Tôi cười một cách nham hiểm và nhìn hấn.

"Cười gì?"

Tôi hí hửng kéo tay lão chạy đi.

"CÁI CON ĐIÊN NÀY, KÉO TAO ĐI ĐÂU VẬY?!!"

Chúng tôi tiến vào một khu vui chơi và tôi quay mặt lại nhìn hấn, tôi nghĩ chắc hấn phải ngạc nhiên lắm nhưng không, hấn nhìn tôi cặp mắt của một gã đàn ông sắp sửa giết người, tôi xanh cả mặt và không biết phải nói gì cả thì hấn tiến lên phía trước và hỏi tôi muốn chơi gì. Đây là lần đầu tiên tôi được đến khu vui chơi, cũng chưa từng có một người tôi quan tâm như vậy, đây cũng là lần đầu hấn hỏi tôi muốn gì, lòng tôi vui sướng đến như muốn nhảy cẫng lên và hét thật lớn cho cả thiên hạ biết niềm vui của tôi. Tôi bắt đầu cười và kéo hấn đến quầy bán bia, tôi thì thầm với hấn:

"Anh giỏi bắn súng lắm đúng không, có thể bắn lấy một thứ cho tôi không?"

Gương mặt khó chịu cau có vẫn còn đó: "Toàn ba cái thứ tào lao không, tại sao phải tốn sức như vậy?"

"Chỉ là chơi thôi mà, nhà anh khá chật nên tôi cũng chẳng cần thú nhồi bông đâu, cái dây chuyền kia, anh lấy được chứ? nó khá nhỏ đấy bắn được không?"

"Cô nghĩ từ nhỏ tôi cầm súng để làm gì? Có khinh thường tôi quá không?" - Anh ta vừa nói vừa di chuyển điều thuốc trên miệng, anh ta bắt đầu cầm cây súng lên và chỉ nhắm một phát là đã dính ngay. Ông chủ chúc mừng và đưa cho anh ta sợi dây chuyền, dây này trông khá nam tính, anh ta đeo chắc chắn sẽ hợp.

"Cho cô." - Anh ta chìa tay đưa sợi dây chuyền cho tôi.

"Dây này cho nam mà, anh đeo chắc sẽ hợp đó." - Tôi ngạc nhiên nói.

"Chẳng phải cô nói cô muốn sao? Tôi chẳng thích những thứ thế này nên cho cô."

Tôi vui vẻ cầm lấy sợi dây và đeo ngay vào cổ: "Này giúp tôi với, tôi không thể tự cài được."

Anh ta cầm mớ tóc của tôi và vén sang một bên vai, anh bắt đầu cài nó lại. Tôi có thể cảm nhận được những đầu ngón tay anh chạm vào cổ tôi, nó chai sạn và thô kệch nhưng đôi lại thật dịu dàng làm sao. Đi công viên thì không thể không chơi tàu lượn siêu tốc rồi, tôi muốn được chơi thử tất cả mọi thứ ở đây. Trong vô ý thức tôi đã cầm tay và kéo anh đi, chúng tôi mua hai vé và xếp hàng chuẩn bị lên tàu. Nhưng anh bất ngờ nắm tay tôi và kéo tôi chen lên đầu hàng trong tiếng chửi rủa của tất cả mọi người, anh chẳng quan tâm bất cứ lời nào của họ. Tôi cũng chẳng ngại ngần gì cả, vì chỉ có tôi mới biết con người này thực sự rất xấu xa. Chúng tôi ngồi ngay đầu tàu và tàu dần bắt đầu di chuyển. Tôi thực sự sợ đến nỗi nhắm tịt mắt lại, nhưng rồi bỗng nghe một tiếng cười phát ra kể bên, tôi vội vàng mở mắt và nhìn sang anh, anh đang nở một nụ cười rất tươi mà suốt đây tôi chưa từng được thấy, tôi không thể rời mắt khỏi anh, nụ cười của anh thật đẹp làm sao. Kết thúc một vòng, đầu tóc tôi đã rối hết rồi, tôi nhanh chóng chỉnh đốn lại thì thấy anh đang di chuyển lao đảo, tôi vội vàng chạy tới đỡ lấy anh thì anh liền bị mềm lại, khuôn mặt chuẩn dần qua màu xanh. Tôi đoán anh sắp sửa làm gì rồi, liền kiểm đại bụi cây nào và đưa anh tới đó. Anh ấy liền nôn một đồng 'tinh túy' ra. Tôi chẳng dám nhìn và mau kiếm khăn giấy cho anh ấy.

"Tôi cứ nghĩ anh chẳng sợ bất cứ thứ gì chứ." - Tôi vừa đưa khăn vừa chăm chọc.

"Sợ đêch gì trò này, chỉ là lần đầu ngồi lên ột cái thứ lắc lư nhiều như vậy nên cảm thấy buồn nôn." - Anh vừa lau miệng vừa nói.

Tôi bị mềm lại và thậm chí cười, tôi dắt anh lại một hàng ghế và để anh ngồi nghỉ ngơi.

"Anh có muốn ăn gì không tôi đi mua cho nhé?"

"Mau đi mua nước đi." - Anh nói trong mệt mỏi.

Tôi vội chạy đi vào một rạp bán hamburger, mua 2 cái bánh và 2 chai nước suối.

"Hẹn hò hả cháu?" - Bác bán hàng vui vẻ hỏi.

"Dạ không ạ..." - Tôi ngại ngùng đáp.

Hẹn hò sao? bây giờ nghĩ tới thì đúng là giống thật...

"Nhìn chúng cháu rất dễ thương mà, bác hiểu nhầm rồi sao" - Bác vừa bối rối vừa chia tay đưa bánh và nước cho tôi.

"Không có gì đâu ạ, thôi cháu phải đi rồi, cảm ơn bác."

Tôi vội chạy lại phía anh ấy, những lời nói của bác ấy làm tôi không thể ngừng suy nghĩ, tôi bối rối ngại ngùng, chẳng hiểu vì sao.

"Tôi chán rồi, về thôi." - Anh ta vừa khui chai nước vừa nói.

"Còn sớm mà, không muốn đi đâu nữa sao?"

"Không."

"Thế ăn xong đi rồi đi." - Tôi có chút nuối tiếc khi anh ta nói như vậy, chúng tôi ăn nhanh cái hamburger đang cầm trên tay rồi rời khỏi khu vui chơi. Trên đường thì đi ngang một cái siêu thị, tôi lại nảy ra một ý tưởng điên rồ có thể anh ấy thích.

"Này anh đang chán đúng không? Tôi có trò này vui lắm có muốn chơi không?" - Tôi hí hửng hỏi.

Anh ta nhìn tôi với cặp mắt khó hiểu, tôi kéo tay anh ấy vào siêu thị, lấy một chiếc xe đẩy và đẩy vào khu bán hàng, trong khi anh ta vẫn chưa hiểu chuyện gì thì tôi nhảy ngay vào rổ xe.

"Cô làm clg vậy?" - Anh ta khó chịu hỏi.

"Che kín hết mặt mũi vào, nhanh lên!" - Tôi giục anh ấy.

"Rồi, cô định làm gì?" - Anh ta ngoan ngoãn làm theo và không ngừng tò mò

"Đẩy tôi đi, đẩy nhanh vào!" - Tôi giục anh ấy mãi nhưng anh ta vẫn không chịu làm, tôi liên tục lắc tay anh ấy và bảo anh ấy hãy nghe tôi đi. Cuối cùng anh ta vịn chặt xe và không ngừng dọa tôi:

"Là do cô bảo tôi đẩy nhanh vào đấy nhé! đừng hối hận." - Anh ấy nói với nụ cười nham hiểm nở trên môi, anh ta dùng hết sức bình sinh đẩy tôi khắp siêu thị, anh ta vừa đẩy còn tôi không ngừng thò tay lên những kệ đồ hắt hết tất cả mọi thứ xuống, khắp nơi chúng tôi đi qua đều là một bãi chiến trường: mọi thứ trên kệ đều bị chúng tôi đập phá hết, tôi vớ được ngay pepsi và lắc mạnh nó, chia vào người anh ta và mở nắp, anh ta đáp trả lại tôi gấp đôi... La hét và đập phá, tôi chưa bao giờ sáng khoái như lúc này. Chúng tôi cứ như hai đứa trẻ vô tư phá phách vậy. Từ lúc bắt đầu đẩy tôi đã thấy anh ta luôn không ngừng cười, có lẽ ngày hôm nay là ngày đầu tiên cũng là ngày duy nhất tôi thấy anh ấy cười nhiều như vậy.

"Này! đập phá la hét như vậy có lẽ họ đã biết rồi đấy, đẩy tôi nhanh thoát khỏi cái siêu thị này nào!" - Tôi không ngừng cười và nói.

Chúng tôi lấy luôn cái xe đẩy của họ và nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

"HAI ĐỨA KIA ĐỪNG LẠI NGAY!!!"

"Á! Chạy nhanh lên cái gã này! người ta đi theo kịp bây giờ!!!!" - Tôi vừa sợ nhưng không thể ngừng cười được.

Ngoài phố trời đã tối từ lúc nào, chỉ có hai chúng tôi chạy khắp đường phố không ngừng la hét và cười lớn. Cuối cùng cũng đã cắt được đuôi của họ, chúng tôi quẹo vào một con hẻm lẩn trốn và thở hắt ra.

"Cô bị điên rồi sao? khi không lại vào siêu thị phá?" - Anh ta vừa thở vừa nói.

"Chẳng phải anh cũng đã rất vui sao? Coi như tôi không bỏ công vô ích rồi" - Tôi không thể ngừng cười được, tôi chưa bao giờ vui như vậy cả.

"Coi như lần này cô có ích" - Anh ta tươi cười nói.

Tôi móc ngay trong áo khoác ra tám lon bia khoe với anh ấy.

"Cô lấy từ lúc nào vậy? Tôi có tiền mà? Đừng nói chỉ vì mấy lon bia thôi nha?" - Anh ta cau có hỏi.

"Mua thì quá bình thường rồi, Lấy cấp chẳng phải vui hơn sao?" - Tôi lén lấy tay lắc một lon và đưa cho anh ấy.

"Uống với tôi nào, hôm nay tôi rất vui!" - Tôi giơ lon bia lên và vui vẻ nói.

Anh ta khui ra thì bia bắt đầu xịt tung tóe, tôi lại một lần nữa cười phá lên vì vẻ mặt hốt hoảng của anh ấy.

Anh ấy chẳng tức giận mà còn vui vẻ cười rồi chúng tôi cụng lon và nốc hết sạch. Trời đã khuya rồi, anh ấy tiếp tục đẩy tôi qua từng con đường vắng vẻ, người chúng tôi cũng đã ướt hết vì nghịch nước trong siêu thị, nhưng cũng chẳng sao cả. Chúng tôi vừa đi vừa uống vừa la hét. Tôi đưa anh ấy chai son xịt đã chôn lúc này, Chúng tôi vẽ lên khắp vách tường, từng nơi chúng tôi đi qua đều để lại dấu vết. Tôi lắc lư và hát ngay bài Young Dumb & Broke. Anh ấy ngay lập tức cùng hát theo tôi, chúng tôi hát lớn bài hát khắp đường, chạy nhảy như hai đứa trốn trại và không thể ngừng cười. Chúng tôi vừa đi

vừa uống hết tám lon bia và đã về tới nhà từ lúc nào không hay. Tôi có phần nuối tiếc nhưng chẳng thể nói ra lời nào, tôi ước gì ngày hôm nay có thể ngưng mãi. Chúng tôi lên phòng và thay phiên nhau đi tắm, cả hai đều một đến nỗi chẳng thể làm gì nữa. Tắm rửa xong chúng tôi lần ngay ra ngủ, tôi chợp mắt nhưng miệng vẫn luôn nở nụ cười, thực sự hôm nay tôi rất hạnh phúc, lần đầu tiên tôi có người để quan tâm, lần đầu tiên tôi được trải nghiệm niềm vui... Tôi vui vẻ và ngủ từ lúc nào không hay.

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nụ cười đầu tiên

• NATHAN'S POV

Hai tháng trôi qua, tôi vẫn luôn ở im trong căn phòng, chờ đợi một cuộc điện thoại từ bạn thằng Jame. Tôi chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn thông tin của Ivy nhưng chưa thể được gặp em ngay. Ngày qua ngày tôi chăm từng liều thuốc, uống từng lon bia để chờ đợi, tôi chỉ biết giết thời gian bằng game.

"Suốt hai tháng nay anh đã không ra khỏi nhà rồi, có chuyện gì sao?" - Cô ta tiến lại gần tôi và hỏi.

"Không phải việc của cô." - Tôi không nhìn nó và tiếp tục chơi game.

Những ngày qua sống cùng con nhỏ, tôi quả thật đã dần thích nghi được, tính tình tôi đối với nó cũng dần nhẹ nhàng hơn, có lẽ vì nó đang dần trở thành người nha của tôi sao? Tôi thực sự không biết được. Đột nhiên màn hình tối thui, con nhỏ đứng đó với cái dây cầm TV trên tay.

"CLMM CHÁN SỐNG RỒI À? ĐÉO CÚT NGAY LẬP TỨC TAO ĐẬP CHO MỘT TRẬN!" - Tôi bực tức nói.

"Hãy ra ngồi đi, tôi chỉ nghĩ tốt cho anh thôi mà." - Con nhỏ vẫn bình thản và nói.

Nó như dần chai lì con người khi tôi suốt ngày mắng chửi nó, bây giờ tôi có chửi như thế nào thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Tôi tắc lưỡi khó chịu và chẳng biết phải làm gì nó nữa.

"Này, ra ngoài với tôi đi."

"Việc đếch gì tôi phải đi với cô?" - Con nhỏ đó dạo gần đây luôn thường xuyên làm phiền tôi, phá vỡ đi những thói quen, xáo trộn cuộc sống của tôi.

"Chỉ một lát thôi, dù sao anh cũng rảnh mà, nhanh mặc áo vào rồi đi thôi." - Nó vừa nói vừa không ngừng cố gắng kéo tôi đứng dậy.

Tôi thực sự chẳng muốn đi đâu cả nhưng có vẻ con nhỏ đã thắng, nó lì đến nỗi tôi cảm thấy khó chịu nên phải chiều theo nó. Tôi mặc ngay chiếc áo hoodie vào và ra ngoài cùng nó.

Tôi đi theo nó đến một thị trấn nhỏ, bỗng nó tạt vào một hiệu sách nhàm chán. Tôi điện tiết lên hỏi: "Cô dắt tôi vào cái chỗ này làm gì?"

"Sách tôi sắp đọc hết rồi, tôi cần tìm vài quyển." - Con nhỏ nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

"Nếu vậy thì tự mình mà đi, dắt tôi đi bộ hơn một tiếng theo để làm gì?" - Biểu cảm của nó khiến tôi lại càng cáu hơn.

"Xong ngay đây, tôi đã tra sẵn trên mạng rồi nên chỉ cần tới tiệm để lấy thôi."

Tôi bực bội ra trước cửa tiệm làm ngay liều thuốc. Con nhỏ đó cuối cùng cũng bước ra, tôi đi theo nó khắp thị trấn và chẳng biết tiếp theo nó sẽ dắt tôi vào chỗ quái quỷ nào. Bỗng nó ngược lên nhìn tôi với một nụ cười nham hiểm.

"Cười gì?" - Tôi khó chịu hỏi.

Cô ta bỗng kéo tay tôi vụt chạy.

"CÁI CON ĐIÊN NÀY, KÉO TAO ĐI ĐÂU VẬY?!!" - Tôi bất ngờ và hỏi.

Khu vui chơi? Nó đang tiến về hướng đó à, tôi luôn hi vọng là đếch phải nhưng tôi bị chính ý nghĩ của tôi làm cho thất vọng. Nó thật sự kéo tôi vào khu vui chơi. Nó hí hửng ngược lên nhìn tôi, tôi đáp trả nó bằng cặp mắt của kẻ giết người, nó quay đi và không dám nói một lời nào, có vẻ như nó cũng đã

hiểu được cái nhìn của tôi. Tôi chưa bao giờ tới những chỗ như thế này, bây giờ cũng chả có gì làm, tôi miễn cưỡng tiến lên phía trước hỏi: "Cô muốn chơi gì ở đây?". Nó vui vẻ và lại bất ngờ kéo tay tôi chạy đến sạp bán bia, cảm giác cứ như dắt một đứa con gái đi công viên vậy.

"Anh giỏi bắn súng lắm đúng không, có thể bắn lấy một thứ cho tôi không?"

Tôi ngó lên nhìn những phần thưởng, toàn là gấu bông và những thứ rác rưởi: "Toàn ba cái thứ tào lao không, tại sao phải tốn sức như vậy?"

"Chỉ là chơi thôi mà, nhà anh khá chật nên tôi cũng chẳng cần thú nhồi bông đâu, cái dây chuyền kia, anh lấy được chứ? nó khá nhỏ đấy bắn được không?"

Tôi nhìn sợi dây chuyền đó và nghĩ, lấy được nó khá dễ dàng cho tôi, nhưng nếu cô ta muốn có đồ trang sức tôi có thể đưa tiền cho cô đi mua mà? tại sao phải làm cái trò này. Nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi thì cứ lấy xem.

"Cô nghĩ từ nhỏ tôi cầm súng để làm gì? Có khinh thường tôi quá không?" - Tôi di chuyển điều thiếu trên miệng và bắt đầu cầm súng nhắm bắn, chỉ cần một đợt là có thể lấy được món con nhò muốn, trò này chẳng có gì vui cả. Ông ta lấy sợi dây chuyền, chúc mừng và đưa nó cho tôi. Tôi chẳng cần những thứ như thế này bao giờ.

"Cho cô."

"Dây này cho nam mà, anh đeo chắc sẽ hợp đó." - Nó ngạc nhiên nói.

"Chẳng phải cô nói cô muốn sao? Tôi chẳng thích những thứ thế này nên cho cô."

Nó vui vẻ cầm lấy sợi dây và đeo ngay vào cổ: "Này giúp tôi với, tôi không thể tự cài được.". Nó thực sự rất rất phiền, chưa từng có ai dám đùa giỡn với tôi như con nhò này. Tôi cảm mớ tóc của con nhò và vén qua một bên, tóc của con nhò luồn qua từng ngón tay tôi, mượt mà và thơm phức mùi xà bông. Tôi cầm sợi dây chuyền và cài lại giúp nó, từng đầu ngón tay tôi chạm vào da cổ của nó, mịn màng như làn da em bé vậy. Lần đầu tôi có thể cảm nhận rõ con nhò như vậy.

Cô ta dắt tôi đến một chỗ chơi gọi là tàu lượn siêu tốc, tôi nhìn nó và không ngừng tỏ vẻ khó chịu: "Cái trò con nít này mà cũng bảo tôi chơi sao?" - Tôi khó chịu nghĩ.

Chưa kịp từ chối thì con nhò đã mua ngay hai vé. Nhìn nó vui vẻ như vậy tôi cũng không thể từ chối được. Nó dắt tôi vào xếp hàng chờ đến lượt chơi, thực sự quá phiền phức, tôi ghét phải lịch sự.

Trong vô thức tôi nắm lấy tay nó vào chen lên hàng đầu, giành ngay đầu tàu mà ngồi luôn. Tàu bắt đầu dần di chuyển, khi nó lao xuống dốc, thực sự tôi cứ như lần đầu được bay bổng, tôi đã vô ý nở nụ cười ngay lúc đó. Kết thúc một vòng đi, tôi bắt đầu bước xuống và cảm thấy lão đảo, bước chân tôi loạng choạng như muốn sắp ngã, từ khi nào con nhò đã lao tới và đỡ tôi. Bụng tôi bắt đầu khó chịu, tôi biết tôi sắp sửa nôn, tôi bịt mồm lại, mặt mày dần chuyển xanh, cố gắng nhìn lại con nhò. Con nhò vội vàng đưa tôi lại bụi cây gần đó nhất và tôi không ngừng nôn mửa.

"Tôi cứ nghĩ anh chẳng sợ bất cứ thứ gì chứ." - Tay nó đưa khăn nhưng lại đứng cười tôi trong sự nhục nhã.

"Sợ đêch gì trò này, chỉ là lần đầu ngồi lên ột cái thứ lắc lư nhiều như vậy nên cảm thấy buồn nôn." - Tôi vừa lau miệng vừa nói.

Nó dắt tôi đến hàng ghế đá và ngồi nghỉ, nó càng quan tâm tôi thì tôi lại càng cảm thấy nhục nh4 không tưởng, muốn đào lỗ chết m* cho rồi. Tôi vội vàng bảo con nhò mau đi mua nước cho tôi, nó chạy đi mua ngay và tôi cứ không ngừng xấu hổ vì sự yếu đuối lúc này. Một lúc sau nó trở về với hai cái hamburger và hai chai nước trên tay. Tôi giựt chai nước và nhanh chóng súc miệng. Xấu hổ đến mức chỉ muốn nhanh chóng đi về.

"Tôi chán rồi, về thôi."

"Còn sớm mà, không muốn đi đâu nữa sao?"

"Không."

"Thế ăn xong đi rồi đi." - Con nhò vừa nói trông vẻ mặt có vẻ có chút buồn bã.

Từ lúc nào tôi lại để ý cảm xúc con nhò thế nhỉ? Tôi nhanh chóng ăn cái hamburger trên tay và ra về. Trên đường về chúng tôi đi ngang qua một cái siêu thị, con nhò lại tiếp tục dùng nụ cười nham hiểm đó và nhìn tôi: "Này anh đang chán đúng không? Tôi có trò này vui lắm có muốn chơi không?"

Tôi chưa kịp hỏi gì thì con nhò đã nhanh chóng kéo tay tôi vào, lấy một cái xe đẩy và tiến vào khu bán hàng. Nó bất ngờ leo lên ngồi gọn trong chiếc xe đẩy.

"Cô làm clg vậy?" - Tôi khó chịu hỏi.

"Che kín hết mặt mũi vào, nhanh lên!" - Nó liên tục giục tôi.

"Rồi, cô định làm gì?" - Chẳng hiểu sao tôi lại làm theo lời cô ta.

"Đẩy tôi đi, đẩy nhanh vào!" - Nó vừa nói vừa liên tục lắc mạnh tay tôi.

Tôi lại phải chịu thua vì sự lì lợm của con nhỏ, cuối cùng tôi vịn chặt cái xe và nhoăn miệng cười: "Là do cô bảo tôi đẩy nhanh vào đấy nhé! đừng hối hận."

Tôi dùng hết sức đẩy con nhỏ chạy khắp cái khu bán hàng này, nó thò tay lên kệ và hất tất cả mọi thứ xuống sàn, mọi thứ chúng tôi đi qua đều đổ vỡ tan hoang, con nhỏ hoko6ng ngừng cười và la hét khắp siêu thị, con nhỏ đã lấy niềm vui ấy sang tôi, tôi cũng bắt đầu cười lớn và quậy phá cùng nó, Bỗng nó bắt một chai pepsi và lắc mạnh, mở nắp chai và nước liên tục bắn lên khắp người tôi, nó cười như chưa bao giờ được cười. Tôi không chịu thua và trả nó lại gấp hai lần. Chúng tôi bắt đầu cười phá lên khắp siêu thị.

"Này! đập phá la hét như vậy có lẽ họ đã biết rồi đấy, đẩy tôi nhanh thoát khỏi cái siêu thị này nào!" - Nó vẫn không ngừng cười.

Chúng tôi lấy luôn cái xe đẩy của họ và nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

"HAI ĐỨA KIA ĐỪNG LẠI NGAY!!!!"

"Á! Chạy nhanh lên cái gã này! người ta dí theo kịp bây giờ!!!!" - Tôi hốt hoảng đẩy con nhỏ chạy thực mạng, vừa chạy hai đứa vừa cười lớn, thật sự tôi như được trút hết tất cả mọi gánh nặng trong lòng ra vậy. Cuối cùng cũng cắt đuôi được họ, tôi và con nhỏ lần tránh trong một con hẻm. Chúng tôi liên tục phá phách, liên tục la hét nên đã gần như kiệt sức và khát. Tôi hít vào thở ra như chưa từng được thở vậy.

"Cô bị điên rồi sao? khi không lại vào siêu thị phá?" - Tôi ta vừa thở vừa nói.

"Chẳng phải anh cũng đã rất vui sao? Coi như toi không bỏ công vô ích rồi" - Nó vẫn còn có thể cười được nữa.

"Coi như lần này cô có ích" - Tôi cười và nói.

Tôi chưa bao giờ thấy nó vui vẻ nhiều như vậy bao giờ, bỗng nó móc trong áo khoác ra tám lon bia và khoe thành tích với tôi.

"Cô lấy từ lúc nào vậy? Tôi có tiền mà? Đừng nói chỉ vì mấy lon bia thôi nha?" - Tôi bắt đầu dùng vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Mua thì quá bình thường rồi, Lấy cắp chẳng phải vui hơn sao?" - Cô ta vừa nói vừa đưa lon bia cho tôi.

"Uống với tôi nào, hôm nay tôi rất vui!" - Cô ta vẫn không chịu ngừng cười.

Tôi bắt đầu khui bia nó lại một lần nữa xịt tung tóat khắp người tôi, con nhỏ đó lại cười phá lên, bộ chộc tôi khiến nó vui như vậy sao? Tôi chẳng thể tức giận với nó nữa, tôi vui vẻ đón nhận nụ cười của nó, cụng lon và cả hai cùng nốc hết sạch. Trời đã khuya từ lúc nào, trên con phố vắng bóng người, chỉ có hai chúng tôi, nó chạy nhảy và la hét như con đường này là của nó vậy, chẳng lẽ nó đã say? Nó lại móc ngay hai chai son xịt và đưa co tôi, nó chôm những thứ này từ lúc nào mà tôi chẳng hề hay biết, tôi mặc kệ và high cùng con nhỏ, chúng tôi vừa đi vừa xịt lên khắp vách tường,... Bỗng nó bắt đầu cất giọng lên và hát, giọng của nó trong trẻo đến lạ thường, tôi lần đầu được nghe một người con gái hát. Tôi biết bài này, và không ngần ngại hát lớn cùng nó. Suốt cuộc chơi tôi chưa thấy nó một lúc nào ngừng cười, vui vẻ do cuộc phá phách là phụ, cái chính là từng cử chỉ, giọng cười của nó làm tôi vui. Chúng tôi như một cặp đôi xấu xa hạnh phúc nhất trên thế giới này vậy. Tôi thật sự không thể ngờ con nhỏ có thể bày ra được những trò như thế này và tôi lại bị nó cuốn vào.

Chúng tôi vừa đi vừa uống, vừa cười vừa hát, phá nát những thứ chúng tôi đi qua. Cuối cùng cũng về tới nhà, quần áo ẩm ướt làm tôi cảm thấy tah65t khó chịu, chúng tôi thay nhau đi tắm và lên nệm nằm. Kết thúc một ngày nghịch ngợm, tôi liếc nhìn nó đan nằm bên cạnh và ngủ, trên môi vẫn chưa thể tắt được nụ cười.

Thì ra nó cũng có thể tươi cười như vậy à? Suốt ngày hôm nay nó đã có thể làm tôi tạm quên được Ivy, coi như nó cũng có ích phần nào.

TO BE COTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử đề mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nụ hôn nồng cháy

• BRENNAS POV

Hai tuần trôi qua kể từ cái ngày tôi và anh 'hẹn hò', anh ấy đã ngồi trong phòng suốt khoảng thời gian ấy. Tôi buồn chán lúc những cái tù tôi chưa từng đụng vào, anh thì vẫn tiếp tục cắm mặt vào game và hút hít. Bỗng tôi phát hiện một cái máy chụp hình film đã cũ nhưng vẫn còn sử dụng được, tôi tiến lại gần anh và chụp một tấm. Đèn flash sáng lên rọi thẳng vào mặt anh.

"Cô làm cái đó ư vậy?" - Anh ta bất ngờ cau có hỏi.

"Tôi mới kiếm được nó, anh đã bao lâu rồi không sử dụng vậy? người như anh mà cũng có máy ảnh sao?" - Tôi ngồi chồm hổm đợi film ra.

"Máy đó không phải của tôi." - Anh nói rồi lại quay mặt vào game, khuôn mặt anh có vẻ buồn bã khi nói câu đó.

Tôi liên tục chụp từng khoảng khắc của anh và anh cũng chẳng nói gì. Từ ngày chúng tôi quây phá với nhau anh ấy cũng đã dần mở lòng với tôi hơn, ít cộc cằn. Tôi ghé mặt sát anh ta và làm ngay một tấm selfish.

"Cô lại làm trò đó ư vậy? Đừng thấy tôi nhìn rồi làm tới!" - Anh ta bực bội nói.

Tôi cảm tấm film vừa nhả ra và khiêu khích anh ấy, anh ấy liền lao tới và đề tôi ra cố gắng giết lại tấm ảnh. Khuôn mặt xấu hổ hốt hoảng của anh làm tôi không thể nhìn được cười, tôi ngay lập tức cười lớn lên, anh bỗng ngừng lại và ngã xuống sàn, không ngừng lấy tay che mặt lại và cười. Một lát sau anh ấy lại ngồi dậy chơi tiếp bộ game, tôi ngồi ngay cạnh anh ấy và xem lại những tấm hình đã chụp. Chúng tôi cứ ngồi đấy tới bảy giờ thì tôi bắt đầu cảm thấy buồn chán, tôi đem những tấm ảnh cất đi cẩn thận và mở lời với anh:

"Anh này, ra ngoài với tôi không?" - Tôi quay đầu lại hỏi.

"Đi đâu giờ này? nếu cô muốn mua gì thì đi một mình đi, tôi lười lắm." - Anh ấy vừa nói vừa chơi tiếp bộ game.

"Lounge!" - Tôi ngồi xuống, nhìn thẳng vào mặt anh và nói.

"Nếu muốn uống thì trong tủ còn nhiều lắm, việc gì phải vào đấy?" - Anh cau có hỏi.

"Khác chứ! Dù sao anh cũng rảnh mà, đi với tôi đi! Tôi thật là bị buồn chán đó!" - Tôi cố gắng năn nỉ.

Đáp lại tôi chỉ là cái cau mặt lặng thinh.

"Không trả lời tức là đồng ý đấy!" - Nói rồi tôi đứng dậy đi vào nhà tắm và thay đồ.

Tôi mặc chiếc áo thun màu đen, xỏ đôi tất lưới vào, kéo lên chiếc quần short rách màu xám, khoác ngay chiếc áo khoác bóng chày màu bạc và mang ngay đôi boot đen vào. Tôi chẳng có mỹ phẩm gì nhiều, chỉ có đúng một cây son bóng. Tôi chải đầu và thoa son lên, không quên đeo chiếc dây chuyền mà anh ấy đã 'tặng' tôi. Tôi mở cửa bước ra thì thấy anh vẫn còn ngồi đó cặm cụi vào bộ game. Tôi bực bội cảm áo của hân ta và chổng vào đầu hân.

"CON NHỎ NÀY LÀM GÌ VẬY? BỎ RA TÔI CHẴNG THẤY GÌ CẢ!" - Hân vùng vằng trong vô vọng.

Tôi tiếp tục giữ chiếc áo đến khi nào hân ngoan ngoãn nghe theo tôi thì thôi.

"ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI! BỎ RA NGAY ĐỂ TÔI TỰ MẶC!"

Tôi bỏ tay và và hân mặc ngay chiếc áo vào, tôi tắt máy 'giúp' anh ta và kéo anh ta đứng dậy. Anh ta chưa kịp phản ứng được gì thì tôi đã nhanh chóng lôi được anh ta ra ngoài.

Chúng tôi tiến vào thị trấn và đi ngang một cái casino. Bây giờ chỉ mới tám giờ, còn khá sớm để uống, tôi kéo anh ta vào casino để làm vài ván.

"Tôi đếch vào ba cái chỗ này!" - Anh ta cứ như một đứa trẻ mà kháng cự lại tôi.

"Chỉ một lát thôi, bây giờ còn khá sớm để uống mà." - Tôi vừa nói vừa tiếp tục kéo.

Anh ta chỉ biết nhăn mặt và miễn cưỡng chấp nhận. Tôi dùng một số tiền đổi ra xèng và tiến vào 'khu vui chơi'. Thực ra tôi cũng chưa từng vào đây, chỉ thấy qua trên mạng thôi.

"Anh biết chơi gì không?"

"Tôi không hứng thú." - Anh ta nói với vẻ mặt cau có.

"Anh suốt ngày cau có thì sẽ nhanh chóng có đầy nếp nhăn đấy. Đi kéo máy đi, trò đó dễ chơi đấy." - Nói rồi tôi lại kéo anh ta đến khu vực máy kéo.

Tôi để anh ta ngồi kéo và đứng ngó anh ta chơi, tóc anh ta cũng đã dài rồi, tôi tự hỏi bao lâu thì anh ta đi cắt một lần. Dù chủ ý tôi kéo anh ấy vào đây để cùng chơi, nhưng rốt cuộc lại không thể rời mắt khỏi anh ta.

"CĐCM BỘ NÓ LỪA ĐẢO À? TẠI SAO CHƠI GẦN SẠCH CẢ XÈNG MÀ ĐẾCH ẲN ĐƯỢC MỘT VÁN VẬY!" - Anh ta bỗng quát lên làm tôi thôi tập trung vào hân.

Anh ta đứng dậy và trút giận vào cái máy kéo, anh liên tục cố lắc nó và không ngừng dùng chân đạp vào.

"NÀY LÀM GÌ ĐÓ!" - Một gã bảo vệ đứng từ xa la lớn.

Anh ta liền nắm lấy tay tôi và chạy ngay khỏi đó, tôi không thể ngừng cười lớn vì không ngờ anh ta lại trẩu đến vậy. Nếu xác định ở bên anh ấy, có lẽ chúng tôi sẽ phải luôn chạy trốn khắp mọi thứ, như thể chúng tôi cùng nhau chống lại cả thế giới vậy. Anh ấy kéo tôi liên tục chạy, tôi thực sự không khỏe bằng anh ấy, tôi bắt đầu thấm mệt.

"Này, đủ rồi, tôi thực sự không thể chạy được nữa." - Tôi vừa thở vừa nói.

Anh ta buông tay tôi ra, ngoảnh lại phía sau và kiểm tra xem đã cắt đuôi được họ chưa. Cũng hơn mười giờ rồi, tôi dắt anh đi bộ đến Lounge. Chúng tôi vào đây và ngồi ngay ở quầy nước. Tôi gọi ngay hai cốc bia lớn và thách thức anh: "Anh có muốn uống thi với tôi?" - Tôi hí hửng hỏi.

"Cô nghĩ cô uống được hơn tôi à?" - Anh ta dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi.

"Đừng xem thường tôi, tôi không hiền như anh nghĩ đâu"

"Được thôi, người thua phải làm theo lời người thắng đây. Đừng có hối hận" - Anh ta nói với cái giọng đầy tự tin rồi cầm ngay ly bia lên chuẩn bị sẵn sàng.

Tôi đếm ngược từ số ba lại và khi số một vừa dứt, tôi bình tĩnh nốc cạn ly bia và giơ tay lên cao mừng chiến thắng. Còn anh thì ho sặc sụa vì uống vội vã, sặc đến nỗi tôi có thể thấy bia chảy ra từ lỗ mũi anh ta. Tôi không thể nhịn cười khi thấy mặt anh như vừa bị luộc chín, tem lem hết lên, tôi cười lớn đến mức mọi người đều nhìn vào chúng tôi.

"Do cô may mắn thôi, bây giờ cô muốn tôi làm gì?" - Anh ta vừa cười vừa dùng tay áo lau miệng.

"Bây giờ tôi chưa thể nghĩ ra, sau này tôi sẽ dùng nhé." - Tôi nói với vẻ mặt đắc ý rồi kêu thêm vài cốc bia nữa, chúng tôi liên tục uống liên tục cười đùa, hết cốc này đến cốc khác. Tôi gọi ngay chai rượu ra, gã bartender rót rượu vào bốn cái ly nhỏ.

"Này này! Cầm ly lên, choàng qua tay tôi này!!!" - Tôi vừa cười vừa nói.

Chúng tôi choàng tay nhau như một đôi tình nhân và nốc cạn ly rượu. Tôi lè lưỡi ra thở một hơi dài vì quá đã, rượu như ngấm ngay vào khắp cơ thể tôi vậy. Chúng tôi lại tiếp tục gọi bia và không thể ngừng cười đùa. Tôi liền leo luôn lên quầy và nhảy múa như một con điên, anh ta ngồi đây vừa thưởng thức màn trình diễn của tôi vừa cười và không ngừng uống. Bây giờ dường như chẳng có thứ gì có thể ngăn được bọn tôi lại cả.

Nhạc bắt đầu đổi, tôi nhảy xuống và kéo hai tay anh ấy ra giữa sàn. Chúng tôi feel theo nhạc và chẳng thể ngừng nhảy nhót đùa giỡn trong cơn điên dại, đây là lần thứ hai tôi thấy anh ấy liên tục cười như vậy. Cả hai chúng tôi đều đã không thể dừng lại được nữa. Tôi cầm hai tay anh ấy và chúng tôi cùng nhảy những điệu múa điên cuồng mặc dù không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được mọi ánh mắt đang hướng về chúng tôi. Nhưng chúng tôi không quan tâm cho dù đã trở thành tâm điểm nơi đây.

Bất giác trong vô thức tôi choàng tay qua cổ và hôn lấy anh. Đôi môi mềm mại ấy đang đáp trả lại tôi, tôi cảm nhận được hơi thở anh, anh dùng đầu lưỡi tách môi tôi ra, bàn tay to lớn đang chạm vào hai bên má tôi, anh tiếp tục cho lưỡi tiến sâu vào trong và quấn lấy tôi. Anh nâng niu từng cử chỉ, nhẹ nhàng di chuyển môi và lưỡi một cách chuyên nghiệp. Tôi như bị nuốt chửng bởi nụ hôn đó, tôi mong muốn thời gian có thể ngừng lại ngay lúc này để chúng tôi mãi như thế thôi. Tôi dường như đã yêu anh mất rồi.

Anh ấy ngưng lại và đặt lên trán tôi một nụ hôn nhẹ, tựa trán anh vào trán tôi và cả hai không thể xóa bỏ được nụ cười trên môi. Chúng tôi trở lại cuộc chơi cho đến tận hai giờ sáng.

Anh ấy khoác vai tôi, tôi ôm eo anh, chúng tôi dính chặt lấy nhau trên đường về nhà. Tuy uống nhiều nhưng có vẻ anh ấy mới là người còn tỉnh táo. Tôi vừa đi vừa hát, không ngừng la hét trên con phố không bóng người. Chúng tôi vẫn tiếp tục cười đùa như hai đứa học sinh cá biệt cùng nhau phá phách, cùng nhau vui đùa...

Chúng tôi vẫn trong tư thế đó đi lên phòng, vì quá mệt nên tôi chẳng buồn thay đồ mà nằm ngay luôn lên nệm. Tôi tiếp tục lại cảm nhận được cái ôm và nụ hôn của anh... Nhưng rồi lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Yêu một lần nữa

• NATHAN'S POV

Hai tuần trôi qua kể từ khi tôi lần đầu biết đến cảm giác quây phá là gì thì tôi trở lại với cuộc sống nhàm chán như thường ngày. Cô ta đã có thể làm tôi ngơ ngái đi hình bóng của Ivy một phần nào. Tôi đang ngồi chơi game và kéo vài điều thuốc thì bỗng một ánh sáng rọi vào mặt tôi rồi tắt. Tôi bất ngờ quay qua xem thì thấy con nhỏ đó đang ngồi xỏm và cầm cái máy ảnh của Ivy.

"Cô làm cái đó ư vậy?"

"Tôi mới kiếm được nó, anh đã bao lâu rồi không sử dụng vậy? người như anh mà cũng có máy ảnh sao?"

"Máy đó không phải của tôi." - Tôi nói rồi quay mặt lại vào TV, không ngờ cái máy ảnh ấy Ivy lại không đem đi, nó được cất ở đâu đó trong nhà tôi lâu như vậy mà tôi chẳng hề hay biết.

Con nhỏ đó liên tục chạy lung tung xung quanh tôi rồi chụp, tôi nghĩ cô ta sẽ nhanh chán trêu chọc tôi thôi nếu tôi liên tục bỏ cô ta. Bất ngờ con nhỏ đó ghé sát mặt tôi, tôi còn có thể cảm nhận được cả hơi thở của nó nữa. Nó chụp ngay một tấm hình trong khi tôi chưa kịp phản ứng lại. Nó cầm tấm film vừa được nhả ra liên tục khiêu khích tôi, tôi bức bối dè nó ra sàn và cố gắng lấy lại tấm ảnh nó, rồi nó đột nhiên cười lớn lên, vẻ mặt của nó dễ thương quá mức, nhìn nó ngốc đến mức tôi cũng không thể nhịn nổi, tôi lăn ngay ra sàn và dùng tay che mặt lại rồi cười.

Một lát sau tôi lại ngồi dậy và chơi tiếp bộ game, nó ngồi kế tôi mân mê những tấm ảnh rồi cẩn thận cất đi. Tôi chẳng thể hiểu được bọn con gái nghĩ gì trong đầu nên chẳng quan tâm nó làm gì.

ảnh cất đi cẩn thận và mở lời với anh:

"Anh này, ra ngoài với tôi không?"

"Đi đâu giờ này? nếu cô muốn mua gì thì đi một mình đi, tôi lười lắm."

"Lounge!" - Nó ngồi xuống trước mặt và nhìn chăm chăm vào tôi.

"Nếu muốn uống thì trong tủ còn nhiều lắm, việc gì phải vào đấy?" - Tôi dần thấy bực bội.

"Khác chứ! Dù sao anh cũng rảnh mà, đi với tôi đi! Tôi thiệt là bị buồn chán đó!" - Nó liên tục mè nheo.

Tôi cau mặt lại chẳng biết phải nói gì thì nó liền tự ý quyết định mọi thứ.

"Không trả lời tức là đồng ý đấy!" - Nói rồi nó đứng dậy quay ngoắt vào phòng tắm.

Tôi không quan tâm và tiếp tục chơi game. Bất ngờ nó chồm ngay cái áo che hết đầu tôi, tôi vùng vẫy cố thoát khỏi cái trò phá phách của con nhỏ nhưng vẫn không làm sao thoát được.

"ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI! BỎ RA NGAY ĐỂ TÔI TỰ MẶC!" - Tôi chào thua.

Cảm giác lỏng lẻo, tôi cầm ngay cái áo và tự mặc lại vào. Tôi chưa kịp nói gì thì con nhỏ ngay lập tức tắt cái máy game tôi đang chơi và kéo tôi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Bây giờ có chứ nó thì cũng vô ích, mọi thứ đều đã theo ý nó rồi, nó dắt tôi vào thị trấn và đứng ngay trước cửa một casino, tôi chưa kịp cau mặt lại vì khó chịu thì nó đã kéo tôi vào đấy.

"Tôi đếch vào ba cái chỗ này!"

"Chỉ một lát thôi, bây giờ còn khá sớm để uống mà." - Nó vừa nói vừa liên tục kéo tay tôi.

Tôi không thể dùng những lí do như mình không thích, vì dù tôi có tỏ ra như thế nào nó vẫn luôn là người lì lợm hơn tôi. Tôi nhăn mặt và miễn cưỡng chiều theo ý nó. Nó cầm một ít tiền và quy đổi qua xèng.

"Anh biết chơi gì không?"

"Tôi không hứng thú."

"Anh suốt ngày cau có thì sẽ nhanh chóng có đầy nếp nhăn đấy. Đi kéo máy đi, trò đó dễ chơi đấy." - Nói rồi nó liền kéo tôi đến khu vực máy kéo.

Tôi cứ như một gã ăn mỳ mù được đưa cháu dắt đi ăn xin vậy. Nó là người kéo tôi vào nhưng lại chẳng biết chơi một cái gì, nó bảo tôi kéo máy đi nó chỉ đứng xem thôi, tôi chẳng hiểu sao mình lại làm theo lời nó. Tôi cứ liên tục chơi mà quên mất con nhỏ vẫn đang đứng đó, tôi dần điên tiết lên vì chẳng thể ăn được dù chỉ một lần.

"CĐCM BỘ NÓ LỪA ĐẢO À? TẠI SAO CHƠI GẦN SẠCH CẢ XÈNG MÀ ĐẾCH ẲN ĐƯỢC MỘT VÁN VẬY!" - Tôi tức tối vịn hai tay vào cái máy và rung lắc mạnh chúng, liên tục đập vào cái máy như một thằng trâu cho đến khi có một gã bảo vệ phát hiện ra: **"NÀY LÀM GÌ ĐÓ!"**.

Tôi bất ngờ và vội vàng nắm lấy tay con nhỏ và nhanh chóng thoát khỏi đó, tôi vừa chạy vừa bực bội thì con nhỏ lại có thể vừa chạy vừa cười.

"Này, đủ rồi, tôi thực sự không thể chạy được nữa." - Nó vừa thở vừa nói.

Tôi buông tay nó ra và không ngừng ngoái đầu lại ngó xem đã cắt đuôi được chưa, tôi đứng đợi cô ta thở hỗn hển phải mất một khoảng thời gian mới tiếp tục đi được, thực sự con nhỏ quá yếu đuối. Cô ta dắt tôi vào Lounge và kéo tôi lại ngồi ngay quây, không hỏi ý tôi mà gọi ngay hai cốc bia lớn ra, thực ra tôi uống gì cũng được nên cũng không thấy phiền lắm, Chỉ thấy phiền khi con nhỏ đó luôn tự quyết định mọi thứ.

"Anh có muốn uống thi với tôi?" - Nó dùng cặp mắt và nụ cười đầy thách thức nói.

"Cô nghĩ cô uống được hơn tôi à?" - Tôi không khỏi khinh thường nó.

"Đừng xem thường tôi, tôi không hiền như anh nghĩ đâu" - Nó nói với vẻ mặt đầy tự tin

"Được thôi, người thua phải làm theo lời người thắng đấy. Đừng có hối hận"

Nó bắt đầu đếm ngược từ số ba, khi vừa dứt tiếng số một tôi vội vã cầm ly bia lên và uống, chẳng hiểu sao tôi lại hốt hoảng và khiến bản thân mình bị sặc và trở thành trò cười của con nhỏ. Nó giơ cao hai tay và cười lớn đến nỗi mọi người đều phải ngược nhìn.

"Do cô may mắn thôi, bây giờ cô muốn tôi làm gì?" - Nhìn nó cư xử ngốc nghếch làm tôi không khỏi buồn cười, tôi vừa lấy tay áo lau mặt vừa nói.

"Bây giờ tôi chưa thể nghĩ ra, sau này tôi sẽ dùng nhé." - Nó nói với vẻ mặt đắc ý rồi kêu thêm vài cốc bia nữa, cứ uống hết ly này nó lại liên tục gọi thêm ly khác. Rồi nó bảo gã bartender đem một chai rượu ra và rót vào 4 ly nhỏ.

"Này này! Cầm ly lên, чоàng qua tay tôi này!!" - Nó liên tục cười và nói.

Tôi có thể đoán con nhỏ dường như đã say rồi, nó leo hẳn lên quây và nhảy múa như một con trăn trại, mọi ánh mắt đều đổ dồn về nó. Trông nó hồn nhiên vô tư chẳng ngại ngần làm tôi không khỏi buồn cười, tôi ngồi vừa uống vừa ngắm nhìn nó cùng với nụ cười trên môi.

Đột nhiên nó nhảy xuống và kéo tay tôi ra giữa sàn, chúng tôi nhảy múa trong điên dại, những điệu múa điên cuồng làm chúng tôi trở thành tâm điểm ở đó, liên tục cười đùa như hai đứa học sinh. Bất ngờ nó чоàng tay qua cổ tôi vào kéo tôi lại, đặt lên môi tôi một nụ hôn. Tôi không ngần ngại đáp trả lại, đôi môi nhỏ nhắn mềm mại, nó thật sự hôn rất dễ, tôi nhanh chóng dùng lưỡi tách đôi môi đó ra, tiến sâu vào bên trong và quấn chặt lấy nó, nó dường như cũng có thể phản ứng nhịp nhàng lại. Tôi đưa hai bàn tay lên đặt và đôi má đó, da nó mịn màng đến nỗi làm tôi muốn sờ khắp cả cơ thể nó... Chúng tôi cứ thế mà chìm đắm vào nhau. Nếu không ngưng lại thì có lẽ tôi chẳng quan tâm nơi đây đông người như thế nào và tiến tới mất. Tôi ngưng lại và đặt lên trán nó một nụ hôn, tôi tựa trán mình vào trán nó và cả hai không thể không cười vì hạnh phúc.

"Là yêu sao? không thể nào tôi có thể yêu nó khi trong lòng còn vương vấn Ivy" - Tôi liên tục phủ nhận mọi thứ và đổ hết tất cả tội lỗi cho rượu bia.

Chúng tôi liên tục quây tới hai giờ sáng, nó khoác eo tôi, tôi khoác vai nó và cùng nhau đi về. Nó dường như đã say khướt rồi, còn tư lượng của tôi thì khá nhiều nên những thứ này chẳng thể làm tôi say được. Con nhỏ đó vừa đi vừa hát vừa la hét, tôi đã không biết từ lúc nào đã liên tục bị cuốn theo trò chơi của con nhỏ. Tôi với nó cứ dính chặt nhau suốt cho đến khi về tới phòng.

Vừa mở cửa nó liền ngã luôn xuống nệm, tôi dường như cũng không thể kiềm chế mình mà tiếp tục ôm hôn nó. Được một lúc thì nó lăn ra ngủ luôn và tôi cũng dừng lại ở đó chẳng tiến thêm bước nào. Tuy vẫn còn tỉnh táo nhưng tôi không phủ nhận việc tôi cũng bị lẳng lẳng đầu óc, tôi cũng nằm ngay ra nệm và ngủ.

TO BE CONTINUED

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử đề mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gỡ rối

• BRENNAS POV

Tôi không khỏi bức bối kể từ cái ngày tôi và anh có nụ hôn đầu, lí do tôi luôn bức tức là bởi vì tôi đã ngủ quên trong lúc không nên ngủ và do anh ta chẳng thêm xxx tôi. Sáng hôm đấy thức dậy cạnh anh ta nhưng chúng tôi vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm đó, đủ chứng tỏ gã này đã không đụng một chút gì vào tôi rồi. Tôi vừa giận tôi và cũng vừa giận anh, một con người tôi tệ như anh ta mà lại chẳng thêm làm gì tôi cả, tôi thực sự không biết nên mừng hay nên vui. Anh ta thì vẫn cứ ngồi cắm mặt vào game, kéo từng liều thuốc như mọi ngày.

"Cô đẹp ngay cái bộ mặt cau có đó cho tôi, qua hai ngày rồi và vẫn cứ chường cái bộ mặt cau có đó ra hoài không mỏi à?" - Anh ta vừa cau có vừa

mắng tôi như thể tôi làm gì có lỗi với anh vậy. Tôi bực bội cầm mặt vào quyển sách đang cầm trên tay.

"Cô đã im lặng suốt hai ngày rồi đó, có thôi đi không? Tôi chẳng biết đã làm cái gì mà cô lại như vậy!" - Hấn quay mặt lại phía sau và quát vào mặt tôi.

"Không thể hiểu được tại sao anh lại ngu như vậy! Bộ anh bị bắt lực hả?!" - Tôi bực bội mắng lại anh ta.

"WTF?! Cô đang gáy cái gì vậy?" - Anh ta ngạc nhiên hỏi, không hiểu được tôi đang nói tới cái gì.

Tôi đứng dậy tiến lại gần anh, đề anh xuống rồi, chống hai tay trên đôi vai anh, nhìn thẳng vào vẻ mặt đang cau có nhưng vẫn không giấu được sự bối rối.

"Anh thực sự bị bắt lực sao?"

"Cô làm clg vậy? Bộ bị điên rồi à? Hỏi cái gì mà tào lao vậy?" - Anh ta vẫn chung cái bộ mặt óc chó đó ra và hỏi tôi.

"Bộ anh thực sự bị ngu sao? Tôi đang nói đến đêm đó! Sao anh lại không làm gì tôi?!" - Tôi bực bội quát lên.

"Cái con điên này! Đừng có quát vào mặt tôi chứ!" - Hấn quát ngược lại tôi.

"TỰ MÀY CÓ IM HẾT ĐI KHÔNG?!" - Thằng bên cạnh phóng quát.

"ĐẾCH PHẢI CHUYỆN CỦA MÀY!" - Chúng tôi đồng thanh quát.

"Bây giờ buông tôi ra được chưa?" - Hấn lại cau có nói.

Tôi ngồi dậy và chung vẻ mặt buồn bã ra.

"Tôi thực sự chẳng hiểu cô đang muốn làm cái gì, nói thẳng ra hộ cái được không?" - Hấn ngồi dậy và nói.

Mỗi lần hấn vẫn chưa chịu hiểu càng làm tôi bực bội hơn, tôi chẳng biết anh ta ngu thật hay giả ngu nữa. Tôi dùng hai bàn tay kéo mặt hấn vào và hôn hấn, hấn bất ngờ chống cự lại, tôi càng siết chặt hơn, nhưng do hấn quá khỏe và đã đẩy được tôi ra: "Cô làm cái đéo gì vậy?!"

"Anh thực sự bị bắt lực sao?!!!!"

"Đéo! Cái con điên này!" - Hấn bắt đầu tức giận.

"Thế sao anh chẳng thèm làm gì tôi vậy? Nếu không phải do bắt lực, vậy chẳng lẽ anh chê tôi? Tôi không đủ hấp dẫn đối với anh sao? Tôi không đủ khiến anh cương à?!" - Tôi không thể nhịn được nữa và nói thẳng hết vào mặt anh ta. Anh ngồi khựng lại một lúc và táng vào đầu tôi một cái đau như trời giáng.

"ĐM tưởng chuyện gì, chã phải hôm đó cô là người lấn ra ngủ trước sao? Trách gì tôi?" - Hấn vừa nói vừa châm điếu thuốc.

"Anh vẫn có thể làm tiếp mà!" - Tôi xấu hổ nói.

"Vậy thì chã khác gì tôi hiếp dâm cô cả, cảm giác đang xxx với một cái xác khiếp bỏ mẹ." - Anh ta không ngừng châm chọc tôi.

"Anh phũ phàng quá đấy! Dù sao tôi cũng là con gái, anh nói vậy tôi sẽ bị tổn thương đó!"

"Thì sao? Ngay từ ban đầu tôi đã không phải người tốt rồi." - Hấn tiếp tục chơi game với điếu thuốc trên mồm và không ngừng xem tôi như một đứa con nít.

Tôi bực bội chã biết nói gì hơn liền quay lại chỗ cũ ngồi đọc sách tiếp.

Tôi mặc kệ và không nói chuyện với anh ta suốt cả buổi sáng.

"Cô tính chơi trò này tới bao giờ? Có thôi ngay đi không?" - Giọng hấn khó chịu.

Tôi vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với anh ta. Bất ngờ anh ta mặc áo vào, khoác tôi lên vai như bao gạo và ra khỏi chung cư.

"Này anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!" - Tôi cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi anh ta.

Anh ta vác tôi tới sân trượt patin và quăng tôi xuống một cách thô bạo. Mông tôi bị đập mạnh xuống đất đau điếng như vừa bị thông vậy.

"Cô dắt tôi đi chơi rồi, bây giờ tôi trả lại là vui chứ?"

"Anh an ủi tôi kiểu gì vậy?" - Tôi đứng dậy, không ngừng xuyt xoa cặp mông.

"Kiểu của tội phạm. Mang giày trượt vào đi!" - Nói rồi anh ta thấy cho tôi đôi giày.

"Anh lấy đâu ra vậy?"

"Trộm" - Anh vừa nói vừa ngồi xổ giày.

Lần này tôi thực sự chịu thua với anh ta, tôi mang ngay đôi giày vào và đứng lên. Tôi chưa bao giờ chơi trò này cả nên vừa đứng dậy tôi đã té bổ nhào ra phía trước.

"Không biết đi thì ngồi đấy mà nói từ từ tôi chỉ, sao cô ngu vậy?" - Anh ta vẫn tiếp tục dùng những lời nói thô lỗ kiểm chuyện với tôi.

"Anh không mau đỡ tôi dậy đi?!" - Cả ngày hôm nay anh ta không ngừng khiến tôi bức bối.

Anh ta tiến lại và đỡ tôi đứng dậy, anh ấy nắm chặt tay và cẩn thận diu dắt tôi.

"Anh từng đến đây rồi à?"

"Một lần."

"Người như anh lại chịu khó đi chơi sao? Đi với ai thế?"

Anh ta không thèm trả lời, không ngừng kéo tôi lướt thật nhanh, anh lướt nhanh đến nỗi tôi sợ quá mà ngồi khụy luôn xuống, anh không buông tay, tiếp tục dùng nụ cười nham hiểm và kéo tôi khắp cả sân. Tôi không ngừng la hét vì sợ hãi, bất ngờ anh buông tay tôi ra, đôi giày cứ thế mà theo đà lướt liên tục không ngừng.

"Nat! Tôi không biết dừng!" - Tôi hét lên trong vô vọng.

Anh ta cười phá lên và chạy đến bên tôi và ngăn lại.

"Anh bị điên hả! Lờ ở ngay đó có cái hố hay gì rồi tôi bị lọt xuống chết rồi sao?!"

"Có tôi ở cạnh thì dễ gì cô chết được" - Anh ta nhéo má tôi một cách thô bạo và dùng một nụ cười gây chết người với tôi. Tôi như bị bốc hơi khi thấy nụ cười đó vậy, người khô khan như anh ta vẫn có thể thốt ra câu này sao. Anh ta cũng biết dỗ dành đấy, lúc này chơi vui đến nỗi tôi chẳng còn có thể giận anh ta được nữa.

"Lúc này đứng dậy bị té nên bây giờ đầu gối tôi nhức quá, không bị trầy nhưng chắc mai sẽ hiện vết bầm tím rồi." - Tôi vừa xoa đầu gối vừa nói.

"Chỉ là một vết bầm thôi có gì phải lo" - Gã này đích thực sẽ đoạt giải nhất nếu có cuộc thi 'ai là người khôn nạn nhất'.

"Đáng lẽ khi tôi nói như vậy thì anh phải nói lại là 'để anh cõng em' chứ! Tại sao anh lại có thể khô khan đến như vậy!?"

"Mắc gì tôi phải làm như thế, cô chỉ bị bầm, đéch phải bị què, cô vẫn có thể tự đi thì việc gì tôi phải làm cái trò tôm lợm đó!"

Tôi điên tiết lên và phóng ngay lên lưng anh ta, hai tay ôm chặt cổ, hai chân siết chặt bụng anh không buông.

"Cô làm trò đéo gì vậy?! Leo xuống mau! Dù tôi có khỏe cũng đéch thể cõng nổi một con heo!" - Anh ta bắt đầu khiêu khích tôi.

"Tôi không xuống! Anh không về thì tôi cũng sẽ không xuống! Để coi anh lì hay con heo này lì!" - Tôi quyết chí đôi co với anh ta.

"Cô học đâu ra cái thói nhây nhót đó vậy?!" - Anh ta vừa nói vừa cố gắng lôi tôi xuống.

"Từ khi ở với anh tôi đã luôn tự tích lũy kinh nghiệm để đối phó với anh rồi." - Tôi ôm chặt người anh ta không buông.

"Nhanh nào tôi đói bụng rồi."

Anh ta thở dài một hơi rồi đưa hai tay ra sau đỡ lấy mông tôi, tôi hạnh phúc ôm chặt anh không muốn rời.

"Thế cô muốn ăn gì? Ăn ngoài hay về nấu?"

"Chắc là ăn ngoài đi, tôi làm biếng nấu rồi. Tự dưng tôi thèm beefsteak quá!"

Anh ta cõng tôi vào luôn một tiệm beefsteak, mọi người nhìn chúng tôi chằm chằm nhưng dường như anh ta chẳng thèm để ý, tiến lại bàn và đặt tôi xuống. Chúng tôi gọi hai phần tổng hợp và ăn đến khi bụng căng tròn ra. Chưa muốn về, tôi dắt anh ta vào pub để uống. Lần này chỉ là ngồi uống và trò chuyện.

"Này anh cứ thế mà bỏ qua xem như không có gì à?" - Tôi quay qua hỏi anh ta, anh ta thì ngoài cầm mặt uống thì chẳng thèm nói gì cả.

"Cô nói cái chó gì vậy? Nói rõ ràng ra xem nào?" - Anh ta lại cau có.

"Rõ ràng tối hôm đó anh 데 tôi ra mà lại chẳng làm gì cả! Anh để tôi phải nói huych toẹt ra như vậy anh mới hiểu sao?! Đây là lần thứ hai tôi bóí rồi đấy!"

- Rõ ràng đã nói thẳng một lần rồi mà bây giờ anh ta lại giả ngu nữa.

"Vi nhìn cô tôi không có hứng." - Cái bản mặt anh ta vẫn có thể tỉnh bơ khi nói câu này.

"Bộ anh thực sự bị bắt lực hả?! Hay anh yếu sinh lý nên ngại? Chứ tôi không tin tôi không đủ hấp dẫn anh."

"Chỉ mới có hai ly mà cô đã say rồi à?"

"Tôi không có, tôi đang rất tỉnh táo đấy."

"Nếu không say sao cô lại tự tin dữ vậy?"

Anh ta cứ luôn tránh né câu hỏi của tôi, tôi nhất định cần phải làm rõ nó.

"Anh nhanh trả lời tôi đi chứ!"

"Do cô đêch thể khến tôi cương!" - Anh ta bắt đầu bực bội.

"Tôi đêch tin! Do anh thực sự bị bắt lực thì có!" - Tôi không chịu thua, tiếp tục tìm kiếm câu trả lời.

"Cô có thôi ngay việc nói tôi bắt lực không!" - Hắn bắt đầu bực tức và đập mạnh ly xuống bàn.

Tôi bực bội đứng dậy và bỏ ra ngoài, tôi đi bộ về nhà và không quên ngoảnh mặt lại, cái gã đó thực sự không thèm đi theo tôi luôn. Tôi tệ, xấu xa, khôn nạn, vô lương tâm,... Những từ ngữ xấu xa đều gói gọn trong con người hắn. Tôi buồn bã mở cửa phòng ra thì bất ngờ hắn đã ở ngay sau và choàng một tay qua vai tôi.

"Nhỏ con mà sao chạy nhanh vậy, tôi đã bị thằng cha ở đó kéo lại bắt trả tiền, chạy ra ngoài thì chả thấy cô đâu nữa, cô biết cái khu này toàn bọn tào lao không mà, đi một mình có nguy chết luôn đấy chứ không phải gặp tai nạn không đâu" - Hắn vừa nói vừa thờ hờn hĩnh.

Tôi có thể biết được anh ta đã vội vàng chạy theo tôi như thế nào, tôi có thể nghe được anh ta đang thở dốc bên cạnh tai tôi, tôi nghe được tiếng tim anh đập nhanh, cảm nhận được hơi ấm của anh trong cái mùa đông giá lạnh này. Tôi thực sự đã quá yêu anh rồi, tôi quay mặt lại và ôm lấy anh, nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn, mọi việc đều xuôi theo tự nhiên mà tiến tới lúc gần cao trào thì anh bất ngờ dừng lại, anh ôm chặt lấy tôi và thì thầm vào tai tôi: "Không phải tôi bị bắt lực, cũng không phải do em không đủ hấp dẫn, chỉ là lúc này chưa được..."

"Có chuyện gì sao? Anh có thể nói với em mà..."

"Chỉ là anh cần thêm thời gian để chắc chắn mọi chuyện của anh êm xuôi và để chắc chắn lại tình cảm của anh..." - Anh càng siết lấy tôi chặt hơn nữa.

Tôi thật hạnh phúc, mặc dù không nói hết mọi thứ, nhưng đây là lần đầu tiên anh chia sẻ cảm xúc của mình cho tôi nghe.

"Em sẽ không hỏi nữa, khi nào đến lúc hãy nói cho em biết. Nhưng nếu bị bệnh liên quan đến xxx nhớ phải nói cho em đấy!"

"Bố cái con điên, không thấy đang có không khí lãng mạn à?!" - Anh ta bắt đầu nểng tôi và không ngừng vò đầu tôi.

"Khô khan như anh mà cũng biết tới từ lãng mạn á! Thôi cho xin!" - Tôi vui vẻ và ôm lấy anh.

Kết thúc buổi đối thoại, chúng tôi đi nhau vào phòng và cùng đi ngủ, có lẽ đây chính là đêm đầu tiên anh nằm quay mặt về phía tôi. Ngủ cùng anh biết bao nhiêu đêm nhưng anh chỉ toàn nằm ngửa hoặc quay lưng về phía tôi. Tôi chui vào lòng anh, ôm lấy anh và dần chìm vào giấc ngủ. Từ khi mẹ mất tôi chẳng nhớ được cảm giác của hạnh phúc là gì cả...

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nỗi lo

• NATHAN'S POV

Hai ngày nay chẳng hiểu sao con nhỏ cứ luôn khó chịu với tôi, nếu là người khác tôi đã đập cho một trận rồi. Ở chung một nhà nhưng nó lại có thể giận

dai đến như vậy, tôi thực sự không li bằng nó nên đã bực bội mắng nó một trận: "Cô đẹp ngay cái bộ mặt cau có đó cho tôi, qua hai ngày rồi và vẫn cứ chường cái bộ mặt cau có đó ra hoài không mòi à?" Nhưng con nhỏ vẫn tiếp tục im lặng, giận dữ như một đứa con nít ranh vậy.

"Cô đã im lặng suốt hai ngày rồi đó, có thôi đi không? Tôi chẳng biết đã làm cái gì mà cô lại như vậy!"- Tôi bực bội quát lớn.

"Không thể hiểu được tại sao anh lại ngu như vậy! Bộ anh bị bắt lực hả?!" - Con nhỏ cả gan quát lại tôi.

" WTF?! Cô đang gáy cái gì vậy?" - Tôi thực sự không thể hiểu được ý của bọn con gái.

Bỗng nó tiến tới và đè tôi ra sàn, chống hai cái bàn tay nhỏ bé đó lên vai tôi, tôi thực sự bối rối khi chưa từng phải ở trong hoàn cảnh này bao giờ.

"Anh thực sự bị bắt lực sao?"

"Cô làm clg vậy? Bộ bị điên rồi à? Hỏi cái gì mà tào lao vậy?"

"Bộ anh thực sự bị ngu sao? Tôi đang nói đến đêm đó! Sao anh lại không làm gì tôi?!" - Nó lớn tiếng với tôi.

"Cái con điên này! Đừng có quát vào mặt tôi chứ!" - Tôi quát ngược lại vào bản mặt nó.

"TỤI MÀY CÓ IM HẾT ĐI KHÔNG?!" - Thằng bên cạnh phóng quát.

"ĐẾCH PHẢI CHUYỆN CỦA MÀY!" - Chúng tôi đồng thanh quát.

"Bây giờ buông tôi ra được chưa?" - Tôi thực sự chán chơi cái trò 'người yêu' với con nhỏ này rồi.

Nó ngồi dậy chưng cái bộ mặt buồn bã khó coi đó ra như con chó mặt xệ vậy.

"Tôi thực sự chẳng hiểu cô đang muốn làm cái gì, nói thẳng ra hộ cái được không?"

Nó kéo mặt tôi là và hôn tôi, tôi vì quá bất ngờ mà cố gắng chống cự: "Cô làm cái đéo gì vậy?!"

"Anh thực sự bị bắt lực sao?!!!!" - Nó không ngừng hỏi tôi cái câu chó đẻ này.

"Đéo! Cái con điên này!"

"Thế sao anh chẳng thèm làm gì tôi vậy? Nếu không phải do bắt lực, vậy chẳng lẽ anh chê tôi? Tôi không đủ hấp dẫn đối với anh sao? Tôi không đủ khiến anh cương à?!" - Con nhỏ này chẳng ngại ngừng mà lại thẳng thừng nói ra chuyện ấy.

Tôi điên tiết lên tặng con nhỏ một cái tát vào đầu: "ĐM tương chuyện gì, chẳng phải hôm đó cô là người lấn ra ngủ trước sao? Trách gì tôi?"

"Anh vẫn có thể làm tiếp mà!"

"Vậy thì chả khác gì tôi hiếp dâm cô cả, cảm giác đang xxx với một cái xác khiếp bỏ mẹ." - Tôi chẳng thể hiểu nổi tại sao con nhỏ cứ để tâm cái chuyện còn con này, bộ nó đang vào mùa động dục hay gì.

"Anh phũ phàng quá đấy! Dù sao tôi cũng là con gái, anh nói vậy tôi sẽ bị tổn thương đó!"

"Thì sao? Ngay từ ban đầu tôi đã không phải người tốt rồi." - Tôi mặc kệ nó, châm điếu thuốc và chơi tiếp bộ game.

Cuối cùng nó cũng cảm nhàm, ra một góc ngồi đọc tiếp mấy quyển sách tào lao. Nó cứ im lặng như vậy suốt cả nửa ngày. Cái việc nó cứ lón vòn trong phòng tôi và chưng cái bộ mặt giận dữ đó ra làm tôi vô cùng khó chịu.

"Cô tình chơi trò này tới bao giờ? Có thôi ngay đi không?"

Nó tiếp tục làm cái trò 'giận dữ' đó, nghĩ lại mỗi khi tôi chán nản nó luôn dắt tôi ra ngoài kiếm trò chơi. Tôi liền mặc ngay cái áo vào, không hỏi ý kiến nó mà vác nó lên vai như bao gạo và đi ra khỏi phòng.

"Này anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!" - Cái con nhỏ này liên tục vùng vẫy.

Chỗ của chúng tôi cách sân trượt patin không xa, tôi lại chẳng biết con nhỏ này muốn chơi gì cả. Dù sao tôi cũng đã cùng Ivy một lần đến đó rồi nên tôi cũng biết chơi chút ít. Con nhỏ cứ liên tục vùng vẫy không thôi, tôi bực tức quăng nó ngay xuống đất, có lẽ tôi đã lỡ tay nên mong nó đập mạnh xuống sàn và phát ra luôn tiếng va chạm lớn.

"Cô dắt tôi đi chơi rồi, bây giờ tôi trả lại là vui chứ?"

"Anh an ủi tôi kiểu gì vậy?" - Nó đứng dậy, không ngừng xuyt xoa cặp mông.

"Kiểu của tội phạm. Mang giày trượt vào đi!" - Nói rồi tôi quăng đôi giày cho nó.

"Anh lấy đâu ra vậy?"

"Trộm"

Cái vẻ mặt chào thua của con nhỏ làm tôi khá phần khích, nó ngồi xổ ngay đôi giày vào, đứng dậy và liền té bỏ nhào về phía trước.

"Không biết đi thì ngồi đấy mà nói từ từ tôi chỉ, sao cô ngu vậy?"

"Anh không mau đỡ tôi dậy đi?!"

Tôi tiến tới và giúp nó đứng dậy, cái kiểu vồ ếch của nó chẳng hiểu sao tôi lại thấy nó thật đáng yêu. Tôi nắm tay nó và từ từ kéo nó đi khắp sân.

"Anh từng đến đây rồi à?"

"Một lần."

"Người như anh lại chịu khó đi chơi sao? Đi với ai thế?"

Tôi ghét nhất cái tính tò mò của con nhỏ này, tôi lại thực sự chẳng muốn nói bất kì điều gì về Ivy với nó cả. Tôi im lặng và tăng tốc, kéo nó vòng vòng khắp sân, nó sợ hãi không ngừng la hét rồi ngồi xồm xuống luôn. Tôi khoái chí cười và buông tay nó ra, đôi giày có đá và cứ lướt không ngừng.

Nat! Tôi không biết dừng!" - Con nhỏ không ngừng la hét và cầu cứu tôi.

Nhìn nó téu đến nỗi tôi không thể nhìn cười được, nhưng lại tội nghiệp và chạy tới cứu lấy nó.

"Anh bị điên hả! Lỡ ở ngay đó có cái hố hay gì rồi tôi bị lọt xuống chết rồi sao?!"

"Có tôi ở cạnh thì dễ gì cô chết được"

Chúng tôi cứ chơi hơi một tiếng thì bụng tôi réo lên rồi, diu nó vào và thay giày ra về.

"Lúc này đứng dậy bị té nên bây giờ đầu gối tôi nhức quá, không bị trầy nhưng chắc mai sẽ hiện vết bầm tím rồi." - Nó vừa xoa đầu gối vừa nói.

"Chỉ là một vết bầm thôi có gì phải lo"

"Đáng lẽ khi tôi nói như vậy thì anh phải nói lại là "để anh cõng em" chứ! Tại sao anh lại có thể khô khan đến như vậy!!" - Con nhỏ này từ sáng tới giờ nó không ngừng lớn tiếng với tôi

"Mắc gì tôi phải làm như thế, cô chỉ bị bầm, đéch phải bị què, cô vẫn có thể tự đi thì việc gì tôi phải làm cái trò tôm lợm đó!"

Bất ngờ nó phóng lên lưng tôi, hai tay ôm chặt cổ, hai chân siết chặt bụng tôi không buông. Tôi cố gắng lôi nó xuống nhưng lại không được, con này bán dai như đĩa vậy.

"Cô làm trò đéo gì vậy?! Leo xuống mau! Dù tôi có khỏe cũng đéch thể cõng nổi một con heo!"

"Tôi không xuống! Anh không về thì tôi cũng sẽ không xuống! Để coi anh lì hay con heo này lì!"

"Cô học đâu ra cái thói nhây nhót đó vậy?!"

"Từ khi ở với anh tôi đã luôn tự tích lũy kinh nghiệm để đối phó với anh rồi." - Nó vừa nói vừa siết lấy tôi chặt hơn nữa. Tôi đành bất lực chịu thua nó.

"Nhanh nào tôi đói bụng rồi."

Tôi vòng tay ra sau và đỡ lấy cặp mông con nhỏ, mông nó mềm vl ra luôn ấy.

"Thế cô muốn ăn gì? Ăn ngoài hay về nấu?"

"Chắc là ăn ngoài đi, tôi làm biếng nấu rồi. Tự dung tôi thèm beefsteak quá!"

Tôi cõng nó vào tiệm beefsteak và đặt nó xuống bàn, gọi ngay hai phần lớn ra và ăn đến khi căng cả bụng. Rồi nó rúc tôi vào pub để ngồi uống, lần này tôi quyết không để con nhỏ đó quậy tung bưng như hôm bữa nữa. Tôi vào ngồi và cứ cầm mặt uống như ở nhà vậy. Nó quay qua và nhìn tôi:

"Này anh cứ thế mà bỏ qua xem như không có gì à?"

"Cô nói cái chó gì vậy? Nói rõ ràng ra xem nào?" - Tôi thực sự chẳng muốn nói gì đến chuyện này cả, mà cái con này cứ luôn mồm nhắc đến không chịu thôi.

"Rõ ràng tối hôm đó anh đè tôi ra mà lại chẳng làm gì cả! Anh để tôi phải nói huych toẹt ra như vậy anh mới hiểu sao?! Đây là lần thứ hai tối bói rồi đấy!"
- Nó lại cứ thế mà hét vào mặt tôi.

"Vì nhìn cô tôi không có hứng."

"Bộ anh thực sự bị bắt lực hả?! Hay anh yếu sinh lý nên ngại? Chứ tôi không tin tôi không đủ hấp dẫn anh."

"Chỉ mới có hai ly mà cô đã say rồi à?" - Tôi cố gắng đổi chủ đề.

"Tôi không có, tôi đang rất tỉnh táo đấy."

"Nếu không say sao cô lại tự tin dữ vậy?"

"Anh nhanh trả lời tôi đi chứ!" - Con nhỏ cứ như đọc thấu được ý định của tôi vậy.

"Do cô đéch thể khến tôi cương!"

"Tôi đéch tin! Do anh thực sự bị bắt lực thì có!"

"Cô có thôi ngay việc nói tôi bắt lực không!" - Nó cứ luôn mồm bảo tôi bắt lực khiến tôi phát cáu lên, thằng đàn ông nào lại chịu đựng nổi.

Nó giận dưng dưng đứng lên và bỏ về. Tôi có thể nhìn ra được tình cảm của nó dành cho tôi, chỉ là tôi vẫn còn vương vấn với Ivy, hơn nữa tôi sợ rằng bỗng có một ngày nó bất ngờ rồi bỏ tôi không lí do như Ivy vậy. Tôi vội vàng đứng dậy chạy theo nó nhưng bị thằng cha nhân viên kéo lại bảo tính tiền. Tôi nhanh chóng thanh toán hóa đơn rồi nhanh chóng chạy đi tìm con nhỏ nhưng lại không thấy, bây giờ trời đã tối rồi, khu chúng tôi ở chỉ toàn bọn ba trợn không thôi, nó đi một mình như vậy làm tôi khá lo lắng. Tôi chạy về nhà thì thấy nó đang đứng trước cửa, tôi dùng hết sức lực còn lại chạy tới khoác vai nó và thở hắt ra.

"Nhỏ con mà sao chạy nhanh vậy, tôi đã bị thằng cha ở đó kéo lại bắt trả tiền, chạy ra ngoài thì chả thấy cô đâu nữa, cô biết cái khu này toàn bọn tào lao không mà, đi một mình có ngày chết luôn đấy chứ không phải gặp tai nạn không đâu"

Bất ngờ nó quay lại và hôn tôi, môi con nhỏ mềm mại, nhìn nó quyến rũ đến nỗi khiến tôi như phát điên, tôi đáp trả lại nụ hôn đó, tôi muốn đè nó ra và quất luôn cho rồi nhưng ngay lập tức lại bàng hoàng và đẩy nó ra, tôi không thể cứ thế mà đặt hai người con gái vào trong tim.

"Không phải tôi bị bắt lực, cũng không phải do em không đủ hấp dẫn, chỉ là lúc này chưa được..."

"Có chuyện gì sao? Anh có thể nói với em mà..."

"Chỉ là anh cần thêm thời gian để chắc chắn mọi chuyện của anh êm xuôi và để chắc chắn lại tình cảm của anh..." - Tôi ôm chặt và thì thầm vào tai nó.

"Em sẽ không hỏi nữa, khi nào đến lúc hãy nói cho em biết. Nhưng nếu bị bệnh liên quan đến xxx nhớ phải nói cho em đấy!" - Thật vui vì nó có thể hiểu cho tôi, nó ngay lập tức đổi chủ đề khác để không làm tôi phải thấy khó xử.

"Bố cái con điên, không thấy đang có không khí lãng mạn à?!" - Tôi liên tục dùng tay vò đầu nó.

"Khô khan như anh mà cũng biết tới từ lãng mạn á! Thôi cho xin!" - Nó vui vẻ ôm chặt lấy tôi không buông.

Nó dìu tôi vào phòng và cùng đi nhau ngủ. Từ khi nó đến và làm đảo lộn cuộc sống của tôi, tình cảm của nó như đang dần làm tan chảy trái tim sắt đá của tôi, nó xoa dịu được vết thương mà Ivy đã để lại...

Tôi thực sự có thể quên được Ivy sao? Tôi có nên tiếp tục tìm kiếm em? Hay nên bỏ lại quá khứ và tiến về tương lai cùng với Bren? Tôi thực sự bị các câu hỏi này tra tấn và quên mất rằng mình là một gã tội phạm, không thể có được cuộc sống bình thường như bao người. Chẳng biết liệu em có thể cùng tôi vượt qua bao khó khăn không, hay tôi nên buông tay để em có cuộc sống bình thân mà không phải cứ luôn trốn chạy...

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Rồi bỏ

• BRENNNA'S POV

Sau hôm đấy chúng tôi có thể xem như là đã quen nhau, anh vẫn ăn nói thô lỗ, tính khí thì vẫn cộc cằn vẫn nhưng thường, tôi tin rằng bản thân mình có thể đi sâu vào trái tim anh, chỉ là cần thêm thời gian để cố gắng mở được lòng anh. Những ngày qua chúng tôi vẫn sống bình thường, chỉ khác với ban đầu bây giờ chúng tôi đã là một cặp, chúng tôi vẫn có thể nắm tay nhau giữa phố, có thể cùng ôm nhau ngủ, có thể trao cho nhau những nụ hôn,... chỉ là anh chưa muốn tới mức đụng chạm, anh có vấn đề, tôi sẽ cố gắng tìm hiểu và giúp anh xóa bỏ nó. Chúng tôi hạnh phúc với nhau vừa hơn được một tuần thì bắt đầu xảy ra biến cố.

Một ngày tôi đang khoác tay anh đi giữa phố, vẫn đang âu yếm hạnh phúc bên nhau nhưng bất chợt anh buông tay tôi và chạy đi, tôi kịp chụp lấy bàn tay anh, anh quay lại nhìn tôi một lát với vẻ mặt hốt hoảng, anh không nói lời nào, hất tay tôi ra và bỏ tôi giữa đám đông, anh len lỏi giữa dòng người và dần biến mất. Tôi cố gắng theo sau anh nhưng chẳng thể, tôi lo lắng gọi cho anh nhưng anh không bắt máy, tôi không ngừng chạy xung quanh và tìm kiếm nhưng lại vô vọng. Rồi anh cũng gửi cho tôi một tin nhắn báo tôi hãy về nhà trước. Tôi chẳng biết bất cứ chuyện gì về anh cả, tôi lo lắng về nhà và đợi anh.

Một tiếng, hai tiếng, rồi lại ba tiếng đồng hồ trôi qua, anh vẫn chưa về. Tôi lo lắng gọi lại anh nhưng số máy đã khóa, tôi không ngừng sợ hãi, lỡ như anh gặp chuyện gì xấu thì tôi phải làm sao? Tôi chẳng biết làm gì ngay lúc này cả.

Đang ngồi co ro lại đợi anh thì cửa đã mở, là anh! Tôi chạy ngay tới và ôm chầm lấy anh, ngắm nhìn khuôn mặt anh, tìm kiếm cái vết thương nhưng có vẻ như anh không sao cả, chỉ là mang nét mặt thất vọng về nhà. Tôi không ngừng hỏi anh chuyện gì, nhưng chỉ nhận được sự im lặng. Cả buổi tối hôm đó tôi không thể nào mở được miệng anh, anh chỉ như một cái xác không hồn, cứ nằm trên nệm và trùm chăn kín mít, tôi cố gắng hỏi thêm lần nữa thì anh ngay lập tức quát mắng tôi. Anh đã từng mắng tôi nhiều lần rồi, nhưng lần này tôi có thể cảm nhận được anh đang không cần tôi bên cạnh, dường như anh muốn được yên tĩnh. Anh nằm quay lưng về phía tôi, cái lưng to lớn đó lại lặp lại như những ngày đầu khi tôi chưa yêu anh. Tôi nhích lại và ôm lấy anh, áp mặt vào cái lưng đấy và chỉ im lặng ngủ.

Mỗi ngày sau anh luôn bỏ bê tôi mà ra ngoài từ sáng sớm tới khuya, tôi chẳng thể hỏi, chẳng thể theo anh, anh luôn cẩn thận giấu kín chuyện đó. Anh cứ như vậy suốt cả một tuần, anh chẳng để tôi chạm vào anh nữa, lòng đau cứ như bị anh ruồng bỏ không lý do vậy, nhưng tôi chẳng thể làm gì hơn.

Rồi cũng một ngày, anh đứng đứng đập mạnh cửa vào, nắm tóc tôi và kéo lê tôi trên mặt đất ra khỏi phòng

"Đau quá! Anh làm gì vậy?!" - Tôi không ngừng vùng vẫy phản kháng.

Anh quăng tôi ra phía trước, tôi mở mắt ra thì thấy trước mắt là đôi giày của một người đàn ông, tôi ngược lên nhìn, là thằng Jame. Tôi quay đầu lại nhìn anh, họ đang nói một chuyện gì đó mà tôi chẳng thể hiểu được.

"Bây giờ đưa tao địa chỉ được rồi chứ?" - Anh nói.

Rồi thằng Jame móc một tờ giấy ra và đưa cho anh, anh cầm lấy và quay lưng trở vào phòng, tôi kêu lớn tên anh nhưng anh chẳng thèm quay lại dù chỉ một lần. Cửa phòng đóng lại, thằng Jame đỡ tôi dậy và kéo tôi đi, nhưng tôi không thể đi khi chưa biết được chuyện gì cả. Tôi chạy lại và đập liên tục vào cửa phòng, không ngừng gọi tên anh.

- Nat! Có chuyện gì vậy? dạo gần đây anh cứ luôn khó chịu với em, anh lại chẳng thèm nói gì cả, bây giờ anh thô bạo và quăng em cho cái thằng này! Anh mau giải thích một lời cho em!

Tôi không ngừng đập cửa, không ngừng la lớn lên nhưng anh chẳng chịu trả lời. Thằng Jame tới, kéo mạnh tay tôi đi, tôi cố gắng kháng cự thì nó nhấc tôi lên vai và rời khỏi chung cư, tôi bị hất bất đi nhưng vẫn luôn không ngừng kêu tên anh. Dù chỉ có một chút hi vọng thôi cũng được, nhưng anh lại thẳng thừng bỏ rơi tôi.

Thằng Jame quăng tôi vào chiếc xe hơi và lái đi. Tôi không khóc, vì nghĩ rằng anh chắc chắn có tâm sự hay chuyện gì đó thì thằng Jame bắt đầu lên tiếng:

- Thằng đấy nó đưa cô cho bọn tôi rồi, nó không cứu cô đâu nên đừng có mà cố gắng trốn.

- Đã có chuyện gì với anh ấy? Anh có thể giải thích mọi chuyện cho tôi không?

- Tôi chỉ nói cho cô biết là nó đang tìm kiếm người yêu cũ của nó, sắp chúng tôi biết địa chỉ của cô ta nhưng sắp của tôi muốn đổi nó với cô. Còn sắp tôi muốn dùng cô để làm gì thì cô sẽ biết sau.

- Anh ta có người yêu sao? Anh có biết chuyện gì đã xảy ra không?

- Chuyện của hắn ta tôi không quan tâm. Cô không cần phải vì cái tên đó mà như vậy đâu, yêu một gã tội phạm khốn nạn như nó thì việc cô bị lợi dụng cũng không có gì là lạ cả.

Tôi im bật và chẳng biết nói gì cả, anh ta thực sự vì con nhỏ đó mà rời bỏ tôi. Ngay từ ban đầu tôi đã biết chắc rằng anh ta không hề tốt, chắc chắn sẽ bị anh ta lợi dụng,... đã luôn tự nhủ với mình mọi thứ nhưng rồi lại để tình cảm che mờ đi. Nước mắt tôi bắt đầu lăn trên má, tôi thực sự đã bị anh ta bỏ rơi, nhưng trong lòng vẫn không ngừng nuôi hi vọng. Tôi bây giờ đã trở lại như ban đầu, buông xuôi để mặc dòng đời đưa đẩy.

Thằng Jame chở tôi tới một toà biệt thự khá hoành tráng, nó dẫn tôi vào phòng của lão sếp nó và để tôi một mình ở đó.

- Ông muốn gì ở tôi?

Ông ta hôn hờ nhìn tôi:

- Thật bất ngờ! Tên đó thực sự giao cô cho bọn tôi sao? Cũng phải thôi, những kẻ máu lạnh như hắn làm sao có thể có tình cảm được!

Tôi bực tức giùm anh, nhưng có vẻ như ông ta nói không sai, tôi chau mày lại và đi vào vấn đề chính:

- Đừng nói những chuyện không liên quan nữa!

- Được rồi! Tôi đang tìm kiếm những cô gái trông 'ngon miệng' để đem đi đấu giá, tôi cũng đã từng thấy cô qua lại với thằng Nathan và tôi nghĩ cô là người thích hợp. Bây giờ cô đã thuộc quyền sở hữu của tôi, cô không có quyền nói mình thích hay không. Tôi đã chuẩn bị phòng cho những người như cô rồi, ra ngoài và bảo thằng Jame dắt đi.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời và bước ra ngoài, thằng Jame dắt tôi lên tầng hai và đưa tôi tới một căn phòng khá là nhỏ, vừa mở cửa ra thì trong đó có hai đứa con gái nữa, nhìn tụi nó cứ như còn là học sinh vậy, trông khá là xinh xắn. Nó đẩy lưng tôi vào và đóng sầm cửa.

Phòng có ba giường đủ cho cả ba người chúng tôi. Tôi nhìn ngó xung quanh rồi lựa một cái giường ngay trong góc tường và ngồi phịch xuống. Một con nhỏ tóc vàng hoe hỏi tôi:

- Này chị bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười chín.

- Chị còn trinh không?

- Chi vậy?

- Một lát nữa tụi nó sẽ tập trung tụi mình lại để kiểm tra xem còn trinh không đấy.

- Nếu còn thì sao mà không thì sao?

- Em cũng không biết nữa... Em chỉ hỏi chị vậy thôi...

Tôi mặc kệ tụi nó rồi nằm xuống, quay mặt vào tường luôn. Tôi chẳng thiết tha bất cứ thứ gì nữa, người tôi yêu thương và tin tưởng đã bỏ rơi tôi, tôi cứ nằm đấy mà mặc cho bọn họ muốn làm gì tôi cũng được. Ba tiếng sau thằng Jame lên dắt bọn tôi xuống và tập trung lại, tôi nhìn ngó xung quanh thì toàn là mỹ nữ, chẳng hiểu sao thằng già đó lại hứng thú với tôi. Từng người chúng tôi được đưa đi khám trinh, ngạc nhiên là trong hơn hai mươi đứa ở đây thì chỉ có được sáu bảy đứa còn trinh trong đó có cả tôi. Một thằng trong cái băng đảng này bắt đầu gáy:

- Một tháng nữa sẽ có một buổi đấu giá, chúng mày sẽ sống ở đây cho đến lúc đó và được cho ăn uống, tiện nghi thì đầy đủ. Đứa nào lên kí thì đem đi bán nội tạng, đáng đẹp thì bán thân. Tự tụi bây lựa chọn, đứa nào nghĩ tới việc trốn thoát thì tao giết.

Thằng Jame đưa bọn tôi về phòng, nó nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên và nói:

- Tôi không ngờ cô còn trinh luôn đấy! Người như thằng Nat mà lại bỏ qua món ngon như cô à! Nó không bắt lực thì chắc cũng là gay lợ rồi!

Tôi không thêm quan tâm tới cái thằng điên này đang lăm nhăm cái gì. Những đứa còn trinh được tách biệt ra ở riêng một phòng, được chăm sóc cũng khá là tốt. Tôi thì cứ thuận theo tự nhiên mà sống thôi. Dù thuộc nhóm bán nội tạng hay bán thân gì cũng được, tôi chẳng quan tâm nữa.

Tôi thì cứ tiếp tục sống ở đó và không thể không nghĩ nhớ tới anh ta, mỗi ngày luôn tự hỏi bản thân anh đã tìm được người anh muốn chưa? ăn uống có tốt không? quần áo nhà cửa có ai lo không? Con nhỏ đó có tốt với anh ấy không? Anh có đang hạnh phúc không?... Luôn lo lắng nhớ nhung nhưng lại không thể tự trả lời...

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp lại Ivy

• NATHAN'S POV

Chúng tôi bắt đầu quen nhau, tôi thực sự cảm thấy rất hạnh phúc khi có em ở bên. Chúng tôi đối xử, âu yếm như mọi đôi tình nhân thường làm, chỉ là tôi vẫn chưa muốn tiến tới chuyện đó khi trong đầu vẫn còn một người tôi chưa buông bỏ được.

Hạnh phúc được vồn vện chỉ hơn một tuần thì một hôm đang cùng em khoác tay trên phố, tôi bất ngờ thấy Ivy giữa đám đông, tôi ngay lập tức đã quên mất em đang ở bên, buông tay em và chạy đến chỗ Ivy, em níu tay tôi lại và nhìn tôi, tôi lập tức bừng tỉnh ra và nhận ra em đang ở đây, nhưng tôi thực sự xin lỗi em từ tận đáy lòng, tôi không thể quên cô ấy. Tôi hất tay em ra, chen qua đám đông và không ngừng tìm kiếm Ivy, tôi bỏ em bơ vơ ở đấy và chạy đến với sự ích kỷ của bản thân.

Tôi không ngừng tìm kiếm, không ngừng chạy loanh quanh, tôi đã mất dấu của Ivy, tôi không tin tôi đã bị hoa mắt, em liên tục gọi điện cho tôi nhưng tôi không nghe, tôi nhắn bảo em hãy quay về trước, sau đó tôi tắt nguồn và tiếp tục tìm kiếm Ivy nhưng lại không có kết quả.

Tối tận khuya tôi mới mò về nhà, vừa mở cửa thì em chạy tới và ôm chặt lấy tôi, không ngừng hỏi han tôi, nhưng ngay lúc này đây trong đầu tôi không hề có em, tôi đi qua em và lên nệm chồm chần cố gắng ngủ, em cứ liên tục hỏi làm tôi không khỏi bức mình, tôi đã quát mắng em, trút giận lên em, bỏ mặc em đang thần thờ ở đấy và chợp mắt ngủ. Thức dậy thấy em đã ôm chặt lưng tôi cả đêm không buông, tôi nhẹ nhàng lấy tay em ra, mặc ngay cái áo vào và tiếp tục ra ngoài tìm kiếm.

Cứ như vậy từ sáng tới khuya, từ ngày này qua ngày khác... Tôi cẩn thận ra ngoài mỗi ngày không để em phát hiện chuyện của tôi, tôi dần đưa em ra khỏi trái tim mình, đưa em ra khỏi tâm trí, không để em chạm vào người tôi, cự tuyệt em...

Rồi một ngày vì mong mỏi gặp lại Ivy, tôi lên phòng của thằng Jame, đập cửa vào thì thấy nó đang ôm ấp mấy con phò, xách cổ áo nó lên và đuổi hết mấy con kia ra khỏi đây.

- MÀY LÀM CÁI ĐÉO GÌ VẬY? KHI KHÔNG XONG VÔ ĐÂY RỒI ĐUỔI HẾT NGƯỜI CỦA TAO?!

- Mày nói khi giúp mày làm xong chuyện thì sẽ đưa tao địa chỉ của Ivy tại sao lại lâu như vậy mà chưa có?!

- Tao đã nói ông chủ rồi! Chỉ là có thêm một điều kiện, tao nghĩ mày đêch chịu nên chả thèm báo! Bỏ tao ra ngay rồi có gì từ từ nói thẳng ml!

Tôi buông tay ra và hỏi điều kiện gì, nó đã nói một cái điều kiện mà tôi không thể tin vào tai mình:

- Ông chủ tao đề mất tới con ghê của mày, bữa giờ thấy tụi bây chơi trò vợ chồng nên tao nghĩ mày chắc đêch chịu đâu. Ông nói đòi con nhỏ lấy địa chỉ, bây giờ mày muốn sao?

- Ông cần con nhỏ làm gì?

- Tao không biết, bây giờ mày chịu không?

Tôi bị kẹt giữa hai sự lựa chọn, nhưng nỗi nhớ với Ivy lại mãnh liệt hơn, tôi đã luôn phủ nhận tình cảm của mình với Bren, tôi quyết định cắt đứt mọi thứ với em và quay về với người con gái tôi luôn nhung nhớ. Tôi cùng thằng Jame trở về phòng, tôi đập cửa ra, con nhỏ đang ngồi đấy đọc vài quyển sách thì bị tôi làm cho giật mình và quay đầu lại. Tôi tiến lại nắm chặt mái tóc dài đó, kéo lê con nhỏ ra khỏi phòng, quăng nó trước mặt thằng Jame rồi lấy địa chỉ, tôi không thể nhìn mặt em, cũng không thể để em thấy gương mặt của tôi, tôi lại một lần ngoảnh mặt bỏ rơi em ở đấy như cái ngày tôi bỏ rơi em giữa phố vậy.

Tôi vào phòng và đóng sầm cửa lại, vớ lấy cái áo khoác và chuẩn bị mở cửa chạy đến nơi của Ivy thì em đập cửa liên tục và không ngừng gọi tên tôi, chỉ cách nhau có một cánh cửa nhưng tôi lại không thể đối diện với em.

- Nat! Có chuyện gì vậy, dạo gần đây anh cứ luôn khó chịu với em, anh lại chẳng thèm nói gì cả, bây giờ anh thô bạo và quăng em cho cái thằng này! Anh mau giải thích một lời cho em!

Nghe tiếng nói của em mà lòng tôi đau như bị ai đó bóp vậy, tôi cắn chặt môi đến nỗi chảy cả máu. Có vẻ thằng Jame đã lừa em đi rồi, tiếng em gọi tôi bỗng xa dần đi, tôi chẳng thể mở ngay ra cánh cửa mà ôm em lại. Đến khi giọng em hoàn toàn biến mất, tôi mở ngay cửa và phóng ngay đến nơi của Ivy.

Địa chỉ khá gần đây nên tôi không mất nhiều thời gian, tôi mò theo địa chỉ mà tới được một căn nhà khá to, có vẻ là nhà của đại gia. Tôi liên tục đập cửa cho đến khi có người ra. Cánh cửa được hé mở, trước mặt tôi chính là Ivy, em ấy vẫn đẹp như ngày nào, mái tóc dài xoăn màu nâu ấy, đôi mắt đầy ma mị như có thể quyến rũ tất cả bọn đàn ông, thân hình nóng bỏng đó,... tôi chẳng thể quên được bất cứ thứ gì cả.

Em tròn xoe mắt nhìn tôi, chưa kịp thốt ra lời tôi đã ôm chặt lấy em.

- Em đã ở đâu suốt những năm qua vậy? Anh đã luôn không ngừng tìm kiếm em! Tại sao em rồi đi chẳng nói một lời vậy!

Tôi liên tục hỏi thì em đã đẩy tôi ra, nhanh chóng giúp tôi bình tĩnh trở lại, tôi nhìn chăm chăm vào mắt em mong chờ câu trả lời của em, nhưng em lại không nhìn vào tôi, mắt em đảo liên tục, ậm ừ không biết nói gì thì bỗng có một chiếc xe sang trọng đi đến. Bước xuống là một gã đàn ông trông có vẻ khá là có tiền, tôi quay qua hỏi em: "Đó là ai?"

Em đi ra chỗ gã đó bảo gã vào trong nhà đợi em, máu ghen tôi như sôi lên sùng sục, tôi thực sự muốn giết chết lão ta ngay lập tức. Bây giờ chỉ còn lại tôi và em, tôi không ngừng nhìn em bằng con mắt mong mỏi từng câu trả lời, em hít một hơi dài và nói một câu như đâm thẳng vào lòng ngực tôi:

- Đó là chồng em, em đã cưới ông ta lâu rồi...

- Em đang nói gì vậy? Cười? Thằng già đó?

Ivy chỉ biết đứng đó và âm ờ, cô ta như đang sợ hãi tôi, hai tay nắm chặt vào nhau, chân không ngừng run rẩy. Tôi tiến tới, đặt hai bàn tay mình lên vai em và hét lớn, tôi không tin những thứ như vậy, em chắc chắn có chuyện gì khó xử không thể nói. Tôi thực sự đã đánh mất bình tĩnh, không ngừng lớn tiếng với em, Ivy bất ngờ cho tôi một bạt tai và đẩy tôi ra. Ánh mắt bắt đầu thay đổi, Ivy dùng ánh mắt mà mọi người thường hay nhìn tôi, ánh mắt sợ hãi khi đứng trước một kẻ tội phạm.

- Anh có thôi đi không! Anh nghĩ vì cái lí do chó đẻ gì mà tôi lại theo anh rồi rồi khỏi anh?! Ngay từ ban đầu tôi chỉ theo anh vì anh có thể cho tôi tiền, nhưng dần biết được con người của anh, chẳng lẽ lại phải để anh vạ lây?! Yêu? Một gã như anh sao? Tôi á? KHÔNG BAO GIỜ!!! Một tên tội phạm ác độc như anh mà cũng có thể nói đến chuyện yêu sao? Anh thực sự ngu tới như vậy sao?!

Cô ta không ngừng nói ra những thứ như vậy, tôi đứng sững người ra đó, cô ta là người đầu tiên khiến tôi có thể yêu, là người đầu tiên tôi dành hết tình cảm, trao hết sự tin tưởng của mình nhưng cô ta lại không ngần ngại phản bội tôi, như bao người. Tôi điên tiết lên tiến lại gần con ả.

- Anh tính làm gì?! Giết tôi à? Chồng tôi sẽ không tha cho anh đâu!

Tôi ngay lập tức dùng một tay bóp mạnh và cổ cô ta, thằng chồng nghe được tiếng ầu ẩu đã liền lao ra ngoài, tôi rút ngay cây súng sau lưng ra và xả vào đầu hắn, hắn gục ngay tại chỗ.

- Chẳng phải ông ta sẽ bảo vệ cô sao?

Con nhỏ đã bắt đầu run rẩy và sợ hãi, nó dùng ánh mắt của những đứa nạn nhân và van xin tôi tha mạng, thì ra cả nó cũng vậy, chỉ là do tôi ngu ngốc tin vào tình yêu. Tôi không một chút biểu hiện trên mặt, rút ngay con dao ra và cứa cổ nó một cách nhẹ nhàng, nó ngã xuống đất, máu vãi khắp nơi, nó run rẩy và co giật như một con cá mắc cạn.

- Chết như vậy là nhẹ nhàng lắm rồi, đúng như cô nói, tôi không tốt đẹp, nên làm trái ý tôi thì sẽ gặp kết quả như vậy đây.

Tôi đứng trước mặt nó và ngắm nhìn nó từ từ trút hơi thở cuối cùng

Tôi bước đi về phòng, thần thờ như một hồn ma, những bước đi nặng trĩu lòng tôi, tim tôi như đã vỡ ra làm trăm mảnh. Tôi trở về phòng, muốn chạy ngay vào lòng của Bren nhưng em cũng chẳng còn, chính tôi là người đã rời bỏ em, chính tôi đã đẩy em ra khỏi cuộc đời, liệu chuyện của Ivy chính là sự trừng phạt dành cho tôi sao? Tôi bắt đầu đắm chìm trong khói thuốc và rượu bia, buồn chán thì lại ra ngoài giết vài tên cho... vui, nỗi đau đã dần lấn át đi hình ảnh của Bren. Cuộc đời tôi đã trở lại như những ngày chưa có em.

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Giải cứu

• BRENNNA'S POV

Đã một tháng trôi qua, không ngày nào là tôi không nhưng nhớ anh, anh không tới, tôi cũng không bỏ đi, có vẻ như anh đã thực sự rời khỏi tôi. Tôi không còn khóc, nhưng cũng chẳng thể cười dù chỉ một lần, những chị em cùng phòng cũng chẳng thể nói chuyện với tôi.

Ngày đầu giá đã tới, bọn chúng đưa cho mỗi người chúng tôi những bộ nội y gọi cảm. Tôi được đưa cho bộ nội y ren trắng, tôi nhanh chóng mặc vào, đứng ngắm mình trước gương, tự nghĩ xem biểu hiện của gã Nat sẽ như thế nào khi nhìn thấy tôi trong bộ dạng này. Tôi nhờ các chị em cùng phòng trang điểm lên, uốn hộ mái tóc, vì xưa nay tôi không biết làm những thứ như thế này đâu. Họ không ngừng khen ngợi tôi xinh đẹp và kêu gọi, nhưng tất cả mọi lời đó tôi chỉ muốn xuất phát từ miệng gã Nat.

Chúng tôi di chuyển tới hội trường, họ đọc tên từng người ra để bắt đầu cuộc đấu giá... Đến lượt tôi rồi, tôi đứng đấy, chung cái thân thể này ra cho bọn háo sắc kia chiêm ngưỡng. Ngó xung quanh hội trường, chỉ hi vọng một chút thôi nhưng vẫn không thấy anh ta. Cuối cùng có một gã già khom bả một số tiền cao ngắt ngưỡng ra để mua tôi chỉ vì tôi còn trinh, vì lo ngó quanh mà tôi chả biết mình được bán với giá bao nhiêu.

Kết thúc buổi đấu giá, Tôi được người của gã 'đưa về dinh', dắt vào một phòng ngủ để chờ lão già đó, ngồi trên giường với bộ nội y đấy, lão từ trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, trông lão thật tởm lợm.

Lão leo lên người tôi, vuốt ve khắp cơ thể tôi và cứ luôn mồm nói những thứ như "anh hứa sẽ nhẹ nhàng", tôi không muốn nghe những thứ này từ miệng bất kỳ ai khác ngoài anh ta.

Lão bắt đầu mon trón, mân mê bộ ngực tôi, tôi tức điên tới nỗi muốn giết chết lão ngay lập tức vậy. Lão bắt đầu lột cái quần nhỏ của tôi ra, tôi lại chẳng thèm chống cự, lão banh chân ra và chuẩn bị đưa rấn vào hang thì bất ngờ máu văng tung tóe, lão bị cửa đút cả cổ họng, ngã sang một bên. Và đứng trước mặt tôi là một người đàn ông che kín mít khuôn mặt, không thể nhìn được, con dao đó, là Nat! Nước mắt tôi bắt đầu lăn trên má, tôi chưa kịp xỏ cái quần nhỏ vào và vỗ ngay lấy anh.

Anh vội vàng dắt tôi ra sau nhà, tới một bức tường và cổng tôi trèo qua. Đằng sau đó chỉ là rừng cây rậm rạp, chúng tôi cứ thế mà chạy thực mạng trốn thoát.

- Nat! Em không chạy nổi nữa!

Anh chẳng nói năng gì mà vác tôi luôn lên vai rồi tiếp tục bỏ chạy. Anh còn chẳng thèm để tôi chỉnh lại cái áo ngực đang lòi ra hai cặp vú này, cũng chẳng thèm để tôi xỏ được cái quần con vào, càng không thèm cởi áo ra ga lăng với tôi, anh vẫn xấu tính như ngày nào, nhưng điều đó làm nên con người anh và tôi yêu anh. Bàn tay anh không ngừng vịn vào cặp mông của tôi, nhưng có vẻ như anh chẳng quan tâm mà chỉ cầm đầu bỏ chạy.

- Thả em xuống! Em khó thở!

- Sắp tới nhà rồi, cầm ngay cái họng vào!

Anh ta nói chuyện vẫn thô lỗ. Mở cửa phòng ra, anh đặt ngay tôi xuống và quay mặt ra cẩn thận đóng cửa lại, vừa quay mặt lại tôi vỗ lấy hôn anh ta như muốn ăn luôn anh vậy.

- Em làm cái đó gì vậy? Bây giờ không phải lúc!

Anh ta chống cự lại, nhưng tôi thò ngay hai tay tới và cố gắng tháo quần anh, anh dùng tay vịn lại cản tôi, nhưng anh lại chẳng thèm nhìn lấy tôi, con mắt anh cứ đảo liên tục đầu đầu không. Chẳng lẽ đáng vẻ của tôi ngay lúc này xấu xí lắm sao? Bộ anh không thích sao? Tôi mặc kệ, tôi ôm chặt lấy anh, hôn anh và chẳng muốn buông.

- Em có thôi ngay đi không!

- Tại sao?! Anh nhìn thẳng vào mặt em mà nói chuyện này! sao cứ tránh mặt em hoài vậy?!

Tôi liên tục dùng tay chỉnh lại cái đầu của anh.

- Anh đã không tốt với em, anh chỉ cứu em ra thôi, em đừng dây dưa với anh nữa, anh không muốn làm tổn thương em...

- Những chuyện đấy nói sau, vì anh mà em vừa xém bị một lão già tôm lợm cướp trinh đấy! Anh phải đền tội!

- WTF?! em còn trinh à?!

- Ồ với anh rất rất lâu rồi anh lại chẳng thèm làm gì em, thế thì mất trinh kiểu gì?

- Anh tưởng em chẳng còn lâu rồi...

- Em mặc kệ, em chỉ muốn anh là người đầu tiên và là người duy nhất!

Nói rồi tôi ôm lấy anh, hôn anh không ngừng. Anh bỗng cắn nhẹ vào môi tôi, tôi khúc khích cười rồi cắn lại anh... Cái thứ cảm giác riêng tư tuyệt vời này chỉ có ở trong những giấc mơ. Những nụ hôn, những cái ôm. Một thứ không gian lãng mạn và tuyệt đối yên tĩnh. Tôi và anh chỉ nghe thấy tiếng đập của trái tim nhau, vọng ra từ phía hai bộ ngực đang ép vào nhau sát rạt...

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cám dỗ

• NATHAN'S POV

Hơn một tháng đắm chìm trong khói thuốc và rượu bia, nỗi đau đã làm mờ nhạt đi hình ảnh của Bren. Để tay qua bên cạnh, trống trơn, tôi mở dần cặp mắt quay qua nhìn, chỉ có mình tôi nằm đây. Tôi từ từ ngồi dậy, ngó xung quanh, nhà cửa đã bừa bộn trở lại, chẳng có ai, lại tiếp tục cô đơn một mình. Đầu nhức không chịu được, thường ngày mỗi lần tôi say em đều pha sẵn một ly trà gừng cho tôi. Nhưng nay lại chẳng còn lại gì. Mệt mỏi đứng dậy, lại ngay tù lạnh để lấy vài lon bia thì đã hết sạch rồi, mọi khi em đều chuẩn bị sẵn cho tôi mọi thứ, không thiếu thứ gì. Khoác nhanh chiếc áo vào và ra ngoài tập hóa mưa vài lon, ông chủ tiệm liền nhận ngay ra tôi nhưng tôi chẳng biết gã là ai.

- Cháu mua một thùng Budweiser đúng không?

Tôi chưa nói gì mà chẳng hiểu tại sao ông ta lại biết tôi muốn mua loại bia đó.

- Tôi muốn mua loại đó, nhưng chỉ vài lon thôi.

- Chà vậy sao! Mọi hôm là cô bé tóc đen dài dài nhỏ con đi mua cả thùng cơ đấy.

- Ông biết Bren à?

- Biết chứ! Cô bé là khách quen của chú mà, thấy con bé đi mua suốt nên chú hỏi thăm, nó đưa hình ảnh của cháu trên điện thoại nó ra và nói là mua cho cháu nên chú còn nhớ rõ.

- Vậy à...

Tôi nhanh chóng lấy hàng thanh toán rồi rời đi. Tôi bắt đầu nhớ em ấy, nhớ như điên dại. Nghĩ đã chính bản thân mình đẩy xa em ấy đi thì chẳng có tư cách gì mà mang em trở về. Nhưng tôi là người xấu, ích kỷ chính là một phần trong con người tôi.

Tối hôm đó trở về, tôi trùm mặt kín mít, lên phòng thẳng Jame và đập mạnh cửa vào.

- Cái ĐCMM Nat! Mày đeo thẻ nào lịch sự gõ cửa hả?!

Tôi lao ngay vào phòng nó, nó đang mặc có mỗi cái quần con ngồi chịch thuốc vào cái tay trợ xương đấy, nhìn gớm chết đi được. Tôi chia ngay cây súng vào đầu nó và đe dọa.

- Bren đang ở đâu?

- Tao giao nó cho ông chủ rồi!

- Ông ta đã làm gì nó?

- Thì đem bán chứ làm gì! Mày bỏ ngay cái súng xuống hộ tao cái! Có gì từ từ nói!!

- Ở đâu?

- Lúc này nó được mua bởi một thằng già, nhà ông ở xyz, có bảo vệ canh gác xung quanh cả đấy! Bây giờ tha tao được chưa tml?!

Tôi quay mặt đi và chạy ngay đến địa chỉ đó. Căn biệt thự khá to, xung quanh là hàng rào có từng thằng bảo vệ canh ở cả bốn hướng. Tôi vòng qua đằng sau căn biệt thự, đằng sau chỉ là rừng rậm cây cối, chỉ có một gã đứng canh ở đấy, tôi nhanh chóng chạy tới dùng tay bịt mõm và dùng giao đâm mạnh ngay vào chỗ chí mạng. Hắn gục ngay lập tức mà không gây ra tiếng động gì, tôi leo vào trong, lén lút đi từng phòng tìm kiếm em. Đi ngang qua một căn phòng có cái cửa khá là đẹp, nghe được tiếng của một thằng già dâm dăng biến thái đang sửa linh tinh những thứ 18+ tởm lợm. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, gã đang trong tư thế chuẩn bị nhét thẳng nhỏ vào bướm của một đứa con gái, lưng gã che hết con nên tôi chẳng thấy gì, chẳng biết đó có chính xác là Bren của tôi không. Tôi không quan tâm, nhanh chóng đi lại sau lưng và cửa ngang cổ họng lão, lão chưa kịp phát ra tiếng thì gục ngay trên giường. Trước mặt tôi là một thiên thần, đẹp đến mức tôi như chết lặng vậy. Cặp ngực căng tròn, hai cái núm hồng hào, cái áo ngực ren trắng mặc cũng chẳng chỉnh tề. Phần dưới thì trống trơn, cái mu trắng nõn với cái khe nhìn tươi rói như quả dâu tây. Kích thích đến chết cả người, Cái thân thể ấy đẹp đến mức tôi muốn tụt ngay quần ra mà hiếp luôn tại chỗ.

Thứ sinh vật xinh đẹp như thế này đã ở cạnh tôi bao lâu nay mà tôi lại chẳng hề hay biết. Bất ngờ cô ấy chồm dậy ôm chặt lấy tôi, mặc cho thân thể đang trần truồng. Tôi bừng tỉnh và kéo em nhanh chóng trốn thoát khỏi đó. Tôi cõng em trên lưng để trèo qua hàng rào, bước em ướt sũng hết cả cổ áo tôi, dù là qua một lớp vải như tôi vẫn có thể cảm nhận được độ mềm mại của nó. Thằng em bắt đầu ngóc đầu dậy, tôi cố gắng kiềm chế, kéo em chạy xuyên qua cánh rừng. Em kiệt sức và bắt đầu dừng lại thở dốc. Nếu không chạy kịp có thể cả hai sẽ chết mất, tôi vác em lên trên vai và chạy một mạch về nhà. Tay tôi vịn lấy cái bờ móng tron láng đó, thứ tuyệt tác gì đây trời?!!!

- Thả em xuống! Em khó thở!

Đã lâu lắm rồi tôi không nghe được giọng nói của em, nghe kích thích gì đâu... Em mà nói nữa chắc tôi đề ra hiếp thiệt luôn quá.

- Sắp tới nhà rồi, cảm ngay cái họng vào!

Mở cửa phòng ra và đặt em xuống đất, tôi chẳng dám nhìn em, lúc này nhìn sơ đã muốn ngưng thở, bây giờ mà nhìn chăm chăm vào em tôi chả biết sẽ có hành động xấu xa nào nữa. Quay ra đóng ngay cánh cửa vào, vừa quay mặt lại thì bất ngờ em hôn lấy tôi.

- Em làm cái đó gì vậy? Bây giờ không phải lúc!

Thực sự thì bây giờ không phải lúc, chúng tôi chưa giải thích hết những mâu thuẫn của nhau, tôi chẳng muốn làm như vậy, nhưng thằng em cứ không ngừng đòi hỏi. Con nhỏ thực sự bạo đến nỗi chẳng nói năng gì mà tháo ngay cúc quần tôi ra. Tôi vịn chặt lại không cho. Tình huống trở trêu gì đây?! cứ như tôi là người bị hiếp ấy.

- Em có thôi ngay đi không!

- Tại sao? Anh nhìn thẳng vào em mà nói chuyện này! Tại sao cứ tránh mặt em?!

Con nhỏ vừa nói vừa cố gắng chỉnh cái đầu tôi lại.

- Anh đã không tốt với em, anh chỉ cứu em ra thôi, em đừng dây dưa với anh nữa, anh không muốn làm tổn thương em...

- Những chuyện đấy nói sau, vì anh mà em vừa xém bị một lão già tôm lợm cướp trinh đấy! Anh phải đền tội!

- WTF?! em còn trinh à?

- Ở với anh rất rất lâu rồi anh lại chẳng thèm làm gì em, thế thì mất trinh kiểu gì?

- Anh tưởng em chẳng còn lâu rồi...

- Em mặc kệ, em chỉ muốn anh là người đầu tiên và là người duy nhất!

Troi nó dễ thương quá xá! Cái thứ cảm dỗ chết người này!

Tôi chưa kịp nói gì con nhỏ đã ôm chặt lấy tôi, hôn tôi điên dại luôn. Mối con nhỏ, lưỡi con nhỏ mềm đến nỗi chỉ hôn thôi tôi đã bị kích thích điên cuồng luôn rồi. Thằng em làm cả người tôi nhức nhối hết cả lên, tôi ngay lập tức ôm chặt lấy em, cắn nhẹ vào cái môi đó, em khúc khích cười cắn lại tôi... Tôi nghe được, cảm nhận được bộ ngực của em đang ép sát vào tôi, tiếng quả tim em đang đập rộn ràng...

TO BE CONTINUED

Đón xem cảnh nóng ở chương sau nhé.

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dạo đầu (18+)

Hai người họ cứ đứng đấy mà ôm chặt lấy nhau. Người cô ấy đẹp kinh hồn. Cô bạn ba cái đồ bình thường gã Nat nhìn đã muốn nín thở, đừng nói tới ba cái đồ hàng hiệu, đã vậy bây giờ cô chỉ mặc có đúng một cái áo ngực ren màu trắng, mà lại chẳng thèm mặc đàng hoàng, để lộ cặp vú nõn nà đó ra, nhũ hoa hồng hào cực quyến rũ. Ngực cô vừa vạm cả bàn tay anh ta, mềm thiệt mềm. Gã Nat nghe cái thứ mềm mại như bông đó áp vô ngực mình mà thấy trong lòng ảm áp. Trong khoảnh khắc ấy, những ý nghĩ xấu xa, đòi hỏi dường như đi đâu mất sạch. Anh ta chỉ cần được ôm cô ấy như vậy, cho tới suốt cuộc đời... Nhưng đó là Nat nghĩ, còn thằng nhỏ có chịu nghe không lại là chuyện khác. Thằng em của gã Nat khi hứng có thể đội nguyên cả cái quần jean dày cui, nói chỉ khi cô ấy lại đang trần như nhộng.

Anh cũng ôm chặt lấy cô không chịu buông. Đôi tay đưa dần về phía mông của Bren. Mông cô đẹp bá cháy luôn, bình thường khi cô mặc ba cái quần jean, cái thứ đồ bó để lộ mấy đường cong chết người, đám dê xồm nhìn mà muốn xịt máu mũi tùm lùm. Gã Nat mặc dù ở với cô, nhưng vì Ivy thì đây cũng là lần đầu tiên được chạm vào. Tay gã Nat sờ lấy mông của Bren, thấy cả người cô cũng đang run rẩy dữ. Tay cô siết chặt thêm vào lưng anh, cái thân dưới mặc kệ thằng nhỏ cứng ngắc đang dựng đứng, áp mạnh vô người anh ta. Anh lơ mơ cảm thấy cái mu cô nóng ran đang áp vô đầu thằng nhỏ. Anh bắt đầu thấy trong người nóng quá xá, nên đã cởi ngay cái áo ra, để lộ hết cơ thể cường tráng, đầy sẹo đó.

Cái tay hư hỏng của Bren bắt giắc buông lỏng khỏi lưng anh, chui tọt vô trong cái quần dài, nguyên cái thân hình anh như bị điện giật. Mặt anh đại đi, mắt nhắm nghiền, từng dây thần kinh căng ra theo từng động tác của cô. Chỉ thấy cái tay cô luồn từ hông anh, bò chậm chậm xuống cái quần lót, chui vô trong.

Cô cũng có vẻ mất bình tĩnh, gối đầu lên vai anh thờ ơ mạnh. Chỉ thấy thằng nhỏ giật nhẹ một cái khi tay cô chạm khê vào, rồi cương lên như thể muốn nứt ra thành từng mảnh nhỏ. Cô từ từ thả lỏng ngón tay, cầm nguyên lấy thằng em của gã Nat, mân mê nhẹ nhàng.

Anh vuốt nhẹ nhàng lên đám da mông láng o. Mông cô khẽ cong lên, từ cái miệng xinh xắn phát ra một thứ âm thanh mê hoặc nhỏ xíu. Cái tay cô cảm vô thắng em anh mạnh hơn, xóc nhẹ nhẹ. Anh ôm chặt cô hơn, ghì sát vào lòng. Tay anh cũng ôm trọn lấy cặp mông của cô. Thứ cảm giác được ve vuốt mông cô khiến người anh như bốc hỏa. Anh đưa tay chà nhẹ nhẹ lên khe mông cô, cảm nhận cơ thể cô đang khẽ rung lên từng đợt.

Anh thọc tay sâu hơn, hai chân cô cũng bắt giác dạng ra. Ngón tay khẽ vuốt lên, chỉ thấy ẩm ướt, ấm ươn và trơn láng. Cô gục hẳn đầu vô vai anh như nguyệt nhịu. Chỗ đó của cô láng o như trẻ con, cái mu múp rụp, nhòn đầy nước. Ngay chính giữa cái mu trắng toát là một cái khe nhỏ xíu hồng hồng. Anh quỳ một chân xuống, ôm mông cô khẽ kéo vào. Cái bướm cô sát rạt ngay mặt anh, ẩm ướt. Anh hôn nhẹ lên nó, thấy cô rung rung người. Cái chân cũng dạng lớn ra một chút. Cô bỗng dùng tay che lại, ngại ngùng đáng yêu mà kêu gọi chết người. Cô chưa sẵn sàng để cho anh chạm cái miệng vào. Cô nhanh chóng đổi lại, cô chậm chậm cúi cái đầu xuống. Cái tay kéo tuột quần anh xuống, cái đầu cúi húi mò vô trong. Thắng nhỏ hào hứng quá trời, cứng ngắt ngừng đầu ra đón cô. Cô cầm tay vô nó giựt giựt. Cô nói trong ngại ngùng:

- Sao... của anh bị vậy!

Anh được một phen âm thâm sung sướng.

- Có vừa miệng em không đó?

- Em... em chỉ coi thôi chứ bộ!

Ồ đầu ra thứ đàn bà móc c* đàn ông ra, cúi đầu xuống rồi kêu "Em chỉ coi thôi" vậy...

- Em để anh đợi lâu quá rồi đấy! Có tính cho nó vào miệng em không thế?

Con nhỏ cứ cầm lấy thắng em gã Nat mãi mà chẳng có tiến triển gì. Anh nhắc cô lên và ngắm nhìn thân thể cô. Người cô đẹp thật đẹp, cơ thể đầy đặn, bộ ngực trắng phau không quá lớn nhưng vừa vặn, vỉnh cao, hai núm vú hồng hào cũng đang dựng thẳng lên đầy kích thích. Mái tóc đen dài xoã xuống cơ thể nửa che nửa hở.

- Anh đừng nhìn em chăm chăm như thế...

- Sao lại không? Em là người đẹp nhất anh từng có đấy!

Câu nói đó không phải là nói xạo. Cho tới rất lâu sau, anh vẫn luôn thấy cô là một trong những người đẹp nhất mà anh đã từng yêu...

Gương mặt cô cũng xúc động hẳn đi khi nghe những lời đó của anh. Cô âu yếm vuốt ve lên má anh, trao cho anh một nụ hôn nóng hổi. Anh hôn lên môi cô như điên cuồng, tay ôm chặt cô hơn, thắng nhỏ cũng thẳng băng hơn bao giờ hết.

- Anh biết mọi chuyện sẽ hơi khó khăn đối với em, nên cứ để đó cho anh.

- Em không sao! Hãy cứ để em!

Nói rồi cô đẩy anh nằm ngửa ra, trườn dần bộ ngực lên, nằm sấp lên anh. Háng cô banh rộng, trườn lên trên thắng nhỏ đang nóng hổi, khẽ nhấp từng nhịp một. Anh nghe trong người như muốn nổ tung, cái thứ cảm giác được ve vãn và kích thích tới cực điểm khiến tâm trí anh như mê muội. Cô chưa kịp làm gì thì anh bắt ngờ vùng dậy, lật cô nằm sấp xuống, banh rộng mông cô ra, hôn như điên cuồng lên từng miếng thịt trên người cô....

TO BE CONTINUED

Đủ nóng chưa ạ?:3

_ Lần đầu tiên viết, có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên để mình có thêm động lực nhé ☺☺☺ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hòa quyện (18+)

Anh nhắc mông cô dậy, sững sờ một chút trước cái mông cong và bị đang banh ra sexy tới chết người, rồi lại lao vào liếm mạnh lên cái bướm trắng toát đang mở rộng.

- Á! Không được!

Cô ngại ngùng cố gắng kháng cự nhưng trễ cmn rồi. Cô rên rỉ mạnh hơn, nước nhờn từ cái bướm nhỏ xíu tuôn ra ướt đầm. Anh chịu không nổi nữa, quỳ gối lên, chuẩn bị cho rần vào hang... Anh cúi xuống, thì vào vào tai cô:

- Là chính em quyến rũ anh đấy, chính em là người bắt đầu mọi thứ trước, nên bây giờ em không được hối hận đâu đấy!

Cô chưa kịp phản ứng hay trả lời thì anh bắt đầu đưa ngay thẳng nhỏ vào. Thứ cảm giác được thỏa mãn dâng trào lên trong anh như sóng biển. Anh thực sự rất phấn khởi vì anh là người đầu tiên của cô, vật sở hữu của anh, món đồ của anh, vẻ mặt nham hiểm ấy cứ hiện mãi không mất.

- Á!!!!!! ĐAU QUÁ!!!!

Chỉ mới vào được đầu khắc thôi, anh cúi xuống ôm chặt lấy cô, anh ngưng lại một lát, an ủi cô, rồi lại tiếp tục tiến sâu vào. Cơ thể cô giật giật, không ngừng gồng mình vì đau, mắt cô đỏ hoe và ướt dần cùng với những hơi thở dốc mạnh. Thằng em đã vào được một nửa rồi, anh tiếp tục ôm chặt lấy cô, đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ, dùng hết sức mà đẩy mạnh vào luôn một phát, cô phát ra tiếng kêu to vì đau nhưng nghe lại thật gọi cảm, kích thích. Lút cán, người cô run rẩy không thôi, cô nắm đó thở hổn hển, anh bắt đầu nhấp nhẹ nhàng. Con bướm của cô khít rít, bóp lấy thằng em của anh môn trôn. Anh nghe từng té bào của cơ thể như căng phồng, nóng hổi. Tiếng da thịt liên tục chạm vào nhau. Thằng nhóc ưỡn cao hơn, chà vô trong bướm cô, khiến mặt cô cũng nhăn nhó theo từng đợt. Tiếng rên của cô mỗi lúc một to hơn, anh nhấp cũng một lúc lại mạnh mẽ hơn. Thứ cảm giác khao khát tới tột độ của đàn bà khiến gương mặt cô mỗi lúc một thêm quyến rũ. Cái mũi cô chun chun lại, miệng mở ra, từng tiếng rên rỉ hoan lạc thốt ra theo nhịp đong đưa của cặp ngực trắng hồng. Anh ôm ghì cô xuống, thằng em nhấp như điên dại vô bướm cô, chỉ nghe cô hổn hển từng cơn:

- Em chết mất...!

Bướm cô co bóp dữ dội, thân hình cũng đỡ dần đi theo từng cái nhấp mạnh của anh. Tiếng rên rỉ giờ chỉ còn nghe thành những âm thanh thỏa mãn nơi cuống họng. Anh cũng không ráng nổi nữa, thằng em ưỡn lên lần chót đâm thật sâu vô cái bướm đang nóng hổi, bắn vô từng dòng t*ng trùng mạnh mẽ. Cô nằm sấp dài trên nệm thờ dốc, mặc cho đám t*ng trùng tràn ra, ướt nhoe cả đùi cô. Anh nằm đè lên người cô, ôm chặt lấy cô, thờ ra từng đợt, mặc cho thằng em đang miệt mài xả đạn vô trong.

- Anh đè... em! Khó... thờ...!

Anh vội vàng rút thẳng nhỏ ra, dòng sữa bắt đầu tràn ra không ngừng kèm theo là những giọt máu đỏ tươi, anh nằm ngay ra nệm thờ.

- Bây giờ em mệt rồi, ngày mai thức dậy em sẽ hỏi tội anh đấy!

- Anh làm gì?

- Còn hỏi! Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, anh phải nói hết cho em biết!

Anh ôm chầm lấy cô, mặc cho cả hai đang lỏa lỏ, cái nệm thì nhóp nhóp.

- Rồi rồi ngày mai anh sẽ chiều em tất.

Nói rồi anh đặt lên môi cô thêm một nụ hôn, cả hai ôm chặt lấy nhau ngủ suốt cả đêm... Đã lâu lắm rồi cả hai người đều chưa có một giấc ngủ ngon như vậy...

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút đề cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chào cờ buổi sáng (18+)

• NATHAN'S POV

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, con nhỏ đang nằm ngủ kế bên, gối tay lên gối tôi. Hôm qua tôi hình như vật con nhỏ đến chết đi sống lại. Bây giờ để nó ngủ thêm một lát nữa vậy. Nó gác đầu lên tay tôi cả đêm, bây giờ cái cảm giác của cánh tay cứ như robot vậy. Tôi nhẹ nhàng cố gắng lấy cái tay ra thì vô tình làm con nhỏ thức giấc. Nó dụi dụi mắt nhìn tôi. Trời mà nó dễ thương đến chết khiếp được.

- Anh dậy rồi à?

- Ừm, anh lỡ làm em tỉnh à?

- Không có.

Nói xong tự dung con nhỏ đỏ hết cả mặt, ngồi bật dậy ôm chặt cái gối, quấn chăn che hết cả người. Tôi ngồi dậy, nhỏ vẫn chúi mặt sâu vô gối, cái vai rung rung bộ dạng như sợ hãi. Tôi kéo mạnh cái mền nhỏ đang đắp ra, chẳng một mảnh vải trên người, cơ thể con nhỏ trắng muốt như con Bạch Tuyết vậy, đôi mắt đỏ đần chăm chú nhìn tôi. Tôi lét cái mông tôi, ôm chầm lấy em, đặt lên môi em một nụ hôn chào buổi sáng rồi kêu em rộng chân ra, vương quá chẳng ôm sát được gì sắt. Em ngượng nghịu làm theo. Cái háng mở rộng, cái tay lỏng ngóng che che vô ngực khiến người tôi bốc hỏa quá xá. Nhìn em như vậy thẳng nhỏ lại bắt đầu chào cò, tôi đưa tay xuống vùng cấm của em, nó lảng o, mịn quá xá, chưa gì mà em đã ướt rồi. Từng ngón tay tôi dần mạnh hơn, thâm lam hơn vô cái bướm của em. Em oán mình theo từng nhịp ngón tay tôi đưa đẩy, cái miệng không còn kiềm chế nổi nữa, rên rỉ lên từng đợt đầy ma mị. Em đẩy tay tôi ra, mặt đỏ lét như trái cà chua nhưng quyến rũ cực kì. Rồi rất nhanh, em quay người lại. Cái mông trắng phau chống lên, đưa về phía tôi, dẹt lớn. Con bướm của em như sưng lên, phập phồng theo từng nhịp thở. Đang là mùa đông mà sao nghe như thể đang đứng trên sa mạc. Nóng – khát và muốn cháy. Thằng nhỏ của tôi căng đét, ngóng cao hết cỡ và muốn nổ tung luôn khi nghe em hôn hên, ngại ngừng qua hơi thở:

– Anh... cho vào đi...

Tay nắm mông em khê banh ra. Hôm qua trời khá tối, cho dù có nhìn thấy cũng không rõ bằng sáng hôm nay. Cái bướm em ở tư thế này nhìn bự và hấp dẫn hơn nhiều. Lách khê đầu thẳng nhỏ vào, thấy em rùng mình khe khẽ, cái mông cũng đẩy nhẹ về phía tôi như muốn nuốt chửng thẳng nhỏ. Cái giọng ngượng nghịu nhưng bạo dạn chết người của em lại vang lên:

- Làm đi anh...

Máu trong người tôi chảy rần rật. Tôi ôm lấy eo em, thân dưới đẩy mạnh. Nghe ột một tiếng nhỏ, thẳng nhóc chui tọt vô trong. Em rên lên thêm một tiếng, cái đầu chúi nhủi xuống gối, bàn tay quơ quơ tìm lấy tay tôi nắm chặt. Tôi nhấp như chưa khi nào được nhấp, từng cái từng cái một xuyên vô trong cái lỗ khít rịt, ướt sũng của em. Trong phòng lặng như tờ, nghe rõ cả tiếng ọp ẹp khi thẳng nhỏ ra vô trong bướm em. Thằng nhỏ vẫn miệt mài chui ra chui vào, kéo theo từng cơn rên rỉ phát ra từ dưới cái gối em đang úp mặt vào. Hơn được nửa tiếng, tôi bắt đầu nghe phía dưới bụng có cảm giác lạ truyền về. Bướm em cũng đang co bóp từng đợt, tiếng rên rỉ kéo dài thêm nghe hôn hên từng đợt một. Tôi ôm chặt lấy em hơn, ngửa đầu ra sau, thẳng nhỏ thọc vô lần chót mạnh như tên lửa. Nghe một thứ cảm giác tê dại truyền từ dưới bụng lên tới tận đỉnh đầu. Cơ mặt tôi cũng hơi nhần nhỏ, thờ dốc từng đợt. Tay tôi vô mông em mạnh hơn, thẳng nhỏ giật giật từng đợt, xả ào ào vô bướm em, thẳng nhỏ nắc lên từng đợt nghẹn ngào sau chót. Tôi buông em ra, nằm vật ra nệm, mắt nhắm nghiền, mặc cho thẳng nhỏ ướt nhẹp vẫn còn rỉ rỉ nước. Em cũng nằm bẹp ra đấy, thờ hồn hên.

Mới sáng ra mà đã làm một trận như vậy nên bây giờ tôi đói bụng không tài nào chịu nổi.

- Em dậy nấu gì cho anh ăn đi, anh đói quá!

- Em còn mệt lắm!

Em nằm sát vào lòng và ôm chặt lấy tôi, nũng nịu như một đứa con nít vậy.

- Này em là người quyến rũ anh trước mà! Bây giờ nhanh dậy tắm rửa rồi nấu gì đi!

- Hay mình đi ăn ngoài đi anh.

- Vậy thì dậy tắm lẹ rồi đi, anh đói lắm rồi!

Em nó đứng dậy chạy thẳng vào nhà tắm rồi đóng mạnh cửa lại, Tôi ngồi thừ người ra đấy, ngó cái tắm nệm đầy nhóp nhép này. Phải đi mua cái mới thôi, nhà có duy nhất một cái mà đã như vậy, nếu bây giờ mà đem đi giặt thì tối tối vẫn chả thể khô nổi. Tôi đi lại gần cửa nhà tắm, con nhỏ chẳng thềm khóa cửa lại luôn, tính dụ dỗ tôi nữa hay sao đây. Tôi đẩy nhẹ cửa ra, cái dáng con nhỏ thiệt đẹp dưới cái vò sen, nhỏ đứng quay lưng lại nên chả thấy tôi đâu.

- Em tắm mà chẳng khóa cửa gì cả, bộ tính khiêu khích anh nữa à?

Nhỏ giật mình quay đầu lại, cái mặt lại bắt đầu đỏ chét lên, một tay che ngực một tay che vùng tam giác. Nhỏ lại ngượng nghịu nói:

- Em... biết rồi! Mai mốt em sẽ khóa cẩn thận, anh ra ngoài đi!

- Anh nóng quá đi, người cũng dơ hết rồi, em lại tắm quá lâu, anh vào luôn vậy.

Nhỏ vẫn đứng đó, dưới cái vò sen nhưng chẳng có thềm quay người lại.

- Này! Em nhớ anh đâu có biến thái như vậy bao giờ đâu!

- Những chuyện này đều là do em mà.

- Em đã làm gì?!

Tôi mặc kệ con nhỏ đang ngại ngùng mà đóng cửa đi vào. Đứng sau lưng con nhỏ, đưa tay luôn vuốt ve lấy làn da của nó, trời ơi nó mượt gì đâu. Tôi cười nham hiểm nói:

- Để anh giúp em kì lưng nha.

- Em không cần, anh đi ra hộ em!!!

- Này! chính bản thân em cứ hay trách mắng sao anh không đụng tới em, bây giờ anh đụng thì lại không cho? Bọn con gái tụi em nào đều có vấn đề à?!
- Em vẫn còn giận anh đó!
- Biết rồi biết rồi!

Con nhỏ đứng đó, hai tay ôm chặt lấy bộ ngực, ngưng nghịu không trả lời. Cái lưng trần của con nhỏ nhìn quấy rầy quá đi. Tôi nghe cả tim tôi và tim em đập quá trời. Thiết tình, cái lần đầu của tôi và em đẹp và lãng mạn tới ngất ngây. Em quay mặt lại, áp sát ngực em vào ngực tôi. Mối em ghé sát vô tai tôi, thì thầm:

– Anh là người đầu tiên trong đời em tắm chung đó...

Tôi ôm lấy nhỏ chặt hơn, khe khẽ nói:

– Anh mong anh sẽ là người cuối cùng luôn.

Cái câu cải lương cũ rích nhưng nếu đặt trong khung cảnh thích hợp, nó cũng có tác dụng lớn lao đó chứ. Thấy mắt em long lanh hơn, cái tay vút cổ tôi xuống, hôn thật dịu dàng. Thiết tình muốn quỳ xuống xin em đừng làm tôi sợ quá trời sợ quá vậy chứ, nhưng tôi nói ra không nổi. Thắng nhỏ lại bắt đầu chào cờ, em đứng sát đến nỗi thắng nhỏ được kẹp giữa hai chân em luôn. Em giắt người một cái và cả gương mặt lại đỏ chót cả lên.

- Anh tắm trước đi em ra ngoài đợi anh!

Mặt em đỏ bừng, tính kiếm đường chạy nhưng không kịp. Tôi kéo em lại, đẩy em úp mặt vô tường, tay mân mê cặp mông rồi ghé sát vào tai em thủ thi:

- Em tưởng quấy rầy anh xong thì muốn đi là đi hả? giờ anh đét đít dạy dỗ lại em nha?
- Lúc này em đã ra rồi, em không thể tiếp tục được nữa đâu!
- Cho em biết anh là người xấu đấy, anh mặc kệ dù em có thích hay không.

Nói rồi tôi táng nhẹ vào mông em, em rên lên một tiếng, mắc cỡ giấu cái mặt vô tường. Tôi nghe trong lòng nực quá xá. Tôi cúi xuống, hôn chậm chạp lên bờ mông đó. Cái lưỡi rà rà chút một lên từng đám da láng mịn, mỡ màng. Nhỏ khẽ oằn người, cái mông rung nhẹ nhẹ, la lên nho nhỏ:

– Em chưa có tắm mà!

Tôi kệ em có tắm hay là chưa, tay vẫn vuốt ve dọc theo đùi, cái lưỡi chà dần vô hướng cái rãnh sâu. Em hơi luống cuống, lấy tay che ngay lại. Giọng em nhão nhọt lí nhí kêu:

– Đừng hôn lên chỗ đó!

Tôi nghe cái giọng van vỉ của em, lại càng thấy hào hứng kì lạ. Tôi chậm chậm đứng dậy, ôm em từ đằng sau, tôi có thể cảm thấy cái mặt tôi lúc này gian ác cực kì. Ghé vô tai thì thầm:

- Chỗ đó là chỗ nào? Em nói ra thì anh mới biết.
- Em không có nói được đâu!

Tôi làm mặt lạnh, kêu:

– Vậy thì anh làm tiếp.

Rồi cúi xuống làm bộ như chuẩn bị xử tới nơi. Em quỳnh quáng la:

– Đừng, em nói, em nói!

Tôi nở một nụ cười nham hiểm, đứng lên, ghé tai vô miệng em. Chỉ nghe thấy lí nhí như muỗi kêu bên tai:

– Không hôn vào lỗ... lỗ... ass...

Nghe chính miệng em nói ra cái điều đó, tôi nghe trong lòng như có điện mới chạy qua. Thiết tình, cái thứ cường bức dạng nhẹ này làm người ta khoan khoái hết chỗ nói. Em mắc cỡ muốn khóc, hậm hực kêu:

– Anh ăn hiếp em...

Tôi nghe cái giọng bức bối dễ thương của em lại càng muốn chọc em tới bến luôn. Tôi ôm lấy eo em, thắng nhỏ áp sát vô bờ mông cong veo, thì thảo:

– Hay anh hiếp em thật ha.

Thằng nhỏ tôi cả cà vô bờ mỏng em như tăng thêm sức uy hiếp cho cậu chủ. Em có vẻ sợ hãi thật, cái thân hình cựa quậy mạnh hơn như muốn đẩy tôi ra, giọng chuyển qua năn nỉ:

– Em không thích vậy đâu mà...

- Em cứ bảo không thích nhưng cơ thể em lại nói khác kìa.

Nhỏ im lặng ngượng ngùng. Tôi cẩn nhẹ lấy tai em. Tôi buông em, em cũng từ từ quay mặt ra, ngó thân hình trần truồng của tôi mà gương mặt đỏ lựng. Tôi bảo em giờ một chân lên.

- Không! kiểu đấy xấu hổ lắm!

Tôi không nói nhiều, lấy tay nhấc một chân của em lên, cặp đùi trắng toát, phía dưới đã lộ ra cái khe nhỏ xíu hồng hồng nằm giữa cái mu cao thiết cao, trắng bóc khiến cặp mắt tôi vốn đẹp đề nhưng lúc đó cũng muốn lồi ra. Người em chưa gì đã run lên bần bật rồi. Tôi hôn lấy em, từ từ đưa thằng nhỏ vào hang thêm lần nữa. Cơ thể em đã run rẩy, gương mặt khờ dại ra nhưng vẫn cực kì quyến rũ. Tôi dùng sức đẩy cho thằng nhỏ một hơi vào hết cả bên trong, nhấp lấy như sợ bị ai giành mất vậy. Vừa nãy em mới ra nên bây giờ có vẻ đã kiệt sức rồi. Tôi dùng hai tay, nâng hết người em lên, để em dựa vào tường rồi cứ thế mà nhấp. Em thờ như chưa từng được thờ. Trong căn phòng tắm nhỏ xíu này chỉ nghe được tiếng rên của em, nghe sướng đến chết người. Bỗng chỗ đó của em siết chặt lấy thằng em tôi, bướm em bắt đầu có thứ nước gì đó đã chảy ra như suối, con mắt em như đã thả hồn đi đâu rồi vậy, rên một ngày một to hơn, em ôm chặt lấy tôi, không ngừng rên ri:

- Em... Chịu... không nổi... nữa...

- Này! Anh chưa ra mà em đã ra trước rồi sao?!

Tôi vẫn mặc kệ, cứ thế mà nhấp càng ngày mãnh liệt hơn. Tôi nở nụ cười đầy nham hiểm, hôn một cái lên má em.

- Ráng chịu một lúc nữa đi.

Em dường như đã kiệt sức rồi, tôi nhanh chóng nhấp như điên dại, nhanh hết mức có thể. Em quằn quại siết chặt lấy tôi hơn nữa, rên to quá trời quá đất. Cái tiếng rên đó kích thích thêm phần nào thằng em tôi. Tôi gồng mình, đâm mạnh phát cuối vào sâu bên trong, bắn ra dòng sữa chua mãnh liệt vào tận tử cung em. Lúc này đã ra rồi bây giờ lại vẫn có thể ra nhiều như vậy. Tôi vẫn giữ em trong cái tư thế đó, em ôm chặt lấy tôi, thờ hì hà hì hục. Tôi từ từ rút thằng nhỏ ra, đặt em xuống đất, dòng sữa chua thì cứ thế mà tràn hết cả ra ngoài. Mất em nhắm nghiền, thờ hồn hênh, nhìn cung quá trời quá đất. Tôi vỗ bốp bốp vào mặt em mấy cái:

- Này, dậy đi!

Mất em mở dần ra, cái mặt biểu cảm nhìn kích thích gì đâu, nhưng nếu tiếp tục làm thì sợ rằng em sẽ thực sự chết vì kiệt sức quá.

- Quay lưng lại đi anh tắm cho.

Em ngoan ngoãn nghe lời, ngồi quay lưng lại. Tôi lấy một mớ xà bông và gội đầu cho con nhỏ, cảm giác như đang chăm sóc một đứa con vậy... Nhỏ ngồi dờ dẩn, gương mặt thần thờ ra đó, chẳng biết có còn đi ăn nổi không đây.

TO BE CONTINUED

_ Có gì sai sót thì mọi người comment cho mình xin ý kiến để rút kinh nghiệm nhé! Nếu hay thì comment động viên và tặng một nút để cử để mình có thêm động lực nhé ☐☐☐ Cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khó hiểu

• BRENNNA'S POV

- Này em có đi ăn được không đấy?

- Phải đi chứ, em đói đến rã người rồi!

Anh vừa mới sắm được cái xe Buick Limited đã xài qua từ đồng tiền bản mà anh kiếm được. Chúng tôi bon bon trên chiếc xe cũ kĩ đó tiến vào thị trấn, Tôi ngồi ghế phía sau, khắp người đau nhức không chịu nổi. Dù là lần đầu của tôi nhưng anh ta cũng đã quá mạnh bạo rồi, tôi thì không những không dễ tâm, lại còn rất hạnh phúc trong lòng nữa. Đi một lát thì anh nhận ra là bữa giờ chả đi cướp nên chẳng còn tiền để mà xài.

- Này anh hết sạch tiền rồi, nhà lại chẳng còn gì cả, chắc phải đi thịt vài đũa kiếm tiền quá.
- Không được, anh đừng giết thêm nữa!
- Em biết rõ con người anh rồi, bây giờ muốn anh thay đổi thì tội vẫn còn đó thôi, xử thêm vài đũa nữa thì có sao?

Tôi điên cuồng yêu anh mà chưa từng có một khoảng khắc suy nghĩ đến tương lai ở trước mắt.

- Tóm lại là nghe lời em! Anh tấp vào lề đi!
- Em lại làm trò gì đó?

Anh tấp vào lề, cái vẻ mặt không khỏi tò mò tôi đang chuẩn bị trò gì, tôi mở cửa và bước ra khỏi xe, bảo anh ở yên đây đợi một lát. Anh chẳng hiểu gì, cứ thế mà làm theo, tôi đi bộ vào một cửa hàng tiện lợi ngay đó, lại quảy thanh toán và rút ngay khẩu súng sau lưng ra. Tên nhân viên run rẩy lấy sạch tiền bỏ vào một cái túi rồi đưa cho tôi. Tôi ngay từ đầu cũng chẳng có ý định làm tổn thương gã ta, cầm lấy cái túi rồi nhanh chóng chạy thoát. Tên nhân viên đó chạy ra và hô gọi xung quanh, chẳng biết tên điên nào đã nhanh chóng đi theo sau tôi và luôn mồm bảo tôi đứng lại, một câu nói vô dụng nhất hệ mặt trời luôn. Tôi vội vàng chạy thực mạng về phía xe gã Nat và không ngừng hét lớn.

- NAT! NHANH NỔ MÁY XE!

Anh chưa kịp định hình chuyện gì, vội vàng mở khóa, tôi nhanh chóng nhảy ngay vào xe, không ngừng hối anh nhanh chóng đạp ga, anh cứ luống cuống làm theo mà chưa kịp mở miệng hỏi han. Anh chạy nhanh hết mức có thể rồi dần rời xa khỏi hiện trường. Tôi ngồi dựa vào ghế, hít lấy hít để, thở như vừa mới có cuộc đua marathon vậy.

- Em vừa làm cái đó gì vậy?!

Tôi cười hi hi, vẻ mặt nham hiểm, cầm cái túi trên vai, chìa ra trước mặt anh khoe mẽ. Tiền rơi ra, anh há hốc mồm một hồi rồi phì cười. Tôi quăng cái túi ra ghế sau, ngồi xích vào, ôm lấy anh, đầu gối lên ngực anh, anh cũng buông một tay ra khỏi vô lăng choàng lấy vai tôi.

- Này anh lái xe một tay là nguy hiểm đấy.
- Thế em ngồi ôm anh không cài dây có tính là nguy hiểm không?
- Đang trong vòng tay anh thế này thì nguy hiểm nào dám đến.
- Anh thích câu này.

Hai người chúng tôi cứ ôm chặt nhau, cười như hai đứa điên vừa trốn trại. Lòng tôi hạnh phúc cực kì. Chúng tôi chẳng thể ăn trong thị trấn đó nữa, nếu quay lại thì sẽ bị tóm gọn mất. Tôi bảo anh chạy qua một nơi khác để kiếm quán ăn. Đang chạy trên đường thì tôi chợt nhớ ra những tội lỗi của anh, tôi chồm dậy, trở về ghế của mình, mặt nhăn nhó, chống tay lên cửa sổ ngó ra ngoài.

- Em lại làm gì đây?
- Anh nói sẽ giải thích mọi chuyện hết với em, bây giờ anh mau nói đi.
- Sao em nhớ dai vậy, anh tưởng em quên rồi chứ.

Trong lúc này mà anh vẫn có thể tiếp tục đùa giỡn được. Anh cố lẩn tránh câu chuyện nhưng đều không được. Cuối cùng đành thở một hơi dài, giải thích tất cả mọi chuyện. Tôi chẳng thể chấp nhận nổi, anh có thể vì một đứa con gái mà quay lưng với tôi. Anh là một kẻ dối trá, không hề tốt bụng, chẳng hề đáng tin cậy gì cả... chỉ là một tên khốn, nhưng tôi chẳng thể nào nghe theo lí trí được mà lại đi say đắm cái gã này, nên lại mềm lòng buông xuôi. Tôi bức bối, rút ngay khẩu súng đang nằm trong áo anh ra và chìa vào mặt anh.

- Con đi đó dám làm tổn thương anh sao? Cho em biết cái địa chỉ, em xử con ả ngay!
- Thế em chìa súng vào mặt anh là có ý gì?

Tôi chưa kịp trả lời thì anh nhẹ nhàng lấy lại khẩu súng trên tay tôi, trấn an. Anh kéo tôi vào lòng, và hôn lên trán tôi một cái nhẹ. Cả người tôi như muốn bốc khói vậy, chẳng thể hiểu tại sao những cử chỉ âu yếm của anh dù là nhỏ nhưng lại làm tôi hạnh phúc biết bao.

- Em không cần phải làm vậy. Hơn nữa tay em đang đẹp thế này, không cần phải bị dính máu bẩn vì anh, hay vì bất cứ thứ gì khác.

Tôi thực sự cảm thấy quá hạnh phúc, cả trái tim tôi dường như đã dâng hiến hết cho người đàn ông này rồi. Bất giác tôi chẳng còn cảm thấy ghen tuông gì với con nhỏ kia nữa, cũng chẳng nhớ nổi phải hỏi quá khứ giữa hai người họ. Tôi ôm chặt lấy anh từ từ cười, tay anh cũng siết vai tôi chặt hơn. Chúng tôi di chuyển tới một quán ăn nhỏ, ăn căng cả cái bụng ra rồi lại vào siêu thị 'đi chợ'. Lần này chỉ là đi mua sắm lại những thứ chúng tôi thiếu thôi chứ chẳng quây phá gì nữa. Tôi khoác tay anh suốt không buông, cảm giác chúng tôi cứ như một gia đình vậy. Tôi thì phải lo mua thêm đồ ăn, những thứ cần thiết trong sinh hoạt, còn anh thì chỉ ngó tới bia và thuốc lá. Chợt nhớ ra có lẽ từ bây giờ chúng tôi sẽ rất cần 'áo mưa', tôi vớ tay lấy ba hộp thì anh làm ngay cái vẻ mặt nguy hiểm đó nhìn tôi:

- Em lấy chi mà nhiều dữ vậy?

- Em chỉ là mua đề phòng thôi! Em lấy nhiều không có nghĩa là làm một hơi hết cả ba hộp đâu!

Anh cười phá lên không ngừng trêu chọc tôi. Những chuyện này anh có thể tùy hứng mà nói ra không chút ngại ngùng chứ tôi thì có đấy. Bây giờ cũng khoảng bốn giờ chiều rồi. Chúng tôi trở về nhà để kết thúc một ngày bình thường. Vừa lên tới lầu ba thì bất ngờ gặp thằng Jame, mặt anh lạnh xuống bảo tôi vào nhà trước. Tôi không hỏi han gì, vội vã nghe theo lời anh. Chẳng biết có chuyện gì nghiêm trọng không. Tôi ngồi trong nhà, chờ đợi anh trở vào, không ngừng lo lắng. Khoảng ba mươi phút sau thì anh trở vào, tôi vội vàng chạy ra kiểm tra xem anh có bị thương không, cuống quýt hỏi han anh. Anh ôm chặt tôi lại, trấn an tôi rằng anh vẫn ổn. Anh buông tôi ra, bảo chúng tôi cần phải chuyển đi. Tôi cố gắng hỏi anh lý do, nhưng anh chẳng hé dù gì một lời. Anh lấy ngay lon bia, châm ngay điều thuốc và lại cắm mặt vào game. Anh bỏ mặc tôi đứng thất thần ở đó. Cho dù chúng tôi quen nhau, nhưng anh vẫn chưa chịu mở lòng với tôi. Lòng tôi nặng trĩu xuống, buồn bã, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Từ buổi chiều đến tận tối, tôi dọn dẹp lại cái mớ rác rưởi mà anh đã bày ra trong suốt một tháng vắng mặt tôi, anh cũng chẳng nói lời nào, cứ ngồi còng cái lưng ra đấy chơi game, bia mới mua cũng khui ngay ra uống hơn cả chục lon, thuốc hút cũng chắc cả nửa hộp rồi quá. Tôi đi lại và dập ngay điều thuốc trên mồm anh đi, anh lại cau có nhìn tôi.

- Hút nhiều quá chẳng tốt chút nào, có chuyện gì làm anh khó chịu anh có thể nói với em mà.

Anh nhìn tôi một lát, chẳng nói năng gì, áp mặt vào hôn lấy tôi. Tôi đẩy anh ra thì anh lại nhào tới ôm chặt lấy tôi, hôn một cách điên cuồng. Tay anh cũng dần di chuyển xuống cơ thể tôi, dù có cả một lớp vải ngăn cách nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được bàn tay anh đang di chuyển khắp nơi, những nơi bàn tay anh đi qua đều để lại đầy sự kích thích. Tôi cố gắng dùng sức để đẩy anh ra nhưng không được. Mỗi khi tôi cố mở lời thì anh lại ngay lập tức chặn tôi bằng những cái hôn. Khắp cơ thể tôi bắt đầu nóng ran lên. Những việc kháng cự của tôi đều đã vô dụng đối với anh. Nụ hôn của anh ướt át, đầy ham muốn chứ không phải kiểu hôn nhẹ nhàng. Tôi chẳng thể nào phản kháng lại nữa, nhanh chóng tôi bị cuốn vào cái dục vọng của anh.

Tôi lại ôm chặt lấy anh, đáp trả lại những cái hôn đó. Anh bắt đầu cởi ngay áo tôi ra, kéo cái áo ngực xuống và mân mê lấy cặp ngực. Bàn tay anh nắm trọn lấy nó, xoa bóp nhẹ nhàng. Ngón tay anh xe lấy nhũ hoa tôi, anh ngậm lấy nó. Tôi cảm nhận được đầu lưỡi anh đang trêu chọc lấy bộ ngực của tôi... Dù anh chỉ mới bắt đầu, nhưng phần dưới của tôi đã bắt đầu nhức nhối hết cả lên.

Anh nhanh chóng lột luôn cái quần của tôi ra, di chuyển bàn tay xuống dưới, xoa nhẹ xung quanh. Nhỏ em tôi giật giật, càng nhức nhối đến khó chịu. Cảm giác cứ như khi bạn đang ngứa lỗ tai, cứ cầm cây tăm bông xe bên ngoài vành tai chứ không xe bên trong lỗ tai vậy. Anh hôn khắp cơ thể tôi, từng chỗ anh hôn qua đều để lại những vết hickey. Anh đẩy tôi nằm ngửa ra và tiếp tục hôn cuồng nhiệt, đầu óc tôi cũng dần dần dại theo.

Anh đưa bàn tay xuống vuốt ve lấy cái mu của tôi, ngón tay trở nên khê lách vô trong. Tôi bắt đầu oằn mình, rên lên nho nhỏ. Anh nhẹ nhàng dùng những ngón tay đó khiêu khích tôi, vừa làm tôi khó chịu vừa tạo thêm sự ham muốn trong tôi. Ngón tay anh nhanh dần hơn, tôi cứ nằm đấy không khỏi chặn lại những tiếng rên rỉ dâm dục. Bên trong thật lạ, tôi gần nhưng sắp ra thì anh ngay lập tức lại dừng lại. Sắp ra thì lại bị tụt xuống hút hăng, tôi nhìn anh với con mắt van vỉ.

Anh hôn tôi, rồi di chuyển xuống cổ, tiến dần xuống ngực, đi tiếp xuống bụng, tiến sâu xuống vùng cấm. Anh mon trón khắp cả cơ thể tôi bằng hai bàn tay và không ngừng hôn. Bất ngờ anh liếm nhẹ lấy nó. Tôi được một phen giật thót mình, chỗ đó của tôi hiện tại rất nhạy cảm, nếu anh cứ tiếp tục đùa giỡn tôi không ngừng tôi sẽ ra mất. Cổ họng tôi nghẹn lại, khó thở, người nóng ra, ham muốn của tôi lên đến cực độ, chỉ muốn nuốt trọn ngay thằng nhỏ của anh vào trong thôi. Anh lại ngay lập tức dừng lại, hai lần anh làm tôi sắp ra, anh đều dừng lại ngay lúc đó. Tôi cứ như bị anh đưa gần lên tới mây xanh thì anh lại dừng lại làm tôi càng ham muốn hơn nữa.

Anh đứng dậy, cởi ngay cái quần jean đang mặc trên người xuống, thằng em của anh đã thẳng băng từ lúc nào. Tôi từ từ ngồi dậy, đưa tay chạm lấy nó, nó cứng ngắc và nóng hổi. Nhỏ em của tôi lại bắt đầu nhức dần lên, làm cả cơ thể tôi run bần bật. Cả đầu óc tôi bây giờ dường như đã bị sự ham muốn lấp đầy. Bàn tay tôi mân mê, xóc nó, nhẹ nhàng áp mặt vào. Bây giờ ngoài việc làm thỏa mãn dục vọng có lẽ tôi chẳng thể suy nghĩ được bất cứ thứ gì nữa. Tôi ngậm chặt lấy nó, người anh cũng giật lên một chút...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhảm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tỉnh táo

• NATHAN'S POV

Em nhanh chóng đem tấm nệm nhóp nhép đó đi giặt. Tôi ngồi châm điều thuốc nhìn em cuối lên cuối xuống có vẻ như là đau lưng, nhưng tôi cũng chẳng để ý mấy. Bụng bắt đầu sôi cồn cào, sáng nay làm tận hai hiệp nên bây giờ tôi cũng đói rồi rồi.

Tôi lái xe di chuyển cùng em vào một thị trấn nhỏ. Em nằm ngả ghế ra sau, hình như lưng em thực sự rất đau, nhưng lại chẳng nói gì với tôi cả. Tôi cũng mặc kệ không nói tới. Tôi chợt nhớ ra là mình đã dùng hết sách tiền vào bia với thuốc lá rồi. Bây giờ chả còn các nào để đi ăn nữa, định đi giặt vài đũa

Kiểm tiền xài thì em ngăn cản tôi. Em bảo tôi tắt xe vào lề, và đi bộ một mình vào một cửa hàng tiện lợi ngay đó. Tôi ngồi đấy trờng cái bộ mặt khó hiểu ra, chả biết em định làm gì. Tôi ngồi chờ người ra chờ đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy. Bụng tôi tiếp tục réo, bức bối định đi vào kiểm con nhỏ thì bất ngờ thấy nó vội vàng chạy từ xa tới không ngừng kêu lớn, sau lưng hình như có cả người đuổi theo.

- NAT! NHANH NỔ MÁY XE!

Tôi luống cuống làm theo lời con nhỏ nói, nó nhanh chóng leo lên xe rồi không ngừng hô tôi đạp ga. Chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì tôi đạp hết mức có thể để chạy thoát khỏi nơi đó. Con nhỏ ngồi dựa vào ghế, thờ ơ hà hà hì hục.

- Em vừa làm cái đó gì vậy?!

Nó khúc khích cười, cái mặt nham hiểm nhìn đần hết chỗ nói, giờ ngay cái túi ra trước mặt tôi khoe mẽ, tiền rớt ra ngoài. Ra là cái con điên này vừa ăn cướp, lại đưa cái về mặt tự hào đó ra nhìn tôi cười. Tôi cũng bật cười theo, không ngờ nó lại có thể điên tới như vậy. Nó quăng cái túi ra phía sau, ngồi xích vào và ôm lấy tôi, đầu cũng tựa vào ngực tôi. Nhìn nó thấy cũng dễ sợ. Tôi buông một tay ra cũng choàng lấy vai nó, cái tướng nhỏ xíu, cả người nó như nằm trọn trong lòng tôi vậy.

- Đây anh lái xe một tay là nguy hiểm đấy.

- Thế em ngồi ôm anh không cài dây có tính là nguy hiểm không?

- Đang trong vòng tay anh thế thì nguy hiểm nào dám đến.

Chẳng hiểu sao nó có thể thốt ra câu đó trong khi tôi có vẻ như là một đứa nguy hiểm đối với hầu hết mọi người.

- Anh thích câu này.

Nó cứ ôm chặt lấy tôi cười khúc khích, tôi cũng không ngừng cười theo. Bất ngờ nó chồm dậy trở về vị trí, tay chống lên cửa sổ, làm vệt mặt hờn dỗi. Tôi thực sự chẳng thể hiểu nổi bọn con gái. Chẳng lẽ đứa nào cũng phiền phức như vậy hết sao?

- Em lại làm gì đây?

- Anh nói sẽ giải thích mọi chuyện hết với em, bây giờ anh mau nói đi.

- Sao em nhớ dai vậy, anh tưởng em quên rồi chứ.

Tôi thực sự chẳng muốn nói tới những chuyện như thế này. Tôi cố gắng lẩn tránh nhưng vẫn không được. Đành phải kể hết mọi thứ cho em nó nghe. Cái mặt nó bỗng biến sắc, trông cau kình như con khi vậy. Tôi cứ nghĩ em nó sẽ chẳng thể nào tha thứ cho tôi, Nó móc ngay cây súng trong áo khoác tôi ra rồi chĩa vào mặt tôi. Tôi cũng bối rối đến nỗi con này lại điên như vậy. Tức đến nỗi muốn giết cả tôi sao trời.

- Con đi đó dám làm tổn thương anh sao? Cho em biết cái địa chỉ, em xử con ả ngay!

Tưởng chuyện gì ra là quan tâm tôi. Cái sự quan tâm đó làm lòng tôi nhẹ nhõm đi được phần nào.

- Thế em chĩa súng vào mặt anh là có ý gì?

Tôi từ từ lấy lại khẩu súng, kéo nó vào lòng rồi tặng nó một nụ hôn lên trán trán an. Nó vui vẻ ôm chặt lấy tôi, tôi cũng siết chặt lấy vai nó. Tuy nó điên điên, nhưng vẫn có thể giúp tôi từ từ quên đi hình bóng của Ivy. Lòng tôi bây giờ còn chẳng biết thực sự có nó không, hay chỉ là lợi dụng để thay thế Ivy. Tôi không rõ, nhưng cũng chẳng để tâm.

Tôi chở nó tới một nơi khác, kiếm một quán ăn rồi lấp đầy hai cái bụng trống. Nó lại dắt tôi đi vào một cái siêu thị, tay thì khoác chặt lấy tôi không buông. Tôi thì chỉ lo kiếm thêm bia và thuốc lá. Bất ngờ thấy em nó vơ lấy ba hộp bao cao su nên đành chọn nó một chút.

- Em lấy chi mà nhiều dữ vậy?

- Em chỉ là mua để phòng thôi! Em lấy nhiều không có nghĩa là làm một hơi hết cả ba hộp đâu!

Tuy nó nói rằng là để phòng, nhưng tôi cũng sẽ không bao giờ tính có con cái gì đâu. Mua xong xuôi mọi thứ, tôi chở nó về nhà. Vừa lên tới tầng ba thì gặp thằng Jame, cái mặt của nó nhìn là biết có chuyện chẳng lành rồi. Tôi nhanh chóng bảo em nó vào nhà trước, Cũng may là con nhỏ này hiểu chuyện, không nhiều chuyện mà còn rất ngoan ngoãn nghe lời đi vào ngay.

- Người như mày mà cũng tính chơi trò vợ chồng à?

- Có việc gì thì nói thẳng?

- Mày giết mối của boss tao, đáng lẽ là ông kêu người giết mày rồi nhưng mà do trước khi thằng cha đó chết cũng đã bỏ một số tiền lớn ra để mua con nhỏ. Nên ông cho mày thời hạn để cắt đi khỏi đây, nếu không con ghê mày ông sẽ bắt lại.

- Thằng già đó cần nó để làm gì?

- Nói chứ con ghê mày nhìn ngon lắm, tui mày sex to đến nỗi tao nghĩ cả chung cư này đều có thể nghe thấy đấy. Tuy nó mất trinh rồi nhưng giá của nó vẫn còn cao, nó là mẫu người của mấy gã biến thái mà.

- Chỉ vậy thôi phải không? Bây giờ thì rút.

Thằng Jame bỏ đi và quay mặt lại đưa cho tôi một câu nói khiến đầu óc tôi tỉnh táo hẳn ra.

- Tao nói cho mày biết, điểm yếu của những đứa như mình chính là người thân. Gặp thêm một đứa toàn đi tạo nghiệp như mày thì con nhỏ đó chính là mục tiêu của mấy đứa thù mày. Bằng chứng là ông sếp tao đã muốn đụng tới nó. Mày liệu mà tính.

- Mày nói tao biết vì lí do gì?

Nó gãi đầu, ngẫm nghĩ một hồi như một thằng ngu, rồi nhún vai một cái kêu chẳng biết rồi bỏ đi. Tôi đứng đó, hít một hơi dài rồi thở ra. Nếu con nhỏ biết, chắc chắn sẽ làm mọi thứ rối tung lên, nhưng lời của thằng Jame không phải là không có lí. Tôi trở vào phòng, nó đã lao tới ôm chặt lấy tôi, không ngừng kiểm tra thân thể tôi, không ngừng hỏi han tôi. Nhìn nó sốt sắng mà tôi cũng lo theo. Tôi mang nó theo mà chẳng hề nghĩ đến những hậu quả có thể xảy ra. Tôi ôm chặt lấy nó, giúp nó giữ lại bình tĩnh, nở một nụ cười giả tạo rồi lại nói rằng tôi không sao. Tôi bước vào phòng, cởi ngay cái áo ra rồi ngồi chơi game, dĩ nhiên chẳng thể thiếu bia và thuốc lá. Tôi cứ ngồi đấy suy nghĩ suốt cả buổi chiều đến tối, còn chẳng thêm để ý tới nó đang làm gì. Bỗng nhiên con nhỏ giựt điều thuốc trên miệng tôi. Mặt tôi khó chịu dần.

- Hút nhiều quá chẳng tốt chút nào, có chuyện gì làm anh khó chịu anh có thể nói với em mà.

Tôi thực sự chẳng thể nói. Nhìn mặt con nhỏ lo lắng không thôi, tự nhiên làm tôi hứng quá trời. Tôi chẳng nói năng gì liền hôn nó, nó bất ngờ đẩy tôi ra. Tôi nhào tới ôm chặt lấy nó và hôn điên cuồng. Nó không ngừng kháng cự lại tôi, cứ cố gắng hỏi tôi có chuyện gì, nhưng tôi liên tục khóa lại môi con nhỏ. Cái tay tôi bất giác lại sờ soạng khắp người nó. Nó bắt đầu run rẩy lên, dường như đã bị cuốn theo trò chơi của tôi rồi. Nó làm người tôi nóng quá chừng.

Tôi nhanh chóng cởi ngay cái áo nó ra, vén cái áo ngực xuống, cặp ngực của nó hiện ra ngay trước mắt tôi, đầy đặn và hồng hào. Cái đầu ti đang căng cứng, run run như mời gọi. Tôi nghe nổi khát khao trong lòng dâng trào như muốn vỡ tung, đưa đôi môi mát mát nhẹ lên cái điểm chết người trên ngực nhỏ. Con nhỏ cũng phát ra những âm thanh nhỏ nhẹ nhưng nghe đậm đà.

Tôi cởi phăng cái quần của nó ra. Thân hình trần truồng của nó hiện ra trong chớp mắt khiến tôi nín thở. Người con nhỏ đẹp quá trời đẹp, eo nhỏ xíu, cặp đùi k dài lắm nhưng trắng muốt. Hai cái chân nó cứ chum lại ngại ngần nhưng cũng chẳng thể che được cái mu múp rục, trắng phau phau. Tôi tiếp tục hôn nó, bàn tay đưa xuống vùng tam giác, xoa xung quanh, người con nhỏ cứ run rẩy không thôi. Tôi bắt đầu chạm nhẹ vào cái khe màu hồng đỏ, nó đã ướt nhiều như thế này rồi cơ đấy. Tôi lách ngón tay trở vào bên trong, nó hôn hên thở. Tay tôi cũng di chuyển nhanh dần, em nó không ngừng phát ra những âm thanh đậm đà làm người tôi thêm nóng bỏng. Ngón tay báo cáo về bên trong nó đang co bóp, có vẻ như em nó sắp ra rồi, tôi liền ngừng lại. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt hụt hẫng.

Tôi hôn dần xuống cổ nó, rồi xuống ngực,... để lại biết bao nhiêu dấu hickey. Tôi tiến xuống vùng cấm, dùng hai tay banh chân nó ra, cái khe đó đang mở rộng dần, tôi như muốn nín thở khi thấy cái mu tròn o và láng mịn của nó đang ngày một ở gần ngay với mắt mình. Mặt chúi vào khe bướm con nhỏ, chân nhỏ đang rộng hết cỡ, cái bướm phập phồng như đang chờ đợi. Cổ họng tôi dấy lên thêm một cơn khát cháy. Tôi nghe một mùi đàn bà nồng nàn xộc vào mũi, cơ thể như muốn nổ tung ra thành từng mảnh nhỏ. Tôi hôn mạnh vào cái nơi chết người đó, nghe từng thớ thịt của nó run rẩy, cái miệng tham lam như muốn nuốt chửng cái bướm xinh xắn đang ướt rượt. Người con nhỏ giật mạnh, có vẻ như lại sắp ra. Tôi ngay lập tức nhả bướm con nhỏ ra khỏi miệng.

Tôi đứng dậy cởi ngay cái quần ra. Con nhỏ ngồi từ từ dậy, gương mặt dâm đãng như đang van xin tôi. Con nhỏ bạo dạn cầm lấy thằng nhỏ tôi, xóc nhẹ rồi ngâm trọn lấy thằng em tôi..

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bức bối (18+)

Anh nghe nóng ran ở phía thằng nhỏ, đôi bi trên người muốn co thắt lại khi cái lưỡi của cô rà rà thật chậm, ẩm ướt và nóng hổi lên từng vùng thịt da nhạy cảm. Tiếng ướt chọt choạo từ miệng cô vọng vô tai từng đợt. Thằng nhỏ đang cứng muốn nứt ra luôn khi cái lưỡi cô rà vòng quanh đầy ma mị. Cái miệng cô ẩm sục đưa vô nút từng đợt một, mềm mại và kích thích hơn bất cứ thứ gì anh từng biết tới trên đời. Tuy còn vụng về nhưng không đến nỗi tệ. Anh đẩy đầu cô ra, đôi tay của anh đã bám chặt lấy cái eo nhỏ xíu của cô, kéo mạnh. Cô chúi nhủi xuống giường, cái mông nhổng cao, phập phồng theo từng hơi thở dốc. Gã khê tách chân cô ra rộng hơn, khoan khoái ngắm nhìn cái bướm đỏ au của cô đang run rẩy.

Anh đẩy nhẹ người vào. Thằng nhỏ ngáp khê vô bướm cô, nghe cô thoáng oằn mình. Anh thờ dốc, bám lấy cặp mông của cô, đút sâu hơn. Nghe từng tế bào trong cơ thể muốn trào máu khi bướm cô co bóp từng đợt, ngâm chặt thằng nhỏ anh như không muốn nhả ra. Anh ghì chặt tay lên mông cô, nhấp

mạnh từng hồi. Cô bắt đầu rên lên từng chập, cái lưng thon thon đã rung lên nhẹ nhẹ, cái miệng bắt đầu phát ra những âm thanh chết người. Tiếng rên của cô khiến lòng anh lửa cháy bùng lên dữ dội. Thằng nhỏ không thể chịu đựng thêm nữa, hộc lên một cái sau chót. Từng dòng t*ng trùng xả ồ ạt vô trong. Cô cúi nhui đầu, la khe khẽ. Mất anh nhắm nghiền, thằng nhỏ căng lên giật giật.

Giọt t*ng trùng cuối cùng ra khỏi thằng nhóc, anh buông người cái ụcch xuống giường, thở hổn hển như thể đang ở trên đỉnh tận đỉnh Everest. Cô vẫn nằm im trong tư thế cũ, đám t*ng trùng đục nhờ nhờ vẫn đang chảy dài. Một lúc thì cô nằm bịch xuống nệm.

• BRENNAS POV

Anh nằm ra và thở phào một hơi. Tôi dẫn ngay con sường xuống, nhỏ nhẹ tiếp tục hỏi han anh. Anh cứ nhìn lên trần nhà, chẳng nói một lời rồi quay lưng về phía tôi.

- Anh mệt rồi, anh ngủ trước đây.

Chẳng lẽ tôi không thể nào mở được lòng anh hay sao? Nhìn cái lưng to lớn của anh đang quay về phía tôi mà buồn bã làm sao. Tôi ôm chặt lấy lưng anh, cái lưng thật to, cơ thể anh tỏa ra một hơi ấm thật dễ chịu. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về anh, phải khó khăn lắm tôi cũng mới có thể ngủ được.

Tôi mở mắt dậy, trên nệm chỉ còn mình tôi. Tôi từ từ ngồi dậy và nhìn xung quanh căn phòng, thật trống trải. Chỉ mới bảy giờ sáng thôi mà anh đã ra ngoài rồi. Chúng tôi chỉ mới hạnh phúc được vồn vện một ngày thì lại có chuyện, lại chẳng thể biết là chuyện gì. Tôi thực sự rất muốn biết thằng Jame và anh đã nói những gì mà khiến anh ấy lại bỗng dưng trở nên khó hiểu như vậy. Nếu bây giờ tôi trực tiếp đi hỏi thằng Jame, nó chưa chắc đã nói mà còn có thể gây nguy hiểm cho tôi, chưa kể tới việc nếu cái gã Nat mà biết tôi gây rắc rối chắc chắn sẽ lại làm âm ỉ lên cho xem.

Tôi cố gắng đứng dậy, cái lưng đau không chịu nổi. Tôi thực sự không thể hiểu được tối qua trong đầu anh nghĩ gì nữa. Tôi xô cái quần con vào, vớ ngay cái áo thun trên đất mặc ngay vào. Vừa đánh răng vừa ngẫm nghĩ chẳng biết anh đã ăn gì chưa, anh đang đi đâu, khi nào anh về... Bây giờ tôi ở nhà chẳng biết làm gì cả, cũng may mấy quyển sách cũ anh vẫn còn giữ, có thể giết thời gian rồi.

Tôi ở nhà suốt từ sáng đến tối, liên tục gọi điện cho anh nhưng anh đều không bắt máy. Đến tận khuya anh vẫn chưa thềm về, tôi ngồi gật gù đợi anh, không ngừng sốt ruột lo lắng. Bất ngờ cửa phòng mở ra, anh lao đảo đi vào, tôi vội vàng chạy ra đỡ ngay anh. Người anh sộc lên mùi bia nồng thiết nồng. Tôi diu anh vào nệm, lột phăng hết quần áo anh ra kiểm tra coi có vết thương không. May mắn anh chẳng bị làm sao cả. Tôi ngồi nhìn cái dáng người bê tha của anh mà thở dài chán nản. Định đợi anh về hỏi cho ra lẽ, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của anh sẽ chẳng thể hỏi được gì nữa. Tôi định đứng dậy kiểm cái khăn ướt lau người cho anh thì bị anh nắm chặt tay kéo nằm bẹp xuống.

Tôi hoảng hồn chống cự lại. Tôi chỉ muốn làm trong lúc anh tỉnh táo, yêu thương tôi chứ không phải say bết nhè, hành xử như một con thú khát tình như thế này. Tôi thực sự chẳng muốn, nhưng anh quá khỏe đi. Anh cắn mạnh vào cổ tôi, đau đến nỗi làm tôi la lên một tiếng. Tay anh thô bạo sờ khắp nơi, thực sự làm tôi quá khó chịu. Tôi cố gắng đạp mạnh anh ra, làm mọi cách để có thể có thể thoát ra khỏi cái tình huống chó đẻ này. Cũng may ông trời không phụ lòng tôi, mọi sự kháng cự của tôi đều đã được đền đáp. Anh nằm ngay đơ ra nệm và hình như ngủ luôn rồi.

Tôi bực tức ngồi dậy, cả cái cổ và phần ngực bị anh cắn đau không chịu được, sợ rằng mai sẽ có vết bầm tím luôn mất. Ngày mai nhất định tôi phải hỏi cho ra lẽ mới được. Nhưng việc có chịu nói hay không vẫn là phần của anh, khổ ghê...

Tôi đi vào phòng tắm kiểm ngay cái khăn ướt lau mình cho anh. Pha sẵn một ly trà gừng để sáng mai anh uống. Cả ngày ngồi ở nhà đợi anh làm tôi cũng buồn ngủ vcl luôn. Tôi cũng nhanh chóng lên nệm nằm chợp mắt, chỉ là chẳng dám ôm anh kéo anh lại bật dậy hành tôi nữa thì khổ.

Mở mắt tỉnh dậy thì lại thấy anh đang khoác ngay cái áo vào, lật đặt chuẩn bị bỏ đi đâu nữa. Tôi bật dậy phóng ra ôm chặt lấy anh không buông. Anh cũng giật hết cả người lên.

- Anh lại tỉnh đi đâu đấy?!

- Anh có việc, ra ngoài tí. Buông anh ra coi!

- Không! Tự dưng anh gặp thằng Jame xong thì lại hành xử kì lạ, hôm qua lại đi suốt cả ngày bỏ mặc em ở nhà, đã vậy gọi còn không thềm bắt máy. Anh mà không giải thích rõ ràng, em quyết không buông.

- Em có thôi đi không! Anh chỉ đi kiểm chỗ mới để chuyển đi thôi!

- Anh đi gì mà cả một ngày vậy? Đã vậy tối qua về còn say khướt nữa, mém tí nữa anh hiếp dâm em rồi đấy!

- Anh chẳng nhớ gì cả, thì tại trên đường về tự dưng muốn uống thì ghé vào uống thôi. Bây giờ thì buông anh ra?!

- Nếu anh đi kiểm chỗ mới vẫn có thể dắt theo em mà?

- Em thì biết cái gì, ở yên nhà đi!

Nói rồi tay anh cũng tháo được vòng tay tôi ra, chạy ngay ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Thật sự tôi chẳng biết anh ấy đang nghĩ cái gì nữa. Lòng tôi nặng trĩu xuống, chẳng biết phải làm sao anh mới chịu chia sẻ mọi thứ với tôi nữa....

TO BE CONTINUED

Chương 23: Chán nản

• NATHAN'S POV

Tôi nằm bẹp xuống, thở một hơi dài. Con nhỏ lại tiếp tục hỏi tôi, thực ra cho nó biết cũng chẳng sao, chỉ là nó sẽ làm rùm beng lên phiền phức chết đi được.

- Anh mệt rồi, anh ngủ trước đây.

Tôi quay lưng lại với con nhỏ, cố gắng không suy nghĩ gì nữa. Nhắm mắt được một lúc thì cảm thấy cái tay con nhỏ luồn ra trước ngực tôi. Cặp ngực trần của nó ép sát vào lưng tôi, mềm ơi là mềm. Tôi có thể nghe được cả tiếng tim con nhỏ đang đập rộn ràng, rồi ngủ luôn lúc nào chả hay.

Để kiếm được một chỗ an toàn cho chúng tôi thật sự rất khó khăn, không dễ gì tìm ngay ra được chỗ ở mới. Tôi thức dậy sớm chút, con nhỏ vẫn ôm chặt lấy tôi cả đêm không buông. Tôi nhẹ nhàng lấy cái tay nó ra, mặc đồ vào rồi ra ngoài.

Tôi mua đại một cái hamburger để lót dạ, bon bon trên chiếc Buick Limited khắp nơi để tìm một nơi ở mới. Tồn cả buổi sáng và trưa luôn nhưng vẫn chẳng có kết quả. Người như tôi đi đâu cũng khó sống, chỉ có mình em nó thì mới có cuộc sống vô lo vô nghĩ. Tôi chẳng muốn suy nghĩ nữa, bây giờ những việc tôi cần làm là nhanh chóng kiếm được nơi ở mới. Tôi nhận được vô số cuộc gọi của con nhỏ nhưng chẳng muốn bắt máy vì tôi biết chắc nó sẽ nói những gì, nghe hoài mà thấy mệt mỏi hết mức.

Tự dưng chán nản, muốn uống quá trời. Tôi tạt vào một quán bar nhìn cùi bắp vcl. Nhưng cũng chả sao, chỗ nào có đồ để uống đều được cả. Vừa bước vào thì tôi ngồi ngay luôn quây, gọi vài ly ra. Ngồi cũng được một lát, chả biết con nỡm nào lại choàng vai qua tôi. Chả lẽ giờ quay lại rút mẹ con dao ra đâm nó cho khỏi rách việc. Nhưng chỗ này khá đông, tôi cũng chẳng có lí do gì để giết tụi nó cả. Con nhỏ người mảnh khảnh, mặc một cái đầm bó da beo, khoác thêm cái áo khoác da nhìn chất vcl thêm quả đầu tomboy nữa. Chả biết có phải gái ngành ở đây không vì tôi chẳng biết phân biệt bọn này như thế nào.

- Anh đi một mình hả? Em uống cùng được không?

Giọng con nhỏ nghe khá là dễ thương, mặt mũi cũng xinh đẹp thua gì nhỏ Bren cả. Dù sao ngồi đây cũng chán, con nhỏ lại uống cùng tôi cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi cụng với nó hết ly này tới ly khác. Nó cứ bắt chuyện, chuyện nào tôi không muốn nói tới là nó hiểu ngay ý tôi và né sang một chủ đề khác chứ không như con Bren. Chẳng hiểu sao nói chuyện với nhỏ làm tâm trạng tôi cảm thấy thoải mái gì đâu.

- Làm gái ở đây à?

Con nhỏ hí ha hí hửng trả lời không chút ngại ngùng. Còn ườn cái cặp ngực to đùng đó ra mời gọi tôi nữa.

- Vâng! Anh có nhu cầu gì không?!

- Làm tâm trạng tôi thoải mái là được.

Con nhỏ ngồi xích vào tôi, người của nó thoang thoang mùi nước hoa thơm vcl, mái tóc tuy ngắn nhưng nhìn khá là bóng mượt, cặp ngực cứ đung đưa trước mắt tôi, nhìn chán chết. Nó liên tục phục vụ tôi như khách vip vậy, cách nói chuyện của nó, cách hành xử của nó luôn hiểu theo ý tôi, thực sự rất thoải mái, cứ như hai người bạn thân vậy, tôi thì lại chả có đứa bạn thân nào cả.

- Anh tên gì? Bao nhiêu tuổi thế?

- Nathan, 28.

- Ủầy, sao anh lạnh lùng thế?! Có tâm sự sao nói em nghe?

Con nhỏ mặt hớn hờ hỏi tôi, làm như nó là bạn gái tôi không bằng.

- Đúng là có, nhưng không muốn nói.

- Thế chơi tới bến với em luôn nhé?! Em sẽ giúp anh thoải mái hơn.

Tôi cứ uống cùng con nhỏ tới khi say bét nê, chẳng biết bây giờ là mấy giờ luôn, quên luôn cả con nhỏ Bren đang ở nhà, quên luôn những tiếng chuông điện thoại đang reo... Tâm trạng tôi cứ bay cùng với con nhỏ. Đúng là gái ngành, con nhỏ bạo hết sức. Nó đứng ngay sau lưng tôi, cái tay hư hổng cứ luồn khắp nơi trên cơ thể tôi. Nó cứ ngoáy tới ngoáy lui, nháy ba cái kiểu sexy mà tôi lại chẳng thể nào hứng được. Con nhỏ ngồi lên người tôi, hôn tôi một cái vào môi. Son của con nhỏ có mùi như trái dâu vậy, con nhỏ hôn giỏi quá chừng luôn. Chẳng biết chuyện giường gối còn giỏi cỡ nào. Thân thể

con nhỏ đẹp bá cháy, cứ như người mẫu vậy đó. Mọi thứ đều hoàn hảo, chẳng chê vào đâu được.

- Cô tên gì?

Cái mặt nai tơ của con nhỏ hiện ra. Chẳng trách sao các ông chồng cứ đi ngoại tình là thế, bọn này tụi nó giỏi hiểu được tâm lý khách hàng quá mà.

- Khi nào tới đây nữa, muốn kiếm em thì cứ bảo gặp Katy!

Tôi cũng mệt đừ cả người, bây giờ chỉ muốn về rồi lăn ra ngủ ngay thôi. Tuy nói là say bết nhè nhưng cũng còn tỉnh táo được tí xíu. Tôi thanh toán tiền uống, tiện nhét vào ngực con nhỏ kia số tiền bo vì giúp tâm trạng tôi thấy khá hơn. Tôi chẳng thể tự lái xe về được, đành nhờ con nhỏ đó gọi uber cho.

Chẳng hiểu thế quái nào tôi có thể tự mình lết lên được tới phòng cơ đấy. Vừa mở cửa phòng ra tôi như muốn ngất xỉu ngay vậy, đầu óc cứ lằng lằng như búa bổ. Tôi chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ có cảm giác hình như con nhỏ Bren đang dìu tôi vào nệm vậy. Bỗng nhiên con nhỏ lột sạch đồ tôi ra, người tôi nóng hừng hực, thẳng em lại sung mãn quá độ. Trong vô thức tôi đè ngay con nhỏ ra, chẳng rõ mình đã làm những gì. Chỉ biết có vẻ như tôi đã ngủ quên luôn rồi vậy.

Con nhưc đầu làm tôi chột tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra thì ly trà con nhỏ Bren pha sẵn đã đập vào mắt. Làm tôi nhớ tới ngày đầu tiên gặp con nhỏ quá chừng. Tôi nhanh chóng nốc hết cả ly, ngó qua con nhỏ. Nó vẫn mặc đồ, tôi thì chỉ bị cời cái áo ra thôi. Có lẽ như đêm qua chúng tôi chẳng làm gì cả. Tôi ngồi dậy, muốn tiếp tục ra ngoài tìm chỗ ở mới tiếp. Vừa mặc cái áo vào, định bước ra khỏi cửa thì tự nhiên con nhỏ ôm chặt lấy tôi làm tôi cũng giật hết cả mình. Tưởng nó đang ngủ rồi chứ.

- Anh lại tỉnh đi đâu đấy?!

- Anh có việc, ra ngoài tí. Buông anh ra coi!

- Không! Tự dưng anh gặp thằng Jame xong thì lại hành xử kì lạ, hôm qua lại đi suốt cả ngày bỏ mặc em ở nhà, đã vậy gọi còn không thèm bắt máy. Anh mà không giải thích rõ ràng, em quyết không buông.

Thực tình việc làm tôi suy nghĩ chính là mối nguy hiểm của con nhỏ khi ở bên tôi chứ chả có gì cả. Nếu để nó rời đi không những nó chắc chắn sẽ không chịu, còn tôi thì cũng buồn chết mất. Tôi chỉ muốn thử kiếm một nơi mới an toàn hơn, có thể cùng con nhỏ sống qua ngày. Nhưng cũng chẳng thể nói cho nó hiểu được, chỉ như vậy thôi tôi đã muốn nhưc hết cả đầu rồi, giờ mà nói nó biết nó lại chẳng để tôi yên mất.

- Em có thôi đi không! Anh chỉ đi kiếm chỗ mới để chuyển đi thôi!

- Anh đi gì mà cả một ngày vậy? Đã vậy tối qua về còn say khướt nữa, mém tí nữa anh hiếp dâm em rồi đấy!

Tôi chẳng thể nói cho con nhỏ biết mọi chuyện được, con này nó điên lắm, nó mà biết rồi chẳng thể đoán trước được nó sẽ làm gì nữa.

- Anh chẳng nhớ gì cả, thì tại trên đường về tự dưng muốn uống thì ghé vào uống thôi. Bây giờ thì buông anh ra?!

- Nếu anh đi kiếm chỗ mới vẫn có thể dắt theo em mà?

Đúng là tôi có thể mang con nhỏ theo, chỉ là phiền phức quá thôi. Con nhỏ cứ ghì chặt lấy tôi, dù sao thì cũng chẳng thể giữ tôi mãi được. Tôi tháo tay nó ra, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại, kéo nó lại gây thêm rắc rối cho tôi nữa.

- Em thì biết cái gì, ở yên nhà đi!

Tối qua say quá, tôi lỡ để cái xe ở quán bar đó luôn rồi, bây giờ phải mất gần một tiếng lết bộ đến tận đó, mệt chết đi được.

TO BE CONTINUED.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chân tình

• BRENNNA'S POV

Tôi lại tiếp tục ngồi ở nhà chờ đợi a, nhưng may thay anh đi chỉ có đúng mỗi buổi sáng là trưa anh về rồi. Cứ mỗi lần anh bước vào phòng là tôi ôm chặt lấy anh, cứ như một đứa con xa mẹ vậy trời. Mà cũng chẳng hiểu sao mỗi khi anh bỏ tôi một mình tôi lại nhớ anh không chịu được.

- Nay anh về sớm vậy? Anh kiếm được chỗ rồi hả?

- Chưa. Nói chứ anh đi đâu cũng đều nguy hiểm cả, ở đây bây giờ cũng chẳng an toàn nốt.

Nhìn anh thở dài, từng bước đi đều nặng trĩu. Tôi thực sự không biết nhiều về chuyện của anh, nhìn anh như vậy tôi cũng có thể biết được anh đang gặp nhiều áp lực cỡ nào. Tôi nghĩ từ giờ mình sẽ cố gắng không hỏi anh chuyện gì nữa để tránh tạo thêm phiền phức cho anh, nếu muốn anh sẽ tự nói mọi chuyện cho tôi. Cho dù anh không chia sẻ, cho dù anh gặp bất cứ chuyện gì tôi cũng vẫn sẽ yêu thương anh vì anh chính là người thân duy nhất của tôi.

Ang ngồi phịch xuống, châm điếu thuốc lên hút một hơi dài, anh hút khiếp thật ấy, chắc giờ lá phổi anh cũng đen thui như lá mía rồi. Tôi quỳ xuống, ôm chặt lấy anh, người anh tỏa ra một hơi ấm thật dễ chịu làm sao.

- Từ giờ em sẽ không làm khó anh nữa, anh cũng mãi đừng chán nản làm em cũng lo lắng.

- Đây, có khi nào em sẽ rời khỏi anh không?

Tôi bàng hoàng, chẳng thể hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì khi mà hỏi tôi câu đó nữa.

- Sao anh lại nói như vậy?

- Em biết rõ con người anh rồi, anh cũng biết rõ bản thân anh. Theo anh há chẳng phải em tự chuốc lấy nguy hiểm sao? Hơn nữa những người anh tin tưởng, đều làm tổn thương anh rồi rồi bỏ anh cả, anh cũng chẳng thể tưởng tượng được anh sẽ ra sao nếu một ngày em biến mất nữa. Nếu như vậy thật thì anh sẽ chẳng còn có thể tin tưởng ai được nữa, rồi anh lại mãi mãi một mình.

Anh đang lo lắng cho tôi sao? Cho dù chỉ là đoán mò nhưng anh có lẽ thực sự quan tâm tôi, tự dưng lòng lại hạnh phúc biết chừng nào. Hôm nay bỗng dưng anh lại nói nhiều điều như vậy, cảm giác như anh đang tâm sự cho tôi nghe ấy. Tôi siết chặt lấy anh, thì thầm vào tai anh những cảm xúc từ tận đáy lòng của tôi.

- Không đâu, bây giờ em đã ở bên anh rồi, anh sẽ không bao giờ phải cô độc một mình nữa. Có em ở bên anh, vĩnh viễn ở bên anh. Em nhất định sẽ nắm chặt tay anh mãi không buông.

Anh tròn mắt lên nhìn tôi rồi phì cười. Sến quá trời quá đất, nhưng những lời đó thực sự là tấm lòng chân thành của tôi.

- Thế ý em là cho dù có bất cứ thứ gì nguy hiểm cũng sẽ theo anh sao?

Tôi gật đầu lia lịa, càng ôm chặt anh hơn nữa.

- Em có biết là chắc chắn tại mình không thể là một gia đình bình thường không?

Tôi chợt tỉnh táo lại, quả thật chúng tôi không thể nào có một cái đám cưới viên mãn, con cháu đầy đàn, rồi còn những việc như hưởng thụ, răng long đầu bạc gì đó, cuộc sống của một gia đình bình thường... Chúng tôi không thể có được. Nhưng không sao, tôi đã chấp nhận yêu con người anh, những chuyện đó chẳng có vấn đề gì với tôi cả.

- Em biết, đó là điều mà tất cả mọi người đều muốn kể cả em. Nhưng em sẽ mãi theo anh, cho dù mãi mãi phải trốn chạy cả thế giới.

Bất ngờ anh lại được một phen cười phì ra. Anh thò cái tay lên vai nựng lấy má tôi.

- Được rồi anh hiểu rồi, em nói chuyện làm anh nổi hết cả da gà rồi.

Tôi cười hi hi rồi ôm chặt anh chẳng muốn buông, bỗng cái tiếng rột rột trong bụng anh réo lên làm bẻ hết cả bầu không khí lãng mạn.

- Anh đói rồi sao? Em làm cơm cho nhé?

- Cũng lâu rồi không ăn đồ em nấu đấy.

Tôi vui vẻ phóng ngay vào gian bếp làm một bữa cơm thật ngon cho anh. Anh ăn sạch bát không thừa một mẩu đồ ăn nào luôn, dù anh không khen nhưng trông anh cũng đã ăn thật ngon miệng, vậy tôi cũng đủ hiểu rồi. Anh ở nhà cùng tôi tới tối thì tự dưng lại bỏ tôi rồi ra ngoài.

- Anh ra ngoài có tí việc, em có gì cứ ngủ trước đi không cần đợi anh.

Tôi muốn hỏi anh đi đâu, nhưng biết chắc anh sẽ lại chẳng thèm nói gì. Tự dưng vừa vui vẻ được một lát thì lòng tôi lại trùng xuống.

- Vậy anh đi cẩn thận, đừng say khướt nữa đấy!

- Rồi rồi.

Chưa nói dứt câu anh đã vội vàng bỏ đi. Vừa mở cửa ra thì anh bị tôi chụp ngay tay lại, anh quay lại nhìn tôi như thể muốn ăn thịt tôi vậy.

- Nhớ về sớm nữa...

Anh sững người một hồi, rồi ôm lấy tôi, hôn lên trán tôi một cái rồi bỏ đi. Anh thật biết cách khiến cảm xúc của người ta thay đổi mà, cứ làm tôi buồn, rồi ngay chốc lát lại làm tôi vui, sau đó lại buồn... Thật chẳng hiểu nổi anh, anh còn khó hiểu hơn bọn con gái chúng tôi nữa. Nhưng mà tình huống lúc này, cứ như người chồng hôn yêu người vợ trước khi đi làm vậy.

Bây giờ cũng chín giờ tối rồi, lại chẳng biết anh đi đâu giờ này. Anh bảo không cần phải đợi, nhưng thật khó làm quá đi. Tôi nằm đấy lướt điện thoại đến hơn mười hai giờ nhưng anh vẫn chưa về, tôi cũng buồn ngủ rồi nên đã ngủ quên lúc nào chẳng hay.

Đang trong giấc mộng đẹp thì tự dưng cảm giác cứ nhột nhột khắp người. Mở từ từ con mắt ra thì thấy hình như là một gã đàn ông. Phòng lại tối hù hù nữa.

- Anh về rồi hả?

- Anh làm em thức sao?

- Chứ còn gì nữa...

Nói rồi tôi lại nằm ạch xuống, chồm cái mền và cố gắng ngủ lại. Anh đột nhiên lật cái mền ra, sầm sỡ tôi không ngừng.

- Em buồn ngủ lắm, anh không có say đó chứ?

Anh chồm lên, hôn nhẹ vào cổ tôi một cái rồi thì thảo vào tai tôi.

- Anh đang rất tỉnh táo.

- Thế sao người anh lại toàn mùi bia không vậy?

- Nồng mùi không có nghĩa là anh say đâu.

Nói rồi anh ôm chầm lấy tôi, hôn khắp cả người tôi, cơ thể anh nóng ran lên. Chẳng biết cả buổi tối đó anh đã gặp chuyện gì mà bây giờ lại hành xử như vậy nữa.

- Này, đã có chuyện gì à?

- Không, chỉ là nhìn em làm anh thấy hứng quá thôi.

Tôi cũng chẳng hỏi gì nữa, nhanh chóng bị cuốn theo sự ham muốn của anh luôn...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thoải mái

• NATHAN'S POV

Tôi đi bộ đến quán bar tối hôm đó để lấy cái xe, đi cũng được nửa đường thì bắt gặp nhỏ Katy đang đi ngược hướng với tôi. Nó mặc cái quần short đen với chiếc áo thun, nhìn khác xa tối hôm đó thật. Nhỏ mang thêm đôi giày thể thao bình thường nữa chứ đeo phải giày cao gót. Cứ như hai người khác vậy ấy. Nó vẫy tay và hô lớn tên tôi như quen thân với tôi lắm vậy.

- Nathan!

Tôi nhìn nó, chẳng nói năng gì mà cứ tiếp tục bước đi rồi nhanh chóng cũng chạm mặt nó. Tự dưng nó khoác lấy tay tôi, tôi cũng chẳng bắt ngờ lắm vì bọn phò này ve vãn đàn ông là chuyện thường.

- Mới sáng ra anh đi đâu thế?!

- Đi lấy xe chứ gì.

- Phải ha! Có cần em đi cùng không nè?

- Chẳng phải cô đi ngược hướng tới đó sao?

Con nhỏ bấu môi, làm vẻ mặt nhõng nhẽo. Nhìn thì cũng khá dễ thương chứ không phải như mấy con teen so cute.

- Em chỉ đang đi kiếm gì ăn thôi, anh đi cùng em đi.

Thực ra bụng tôi cũng đói rồi rồi, tôi cũng muốn kiếm gì ăn lót dạ. Con nhỏ khoác tay tôi, đứng đưa hớn hờ cứ làm như chúng tôi là một cặp không bằng. Con nhỏ mua hai cái bánh tortillas và hai ly café đem đi. Chúng tôi vừa đi vừa thưởng thức. Con nhỏ cái miệng nó cứ xoén xoét suốt, nhưng thật lạ là tôi chẳng thấy nó phiền như nhỏ Bren. Từng chữ, từng lời của nó đều cẩn thận làm vừa lòng tôi. Cứ như nó biết tôi thích nghe gì thích nói gì vậy.

Ăn xong cái bánh cũng là lúc chúng tôi tới được quán bar. Tôi không nói năng gì mà leo luôn lên xe. Con nhỏ đứng ngoài cửa sổ, tươi cười nói:

- Tôi nay nhớ ghé quán em nhé! Em sẽ phục vụ anh hết mình luôn!

Thực ra tôi cũng không có hứng cho lắm, nhưng mà ở cạnh con nhỏ chẳng hiểu sao tâm trạng tôi được thoải mái ghê. Cứ như nó rất am hiểu về tâm lý vậy.

- Được.

Tôi nhanh chóng đập ga rồi về, nhìn vào kính chiếu hậu con nhỏ vẫn đứng đó tươi cười vẫy tay theo xe tôi. Chẳng lẽ mấy đứa ngành điều như vậy sao? Mà cũng đúng, không hiểu được tâm lý khách hàng làm sao phục vụ được kìa chứ.

Tôi vừa lái vừa suy nghĩ về nhỏ Bren. Nó cứ vô tư như vậy mãi làm tôi thực sự cũng chẳng biết tôi với nó có thể sống cùng nhau được không. Tôi cũng lo lắng liệu con nhỏ có giống như Ivy không nữa. Tôi thực sự chẳng biết có nên đặt niềm tin vào nó được không. Lỡ như con nhỏ cũng đột nhiên rời bỏ tôi tôi cũng chẳng biết lúc đó mình sẽ như thế nào nữa.

Vừa mở cửa phòng ra con nhỏ lại lao vào ôm tôi, ngày nào cũng gặp mà chả hiểu sao con nhỏ cứ hành xử như con nít vậy.

- Nay anh về sớm vậy? Anh kiếm được chỗ rồi hả?

Con nhỏ nhìn tôi, vẻ mặt hớn hờ nhìn lạ gì đâu. Nhìn con nhỏ như vậy mà lòng tôi cứ vừa hạnh phúc vừa buồn, lo lắng lơ như có chuyện gì xảy ra với nó nữa lại chẳng biết làm sao...

- Chưa. Nói chứ anh đi đâu cũng đều nguy hiểm cả, ở đây bây giờ cũng chẳng an toàn nốt.

Tôi thở một hơi dài thòng, đi vào nhà rồi ngồi phịch xuống, châm ngay điếu thuốc lên hút. Đột nhiên con nhỏ đi lại và ôm chầm tôi từ phía sau.

- Từ giờ em sẽ không làm khó anh nữa, anh cũng mãi đừng chán nản làm em cũng lo lắm.

Con nhỏ dễ thương quá xá, nhưng lòng tôi vẫn luôn tồn tại một nỗi sợ rằng người mình tin tưởng sẽ lại rời khỏi tôi một lần nữa.

- Nay, có khi nào em sẽ rời khỏi anh không?

Con nhỏ nhìn chăm chăm tôi một hồi như tôi vừa nói cái gì ghê gớm lắm vậy.

- Sao anh lại nói như vậy?

Tôi tâm sự một tràng cho nó nghe rằng tôi lo lắng cho nó như thế nào, cuộc sống của tôi nguy hiểm như thế nào... Chẳng biết con nhỏ có chịu hiểu hay không nữa mà đột nhiên nó thốt ra mấy câu sến súa không chịu được làm tôi phì cười ra luôn.

- Thế ý em là cho dù có bất cứ thứ gì nguy hiểm cũng sẽ theo anh sao?

Con nhỏ gật đầu lia lịa, ôm chặt tôi hơn, mém xịu là nghệt thờ luôn rồi.

- Em có biết là chắc chắn tại mình không thể là một gia đình bình thường không?

Tôi biết con nhỏ cũng muốn có một cuộc sống bình thường, tôi cũng muốn, nhưng chuyện đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra rồi. Cũng may mà con nhỏ hiểu được, thông cảm cho tôi, nhưng mà cái kiểu nói chuyện sến dịch của nó làm tôi không khỏi mắc cười luôn ấy. Tôi đưa tay ra sau, gạt má nó một cái. Nó cũng khúc khích mà cười. Rồi đột nhiên cái bụng đói tôi reo lên làm vỡ luôn cả bầu không khí.

- Anh đói rồi sao? Em làm cơm cho nhé?

Cũng phải, lâu lắm rồi tôi cũng chưa được ăn đồ con nhỏ nấu, cũng nhớ hương vị cũ lắm đấy chứ.

- Cũng lâu rồi không ăn đồ em nấu đấy.

Con nhỏ hí ha hí hửng chạy vọt vào gian bếp làm ngay luôn. Tôi thì cứ ngồi đấy châm thêm điếu thuốc nữa. Mờ điện thoại lên mới nhớ cũng nên hỏi số điện thoại nhỏ Katy, nói chuyện với nó làm tôi cũng thấy thoải mái. Cũng chợt nhớ ra tối nay có nói với con nhỏ tới quán nó. Cũng chẳng thể để nhỏ Bren biết được kéo nó làm làm rùm beng lên thì mệt.

Cầm điện thoại trên tay, lướt tới lướt lui để kiểm mấy cái chỗ ở mới mà chả được cái nào, đầu óc mệt mỏi dễ sợ. Tự dưng cái mùi gì thơm quá trời quá đất làm tôi buồn cả điện thoại luôn, chả biết con nhỏ đang nấu cái gì nữa.

- Em làm cái gì đấy?

- Com thập cẩm Paella.

- WTF?! Là cái dẻo gì?

- Com Tây Ban Nha thôi, em mới học được trên mạng đấy.

- Đùng cô đem anh ra thử nghiệm.

- Sẽ không đâu!

Gần một tiếng sau nó đưa chỉ duy nhất một tô com ra trước mặt tôi, nhìn hấp dẫn vel mặc dù chả biết nó là cái giống gì. Ăn cũng ngon đấy chứ. Mà lâu lắm rồi tôi cũng chẳng nhớ nổi cái cảm giác được thưởng thức đồ ăn lạ nữa, đó giờ tôi toàn ăn ba cái món bình thường như mọi người hay ăn thôi, ăn cho có vậy đó, không cần ngon không cần bổ. Tôi ăn sạch bách quên luôn cả việc khen con nhỏ luôn. Tôi ở nhà cùng nó tới tận tối thì lại muốn gặp con nhỏ Katy.

- Anh ra ngoài có tí việc, em có gì cứ ngủ trước đi không cần đợi anh.

- Vậy anh đi cẩn thận, đừng say khướt nữa đấy!

Cũng lạ thật đấy, bình thường nhỏ sẽ cuống lên không ngừng hỏi tôi đi đâu, làm gì rồi.

- Rồi rồi.

Tôi mở cửa, vừa định bước đi thì con nhỏ nín ngay tay tôi lại. Thiệt chứ vừa nghĩ nó lạ, bây giờ chắc lại tính hỏi tôi đi đâu chứ gì.

- Nhớ về sớm nữa...

Tôi từng người một lúc. Thấy nhỏ cũng là lạ, mà cũng dễ thương thấy ớn. Tôi ôm con nhỏ, đặt lên trán nó một cái hôn rồi đi luôn.

Tôi phóng xe tới quán bar, vừa bước vào thì thấy con nhỏ Katy đang tiếp thẳng nào đó, mà cũng kệ, đó công việc của nó mà. Nó thấy tôi rồi vẫy tay lia lịa. Nhỏ chạy tới ôm chầm lấy tôi, cái vẻ mặt hôn ha, chả biết sao nó lúc nào cũng có thể vui vẻ như vậy được nữa.

- Anh tới thật luôn hả?! Em cứ nghĩ anh chỉ đùa em thôi cơ.

Nhỏ Bren thì thơm chỉ mùi xà bông thôi, còn nhỏ này xức nước hoa đầy người luôn. Nói về độ ăn diện thì chắc chắn nhỏ Bren thua rồi. Tối nay con nhỏ mặc nguyên cái đầm đen hai dây bó sát rạt, cái đầm được cắt xẻ kiểu gì mà hở gần hết cả ngực con nhỏ, phần rốn phần lưng cũng chả tha luôn, cái đường xẻ đùi cao đến nỗi con nhỏ mà đứng đưa chân mạnh một cái chắc lộ hàng hết luôn quá.

- Sao cô khỏi mặc đồ luôn đi?

- Anh này! Thế việc em không mặc gì với nửa kín nửa hở thì anh thích cái nào?

- Tôi chẳng ham.

Nói rồi tôi đi vào quầy kêu luôn đồ uống, con nhỏ leo theo tôi, cái cặp ngực to đùng cứ tung tung, đong đưa theo từng bước đi, từng cử chỉ của nó. Thiệt tình chứ bọn con gái nhìn thấy nhỏ này còn phải ngoái lại nhìn nữa chứ nói chi tôi. Con nhỏ uống cùng tôi quá trời quá đất, chỉ là lần này tôi không dễ say như trước nữa thôi.

- Cô thường làm lúc mấy giờ tới mấy giờ?

Mắt con nhỏ mở to ra, nhìn tôi chằm chằm rồi chồm chồm cười.

- Đã muốn tìm hiểu em rồi à?

- Tò mò thôi.

- Thường thì em làm chín giờ đến tầm hai ba giờ em về, dĩ nhiên có thể làm thêm tới sáng.

- Làm cái dẻo gì tới sáng?

Con nhỏ xích lại gần tôi, cái cặp vú cứ đung đưa nhìn khó chịu vel ra ấy, cái mặt thì ghé sát vào mặt tôi, thì thào:

- Anh có muốn biết không?

Tôi hiểu con nhỏ nói cái gì rồi, chỉ là tôi chả hứng thú với mấy vụ đó nhiều. Tôi để ý tới nó cũng vì nó biết cách làm tôi thoải mái hơn thôi.

- Cho xin.

Con nhỏ bấu cái môi xuống, khoác tay tôi, cứ chà chà cặp ngực vào người tôi rồi làm cái bộ dạng nhõng nhẽo.

- Anh không thích em à?

- Không.

- Oaa anh phũ phàng thế!!!

Tôi mặc kệ con nhỏ, cứ cầm ly uống liên tục. Con nhỏ cũng bắt đầu uống luôn, nhưng mà mặt nó lúc nào cũng vui vẻ như vậy hết hay sao ấy. Nhìn nó tôi cũng thoải mái lây.

- Nay khách hàng có được xin số điện thoại cô không?

Con nhỏ lại làm cái vẻ mặt đắc ý đó mà trêu chọc tôi.

- Anh muốn sao? Yêu em rồi chứ gì.

- Cho xin, nói chuyện với cô thấy khá thoải mái nên chỉ muốn hỏi liệu có thể nói chuyện với cô nhiều hơn không thôi.

Con nhỏ hôn hờ đọc số điện thoại cho tôi. Đầu óc tôi giờ chẳng có nghĩ ngợi gì nữa, trống rỗng, thoải mái. Con nhỏ thật biết cách chiều người mà. Tôi cứ ngồi đấy tới khi tới giờ con nhỏ tan làm luôn. Con nhỏ khoác tay tôi, nhờ cho quá giang, tôi cũng chả có việc gì phải từ chối.

Con nhỏ ngồi trên xe cứ luyên thuyên suốt. Nhà con nhỏ cũng là một cái chung cư, cách chỗ tôi cũng có ba mươi phút đi xe.

- Tới rồi, xuống đi.

Con nhỏ chồm qua tôi lộ ra cái vẻ mặt dâm dăng, tay thì cứ sờ sờ lên đùi tôi.

- Anh không vào sao?

- Không.

Nó lại bấu môi, rồi đi xuống xe. Tôi cố gắng nhịn cười lại, mà lúc đó cái bộ dạng con nhỏ mắc cười thiệt. Nhỏ vẫy vẫy tay tiễn tôi, tôi cũng chạy một mạch về thẳng nhà luôn.

Chả biết nhỏ Bren có thức đợi tôi không hay ngủ luôn rồi, hi vọng là nó đang ngủ kéo lại ôm sòm bên tai tôi nữa. Tôi nhẹ nhàng mở cửa ra, phòng tối hù, nguyên cái cục gì đó đen thui lù lù nằm ở giữa nhà, chắc nhỏ Bren đang chồm mền ngủ. Tôi nhẹ nhàng bước vào rồi đóng cửa lại. May mắn tôi chưa làm nó thức, người tôi cũng ngà ngà say, lại cảm thấy nóng hừng hực. Tôi cởi ngay cái áo, mở cái mền ra tính chui vào ngủ thì thấy cái đáng con nhỏ ngon đáo chịu được.

Thằng em bắt đầu ngóng dậy đòi hỏi, tôi cũng nhẹ nhàng dùng tay sờ mó khắp người con nhỏ, mìn mìn gì đầu ấy. Con nhỏ trờ mình, chắc tôi lỡ làm nó tỉnh rồi. Nó ngóc đầu dậy nhìn tôi một hồi rồi lên tiếng:

- Anh về rồi hả?

- Anh làm em thức sao?

- Chứ còn gì nữa...

Nó nằm ạch xuống, chồm cái mền lại tiếp tục ngủ. Thằng em tôi đang sung mãn vậy thì sao mà tôi cũng có thể tha cho con nhỏ được chứ. Tôi tiếp mần mê cơ thể con nhỏ, nhẹ nhàng kéo cái quần thun nó xuống. Cái mu trắng muốt lộ ra, cái khe hồng hồng nhìn cưng hết sức.

- Em buồn ngủ lắm, anh không có say đó chứ?

Tôi chồm lên hôn một cái vào cổ con nhỏ, thơm để sợ.

- Anh đang rất tỉnh táo.

- Thế sao người anh lại toàn mùi bia không vậy?

Tôi tưởng nhỏ ngủi được mùi nước hoa của nhỏ Katy chứ, mém chết.

- Nồng mùi không có nghĩa là anh say đâu.

Mà thực sự do nhỏ Bren tôi mới hứng vậy chứ có gì khác đâu.

- Nay, đã có chuyện gì à?

- Không, chỉ là nhìn em làm anh thấy hứng quá thôi.

Tôi chẳng muốn con nhỏ nói thêm gì nữa. Tôi ôm chăm lấy nó, mon trón khắp nơi, nhỏ cũng bắt đầu rùng mình rồi. Người tôi muốn bốc hỏa luôn rồi...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguy hiểm (18+)

• NATHAN'S POV

Cứ như vậy suốt cả tháng trời. Từ lúc tôi với nhỏ Katy trao đổi số điện thoại thì chúng tôi cũng thường xuyên liên lạc với nhau. Tôi cả ngày ở nhà cùng nhỏ Bren, tối lại ra quán bar gặp nhỏ Katy, chỉ là tôi thích nói chuyện với con nhỏ chứ không phải có ý gì khác. Nhỏ Katy dù sao cũng là vì công việc, nó cũng hay đụng chạm tôi cũng là chuyện bình thường, tôi thì chẳng kháng cự, cũng chẳng chủ động đụng lại con nhỏ. Rồi chẳng hiểu sao khuya nào về nhìn nhỏ Bren tôi cũng hứng hết trơn, nên tối nào cũng thịt con nhỏ. Con nhỏ cũng chả có hồi gì khác, dường như cũng thích lắm hay sao ấy. Tự dưng tôi quên tuốt luôn việc phải di chuyển chỗ ở.

Giờ cũng gần mười giờ tối rồi. Đang ngồi chơi game, làm điều thuốc tự dưng nhận được tin nhắn nhỏ Katy. Nó bảo tối nó phải nghỉ làm sớm nên không gặp tôi được. Thành thạo tôi cũng nhận được mấy tin nhắn của nó thế này, nó bái có khách muốn qua đêm với nó. Thực ra tôi đến vì muốn gặp nó thôi, bây giờ nó nghỉ làm thì tôi tới đó cũng chẳng biết làm gì. Vậy là coi như cả ngày hôm nay tôi ở nhà luôn rồi. Quay mặt lại ngó thì thấy nhỏ Bren đang nằm sấp ra sàn đang đưa cái chân đọc sách. Cái mông con nhỏ cong thấy ón luôn, đôi môi dù không tô son mà nhìn cũng hồng hào xinh xắn ghê, mái tóc buộc gọn gàng, đôi má ửng hồng, nhỏ mặc chiếc quần đùi bó sát để lộ đôi chân siêu trắng và làn da trắng mịn. Đặc biệt, nhỏ mặc chiếc áo thun trắng để lộ cặp búi, loại búi mà anh em hay mua để thấp hương ngày tết, cũng to vel đấy chứ. Nuốt nước miếng cái ực, thằng nhỏ nằm trong quần bò hôi không chịu yên.

Tôi xich lại nó, tét vào mông nó cái bốp. Mông nó mềm thiệt mềm, đánh vào mà nảy lên một cái nhìn cứ như quả bóng nước vật. Nhỏ giật mình ngồi dậy mắng vào mặt tôi.

- Anh làm cái quái gì vậy?!!!

- Em nhìn lại em xem, ăn mặc kiểu đấy, em đang cố tình khiêu khích anh à?

Con nhỏ trề môi ra, hất cái mặt lên.

- Tại tối rồi em mặc vậy cho dễ ngủ thôi.

Tôi ghé sát vào mặt con nhỏ, thì thầm vào tai nó:

- Chứ không phải em muốn anh thịt em à?

Nhỏ đỏ lừ cả mặt, đẩy tôi ra rồi cố gắng biện hộ. Nhìn nó dễ thương quá xá luôn. Tôi xoay người nhỏ lại, nhìn vào mắt nó và nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn, nhưng lúc đó nó bỗng phản kháng. Nhỏ đeo cho tôi hôn nhẹ mà nhỏ hôn điên cuồng, hôn mãnh liệt, nhỏ nút lưỡi, nhỏ mút môi, nhỏ cắn, nhỏ mài miết đôi môi của tôi, hơi thở dồn dập, ngực chạm ngực, lưỡi xoắn lưỡi, môi kề môi... Tự dưng con nhỏ bạo vel làm tôi cũng muốn hết hồn luôn.

Thằng nhỏ trong quần cứng như khúc củi, thò tay xuống sờ ngực nhỏ thì cặp bông đảo vừa săn chắc, vừa mượt mà... bóp bàn tay vào mà như tiếp thêm sự sung nần cho thằng nhỏ vậy. Tôi hôn con nhỏ nhanh hơn, mạnh hơn và từ từ hôn xuống cổ và vùi vàng kéo áo nhỏ lên để chiếm ngưỡng cặp ngực của nó. Đá cái lưỡi vào đầu ti, ngậm lấy nó, con nhỏ thở hồng hộc như vừa chạy năm nghìn mét về, nhỏ ưỡn người lên run rẩy.

Tôi tiếp tục thò tay xuống dưới thì con nhỏ đã ướt sũng, con nhỏ cũng méo thêm mặc quần lót luôn. Vùng cấm gọn gàng, mềm mịn, bằng phẳng và trơn tru... Tôi lột hết quần áo của nhỏ ra, để nhỏ nằm xuống sàn, mông ưỡn ra để lộ cái khe bướm đang tấy lên vì bị kích thích. Tôi dùng tay banh nhẹ hai chân nhỏ và kê thẳng em sát vào bướm con nhỏ, cà cà đầu vào hai cái mép của nó liên tục. Mắt nhỏ nhắm nghiền, răng cắn chặt môi, tiếng rên rí trong cổ họng không ngừng phát ra. Cái mặt nó đỏ lừ, thân thể thì run rẩy, nước nhờn không ngừng chảy ra. Chả hiểu sao nay con nhỏ tự dưng hứng dữ vậy luôn. Bỗng dưng nghe con nhỏ lí nhí cái gì đó trong cổ họng.

- Em chịu hết nổi rồi, anh cho vào đi...

Vờ như không nghe thấy nhỏ nói gì, tôi cúi xuống hôn lên môi nhỏ và vẫn không ngừng chà thẳng em vào. Tôi cười nham hiểm trên choker con nhỏ.

- Em nói gì anh không nghe rõ?

- Em không chịu được nữa, anh cho vào đi...

Nhìn con nhỏ run rẩy, mắt đỏ hoe muốn khóc mà thấy tội nghiệp luôn. Tôi xé ngay cái áo mưa mà mặc vào. Người tôi đã nóng quá xá rồi, tôi cẩn thận nắm thẳng em của mình đặt vào cái khe ướt đầm của con nhỏ và từ từ trượt vào cái lỗ chật hẹp. Con nhỏ oằn mình một cái, kéo tôi xuống rồi ôm chặt không buông, người con nhỏ không ngừng run rẩy. Nói thật chứ ngày nào chúng tôi cũng làm mà con nhỏ nhìn vẫn mát thế này. Tôi từ từ nhấp nhẹ rồi nhanh dần lên. Không gian yên ắng, ngoài tiếng da thịt chạm nhau và tiếng rên rỉ gọi cảm của con nhỏ...

Bướm con nhỏ bắt đầu dần co thắt lại, mặt mũi nó đại đi. Ngộ thật nhỏ lần nào cũng ra trước tôi cả, nhìn nó thờ hồn hểnh thấy mà thương luôn. Tôi vén tóc mái nó lên, hôn lên trán nó một cái, cái trán cũng ẩm mồ hôi luôn rồi.

- Ráng chút nữa thôi.

Tôi bắt đầu nhấp nhanh hết cỡ. Lưng con nhỏ ưỡn lên, gồng mình, ôm chặt lấy tôi. Thằng nhỏ xuất ra ồ ạt như bắn tên lửa vậy. Con nhỏ dần thả lỏng tay và buông tôi ra, nằm đó hít không khí. Tôi rút thẳng em ra, tinh dịch nằm gọn trong cái áo mưa. Tôi tháo ra rồi đem đi dục. Con nhỏ đã đắp mền lại rồi cơ đấy. Tôi cũng lên nệm nằm với con nhỏ luôn, dù sao trời cũng khuya rồi không ngủ thì ngồi làm gì nữa.

- Em mệt quá ngủ trước đây.

Nói rồi con nhỏ ôm chặt lấy tôi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ luôn. Đáng lẽ mấy cảnh như này trong phim hay trong truyện thì phải nằm tâm sự với nhau thêm chứ nhỉ. Tôi hôn nó một cái rồi cũng ngủ luôn lúc nào không hay.

Khoảng lờ mờ sáng tôi bị giật mình dậy, con nhỏ vẫn nằm ngủ say sưa kế bên tôi. Cái mặt nó ngủ nhìn xinh vcl ấy. Tôi nghe bên ngoài có tiếng bước chân, vì hành lang là sàn gỗ, đã vậy cái chỗ này cũng cũ kỹ hết cả rồi nên cho dù có bước cẩn thận như thế nào cũng dễ dàng gây ra tiếng động. Tiếng bước chân càng gần với phòng tôi, tôi nhanh chóng ngồi dậy mặc ngay cái quần vào, nhưng cũng nhẹ nhàng tránh làm em nó thức giấc, đắp mền lại cho em nó kéo lại bị đưa nào đang rón rén ở ngoài kia nhìn thấy cái cơ thể trắng muốt này nữa. Tôi vớ ngay con dao nhét vào sau lưng và cầm khẩu súng lên, đứng ngay phía sau cửa phòng phòng thủ.

Cái tay cửa đang xoay xoay nhẹ nhàng, chắc thằng này đang dùng mấy cái vật nhỏ nhọn để phá khóa. Thằng ngu nào lại rón rén gây chuyện với tôi vào gần sáng thế này, coi như nó đeo coi ngày rồi. Cánh cửa từ từ mở ra, là một thằng đàn ông. Khi mở cửa cánh cửa đẩy ra che mắt tôi luôn nên thằng ngu này đeo biết. Nó rón rén đi lại gần phía chỗ con nhỏ đang ngủ, tay cầm con dao. Tôi nhẹ nhàng đi lại gần sau lưng nó, dí cây súng sát vào cổ thằng đó. Nó giật mình bất động, từ từ quay đầu lại. Tôi tịch thu cây dao trên tay nó rồi giờ ngón trỏ để lên môi mình, tay vẫn cầm cây súng chia vào mặt nó.

- Suyt... Nhẹ nhàng bước ra khỏi đây, không cần biết có phải tiếng động gây ra hay không, nếu con nhỏ mà tỉnh dậy thì tao giết ngay lập tức.

Thằng đó ngoan ngoãn nghe theo lời tôi, từ từ đi ra, tôi vẫn cầm cây súng chia vào đầu và đi theo nó ra ngoài. Không quên ngó em nó một cái, con nhỏ vẫn đang ngủ say, tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Tôi bảo nó đi chuyển ra khỏi chung cư. Tôi quăng cho nó cái chìa khóa xe bảo nó leo lên chiếc Buick Limited của tôi, dĩ nhiên tay vẫn luôn phải chia súng về phía nó rồi.

- Nổ máy đi, chạy xa khỏi đây, bất cứ đâu cũng được và không cần phải dùng xe.

Thằng đó mặt mày chau lại như bắt nắn với tôi vậy ấy. Thực sự tôi chưa từng gặp nó bao giờ, chẳng biết nó chui vào phòng tôi làm cái quái gì nữa. Thằng đó bắt đầu đập ga, tôi thì cứ ngồi kế bên nó, một tay chống cằm lên cửa sổ xe một tay chia súng vào đầu nó.

- Mày lên đến nhà tao làm gì?

- Mày còn nhớ người mà mày giết cách đây một tháng không? Ông tỷ phú.

Chuyện đã lâu rồi, đã vậy tôi giết cũng khá nhiều người, làm thế nào mà nhớ nổi ai với ai kia chứ.

- Nói rõ ra xem nào.

- Lúc tao về nhà thì phát hiện ông đã bị giết lả lổ trên giường. Tao điều tra từ từ thì biết chính mày là người đã giết chết ông. Tao muốn chính tay tao phải là người giết chết mày đấy thằng chó!

Thằng này tuổi chắc chỉ cỡ nhỏ Bren là cùng, nhìn cái mặt hiền hậu non choẹt thế này mà tính đi giết người sao.

- Cái gã mà mày nói là gì của mày?

- ÔNG LÀ BA TAO!

Thằng nhóc bắt đầu cắn chặt môi, mắt cũng đỏ hoe lên. Người ta nói đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn đúng thật đấy, nhìn vào mắt nó tôi có thể biết thằng nhóc này đang oán hận tôi đến tận xương tủy luôn ấy.

- Tao nhớ rồi, thằng già biến thái tính chơi con ghê tao. Mày vì ông mà đến tận đây để giết tao thôi à?

- Tôi không cần biết ông như thế nào! Chính ông đã nuôi lớn tôi, tôi cần phải trả thù cho ông!

Bộ thẳng nhóc này là công tử bột hay sao ấy, nếu là người bình thường việc đầu tiên là họ sẽ báo cảnh sát chứ nhỉ, thẳng này lại chắc bị nhiễm ba cái truyện tranh nên đâm ra ảo tưởng sức mạnh hay sao ấy. Tôi chẳng muốn tìm hiểu nữa, biết như vậy thôi đã đủ rồi. Thằng đó cứ lái xe chạy mãi trên một con đường, hai bên đều là rừng cây, cũng tốt. Tôi bảo nó dừng xe lại, tấp vào và lôi nó xuống xe.

- Muốn giết thì giết đi!

Thực sự tôi cũng muốn giết nó cho yên chuyện, mà nhớ lại con nhỏ Bren bảo tôi đừng có giết người nữa, chẳng hiểu sao lại muốn nghe theo lời con nhỏ ghê. Tôi đi chuyển mũi súng về phía đuôi của nó rồi bắn một phát. Thằng nhỏ khụy xuống, mặt nhăn nhó vì đau, máu từ từ chảy ra thấm cả cái quần jean của nó. Tôi tiến lại ngồi xổm trước mặt nó.

- Tao cũng muốn giết mày cho khỏi rách miệng, nhưng thấy mày còn khá trẻ, bồng bột quá nên thôi tha cho mày đấy. Đừng đại gì mà kiếm tao lần nữa không tao cho mày đi theo thằngba mày luôn đấy.

Nói rồi tôi đứng dậy chui vào xe, mặc kệ thằng đó ngồi bẹp ra đấy một mình ôm cái chân. Vừa lái xe vừa ưu tư. Tôi đã quá thoải mái với cuộc sống hiện tại mà quên mất mấy việc nguy hiểm đang dần tìm đến chúng tôi. Trời cũng sắp sáng rồi, tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, may quá con nhỏ vẫn đang ngủ. Tôi ngồi nhìn nó, không khỏi lo lắng. Nếu lúc này tôi mà không tỉnh dậy, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì nữa...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ghen

• BRENNAS POV

Tối qua ngủ được ngon quá trời luôn. Tôi vươn mình ngó qua bên cạnh, anh vẫn nằm đó, cái tay vất lên che cặp mắt lại. Tôi quay qua ôm lấy anh, tự dưng thấy phần dưới anh cộm cộm, anh mặc quần lúc nào vậy nhỉ. Mà tôi lại không để tâm lắm vì nghĩ chẳng có chuyện gì nghiêm trọng cả. Bỗng anh trở mình ôm chặt lấy tôi.

- Anh dậy rồi hả?

- Dậy cũng được một lúc rồi thưa cô.

Tuy mở miệng nói nhưng mắt anh vẫn nhắm nghiền. Tôi vói tay lấy cái điện thoại xem giờ. Bất ngờ thật, hôm nay là sinh nhật tôi, chả biết anh có biết không nữa, chắc là không đâu vì tôi cũng chưa bao giờ nói cho anh biết cả, tôi cũng quên không hỏi ngày sinh của anh luôn. Tôi đặt điện thoại xuống, chui vào lòng anh, choàng tay ôm anh rồi bắt đầu làm trò nhõng nhẽo.

- Anh này, biết hôm nay ngày gì không?

- Không.

Giọng anh lừ đừ nghe chán gì đâu ấy. Mà cũng phải thôi, từ đó đến giờ chúng tôi luôn sống một mình, chẳng biết đến ba cái sinh nhật hay lễ lộc là gì cả. Chỉ từ khi quen anh tôi cũng mới bắt đầu hứng thú với những thứ này thôi.

- Bữa nay đi chơi với em nhé?

Anh cứ nằm đấy nhắm chặt con mắt, ừ với chả hừ. Chắc phải đợi anh ngủ dậy tôi mới nói chuyện với anh được quá. Tôi ngồi dậy, mặc ngay cái áo với xỏ ngay cái quần vào rồi chui vô nhà tắm đánh răng rửa mặt luôn. Chưa biết anh có đồng ý ra ngoài với tôi không mà tự dưng tôi hào hứng quá trời. Chẳng cần đi đâu ghê gớm lắm, chỉ cần được ra ngoài cùng anh là được, lâu rồi bọn tôi cũng đã chẳng đi đâu cùng nhau. Tôi bước ra khỏi nhà tắm, anh vẫn nằm một đống ôm chặt cái gối, như con nít vậy. Rõ ràng hôm qua anh cũng ngủ sớm lắm mà chả hiểu sao nay nhìn anh mệt dữ vậy luôn. Tôi tranh thủ đi làm sẵn bữa sáng cho anh.

- Mông em lòi ra kia.

Tự dưng anh ta thốt lên cái câu đó làm tôi cũng giật hết cả mình, tưởng anh đang ngủ chứ. Tôi nhanh chóng kéo cái quần xuống. Cái ống quần vừa rộng vừa ngắn nữa, nằm như ảnh nhìn từ dưới lên chắc chắn sẽ thấy rồi. Mà tôi cũng không muốn bỏ vì mặc nó ở nhà khá là thoải mái.

Ảnh ngồi từ từ dậy ngáp một cái dài thiệt dài. Bây giờ cũng chín giờ rồi còn đâu. Tôi phải kiểm cơ hội rủ anh đi chơi mới được.

- Anh! Hôm nay ra ngoài với em nhé?

- Chắc không được, tối nay anh bận rồi.

Mặt tôi nặng xuống, hụt hẫng gì đâu. Mà cũng lạ thật, hơn tháng nay anh luôn ra ngoài buổi tối, tối tận khuya mới về. Người thì cứ nồng nặc mùi bia, thỉnh thoảng tôi có ngửi được trên người anh mùi nước hoa của phụ nữ, nhưng mà tối nào anh cũng làm đầu óc tôi thăng thiên nên tự dưng quên bồng hết mấy vụ đó luôn. Mà với tính của anh thì khi tôi hỏi chắc chắn anh sẽ không nói. Tôi không tin anh có người ngoài vì anh không phải loại mê sắc, vừa lạnh lùng lại thô lỗ, xấu xa... thì ai mà chịu anh. Bằng chứng là việc có một con nhỏ đẹp như tôi nằm kề bên suốt mấy tháng nhưng đầu óc thì cứ luôn nhớ về con người yêu cũ đấy thôi. Khó khăn lắm anh cũng mới chịu abc xyz với tôi đó chứ, cho nên có lẽ tôi không cần phải lo lắng về vụ ngoại tình đâu.

- Hôm nay là sinh nhật em. Lâu rồi mình không đi chơi cùng nhau, bữa nay đi với em được không?

Anh gật đầu rồi thở dài một hơi, cái mặt lại cau có nhìn phất phơ. Cũng phải mất tận mấy phút anh mới gật đầu được một cái. Trong lòng tôi vui quá xá, cái miệng không ngừng nhoeo ra cười.

- Thế em muốn đi đâu?

- Đâu cũng được, chỉ cần đi cùng với anh là được.

Thế là tối hôm đó anh cùng tôi đi vào thị trấn kiếm chỗ để chơi, tôi vui vẻ khoác chặt lấy tay anh không muốn buông, anh thì cứ ngoảnh mặt nhìn đất không à chả có tí cảm xúc nào cả. Chúng tôi chỉ đi bộ thôi, chủ yếu là tôi muốn được đi cạnh anh là nhiều.

- Anh muốn uống không?

- Cũng được.

Đi một hồi lâu mới cả chân thì tôi chỉ anh vào quán Purl. Định kéo anh vào thì bỗng dưng anh đứng khựng người, nắm tay tôi lại rồi bảo đi chỗ khác chơi. Không biết trong đó có gì hay sao mà anh lại tránh né như vậy. Tôi hỏi anh thì anh chẳng chịu nói gì cả, mà đó giờ hầu như anh cũng rất hiếm nói cho tôi biết anh nghĩ gì. Tôi nghĩ cũng chẳng có gì quan trọng nên cũng đồng ý kiếm chỗ khác. Tôi ngoảnh đầu ra đi được vài bước thì đột nhiên có một chiếc xe hơi quẹo đầu vào hướng quán Purl. Cái cửa sổ xe từ từ mở ra, một đứa con gái. Phải nói là cô ấy đẹp thiệt đẹp luôn, nhìn sành điệu hết sức.

Cổ mở cửa bước xuống xe, nhìn về phía chúng tôi rồi bắt đầu la lớn tên anh lên. Tôi giật mình, nhìn mặt anh, anh chẳng thèm quay đầu lại ngoảnh cô ấy. Con nhỏ tự dưng chạy ào lại đẩy tôi ra rồi ôm chầm lấy anh. Tôi đứng ngay đó, chẳng biết nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào anh với vẻ mặt khó hiểu và ghen tuông.

- Bữa nay anh tới sớm thế? Vào trong đi nay em chơi xả láng với anh luôn!!!

Anh đẩy người con nhỏ ra, vẻ mặt của anh nhìn cũng không gì là khó chịu lắm.

- Hôm nay tôi bận rồi.

Con nhỏ quay sang nhìn tôi, mở to mắt ra soi tôi từ đầu đến chân, từ chân lên đầu. Khiêm nhã vcl ấy.

- Ai đây anh?

Hỏi rồi nó choàng lấy tay anh như thể tôi mới chính là người thứ ba ấy. Tôi cũng đang dần điên tiết lên, cần một lời giải thích từ anh. Cũng may anh có lấy tay con nhỏ ra khỏi. Nhưng mà cái cách nói chuyện của hai người họ thiệt là ả ý quá thể luôn. Cứ như họ quen thân với nhau lắm vậy ấy. Tôi không thể đợi thêm nữa, nhanh chóng kéo tay anh, chau mày lại rồi hỏi:

- Ai vậy anh?

- Chị là bạn gái anh đó em! Em gái anh hả Nathan?

Cái đó ả gì vậy? Con ả biết đang sửa cái gì không vậy? Anh mà không lên tiếng chắc tôi nhào vào giết con ả ngay và luôn quá.

- Bạn gái cái đó! Nhỏ này gái ngành, trong bar thôi.

Con nhỏ cầm tay anh lắc lắc, nhong nha nhong nhoeo nhìn phất phơ lắm luôn.

- Nay sao anh giới thiệu phũ phàng thế hả!

- Còn không phải sao?

Thiệt chứ cho dù anh có nói như thế nào, bây giờ trong cái tình huống trớ trêu này tôi đích thực là người thứ ba rồi. Hai người họ liên tục trêu chọc nhau, cười nói với nhau, anh thì lại chẳng bao giờ như vậy với tôi cả. Tự dưng lòng tôi nặng nề xuống, muốn đi về thẳng nhà luôn...

- Anh, em muốn đi về.

- Thế để anh về chung với em

Cái con đi đó cứ khoác chặt lấy tay anh, dí cái cặp buôi năm roi đó vào cạ cạ như hứng tình. Bây giờ mà có con dao ngay đây tôi cũng chém ngay mà theo ngay hai quả buôi đó xuống. Cái giọng nhào nhoẹt cứ như đang hiếp dâm thính giác ấy.

- Lỡ tới rồi thì ở lại chơi với em tí đi!

Tại sao anh lại lưỡng lự kia chứ... Tôi thực sự muốn biết rõ giữa họ có quan hệ gì. Tại sao lại thân với nhau như vậy...

- Em tự về được không?

Tôi thực sự không ngờ anh có thể thốt ra câu đó luôn cơ đấy. Con nhỏ đó đối với anh lại quan trọng hơn tôi à? Đã vậy hôm nay lại là ngày sinh nhật của tôi nữa. Nhưng mà bây giờ tôi cũng chẳng muốn nói nữa, mệt mỏi lắm, nếu anh đã quyết định như vậy thì thôi.

Tôi cười nhẹ một cái làm như chẳng có chuyện gì hết rồi xoay người tự mình đi về. Đi vài bước tôi ngoảnh đầu lại nhìn bóng dáng anh. Hai người họ quay lưng trở vào quán, đi cạnh nhau cứ như một cặp trời sinh vậy... Con đi đó cứ ôm chặt lấy cái tay anh làm gì không biết, bộ tay anh làm nó n*ng vậy sao. Nghĩ lại mấy cái mùi nước hoa trên áo anh khá giống với con nhỏ lúc nãy, cả tháng nay anh lại hay đi uống buổi tối tối tận khuya nữa. Chẳng lẽ hai người họ ngày nào cũng lên lút gặp nhau sau lưng tôi sao? Quá nhiều câu hỏi, quá nhiều nghi vấn trong đầu tôi. Tôi thực sự chẳng muốn nghĩ tới nữa. Tôi quay đầu lại và đi thẳng một mạch về nhà luôn.

Hôm nay là cái ngày đeo gì mà xui ghê luôn. Tôi vừa đi vừa tự hỏi mình không biết trong lòng anh thì tôi là gì... Vừa đi vừa thờ dài, lại chẳng thể ngưng suy nghĩ con phò đồ với anh hiện giờ đang làm cái gì, không biết có đụng chạm da thịt hay làm gì quá trớn không...

Về tới nhà sức lực tôi như cạn hết sạch luôn, cố gắng lết từng bước lên, mỗi bước đi cứ như đang trút giận vào cái cầu thang vậy.

Vừa định mở cửa phòng thì tự dưng có ai đó từ phía sau dùng một cái khăn bịt mũi tôi lại. Tôi cố gắng chống cự được một lúc, đầu óc mệt mỏi dần, mắt mờ cũng chẳng nổi, trong cái khăn có thuốc mê. Chẳng biết anh có đi kiểm tôi không, không biết anh có lo lắng cho tôi không...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ích kỷ

• NATHAN'S POV

Ngồi ngó con nhỏ ngủ được một lúc thì tôi cũng mệt quá nên lại cố ngủ tiếp. Ngủ được thêm cũng khoảng hai tiếng thì con nhỏ ôm chầm lấy tôi làm tôi giật mình tỉnh cả giấc. Nói là tỉnh nhưng mắt thì vẫn cứ nhắm chặt thôi.

- Anh dậy rồi hả?

- Dậy cũng được một lúc rồi thưa cô.

Rồi chả biết con nhỏ bị gì mà tự dưng rúc vào lòng tôi, con nhỏ lại chẳng mặc gì trên người cả. Mới sáng ra mà con nhỏ đã làm cái bộ dạng như thể làm đánh thức cả thằng nhỏ của tôi luôn. Dù nhắm chặt mắt nhưng tay thì vẫn có thể cảm nhận được, người con nhỏ mịn thấy ớn, cơ thể mà không một mồi là tôi thật nó ngay rồi.

- Anh này, biết hôm nay ngày gì không?

Nói thật chứ tôi chưa bao giờ để ý đến ngày gì với ngày gì cả, mệt lắm. Đối với tôi thì ngày nào cũng như nhau thôi.

- Không.

- Bữa nay đi chơi với em nhé?

Giờ tôi chỉ muốn nướng thêm tí nữa thôi nên chỉ ừ hừ cho có. Tối qua có thằng điên lên tới nhà và phá giấc ngủ của tôi, tôi cũng đã mệt lắm rồi. Mà tôi cũng không tính cho con nhỏ biết, không thôi nó lại lo lắng nữa. Bỗng cảm giác như con nhỏ đứng dậy ra khỏi nệm, tôi mở hé mắt ra thấy nguyên cái bàn tọa với con bướm múp rụp của con nhỏ trên đầu luôn. Nó đang lom khom lượn lắt đồ để mặc vào. Tôi đang nằm còn con nhỏ thì lại đứng, cái góc nhìn này có thể giết chết người đấy chứ chẳng đùa.

Khoảng ba mươi phút sau tôi mở dần mắt ra thấy con nhỏ đang loay hoay cái gì đó dưới bếp, chắc làm bữa sáng. Con nhỏ đứng cũng chẳng xa chỗ tôi ngủ lắm, cái quần nó ngắn cùn cùn, ống quần thì rộng phát khiếp lộ hết cả hàng họ ra.

- Mông em lòi ra kia.

Con nhỏ giật mình, luống cuống kéo cái quần giống, mặt đỏ lừ như quả cà chua. Tòì từ từ ngồi dậy, ưỡn vai rồi ngáp một hơi thật dài.

- Anh! Hôm nay ra ngoài với em nhé?

Từ lúc gặp nhỏ Katy bây giờ tự dưng tôi có cái thói quen tối nào cũng muốn tới bar gặp nó.

- Chắc không được, tối nay anh bận rồi.

Mặt con nhỏ sưng lên, nét buồn bã rõ ra trên mặt luôn. Nghĩ lại thì ngày nào tôi cũng ở nhà từ sáng tới tối với nó rồi còn gì. Bọn con gái khó hiểu thật đấy.

- Hôm nay là sinh nhật em. Lâu rồi mình không đi chơi cùng nhau, bữa nay đi với em được không?

Tòì ngồi lưỡng lự, gãi gãi đầu. Bất ngờ vcl luôn. Tôi chưa bao giờ hỏi tới ngày sinh của nó cả. Chắc nay nên đi với nó một ngày cũng được. Tôi gật đầu một cái. Con nhỏ cười toe toét ngay. Chỉ như vậy thôi mà nó vui thế cơ à?

- Thế em muốn đi đâu?

Con nhỏ tiếp tục nẫu, cái mông cứ lắc qua lắc lại. Bây giờ tuy không nhìn được mặt nó nhưng cũng hiểu nó đang vui cỡ nào qua giọng nói của nó.

- Đâu cũng được, chỉ cần đi cùng với anh là được.

Thế là tối hôm đó tôi với nó ra ngoài, mà ngộ thật nó không muốn đi xe, chỉ muốn đi bộ. Mỗi chân cm, do sinh nhật nó nên chiều tí cũng không sao. Con nhỏ cứ ôm chặt cứng cái tay tôi không buông.

- Anh muốn uống không?

Tòì thì chẳng biết chỗ chơi nhiều, con nhỏ lại chẳng nói nó muốn đi đâu. Nên chúng tôi cứ đi lòng vòng tới khi con nhỏ gợi ý điểm đến thì thôi.

- Cũng được

Đi một hồi tôi không nhận ra mình đang đi đâu, đang đi hướng nào luôn. Đột nhiên con nhỏ chỉ tay về phía bar Purl. Tôi sững người, là chỗ của nhỏ Katy. Tôi nhanh chóng bảo em nó đi chỗ khác kéo lại có rắc rối, con nhỏ đứng tròn xoe mắt nhìn tôi một hồi, cũng may nó không hỏi gì, cũng đồng ý đổi địa điểm

Vừa quay ra đi được mấy bước, bất ngờ xe nhỏ Katy quẹo vào quán. Cửa kính từ từ được kéo xuống. Thôi ăn lól rồi, đảm bảo nhỏ Katy đã thấy, bây giờ mà chạy thì chả khác nào bảo bản thân đang ngoại tình cả, còn làm nhỏ Bren hỏi tới nữa.

Nhỏ Katy bước xuống xe, vẫn sexy xinh đẹp như mỗi ngày. Nhỏ vẫy vẫy tay kêu lớn tên tôi. Tôi tự mình rước lấy phiền phức cmnr. Nhỏ Bren ngược lên nhìn tôi như đang chờ đợi một lời giải thích. Chưa thoát được lời nhỏ Katy chạy ào tới xô nhỏ Bren ra. Trời má nó vô duyên, nhỏ Bren chắc cũng bật công tắc cuồng sát rồi.

- Bữa nay anh tới sớm thế? Vào trong đi nay em chơi xả láng với anh luôn!!!

Bộ con nhỏ này đui hay nó đang cố tình giả bộ không thấy nhỏ Bren vậy trời. Hành động của con nhỏ tôi cũng chẳng còn lấy làm lạ nữa, nó gặp trai lúc nào chả thế, kê cái gái hay giới tính thứ ba thì nó cũng đều cư xử vậy thôi, chỉ cần nhà nó đẹp hết ngai ngừng, đẹp hết mấy cái duyên đi, cái gì nó không làm...

- Hôm nay tôi bận rồi.

Đột nhiên nhỏ Katy quay qua nhìn nhỏ Bren, nó sẫm soi nhỏ như một sinh vật lạ vậy đấy. Rồi quay cái mặt nai tơ, chai lý đấy ra hỏi tôi:

- Ai đây anh?

Nhỏ Katy hỏi rồi choàng lấy tay tôi, thiệt chứ chẳng hiểu nó ngu thật hay giả ngu nữa. Tôi chưa kịo nói gì thì nhỏ Bren cũng mở miệng ra hỏi luôn.

- Ai vậy anh?

Vừa mở cái mồm ra chưa kịp thoát ra được một chữ nhỏ Katy nhảy luôn vô hòng tôi.

- Chị là bạn gái anh đó em! Em gái anh hả Nathan?

Cái tình huống trở trêu gì đây? Nhỏ Bren mở to mắt ra nhìn tôi rồi trừng mắt lên nhìn nhỏ Katy. Bây giờ mà tôi không lên tiếng chắc ở đây sẽ có máu đổ mắt.

- Bạn gái cái đó! Nhỏ này gái ngành, trong bar thôi.

Con nhỏ cầm tay tôi lắc lắc rồi làm nũng. Thiệt chứ mỗi khi nhìn cái mặt con nhỏ này tôi không thể nhịn cười được. Quen biết nhỏ Katy cũng lâu rồi tôi cũng chưa từng thấy con nhỏ buồn bao giờ. Từng biểu cảm, từng lời nói, những tin nhắn... của nó tôi đều cảm thấy nó lúc nào cũng vui vẻ làm tâm trạng tôi cũng vui theo.

- Còn không phải sao?

Tôi tự dưng quên luôn nhỏ Bren mà cứ đứng đó nói chuyện cười cợt với nhỏ Katy. Tới khi nhỏ Bren lên tiếng tôi cũng mới nhớ ra nhỏ còn ở đây.

- Anh, em muốn đi về.

Đường về cũng nguy hiểm, để con nhỏ đứng đây lâu cũng không được kéo nó thịt nhỏ Katy mất.

- Thế để anh về chung với em.

Nhỏ Katy là chen ngang tụi tôi tiếp.

- Lỡ tới rồi thì lại chơi với em tí đi!

Không ngờ cũng có ngày tôi lại bị dính vào giữa hai cái lựa chọn vô lý này. Thực sự thì tôi muốn ở lại nói chuyện với nhỏ Katy hơn. Nếu là tôi ngày xưa thì không ngần ngại ở lại ngay với nhỏ Katy rồi, tôi luôn ưu tiên chọn cái mình muốn trước. Nhưng nay tôi lại lưỡng lự, chẳng hiểu vì sao. Do tôi lo lắng cho em ấy sao? Dù cho có nghĩ như vậy, nhưng tôi cũng đã quyết định ở lại với nhỏ Katy.

- Em tự về được không?

Con nhỏ Bren cười nhẹ một cái, rồi quay mặt đi luôn. Nhỏ Katy ôm chặt tay tôi và kéo vào trong. Tôi liếc nhìn lại em, em nó đi thẳng nột mạch luôn không quay lại nhìn tôi, bộ em nó thật sự không ghen à? Tôi cũng quay mặt đi vào cùng nhỏ Katy. Nhỏ đẩy tôi vào một góc của quán rồi ấn tôi ngồi xuống ghế luôn.

- Anh ngồi đi! Uống gì em gọi cho nè?

- Bì, như mọi khi.

Nhỏ hí ha hí hửng, đáng đi cứ đứng đưa cặp mông qua lại, to thiệt, mà tôi vẫn thích kiểu mọi thứ vừa vặn như nhỏ Bren hơn. Con nhỏ mang bì ra rồi ngồi ạch xuống kê bên tôi. Nó lúc nào cũng chỉ mặc mấy bộ bó sát để lộ gần hết body ra, tôi nhìn riết mà ngán luôn.

- Nay nhỏ đó bạn gái anh hả?

Tôi còn không biết có thể gọi nhỏ Bren như thế không nữa. Sống chung, đụng chạm, làm tình... nhưng giữa chúng tôi vẫn có khoảng cách, tôi chẳng thể hiểu tại sao tôi vẫn cảm thấy khó khăn khi nói chuyện với nhỏ Bren nữa.

- Chắc vậy.

Con nhỏ tùm tùm cười xoay người qua bên tôi, áp cái mặt vào sát mặt tôi thủ thủ:

- Vậy là chưa chắc đúng hơn? Vậy là em cũng có cơ hội hả?

Tôi né mặt ra rồi cười, nhỏ này sao cứ thích trêu tôi thế nhỉ.

- Cô làm gì có cửa.

Con nhỏ trề môi ra rồi bày đặt làm vẻ giận dỗi.

- Hừ! Anh chẳng phải tới nào cũng tới gặp em đó sao?

Tự dưng thấy nhỏ dễ thương ghê, tôi cũng trêu lại nó.

- Có lẽ cô cũng có cơ hội đấy.

Rồi nhỏ tự nhiên chồm dẹo ngồi lên người tôi. Hai tay nó kéo mặt tôi và hôn tôi một cái. Mùi son con nhỏ thơm như kẹo vậy. Tự dưng tôi lại bị nhỏ lôi cuốn, con nhỏ luồn lườn qua miệng tôi, tôi cũng hôn lại con nhỏ luôn... Hai tay tôi cũng bắt giắc rà xuống mông con nhỏ, vừa mềm vừa to. Cặp ngực ép sát vào người tôi, không có chỗ chừa.

Đột nhiên hình ảnh khỏa thân sexy mỗi đêm của nhỏ Bren hiện ra trong đầu làm tôi giật mình đẩy mặt nhỏ Katy ra. Mặt nhỏ cũng hơi ửng đỏ, chắc nó n*ng cmnr. Hôm nay là sinh nhật nhỏ Bren mà tôi lại bỏ nó một mình rồi ngồi ôm gái ở đây. Cũng cảm thấy bản thân có lỗi, nhưng tôi lại cố gắng phủ nhận mọi thứ bằng sự ích kỷ của mình. Hình ảnh nhỏ Bren lúc nãy làm tôi tự dưng hưng quá trời, muốn về gặp nhỏ ngay.

Tôi diu nhỏ Katy xuống ghế, thanh toán tiền rồi vội chạy đi. nhỏ Katy níu tay tôi lại, cái vẻ mặt thèm khát nhìn chăm chăm tôi, nó có thể chơi với mọi thằng mà.

- Anh về sớm vậy? Ngồi với em một lúc nữa đi.

- Bữa khác đi, giờ tôi bận rồi.

Nói rồi tôi phui tay nhỏ ra, chạy vội về nhà. Vừa lên tới phòng vội vàng mở cửa ra. Phòng tối thui, nhỏ Bren không có nhà khuya như vậy nó còn có thể đi đâu chứ. Khu này cho dù ban đêm hay ban ngày đều nguy hiểm cả. Tôi cố gắng gọi con nhỏ nhưng số máy đã khóa, tôi bắt đầu lo lắng. Bỗng dưới chân đạp trúng vật gì đó, khom lưng xuống lùm lên, là chìa khóa phòng của nhỏ Bren. Nếu chìa khóa ở đây tức là nhỏ có về nhà rồi. Chìa khóa rớt trước cửa phòng vậy thì chắc chắn nhỏ đã gặp nguy hiểm.

Tôi vò đầu bứt tóc, cố gắng suy nghĩ xem là do ai. Nhớ ngay ra cái thằng Jame có bảo nếu không chuyển nhà thì tui nó sẽ bắt lại nhỏ Bren.

Tôi vội vàng chạy lên tầng của thằng Jane, đập cửa liên tục không ngừng. Giọng thằng Jame vọng ra khắp tầng:

- ĐM GIỜ NÀY THẮNG CHÓ NÀO CÒN GỖ CỬA PHÒNG TAO?!

Cánh cửa từ từ mở ra, tôi dùng tay đẩy mạnh cửa rồi nhào vào đâm thẳng mặt thằng Jame một cái.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phát hiện

• NATHAN'S POV

Tôi xông vô, xách cổ nó đứng dậy, dùng cây súng đang cầm trên tay chĩa vào cằm nó. Cho dù bây giờ không cần nhìn vào gương tôi cũng biết trong mắt tôi bây giờ chắc cũng nổi gân hết rồi.

- Nhỏ Bren đâu?

- ĐM sao tui bây có chuyện gì cũng kiếm tao hết vậy? Tao đếch biết!

- Mà có camera gắn xung quanh tòa chung cư này, hành lang chỗ tao cũng không ngoại lệ đúng không? Bật lại cho tao.

- ĐM bỏ ra cái đã thằng chó!

Tôi giằng con giận xuống, buông nó ra nhưng tay thì vẫn cứ chĩa súng vào nó. Thằng đó lại ngay chỗ mấy cái tivi nhỏ xíu lồi thò, tua lại khoảng thời gian nhỏ Bren vẫn đang đứng trước cửa phòng.

Nhỏ bị một người đàn ông đánh thuốc từ phía đau rồi lòi đi.

- Đây thằng chó đó không phải người của bọn tao. Bây giờ cút được chưa?

Tôi biết gã này, là thằng thư sinh lần trước lên vào nhà tôi. Bây giờ nghĩ lại thật hối hận khi đã tha mạng cho nó. Tôi quay lưng nhanh chóng chạy ra ngoài thì thằng Jame đột nhiên gọi lại.

- Này! Tao đã nói với mày rồi, đứ có nghiệp ngập đầu như mày thì người ở bên cạnh chắc chắn sẽ là mục tiêu của nhiều thằng khác. Mày mà còn giữ nhỏ lại, nhỏ càng gặp chuyện.

Lời thằng Jame nói không sai. Đây là lần thứ hai con nhỏ gặp nguy hiểm rồi. Để giữ an toàn cho nó thì chỉ còn cách rời khỏi con nhỏ. Nhưng việc ưu tiên bây giờ là mạng con nhỏ về an toàn đã.

Tôi lên xe chạy nhanh tới nhà của thằng nhóc đó. Từ lúc giết chết lão già biến thái đó tới giờ thì tôi vẫn còn nhớ rõ địa chỉ của lão. Nhà lão khá xa, mất cũng tận ba tiếng đồng hồ lái xe lặn. Nhưng tôi cũng cố gắng đạp ga nhanh hết mức có thể.

Chạy khoảng hai tiếng bất ngờ số nhỏ Bren gọi lại. Tôi cuống cuống bắt máy lên. Muốn nghe được giọng con nhỏ, muốn biết được con nhỏ có đang an toàn hay không.

- EM ĐANG Ở ĐÂU?!

- Em không sao cả.

Giọng nhỏ vẫn khỏe mạnh, vẫn an toàn, chẳng bị làm sao cả. Lòng tôi nhẹ nhõm hơn được một chút. Con nhỏ bảo tôi đến căn nhà hoang đường xyz. Tôi trấn an con nhỏ, bảo con nhỏ đợi tôi rồi cúp máy chạy thẳng một mạch tới đó.

Cũng phải mất thêm mười lăm phút mới đến. Tôi xuống xe, chạy ào vào trong. Con nhỏ bị buộc tay ra phía sau, miệng bị dán băng dính, nhưng nhìn nét mặt con nhỏ không có vẻ gì là đang sợ hãi.

Thằng ôn con đó ôm con nhỏ lại, kẻ sát dao vào cổ nhỏ rồi bảo tôi quăng khẩu súng qua. Vì sự an toàn của nhỏ, tôi phải miễn cưỡng làm theo.

Tâm trạng tôi lúc này cực kì bất loạn, bình thường sống một mình khi chính bản thân lâm vào nguy hiểm tôi còn chẳng biết lo lắng sợ hãi là gì. Vậy mà bây giờ một người khác không phải mình đang gặp nguy hiểm tôi lại sợ hãi không yên.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phát hiện (2)

• BRENNNA'S POV

Tôi tỉnh dậy trong một căn phòng khá là gọn gàng sạch sẽ, đầy đủ tiện nghi. Chỉ là cửa phòng đã bị khóa. Chẳng biết ai nhốt tôi ở đây, chẳng biết họ muốn làm gì... Tôi chẳng hiểu tại sao trong lòng tôi lại chẳng có một chút sợ hãi nào, rất bình tĩnh. Phòng cũng chẳng có được một cái cửa sổ nào để ngó ra ngoài. Điện thoại thì cũng mất luôn.

Khoảng ba mươi phút sau thì cửa phòng đột nhiên mở ra, một gã đàn ông trạc tuổi tôi, nhìn cũng khá là hiền lành thư sinh. Nhưng chẳng hiểu tại sao lại bắt tôi tới đây.

Hắn bước vào, trên tay cầm một cốc nước lọc, nhưng mà chả biết nó có bị bỏ gì vào không nữa. Hắn đặt ly nước xuống bàn rồi bảo tôi uống đi, về mặt hắn lúc này cũng bình tĩnh y chang tôi vậy.

- Anh là ai?

- Chắc cô còn nhớ người mà đã bỏ một số tiền lớn ra mua cô về chứ?

Làm sao tôi có thể quên được, ngày hôm đó là ngày đặc biệt trong đời tôi mà, là ngày đầu tiên mà cái gã Nat xấu xa thịt tôi.

- Tôi là con trai ông.

Không thể nào tin vào những gì vừa được nghe. Một gã đàn ông biến thái bệnh hoạn lại có một cậu con trai nhìn hiền lành thế này.

- Anh muốn gì?

Tên đó thở dài một hơi, khuôn mặt vẫn rất bình tĩnh.

- Lần trước cái tên ở cùng cô đã bắn vào chân tôi một cái, bây giờ còn chưa lành đây này. Nếu cô thực sự quan trọng với anh ta, thì thôi sẽ giết cô thay vì giết hắn.

Tôi thực sự chẳng hiểu tên này đang nói gì, không đầu thân rõ ràng gì cả, chỉ nói có mỗi khúc đuôi không.

- Vì sao?

- Tên người yêu cô giết ba của tôi. Một người rất quan trọng với tôi. Có lần tôi cố gắng giết lại anh ta nhưng đã thất bại. Nghĩ lại giết cô thì vừa dễ dàng, vừa khiến cho cái tên đó sống trong đau khổ còn không bằng chết.

Chỉ vì một gã đàn ông bệnh hoạn mà lại đi kiếm chuyện với cái gã Nat, một tên chuyên giết người như giết gà, chẳng biết ông ta quan trọng với tên nhóc này cỡ nào mà phải quyết sống chết với gã Nat. Tôi còn không biết bản thân có quan trọng với anh không nữa mà tên này lại dám khẳng định gã Nat sẽ đau khổ vì tôi.

Tôi im bất, chẳng biết phải nói gì nữa. Rồi đột nhiên hắn đưa điện thoại lại cho tôi, bảo tôi gọi gã Nat. Tôi cầm lấy, nhưng thực sự chẳng muốn gọi. Còn chẳng biết tới qua anh có về nhà không. Tôi sợ rằng hiện giờ anh đang ngủ cùng con phò đó, tôi sợ khi gọi anh sẽ phải biết điều đó...

- Tại sao cô không gọi? Chẳng phải cô muốn thoát khỏi đây sao? Gọi đi rồi bật loa ngoài cho tôi.

Tôi vẫn cầm chặt trong tay cái điện thoại, sợ sệt khi nghe thấy giọng anh. Nhưng trong cái tình huống chó đẻ này kiểu gì tôi cũng phải gọi. Tôi cũng muốn biết liệu anh có quan tâm tôi không, trong lòng anh có tôi không..

Tôi bật màn hình lên, bấm số. Tiếng chuông đổ, chưa được vài giây thì nhanh chóng có người bắt máy. Giọng nói hót hải, hơi thở hỗn hển, là anh Nat.

"EM ĐANG Ở ĐÂU?!"

Tôi thực sự chẳng biết mình đang ở đâu cả, liền đánh mắt qua nhìn tên thư sinh.

- Bảo hần tới nhà hoang đường xyz.

Anh nghe rõ, rồi bảo tôi đợi anh, anh sẽ nhanh chóng tới đó. Tôi vừa vui vừa buồn, chẳng rõ cảm xúc hiện giờ là gì.

- Cô uống nước đi, tôi không có bỏ gì vào đâu. Còn nữa, lúc này cô ngắt tôi có bảo bác sĩ kiểm tra cô, cơ thể cô cần bồi bổ nhiều hơn đấy. Xong thì xuống nhà gặp tôi.

Thật kỳ lạ, nếu tên này có ý định giết tôi thì tại sao lại nói với tôi những vấn đề này? Bỏ tôi có bệnh hay sao mà cần bồi bổ. Tôi không suy nghĩ nữa, cầm ngay ly nước uống hết một hơi luôn. Chẳng biết vì sao linh cảm tôi bảo rằng tên này không phải người xấu.

Tôi xuống nhà, anh ta đưa tôi vào một chiếc xe hơi, chờ đến điểm đã hẹn gã Nat. Cứ nhìn anh ta tôi không khỏi thắc mắc tại sao lại tốt, nhẹ nhàng với tôi như vậy.

- Đây tôi hỏi anh việc này được không?

Anh ta vẫn tiếp tục lái, mặt lạnh tanh, im bất.

- Nếu có ý định giết tôi tại sao lại lo cho sức khỏe tôi?

Anh ta vẫn ngậm chặt miệng, chẳng nói năng gì cả. Tôi cũng ngồi im đấy, chống cằm ngó ra ngoài xe. Chẳng cảm thấy mình giống tù nhân gì cả.

Đến điểm hẹn, anh ta nhẹ nhàng trói tay tôi ra phía sau. Anh ta có dao, súng trong tay mà, tôi kháng cự cho ăn lộn à. Anh ta lấy băng keo dán chặt miệng tôi lại rồi ngồi đó đợi gã Nat. Mười lăm phút sau anh tới thật, hót hải chạy vào. Anh thực sự có quan tâm tôi sao?

Tên thư sinh kéo tôi lại, kề sát dao vào cổ tôi.

- Đừng im đấy, quãng súng mày qua đây.

Gương mặt gã Nat trông khá là căng thẳng, nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giận dữ

• BRENNAS POV

Tôi thực sự chẳng bao giờ nghĩ mình cũng có ngày lại lọt vào cái tình huống giống như trong phim thể này. Cho dù vậy thì tôi vẫn chẳng cảm thấy sợ hãi một chút nào cả. Mặt gã Nat thì cũng dần bình tĩnh lại rồi.

- Làm sao thì mày mới thả người?

Cái tên đang ghi chặt tôi cũng bình tĩnh đến kém. Nó kề sát cái dao trên tay vào cổ tôi. Bỗng cảm thấy hơi đau một chút rồi, cảm giác cần cổ bỗng nhột nhột như có giọt nước đang chảy dài trên đó vậy, khỏi đoán cũng biết là tôi đã bị chảy máu rồi.

- Tao không có gọi mày ra để trao đổi. Tao gọi mày ra để cho mày chứng kiến người quan trọng của mày chết, giống như tao vậy.

Chẳng biết sao anh không thèm nhìn vào mắt tôi được một lần nào cả. Anh đứng thẳng người, thờ một hơi dài rồi nhìn vào cái tên đang ôm chặt tôi. Tôi cũng lấy làm lạ, nếu mà tên này muốn giết tôi cho gã Nat xem thì phải làm liên chứ sao cứ đứng đối thoại với gã Nat mãi. Tôi cảm giác tay hần dần thả

lông ra, nhưng cũng không có nghĩa là hấn buông tôi. Tên này ghé sát vào tai tôi thì thảo:

- Thực ra tôi chưa từng cắt cổ con gà nữa chứ đừng nói tới việc giết người. Tôi nghĩ tôi có thể giết cô, nhưng mà tôi chẳng thể làm được. Khi tôi thả lỏng tay, cô hãy quật người mà chạy đi nhé...

Tôi bất ngờ, mở to mắt và quay qua một bên nhìn hấn ta. Nếu bây giờ tôi mà chạy ngay thì cái gã Nat chắc chắn sẽ nhanh chóng lao tới giết chết cái tên này ngay lập tức. Cách anh ta đối xử với tôi tôi chắc chắn anh ta lại không phải người xấu. Nhưng lại chẳng thể hiểu nổi hấn ta đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

Tôi chỉ có khoảng mấy giây để lựa chọn chạy đi hoặc ở lại. Cái gã Nat đó có thể ích kỷ làm những gì anh ta muốn, thì tại sao tôi lại không thể ích kỷ mà vì bản thân làm điều mình muốn chứ. Tôi muốn được ở bên cái tên Nat xấu xa đó.

Anh ta thì thào vào tai tôi một câu nữa:

- Còn nữa, cô nhớ ăn uống nhiều lên nhé.

Nói rồi anh ta thả lỏng tay, tôi vội vàng trở mình, chạy nhanh đến chỗ gã Nat. Anh phản ứng rất nhanh, vừa thấy tôi chạy khỏi tên đó anh liền lao tới, rút con dao sau lưng ra và đâm thẳng một nhát vào người tên đó. Tôi quay mặt lại nhìn anh ta, chưa đầy năm giây tên đó đã gục xuống đất. Tôi đứng trời tròng ngay ra đó, cảm xúc hỗn loạn, khó tả... Lúc này mặt anh trông thực sự rất đáng sợ, tôi chưa từng thấy cái vẻ mặt đó trước đây bao giờ, cứ như một con người khác vậy. Mắt tôi tự dưng lại cay lên và nhòe đi, người hơi run rẩy. Anh đứng dậy, đi về phía tôi, ôm chặt tôi vào lòng, tôi cũng dần lấy lại bình tĩnh. Anh tháo băng trên miệng tôi, cúi trối cho tôi, thở dài một hơi. Anh rờ tay lên cần cổ tôi, máu chảy rồi, nhưng chẳng nhiều, tôi cũng chẳng còn cảm giác đau nữa.

- Ngoài cái vết trên cổ này ra tên đó chưa làm gì em chứ?

- Em không sao.

Anh chẳng nói gì nữa, kéo tay tôi nhanh chóng rời khỏi đây. Tôi hát nhẹ tay ra, cố gắng bình tĩnh nói:

- Anh ra trước đi, đợi em một lát thôi.

Anh nhìn tôi một lúc, không nói gì rồi quay lưng đi. Tôi tiến lại gần tên đó. Lòng bỗng cảm thấy thương tiếc... Lòng ngực còn thấp thỏm, anh ta chưa chết hẳn. Tôi ngồi xồm xuống, nhanh chóng móc điện thoại ra gọi xe cứu thương, không hiểu sao tôi lại cảm thấy anh ta thật tội nghiệp. Bất ngờ anh ta quơ tay hát văng điện thoại tôi ra.

- Không cần gọi đâu.

Tôi cũng bất ngờ, rồi điềm tĩnh trở lại.

- Có thể nói tôi biết mọi chuyện không?

Anh ta cười nhẹ một cái, anh ta có nụ cười rất đẹp, hiền lành. Tại sao một người như thế này lại lâm vào hoàn cảnh chó đẻ này chứ.

- Đúng là ba tôi là một gã khốn nạn, nhưng chỉ với người khác. Ông ta thương yêu tôi, nuôi nấng tôi, là người thân duy nhất của tôi... Tôi nghĩ rằng chỉ cần giết cô có thể trả thù được tên đó, nhưng tôi vẫn không thể xuống tay với người vô tội được...

Tôi biết anh ta đang nói bằng cả tấm lòng, bằng những sức lực cuối cùng, tôi thì chỉ biết giương mắt nhìn trong nỗi tiếc.

- Anh có thể cho tôi biết tôi bệnh gì không? Có nghiêm trọng không?

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt long lanh, trong sáng làm sao. Anh ta nở một nụ cười nhẹ với tôi.

- Không nguy hiểm, nhưng sẽ gây rắc rối cho cô. Cô sẽ sớm biết thôi...

Nói rồi mắt anh ta từ từ nhắm lại, trên môi vẫn nở nụ cười đó. Anh ta thực sự đã được ra đi trong thanh thản. Tôi đứng dậy, quay người và trở ra chỗ người tôi yêu đang đợi tôi.

Trên đường về chúng tôi chẳng nói với nhau một lời nào. Tôi thì cứ chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ, anh thì cứ chăm chăm vào việc lái. Chẳng biết nên bắt đầu với chuyện gì, chuyện của con phò kia hay là chuyện tôi gặp nguy hiểm,... Chỉ mới có một đêm thôi mà cảm giác gặp anh thật xa lạ, bối rối,...

- Em không muốn hỏi gì sao?

Bộ ảnh đọc được suy nghĩ của tôi hay sao ấy, đúng là tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Nhưng còn chẳng biết anh có chịu trả lời không, cũng chẳng biết câu trả lời của anh có làm tôi thất vọng không nữa.

- Không.

- Nhìn coi có giống em không muốn không.

Tôi thở dài một hơi, quả thật tôi chẳng thể giấu được cảm xúc của mình. Tôi yêu anh điên cuồng, chỉ muốn biết rõ trong lòng anh thực sự có tôi không...

- Tôi qua anh có làm gì không?

- Làm gì là làm gì?

Tôi cứ nhìn ra cửa sổ nên chẳng biết cái biểu cảm của anh bây giờ trông như thế nào. Mà chẳng lẽ tôi phải hỏi huych toet ra là hai người có làm tình không à? Xấu hổ chết mất. Tôi quyết định chọn im lặng... Nhưng đó là lý trí tôi chọn vậy, còn con tim tôi thực sự muốn nghe câu trả lời từ anh.

- Làm chuyện người lớn.

- Anh không phải loại người bạ ai cũng chơi hết.

Anh nói thế thì tôi nghe thôi chứ làm sao tôi có thể bỏ qua được việc anh bỏ mặc tôi đi với con đó chứ.

- Hôm qua cũng là lỗi do anh, anh bỏ mặc em để đi với con nhỏ đó nên em mới bị nguy hiểm.

- Thế anh xin lỗi là được phải không?

Tại sao anh có thể khô khan, cục lõc tới như vậy chứ. Tôi bức bối, quay qua nhìn anh. Anh thì vẫn cứ chường cái biểu cảm tình bơ đó ra nói chuyện như thể tôi mới là người sai vậy.

Hiện tại chúng tôi đang chạy trên một con đường khá vắng, hai bên đều là rừng cây. Tôi thò tay qua và bẻ vô lăng sang một bên. Anh cũng phản ứng bất ngờ không kịp tôi. Chiếc xe loạng choạng chạy vào ven rừng và đâm sầm vào một cái cây. Dù sao anh chạy với tốc độ cũng không cao nên tôi mới dám bẻ vô lăng. Chiếc xe dừng lại, bị móp nhẹ ở phần đầu. Anh tức giận quay qua lớn tiếng với tôi:

- Em làm cái chó gì vậy?! Có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?!

Tôi không trả lời, cũng mặc kệ lời anh nói. Tôi chồm qua ôm anh, hôn điên cuồng vào bờ môi đó. Anh cũng chẳng từ chối tôi, anh ôm chặt lấy tôi và ngã ghế xe về phía sau...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chiếc ô tô chật hẹp (18+)

Anh khiến cho cô như ngất đại đi bởi cô bị chìm ngập trong da thịt rất nồng mùi đàn ông của gã Nat, anh thấy cô khẽ rướn người lên đón nhận nụ hôn của anh ta. Bây giờ anh có thể cảm nhận được chính xác tình yêu trong sáng mà cô dành cho anh ta, chỉ tiếc là sẽ có lúc phải rời xa cô để cô khỏi phải vướng vào vũng lầy trong cuộc đời hắn.

Giờ thì cô và hắn chạm sát vào người nhau trên cái ghế ô tô chật chội, cô thấy anh đang hăm hở cời từng cái cúc áo của mình. Khi cái nịt ngực bên trong lộ ra, lúc cô vẫn chưa kịp làm gì thì đã thấy hắn kéo tuột xuống lộ ra một bên ngực mon môn đầy đặn của cô. Anh ta cúi xuống dùng lưỡi bao trọn cái đầu ngực nhỏ xinh của cô, cuồng nhiệt và đầy đam mê.

Những bàn tay hắn như có điện, sờ đến chỗ nào cũng khiến cho phần da thịt chỗ đó của Bren bị kích thích đến cực độ. Hắn đã kéo cái khoá quần của cô ra hết cả rồi, bàn tay hắn thọc thẳng vào cái quần lót sa tanh bên trong, hắn hài lòng khi tay hắn có cảm giác ướt át. Bren là người đi vì cô như bị chìm trong những trò mon trón điệu nghệ mà gã Nat chả lạ lắm gì mỗi khi vào cuộc với đàn bà. Hắn quá kinh nghiệm còn cô thì vẫn quá ngây thơ và non nớt trong chuyện ái ân.

Gã Nat đã tụt cái quần của cô ra khỏi hai chân. Hắn hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô khi hắn làm điều đó, cả cái ô tô chật chội chỉ còn có những tiếng thở của cả hai người, gã Nat đã có thể cảm nhận được mùi da thịt nồng nàn của người yêu qua khứu giác. Cái nịt ngực bị bứt phũ phàng ra khỏi người, thân trên của cô đã phô bày trần trụi trước mặt anh ta. Ánh sáng mờ mờ của đèn đường khiến cho làn da trắng ngần của cô càng trở nên huyền ảo, chưa bao giờ anh thấy việc làm tình với đàn bà lại có ý nghĩa và tuyệt vời như bây giờ.

Không gian chật chội của ô tô khiến cho gã Nat không thực sự thoải mái khi đưa người yêu vào cuộc, nhất là sự non nớt của cô càng khiến cho cả hai thêm lúng túng. Chiếc xe đậu nơi vệ đường vắng vẻ, cũng may bây giờ chỉ khoảng ba bốn giờ sáng, những ánh sáng mờ mờ bên trong chỉ đủ cho anh có thể chiêm ngưỡng thân thể cô. Hắn hoàn toàn yên tâm lột truồng cô bỏ của hắn, nơi này vốn dĩ rất ít người qua lại vào giờ này hơn nữa chiếc xe hắn đã được dán ni lông đen lên lớp kính vì thế bên ngoài dù có xe cộ đi qua cũng không thể nhìn thấy bên trong chuyện gì đang xảy ra được.

Bren ngượng chín người khi hắn áp miệng vào hai đầu ngực hơi nhỏ nhưng rất quyến rũ, anh ta đã được chiêm ngưỡng đàn bà rất nhiều nhưng hắn cũng

không khỏi hài lòng khi thấy bầu ngực tròn trịa săn chắc, không quá to nhưng đủ đầy đặn để khiến cho đàn ông ngây ngất.

Ngày trước khi mới gặp cô, anh lúc đầu cũng chẳng có cảm xúc gì với cô bởi lúc đó cô trông gầy guộc, mảnh dẻ chứ không có da có thịt như bây giờ, mặc dù cũng không đến nỗi xấu đau đớn, cũng xinh xắn đẹp đẽ. Có lẽ là do mấy lần trước anh thổi cái của nợ ấy vào người mà cô nàng mới phồng phao hẳn lên như thế. Anh nghĩ bụng trong lúc vẫn không ngừng mơn man đôi tạo vật diệu kì trên ngực cô, người ta vẫn nói con gái một khi đã trở thành đàn bà thì những bộ phận thâm kín của cơ thể phát triển rất nhanh, có lẽ cũng có cái lí riêng của nó.

Bàn tay anh ta len lỏi một cách thuần thục, cho dù có nhắm mắt hẳn vẫn có thể cời tuột hết vại vóc trên người cô như người ta bóc một chiếc bánh bằng sự rành rẽ đầy kinh nghiệm. Ánh sáng lờ mờ khiến cho hẳn không nhìn được kĩ nét mặt của cô cho dù hai người đã gần như không còn khoảng cách. Anh ta hiểu tính nết cô tuy thỉnh thoảng có ngu ngốc, quậy phá nhưng cũng vốn rất dằm thắm kín đáo, nay chắc cô phải yêu hẳn lắm mới dám dạn dĩ bắt đầu mọi thứ. Hẳn đủ lọc lõi để nhận ra hơi thở của cô đã dần dần trở nên gấp gấp hơn, với những ngón tay như có ma thuật, chẳng khó gì để anh ta đưa nàng dấn lạc đường bước theo hẳn đi vào cõi mộng.

Thân thể của cả hẳn và cô đều chẳng còn gì che đậy, hẳn mỉm cười tinh quái khi nhận ra ánh mắt nồng thắm của Bren tuy cô cố giấu không muốn hẳn biết cô đang nhìn trộm vào những bộ phận trên cơ thể hẳn mà trên cơ thể cô không có. Chính cái khác biệt ấy trên cơ thể anh ta đang căng cứng, hẳn hiểu tại sao nó lại ngóc đầu lên kinh khủng đến như thế, ngay lúc này hẳn cảm nhận được sự khác lạ rất tuyệt vời toả ra từ cơ thể loà loà của cô đang bày ra cho hẳn tha hồ chiêm ngưỡng. Anh ta nhấn nha thưởng thức như một tay chơi đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật của tạo hoá. Cặp ngực vừa vạm vỡ, khuôn mặt cân đối, mái tóc dài thật dài và đen láy tuyệt đẹp, cái eo thon thả, làn da không một tí vết trơ lằng run rẩy... đây hứa hẹn, tất cả đều đã và sẽ thuộc về hẳn.

Hắn đặt cô ngồi dựa lưng vào ghế trong lúc hẳn nửa đứng nửa quỳ phía trước, tuy là hơi chật nhưng cuối cùng anh ta vẫn tìm được cách thích hợp để làm những việc cần làm. Hẳn khẽ kháng ban hai chân cô ra, cánh cửa màu đỏ hồng dần dần đến thiên đường đã hiện ra trước mắt hẳn ta, hẳn nghe thấy tiếng khúc khích nũng nịu của cô khi hẳn đặt bàn tay lên chỗ thâm kín, từ từ vén hai mép kín lên, thoát tiên là hai múi thịt săn dầy bên ngoài, sau đó mới tới hai múi lớp bên trong, mềm và ướt. Anh ta không nghe được rõ ràng tiếng rên của cô vì cô chỉ khẽ bật lên những tiếng vô thức phát ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn kiều diễm.

Anh ta xoa nhẹ lên cửa tuyệt mật của người yêu như một cách động viên cô, hẳn sắp làm chuyện đó, lần này thì mới thực là cái chuyện mà hẳn mòn mỏi chờ đợi. Anh ta muốn chuẩn bị kĩ càng về tâm lí cho cô trước khi đóng cọc vào trong người cô, dù sao hẳn biết cô vẫn còn ngây thơ không khác gì một nàng trinh nữ cho dù cũng đã qua tay hẳn. Những lần trước, kể cả lần đầu tiên hẳn phá trinh của cô thì hẳn cũng không có cảm giác chăm chú như lần hẳn chuẩn bị đút cái đàn ông của hẳn vào nơi tuyệt mật của cô như lúc này. Không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, hẳn ấn mạnh cái vật dài ngoẵng ấy của mình thám hiểm thật sâu bên trong con đường ẩm ướt mà cô đã dạn ra cho hẳn, cô cũng đã bắt đầu hoà nhịp với anh ta.

Hắn để cô nửa nằm nửa ngồi ra cái ghế còn mình thì quỳ gối trong lúc nhấp, cũng may thẳng nhỏ đúng vừa tầm cái ghế nên hẳn có thể dễ dàng điều khiển vào ra theo ý muốn. Làm tình theo kiểu này hẳn thấy cũng thoải mái, cơ thể của hẳn không bị hay đè lên bụng, lên ngực của cô, cô không phải chịu sức nặng từ cơ thể cũng khá to con của gã nên cô cũng thoải mái hơn trong lúc cho hẳn làm cái chuyện ấy. Bren choàng hai tay ra sau ôm lấy hông hẳn trong lúc hẳn nắc nhen dần vào, bàn tay cô siết chặt khi hẳn cong người phóng tinh khí vào bên trong. Ngâm cái dương v*t đã mềm đi trong nơi tuyệt mật đó một lúc lâu sau khi xuất tinh, anh ta mới thêm rút ra rồi quăng người ngồi lên ghế bên cạnh. Hẳn thấy cô rút chiếc khăn tay từ trong ngăn tủ xe ra, cẩn thận lau cho hẳn trước rồi mới lau đến mình. Hẳn nhìn cô cẩn thận kéo cả lớp da quy đầu hẳn để lau thật kĩ những bọng khí còn dính lại, cô cũng làm việc tương tự thật kĩ càng đối với cái chỗ của mình. Bất ngờ cô thốt ra một câu khá bạo dạn mà trước đây gã Nat chưa từng được nghe, làm hẳn ta cũng bất ngờ không ngớt.

— Anh có muốn làm chuyện đó với em thêm một lần nữa không, em chiều anh nhé...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Người bạn cũ (18+)

Nghe được câu đó chẳng hiểu sao thẳng em gã Nat lại ngay lập tức thức giấc. Cô khẽ kháng không chờ đợi câu trả lời của anh, đúng hơn có lẽ cô thấy xấu hổ vì sự dạn dĩ của mình nên không dám nghe hẳn trả lời, dù có cũng đã kịp nhìn thấy anh ta nở nụ cười mãn nguyện. Cô chủ động leo lên ngồi trên đùi anh, thân hình cô lọt thỏm trong lòng hẳn. Như có một phép tiên, thẳng nhỏ dằm vào đúng cái lỗ hang mà khi ngồi xuống trên đùi anh cô để lộ ra. Gã Nat ngây ngất bầu chặt lấy người tình, cô đang chủ động nhấp nhô trên cơ thể hẳn. Kể từ giây phút ấy, hình như những tiếng kêu khoái cảm của cô còn to hơn, át đi cả những tiếng phì phò và nghiến răng của hẳn, hẳn thấy yêu người đàn bà của mình biết bao. Với cô, hẳn đã có tất cả những gì mình cần. Giờ phút này thật tuyệt với hẳn, không chỉ gã giải toả được mọi nỗi bức xúc của cơ thể mà hẳn đã phá vỡ được sự e dè của người yêu trong chuyện ái ân, hẳn ta mỉm cười khi thấy cô nhắm nghiền mắt tiếp tục nhấp nhô trên bụng mình, đêm truy hoan của gã và cô hình như lúc này mới thực sự được bắt đầu.

Cô bỗng di chuyển chậm lại, thờ hồn hên, hai bắp đùi như mềm oặt đi sau khi đã gắng sức. Anh ta đưa hai tay nhấc cặp hông của cô lên rồi hạ xuống, hông anh cũng chuyển động dần. Cô ôm chặt vào cổ anh. Ngoài cái mùi hương gợi tình trên cơ thể cô, anh cũng đã ngửi được mùi thơm trên mái tóc dài đang xỏa rũ rượi của cô khi cô áp đầu vào vai hẳn. Anh dần nhấc hông cô nhanh hơn, cô cũng ghì chặt người vào anh hơn. Anh dùng hết chút sức lực cuối cùng xả ồ ạt những tinh hoa của anh vào trong cô. Cô ngồi im một lúc, đầu gối lên vai anh, thờ hồn hên như vừa mới đánh trận.

• NATHAN'S POV

- Nóng quá, em xuống được chưa?

Con nhỏ lắc đầu, mặc kệ thằng em tôi còn đang cắm sâu ở trong, vẫn ngồi ôm chặt lấy tôi không buông. Tôi cũng mặc kệ, ngồi hít lấy hít để không khí. Làm tận hai trận liên tiếp khiến tôi cũng muốn đừ cả người rồi mặc dù cũng không phải là vất kiệt sức lực. Tôi nhấc đầu nhỏ ra, hôn nhẹ nhàng lên cái bờ môi mềm mại đó.

Con nhỏ từ từ đứng dậy, thằng em đang được nhả ra từ từ. Bao nhiêu tinh hoa của tôi ở bên trong của con nhỏ chảy dài ra rớt lên cả đùi của tôi. Con nhỏ trở về ghế, lấy cái khăn tay vội vàng lau đi. Tôi cũng vớ tay lấy ngay cái quần mặc vào. Trời cũng gần sáng rồi, còn chẳng về thì tính ở đây làm tình mãi hay gì.

- Em mặc đồ vào đi.

Con nhỏ ngoan ngoãn mặc lại quần áo, ngồi im thin thít suốt cả chặng đường. Chỉ khi vào tới phòng rồi con nhỏ mới bắt đầu chịu mở miệng.

- Anh đừng gấp con nhỏ hôm qua nữa được không?

Nói thật tôi cũng hơi bất ngờ vì con nhỏ có thể nói thẳng thừng như vậy, nếu bình thường thì con nhỏ đã mặc kệ chuyện tư của tôi rồi. Thực ra tôi có thể không gặp lại nhỏ Katy, chỉ là đã quyết định đẩy nhỏ Bren ra xa khỏi tôi thì việc này có cần thiết nữa hay không. Nhưng tôi cũng không thể nói thẳng thừng với con nhỏ Bren được, với cái tính của nó thì tôi chắc chắn cho dù tôi có nói như thế nào thì nó cũng cố gắng ở lại bên cạnh tôi. Cách duy nhất tôi chỉ có thể nghĩ là đó là phải tự làm cho con nhỏ rời khỏi tôi.

- Em không cần bận tâm.

Con nhỏ đứng nhìn tôi một lát, cái vẻ mặt như đeo tin tưởng tôi, bắt an.

- Thật sao? Lúc này em ngủ được người anh có mùi nước hoa con ả đó. Con nhỏ đó đứng cách một tí thôi em đã ngủ được nồng nặc mùi rồi, thế anh giải thích cho em nghe sao cơ thể anh lại dính phải? Vô tình va vào nhau à?

Đúng là nhỏ Katy đó xúc nước hoa nồng nặc khắp người luôn, nhưng lúc này thật tôi chẳng để ý gì cả. Bây giờ cảm giác cứ như đi ngoại tình mà bị bắt quả tang vậy. Tôi còn chẳng biết được nhỏ Bren sẽ làm gì nếu nhỏ biết được giữa tôi và nhỏ Katy đã mém có gì rồi.

- Em thôi suy nghĩ vớ vẩn đi, anh mệt rồi. Anh ngủ.

Tôi cố gắng tránh né hết mức có thể. Tôi nằm vật ra nệm, cả đêm tôi chẳng có ngủ mà còn phải đánh hai trận với em nó nữa, mệt rã rồi luôn rồi. Tôi nhắm nghiền mắt lại, thật yên tĩnh, cũng may con nhỏ không hỏi tới chứ nếu không tôi bức bối lại cãi nhau nát cả cái phòng này lên nữa, nghĩ rồi tôi ngủ luôn lúc nào chẳng hay.

Khoảng giữa trưa tôi tỉnh dậy, ngủ chẳng đủ giấc gì cả, nhưng cũng không thể ngủ vô nôi. Đầu nhức như búa bổ, mở mắt ra thấy con nhỏ cũng đang ngủ say sưa luôn. Nhìn nó ngủ mà lòng cứ buồn mãi, sau này chắc mỗi lần mở mắt ra sẽ chẳng bao giờ có thể thấy con nhỏ nữa rồi. Tôi ngồi dậy, tính lấy gói thuốc làm một điếu thì chẳng còn nữa. Tôi nhẹ nhàng khoác ngay cái áo vào rồi đi ra ngoài.

Đi bộ khoảng mười lăm phút là có ngay cửa hàng tiện lợi. Vừa bước vào thì đem gặp ngay cái thằng 'bạn cũ' của tôi, Kai. Để ôn lại quá khứ một chút, ngày xưa thì tôi với thằng này có thể nói là chơi chung với nhau, cũng chẳng biết có phải gọi là chơi chung không hay chính xác hơn là hợp tác cướp bóc. Cứ cướp được bao nhiêu tiền chúng tôi đều chia đều cho nhau, còn hỗ trợ nhau trong việc phạm tội nữa mà. Chúng tôi tách rã nhau từ khi tôi quen con nhỏ Ivy. Rắc rồi hơn nữa nhỏ Ivy là người yêu của thằng Kai. Cả đời tôi thì toàn tạo nghiệp không chứ có biết yêu là gì đâu, cũng chẳng biết lòng dạ của con nhỏ Ivy lúc đó như thế nào. Nó quen thằng Kai nhưng trong khoảng thời gian chúng tôi 'chơi chung' với nhau con nhỏ cứ lên la lên lút quan tâm tôi... Có thể vì tôi chẳng nhớ nổi cảm giác được quan tâm, yêu thương là như thế nào nên lỡ trót xiêu lòng bởi nhỏ Ivy. Bây giờ thì rõ nó chỉ là một con khốn rồi.

Vào một đêm trăng thanh gió mát tự dưng nhỏ Ivy gõ cửa phòng tôi. Tôi cũng bất ngờ vì, con nhỏ lao vào ôm chầm tôi rồi bắt đầu khiêu khích thằng nhỏ tôi. Con nhỏ này thực sự khá giỏi trong chuyện ân ái, nó làm tôi một đêm lên tận chín tầng mây luôn chứ. Vào cái thời điểm còn non dạ này thì tôi cũng chẳng quan tâm đến việc con nhỏ thực sự nghĩ cái gì, chỉ biết chăm lo cho sự ích kỷ, ham muốn của bản thân thôi.

Trớ trêu thay lúc nhỏ Ivy xông vào thì tôi cũng đã quên mất luôn việc khóa cửa phòng. Chó đẻ hơn như mấy cảnh trong phim trong truyện, thằng Kai qua kiểm tôi để đi 'làm ăn' thì được một phen hoảng hồn tận mắt chứng kiến thân thể lửa lò cường tráng của tôi. Nói chứ nó chỉ để ý tới nhỏ Ivy đang lửa lò thôi chứ để ý tôi làm gì. Nhỏ Ivy thấy thế còn ôm chặt lấy tôi cứ như đang thêm dầu vào lửa vậy.

Nét mặt lúc đó của thằng Kai khá là bình tĩnh, tôi cũng chẳng có một chút biểu hiện nào vì chúng tôi vốn không phải là bạn, những kẻ xấu xa như bọn tôi thì việc quay lưng đâm nhau cũng là chuyện thường tình. Tôi lúc nào cũng luôn đề cao cảnh giác với tất cả mọi người kể cả với những người tôi 'làm việc' chung. Nó lặng lẽ quay đi, chẳng nói một lời, không một chút hành động bất mãn nào cả. Tôi cũng lấy làm lạ, nếu những tên côn đồ như thế này chẳng phải nhào và giết ngay tôi sao. Tôi cũng chẳng quan tâm, ôm chầm con nhỏ Ivy rồi ngủ luôn một mạch.

Kể từ lúc đó thì chẳng còn thấy tung tích thằng chó này đâu nữa. Bây giờ lại gặp nó xuất hiện ở đây, cũng đã hơn ba bốn năm nay rồi chứ đâu ít ỏi gì. Thằng chó đó đứng trước mặt tôi, vẫn kiêu ngạo như ngày nào. Nó hất mặt lên rồi nhếch mép cười, một nụ cười khá là 'thân thiện' để chào đón 'người bạn cũ' lâu năm không gặp. Tôi vẫn đứng im đấy nhìn nó, không chút biểu hiện nào. Nó tiến về phía trước và đi ngang qua tôi như người dưng. Tôi cũng mặc

kệ nó, lấy nhanh vài gói thuốc rồi ra về.

Đang trên đường về thì nhận được tin nhắn nhỏ Katy. Nó rủ tôi tới quán nó tối nay, cơ mà ngày nào tôi chả tới đó, việc gì nó phải rủ chứ. Một ý nghĩ điên rồ vừa chạy ngang trong đầu tôi lợi dụng nhỏ Katy để đẩy nhỏ Bren ra xa, kế hoạch này vừa tuyệt vời vừa ngu ngốc. Làm như thế chắc con nhỏ sẽ hận tôi cả đời quá, nhưng đâu phải có mình con nhỏ hận tôi, cả thế giới này dường như đều đã ghét tôi rồi, thêm con nhỏ nữa thì cũng đâu có sao.

Vừa mở cửa phòng ra thì đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, con nhỏ dậy từ lúc nào để chuẩn bị nhỉ. Tôi bước vào, đặt mấy gói thuốc xuống sàn rồi làm ngay một điếu. Con nhỏ chẳng nói năng gì, tôi cũng không biết bắt đầu từ đâu. Tự dưng cảm thấy cả hai xa lạ quá thể. Con nhỏ đặt tô com xuống trước mặt tôi, rồi nó cũng cặm cụi ngồi ăn không ngừng.

- Tối nay anh có việc ra ngoài. Em ở nhà cẩn thận đừng để xảy ra chuyện như hôm qua.

Con nhỏ chẳng thêm ừ hử, cứ liên tục ăn không ngừng. Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, kéo hết điếu thuốc rồi lại ăn cho xong tô com. Mùi vị này chẳng biết mai sau tôi có còn được nếm trái lại hay không nữa. Tâm trạng tôi bây giờ cũng chẳng thoải mái gì, tôi muốn nói chuyện với nhỏ Katy quá chừng, có lẽ chỉ có nó mới giúp tâm trạng tôi khá khả lên được thôi. Trời sắp tối là tôi phi ngay ra ngoài luôn.

Vừa bước vào quán đã thấy nhỏ Katy giơ tay vẫy vẫy tôi rồi, nhỏ này nó cứ làm mấy cái hành động như lâu lắm không được gặp tôi vậy. Tôi cũng được coi như là khách quen của nó, nó biết rõ mỗi lần tôi tới đây hay uống cái gì. Tôi không cần kêu thì ngay ngày hôm nay nó đã ngay lập tức giơ cái ly bia ra trước mặt tôi. Lòng dạ đàn bà thật khó đoán, kể cả với nhỏ Katy. Tôi đón nhận lấy ly bia và nốc sạch sành sanh một hơi luôn. Thiết nghĩ từ lúc gặp nhỏ Katy tôi cũng chưa từng có một giây phút nào đề phòng nó cả.

Bỗng thấy người hơi chóng mặt, cảm giác như bị bỏ thuốc vậy. Tôi chạy ào vào toilet nam, xối nước lên mặt liên tục nhưng vô ích. Mắt nhắm chặt lại, chẳng còn thấy gì nữa...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phai nhạt Buông bỏ

• BRENNAS POV

- Nóng quá, em xuống được chưa?

Tôi ôm chặt anh lắc lắc cái đầu. Khắp người cả hai chúng tôi bây giờ cũng nhễ nhại mồ hôi rồi. Nhưng mà tôi chẳng muốn rời khỏi anh một chút nào hết, mặc kệ thằng em của anh vẫn đang cắm chặt sâu bên trong tôi. Tự dưng cứ mỗi lần lâm trận xong là tôi lại thấy yêu anh quá thể. Tôi nhắm nghiền mắt. Thứ cảm giác khó tả này khiến tôi chỉ muốn nhắm mắt lại hoài. Tôi sợ tôi đang nằm mơ và nếu mở mắt, mọi thứ sẽ vụt tan biến thật nhanh. Bỗng anh nhấc nhẹ đầu tôi ra, đặt lên môi tôi một nụ hôn thật ngọt ngào. Giây phút này tôi thực sự cảm thấy mình quá đồi hạnh phúc đi. Chỉ muốn thời gian ngừng mãi như vậy.

Tôi đứng dậy và từ từ nhả thằng nhỏ của anh ra. Dòng t*ng trùng rót lên cả đùi anh. Tôi vội vàng trở về ghé lấy ngay cái khăn lau đi. Bây giờ tự dưng ngại ngùng quá trời quá đất, cảm thấy thật xấu hổ. Tôi không nghĩ mình lại có thể hứng đến nỗi bạo dạn ngồi lên người anh luôn chứ. Ảnh vớ tay lấy cái quần xỏ vào.

- Em mặc đồ vào đi.

Ảnh thiệt chẳng lảng mạn một chút nào cả, đáng lẽ sau bao nhiêu chuyện nguy hiểm ảnh phải an ủi tôi hơn chứ. Tôi cũng nhanh chóng lấy đồ mặc vào. Suốt quãng đường về ảnh cũng chẳng chịu nói câu nào cả, vừa hạnh phúc được chốc lát thì không khí lại nặng nề nữa rồi.

Nói chứ tôi vẫn không thể bỏ qua được việc ảnh cứ qua lại với con phò kia. Vừa về tới phòng, tôi bức bối đến khó chịu, đành phải mở lời trước.

- Anh đừng gặp con nhỏ hôm qua nữa được không?

Ảnh nhìn tôi một lát, tôi hi vọng nhận được câu trả lời mà mình đang mong đợi được nghe nhưng không. Lạnh lùng, khô khan, vô tâm,... Gương mặt ảnh chẳng có một chút cảm xúc nào cả. Nhiều khi cứ tự hỏi trong lòng ảnh thực sự có tôi không.

- Em không cần bận tâm.

Vậy tức là không cần phải lo vì ảnh sẽ không cấm sừng tôi, hay là tôi không được lo chuyện của ảnh? Lúc này ôm chặt ảnh, tôi có ngửi được mùi nước hoa phụ nữ. Tôi đảm bảo là mùi của con phò đó, vì đêm qua dù đứng cách không xa tôi cũng đã ngửi được mùi nước hoa trên người nó nồng nặc lắm rồi.

- Thật sao? Lúc này em ngồi được người anh có mùi nước hoa con nhỏ đó đó. Nó đứng cách một tí thôi em đã ngồi được nòng nặc mùi rồi, thế anh giải thích cho em nghe sao cơ thể anh lại dính phải? Vô tình va vào nhau à?

Ảnh nằm bẹp xuống nệm, chồm cái mền qua đầu, cố gắng tránh né mọi câu hỏi của tôi. Lòng tôi thực sự bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng... Tôi lo sợ rằng ảnh sẽ vì con nhỏ đó mà bỏ rơi tôi thêm một lần nữa. Nếu mà thực sự như vậy thì tôi cũng chẳng biết phải làm sao.

- Em thôi suy nghĩ vớ vẩn đi, anh mệt rồi. Anh ngủ.

Nếu ảnh đã không muốn nói, thì dù tôi có làm cách nào cũng không thể moi được bất cứ lời nào từ miệng ảnh. Cả đêm tôi cũng chẳng được ngủ, tranh thủ vào nệm ngủ một lát. Ảnh lại quay lưng về phía tôi, thật cô đơn. Tôi cũng chẳng dám ôm ảnh nữa, cứ thấy như ảnh đang cố gắng tạo khoảng cách với tôi vậy.

Tỉnh dậy thì cũng xé chiều rồi, lại chẳng thấy ảnh đâu. Trong đầu tôi cứ không thoát khỏi cái suy nghĩ ảnh đi gặp con phò đó, vừa ghen tức vừa lo lắng. Dù sao cả ngày nay ảnh cũng chưa ăn gì rồi. Tôi ngồi dậy đi vào gian bếp, làm tô cơm đợi ảnh về ăn vậy.

Vừa bắt tay được một tí thì ảnh về, vậy là tôi có thể yên tâm thoát khỏi cái suy nghĩ ảnh đi gặp phò rồi. Trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi nhiều. Tôi tiến tới đặt tô cơm trước mặt anh, nhưng anh chỉ cặm cùi vào cái điện thoại, kéo điều thuốc trên tay. Đạo gần đây tôi cũng hay thấy ảnh nhắn tin, nhưng chẳng thể kiểm tra được liệu có phải là con phò đó không. Chứ người như ảnh làm gì có bạn chứ.

- Tối nay anh có việc ra ngoài. Em ở nhà cẩn thận đừng để xảy ra chuyện như hôm qua.

Tôi khựng người, chẳng biết nói gì. Tôi biết chắc chắn ảnh đi gặp con phò đó, không thể sai được. Nhưng cần ảnh được hay sao chứ. Tôi im lặng, cặm cùi ăn cho hết tô cơm trên tay.

Suốt cả buổi tôi với ảnh cũng chẳng nói lời nào. Tối tới thì ảnh vẫn cặm như hén, đi thẳng một mạch luôn...

Ngồi trong phòng một mình mà tôi muốn bật khóc thật to. Tôi chẳng biết làm gì ngoài đọc sách và chơi điện thoại giết thời gian. Cũng chẳng dám nhắn tin hay gọi cho ảnh, có làm gì thì tôi biết chắc ảnh cũng cho là tôi làm phiền, chẳng thèm trả lời.

Ráng đợi ảnh tới tận một hai giờ khuya nhưng ảnh vẫn chưa về. Tôi cũng mệt quá, ngủ trước luôn cho rồi. Ngồi đợi chỉ thêm buồn thôi. Nằm nhắm mắt mà mấy cảnh tượng ảnh với con phò đó abc, thật kinh tởm. Trong lòng cứ lo lắng về vấn đề đó, nhưng tự an ủi bản thân rằng ảnh không phải loại mê sắc, sẽ không có chuyện đó đâu.

Hơn một tháng trôi qua.

Rồi cứ như vậy suốt, gần đây mọi thứ xung quanh tôi cứ rối tung lên. Anh cứ lẩn tránh tôi. Chúng tôi cũng không còn dễ dàng nói chuyện như trước được nữa. Thỉnh thoảng ảnh lại chán tôi đến nỗi đêm chẳng thèm về nhà. Tôi nghĩ bản thân mình có thể chịu đựng được mọi thứ, cố gắng hết mức để có thể ở bên cạnh ảnh. Nhiều khi thấy ảnh cũng hay nhắn tin, nhưng lại chẳng thể hỏi. Đêm nằm một mình trong căn phòng trống cô đơn, lo lắng từng đợt nhưng cũng chẳng dám gọi. Hôm nào ảnh ngủ ở nhà, thỉnh thoảng cũng rất muốn quan hệ để cố gắng hâm lại tình cảm với ảnh nhưng chẳng được. Ảnh bây giờ cứ như lúc mới gặp vậy đó, lạnh nhạt, thô lỗ,... luôn nằm quay lưng về phía tôi. Có lẽ anh không muốn làm người yêu tôi nữa.

Rồi cũng vào một ngày ảnh đang ngồi chơi game, tôi vẫn hay ngồi đọc sách, tôi dùng hết dũng khí để hỏi ảnh.

- Đạo này anh hay đi đêm vậy? Anh đi đâu thế?

Chờ đợi câu trả lời mà tay tôi lại run hết cả lên. Hai tay bấu chặt vào trang sách đến nỗi nhăn hết trang.

- Không phải việc của em

Cho dù tôi cố gắng cách mấy, có hỏi có nói như thế nào đi nữa cũng chẳng bao giờ nhận lại được câu trả lời mình mong muốn.

Tối nay ảnh lại ra ngoài nữa. Trong lúc ảnh đang tắm rửa chuẩn bị, tôi lên lấy khẩu súng của ảnh chạy đi kiếm thằng Jame. Tôi gõ liên tục vào cửa phòng nó. Biết rằng một đứa con gái như tôi mà lại chạy đi lung tung khắp nơi trong cái chung cư đầy bọn man rợ này là nguy hiểm, nhưng tôi cũng không thể ngồi yên mãi được. Tôi cần chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh này càng sớm càng tốt. Cánh cửa từ từ mở, thằng Jame mặt nhăn nhó lú cái đầu ra. Tôi chìa ngay cây súng vào nó.

- CDCM vợ chồng tụi bây suốt ngày chĩa súng vào người tao mãi vậy?!

Thằng này cái mồm nó cứ luyên thuyên suốt không ngừng.

- Lát nữa khoảng chín mười giờ tối, anh chờ tôi ra đây tí được không?

- Bỏ cây súng xuống rồi nói!

Tôi từ từ bỏ tay xuống, nhưng vẫn phải đề phòng nó. Tôi cũng không có nhiều thời gian, trước khi ảnh tắm xong tôi phải trở về ngay nữa.

- Anh chờ tôi theo dõi một người, tiền bạc tôi sẽ trả cho. Bây giờ tôi phải về. Nếu anh chịu thì khoảng chín mười giờ đầu xe ở dưới đợi tôi, đừng cho gã Nat thấy anh.

Nói rồi tôi cũng vội vàng chạy trở về phòng. Đặt cây súng trở lại vị trí cũ. Vừa về khoảng năm phút thì ảnh chuẩn bị xong xuôi. Tôi cố gắng thở một cách tự nhiên để không bị ảnh nghi ngờ, dù vừa mới chạy hi hục về.

Biết rằng dạo gần đây chắc chắn ảnh đi gặp con phò đó. Nhưng sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn. Nếu có việc gì bất mãn với tôi ảnh đều có thể nói thẳng. Đằng này lại cứ lên lút sau lưng tôi làm đủ việc đồi bại.

Vẫn như mọi đêm, ảnh đi ra khỏi nhà mà không thèm nói một lời luôn. Tôi vội vàng mang theo cây dao nhét vào sau lưng quần rồi đi theo sau ảnh, đợi ảnh lên xe bỏ đi rồi tôi cũng chui tọt lên xe thằng Jame. May cho tôi thằng này nó đồng ý giúp chứ nếu không tôi cũng chả biết lấy đâu ra xe để theo dõi ảnh nữa.

- Nay xong xuôi phải trả tôi một khoản hậu hĩnh đấy.
- Biết rồi biết rồi, chạy theo xe ảnh đi, cẩn thận đừng để ảnh thấy.

Nói rồi thằng Jame đạp ga chạy theo xe ảnh. Ảnh quẹo vào một quán bar, là quán của con phò đó. Thằng Jame tấp vào lề, cách đó đủ xa để quan sát. Tôi ngồi im trên xe, tay nắm chặt hai quả đấm, chẳng biết phải làm gì bây giờ.

- Cô theo dõi hần làm gì vậy?
- Không có gì, anh chỉ việc đợi rồi tiếp tục chạy ảnh là được.

Thằng Jame vì đợi quá lâu mà ngứa đầu lên ghề xe ngủ luôn. Tôi thì suốt mấy tiếng đồng hồ không rời mắt khỏi cái quán bar đó. Lo sợ, bồn chồn, nhưng vẫn tự an ủi mình rằng ảnh không hứng thú nhiều với sex có thể yên tâm. Nhủ thì nhủ vậy thôi chứ lo vẫn cứ lo.

Khoảng hai giờ sáng, hai người họ bắt đầu rời khỏi quán bar. Con phò đó tươi cười ôm eo ảnh, nét mặt ảnh cũng vui vẻ khoác vai con nhỏ đó. Kể từ lúc tôi gặp nguy hiểm, tôi cũng chẳng còn có thể nhìn thấy ảnh cười nữa. Cũng chẳng nhớ nổi lần cuối thấy ảnh cười là lúc nào. Nhìn hai người họ mà lòng tôi đau thật đau như bị đâm vậy. Hai người họ diu nhau lên chiếc xe của gã Nat. Tôi đập đập khua thằng Jame dậy.

- CLGT?! Tận thế à?!
- Nhanh chạy theo ảnh!

Thằng Jame chau mày lại, nhang chóng đạp ga chạy theo sau ảnh, vừa lái vừa chửi rủa tôi, nhưng tôi bỏ ngoài tai tất cả. Điều tôi để tâm bây giờ là chỉ có hai người bọn họ.

Xe ảnh đậu ở một khu nhà trọ, cách nhà chúng tôi không xa. Tôi bảo thằng Jame đợi ở đây rồi lên theo sau hai người bọn họ. Đoán đây chắc là chỗ ở của con phò đó.

Thấy hai người họ vừa đi vào phòng một hồi, tôi rón rén lại tính gõ cửa, bảo ảnh phải làm rõ mọi chuyện thì bị khựng lại bởi giọng nói của ảnh.

"Lần nào em cũng vẫn làm giỏi như thế nhì.."

Làm giỏi là làm gì? Bọn họ đang thực sự làm cái gì ở trong? Đối thoại của bọn họ tôi có thể nghe rất rõ ràng, tất cả mọi thứ. Còn có cả tiếng rên rỉ của con phò đó, tiếng va chạm da thịt của bọn họ... Tôi chẳng còn một chút sức lực nào trên tay để mà gõ cửa nữa. Mắt tôi cảm thấy cay thật cay, tôi nghiêng chặt răng lại, cố gắng dằn con khóc xuống. Tôi cứ đứng im đó, nghe rõ mồn một từ đầu đến cuối cuộc yêu của họ. Tôi như chết đi ở đó luôn rồi vậy.

Tôi cứ đứng như trời trồng ở đấy suốt hai tiếng, bên trong cũng đã im ắng rồi. Tôi móc điện thoại ra, gọi cho ảnh, cố gắng dùng cái giọng bình tĩnh hết mức có thể.

- Anh đang ở đâu?
- "Anh đang bận."

Lại nói dối. Giọng ảnh thật lạnh lùng, khác xa cách nói chuyện với con phò đó. Bất ngờ ảnh mở cửa phòng ra, tôi bây giờ cũng muốn làm rõ mọi chuyện lắm rồi. Tôi nhìn anh ta với cặp mắt đầy thất vọng.

- Em làm gì ở đây vậy?

Chẳng thể hiểu nổi tại sao thấy tôi gương mặt ảnh lại vẫn có thể tỉnh bơ như vậy được.

- Em hỏi anh mới phải.

Tôi đang chưa biết tiếp theo phải làm gì thì con phò đó đi ra, trên người chỉ quần đung một miếng vải che thân.

- Chuyện gì vậy anh?

Tôi nhìn chằm chằm vào nó như thể muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy. Con nhỏ cứ khấp nép đằng sau lưng ảnh khiến tôi càng sôi máu hơn nữa. Nhưng tôi

không phải tôi đây để đánh ghen, tôi muốn làm rõ mọi chuyện với anh. Anh đẩy vai con nhỏ vào trong, mà thiệt con nhỏ cũng thông minh phết. Nó mà ở lại đây lâu thêm tí nữa tôi chắc chắn sẽ thiệt chết nó ngay. Tôi tức tối, đánh liên tục vào người anh ta, không phải đánh yêu đâu, đánh như mấy bà chợ búa vậy đó. Tôi vừa đánh vừa văng mấy lời miệt thị anh và con phò đó. Đầu óc tôi lúc này hình như cũng chẳng còn tỉnh táo nữa, chẳng biết phải làm gì thì anh chụp tay tôi lại rồi cho tôi một bạt tai. Anh đánh mạnh đến nỗi làm tôi ngã luôn xuống sàn. Đúng là anh rất bạo lực, hung dữ nhưng mà tôi cũng chưa từng nghĩ có ngày anh đánh luôn tôi. Má tôi nóng rát lên, tôi ôm mặt đứng dậy nhanh tay rút ngay khẩu súng trong áo anh ra. Tôi luôn biết chỗ anh giấu vũ khí trong người mà.

Tôi chìa súng về phía anh, dùng ánh mắt đầy thất vọng nhìn. Kể cả một chút biểu hiện cũng chẳng có được trên gương mặt anh, điều đấy cũng khiến tôi đau đớn thêm. Tôi tiến tới phía anh, anh cũng thụt lùi vào trong. Con phò kia thì run rẩy ngồi ôm cái chân trên giường. Tôi tính chìa súng qua bắn cm nó ngay nhưng anh dường như đọc thấu được suy nghĩ của tôi. Anh chạy tới rồi ôm con nhỏ đó vào lòng, cái cảm giác đau đớn này mấy ai hiểu được.

- Em có thôi đi không?

Con nhỏ đó quan trọng với anh tới chừng nào mà anh cũng có thể liều mạng ra đỡ cho nó kia chứ. Ngay lúc này, tôi cũng muốn bóp cò bắn chết anh luôn cho xong. Tay tôi run run, bên tai cứ liên tục có tiếng thì thầm: "Ra tay đi, ra tay đi". Nhưng tôi không làm được. Trái tim, tình cảm của tôi không cho phép điều đó. Tôi không thể làm hại người tôi yêu. Ngu ngốc dùng hết tình cảm để yêu anh ta, nhưng rốt cuộc tôi chẳng nhận lại được gì cả.

- Anh sợ em làm tổn thương cô ta sao?

Tôi thực sự ghét con phò đó, nhưng lại hận anh nhiều hơn. Tôi chẳng muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa. Tôi bỏ tay xuống, quay ngoắt đi. Tường chừng anh cũng chẳng thêm theo tôi, nhưng theo thì cũng làm được gì kia chứ. Anh kéo tay tôi lại, tôi không suy nghĩ nhiều rút ngay con dao sau lưng ra đâm một nhát thật mạnh vào bờ vai anh, máu ứa ra, mặt anh cũng nhăn nhó. Tôi trừng mắt lên nhìn anh, ấn mạnh con dao vào sâu hơn nữa. Mọi chuyện đã tới nước này thì chẳng có gì có thể cứu vãn được nữa. Nếu anh đã vô tình như vậy, thì tôi cũng không khách sáo. Lúc này tôi đã chẳng thể kìm được nước mắt nữa, nó cứ thế mà tự động chảy dài trên má tôi.

- Anh không cần biện hộ cho những gì anh đã làm, tôi biết tất cả, tôi phải đi theo và tìm ra sự thật... Vậy nên hãy nói cho tôi biết anh có hạnh phúc không? Cảm giác đùa giỡn với tôi ra sao?

Anh ta nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt thật lạnh lẽo, anh không trả lời dù chỉ một chữ. Tôi đã quá thất vọng đối với anh. Nhìn xem anh ta vẫn có thể bình thân đùa cợt tôi như vậy, giả vờ như anh không quan tâm đến điều gì. Nhưng bản chất của anh đâu phải tàn nhẫn như vậy. Anh đang cố đẩy tôi ra xa sao? Tôi không muốn bị tổn thương, nhưng cuối cùng anh lại là người làm tôi đau trước, với những câu, những điều mà anh đã làm ra.

- Tôi sẽ giữ cây súng này của anh. Anh nghe cho kỹ đây: khi tình cảm tôi cạn, cũng là lúc tôi sẽ tìm đến anh, chính tay tôi sẽ giết chết thằng khốn như anh bằng món đồ chơi này.

Tôi rút mạnh con dao ra quăng xuống đất, mặc kệ máu vẫn chảy liên tục, mặc kệ anh ta vẫn đang ngồi đó ôm vai, quay ngoắt đầu đi không chút nuối tiếc.

Vừa leo lên xe thì thằng Jame đã lau bầu vì đợi lâu. Lúc này tâm trạng tôi đang rất khó chịu, tôi đưa mũi súng trên tay vào mặt nó, trợn mắt lên nhìn.

- Tôi đang không thoải mái, nếu anh còn nhiều lời đừng trách tôi.

Thằng Jame lại chau mày, đạp ga chạy về nhà.

- Không cần vào theo cô tôi cũng đủ biết hai người họ đã làm gì rồi. Thất vọng à?

Tôi ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ, mặt tôi vì khóc mà đỏ bừng vẫn chưa hết nên cũng chẳng giấu nổi với thằng Jame.

- Không có ai ngu ngốc như cô mà lại đi yêu thằng đó, người như chúng tôi là thế đấy.

Yêu anh ta mù quáng nên cũng dành hết niềm tin cho anh ta, bây giờ thất vọng thật. Thằng Jame nói không sai, có lẽ tôi đã yêu nhầm người rồi. Nhưng những gì anh ta cho tôi ngày hôm nay, tôi nhất định phải trả lại đủ.

Tôi không ghé về nhà ngay, bảo thằng Jame chờ đi uống vài ly giải sầu tới tận sáng. Tôi tò mò về nhà, nhìn căn phòng mà tôi từng hạnh phúc ở đây. Thờ dãi một hồi, tôi bắt đầu dọn đồ đạc rời khỏi đây. Đang lục tủ lấy quần áo thì thấy mấy tấm hình tôi và anh cùng chụp bằng cái máy ảnh film cũ kĩ. Nhìn ngắm một hồi, rồi đem vứt hết vào sọt rác.

Sắp xếp gần xong thì anh mở cửa phòng, tôi còn nghĩ anh chẳng về vì phải bận "việc" với con phò kia chứ. Tôi không quay mặt lại vì chẳng muốn nhìn thấy anh nữa.

- Em..

- Em xin lỗi, nhưng em không muốn nói chuyện lúc này. Em cần một chút yên tĩnh trước khi em đi.

Tôi bắt đầu kéo tấm rèm cuộc đời tôi xuống. Không một ai cần phải nhìn thấy tôi khóc nữa cả, kể cả anh. Vì ngay cả khi họ thấu hiểu, họ cũng chẳng hiểu một chút gì hết đâu. Sau khi tôi đã lau những giọt nước mắt, tôi sẽ đứng dậy và lo chuyện của mình. Và sẵn sàng đi một con đường mới. Tôi sẽ gom lại tất cả những thống khổ của mình và biến nó thành người bạn đồng hành. Tôi sẽ không trở thành "cô bé đáng yêu" của bất kỳ ai nữa.

Tôi đứng dậy, đi lướt qua anh như người dưng. Tôi chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Anh vượt bỏ tôi thêm lần nữa, đã có thể làm tổn thương tôi thì sau này không một ai trừ tôi có thể giữ cho tôi an toàn được. Mai sau có thể sẽ gặp lại anh, nhưng sẽ ở trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phản bội (18+)

• NATHAN'S POV

Tôi mở dần con mắt ra thấy mình đang ở trong một căn phòng khá đẹp, gọn gàng, lại lấm mùi thơm của đàn bà. Bỗng thấy khắp ngực nhột nhột như đang bị mon trón vậy. Một đứa con gái đang nằm trên người tôi, cái đầu cứ cặm cùi liếm láp cơ thể tôi. Nhỏ ngẩng đầu lên, là con nhỏ Katy. Nhỏ nhìn tôi với vẻ mặt hôn hờ. Trên người nó gần như chẳng có được mảnh vải che thân. Bình thường nhỏ ở bar đã toàn mặc mấy bộ đồ cứ như không mặc rồi, bây giờ ngoài nhìn thấy hai cái núm với con bướm bướm của con nhỏ ra thì chẳng có gì là mới lạ trên người nó cả. Nhỏ cười tươi nói:

- Anh tỉnh rồi à?!

Tôi vội vàng xua con nhỏ ra, tôi kiểm nó decisamente phải để quan hệ. Cũng may cái quần tôi còn nguyên. Nhỏ níu tay tôi lại, cái cặp đùi đó cho dù con nhỏ chuyển động nhẹ thôi thì nó cũng đã nảy nảy phát khiếp rồi.

- Anh đừng đi!

Tôi cố gắng kéo tay ra, nhỏ nhảy xồm lên ôm chặt lấy tôi luôn.

- Tôi không có nhu cầu chơi gái, cô buông ngay cho tôi.

- Không chịu! Em không có bất anh trả tiền! Em làm thế vì em thực sự thích anh!

Đúng là tôi có tính lợi dụng con nhỏ Katy, nhưng mà bây giờ hình như vẫn quá sớm, còn chưa đầy một ngày mà mọi thứ đã tự nhiên mà tiến triển rồi. Nếu đã vậy thì tôi cứ xuôi theo, nắm giữ nhỏ Katy lại để chờ tới ngày có thể sử dụng luôn. Tôi miễn cưỡng ôm lại con nhỏ, an ủi nó trong sự giả tạo.

- Anh cũng thích em, chỉ là hôm nay anh hơi mệt. Để lúc khác anh đền bù cho.

Tự nói mà tự cảm thấy bản thân mình thật kinh tởm, nhưng đó giờ con người tôi cũng có tốt lành gì đâu. Vốn dĩ tôi chỉ quan tâm duy nhất một mình nhỏ Bren thôi, còn về việc nhỏ Katy có thật lòng với tôi không, hay việc nhỏ sẽ đau lòng khi bị tôi lợi dụng... tôi chẳng quan tâm bất cứ thứ gì cả.

Nhỏ đứng dậy, cái dáng nó phải nói là hoàn hảo đến từng chi tiết, cặp ngực, cặp mông, vòng eo... khỏi chê vào đâu được. Con nhỏ có thể nói là hoàn hảo về vẻ bề ngoài luôn. Nhưng như vậy cũng chẳng đủ để kích thích nổi tôi, ngoài cơ thể nhỏ Bren. Nhỏ mặc ngay bộ đồ vào rồi tùm tùm cười. Coi đồng hồ thì giờ cũng hơn hai giờ sáng rồi, sáng dậy chắc nhỏ Bren sẽ lại ôm sòm lên cho xem.

Tôi vội vàng chạy về nhà, mở cửa nhè nhẹ ra, đèn phòng đã tắt, cũng may con nhỏ ngủ rồi. Tôi khóa chặt cửa lại, chui vào chăn nằm ngó con nhỏ. Con nhỏ lúc ngủ nhìn xinh lắm luôn. Cứ nhìn thấy nó nằm ngủ như vậy chả hiểu sao thằng em tôi cứ bị ham muốn lôi kéo ngóc đầu dậy. Chả lẽ nhỏ đang ngủ lại thọc thẳng vào như kẻ biến thái? Nghĩ bệnh hoạn vcl, với lại tôi chả thích kiểu hiếp dâm, cưỡng ép nên lại thôi. Tôi ôm con nhỏ vào lòng rồi nhắm chặt mắt lại. Tôi bây giờ phải cố gắng trân trọng từng giây từng phút khi con nhỏ còn ở bên cạnh mới được.

Kể từ cái hôm con nhỏ gặp nguy hiểm thì cái vụ chiến tranh lạnh cứ diễn ra suốt hơn cả tháng nay luôn. Chẳng còn nói chuyện với nhau nhiều như trước, mỗi lần gặp là bầu không khí nó nặng nề ngay đi. Con nhỏ cũng chẳng bao giờ hỏi han mọi chuyện của tôi như trước nữa. Thỉnh thoảng tôi còn đi suốt đêm chẳng về, con nhỏ cũng chẳng gọi chẳng hỏi gì. Tôi cũng còn chẳng rõ con nhỏ đang nghĩ cái gì nữa. Tôi bây giờ chỉ đang cố tạo mối quan hệ giả tạo với nhỏ Katy rồi làm cho nhỏ Bren cut khỏi tôi càng xa càng tốt. Nghĩ đi nghĩ lại thì vốn với tính khí của tôi nếu ghét đã có thể tổng cổ nhỏ đi bất cứ lúc nào rồi. Cũng chẳng nhớ kể từ khi nào mà tôi lại thương con nhỏ dữ vậy luôn. Cũng chẳng biết tới lúc nó ghét tôi thì tôi sẽ cảm thấy như thế nào nữa. Thỉnh thoảng ngồi nhắn tin với nhỏ Katy tôi cũng có thấy nhỏ Bren liếc nhìn tôi, nhưng nó vẫn cứ im thin thít chẳng hỏi gì. Cũng buồn thật đấy, nhưng mà tôi cũng chẳng thể làm gì hơn cả. Cũng từ cái hôm đó trở đi mà tôi với nhỏ cũng chẳng còn quan hệ gì nữa. Nói ngủ chung thì nghe có vẻ còn nồng ấm đấy, nhưng cả hai nằm đều quay lưng với nhau thôi. Nhiều khi nằm vậy thỉnh thoảng thằng em tôi nó cũng có đòi hỏi luôn đấy nhưng chẳng có tâm trạng mà làm nổi. Lâu lâu đi vài đêm thì ở cùng nhỏ Katy, không thì mượn đại cái khách sạn nào đó ngủ tới sáng rồi về, mà hể cứ về nhà là cảm thấy căng thẳng đến phát chán. Rồi mãi cũng có ngày đang ngồi chơi game như mọi lần thì nhỏ Bren dường như chịu đựng hết nổi mà chịu mở miệng hỏi tôi:

- Đạo này anh hay đi đêm vậy? Anh đi đâu thế?

Con nhỏ vừa nói vừa cầm trên tay mấy quyển sách, cái nét mặt con nhỏ hình như cũng đang cố gắng bình tĩnh hết mức có thể, tôi thấy tay nhỏ cũng đang bầu chặt mấy trang sách đến mức nhăn hết cả luôn rồi. Nhưng tôi có tình làm lơ, xem như chẳng có gì hết.

- Không phải việc của em.

Nếu là bình thường thì cho dù con nhỏ hỏi tôi vẫn chẳng có thêm nói bất cứ thứ gì đâu, bây giờ thì cũng vậy thôi. Chúng tôi ở đây cũng khá lâu rồi, nếu mà còn không nhanh chóng chuyển đi thì chỗ khác thì cũng có ngay phía thẳng Jame sẽ lại gây rắc rối cho chúng tôi mất.

Thằng nhỏ tôi dạo này cũng thấy bứt rứt khó chịu, tính tôi nay qua xóa hết tâm trạng với nhỏ Katy luôn. Chưa bao giờ tôi lại cảm thấy mình tội lỗi như thế này cả dù cũng đã giết bao nhiêu người rồi.

Tối đó tôi đi luôn ra ngoài mà không nói với con nhỏ một lời nào, tôi nghĩ cũng nên nhanh chóng kết thúc mọi chuyện thôi chứ cứ căng thẳng như vậy hoài tôi cũng chán lắm rồi. Mà dạo gần đây tôi thường xuyên gặp nhỏ Katy, nó biết cách giúp tôi giải tỏa được phần nào nên cũng không đến nỗi. Nhiều khi tôi nghĩ nếu mà lúc trước biết tới nhỏ Katy sớm hơn thì có vẻ tốt rồi. Như mọi ngày, vừa mở cửa quán ra là thấy cái mặt hớn hờ của con nhỏ liền.

Con nhỏ chạy tới ôm chầm lấy tôi, vẫn mặc mấy cái bộ đồ hở hang bó sát đó, vẫn đẹp, vẫn thơm, vẫn vui vẻ như mọi ngày. Thường thì đều là tôi mở lời qua chỗ con nhỏ, chứ con nhỏ không hỏi tôi, vì nó cũng biết có hỏi tôi cũng chẳng tới. Nhỏ Bren mà cũng tâm lý như vậy thì tốt rồi, nhỏ Katy nó hiểu tự khi nào tôi muốn tới tôi sẽ tự nói.

- Tối nay anh qua em được không?

Nhỏ toe toét cười, ôm chặt lấy cánh tay tôi rồi diu tôi vào quầy phục vụ bia. Cũng lạ thật, dạo gần đây tôi ở nhà con nhỏ còn nhiều hơn là ở nhà tôi nữa mà nó cứ làm mấy cái hành động như nhớ nhưng tôi lắm không bằng. Tôi thì vốn dĩ không hề tin tưởng lòng của nó, lòng dạ của một con phò thì sao mà biết được nó vì tiền hay vì cái gì. Tôi chỉ lợi dụng nó để giải trí thôi mà, cũng có thể nó cũng có lợi dụng tôi thôi.

Tôi ở đây chơi tới lúc nhỏ tan ca luôn. Quán đóng cửa, tôi đợi nhỏ lấy đồ đạc rồi cùng nhau trở về nhà nó, thỉnh thoảng nó có hỏi tại sao không ghé chỗ tôi, tôi cũng chả biết phải nói sao nữa, cứ im lặng cho qua thôi.

Con nhỏ mở cửa, kéo tay tôi vào trong. Nó là gái ngành, thường hay dắt khách về nên phòng của nó đầy đủ đồ chơi người lớn hết, đèn đóm mờ mờ huyền ảo, sex toys, áo mưa... cứ như cái khách sạn tình yêu vậy. Nhưng mà tôi cũng chả bao giờ đụng vô mấy món đồ chơi đó, cảm thấy bệnh hoạn chết mẹ. Nhỏ đóng ngay cửa lại, kéo đầu tôi xuống rồi hôn tôi điên cuồng, nhỏ này khá là giỏi chuyện chăn gối, chắc do thực hành nhiều quá.

Nhỏ lúc nào cũng chủ động mọi thứ trước cả. Nó đẩy tôi nằm xuống giường, trườn cái bộ ngực to đùng đó từ dưới chân lên người tôi. Nhỏ vén cái áo tôi lên, vừa hôn vừa mon trớn từ bụng lên tới ngực tôi. Nhỏ đưa tay ra sau lưng, kéo cái dây kéo xuống rồi lột ngay cái đằm trên người ra. Nhìn con nhỏ suốt như thế rồi mà tôi cũng chưa chán, phải nói là hoàn hảo từng milimet. Con nhỏ lại cúi xuống hôn từ cổ tôi xuống tới bụng. Nó từ từ kéo cái khóa quần tôi ra, thằng nhỏ đã cứng ngắt từ lúc nào rồi. Nhỏ không kéo tuột hết mà chỉ kéo vừa lòi thằng nhỏ ra. Nó nhìn tôi rồi cười nham hiểm, nó cầm lấy thằng nhỏ, xóc nhẹ nhẹ. Bàn tay nhỏ vừa mịn vừa ấm, nếu mà ướt nữa chắc chắn khác gì cái lơ luôn quá. Phải nói là nó dạn hơn nhỏ Bren nhiều lắm luôn.

Cái miệng nhỏ xíu của con nhỏ mở rộng thiệt rộng, ngậm chặt cứng lấy thằng em của tôi. Con mắt nhỏ đang ngược lên nhìn tôi, vừa xen lẫn vẻ dịu dàng, lại có pha một chút nét dâm dăng trên đó. Tôi vuốt ve tóc nhỏ, thì thào:

- Lần nào em cũng vẫn làm giỏi như thế nhỉ.

Con nhỏ nghe câu khen đó như thể uống Redbull, cái cần cổ đưa qua đưa lại nhanh hơn. Cái tay nhỏ kết hợp massage vô thằng nhỏ làm hai chân tôi cũng tự dưng mà gồng cứng lên, mặt cũng nhăn có chút biểu hiện sung sướng rồi. Cái cảm giác được BJ tôi trải qua nhiều rồi, nhưng vụ vừa được rút vừa được con nhỏ dòm chăm chăm như vậy, khó tả ghê gớm lắm. Nhưng có lẽ nhờ chút cái khó tả đó mà thằng nhỏ cũng dai sức hơn một chút. Nếu không, với cái quãng thời gian một tháng ăn không ngồi rồi như vậy, dám nó ngắt xiu ngay khi con nhỏ cho vào miệng làm.

Nhưng dai sức cũng chỉ được hơn được có chút xíu thôi. Cái đầu lưỡi con nhỏ bén thật bén, đúng là dân ngành chuyên nghiệp có khác, tôi bắt đầu có cảm giác bị nhỏ knock – out tại trận. Làm tình thì phải xuất thôi, nhưng quan trọng nhất ở đây lại là ... xuất ra đâu? Xuất lên mặt con nhỏ – kẻ cũng là một ý hay, tôi thờ dặc, kéo đầu con nhỏ:

– Katy, anh sắp tới giới hạn rồi...

Con nhỏ không biết tính toán chút nào hết trơn, càng lúc càng làm mạnh. Cái bàn tay con nhỏ ám sức tuốt lệ thêm trên thằng nhỏ, cái miệng ngậm chặt lấy đầu thằng nhỏ không chịu rời lấy một giây. Bụng dưới tôi bắt đầu có cảm giác, hai viên bi cũng căng cứng, thằng nhỏ bắt đầu lên con co giật. Lại thấy nó choàng hẳn tay ra sau mông tôi, kéo mạnh vô. Thôi thì nhắm mắt đưa thằng nhỏ – mặc cho ông trời định đoạt, tôi thờ dài một cái, nhiệt tình nhấp vô miệng nhỏ thêm vài lượt. Thằng nhỏ cuối cùng cũng chịu đầu hàng, lên con hấp hối co giật mạnh. Tôi tính rút nó ra khỏi miệng nhỏ, bắn đại dính vào đầu thì dính thì tay con nhỏ vẫn ghì cứng lấy mông tôi. Em đã vậy đừng trách anh vô tình nha – Tôi tự nhủ vậy. Thằng nhỏ căng người, xả đạn ào ạt vô trong vòm miệng nhỏ. Thấy mặt con nhỏ nhắm nghiền, cái mũi chun chun lại như rắng chịu đựng. Cái cổ họng phập phồng, nghe từng tiếng nuốt nhẹ. Nhìn cái bộ dạng của nhỏ, tôi nghĩ đây là lần đầu tiên nó can đảm dữ vậy. Nhìn tướng nó nuốt đấm t*ng trùng không khác gì bị ép uống thuốc độc vậy, cái mặt nhăn nhó thấy thương. Tôi xoa xoa nhẹ nhẹ lên đầu nhỏ như an ủi, đôi mắt đỏ đần nhìn cặp môi con nhỏ vẫn đang rắng ngậm chặt lấy thằng nhỏ của tôi. Con nhỏ chịu đựng ghê. Trong giây lát, tôi thấy thương con nhỏ đến nao lòng...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Phản bội (2) (18+)

• NATHAN'S POV

Con nhỏ chạy vội vàng tới bình nước, rót đầy một cốc bột tổ chim, uống ừng ực. Tôi không biết nên nói gì để an ủi nhỏ thì nó chạy nhào vô lòng tôi, rúc đầu vô ngực chặt thiết chặt. Chỉ nghe giọng con nhỏ lí nhí:

– Ghê quá anh ơi! Em không nghĩ nó nhiều dữ vậy đâu!

Tôi ôm nhỏ, muốn hôn lên môi nhỏ quá xá nhưng cũng hơi sợ đám đàn em của chính mình nên thôi bỏ.

– Biết vậy sao còn làm?

Con nhỏ nhõng nhẽo, đánh mạnh vô lưng tôi:

– Anh mới là đồ khờ đó!

Tôi ngẩn người. Thật tình, tôi cũng thấy mình khờ thiệt. Cũng chẳng nghĩ có ngày bản thân lại đi cầm súng nhỏ Bren. Nhưng vốn dĩ tôi cũng không phải người tốt, cuộc sống của tôi không được phép có tình cảm xen vào, tôi chỉ làm những gì tôi thích là được rồi. Chưa nghĩ được một lát, con nhỏ lại mạnh bạo đẩy tôi nằm xuống giường chơi tăng hai tiếp. Nhỏ đứng lỏa lồ trước mặt tôi, cái thân hình nuột nà đó tôi cũng chẳng nghĩ có ngày tôi sẽ ăn luôn nó. Thằng em tôi lại bắt đầu đòi hỏi, nhỏ xé cái áo mưa ra đeo vào cho tôi rồi ngồi từ từ xuống. Cả người tôi cong lên khi nghe từ phía thằng nhỏ, một thứ ẩm ướt khác đang trườn gọn và nuốt thằng nhỏ vô trong. Đôi tay con nhỏ bám chặt phía đầu gối tôi. Thằng nhỏ của tôi lọt thỏm vô trong cái bướm khít rịt do lâu ngày không đụng tới, xúc động giật lên từng đợt. Bướm của nhỏ cũng coi bộ kích động mạnh, co bóp từng hồi. Cái mộng con nhỏ đưa lên đặt xuống từng đợt, nghe bờ mông mịn màng chạm vô hông, vô bụng tôi nóng hổi. Con nhỏ này thiệt mạnh bạo hết sức, nó chẳng quan tâm tôi vừa mới ra mà cứ nhấp nhanh thiệt nhanh. Khắp phòng chỉ nghe được tiếng da thịt va đập vào nhau, tiếng rên rỉ từng đợt của con nhỏ, to vcl luôn ấy.

– Nếu em cứ nhấp nhanh vậy anh ra mất đó.

Cái mộng con nhỏ ngừng lại. Nụ cười ướt rượt của nhỏ hiện lên cạnh mắt tôi. Giọng nhỏ bên lên:

– Tại em ham quá mà!

Con nhỏ nói thì nói chứ vẫn cứ tiếp tục nhấp nhanh không ngừng vậy đó. Thằng em tôi cũng đạt tới giới hạn, bắt đầu xả ào ạt như bắn pháo bông. Con nhỏ cũng cong người lên, run rẩy một lát rồi nằm ẹp xuống người tôi luôn. Thiệt chứ cho dù đã làm với nhỏ Katy khá nhiều rồi, nó cũng điêu luyện hơn nhỏ Bren rất nhiều nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn khi làm với nhỏ Katy cả. Tôi nhắc mộng con nhỏ lên, con nhỏ từ từ nhà thằng em tôi ra rồi nằm ạch qua một bên. Tôi nằm đó, cánh tay choàng qua con nhỏ, mái tóc ngắn tomboy của nhỏ đang dịu dàng dụi dụi vô lòng ngực tôi. Nằm một lát thằng nhỏ xụi dần. Tôi ngồi dậy tháo cái áo mưa quăng đi. Tính làm điều thuốc mà mò mãi trong túi quần chẳng có, chắc quên đem theo cmnr.

- Chỗ em có thuốc lá không? Anh quên đem rồi.

Con nhỏ lắc đầu, nằm trên giường quần lấy cái chăn, nửa che nửa hở, cứ như người mẫu chụp ảnh khóa thân vậy. Tôi mặc ngay quần áo vào, tính ra ngoài đi mua gói thuốc, định mở cửa thì nhận được cuộc gọi của nhỏ Bren. Giờ này cũng gần bốn năm giờ sáng rồi, bình thường tôi đi đêm nó cũng chả thèm gọi tôi, cơ mà đáng lẽ bình thường giờ này là nhỏ đã ngủ rồi chứ.

"Anh đang ở đâu?"

Nghe giọng con nhỏ thì cũng chả có gì nghiêm trọng cả.

- Anh đang bận.

Vừa nói dứt câu tôi mở ngay cánh cửa ra, bắt ngờ như trong phim luôn. Con nhỏ Bren đứng ngay trước mặt tôi, kì này phải gọi nói mẹ xuân này con không về rồi. Mặt con nhỏ vẫn bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhưng mà bây giờ nhỏ có thể tới tận đây, thì chắc tôi cũng chẳng cần phải giấu diếm chuyện gì nữa.

- Em làm gì ở đây vậy?

- Em hỏi anh mới phải.

Nói thế tức là nhỏ có thể đã nghe hết, đã biết hết tất cả mọi thứ rồi còn gì. Tôi thở dài một hơi, cũng bối rối vcl, đang không biết nói gì thì nhỏ Katy đi ra để thêm dầu vào lửa. Nhỏ còn không thèm mặc đồ vào nữa mới chết chứ.

- Chuyện gì vậy anh?

Hai con nhỏ nhìn chăm chăm vào nhau. Nhìn vào đôi mắt nhỏ Bren là tôi cũng đủ biết nó đang muốn nhào tới cắn chết nhỏ Katy rồi. Mắt nhỏ Bren đỏ hoe lên, cả da mặt như nổi cả gân xanh. Tôi nhanh chóng đẩy vai nhỏ Katy vào nhà, cũng may nhỏ Katy hiểu chuyện, không nói năng gì đi vào luôn. Nhỏ

Bren tức giận cho tôi một bạt tai, nhỏ hình như cũng hóa điên luôn rồi. Nó cứ đứng đấy đánh liên tục vào người tôi. Nhỏ đánh không đau, chỉ là lòng tôi cũng đau thôi. Nhỏ vừa đánh vừa liên tục miết thị tôi và nhỏ Katy. Tôi chụp tay con nhỏ lại, rồi cho nó ngay một bạt tai. Đánh nó mà lòng tôi cũng xót xa, chẳng hiểu sao tôi lại có thể làm thế. Nhỏ ngã luôn xuống sàn. Nét mặt tôi bây giờ lạnh thật lạnh cứ như ngày xưa vậy, không kiêng nể một ai, dù lớn nhỏ, già trẻ, trai hay gái tôi đều xử hết... Con nhỏ ôm mặt, nó không khóc, từ từ đứng dậy, nhanh tay rút ngay khẩu súng trong áo tôi ra. Tôi cũng bất ngờ không phản ứng kịp. Nhỏ trừng mắt, cắn chặt môi nhìn tôi, cái ánh mắt thất vọng ấy tôi có thể hiểu được, nhỏ chìa súng về phía tôi, từ từ từng bước lần tới, tôi cũng theo phản xạ mà lùi vào trong. Con nhỏ quay mũi súng về phía nhỏ Katy đang ngồi trên giường. Nhỏ Katy cứ ngồi đấy run rẩy, sợ sệt. Vốn dĩ tôi chưa bao giờ nghĩ nhỏ Bren lại có thể điên tới mức này. Tôi vội chạy lại phía nhỏ Katy, ôm nó vào lòng và xoa lưng lại hướng nhỏ Bren như lấy lưng mình làm tấm bia vậy. Nhỏ Katy cũng chui rúc vào vòng tay tôi luôn. Tôi cần phải kết thúc cái tình cảnh này nhanh chóng mới được.

- Em có thôi đi không?

- Anh sợ em làm tổn thương cô ta sao?

Con nhỏ cũng cứng rắn thật, cho dù tôi đã khốn nạn với nó như vậy nhưng nó vẫn chưa chảy một giọt nước mắt nào. Con nhỏ hạ súng xuống quay mặt bỏ đi. Tôi thờ phào một hơi, buông nhỏ Katy ra và chạy theo nhỏ Bren ra tới hành lang, kéo tay nó quay lại. Chẳng hiểu sao cho dù cố gắng đẩy nhỏ ra xa, nhưng tôi vẫn đuổi theo con nhỏ nữa. Nhỏ quay ngoắt mặt lại, dùng cái ánh mắt đầy thất vọng, thù hận đó nhìn chằm chằm vào tôi. Chưa kịp nói gì nhỏ rút nhanh con dao sau lưng ra và đâm mạnh một nhát vào vai tôi. Tôi đau điếng nheo mắt lại dựa vào tường, nhỏ vẫn dùng cái ánh mắt đó nhìn tôi, nó cứ ấn mạnh con dao vào sâu hơn nữa. Thề xác tôi đau, nhưng vẫn không đau bằng lòng tôi lúc này. Nước mắt con nhỏ bắt đầu chảy dài trên má.

- Tôi sẽ giữ cây súng này của anh. Anh nghe cho kỹ đây: khi tình cảm tôi cạn, cũng là lúc tôi sẽ tìm đến anh, chính tay tôi sẽ giết chết thằng khốn như anh bằng món đồ chơi này.

Nói rồi nhỏ rút mạnh con dao ra quăng dưới đất, tuyệt tình bước đi không một lần ngoảnh mặt lại. Tôi ngồi ngây người ra đấy nhìn cái dáng con nhỏ bước đi. Người khô khan như tôi chưa bao giờ lại cảm thấy muốn khóc cả, Nhỏ Katy chạy vội ra điu tôi trở vào phòng.

Nhỏ đặt tôi xuống giường, xử lý vết thương hộ tôi. Cho dù có cố lấp cái vết thương trên vai này như thế nào đi nữa thì cũng không thể lấp lại cái nỗi đau trong lòng tôi được. Nhỏ lí nhí hỏi tôi, cũng không phải là nhỏ Katy không biết mối quan hệ giữa tôi và nhỏ Bren.

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ...?

- Từ giờ thì ổn hết rồi. Em không cần bận tâm

Tôi nằm xuống cố gắng ngủ luôn, nhỏ Katy nằm ôm chặt lấy tôi. Có vẻ như nhỏ cũng hiểu rằng ngay lúc này tôi chỉ muốn được yên tĩnh thôi. Tôi vát tay lên che mắt lại cố gắng ngủ, nhưng trong đầu cứ lẩn quẩn hình bóng nhỏ Bren, cứ nằm trần trọc suốt như vậy tới sáng. Nhỏ Katy cũng ngủ từ lúc nào rồi.

Tôi ngồi dậy nhẹ nhàng mở cửa đi về nhà. Cứ vừa đi vừa chẳng thể ngừng nghĩ ngợi về nhỏ Bren, tôi chẳng biết nhỏ còn ở nhà không nữa. Tôi vội vàng chạy về để kiểm tra. Mở nhanh cánh cửa ra, thờ hồng hộc như vừa chạy marathon, vẫn cái dáng người đó. Nhỏ đang ngồi thu xếp đồ đạc, dù nó biết là tôi đang đứng ngay đây nhưng vẫn không quay mặt lại nhìn dù chỉ một cái. Tôi bây giờ cũng bối rối chẳng biết phải làm sao nữa.

- Em...

- Em xin lỗi, nhưng em không muốn nói chuyện lúc này. Em cần một chút yên tĩnh trước khi em đi.

Tôi cứ lặng lẽ đứng nhìn con nhỏ thu dọn mọi thứ, chẳng thể nói được gì nữa. Mọi chuyện cũng không thể quay lại được nữa.

Con nhỏ chỉ thu dọn vồn vện có một cái túi duy nhất, dù sao thì từ lúc ở với tôi tới giờ nhỏ cũng chưa từng mua bất cứ thứ gì thêm cả, quần áo cũng chẳng nhiều. Tôi cũng đã quá mệt mỏi với những cuộc cãi vã vô nghĩa, như đang lạc giữa dòng xoáy của lựa chọn vậy. Tôi biết là tôi đã làm sai rất nhiều thứ, nhưng tôi cũng là con người mà, con người thì vẫn có cảm xúc. Con nhỏ đâu biết rằng tôi làm như vậy vì tôi thật sự yêu nó, vì muốn nó an toàn, có thể sống một cuộc sống thoải mái. Nhưng mà bây giờ tôi cũng phải dọn đi khỏi nơi này, tôi cũng chẳng còn gì vương vấn ở đây nữa. Tôi phải tiếp tục đi trên con đường đầy vũng lầy, con đường của riêng tôi, rời xa khỏi nó...

Con nhỏ đeo túi lên vai, đi lướt qua tôi như người dưng vậy. Lòng tôi thất lại, đau đớn tột cùng. Thần thờ nhìn bóng dáng con nhỏ dần biến mất...

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cảm xúc

• BRENNNA'S POV

Tôi chạy thật nhanh về nhà và vội vàng mở cửa ra làm cái tên nghiện game kia cũng giật thót mình quay lại nhìn tôi. Tôi hí hửng giơ chiếc túi tôi mới mua ngoài cửa hàng về ra trước mặt anh, cũng phần khởi lấy món đồ ra khỏi túi.

"Anh này! Em mới mua cái máy xăm này!"

Anh nhìn nó chau mày, lại quay mặt đi chơi game tiếp.

"Tại sao em cứ thích tha những thứ không cần thiết về nhà vậy?"

"Anh không thích sao?"

"Chỉ thấy dư thừa thôi."

Tôi thực sự chỉ biết chút ít về cách xăm thôi chứ chẳng rành rọt gì. Tôi choàng tay qua cổ anh, làm điệu bộ nhõng nhẽo của một cô bạn gái.

"Xăm hình thực sự rất đẹp mà, để em làm cho anh nhé?!"

"Anh không cần đâu, em tự mà chơi đi."

"Lạnh lùng quá, có một cái hình tí tẹo thôi mà!"

Anh im lặng, cố gắng phớt lờ tôi. Nhưng tôi cứ tiếp tục bám chặt lấy anh, làm phiền anh, năn nỉ anh tới khi anh thở dài một hơi thật dài và chịu thua tôi mới bắt đầu buông tha anh. Nhưng không dừng lại ở đó, anh để cho tôi có thể lựa chọn bất kỳ chỗ nào trên cơ thể anh, bất kỳ hình xăm nào cũng được cả.

Tôi phần khởi cầm cái máy xăm, bập bẹ như mới tập viết và xăm tên mình và anh lên trên ngực anh. Brenna, tôi lấy chữ na sau tên tôi và chữ than của anh ghép vào. Nói là tên của tôi và anh ghép lại nhưng thực ra khi ghép lại nó lại là tên của riêng anh. Nó không to, kích cỡ cái tên Nathan chỉ nằm gọn như ngón trỏ thôi. Tôi không nói cho anh biết rõ thực ra tôi xăm gì, có lẽ anh cũng đơn thuần chỉ nghĩ đó là tên anh thôi.

"Này, Hình xăm này em có biết nó lưu lại vĩnh viễn không?" - Anh bắt đầu nhăn mặt nhìn tôi.

"Em biết chứ, có gì sao? Anh sợ à?"

"Nếu đã lưu lại vĩnh viễn thì ít ra em cũng phải làm đẹp chút chứ. Em cứ như cầm một cây viết viết đại lên thôi vậy, mà chữ của em sao xấu đau xấu đớn thế? Nó làm xấu cả tên của anh luôn rồi này."

"Thế anh làm cho em đi, em xem anh làm đẹp cỡ nào!" - Tôi tức giận nói.

Anh giật lấy cái máy, đẩy tôi nằm úp xuống nệm. Bàn tay nhanh như The Flash vạch quần tôi để lộ nguyên cặp mông ra.

"Anh điên hả?! Xăm hình chứ có phải chích ngứa đâu?!"

"Im lặng nào."

Đúng là tôi có nói anh có thể xăm bất kỳ chỗ nào trên cơ thể tôi nhưng tôi không nghĩ anh lại chọn cái chỗ này đây chứ. Mũi kim bắt đầu chạm vào da mông tôi, lúc này tôi làm cho anh anh chẳng có một chút biểu hiện gì là đau đớn cả, có vẻ như việc bị kim tiêm chĩa là cái đĩnh gì so với những thứ đã gây ra sẹo cho anh. Đó là về phần anh, còn tôi thì cảm thấy đau vãi l* n luôn ấy. Tôi gồng mình, ôm chặt cái gối. Tôi nhắm nghiền mắt, cái mông đang tê dại làm tôi còn chẳng biết được anh đã làm xong chưa thì anh đột nhiên tét thật mạnh một cái vào mông tôi một cái bốp. Anh tét bên hông chứ không phải tét vào chỗ mới xăm đâu nha. Tôi quay đầu lại quát lớn: "Anh làm cái chó gì vậy hả?!"

"Xong này giờ rồi thưa cô, cô cứ nằm im ra đây tôi phải làm vậy thôi."

"Chụp lại cho em xem, em không tự xem mông mình được đâu."

Anh cầm điện thoại lên và chụp lại đưa tôi xem, là chữ mine (của tôi). Tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc lắm luôn khi anh ấy đã có suy nghĩ tôi là của anh ấy. Nhưng chữ ảnh còn xấu hơn cả tôi nữa. Xiêu xiêu vẹo vẹo nhìn chả ra làm sao cả. Nhìn cứ như vết sẹo chữ hình xăm gì. Còn nữa, cái dấu tay đỏ lè ngay chỗ anh vừa tét hiện rõ lên luôn rồi.

"Anh làm còn xấu hơn cả em nữa mà bày đặt chê em, bây giờ em có cái vết sẹo to đùng trên mông rồi này anh tính sao?!"

"Tức là bây giờ mọi thằng đàn ông đều đã ghê tởm cơ thể em nên anh sẽ chịu trách nhiệm với lỗi làm anh gây ra. Anh sẽ nuôi em cả đời" - Anh cười nham hiểm.

Anh nói là anh có lỗi, sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng cái lỗi này như thể anh cố tình mắc phải vậy. Nhưng tôi vẫn rất vui vì anh nói thế. Hình xăm đầu tiên của chúng tôi, tuy không đẹp nhưng nó có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Tôi thực sự rất hạnh phúc.

Tối hôm đó, chúng tôi vào siêu thị, lại trộm những chai rượu về rồi treo lên mái nhà chúng tôi đang ở. Nói về tương lai của chúng tôi như thể hai chúng tôi có cùng suy nghĩ.

"Ờ! Dở quá đi, rượu thì anh phải mua ở những chỗ sang trọng mắc tiền chứ rượu mà chung ở trong siêu thì ngon kiểu gì?!" - Tôi phun tèm lem cái mớ rượu tôi vừa nốc vào mồm ra.

"Cho dù thế em cũng không cần mất vệ sinh như vậy đâu."

Tôi bấu môi ra khó chịu, anh khoác vai và kéo tôi vào lòng. Cả cơ thể tôi nằm gọn trong lòng anh. Cảm giác thật hạnh phúc. Tôi rất thích mỗi lần anh hôn nhẹ vào trán tôi và nói "anh yêu em". Anh cứ khiến tôi luôn muốn được bên anh cho dù là ngày tôi cũng ở bên cạnh anh.

"Anh đã đi biển chưa?"

"Chưa."

"Anh không thích hay sao?"

"Không, chỉ là thấy chả cần thiết."

"Anh thôi nói câu "chả cần thiết" đi, ngày mai đi ngay luôn đi anh."

"Em có cần phải gấp vậy không?" - Anh đẩy tôi ra lại chau mày.

Tuy anh luôn tỏ ra khó chịu với mọi ý kiến hay bất cứ đề nghị nào của tôi, nhưng anh cũng chưa bao giờ không chiều theo ý tôi cả.

"Em chưa bao giờ được đi cả, em muốn được cùng đi với anh."

Anh lại thở dài một hơi, rồi chẳng nói năng gì nữa. Dù sao chỗ của chúng tôi cách biển chỉ có một tiếng lái xe thôi, nên chúng tôi chỉ đi trong ngày. Dù sao cả hai chúng tôi đều rảnh mọi lúc mà đi lúc nào chả được kia chứ. Vào thời điểm đó tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày hai chúng tôi rời xa nhau.

Chúng tôi trở về phòng, ánh đèn lờ mờ như viên kim cương đang tỏa sáng giữa căn phòng. Ngay lúc này tôi và anh đang cùng sánh vai bên nhau. Bóng hình của chúng tôi trên chiếc tường cũng hòa làm một. Liệu còn bất cứ điều gì có thể làm cho cuộc đời tôi căng tràn như điều này không. Đó là những cảm xúc mà tôi không thể chối từ. Chúng tôi đã tìm thấy hạnh phúc ở chốn gần như vô vọng..

Sáng hôm sau chúng tôi không bắt đầu đi quá sớm, cũng gần trưa mới bắt đầu khởi hành. Vì chúng tôi đi vào ngày thường nên khá là vắng vẻ. Tôi thì đang rất rất phấn khởi được mong nhanh chóng nhảy xuống làn nước mát rượi đó, thời tiết ở đây làm tôi nóng chảy hết mồ hôi ra rồi mặc dù gió biển vẫn thổi ò ạt vào người tôi đấy.

"Anh thay đồ đi mình tắm chung!"

Anh tròn mắt nhìn tôi một hồi rồi lấy điều thuốc ra châm hút.

"Em bị ngốc à, vừa mới xăm xong em đâu có được đụng nước?"

Tôi chợt quên mất việc này đấy, vậy là coi như hôm nay tôi ra đây chẳng để làm gì cả rồi.

"Sao anh không nói sớm với em?!" - Tôi giận dỗi quát vào mặt anh.

"Anh tưởng em biết rồi? Em chăm sóc vết thương cho anh nhiều không lẽ điều này em không biết?"

Tôi buồn bã, trở vào trong xe ngồi, chẳng biết nên làm gì bây giờ. Anh cũng thở dài một hơi, lên xe và chạy vòng vòng khắp khu đó tới tận chiều tối, tôi thì không biết mình đã ngủ quên lúc nào không hay.

Anh gõ đầu tôi dậy: "Dậy đi."

Tôi ngó xung quanh một lúc, cứ tưởng mình đã về nhà rồi cơ chứ.

"Ồ đây làm gì? Sao lại không về!"

"Lỡ tới đây rồi thì chơi một lúc đi, có quán bar ngay biển kia."

Tôi ngồi chờ người ra xe, chẳng có hứng thú với bất cứ điều gì nữa. Anh tặc lưỡi một cái, mở cửa xe ra và bế tôi xuống đất. Anh nắm tay tôi, kéo tôi vào trong quán và gọi nước. Quán bar này do ở ngay biển nên thiết kế toàn bằng gỗ nhìn cũng rất thoải mái không ngột ngạt như các quán bar trong khu tôi. Ngồi được một lúc thì quán bỗng đổi qua một bản nhạc Tây Ban Nha khá là nhẹ nhàng. Tối bây giờ tôi vẫn còn buồn lắm. Chỉ muốn về nhà ngay thôi. Anh đứng dậy, kéo tay tôi ra ngoài bãi cát mặc cho tôi có từ chối, dĩ nhiên sức của tôi không địch lại anh rồi nên đã bị anh lôi đi. Anh một tay ôm eo tôi, một tay nắm lấy tay tôi trong tư thế khiêu vũ.

"Em biết anh không thích những điều như thế này, anh không cần cố gắng an ủi em đâu."

"Cứ xuôi theo anh xem."

Tôi thở dài một hơi, di chuyển theo từng điệu nhảy của anh, theo từng tiếng nhạc của quán. Chúng tôi cứ quấn lấy nhau say đắm cả giờ trên bãi cát trắng và thỉnh thoảng ngừng lại uống vài ly sâm banh. Thân thể tôi nằm gọn trong vòng tay anh ấy, cảm giác thật thoải mái. Tôi thực sự đang rất buồn, nhưng mỗi lần anh chạm vào tôi lại khiến tôi nghĩ khác đi, say mê như bỏ hết được mọi thứ ra khỏi tâm trí.

"Chỗ này cách nơi mình ở không xa, nếu em thích anh có thể chở em đến đây bất cứ khi nào em muốn. Việc gì em phải buồn mãi."

Tôi mỉm cười, gục mặt vào lòng anh. Tôi không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của tôi khi nghe được thứ gì đó thật tình cảm từ anh.

Chúng tôi chẳng muốn về, thuê một khách sạn gần đó. Và có một thứ chẳng bao giờ thay đổi, tôi luôn thích nếm được vị tình từ anh.

"Đừng làm em thất vọng."

Khi đôi môi anh bắt đầu lộ trần mọi thứ từ tôi, rồi tôi cũng bắt đầu khóa chặt lưỡi anh lại. Nụ hôn của anh sẽ khiến tôi chết mất. Tôi không muốn anh dừng lại dù chỉ một chút... Anh luôn khiến tôi khao khát được ở bên cạnh anh. Chỉ cần anh cần, tôi sẽ luôn tìm về bên anh...

Hiện tại.

Câu chuyện kể về một trái tim vĩnh cửu bị nghiền rữa bởi kẻ đem tình yêu ra để đùa giỡn. Cho dù vậy, điều đó cũng không thể chia cách được tình cảm của tôi dành cho anh. Tôi cũng chẳng nhớ nổi chúng tôi đã yêu nhau như thế nào. Tình tôi sâu đậm hơn cả vết thương do đạn gây ra, làm thế nào chúng tôi lại tan vỡ thế? Nó diễn ra còn nhanh hơn cả phát súng nữa.

Chúng tôi đã tìm thấy tình yêu ở một chốn gần như vô vọng. Tôi đã dành tất cả mọi thứ cho anh. Đi xa những giới hạn để níu giữ anh gần lại. Vì tôi lo sợ khi để anh một mình. Nhưng có lẽ chính tôi mới lo sợ khi một mình. Tôi nói là tôi sẽ luôn chờ anh khi anh gục ngã, tôi và anh giúp đỡ nhau vực dậy trên những mớ hỗn độn của xã hội,... Tôi đoán rằng anh không quan tâm, và tôi đoán rằng mình cũng vậy. Và khi tôi bắt đầu lún sâu, thì anh lại lùi một bước mà không cần có tôi. Từng có khoảng thời gian, anh ta hoàn toàn xa lạ khi ở bên cạnh tôi. Nhưng tôi nhận ra mọi lỗi lầm đều thuộc về mình. Vì tôi đã biết anh chính là một thằng khốn khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhưng vẫn vô tư theo anh. Giờ đây tôi cảm thấy thật xấu hổ. Tôi đã từng có một chút tin tưởng rằng anh đang lừa dối tôi, rằng tôi chỉ là một "thằng lợi" trong chuỗi chiến tích của anh. Tôi cố gắng gạt bỏ nó, cố gắng dù chỉ một chút để níu giữ anh. Nhưng giờ thì tôi đã thấy... và tôi nhận ra anh chỉ đang đùa cợt tình cảm của tôi. Tôi từng coi anh là tất cả của mình, tôi không hiểu tại sao. Đã cố thử để yêu lại hàng trăm ngàn lần, nhưng chỉ là sự chạy trốn khỏi dã tâm của anh và tôi tự biến dã tâm đó thành của mình. Tôi không hề nhận ra vì tôi đã yêu quá mù quáng.

Anh ta không thể rút lại những gì đã nói, đã làm, tôi biết rõ. Tôi cũng đã nghe nhầm chán những lý do của anh ta rồi. Tôi sẽ không quên những điều đó đâu, chắc anh ta biết. Tôi cũng không thể tin nổi. Anh ra đi nhẹ nhàng, mặc cho tim tôi tan nát, đau đến ngạt thở, tôi đã suýt khụy ngay lập tức. Tôi chán ghét, ngán ngẩm, mệt mỏi, ghê tởm cái tình yêu đó, thứ bản thù đã làm tôi đau, nó khiến tôi muốn nổ tung, thứ đã làm tan nát trái tim tôi, cơ thể tôi đã chịu đựng đủ rồi. Tôi cũng chẳng muốn lãng phí thêm thời gian nào bên anh nữa.

Tôi nghĩ... nghĩ rằng, khi mọi chuyện kết thúc, nó vẫn sẽ ám ảnh trong tâm trí tôi. Nó giống như một chiếc kính vạn hoa, chiếu lại những ký ức tôi từng có... Tôi tự hỏi liệu những kỷ niệm hạnh phúc đó anh có để trong lòng một chút nào không chứ đối với tôi nó rất quý giá. Nhưng bây giờ tôi cũng không còn rõ những cái quan tâm của anh có phải là thật lòng không nữa. Tôi nghĩ một phần trong tôi đã dự cảm được điều sẽ xảy ra ngay trong khoảng khắc gặp anh ấy. Không phải là những gì anh ấy nói, hay những gì anh ấy làm. Mà đó là những cảm xúc tôi từng trải. Và... thật điên rồ rằng tôi không chắc mình có thể trải qua nó lần nữa không. Nhưng tôi cũng không chắc mình có nên không nữa. Tôi biết rằng thế giới của anh ấy vận hành quá nhanh và quá rực rỡ. Nhưng tôi chỉ nghĩ rằng... Làm sao mà ác quỷ có thể đẩy tôi tiến gần tới một người trông giống... như là một thiên thần khi anh ấy mỉm cười với tôi như thế? Có lẽ anh ấy đã biết điều đó ngay khi gặp được tôi. Tôi đoán rằng... mình vừa mất đi sự cân bằng. Tôi nghĩ, điều tồi tệ nhất không phải là đánh mất anh ấy... mà là đánh mất chính mình.

Giống như là bạn đang hét lên nhưng không ai có thể nghe thấy. Bạn cảm thấy xấu hổ khi phải thừa nhận rằng lại có người quan trọng với mình đến thế. Không ai có thể hiểu được cái cảm giác đó đau khổ nhường nào. Bạn cảm thấy tuyệt vọng, như không có gì có thể cứu vớt được nữa. Nhưng khi nó qua đi và kết thúc. Bạn lại ước rằng có thể cảm nhận lại được những nỗi đau khổ đó. Để rồi bạn lại cảm nhận được những điều tốt đẹp.

Tôi là một kẻ lạc lối, một kẻ thất bại, một kẻ hay ghen tức và hay bị lợi dụng... Tôi là một kẻ mù quáng khi yêu anh, không còn như trước kia nữa. Tôi bị ám ảnh và nhút nhát vì tôi không còn tin ai xung quanh nữa. Tôi là một kẻ si tình khi yêu anh. Và nỗi sợ hãi đáng buồn nhất đang dần lấn tới. Rằng có lẽ như anh ta chẳng hề yêu tôi, hay cô ta, hay bất cứ ai, hay bất cứ điều gì, nhưng như vậy cũng tốt thôi. Bây giờ tôi chỉ có thể yêu chính mình, có khi còn tốt hơn. Tự nhủ với bản thân mọi thứ sẽ qua, sẽ dần ổn, sẽ bình thường, sau chuyện này cuộc sống sẽ trở lại tươi đẹp thôi.

Điều tôi cần bây giờ chính là có thật nhiều tiền để có thể sống thật tốt, tôi không phải loại người sẽ làm những điều dại dột vì thất tình đâu. Tôi xách balo lên và đi kiểm thẳng Jame. Tôi đến trước cửa phòng và gọi tên đó ra, nhưng lần này rất lịch sự, không chĩa súng vào nữa.

- Việc gì nữa?

- Cho tôi gặp sếp của anh được chứ?

Thằng Jame nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ mặt tò mò như con chó con vậy.

- Cô nghĩ muốn gặp là gặp à? Nhưng cô gặp ông có việc gì?

- Giúp tôi được không? Tôi có một khoản tiền còn dư đây.

Trước khi rời đi tôi có gom một số tiền của gã Nat theo luôn, nhưng cũng chẳng đủ sống. Tôi cần nhiều hơn thế nữa. Thằng Jame nở nụ cười nham hiểm, cầm lấy số tiền trên tay tôi rồi bảo tôi đứng ở ngoài đợi một lát. Khoảng mười lăm phút sau nó ăn mặc gọn gàng, chở tôi đến một cái dinh thự to và luôn ầy. Ông sếp nó có vẻ giàu sang, còn là một mafia thủ dũ nữa chứ không phải như gã Nat đâu.

Nhớ lại cái lần bị gã Nat trao đổi đem đi đấu giá thì đây là lần thứ hai tôi tới đây, phải nói là trở lại mới đúng nhưng khác lần trước. Sảnh chính cứ như cung điện vậy. Rộng thật rộng, hai cái cầu thang xoắn ốc to đứng giữa nhà, đèn đèn trắng lẹ chói thật chói...

Thằng Jame dắt tôi lên lầu một vào phòng của ông, dù sao tôi cũng đã một lần tới đây rồi, cũng chẳng còn lạ lẫm gì nữa. Thằng Jame đứng ở ngoài đợi tôi. Căn phòng của ông vẫn chả khác gì lúc trước cả, vẫn đẹp đẽ, sang trọng, to lớn, cái nhà xí của ông chắc cũng có thể to hơn cả phòng của gã Nat luôn quá.

- Lâu quá không gặp nhì! Cơ mà dạo này cô có vẻ mập mập lên đấy.

Thật sao nhì? Tôi còn chẳng thèm để ý đến cơ thể mình ra sao nữa, mà dạo gần đây sức khỏe tôi cũng không tốt, hay đau lưng, chóng mặt... Thêm cái lời nói của gã thư sinh lần trước nữa, nghe cứ như bị ung thư sắp chết vậy, chắc có lẽ cũng nên đi khám sớm thôi.

- Tôi có thể trở thành người của ông không?

Ông ta bắt ngờ, cười phá lên và tròn xoe mắt nhìn tôi.

- Lần trước chúng tôi bán cô, cô không những không trốn tránh bọn tôi còn quay lại đây muốn làm người của tôi sao?! Cô đúng là người thú vị đấy! Nhưng việc gì cô lại muốn như thế?

- Tôi cần tiền và nơi để sống.

- Vậy thì tôi sẽ được gì? Tôi chẳng làm ra tiền để nuôi từ thiện đâu.

Tôi thực sự chẳng biết bản thân có thể làm gì được nữa. Ngoài bán thân ra, chắc cái gì tôi cũng dám làm.

- Trừ bán thân thì ông muốn tôi làm gì cũng được.

Ông ta cười nham hiểm, cái nụ cười đầy nhìn vào là biết ngay chẳng có gì tốt lành rồi, nhưng cũng chẳng sao cả, tới đâu thì tới.

- Được, từ giờ cô ở đây đi, sẽ có phòng ốc sạch sẽ gọn gàng cho cô. Có việc gì thì tôi sẽ báo cô làm sau.

- Cảm ơn.

Nói rồi tôi đi ra ngoài, thằng Jame dẫn tôi vào một căn phòng cũng gần với văn phòng của lão già đó. Đẹp rất rất đẹp luôn, cứ như hoàng gia vậy. Tôi chẳng bao giờ nghĩ mình cũng có ngày được hưởng thụ những thứ như vậy. Quần áo đẹp, tiền bạc, trang sức,... tất cả mọi thứ ông ta đều có. Tôi cũng chẳng rõ ông ta làm cái chó gì mà lại có thể nhiều tiền đến vậy nữa.

- Jame, tôi cần gặp bác sĩ được không?

- Xuống lầu và quẹo qua hành lang tay trái, có một căn phòng lúc nào cũng có bác sĩ túc trực ở đó.

Tôi đi theo lời thằng Jame, cũng may nhìn mặt ông bác sĩ có vẻ là lương y như từ mẫu chứ không phải kẻ mẫu.

- Người mới à?

- Vâng, dạo này tôi có cảm giác khó tiêu, cơ thể đau nhức... Chẳng biết có gì nghiêm trọng không.

Ông ta từ tốn khám xét cẩn thận cho tôi. Cứ nghĩ mình bị bệnh gì kinh khủng lắm như đe dọa mạng sống vậy, nhưng hóa ra nó lại còn kinh khủng hơn việc chết nữa. Ông ta bảo tôi đã có thai hơn một tháng rồi. Tôi đang cố gắng bình tĩnh nhớ lại khoảng thời gian chúng tôi quan hệ, lần gần nhất là quan hệ ở trên xe một tháng trước không đeo áo mưa, đã vậy anh còn xả vào tận hai lần nữa. Nói tới đây thì cũng nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi quan hệ anh cũng không dùng bảo, đã vậy còn xả vào tận ba lần nhưng may thay lúc đó không phải vô nguy hiểm nên mới không dính. Nhưng lần này tôi lại có thể bắt cần đến nỗi sau khi quan hệ lại quên không uống thuốc ngừa thai. Bảo sao dạo này tâm trạng tôi cứ thất thường, đáng cũng phỏng phao hơn,... nhưng vì tin vào việc sử dụng áo mưa nên những dấu hiệu đó chẳng khiến tôi bận tâm mấy.

Canh ngay cái lúc khổ sở nhất lại dính chữa, còn bao nhiêu cái rắc rối nữa vậy đến luôn một lượt đi chứ tôi mệt mỏi l* n rồi. Tôi còn quá trẻ lại phải chuẩn bị làm mẹ, lo bản thân tôi còn chưa xong, bây giờ phải lo thêm đứa nhỏ nữa thì biết làm sao.

Ông bác sĩ đưa tôi thuốc dưỡng thai, rồi bảo tôi phải thật cẩn thận với sức khỏe, vì những áp lực trước đã gây mệt mỏi cho tôi rồi, đứa bé sẽ không được tốt. Thờ dãi một hơi và trở về phòng, nằm bẹp ngay lên nệm, chẳng biết có nên phá bỏ hay không nữa. Nhưng với điều kiện sống ở chỗ này, thì việc đó có lẽ không cần thiết. Dù sao tôi vẫn còn yêu anh ta, việc phá bỏ đi đứa nhỏ của anh tôi cũng chẳng thể nào làm nổi. Hơn nữa tôi cũng chẳng đủ ác độc để làm điều đó. Tôi ôm gối vào mặt mà hét thật to như để giải tỏa mọi thứ vậy.

Ngày hôm sau thì tôi cũng phải nói sớm với lão ta kéo có việc gì lại bảo tôi vác cái bụng bầu đi làm nữa. Vừa mới tới chưa giúp ích được gì đã phải xin nghỉ ngơi dưỡng thai rồi, vcl thật. Cũng chẳng biết trước được ông định lợi dụng gì ở tôi nữa mà lại có thể dễ dàng chứa chấp tôi, cho tôi ăn ở miễn phí,

muốn xài gì thì xài,... Mà ở đời thì đâu ai cho không ai cái gì. Thôi thì bây giờ cứ lo cho đứa nhỏ đã, rồi chuyện gì tới thì tính sau.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cô vũ công

• NATHAN'S POV

Khi đóm lửa đã lụi tàn mới thấy cần đến ánh sáng, khi tuyết bắt đầu rơi mới thấy nhớ nắng ấm mặt trời, khi tôi mất hết tất cả mới nhận ra mình đã từng có gì. Chỉ khi em ấy ra đi rồi tôi mới biết đã mình yêu... Kể từ đó tôi suốt ngày đắm chìm trong ly rượu, cũng hi vọng có một ngày biến giấc mơ thành sự thật, nhưng giấc mơ đến rất chậm mà lại tan rất nhanh. Cứ nhắm mắt lại thì hình ảnh của người ấy hiện ra. Ngược mắt nhìn mãi khoảng trống trên trần tối, cảm giác trống trải lại lần nữa tràn ngập con tim. Bởi tình yêu cũng tới chậm nhưng lại chia tay thật nhanh. Em ấy lại về trong giấc ngủ, nhưng tôi không thể chạm tới cũng không thể giữ lấy. Vì tôi yêu em quá nhiều và đã đắm chìm quá sâu trong tình yêu ấy. Nhưng tôi cũng phải đành để em ra đi.

Tôi nhớ những ngày bên em cùng những lời nói dối ngọt ngào, nhớ những cuộc trò chuyện... Tôi đã ở đó cùng em, chính tôi đã tự tay đẩy em đi, đó có lẽ là khoảng thời gian đen tối nhất của đời em. Nhưng suốt mấy năm nay tôi luôn tự hỏi em đang ở đâu, làm gì, có sống một cuộc sống bình yên không... Thi thoảng tôi nghe được giọng nói của em vào ban đêm, giữa giấc mộng. Không thể cưỡng lại sự cám dỗ ngọt ngào. Sau đó em lại ra đi như người lạ, và bây giờ tôi không thể đuổi kịp em.

Suốt quãng thời gian em đi, tôi không thể nào gạt đi hay xóa bỏ em ra khỏi tâm trí mình. Tình yêu về em là tất cả trong suy nghĩ của tôi. Tâm trí tôi không thể thoát khỏi hình bóng em. Từng đêm và từng ngày, tôi thực sự bị dày vò, không thể nào quên được em nó.

Con nhỏ thật sự rất giỏi, có thể làm tôi gục ngã vì nó, làm tôi bây giờ tôi không thể sống đẳng hoàng khi thiếu nó nữa rồi, còn làm tôi bây giờ chẳng thể nào quên được nó, làm trái tim tôi đã hoàn toàn thuộc về nó. Nhiều khi cứ tự hỏi con nhỏ đang làm gì với tôi vậy kia chứ. Sau cái ngày hôm đó thì tôi cũng chẳng đi gặp nhỏ Katy, vì cho dù có gặp nhỏ cũng chẳng còn có thể giúp tôi giải khuây nữa.

Mười năm sau.

Ở đâu đó tại Los Angeles.

Sau bao nhiêu chuyện thì tôi cũng mới hiểu những người như tôi chỉ khi có được quyền lực thì mới có thể bảo vệ được chính mình, cũng sẽ bảo vệ được người bên cạnh. Tôi cố gắng trở thành kẻ nắm đầu tổ chức phi chính phủ có quy mô lớn trên thế giới, chuyên về các hoạt động thuộc lĩnh vực "thế giới ngầm". Sau khi dần đi vào ổn định tổ chức, thì băng đảng của tôi nặng về mưu lợi kinh tế, thoát ly chính trị. Kể từ đó, từ chỗ chỉ là tên tội phạm đường phố, tôi đã chính thức tham gia vào những biến cố chính trị, trở thành những "nhà ái quốc bản thủ", có thể nói chỉ trong vòng mười năm tôi đã ngang hàng với với lão sếp của thằng Jame, những ông trùm mafia.

Dù có nhiều băng nhóm khác nhau, mỗi băng nhóm lại do những ông trùm khác nhau lãnh đạo, nhưng nhìn chung thì đều tham gia hoạt động trên các lĩnh vực như kiểm soát thị trường lao động, kiểm soát việc kinh doanh... và đều có những âm mưu tham gia chính trường. Mặc dù tôi có thời gian chủ trương không dính líu tới ma túy, không buôn bán, sản xuất nhưng gần đây đã tham gia rất tích cực vào buôn bán ma túy. Ngoài ra, còn chi phối phần lớn lĩnh vực cờ bạc. Thế lực của tôi tiếp cận vào nhiều lĩnh vực khác nhau như tổng tiền, cờ bạc, buôn lậu, cho vay nặng lãi, rửa tiền, buôn bán ma túy, lừa đảo,... chỉ trừ mại dâm. Hiện tại thì tôi đã sở hữu một khối tài sản khổng lồ, một băng đảng của riêng tôi với hàng chục, hàng trăm ngàn thành viên. Băng đảng tôi gần như là tổ chức tội phạm lớn nhất nước và vẫn tiếp tục thống lĩnh nghiệp đoàn tội phạm, cho dù tiếp tục xuất hiện nhiều băng nhóm đường phố khác. Nhưng thứ tôi muốn không phải chỉ có như vậy.

Cho dù là vui đầu vào "công việc" nhưng tôi vẫn chẳng có một giây một phút nào mà không nhớ về nhỏ Bren. Nhiều khi cũng tự an ủi mình rằng con nhỏ đang sống một cuộc sống thật bình thường, sống tốt thật tốt... Không phải là tôi không thể kêu người tìm hiểu, theo dõi nó,... Tôi chỉ sợ khi biết được con nhỏ đang ở đâu tôi sẽ không tìm được mình mà chạy tới chỗ con nhỏ mất.

Cũng kể từ khi tôi mở ra một con đường mới tôi cũng bận rộn hơn. Thịnh thoảng những ông lớn như chúng tôi cũng hay ngồi lại cùng nhau, nhưng hôm nay không phải vì công việc mà chỉ là giao hảo cùng nhau. Trong thế giới ngầm mà không thể luôn đứng một mình được.

Địa điểm hẹn của chúng tôi chính là nhà hát lớn của lão Paul. Vừa bước vào tôi đã nhận được sự tiếp đón khá nồng hậu rồi. Còn lạ lắm gì chuyện đó khi tôi đã là một nhân vật có tầm cỡ lớn.

Đúng là chỗ làm ăn của lão Paul. Bên trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, từng ánh đèn lấp lánh khắp nơi, đây đó vang lên những khúc nhạc hòa tấu không lời, thật là một cảnh tượng sang trọng, diễm lệ. Nhỏ quản lý niềm nở dắt tôi vào phòng V.I.P.

"Cậu Nathan đến rồi à, đứng giờ nhĩ, lại vừa hay cậu là người cuối cùng đấy." - Gã Paul tươi cười nói.

Trước mặt tôi là một cái bàn tròn sang trọng, xung quanh thì chẳng có bất cứ một bàn nào khác ngoài chúng tôi và phía trước bàn của chúng tôi có một

cái bực diễn khá lớn. Khi chúng tôi đã ổn định chỗ ngồi thì khán phòng bắt đầu sụp đèn xuống. Ánh đèn khác lại soi sáng chỉ duy nhất một cái bực diễn.

Không lâu sau, những gã ngồi gần tôi đã bắt đầu xì xào lên rồi, nguyên lai là đã đến giờ, buổi biểu diễn sắp bắt đầu. Tôi lại còn chẳng rõ là biểu diễn cái khi gì nữa.

Quả nhiên từ phía sau tấm màn đi ra là một cô gái với mái tóc đen dài, đeo cái mặt nạ vũ hội trắng, đôi môi đỏ mọng, hai tay cầm hai cây quạt lông vũ trắng to tổ chẳng che toàn thân chỉ chừa lại đúng hai cặp giò nuột nà cùng với ban nhạc jazz truyền thống du dương vang lên.

Cô ta bắt đầu màn biểu diễn kêu gọi. Cô vũ công có ưu mỹ, độ nóng bỏng thì khỏi chê, so với sự tưởng tượng của tôi thì thật chẳng làm tôi thất vọng. Tuy là múa quạt lông vũ kêu gọi, điệu múa uyển chuyển nhưng những bộ phận có thể gây hưng phấn cho người xem như mông, ngực vẫn được cô ta dùng quạt lông che lại cẩn thận. Tôi còn đang không rõ cô ta có thực sự khóa thân sau cái quạt đó hay không nữa, nhưng chắc có lẽ là có vì khi cô ta múa ngoài phần mông, ngực và chỗ kín được che ra thì mọi phần còn lại đều để lộ da thịt. Phải nói thật là trong cả màn biểu diễn cũng không tài nào làm đám đàn ông chúng tôi rời mắt được.

Tôi cứ nghĩ mấy năm nay chẳng con nào có thể làm tôi hứng thú ngoài nhò Bren thì nay lại xuất hiện một quý cô khá thú vị rồi. Tôi không biết thú vị ở đây là thêm muốn hay là gì khác, nhưng có lẽ ngoài tôi ra thì tất cả gã đàn ông đang có mặt ở đây đều muốn có được cô ta không riêng gì tôi. Có lẽ gã Paul đã sở hữu được một món hàng khá tốt rồi.

"Mọi người có thích buổi biểu diễn tôi đã chuẩn bị không?" - Gã Paul cười đắc ý.

Còn mấy tên khác thì liên mồm khen lấy khen để nhưng chẳng ai có thể rời mắt được con nhò cả.

"Có thể cho cô gái này phục vụ tôi một đêm không bạn già?" - Một gã cùng bàn hứng tình nói.

"Haha! Chi là mới mở màn thôi, tôi không chỉ chuẩn bị như vậy đâu, mọi người không cần vội vàng, cứ từ từ thưởng thức tiếp." - Lão Paul vừa cười vừa nhâm nhi ly sâm banh.

Thú thật thì tôi chẳng bao giờ nghe hay xem những thứ biểu diễn cổ điển truyền thống cả, hình như ghét luôn ấy. Nhưng không ngờ khi xem thì nó lại tuyệt thế này, hay chỉ là do cô vũ công kia biểu diễn tốt? Cái này thì tôi chẳng rõ.

Khi cô ta biểu diễn xong và yểu điệu đi vào sau cánh gà thì đèn trong khán phòng cũng được bật lên. Chúng tôi ngồi thưởng thức đồ ăn và mấy gã bàn tôi thì cứ luôn mồm hỏi mong được con nhò phục vụ. Nếu con nhò thật đã bị xài qua tay nhiều người như vậy thì tôi cũng cảm thấy chẳng còn muốn sở hữu nữa.

Khoảng một tiếng sau, ánh sáng dần tối, tập trung vào chính giữa sân khấu.

Phía sau cánh gà bước ra một mỹ nhân, một mỹ nhân trông như thiên sứ nhưng đáng người thì ma quỷ. Ma quỷ ở đây là quyến rũ, cám dỗ đến nỗi muốn phạm tội chứ không phải xấu ma chê quỷ hờn nha.

Cô ta thay chiếc mặt nạ đen, đáng người tỷ lệ hoàn mỹ, da thịt trắng nõn, đôi môi đỏ mọng lộ ra nụ cười có chút dâm dăng, không ngừng làm cho những chú yêu râu xanh này điên cuồng, mà ngay cả tôi cũng vì kinh diễm mà tim lỡ một nhịp.

Vũ công này mặc một loại đầm voan đen mỏng manh như đồ ngủ nhưng lại gợi cảm đến cực điểm, xẻ cách eo thon nhỏ vài centimetres, vừa nhắc chân liền có thể như ẩn như hiện nhìn thấy nội y gợi cảm bên trong.

Khác màn mở đầu gợi cảm nhẹ nhàng lúc này là đoạn múa cột kích thích đến run người. Cô ta đi đến chính giữa sân khấu hơi gần phía trước ôm cây cột thép trước mặt, kéo mạnh tay, rút ra, một đầu đen nhánh lượn sóng lượn sóng, càng kéo nặng càng hấp dẫn. Cô vũ nữ khẽ vuốt cây cột, tựa giống như đem cây cột trở thành một mảnh nam mà tiến hành biểu diễn. Hai tay bắt lấy cây cột, khẽ liếm cây cột đồng thời dùng dáng người xinh đẹp của mình cùng cây cột tiến hành thân mật nhất, thông thả, triển miển tiếp xúc.

Thực ra đây không phải lần đầu tôi thấy vũ nữ thoát y, chỉ là những con nhò đó chả bao giờ làm cho tôi hứng lên được.

Nhảy hết một điệu, cô ta ngồi ở một bên trên một cái ghế đơn độc bắt đầu màn trình diễn chính. Cô ta nhẹ nhàng duỗi bàn chân dài ngoằng, nuột nà của mình ra và nhẹ nhàng cởi bỏ đôi giày cao gót. Sau đó cô cũng nhẹ nhàng tuột dần chiếc đầm voan đen mỏng khỏi người.

Rõ ràng là những động tác này rất bình thường nhưng dưới điệu bộ của cô ta trông thật gợi cảm, tôi còn chẳng muốn rời mắt nữa là.

Rốt cuộc cô ta thoát hết chỉ còn quần áo nhỏ màu đen. Người đẹp từ trên ghế ưu nhã đứng lên, hát nhẹ đầu, lúc mọi người đang bị mái tóc đen láy xinh đẹp hấp dẫn, cái áo nhỏ kêu gọi cũng tùy ý mà rơi xuống, đợi mọi người chăm chú nhìn lên, nửa người trên của cô ta có thể xem như trống rỗng, nhưng có mái tóc dài che trước ngực, bởi vậy càng thấy gợi cảm. Thình thoảng cô ta quay lưng lại lộ cả cái lưng trần trắng nõn và cặp mông căng tròn trắng phau.

Phát hiện mấy ông chú ông bác bên cạnh mặt mũi đỏ lên, tôi chỉ có thể bái phục, cô ta thật là chuyên nghiệp, nhìn tất cả chúng tôi đều bị cô ta hấp dẫn hết. Cũng khá khen cho cô ta khéo léo múa mà chẳng để cho cái nhũ hoa bị lộ ra khỏi mái tóc đen đó.

Chỉ là lão Paul chỉ sắp xếp buổi biểu diễn để giải trí cho chúng tôi, chứ những gã kia muốn người của lão từ chối hết. Cũng phải, nếu có một món hàng đắt khách như thế này tôi cũng chẳng để gì từ bỏ nó.

Ngồi với mấy lão này tới tận khuya thì chúng tôi ra về, chỉ là tôi có ghé qua nhà vệ sinh một lát khi trong nhà hát chẳng còn ai ngoài vài người lao công. Tôi chẳng biết tôi may mắn hay xui xẻo khi mà vô tình đụng mặt cô vũ nữ đó ngay gần phòng thay đồ của cô ta. Nói là đụng mặt nhưng cô ta vẫn còn đeo cái mặt nạ đó, có lẽ chưa kịp thay ra, không những không tháo được cái mặt nạ cô còn chưa mặc đồ vô được nữa, chả nhẽ còn phải đi phục vụ "khách V.I.P" hay gì trời.

Lúc này cô ta tự tin khoe thân lắm nhưng chẳng hiểu sao khi vừa thấy tôi cô ta liền hốt hã lấy tay che lại cặp ngực không quá to cũng không quá nhỏ đó, kích thước này làm tôi thấy khá quen, nhưng lại bỏ qua vì nghĩ cũng chẳng có gì to tát. Đúng là đáng con nhỏ ngon thật nhưng tôi chẳng phải yêu râu xanh hứng tình như mấy lão già lúc này đâu.

Tôi tặc lưỡi một cái, lách qua con nhỏ rồi đi như chưa có gì xảy ra cả.

TO BE CONTINUED

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mười năm gặp lại

• BRENNNA'S POV

Mười năm sau.

Kể từ khi phát hiện mình có thai, bên phía gã Paul cũng coi như là thông cảm và chu cấp mọi thứ cho mẹ con tôi. Finn, đứa con trai bé bỏng tôi vất vả sinh ra, nhìn y xì cái gã Nat, từ cặp mắt, khuôn mặt, đôi môi... Cứ như một mini Nathan vậy. thằng bé chẳng biết được thế giới thực sự mà mẹ nó đang vướng phải là gì. Tất cả mọi người trong dinh thự này kể cả tôi, đều không hề thằng bé biết được. Nó chỉ thản nhiên sống qua ngày, vẫn vô tư đi học bình thường như bao đứa trẻ khác...

Tôi cũng đã hoàn toàn trở thành người của gã Paul, người ở đây không phải là tình nhân của ông đâu nha, mà giống như thành viên trong băng nhóm của ông vậy đó.

Sau khi sinh con xong thì gã giao cho tôi một công việc ở một club sang trọng, helper. Cũng vì thế mà tôi từ từ đã học được cách chung diện. Suốt ngày phải cười cười nói nói với mấy gã đàn ông ở đấy, nhưng tôi chỉ tiếp rượu thôi chứ cũng không phải làm gì ghê gớm đụng tới thân thể. Trong khoảng thời gian làm việc tôi cũng đã nhận được khá nhiều danh thiếp của thành viên ban giám đốc. Toàn là người từ các công ty có tiếng, kĩ năng tiếp khách của tôi thực sự đã đào ra được một đồng tiền nhưng tôi từ chối tất cả. Sau khi tôi mang lại cho lão Paul khá là nhiều tiền, ông ta bắt đầu chuyển tôi qua học nhảy để quyến rũ mấy tên nhà giàu. Vũ nữ thoát y, ai nghe đến nó chắc đều sẽ nghĩ đây là một cái nghề khá là dơ bẩn. Ban đầu thì tôi cũng ngại lắm, nhưng sống và làm việc đã lâu trong club thì tôi cũng đã bắt đầu dần chai sạn đi. Nhưng tôi có thể đảm bảo, nhũ hoa và vùng tuyệt mật tôi luôn cố gắng không để cho bất cứ ai thấy, cũng chưa hề nào có thể chạm được một ngón tay vào tôi, cũng chưa hề khách nào có thể nhìn thấy được toàn bộ khuôn mặt tôi. Tôi luôn giấu khuôn mặt mình dưới một lớp mặt nạ và dùng tên giả để làm việc. Thường thì vũ nữ sẽ làm việc trong club nhưng riêng tôi thì được điều đến những sân khấu nhq2 hát lớn, trở thành vũ công khuêu gọi trong các bản nhạc cổ điển truyền thống và thường những người tới xem đa số là những lão già nua già có chứ không như ở trong club. Dĩ nhiên biểu diễn ở trên sân khấu lớn tôi sẽ kiếm được nhiều tiền hơn rồi vì đa số khách hàng không là đồng minh của lão Paul thì cũng là người quyền cao chức trọng, có vị trí trong thế giới ngầm..

Theo gã Paul lâu năm thì tôi cũng biết khá nhiều thông tin về cái gã Nat đề tiện đó. Anh ta đã bước tiếp, nhanh chóng vực dậy trở thành một ông trùm mafia. Bây giờ có thể nói trong thế giới ngầm anh ta khá là nổi tiếng, đáng sợ, kẻ thù cũng nhiều nhưng đến người như gã Paul đây mà bây giờ cũng phải kiêng dè anh ta.

Tại phòng của lão Paul.

"Ngài cho gọi tôi?"

"Chuẩn bị như thường lệ, tối nay đến nhà hát ở xyz" - Lão Paul nói.

Tôi đã quen với công việc này rồi nên chẳng cần hỏi gì nữa tôi cũng đã biết phải nên sắp xếp chuẩn bị như thế nào và cũng đang định quay đầu đi thì lão bỗng kêu tôi.

"Tối nay khác với mọi lần, toàn là những người đặc biệt đấy. Cô hãy ráng chuẩn bị thật đẹp, tôi không muốn mọi việc chỉ đạt tiêu chuẩn, tôi muốn tất cả mọi thứ phải thật hoàn hảo. Cô hiểu chứ?"

"Vâng."

Suốt mười năm nay không đi diễn thì tôi cũng chỉ toàn ở nhà cùng với thằng bé con tôi. Nhiều khi tôi nghĩ tôi muốn kiếm thật nhiều tiền để rời khỏi cái thế giới ngầm này, mang con tôi ra ngoài ánh sáng... nhưng không được. Tất cả tiền tôi kiếm được, kể cả tiền tip cũng phải giao lại tất cả cho phía lão Paul. Thằng Jame thì bị lão Paul sai canh chừng tôi nên suốt ngày cứ dính kè kè lấy tôi. Bé con nhà tôi cũng có riêng người theo canh chừng. Xung quanh nơi

chúng tôi ở thì người canh gác khắp nơi, rất nghiêm ngặt. Thật sự muốn trốn khỏi đây đối với tôi cứ như là việc không thể nào vậy.

Tôi hôm đó, tôi chuẩn bị tất cả mọi thứ để buổi biểu diễn được hoàn hảo hết mức có thể. Tôi đứng phía sau cánh gà, cầm hai tay hai cây quạt lông trắng che phía trước và đằng sau. Thực ra cây quạt rất to, nó che được từ phần đầu gối đến qua đầu tôi luôn. Vì cây quạt to nên mỗi lần khi múa, tôi vung quạt cũng rất là khó khăn, nhưng trải qua nhiều lần thì bây giờ đó là nghề của tôi rồi.

Sau khi đèn trong khán đài bắt đầu tắt hết, tối mù mịt, bản nhạc jazz từ từ nổi lên. Tôi bước từ trong cánh gà, nhẹ nhàng từng bước từng bước đi ra. Tôi khẽ di chuyển cây quạt xuống, để lộ khuôn mặt mình ra. Tôi không hiểu vì sao lần này khán phòng tối đến nỗi tôi chẳng thể nào nhìn thấy ở phía dưới có những ai, nhưng như vậy nhiều khi càng tốt. Không thấy ánh mắt của bọn họ tôi có thể tự tin hơn và thoải mái biểu diễn. Đầu óc tôi trống rỗng, dùng hai cây quạt ấy múa như thể nó chính là đôi cánh của mình. Giống như một chú chim trắng vậy và tôi cứ múa mãi cho đến khi hết bài thì mới thôi.

Sau một tiếng giải lao, màn thứ hai táo bạo hơn một chút, thoát ý. Như tôi đã nói, tôi luôn cố gắng che dấu hai chỗ cần che là nhũ hoa và vùng tuyệt mật. Ngoài việc nửa kín nửa hở sẽ làm cánh đàn ông nóng hừng hực thì lý do chính chính là tôi đểch muốn cho thấy, thể thôi.

Suốt hai buổi biểu diễn tôi chẳng thể nào nhìn thấy được phía dưới có ai, họ đang làm gì,... Tôi cứ nghĩ đó cũng giống như nọi buổi biểu diễn trước của tôi cho đến... Khi tôi múa màn thoát ý xong thì tôi chạy vội vào nhà vệ sinh để xả, vì thế nên còn chẳng kịp mặc đồ vào. Hơn nữa cứ nghĩ lúc đấy trời đã khuya lắm rồi sẽ chẳng còn ai ngoài mấy người lao công hay bảo vệ. Tôi cứ vậy chỉ mặc mỗi cái quần con đi từ nhà vệ sinh trở về phòng thay đồ. Khốn nạn thay khi đang đi thì chợt đụng mặt gã Nat. Anh ta nhìn chằm chằm lấy tôi, tôi cũng giật mình vội lấy tay che cặp ngực lại.

Vest đen, cái tên Nat siêu quê mùa đang mặc vest đấy. Đã trưởng thành quá rồi, cũng đứng, anh ta gần bốn mươi rồi mà, nếu gần bốn mươi mà còn trầu thì chà chết quách cho rồi.

Tôi đang không biết phải phản ứng thế nào, không biết nói gì thì anh ta tặc lưỡi một cái rồi bỏ đi. Tôi cũng quên bém đi mất tôi còn chưa tháo mặt nạ, có lẽ anh ta không nhận ra tôi. Tôi không biết may mắn hay là xui xẻo nữa. Nhưng nếu anh ta ở đây tức là khách đặc biệt mà lão Paul nói chớ lẽ là anh ta? Nếu như vậy thì anh đã ngồi xem hết tất cả màn trình diễn xấu hổ đó của tôi rồi?! Tôi không muốn anh thấy hay biết bất cứ điều gì về những thứ đáng xấu hổ đó cả.

Tôi trở lại vào phòng thay đồ và vội vàng trở về dinh thự kiểm lão Paul hỏi cho ra lẽ.

"Rõ ràng ông biết giữa tôi và hấn ta có gì rồi tại sao ông còn cố tình bảo tôi? Nếu lỡ anh ta nhận ra tôi thì sao? Chả phải việc đấy sẽ gây rắc rối cho ông à?" - Tôi bức tức nói.

"Cô đang nói ai?" - Ông ta giả vờ như chẳng biết gì cả.

"À là tên Nathan hả?! Cô nghĩ anh ta vẫn còn có ý với cô hay sao mà làm sẽ khó dễ tôi?" - Ông ta cười.

Quê thật chứ, tôi đã quá tự tin tin rằng anh ta còn tình cảm với tôi. Có lẽ nếu lần này gặp lại anh ta cũng sẽ chỉ coi tôi như người dung thôi, việc gì tôi lại phải lo lắng cuống cuống lên như thế. Tôi tự tin rằng anh ta còn yêu tôi, nhưng sự thật thì chính bản thân tôi mới còn yêu anh ta. Cái sự tự tin lúc này đã bị lão Paul đập tắt mất rồi.

"Cô sống ở chỗ tôi, xài đồ chỗ tôi thì cô phải làm việc cho tôi. Tôi đã quá ưu ái khi cố gắng không bán thân cô nữa rồi. Cô yên tâm, tôi đã có kế hoạch tiếp theo cho cô rồi. Nếu không còn việc gì thì mời cô rời khỏi phòng tôi."

Tôi chỉ biết câm nín, tôi muốn hỏi rõ kế hoạch mà lão đã sắp xếp cho tôi, nhưng tôi biết chắc chắn rằng dù tôi có hỏi ông ta cũng chẳng bao giờ hó hé bất cứ một lời nào.

Tôi trở về phòng của mình, thằng bé nhà tôi đã ngủ từ lúc nào rồi. Khuôn mặt hồn nhiên vô tư như thế này nếu biết được cuộc sống xung quanh nó thực sự tồi tệ như thế nào chẳng biết liệu cái nét hồn nhiên này có chết đi không.

Cả đêm tôi chẳng thể ngủ nổi. Sau bao nhiêu năm rớt cuộc tôi cũng gặp lại anh ta, cũng vừa lo lắng cái kế hoạch chết tiệt mà lão Paul chuẩn bị cho tôi. Đảm bảo sẽ chẳng có gì tiếp theo sẽ tốt đẹp cả.

TO BE CONTINUED

Từ chương 40 mình xin đổi cách viết để có thể viết thêm những tình tiết khác mà hai nhân vật chính không thấy, không biết để kể lại. Và khai thác thêm một chút suy nghĩ, cảnh của nhiều người khác. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ 3

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Tiểu thư xinh đẹp

"Lịch tiếp theo là gì?" - Gã Nat vừa di chuyển ra xe vừa hỏi tên thư ký bên cạnh.

"Thưa, tiếp theo sẽ di chuyển đến nhà của ngài Ray ạ." - Tên thư ký kính trọng đáp.

Ray là một ông trùm mafia của băng Gambino đã ngoài sáu mươi. Địa vị của ông ta cũng không thực sự quá nổi trội, nhưng cũng không thể nói là bình thường. Họ có một buổi gặp mặt xã giao. Giữa các mafia, xã giao là điều rất cần thiết để bảo vệ quyền lợi của nhau cũng như tránh những trường hợp xảy ra xung đột đổ máu. Bắt tay với nhau nhưng vẫn luôn đề phòng nhau, nâng trên đạp dưới cũng là chuyện thường tình luôn xảy ra trong thế giới ngầm.

Chiếc Rolls Royce đen bóng, mới cứng cựa của tên Nat bắt đầu di chuyển. Cho dù sở hữu khối tài sản khổng lồ, đơn giản vẫn là từ để mô tả phong cách của gã Nat. Nhưng không có nghĩa là nó rẻ tiền.

Khi vừa tới nơi, chiếc xe đỗ phịch trước cổng, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi mặc vest xuống mở cửa xe. Cánh cửa mở ra, gã Nat từng bước bước xuống xe, hai tay giơ lên chỉnh lại bộ vest trên người. Hắn ngược lên trời nhìn, hít một hơi thật sâu.

"Buổi tối nay trời thật đẹp thật nhì."

"Vâng thưa cậu Nathan, mời cậu đi lối này."

Từ phía cửa ra vào cho tới cổng vào, một dãy người hầu và quản gia khom người cúi chào gã Nat. Từ một tên tội phạm thấp kém trong xã hội, có thể nói đây là một bước lên mây đối với hắn.

Hào nhoáng trong bộ trang phục của mình, Nat ưỡn ngực sải bước về phía trước. Lưng thẳng, đầu ngẩng cao, và mang phong thái của một người có địa vị khủng khiếp. Hắn bước vào, có bốn tên bảo vệ đi theo sau hắn. Nếu mang quá nhiều người vào theo thì thật thất lễ với chủ nhà, nhưng nếu không mang theo ai bên cạnh để bảo vệ thì chẳng khác nào hắn đang dâng mạng sống của mình cho lão mafia Ray này.

Một cô hầu đi trước, dẫn hắn vào phòng khách. Cô hầu mở cửa ra. Dinh thự nào cũng thế, bên trong rất trắng lẹ, hào nhoáng nhưng hắn chẳng bao giờ có thể bắt ngờ thêm lần nào nữa vì đã quá quen mắt với loại cuộc sống xa hoa này rồi.

"Cậu Nathan! Tôi đã đợi cậu khá lâu rồi! Ngồi đi, hy vọng sự tiếp đón của tôi không làm cậu thất vọng." - Lão Ray ngồi bắt chéo chân, tươi cười nói.

"Thật thất lễ vì để ông đây đợi lâu." - Hắn dùng một nụ cười giả tạo đáp lại.

Hắn cư xử tự nhiên và ngồi xuống ngay cái ghế sofa đối diện lão Ray. Lão Ray gọi ngay người hầu của mình tiếp trà hắn.

Một cô hầu lật đặt chạy ra, cẩn thận rót trà cho cả hai người. Mùi trà rất thơm, trà của người giàu dùng có khác. Nhưng trà có lẽ đối với gã Nat uống trà thật quá cổ lỗ sĩ. Hắn ghét nhấm nhì trà, đối với hắn nó quá nhạt nhẽo. Hắn ngoài cười trừ ra thì chả thèm đụng đến cái tách dù chỉ một cái nhìn. Hắn đã quen với việc đề phòng đến mức tối đa. Nếu một tên mafia khét tiếng như gã Nat mà chỉ chết vì bị đầu độc thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất.

"À phải rồi! Lần trước ở nhà hát tôi đã muốn giới thiệu nàng công chúa của tôi cho cậu, nhưng lúc ra về lại chẳng thấy cậu đâu."

Bữa tiệc ở nhà hát, sau khi kết thúc hắn một mình đi vào nhà vệ sinh nên ở ngoài cổng chẳng ai thấy hắn cả.

Nat thấy tò mò trong lòng. Lão Ray ngoắc tay, kêu lão già quản gia đang đứng ở một góc nhà lại. Ông ta cúi mình, ngoan ngoãn đi lại phía lão Ray.

"Gọi tiểu thư xuống."

Lão quản gia lại một lần cúi mình, nhanh chóng nghe lệnh. Tên Nat thực sự chưa thể đoán ra lão Ray đã chuẩn bị trò chơi gì cho mình. Hắn im lặng chờ đợi.

Phía trên lầu, một cô gái mái tóc vàng cuốn búp. Cô ta mặc một cái đầm xòe màu xanh nhạt, dài tới đầu gối. Nét đẹp của một con búp bê như vừa từ chiếc hộp đồ chơi bước ra. Tên Nat đoán cô gái này có lẽ đã chau chuốt, sửa soạn bản thân mình rất lâu rồi. Hắn biết ơn sự chuẩn bị của hai người họ dành cho hắn, đó có lẽ là sự tôn trọng, nhưng cũng là lấy lòng. Rất tiếc, cho dù cô gái này có xinh đẹp thế nào, nếu không thể lợi dụng được thì cũng chỉ là một cây cỏ bên đường có thể dẫm nát bất cứ lúc nào đối với hắn.

Cô gái e thẹn bước xuống, tiến lại gần phía lão Ray.

"Đây là cô con gái cưng của tôi, Gwen." - Ông ta vừa nói, vừa ra hiệu cho cô gái ngồi xuống.

"Chào anh, em là Gwen..." - Cô thẹn thùng nói, hai tay nhẹ hất chiếc váy qua một bên rồi ngồi xuống bên cạnh lão Ray.

Gwen là tiểu thư duy nhất của băng Gambino, hai mươi ba tuổi, tính cách e thẹn, nhút nhát, tinh thoàng cũng hơi bị kiêu - bệnh con nhà giàu.

"Xin chào, tôi là Nathan, rất vui được làm quen với cô." - Vẫn là dùng nụ cười giả tạo đáp trả.

"Được rồi, tôi sẽ không làm phí thời gian của cậu, tôi sẽ vào thẳng vấn đề."

Việc phải ngồi huyền thuyên dông dài lê thê những thứ thừa thãi vốn là điều mà tên Nat ghét nhất. Hắn thích đi vào thẳng vấn đề, giải quyết nhanh gọn lẹ tất cả mọi thứ là điều hắn muốn. Có lẽ như trong giới, nhiều người làm việc cùng hắn đã không còn lạ lẫm gì ý nghĩ này của hắn nữa. Ngay cả những người họ cũng chẳng khó chịu gì với cái ý thích "vào thẳng vấn đề" của hắn.

"Cậu nghĩ sao nếu tôi gả con gái tôi cho cậu để nâng cao giao hảo của chúng ta?"

Gã Nat cảm thấy hứng thú với sự chuẩn bị mà lão Ray dành cho hắn. Lão Ray đã bắt đầu đi bước đầu tiên, từ bỏ hạnh phúc cả đời của cô con gái để biến cô trở thành một tai mắt bên cạnh hắn. Nhưng hắn không quan tâm những điều đó. Nếu hắn có thể ly gián và lôi kéo được cô con gái này, thì việc thu tóm băng của lão Ray không phải là chuyện khó khăn nữa. Băng Gambino của hắn thực sự rất lớn, nhưng sẽ ra sao nếu băng Gambino của lão Ray sụp đổ và bị hắn nắm quyền? Nó sẽ càng lớn hơn nữa. Hắn cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ dừng chân tại chỗ. Nhưng nếu thật sự không lôi kéo được cô ta, hắn vẫn sẽ nghĩ ra được cách sử dụng cô ấy.

"Thật tuyệt vời nếu mối quan hệ giữa hai băng gần gũi nhau!"

Từ lúc bước vào căn nhà này, hắn vẫn luôn mang cái nụ cười giả tạo đó trên khuôn mặt. Hắn quay sang phía Gwen, dùng ánh mắt ngọt ngào ấm áp nhìn cô.

"Cô có đồng ý cưới tôi chứ?"

Cô ta thẹn thùng, hai má ửng đỏ, cố ý tránh ánh nhìn của gã Nat, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Gã Nat cứ thuận theo lão Ray, đơn giản chấp nhận một tai mắt để ở bên cạnh mình.

Hắn nhìn ra được một phần kế hoạch của lão Ray. Nhưng tất cả chỉ là hắn phỏng đoán. Hắn luôn cho mọi thứ vào trường hợp tệ nhất sau đó lật ngược mọi thứ lại. Vì thế hắn chỉ đơn thuần nghĩ cuộc hôn nhân này thực sự chẳng phải chỉ đơn giản để tăng tình bằng hữu. Cho dù thực sự chỉ để thân thiết hơn, hắn cũng chẳng cần điều đó. Cho dù lão Ray không bắt đầu bất cứ chuyện gì trước, thì hắn cũng đã luôn có suy nghĩ sẽ lật đổ những băng mafia khác, và băng Gambino của lão Ray cũng nằm trong số những băng mafia mà hắn muốn lật đổ.

"Thật tuyệt! Nếu là như vậy thì chỉ cần đơn giản đăng ký giấy kết hôn là được, dù sao tôi cũng rất ghét phải phô trương." - Lão Ray vui mừng nói cứ như bước đầu của lão đã thành công.

Họ chẳng quan tâm đến việc tổ chức một cái đám cưới hay phô trương mọi chuyện ra như thế nào, họ chỉ đang nhắm đến lợi ích của nhau.

Nắm được ý định của lão Ray. Tên Nat cũng đã bỏ qua được cái suy nghĩ mình sẽ bị đầu độc.

"Thật ngu ngốc khi cứ nghĩ mình sẽ bị đầu độc" - Hắn nghĩ.

Những ông trùm mafia thường cảnh giác rất cao, vì trong thế giới ngầm tính mạng của họ chẳng thể nào đoán trước được sẽ ra sao. Đó cũng là điều khiến cho tất cả bọn họ luôn phải đề cao cảnh giác với bất cứ ai, bất cứ điều gì. Chỉ cần sơ hở một chút họ cũng có thể sẽ mất mạng ngay lập tức.

Ba người họ cùng nhau trò chuyện và dùng bữa như một gia đình thực sự cho tới tận tối.

Lão Ray và tiểu thư Gwen đi cùng hắn tới trước cửa nhà. Lão Ray là ông chủ nên chẳng muốn phải hạ mình tiễn gã Nat ra tận cổng. Nếu không có Gwen, lão sẽ để cho những người hầu tiễn. Đối với tên Nat, những việc bị người khác xem thường như vậy hắn đều không để tâm. Dù sao lão Ray cũng muốn tạo không gian riêng cho cô con gái và Nat để có thể nhanh chóng bước tiếp bước thứ hai cho kế hoạch của lão. Lão muốn rút gọn khoảng cách, lão muốn con gái lão nắm được niềm tin của gã Nat. Nhưng có lẽ cái sai của lão là đã xem thường sự cảnh giác, độ nhạy bén của gã Nat khi nhìn vào những vấn đề xung quanh.

"Cảm ơn cậu đã tới đây ngày hôm nay. Tuần sau tại đây tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ, chỉ mời những người trong giới đến. Dù sao đây cũng là việc quan trọng, cũng nên để những băng khác biết chứ hả."

"Cứ làm theo ý ông là được."

Lão Ray đẩy nhẹ con gái ông ta về phía trước. Bắt đầu buông lời trên ghẹo.

"Được rồi, tôi vào nhà trước. Gwen con tiễn chồng tương lai mình đi nhé." - Nói rồi ông ta quay lưng trở vào nhà.

Gwen cúi gầm mắt, hai tay vo vo vào nhau cứ như một con chim non vừa mới nở. Hôm nay trăng rất sáng, sáng đến nỗi bóng của vạn vật đều in rõ dưới nền đất. Cô từ nãy giờ chỉ chăm chăm nhìn cái bóng của hắn in dưới nền. Cái bóng đó quay đi. Cô cảm thấy như cả bầu trời trên kia sắp đổ sụp xuống, cô ngẩng lên nhìn. Ánh trăng chiếu thẳng vào mặt cô, cô hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần.

Gã Nat nhìn về thẹn thùng của cô ta suốt cả buổi đến giờ đã phát ngán, hắn cảm thấy loại con gái này thật vô vị và nhàm chán. Nhưng cô ta vẫn đang có giá trị với hắn, không thể không làm mất lòng cô ta được.

Gã Nat giơ tay, ra hiệu cho mấy tên bảo vệ đằng sau đi cách xa ra, để cho họ có khoảng riêng tư một lúc. Gã Nat chìa bàn tay ra phía trước.

"Em không định tiễn tôi sao?"

Nụ cười ấm áp đầy giả tạo của tên Nat lại làm tim cô gái lỡ đi một nhịp. Cô chìa tay ra, nắm lấy bàn tay của gã Nat. Cô đã luôn là một nàng tiểu thư được cưng chiều và chưa từng nếm trải vị đời. Có lẽ lão Ray ngay từ đầu đã đi sai một bước, nay lại càng thêm sai khi quyết định chọn chính cô con gái ngây thơ của mình làm tai mắt cho một tên đầy đạo đức giả, một tên tội phạm mưu mô khó đoán như gã Nat.

Họ vừa nắm tay nhau, vừa đi dạo một vòng quanh sân.

"Nếu em không cảm thấy thoải mái với mối hôn nhân này, tôi nhất định sẽ giúp em nói lại với cha."

Cô vừa nghe xong, liền vội siết thật chặt tay gã Nat, ngược mặt lên nhìn anh ta. Khuôn mặt của cô từ nãy đã ửng đỏ rồi, ngay lúc này lại càng đỏ hơn.

"Không! Thực ra em rất vui! Rất mong chờ!"

"Vậy sao? Tôi cũng rất mong chờ đấy."

Gã Nat trong lòng cười khẩy, một con mồi chỉ vừa mới biết bay, quá đỗi ngây thơ lại cho rằng mình có thể kiểm soát tất cả mọi vấn đề. Hắn quay mặt sang nhìn cô. Cô nàng cũng khá thấp, cô đứng ngang vai hắn. Nhưng phụ nữ cao như vậy với hắn có lẽ là đẹp rồi. Hắn nhớ lại ngày xưa mỗi khi nói chuyện với Bren, cô nàng thấp lè tè làm cho hắn phải cúi xuống đến nỗi mồi cả cổ.

"Đưa anh điện thoại của em."

Gwen nhìn chăm chăm vào hắn. Thực ra hắn không biết ý nghĩa thực sự của đôi mắt long lanh đó là gì, nhưng hắn chẳng bận tâm.

"Em không định trao đổi số điện thoại với anh sao?"

"Dạ không không!... Ý em là dạ có!" - Cô bối rối.

Cô hấp tấp lấy điện thoại của mình ra, ngoan ngoãn trao bằng hai tay. Anh ta giơ tay lấy điện thoại của cô, nhấn vào đó số của mình.

"Sau này em được tự do gọi vào số anh, nếu anh không bắt máy thì có lẽ chỉ là do anh bận thôi."

Gwen đón nhận lại cái điện thoại bằng hai tay. Cô ép nó lên môi vào vội vàng cảm ơn hắn ta.

Gwen thật sự rất đáng yêu trong mắt của hắn, nhưng phụ nữ thì hắn chẳng phải là chưa từng được nếm qua. Hơn nữa khẩu vị của hắn không phải kiểu ngây thơ trong sáng. Cô rất ngoan ngoãn, lễ phép nhưng lại vô cùng nhạt nhẽo.

Dạo một vòng, hắn phải huyền thuyên những điều vô vị để xóa đi khoảng cách giữa đôi bên, giúp cô ta bớt đi sự ngại ngùng.

Suốt buổi đi dạo Gwen chẳng chịu buông tay hắn ra dù chỉ một chút cho đến khi cô tiễn hắn ra phía xe.

"Nói chuyện với em vui lắm, bữa tiệc tuần sau gặp lại nhé."

Một tên bảo vệ mở cửa xe. Anh ta nói rồi quay đầu bước lên xe. Nhưng Gwen vẫn nắm chặt bàn tay náu giữ anh. Anh ta quay người lại, nhìn. "Con nhỏ này thật phiền phức" - Hắn nghĩ, nhưng không nói ra.

Gwen mở to mắt nhìn hắn, khuôn mặt có nét buồn bã.

"Thế những ngày này em không thể gặp anh sao?!"

"Thật sự thì anh khá là bận, khi nào rảnh anh sẽ tới kiếm em."

"Vâng!"

"Nhưng chẳng phải nay mai em sẽ dọn qua ở cùng anh sao?"

Khi này ở bàn ăn, họ đã bàn với nhau về vấn đề này. Hai ngày sau cô sẽ nhanh chóng dọn qua nhà của hắn. Chính thức trở thành vợ của hắn. Có lẽ do tâm trạng hơi lo lắng nên Gwen đột nhiên quên mất.

"Em... Quên mất..." - Cô cúi mặt, thẹn thùng nói.

Hắn cười nhẹ một cái, định quay mặt đi thì cô kéo tay áo hắn lại.

"Trước... Trước khi đi... Anh có thể... Hôn..." - Cô cúi sầm mặt, siết chặt tay áo hắn đến nỗi nhăn hết cả chỗ đó.

Anh nghĩ, đối với cô gái nhút nhát này, việc cô ta yêu cầu hôn chẳng phải là quá nhanh sao? Nhưng anh ta mừng vì điều đó đã chứng tỏ khoảng thời gian cùng nhau đi dạo trong sân hắn dành cho cô đã không bị lãng phí.

"Để em phải nói ra điều anh định làm mất rồi."

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng điều đó hắn vốn chẳng định làm. Nat nhẹ nhàng cười, dùng ngón cái và ngón trỏ nâng cằm cô lên. Nhìn gần thì cô thực sự rất xinh đẹp, đôi mắt long lanh màu xanh dương ướt át đang nhìn hắn, hai má ửng đỏ. Càng nhìn kỹ càng thấy cô chẳng khác nào một con búp bê. Nhưng búp bê cũng đơn giản chỉ là một món đồ chơi dễ mọi người tùy ý sai khiến. Gwen đối với hắn cũng vậy.

Khi anh ép sát mặt mình lại, cô vội nhắm chặt mắt, đôi môi ánh hồng khẽ mím lại. Vẻ mặt mong chờ được đón nhận một nụ hôn lên môi của cô làm hắn thấy thật đáng yêu. Thay vì chiều theo sự mong đợi của cô, hắn dùng tay xoay nhẹ mặt cô qua một bên, đặt vào má cô một cái. Cô lấy hai tay ôm mặt, đỏ bừng bừng.

"Làm em thất vọng rồi sao?"

"Dạ không!... Không có..."

Thực ra đối với cô như vậy đã đủ lắm rồi còn hơn là bị hắn ta từ chối.

Nat cười, quay trở mình lên xe. Gwen cũng buông lỏng tay áo hắn ra. Khi Nat đã ngồi ổn định. Tên bảo vệ đóng cửa xe. Gwen đợi cho đến khi xe của hắn khuất đi cô mới đi vào nhà, bỏ cô đã ngồi ngay ra đó.

"Nhìn nét mặt con như vậy, có phải tiến triển giữa con và cậu ta rất tốt không?"

"Không... có gì cả." - Cô ngại ngùng đáp.

Ông ta thở dài một hơi, đứng dậy, tiến lại phía cô và nắm lấy tay cô.

"Haaa... Ta xin lỗi vì đã bắt con phải cưới tên Nathan vì lợi ích của ta, nếu con không muốn hãy nói cho ta biết."

"Không! Con rất sẵn lòng ạ!"

Ông chưa từng thấy ánh mắt con gái mình lại sáng long lanh như vậy bao giờ.

"Vậy... Vậy ta rất vui. Chỉ là nhắc nhở con thôi nhưng đừng yêu cậu ta nhé."

Cô im bật một hồi, rồi lại đáp.

"Vâng..."

Trong lòng của lão Ray bắt đầu lo lắng, nhưng hắn vẫn quyết định tin tưởng vào cô con gái mà mình đã hết mực yêu thương.

Gwen hiểu mục đích của cuộc hôn nhân này, cô hiểu điều đấy rất rõ. Nhưng một cô gái được bảo bọc từ nhỏ, lại được giao cho một nhiệm vụ vượt quá sức mình. Thay vì những đứa con trong gia đình mafia sẽ được dạy dỗ để kế thừa, nhưng có lẽ do người cha này quá cưng chiều con gái nên đã bảo bọc cô quá kỹ thành ra kết quả là cô quá ngờ nghệch để phải làm một việc gì đấy.

"Trời cũng tối rồi, ta phải nghỉ ngơi. Con cũng nghỉ sớm đi nhé."

Không đợi cô trả lời, ông ta quay lưng trở vào phòng của mình. Cô chạy ào một mạch lên phòng, nhảy chúi đầu vào cái gối. Cứ nghĩ về gã Nat, mặt cô lại đỏ đến mức cô có thể cảm nhận được nó nóng khủng khiếp như thế nào, nóng lây qua luôn cả cái gối cô vừa áp mặt. Cô ngược đầu, đưa hai tay ra phía trước gối, bật điện thoại và cứ nhìn chăm chăm vào số của gã. Cô đổi tên danh bạ thành "Anh yêu". Sau đấy cô lại nằm cười khúc khích một mình.

"Không biết anh đã về tới nhà chưa... Bây giờ liệu có gọi cho anh được không...?" - Cô nghĩ.

Cô không dám gọi, chỉ gửi một tin nhắn: "Anh đã về tới chưa?"

"Minh nhắn rồi! Minh nhắn rồi!" - Cô nghĩ.

Mãi không thấy có tin nhắn. Cô buồn bã, cứ nghĩ bản thân cô đã làm phiền hắn. Cô chỉ mới đợi được khoảng ba phút, nhưng lại cho rằng đã rất lâu rồi. Bất ngờ điện thoại rung lên một tiếng, cô vội vàng chớp lấy, mở ra xem tin nhắn.

"Anh sắp tới rồi. Em cứ ngủ trước đi."

"Vâng! Anh về cũng nhớ nghỉ sớm ạ!"

"Cảm ơn em, em cũng ngủ ngon."

Cô úp mặt vào gối, hét lên một tiếng. Cô cố gắng ngủ, nhưng cả đêm cô chẳng thể nào ngủ được. Cô vừa vui vừa lo lắng, những nỗi lo cho kế hoạch sau này cũng không ngừng tới làm phiền cô.

Mục đích bề nổi là tăng tình hữu nghị giữa hai băng đảng. Nhưng mục đích thực sự nằm sau đó chính là tìm cách lật đổ lẫn nhau. Nat chỉ thấy tiếc cho lão già Ray đã đi sai bước đầu tiên khi thấy Gwen quá ngu ngốc.

Sau khi nhắn tin với Gwen xong, hắn chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả buổi tối phải cố gắng cười cười nói nói đã khiến cho cơ mặt của gã mỏi rã rời rồi. Hắn thở dài một hơi, nghĩ:

"Chậc, thật đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trước bữa tiệc một ngày

Hai ngày sau buổi gặp mặt, Gwen chuyển qua chỗ của tên Nat ở như đôi vợ chồng son.

Sau khi sự nghiệp thành công, Nathan chi 52,2 triệu USD để mua biệt thự tại khu phố Bel Air, Los Angeles rộng 20.000m². Căn nhà có hình tam giác khá kì lạ, song được xây dựng để tận dụng từng mét đất. Thiết kế tất cả mọi thứ từ ngoại thất đến nội thất đều theo phong cách hiện đại và tông màu chủ đạo là những màu trung tính. Phần cửa ra vào được đặt lùi vào trong để tạo tính riêng tư, mặc dù căn nhà ngay ngoài mặt đường đông đúc. Vừa bước vào chính là phòng khách. Phòng khách có các miếng kính lớn từ sàn tới trần, giúp lấy ánh sáng tự nhiên và không cần dùng đèn trong ban ngày. Ngay bên cạnh phòng khách là phòng bếp kết hợp phòng ăn, với không gian rộng rãi và rất nhiều chỗ để đặt các tiện ích giải trí. Phòng ngủ chính được đặt ở tầng hai, cũng với những cửa kính rất lớn để đón ánh sáng tự nhiên tạo ra không gian rộng mở, thoáng đãng. Các phòng được đặt cách nhau bởi một hành lang dạng cong, với diện tích dư thừa để đặt bể bơi và các tiện ích ngoài trời. Và tất nhiên, tường đều được thay thế bằng cửa kính. Nhà có hai bể bơi, trong đó có một bể nước mặn và một bể sục nước ngọt, kèm theo đó là không gian nghỉ ngơi rộng bạt ngàn...

Và tất nhiên những thứ như "nghĩa vụ của một người chồng" hẳn đều không bỏ qua bất cứ chuyện gì, chỉ để không phải làm Gwen phải nghi ngờ hay khó chịu. Hắn yêu chiều, nâng niu cô như một người vợ thực sự. Hắn dùng mọi thủ đoạn để nắm giữ cô. Còn Gwen thì vẫn cứ ngây ngô, lúc nào gã Nat rảnh rồi được một chút là cô lại cứ bám chặt lấy hắn không rời. Đó là một điểm khiến hắn chán ngấy cô.

Tất cả hương vị của cô gái này thực sự khiến gã Nat cảm thấy rất nhàm, nhưng hắn không thể không chiều theo. Nếu lỡ như không làm cho cô ta tin tưởng hắn, kế hoạch dự tính ban đầu của hắn sẽ chẳng thể nào suôn sẻ thành công được.

Gwen xuống bếp pha một ly nước chanh, để vào khay và bưng lên lầu. Cô đi men theo hành lang và vào phòng làm việc của gã Nat. Nếu không có bất kỳ sự cho phép nào của hắn thì cho dù là người hầu vào dọn dẹp hay bất cứ ai cũng không được bén mảng đến.

Cô vừa mở cửa ra, hắn ta đang ngồi ở bàn làm việc liếc giạt mình nhìn, thở một hơi dài rồi lại tựa vào lưng ghế.

"Anh đã dặn em phải gõ cửa trước khi vào rồi mà."

Cô đóng cửa, tiến lại gần chỗ hắn và đặt ly nước xuống bàn.

"Giữa em với anh mà vẫn phải cần gõ cửa sao?" - Cô bĩu môi nhõng nhẽo.

Cô không phải quên lời hắn, Qwen chỉ đơn giản nghĩ rằng cô là một người đặc biệt đối với hắn.

Gã Nat không nói gì, chỉ luôn cảm thấy bức bối sự tùy tiện của cô ta. Hắn luôn cố nhẫn nhịn, chỉ muốn chắc rằng sau này những điều hắn căn dặn Qwen sẽ dần tiếp thu vào. Nếu không sẽ có lúc hắn thực sự phát điên lên mất. Hắn nhìn vào ly nước trên bàn, tỏ vẻ phiền muộn.

"Những việc này em kêu người làm làm là được, sao cứ phải phí công vậy?"

Cô vòng ra phía sau ghế, thò hai tay lên vai hắn, nắn bóp nhẹ nhàng.

"Em chỉ muốn thể hiện chút tình cảm của mình thôi mà cũng không được sao?"

Hắn ta lại thở dài một hơi, chỉ mới ở chung gần một tuần với cô ta nhưng cô đã liên tục làm hắn cảm thấy bức bối, chỉ là hắn không thể hiện ra ngoài. Hắn không quen có thêm sự hiện diện thừa thãi trong nhà, hắn ghét sự tùy tiện của cô. Hắn luôn nghĩ rằng chẳng biết khi nào mới có thể tống cổ cô gái ngây ngô này ra ngoài. Nếu bây giờ mà làm thế thật thì những việc hắn tính toán đều sẽ công cốc hết. Hiếm lắm mới có cơ hội tiếp cận băng Gambino dễ dàng, hắn cũng không muốn bỏ lỡ nó.

"Phải rồi, ngày mai bố em bảo tiệc bắt đầu lúc bảy giờ đó anh."

"Anh biết rồi, em trở ra ngoài được không? Anh còn nhiều việc lắm."

Cô bĩu môi một cái, làm điệu bộ nhõng nhẽo nhưng tất cả mọi hành động của cô đều bị gã Nat phớt lờ. Cuối cùng cô cũng phải chịu thua.

"Vậy có gì anh cứ gọi em, em trở về phòng trước. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi đó."

Hắn chống tay lên thành ghế, để tay lên trán, cố ý xòe bàn tay để che đi nét mặt khó chịu của hắn ngay lúc này.

"Biết rồi, anh sẽ nghỉ sớm."

Qwen quay lưng trở ra ngoài, và nhẹ nhàng đóng cửa. So với việc Qwen gây phiền phức cho hắn, thì Brenna lại càng phiền toái hơn. Qwen vô tình đã làm hắn nhớ lại khoảng thời gian lúc xưa, hắn không còn bức tức hay khó chịu nữa. Khi những hình ảnh rác rưởi của Brenna hiện lên lấp đầy tâm trí hắn, hắn lấy tay che miệng, ngồi cười khúc khích, nhưng niềm vui đầy bị dập tắt ngay chốc lát bởi những hiểu lầm giữa hắn và cô.

Hắn thả lỏng người, tựa vào lưng ghế. Hắn ngược mặt lên trần nhà. Hắn chưa bao giờ, chưa từng dù chỉ là một giây một phút ngừng nhớ về cô. Hắn cũng đã từng có ý định tìm kiếm cô, mang cô về bên cạnh, chuộc lại mọi lỗi lầm mà hắn gây ra cho cô. Hắn từng muốn ích kỷ, nhưng lại thôi vì lo sợ cô lại gặp những nguy hiểm không may hoặc cho rằng có thể cô cũng sẽ không tha thứ cho hắn. Nhưng thực tế là hắn không có đủ tự tin rằng hắn sẽ bảo vệ được cô.

Hắn đứng dậy trong tư thế mệt mỏi và trở về phòng. Hắn vừa mở cửa ra, tiếng kẹt cửa làm Qwen đang ngồi chải chuốt mình trước bàn trang điểm trong chiếc đầm ngủ lụa hai dây màu tím nhạt cũng bất giác quay đầu lại nhìn. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt mệt mỏi. Hắn mỗi ngày phải lo hàng tá công việc, lại phải thường xuyên đi ra ngoài. Qwen không những không giải trí được cho hắn mà suốt ngày chỉ luôn quẩn quýt quấy rầy hắn càng khiến hắn mệt mỏi hơn.

Hắn cởi cái áo sơ mi trên người ra quăng xuống sàn rồi buông người rơi xuống chiếc giường mềm mại. Qwen đứng dậy, nhặt chiếc áo trên sàn lên.

"Anh đừng quăng đồ lung tung như vậy chứ."

Hắn vẫn nằm úp mặt lên giường, chỉ đáp trả lại bằng sự im lặng.

Cô bò lên giường, ngồi quỳ hai chân kề bên cạnh hắn.

"Anh mệt lắm hả? Em đấm bóp giúp anh nhé!"

Không đợi hắn trả lời, cô leo lên lưng hắn trong tư thế cowgirl, dùng hai tay xoa khắp lưng, nắn bóp nhẹ nhàng. Lưng của hắn rất nhiều sẹo, nhưng những việc tư của hắn mỗi lần cô hỏi thì hắn chỉ đáp lại bằng một cái trừng mắt làm cô sợ đến nỗi chà bao giờ dám hỏi lại mặc dù nhiều khi cô cũng rất tò mò muốn biết những thứ như thế từ đâu mà có. Nhưng cô cũng không quá để tâm trong lòng.

Bầu không gian rất yên ắng, hắn thì nằm im bất động, cảm thấy khó chịu nên cô đã mở lời.

"Anh ngủ rồi hả?"

Thấy hắn ta không phản ứng, Qwen nhẹ nhàng leo xuống khỏi lưng hắn, kéo tấm mền dưới chân đắp lên người hắn. Cô cũng tắt cái đèn ngủ bên cạnh giường đi. Chui vào mền và nằm sát vào người hắn. Cô không ôm, một phần vì hắn đang nằm sấp, nếu ôm lỡ như làm hắn không trở mình được hắn sẽ khó chịu lắm. Một phần vì không muốn làm tỉnh giấc người thương nên cô chỉ nằm sát hắn. Rồi cô cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dinh thự của Paul.

"Anh có thấy Finn đâu không Jame?"

"Hình như vừa chạy qua phòng tên Kai." - Hắn đứng dựa lưng vào tường, vừa kéo thuốc vừa nói.

Phòng của Finn và Kai cách nhau không xa, cùng một tầng, chỉ cần đi vài bước là tới. Lí do phòng của Brenna và con trai cô không được sắp xếp gần nhau là vì lão Paul muốn tên Kai để mắt tới cậu nhóc. Lão vẫn luôn đề phòng với việc Brenna có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào. Cô là một món đồ có thể kiếm được bội tiền cho lão, lão không muốn phải để mất món đồ ngon đó. Lí do cho kế hoạch chính của lão thì cô vẫn chưa rõ vì tới tận bây giờ lão vẫn chưa sử dụng triệt để cô cho món nợ cô nợ lão - chưa chấp cô.

Bren từ dưới lầu đi lên, cô men theo hành lang đến phòng của tên Kai. Đây không phải lần đầu cô vào phòng của hắn, nên chẳng việc gì làm cô phải ngại.

Khi cô vừa mới được giao cho công việc tiếp khách đầu tiên. Kai chính là người quản lý, giám sát cô. Giữa cô và hắn có một mối quan hệ khá tốt, nhưng Brenna chưa từng bước qua ranh giới tình yêu. Cô không muốn tiến thêm bất cứ bước nào với người khác. Một phần vì trái tim cô vẫn còn hình bóng gã Nathan, một phần chỉ lo chăm sóc tốt cho cậu con trai của mình. Và có vẻ như Kai đã rất nhanh chóng làm thân với thằng bé. Anh ta thường xuyên chơi đùa, chăm sóc nhóc Finn mỗi khi cô đi vắng cứ như một người cha ruột, cô cũng chẳng lấy làm lạ gì khi nhóc Finn lạ thích hắn đến thế. Nếu ba người bọn họ mà ngồi cùng lại với nhau, thì tất cả mọi người nhìn vào chắc chắn đều sẽ tin họ là một gia đình thực sự.

Cô gõ ba lần lên cửa, rồi tự ý mở ra. Phòng của gã Kai cũng rất giản dị, thiết kế theo phong cách hiện đại với màu trầm chủ đạo. Khác với lần đầu cô gặp gã Nat. Phòng của hắn cứ như một công ty xử lý rác thải. Cô tự hỏi bản thân chẳng biết liệu bây giờ hắn đã thay đổi chưa. Nhưng suy nghĩ đó của cô cũng nhanh chóng biến mất.

"Brenna, em về rồi à!"

Hai người họ đang ngồi dưới sàn đất, ở giữa phòng là một cái bàn thủy tinh thấp lè tè. Hắn ngồi xếp bằng, ôm một cái gối vào lòng, một tay chống lên bàn, một tay thả lỏng. Cậu nhóc thì đang quỳ, tỳ hai tay lên bàn. Cô bước vào, đóng cánh cửa phía sau lưng lại rồi thở dài một hơi.

"Đã khuya rồi, sao anh còn để nó thức thế này."

"Dù sao ngày mai con cũng không có đi học, thức một bữa cũng được mà." - Thằng bé vừa nói vừa chăm chú vào cái wood toys (trò rút gỗ) trên bàn.

"Phải rồi ngày mai em có bận gì không?"

Cậu nhóc cắt ngang.

"Chú! Tới phiên chú rồi kìa nhanh lên!"

"Rồi rồi!" - Hấn nhanh chóng chiều theo ý cậu nhóc, rút một miếng gỗ.

Cô đi lại và ngồi xếp bằng xuống ngay bàn cùng hai người bạn họ, chống cằm.

"Không, mai em không có làm."

Hai người bạn họ trò chuyện trong khi hấn vẫn đang tiếp tục trò chơi với nhóc Finn.

"Ông chủ đã nói gì với em chưa?"

"Chưa, lúc vừa vào nhà thì em đã gặp thằng Jame rồi lên thẳng đây luôn. Không thấy thằng Jame nói ông chủ kêu em, tới bây giờ cũng không thấy có người lên đây kêu."

"Vậy để anh nói cho em luôn. Tối ngày mai có một bữa tiệc quan trọng tại dinh thự của băng Gambino đấy."

"Thì sao? Em có phải là nhân vật gì ở đây đâu?"

"Em đi theo anh với tư cách là "bạn nhảy". - Kai vừa cười vừa nói với giọng điệu trêu ghẹo cô.

Thực ra hấn muốn dùng từ "người yêu" nhưng do có nhóc Finn ở đây nên hai người bạn họ cần nói chuyện cẩn thận một chút. Cô quay sang chau mày nhìn anh, không phải là cô không hiểu ý của hấn ta. Cô chỉ nghĩ là hấn ta đang đùa cợt cô. Suốt mấy năm qua tên Kai vẫn luôn cưa cẩm cô nhưng lại bị cô đưa vào danh sách friendzone. Hấn liên tục thả thính nhiều đến nỗi làm cô dần coi nó như là một trò đùa, thật đáng tiếc cho hấn ta.

"Không muốn."

"Quan trọng là ông chủ có chiều theo ý em không. Hơn nữa từ xưa tới giờ bữa tiệc nào em cũng phải đi theo hầu ông mà."

Cô vẫn luôn không hiểu, người giàu có, quyền lực như lão Paul, luôn có biết bao nhiêu cô hầu, quản gia nhưng người theo sau hầu lão trong các bữa tiệc luôn là cô. Cô không đủ thông minh để có thể nhìn thấu kế hoạch của những người như lão. Cô đã từng hỏi, nhưng lão lấy câu "không phải việc của cô" để từ chối tất cả mọi câu hỏi của cô. Riết mà cô chẳng còn thể hỏi được gì nữa, chỉ biết thuận theo. Mạng sống của cô và con trai đang phải nằm trong tay lão. Nếu cô không tuân theo thì chết là kết quả cuối cùng dùng cho hai mẹ con cô. Lão không phải là người nhân từ. Cho dù là trẻ con, người lớn tuổi hay là phụ nữ, đối với hấn tất cả cũng chỉ đều là giới bọ.

Cô thở dài một hơi, rồi trườn người nằm dài lên bàn, im lặng một lúc. Cô bật người dậy.

"Anh nói xem... Ông ta có nhiều người hầu nhưng tại sao em cứ phải là người đi theo?"

"Ông ta có suy nghĩ của ông ta."

"Vậy sao..."

Nghe câu trả lời như nửa biết nửa không, Brenna cũng không còn muốn biết nữa.

"Để em chơi thay cho."

Hấn rút tay lại, để cho cô tiếp tục trận game dang dở của hấn với cậu con trai. Im lặng được một lát, cô hỏi:

"Tiệc gì nữa vậy anh?"

Hấn ngồi chống cằm, gương mặt trầm ngâm, im lặng. Cô quay sang nhìn hấn với vẻ mặt tò mò, rồi lại chuyển tầm nhìn vào wood toys trên bàn.

"Tiệc gì mà làm anh phải mệt mỏi luôn thế?"

Hấn im lặng một lúc rồi mới trả lời.

"Tên đầu sỏ của băng đảng Camorra và tiểu thư của băng Gambino kết hôn..."

Cô trượt tay một cái thật mạnh, bắt ngờ những thanh gỗ đang xếp chồng lên nhau rơi xuống bàn, có vài mảnh rơi xuống đất.

"Yeah! Con thắng mẹ rồi!" - Cậu nhóc phấn khởi, leo luôn lên giường của Kai nhảy đùng đùng.

Hắn hiểu được phản ứng của cô, liền vội kiểm có đưa cậu nhóc Finn rời khỏi đó.

"Finn của chú giỏi nhất rồi! Ngày mai thường đồ chơi mới cho con nhé?!"

"Dạ vâng!" - Thăng bé nhảy xuống, chạy lại xà vào lòng tên Kai.

"Rồi bây giờ chú bế về phòng ngủ nào kéo mẹ Brenna la hai chú cháu mình mất."

Nói rồi hắn ẵm nhóc Finn rời khỏi phòng, mặc cho cô vẫn còn ngồi thẫn thờ ở đó.

Tên gọi Camorra là từ kết hợp giữa từ "capo" (ông chủ) và "morra" (một trò chơi cờ bạc tại Napoli). Mà kẻ cầm đầu băng Camorra chính là Nathan, người tình cũ của cô. Tuy rằng hai người bọn họ đã chia tay nhau hơn mười năm, nhưng đối với Bren đây vẫn là một cú đả kích lớn. Bởi vì đối với người thường, tình đầu luôn là thứ tình cảm khó phai nhất, và hầu như không bao giờ có thể quên được, với Bren cũng thế.

Cô không nghĩ hắn ta sẽ tiến thêm bất cứ một bước nào nữa. Cho dù cô có từng nghĩ tới, cô cũng tự tin rằng bản thân cô đã từ bỏ, cô chắc chắn sẽ không cảm thấy đau xót gì. Nhưng cô lại sai hoàn toàn, hắn đối với cô vẫn còn ý nghĩa rất lớn. Nhưng hiện tại cô không biết nên chấn chỉnh cảm xúc như thế nào.

Cô chậm rãi gom những mảnh gỗ bỏ vào hộp đồ chơi trong khi đầu óc vẫn đang trống rỗng. Tên Kai quay trở lại. Hắn đứng im nhìn cô lom khom, chậm chạp nhặt những mảnh gỗ mà cảm thấy mệt mỏi giùm. Hắn ngồi xôm xuống trước mặt cô, một tay thả lỏng ra phía trước, một tay đưa ra phía sau xoa xoa gáy, rồi thở dài một hơi.

"Haaaa... Anh biết ngay khi nói ra em sẽ như thế này mà."

Ngoài lão Paul ra thì chỉ có tên Jame và Kai biết được quá khứ của cô. Cô vẫn im lặng, cúi mặt nhặt những thanh gỗ. Hắn ngồi phịch xuống, bất ngờ kéo tay cô vào lòng hắn. Hắn choàng hai tay, ôm chặt lấy người cô, rất nhanh chóng cả cơ thể cô đã lọt thõm vào lòng hắn. Hắn gác cằm lên đầu cô, ánh mắt nhìn về phía trước

"Quá khứ dù sao cũng chỉ là quá khứ. Nếu em cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em và yêu thương cả nhóc Finn..."

Cô không khóc, không ôm lại hắn. Cô cứ như đang buông bỏ tất cả, mặc cho mọi thứ có diễn biến ra sao. Âm thanh hiện tại cô đang nghe rõ nhất chỉ có tiếng nhịp tim của hắn.

Hắn cứ ôm chặt lấy cô như vậy suốt. Cô cũng chỉ ngồi im bất động như vậy mãi. Hắn cũng chẳng nói thêm bất cứ lời nào nữa, cô cũng vậy. Phải mất một khoảng thời gian khá lâu sau cô mới dùng hai tay đẩy nhẹ hắn ra. Cô ngược nhìn hắn, cười nhẹ một cái.

"Cảm ơn anh, em bây giờ đã không sao rồi."

Hắn quay mặt sang một bên, ngại ngần tránh đi ánh mắt của cô. Hắn lại giờ một tay ra phía sau xoa xoa gáy cô.

"Tốt rồi."

"Khuya rồi, em trở về phòng đây. Anh ngủ ngon." - Cô vừa nói vừa đứng dậy.

Sau cái ôm an ủi lúc này, hắn vẫn cảm thấy có sự gượng gạo giữa cô và hắn nên hắn vẫn tránh ánh nhìn của cô, ngồi xếp bằng im trên sàn. Cô đi ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa lại.

Kai đưa hai tay lên xoa khắp mặt một cái. Trong lòng hắn đang nghĩ gì, hắn cũng chưa rõ. Hắn đứng dậy, mặc kệ đồng hồ chơi vẫn chưa được dọn dẹp trên nền đất. Hắn tắt đèn rồi thả mình lên giường phịch một cái. Hắn che một tay lên mắt, suy nghĩ về cô...

Sau khi trở ra khỏi phòng của Kai, cô cũng lảng lảng đi qua phòng con trai mình. Brenna nhẹ nhàng, lén lút mở cửa phòng ra. Căn phòng tối mù mịt, chỉ có ánh sáng ngoài hành lang chiếu phòng qua khe cửa cô đang mở cô mới có thể nhìn thấy thăng bé. Con trai cưng của cô đã ngủ rồi. Cô nhìn vào giường nó, thỉnh thoảng cứ như thế cô cũng lại nhớ nhưng về gã cận bã Nat. Cô thở mạnh một hơi, buồn bã, đóng nhẹ cửa rồi trở về phòng mình.

Bren tiến lại gần một cái kệ tủ nhỏ đặt kế bên giường cô. Cô mở ngăn đầu tiên, lấy một viên thuốc ngủ, vì cô đoán chắc chắn đêm nay cô sẽ vì suy nghĩ mà chẳng thể nào ngủ được. Cô đã dùng, nhưng cũng rất nhanh sau đó tác dụng của thuốc cũng đã giúp cô được yên giấc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Vũ hội

Nathan đang ở dưới tầng sửa soạn, làm gì thì có trời biết, còn Qwen đang một mình thống trị căn phòng ngủ. Cũng như đám váy áo trong tủ, cô chọn

một chiếc áo lót nâng ngực có giá 540\$. Nó có hoa văn màu bạc trông như một món đồ bạc được chạm nổi, với một chiếc quần lót kiêu vãi nhất đi kèm. Còn có cả tất dài đến đùi, màu sắc tự nhiên, hoàn toàn bằng lụa đẹp mê người, chúng thật duyên dáng và nóng bỏng. Kể từ sau khi ở cùng gã Nat, Qwen luôn mặc những bộ đồ lót quyến rũ. Cô muốn trong mắt hắn cô thật hoàn hảo, không có ai có thể lọt vào mắt hắn ngoài cô, đó là cô nghĩ.

Cô đang với tay lấy chiếc váy thì gã Nat bước vào mà không gõ cửa. Cho dù vậy cô cũng không có quyền trách mắng hắn vì đây là phòng của hắn. Trước giờ hắn luôn ở một mình, tự tiện đi vào phòng của chính mình cũng là điều dĩ nhiên. Cho dù vậy cô cũng không thấy phiền lòng vì vấn đề đó. Dẫu sao không có thứ gì trên người cô mà hắn chưa từng thấy qua cả.

Toàn thân cô nóng bừng khi nhìn thấy hắn đang mặc áo sơ mi trắng với quần dạ phục màu đen, cổ áo để mở.

“Sao anh lại đứng tần ngần ra đây nhìn em thế?”

Hắn bước hẳn vào phòng.

"Em muốn bị cảm lạnh sao? Nhanh mặc đồ vào đi."

Cô cảm thấy thật tức giận một chút. Thay vì tỏ ra thêm khát theo suy nghĩ của cô thì hắn lại đáp trả lại sự tự tin của cô bằng câu trả lời rất mất hứng.

“Nhớ nhắc anh gửi một bức thư ngắn với tư cách cá nhân tới Fenty để cảm ơn nhé.”

Qwen nhú mày.

"Cô ta là con nhỏ quái nào thế?" - Cô nghĩ.

Hắn quay mặt đi, trả lời một cách khó chịu như thể biết được cô đang suy nghĩ gì.

“Người tư vấn mua hàng ở Rodarte.”

“Ồ...” - Qwen thờ phào nhẹ nhõm.

Hắn tiến lại phía sau lưng cô.

“Anh mua thứ này cho em để em đeo cho mọi người thấy, chứng minh em đã là người phụ nữ của anh chứ hả.”

Cô vừa giận hắn vì không biết thương thức thứ cô đã chuẩn bị, nhưng lại nhanh chóng nguôi giận vì câu nói ngọt ngào của hắn.

Hắn quàng tay ôm lấy cô và giơ bàn tay ra. Trong lòng bàn tay hắn là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ với dòng chữ Buccellati khắc trên nắp hộp.

Có đôi lúc hắn thực sự cảm thấy muốn nôn mửa khi chính bản thân hắn lại có thể thốt ra những điều sến súa như vậy để lấy lòng một cô gái. Từ xưa tới giờ những cô gái muốn theo hắn luôn là người phải lấy lòng hắn. Đặc biệt là không cô gái nào hắn muốn mà lại không có được. Nhưng Qwen thì lại khác, nếu không lấy được tình cảm của cô thì khó lòng thực hiện kế hoạch của hắn. Hắn tự cảm thấy bản thân hắn chẳng khác gì một con diêm đang cố lấy lòng đàn ông vì tiền, nhưng hắn buộc phải làm thế để có được điều hắn muốn cho dù là bất cứ thủ đoạn nào.

Ngập ngừng, nhưng có một chút hạnh phúc đang chảy trong lòng ngực cô. Cô nhận lấy chiếc hộp và mở nó ra. Bên trong là một đôi hoa tai hình giọt nước sáng lấp lánh. Mỗi chiếc đính bốn viên kim cương, một viên ở phần gốc, tiếp đến là một khoảng trống, sau đó là ba viên đính nối tiếp nhau một cách hoàn hảo. Chúng thật đẹp, đơn giản và cổ điển. Nếu có cơ hội được mon men mua sắm ở Buccellati, cô cũng sẽ chọn cho mình một thứ thế này.

"Đáng yêu quá!"

Cô thì thầm, nhưng lỡ thốt ra ngoài miệng, và bởi vì chúng là món quà đầu tiên hắn tặng cô nên cô càng yêu chúng hơn.

“Cảm ơn anh.” - Cô khúc khích cười.

Hắn buông cô ra, chuyển ánh mắt về chiếc đầm đang nằm trên giường.

“Em sẽ mặc chiếc váy tulle màu tím này hả?”

“Vâng. Có ổn không ạ?”

“Dĩ nhiên. Anh sẽ để em chuẩn bị.” - Nói rồi hắn rời khỏi phòng.

Cô đứng nhìn mình trước gương. Cô cảm thấy bản thân mình đang tỏa sáng như một nàng công chúa trong mẫu váy cúp ngực chất liệu vải tulle màu tím lavender của Rodarte. Có lẽ chính cô sẽ viết thư cảm ơn cho Fenty. Bộ lễ phục đúng kiểu thể hiện hình tượng hiền-thê-luong-mẫu, rất hợp với bữa tiệc này.

Cô búi hết tóc của mình lên, để lộ ra đôi hoa tai mà anh vừa mới tặng. Cô chỉ trang điểm tối thiểu để trông cho tự nhiên nhất. Nhưng thực tế là do cô không giỏi trang điểm. Đánh nền, kẻ mắt, chuốt mascara, một chút má hồng, và son môi màu hồng nude. Cô vớ lấy chiếc ví cầm tay màu trắng lên, rồi rời khỏi phòng đi tìm anh chồng yêu dấu của cô.

Hắn đang đứng nói chuyện với tên thư ký Khalid và ba người đàn ông khác ngoài hành lang, lưng quay về phía cô. Ba người họ là đội vệ sĩ. Họ đều dưới quyền chỉ huy của Khalid và Khalid cũng được huấn luyện cho công việc đó.

Về ngạc nhiên tán thưởng của họ báo động cho hắn biết về sự hiện diện của cô. Hắn quay lại khi cô đang ngượng ngùng đứng đó và chờ đợi.

Cô mím môi, che giấu đi cảm xúc của mình. Trông hắn thật ấn tượng... Dạ phục màu đen, nơ bướm màu đen, và về mặt hắn khi nhìn chăm chăm vào cô cũng không có gì là kinh ngạc. Cô có hơi thất vọng một chút. Cũng đúng vì cô đã luôn cố gắng để bản thân mình luôn trông thật đẹp và quyến rũ, kể cả khi đi ngủ. Nhưng hắn chưa bao giờ khen cô cả, cho dù là một lời nói dối, hay chỉ một cái nhìn hứng thú thôi cũng chưa từng có.

Hắn sai bước về phía cô và hôn lên tóc cô. Hắn choàng tay qua eo cô và giờ tay ra hiệu cho bốn người kia chuẩn bị di chuyển ra xe.

"Đi thôi chứ, là nhân vật chính mà lại đến trễ thì thất lễ với mọi người lắm đấy." - Hắn âu yếm nhìn cô.

"Dạ vâng..."

Đôi khi hắn làm cô cảm thấy thật thất vọng, nhưng ngay sau đó hắn lại nhanh chóng xoa dịu được cô bằng những cử chỉ âu yếm, những lời lẽ ngọt ngào. Cô thì không hiểu được. Nhưng hắn có thể đoán được những điều cô muốn chỉ qua ánh mắt đượm buồn của cô, cô không giỏi che giấu cảm xúc. Cứ mỗi lần như thế, hắn chỉ cần làm mất lòng cô là được.

Hắn vẫn ôm eo, dìu cô cùng bước ra xe. Khalid chạy ra trước và chuẩn bị xe cho họ, đến khi họ vừa ra tới cổng thì chiếc Rolls Royce màu đen đã ở ngay đó. Khalid đứng mở cửa xe, chờ hai người họ. Khalid đỡ tay Qwen và dìu cô lên xe, trong khi gã Nat đang đứng đằng sau châm một điếu thuốc. Khalid vô tình liếc thấy ánh mắt có chút buồn rầu của Qwen, anh hiểu được một chút cảm giác của cô. Một người phụ nữ muốn được chồng mình khen, bất cứ người phụ nữ nào cũng thế. Anh cúi nhẹ người, thì thầm đủ để cô nghe.

"Tiểu thư, hôm nay trông cô rất đẹp."

Tuy nói là an ủi, nhưng đó chính là suy nghĩ thật lòng từ anh. Qwen quay sang nhìn anh, cô nở một nụ cười nhẹ.

"Cảm ơn anh."

Gã Nat không nghe được. Cho dù gã có nghe được điều này hay không, thì hắn cũng chẳng quan tâm cho lắm. Hắn bước lên xe và ngồi xuống bên cạnh Qwen.

Ban đầu khi vừa về ở chung, hắn liên tục hút thuốc khiến cô nhiều phen bị ho sặc sụa, cô phản nản thì bị hắn trừng mắt làm cho cô sợ co rúm cả người lại. Con nghiện thì chẳng thể nào dễ dàng mà bỏ được, huống chi tiếng nói của cô chưa bao giờ có giá trị với hắn. Cô nghĩ, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ thay đổi được hắn ta. Cô từ việc thay-đổi-anh chuyển sang chấp-nhận những thói quen ấy.

Khi tới nơi, Khalid lái xe vào lối xe chạy, một người hầu bước tới mở cửa bên phía Nathan và một người nhảy vọt tới mở cửa cho cô.

Hắn quay sang dùng ánh mắt triu mến nhìn cô.

"Em sẵn sàng chưa?"

"Chưa bao giờ sẵn sàng hơn." - Cô mỉm cười.

Hắn nắm một tay cô, dìu cô xuống xe như một nàng công chúa.

Một tấm thảm màu xanh đậm trải dài từ bãi cỏ tới một bên hông nhà, dẫn tới những khoảng vườn đẹp lộng lẫy đằng sau. Nathan khoác cánh tay che chở quanh cô, bàn tay anh đặt trên eo cô khi hai người họ bước trên tấm thảm cùng một đoàn đều đặn những thành viên tinh hoa ưu tú, phục trang lộng lẫy, ánh đèn lồng chiếu sáng rực rỡ. Cứ như đang trên thảm đỏ vậy.

Phía cuối dòng người, những người phục vụ mặc đồng phục trắng đang bê những khay đầy ắp sâm-panh. Gã Nat cầm lấy và đưa cho cô một ly giúp xoa dịu đi nét căng thẳng trên gương mặt cô.

Hai người họ tiến đến một giàn leo đồ sộ màu trắng treo đầy những chiếc đèn lồng giấy. Bên dưới là một sân khiêu vũ bằng gỗ sáng bóng được bao quanh bởi một hàng rào thấp, ba mặt đều có lối vào. Án ngữ mỗi công vào là một đôi chim công bằng bằng được tạo tác công phu. Mặt thứ tư của giàn leo là một sân khấu nơi một khúc tứ tấu đàn dây đang vang lên êm ái, một bản nhạc thanh tao, sâu lắng. Sân khấu này trông như được dành cho cả một dàn nhạc lớn, nhưng chắc phải một lúc nữa các nhạc công mới xuất hiện vì hiện giờ chẳng có ai. Chẳng lấy làm lạ gì với những thứ tráng lệ xa hoa này khi được đầu tư bởi một gã mafia giàu có.

Hắn nắm lấy tay cô dẫn cô đi qua đôi chim công để vào sân khiêu vũ nơi các vị khách khác đang tụ tập và tán gẫu bên những ly sâm-panh.

Đôi uyên ương này đang thu hút hầu như tất cả mọi ánh nhìn ở đây. Những tiếng xì xầm khen ngợi bao trùm lấy không gian xung quanh họ. Cô ngại ngùng nép sát vào vòng tay hắn, còn hắn thì vẫn cứ trơ mắt ra nhìn về phía trước. Cô không hiểu là do hắn đã quen với những việc như thế này, hay hắn vốn dĩ luôn bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ. Trên thực tế là bọn họ đang ngắm nhìn cô. Đúng là hắn cũng rất bánh trai, trong mắt cô. Nhưng đàn ông ngoài vẻ đẹp trai thì chỉ có một kiểu vest thôi. Phụ nữ diện đồ là để cho cả hai phái ngắm, còn đàn ông diện đồ chẳng biết để cho ai ngắm nữa. Có lẽ hắn biết được người thực sự bị bản tán không phải là hai người bọn họ, mà chỉ có duy nhất một mình cô. Cho nên hắn phớt lờ mọi thứ cũng là điều có thể hiểu. Dĩ nhiên

cũng sẽ có một vài người bàn tán tới hẳn chứ không phải không có. Một vài ánh mắt thấy ngưỡng mộ bọn họ, một ông trùm khét tiếng có một bóng hồng xinh đẹp.

“Có bao nhiêu người đến vậy anh nhỉ?”

Là một tiểu thư của mafia nhưng cô rất ít khi tham gia vào những bữa tiệc đông đúc như thế này. Tuy rằng cha cô chỉ nói là mời những người trong giới, nhưng với hiện tại số người trước mắt cô là quá đông so với cô tưởng tượng rồi.

“Anh nghĩ khoảng hai trăm.”

Cô tự hỏi hai trăm đối với anh ấy là ít hay nhiều? Đó có tính vào những người theo sau chưa thì cô cũng không biết. Câu trả lời mà anh đưa ra cứ mơ hồ, cô cũng chả muốn suy nghĩ nữa.

Hai người bọn họ rời khỏi đám đông, tiến về một nhóm quý ông đang tụ tập xung quanh. Trong đám đó có một cô gái đang đứng quay lưng. Chiếc váy satin vai trần màu bạc dài chấm gót của cô ta đơn giản mà đẹp đến choáng váng, tôn lên những đường cong trên cơ thể cô ta. Hai người bọn họ tiến lại gần, phá tan đi sự nhộn nhịp của đám đông. Những ánh mắt khác cũng chuyển qua phía họ. Lão Ray quay người lại, mở to mắt ra và trên mặt xuất hiện một nụ cười lớn. Qwen cũng rời vòng tay hắn, đi lại ôm lấy ba cô - Ray Breslin.

Ray: "Giờ này mới tới sao!"

Lão buông cô con gái mình ra, vịn hai tay lên vai cô, ngắm nhìn một lúc lâu.

Ray: "Con gái, hôm nay trông con thật đẹp!"

Bà Breslin: “Nathan, thật vui được gặp lại cháu! Trông cháu thật tuyệt.”

“Mẹ!” - Qwen chào bà một cách cứng nhắc và hôn lên hai má bà.

“Ôi, Qwen, con trịnh trọng quá đấy!” - bà trách yêu con gái.

Trong khi hai người họ đang trò chuyện. Gã Nat đưa ánh mắt liếc nhìn bóng lưng cô gái đó. Với cái dáng vẻ này, hẳn đoán ra đó là cô vũ nữ lần trước.

Bất ngờ cô quay mặt lại. Mái tóc đen lác buông lơi thành những lọn mềm quanh mặt, đổ từ bờ vai xuống ngực. Hắn thấy lảm lảm khi chỉ có duy nhất một mình cô là đeo mặt nạ trong bữa tiệc khi đây cũng không phải là vũ hội hóa trang.

Một dải ruy băng màu bạc được đính quanh viền, và những hoa văn bạc tinh tế được khắc quanh phần mắt. Nó làm tôn lên đôi mắt tuyệt đẹp của cô, đôi môi màu đỏ đậm lại càng quyến rũ thêm. Bất giác hắn cảm thấy đôi mắt ấy rất quen, nhưng dòng ý nghĩ của hắn đột nhiên bị cắt ngang. Lão Paul tiến tới, giờ tay ra.

Paul: "Lâu rồi mới gặp lại cậu nhì!"

Hắn đưa tay ra, bắt lại tay của lão và trả lời một cách hời hợt.

Nathan: "À...Phải."

Lão chuyển ánh mắt sang Qwen, cô vẫn đang thẹn thùng áp người vào vòng tay hắn.

Paul: “Ồ, cuối cùng thì cậu cũng tìm được một cô gái rồi này, thật tuyệt làm sao, lại còn xinh nữa!” - Lão vừa nói một tràng vừa bắt tay Qwen.

Ray: “Haha, ông đừng có làm Qwen xấu hổ.”

Nathan: “Em không cần phải để ý đến lão già dở hơi này đâu.”

Mọi người cũng đã quá quen với cái tính khí thô lỗ này của hắn. Dù sao ai cũng biết trước đó xuất thân của hắn như thế nào, việc hắn thô lỗ như vậy cũng không ai trách được. So với ngày xưa thì bây giờ hắn thực sự đã lịch sự hơn rất nhiều rồi.

Trong khi mọi người vẫn đang trò chuyện với nhau. Hắn lại một lần liếc mắt nhìn cô vũ nữ đó. Lão Paul nắm bắt được ánh nhìn của hắn, liền chuyển đối tượng bàn tán. Lão đẩy lưng cô ta lên phía trước một bước.

Paul: "Đây là cô vũ công của tôi, biểu diễn lần trước, chắc mọi người vẫn nhớ."

Ánh mắt lại đổ dồn về phía cô vũ công. Tuy Qwen chính là nhân vật chính của bữa tiệc này. Nhưng cô vũ công cũng không thua kém gì dù cô đã chọn một chiếc đầm đơn giản nhất rồi, có lẽ do body cô. Nếu là như vậy thì chỉ cần cô mặc một cái quần jean dài với một cái áo phông thôi chắc cũng vẫn sẽ đẹp ngắt ngấy.

Những người khác bắt đầu tò mò về đẹp đằng sau cái mặt nạ đó, nhưng cô ta luôn từ chối gỡ bỏ nó xuống. Nếu lão Paul không kịp can ngăn, có lẽ sẽ chẳng ai cứu được cô ta ngay lúc này cả.

Paul: "Được rồi mọi người, cũng nên vào bàn ngồi chứ nhỉ?" - Lão vừa nói vừa ra hiệu cho cô ta rời đi.

Nửa giờ tiếp theo cặp uyên ương Nathan-Qwen bị cuốn trong một con lốc những lời giới thiệu. Họ được gặp vài vị mafia danh tiếng khác có cả phụ nữ,... Chẳng đời nào mà Qwen có thể nhớ nổi tên của tất cả các vị ấy. Riêng Nathan, thân là một ông chủ, hẳn phải biết tên của những người trong giới để làm việc nên không lấy làm lạ gì khi hẳn nhớ rõ tên và mặt mũi từng người họ. Thỉnh thoảng gã Nathan có đảo mắt một vòng tìm kiếm bóng dáng cô vũ công nhưng lại chẳng thấy đâu.

Nathan luôn ôm Qwen sát bên mình, cô thầm biết ơn anh. Thực lòng mà nói, người đông đúc, sự giàu sang, vẻ quyến rũ, và sự xa hoa hoàn toàn lãng phí của sự kiện này khiến cô bị chóng mặt. Cho dù cô đã sống trong nhung lụa từ nhỏ, cái thực sự làm cô khó chịu là do đông người, và việc cô là tâm điểm của bữa tiệc.

Nathan hỏi han về việc sắp xếp chỗ ngồi rồi dẫn cô tới một bàn tiệc ở giữa. Trong bàn tiệc của họ chỉ có băng Gamorra và Gambino, những bàn còn lại là dành cho các băng khác và khách mời khác.

Đột ngột có tiếng rít lên trong micro, và giọng của một MC vang lên oang oang trong hệ thống âm thanh, làm mọi người xì xầm rồi ngừng hẳn.

MC: "Chào mừng quý vị đã tới dự vũ hội thượng niên của chúng tôi. Tôi mong rằng quý vị sẽ thích thú những gì chúng tôi bày biện trước mặt quý vị tối nay..."

Qwen lo lắng nhìn về phía Nathan, hẳn lúc này đang bình thần nhìn chằm chằm lên sân khấu. Hắn liếc sang cô và mỉm cười.

Nathan: "Em nghĩ tối nay gia đình em đã chuẩn bị những gì?"

Qwen: "Nhiều người thi nhau vùng tiền. Bán đấu giá, quay xổ số, tiệc tối, khiêu vũ... Ba em biết phải tổ chức một buổi tiệc ra sao. Thật tình thì, em cũng rất ít tham gia, nên cảm thấy có chút không thoải mái..." - Cô vừa nói, vừa giờ tay lên xoa phía sau tai.

Nathan: "Thư giãn đi." - Gã Nathan thò tay xuống dưới và nắm lấy tay cô.

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt ảm áp rồi lại chuyển hướng lên phía sân khấu.

MC: "Giờ tôi sẽ chuyển giao quý vị cho người chủ tọa chương trình. Xin hãy ngồi yên và thưởng thức."

Những tiếng vỗ tay lịch sự vang lên, sau đó tiếng xì xầm lại trở dậy.

Qwen cầm một tập thiệp nhỏ trên bàn ăn, là thực đơn của họ. Toàn là sơn hào hải vị và đủ loại nước uống. Đó là lí do có vô số ly cốc bằng pha lê với đủ mọi kích cỡ đang vây quanh mỗi người. Người hầu bàn của họ trở lại, rót thêm rượu và nước.

Mười người phục vụ, tay bung đĩa, tới đứng giữa bọn họ. Sau một ám hiệu thầm lặng, họ phục vụ món khai vị trong một cử động đồng đều tuyệt đối, sau đó lại biến mất. Gã Nathan liếc sang thấy cô vợ của hắn đang nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn trước mặt.

"Thèm lắm hả?" - Hắn thì thầm bên cạnh cô.

"Vâng, em đang đói muốn chết đây."

"Em đang khá là căng thẳng ngay tại nhà của em đấy."

Cô phồng má, chu nhẹ môi một cái, nhưng rồi mọi người trong bàn cũng nhanh chóng xử lí phần ăn của họ, một lát sau thì Qwen cũng đã hòa theo và quen với bầu không khí đó.

Trong suốt buổi tiệc, một đoàn đầu đàn những người đàn ông mặc dạ phục được cất may khéo léo lịch sự dừng lại bàn của họ, sốt sắng muốn gặp Nathan và ba cô, bắt tay họ và trao đổi những câu bông đùa. Anh giới thiệu cô với vài người, còn với một số người khác thì không. Một lát sau không còn ai tới, hẳn đứng dậy.

"Anh cần vào nhà vệ sinh một lát."

Qwen liền vội nín tay áo hắn lại, thủ thủ.

"Anh để em ở đây một mình sao?!"

"Bàn này ngoài gia đình em ra có còn ai đâu, sao em cứ phải lo lắng thế?"

Cảm thấy hắn ta nói đúng, cô thả lỏng bàn tay ra, để hắn đứng dậy.

"Thế... Anh về lẹ nhé..."

Hắn ta trả lời cô chỉ bằng một cái nhìn lạnh lùng rồi quay lưng đi. Hẳn nghĩ cô thực sự quá phiền phức khi liên tục gây rắc rối cho hắn. Dù rằng bữa tiệc này là vì cô và hắn, nhưng việc cô cứ bám dính lấy hắn khiến Nathan cảm thấy rất bức bối trong lòng.

Hắn một mình đi vào phía nhà vệ sinh. Hắn vừa đi vừa thò một ngón tay trở vào cổ áo, kéo mạnh nó ra rồi thở phào một hơi. Mãi hắn mới có được không gian riêng tư và thoát khỏi bầu không khí ngột ngạt đó. Hắn không muốn trở lại, nhưng việc đấy là không thể nào. Chỉ vừa mới bắt đầu bữa tiệc thôi, nếu hắn rời đi thì thật sự rất bất lịch sự và cũng không tốt cho mối quan hệ hắn đang cố gắng phát triển. Hơn nữa nếu mà mọi người có hỏi vì sao hắn rời đi, hắn cũng sẽ khá mệt mỏi khi phải cố gắng kiếm một lời nói dối để nói đi nói lại với bọn họ.

Hắn lại thở dài một lần nữa. Vì đây không phải là nhà hàng cho nên không phân biệt nhà vệ sinh nam và nữ. Hắn đi men theo hành lang tới đó.

Khi vừa đi gần tới cửa, từ chỗ đứng của hắn có thể thấy một cái gương được treo trong nhà vệ sinh. Hắn liếc nhìn vào gương. Một cô gái đang đứng vuốt tóc, thoa son trong đó. Thấp thoáng mảnh đầm satin màu bạc, hắn ngỡ ngàng đoán ra được đó là ai. Hắn tiến lại gần hơn nữa để nhìn rõ mặt cô.

Trong một khoảng khắc, hắn đứng hình khi nhìn thấy nguyên khuôn mặt được phản chiếu trong tấm gương chính là Brenna. Bỗng nhiên đầu óc hắn trống rỗng, hắn bị choáng đến nỗi không chớp luôn được mắt.

Một lúc sau khi bình tĩnh lại, hắn quay đầu ngo ra phía sau để kiểm tra xem có người không. Khi xác định rằng ở đây chỉ còn một mình hắn. Hắn lao nhanh vào nhà vệ sinh và đóng sầm cửa lại, cẩn thận khóa chốt cửa. Cô nàng cũng vì tiếng đóng cửa bất ngờ mà quay đầu lại.

Cái nhìn đầy căng thẳng của đôi bên chạm vào nhau. Một nam một nữ ở trong một căn phòng bị khóa trái. Thật sự rất kỳ quặc nếu đôi bên chẳng ai chịu thốt ra một lời nào trước. Nhưng hơi thở dồn dập của gã Nathan và ánh mắt phản chiếu rõ đầy rẫy những câu hỏi ở trong đó. Người ta nói đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn thật đúng lắm sao, trừ mấy đứa biết diễn ra thì cho dù có cố gắng nhìn thì cũng sẽ chỉ thấy được gân mắt nó thôi. Bởi vậy cô đoán chắc rằng hiện tại hắn đang không biết nên bắt đầu bằng câu nào đầu tiên cho nên cô đã chủ động mở lời trước.

"Anh không thấy nhà vệ sinh đang có người sử dụng à?"

Tránh câu hỏi của cô, hắn trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi khác.

"Em làm gì ở đây vậy?"

Cô quay mặt đi, tiếp tục nhìn vào gương vuốt tóc.

"Trông tôi giống đang làm gì? Mộng du vào đây à?"

Cái kiểu nói không kiêng dè mà còn vô duyên đó anh cũng không lấy làm lạ, ngày xưa cô thường hay nói chuyện với hắn như thế, thật hoài niệm. Thoáng chốc hắn cảm thấy giữa hắn và cô thật thân thiết như chưa từng có gì xảy ra, nhưng hắn vội ngắt đi cái dòng suy nghĩ đó.

"Không, ý anh là tại sao em lại ở đây? Bữa tiệc!"

Chưa cho cô trả lời, bất ngờ một luồng suy nghĩ khác hiện hữu rất to trong đầu hắn. Hắn nheo mắt, tiến lại gần cô.

"Nếu em là vũ công của lão Paul, thế lần trước đụng mặt tại nhà hát, người đó là em à...?" - Hắn hỏi cô. Hắn biết rõ câu trả lời, nhưng ánh mắt của hắn đang nói rõ cho cô biết rằng hắn mong một câu trả lời khác.

"Đúng vậy."

Hắn để hai tay lại vai cô, xoay người cô lại và nắm chặt.

"Tại sao em lại không nói cho anh biết? Thoát ý kiểu đó... Em đang trở thành thứ gì vậy...?"

Câu nói đó làm cho cô có chút đau lòng. Nó cứ như kiểu "em làm đi à?" vậy. Bất cứ ai nhìn thấy một cô vũ nữ thoát y, đều luôn suy nghĩ trong đầu rằng nghề đấy cũng giống như làm đi. Đó toàn là những lối suy nghĩ cổ hủ ngu ngốc của tất cả những người có định kiến với nghề vũ nữ thoát y.

Cô cảm nhận được bàn tay đang run bần bật của hắn đang càng siết chặt lấy đôi vai cô khiến cô phải nheo mắt lại vì đau. Khuôn mặt của hắn từ từ mờ đang dần chuyển sang chế độ phẫn nộ.

"Này! Anh làm tôi đau đó!" - Cô vừa nói, vừa cố gắng đẩy tay hắn ra.

Hắn cúi gầm mặt xuống, bầu không gian trở nên yên ắng đến mức Brenna lạnh hết cả người. Bất ngờ hắn thò bàn tay to thô đó ra phía sau gáy cô, ấn mạnh vào mặt hắn. Một tay vịn vào đầu cô, một tay siết chặt vòng eo con kiến của cô vào lòng. Cô bị hắn làm cho một phen bất ngờ mà không kịp phản ứng.

Hắn bắt đầu hôn lấy cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống luôn cô ngay tại đó. Hắn khỏe đến nỗi cô biết chắc rằng cô chẳng có cơ hội nào thoát ra khỏi vòng tay ấy. Hơi thở hắn nóng ran, khắp người hắn tỏa ra một hơi ấm rất đậm đặc, nếu không cản lại, rất có thể sự việc sẽ tiến sâu hơn nữa. Cô không ngừng chống cự lại. Bàn tay hư hỏng của hắn đang bắt đầu di chuyển khắp nơi trên cơ thể của cô.

Cô cố gắng thò tay lên, một tay ấn vào lồng ngực hắn, một tay đẩy trán hắn ra nhưng lại vô ích. Cô đành phải cắn thật mạnh vào môi hắn. Máu của hắn chảy luôn qua miệng cô. Vị máu của hắn xộc lên mũi cô làm cô hy vọng, cầu mong hắn không mắc phải một căn bệnh bất trị truyền nhiễm nào đó. Cuối cùng hắn cũng chịu ngước mặt lên. Son đỏ và máu của hắn bị trầy trét khắp xung quanh miệng cô, cả miệng hắn cũng vậy.

"Em đang chịu đựng sao?" - Hắn thì thầm trong khi lướt những ngón tay dọc theo quai hàm cô.

Một ngón tay cái lướt qua chùi đi vết son bị lem trên miệng cô. Hấn nhìn cô bằng ánh mắt rất đậm đặc.

"Ôi... Son lem hết rồi này."

Khi cô dùng ánh mắt cảm phần nhìn chăm chăm vào hấn. Hấn cuối cùng cũng buông cô ra. Hấn lấy một cái khăn tay trong túi áo, lau đi vết son xung quanh miệng hấn, giờ tay chính lại bộ lễ phục trên người rồi nhanh như cắt hấn bóp chặt lấy quai hàm cô. Cô cũng giật mình, hai tay cô nắm chặt lấy bàn tay của hấn đang bóp nghẹt lấy cô.

Hấn ta chưa bỏ được cái tính bạo lực này, có lẽ là sẽ không bao giờ bỏ được. Cho dù vậy, cô cũng chưa từng bị hấn bạo hành bao giờ cả. Cô cũng tự hỏi, liệu cô vợ hờ kia của hấn có đang bị hấn đối xử như thế này không.

"Anh làm gì vậy! Đau đó! Buông ngay ra!"

"Anh đã cho em cơ hội rời khỏi cái thế giới khốn nạn này rồi, nhưng em vẫn cứng đầu quay trở lại. Nếu là vậy thì em đừng mong anh sẽ buông tay em ra thêm một lần nào nữa. Cho dù nếu thực sự sẽ xảy ra một trận chiến với băng của lão Paul để có được em, anh cũng sẽ chơi tới cùng đấy."

Không đợi cô trả lời, hấn vụt tay hất mạnh mặt cô rồi trở mình bỏ đi một mạch. Còn cô thì vẫn đang đứng tần ngần ra đó, chưa hiểu hết được những lời nói của hấn. Cô sờ lên quai hàm mình, nó bắt đầu nhức và đỏ lên. Cô nắm chặt hai quả đấm, tức giận vì bị tên khốn ấy treu đùa. Cô đứng im ở đó một lúc lâu, trấn tĩnh lại rồi quay mặt vào gương. Cô đánh thêm phần vào quai hàm để che đi vết đỏ, rồi lau chùi đi mấy vết son lem luốc xung quanh miệng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tiệc khiêu vũ và đấu giá

Nhìn thấy Nathan đi lại từ phía nhà vệ sinh, hấn ngồi xuống bên cạnh cô với vẻ mặt hơi cau có.

"Có chuyện gì vậy anh?"

"Không có gì."

Cô đang không tính đặt thêm bất cứ câu hỏi nào để làm khó hấn thì liền thấy trên môi anh có vết máu. Cô vội vàng lấy cái khăn tay trong ví ra và thấm nhẹ cho hấn.

"Miệng anh chảy máu rồi kìa, đã có chuyện gì vậy?!"

"Lúc này anh bị vấp nên lỡ cắn vào môi một cái. Vết thương nhỏ thôi, em không cần lo lắng quá đâu" Hấn nhẹ đẩy tay cô ra.

Thực ra tâm trạng hấn hiện tại đang rất bức bối. Nhưng hấn vẫn cố gắng kìm nén, tạo ra một bầu trời giả tạo phủ khắp bàn.

Brenna đeo mặt nạ, bước ra từ phía nhà vệ sinh. Hấn liếc nhìn cô, cả Brenna cũng vậy. Hai ánh mắt họ chạm vào nhau. Brenna là người kết thúc ánh nhìn trước, cô nhẹ nhàng đi về phía bàn của lão Paul. Cái móng căng tròn dưới lớp vải satin đánh qua đánh lại làm cho lòng gã Nathan bỗng xuất hiện một chút rạo rức.

Hấn vẫn tiếp tục liếc nhìn cô. Bất ngờ hấn thấy một bàn tay thô to vòng qua eo Brenna, hấn chuyển ánh mắt sang gã đàn ông lớn gan đấy. Nathan nhà ta lại được thêm một phen bất ngờ khi gã đó chính là Kai, "người bạn tốt" năm xưa của hấn.

Qwen ngồi nhìn hấn với vẻ mặt lo lắng. Bầu không khí bỗng trở nên hơi ngột ngạt. Lão Ray cố ý lên tiếng để phá tan bầu không khí.

"Màn khiêu vũ đã bắt đầu được một lúc rồi đấy! Hai đứa ra đó đi."

Hấn vẫn im lặng, ngồi ngây ra đấy.

"Anh...?"

Hấn vội nhìn qua phía Qwen, mỉm cười triu mến. Hấn chìa bàn tay ra trước mặt cô.

"Em muốn nhảy chứ?"

"Dạ vâng." Cô đặt bàn tay mình lên tay hấn, từ từ mỉm cười, hai má hơi ửng đỏ.

Hấn đứng dậy, dìu cô ra giữa sân.

Brenna ngồi ở đấy, cũng hơi đưa mắt liếc nhìn qua cặp uyên ương, nhưng không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào lên mặt, cho dù có thì cái mặt nạ cũng giúp cô che đậy bớt được phần nào.

Kai chống cằm nhìn chăm chăm vào cô trong khi cô vẫn đang hướng ánh mắt về sàn nhảy. Hắn không phải không biết cô đang nhìn gì. Từ lúc tới đây cô đã luôn không thoải mái, không vui rồi. Nhưng lệnh của lão Paul không ai có thể làm trái được. Kai cố gắng lấy lại sự chú ý từ cô.

"Này! Từ lúc đi vệ sinh về sao trông em căng thẳng thế? Táo bón sao?"

Cô nhanh chóng quay mặt về phía hắn, những ánh mắt của những người cùng bàn đang tập trung vào cô, cười trừ chọc. Cô giờ tay táng nhẹ một cái vào má hắn.

"Điên à! Anh có biết cả bàn này có thể nghe thấy lời nói của anh không?!"

Hắn lấy một tay ôm mặt, giả vờ như hắn đang đau lắm.

"Anh chỉ đùa thôi mà! Sao em mạnh tay thế?!"

Cô quay mặt đi, lấy ly sâm-panh trên bàn. Bất ngờ Kai đứng phắt dậy.

"Ngài Paul! Chúng tôi ra ngoài sàn nhảy một chút nhé?!"

Brenna bất ngờ, trợn ngược mắt lên nhìn hắn.

"Được, dù sao ở đây cũng không có việc gì."

Cô cũng bất ngờ trước sự đồng ý của lão Paul, ánh mắt trợn ngược ấy từ hướng của tên Kai cũng nhanh chóng chuyển sang lão Paul. Cô vừa há mồm hình chữ O ra một chút thì tên Kai đã nhanh chóng kéo tay cô đứng dậy.

"Này em chưa đồng ý mà!"

"Đừng ở đây ồn ào mãi."

"Ông chủ ra lệnh đấy, em không có quyền từ chối đâu." Hắn cười nham hiểm.

Cô xụ mặt xuống, miễn cưỡng bước ra sàn nhảy. Giai điệu quen thuộc "Thinking Out Loud" tràn ngập không gian.

Kai mỉm cười với cô, kéo cô vào vòng tay anh, và bắt đầu di chuyển. Tên Kai để lưng của Brenna xoay về hướng cặp Nathan nên Brenna sẽ không nhìn thấy bọn họ. Kai thấy gã Nat đang liếc nhìn anh và Brenna, anh nhếch mép cười khiêu khích. Những việc gã Nathan từng làm với người bạn của mình, nay anh ấy đang trả lại tất cả.

"Anh không vui sao?" Qwen bất ngờ hỏi với vẻ mặt lo lắng.

"Không có gì đâu." Nathan cười tươi đáp.

Qwen rất thích nhìn hắn cười, mỗi khi cô lo lắng một chuyện gì đó. Chỉ cần thấy hắn cười là tâm trạng cô lại trở nên rất thoải mái. Cô cười mỉm chi, vòng hai tay lên cổ hắn, hắn cũng chuyển vòng tay xuống eo cô. Ngay lúc này hắn chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Qwen. Nếu hắn mà hướng ánh nhìn của hắn qua chỗ khác thì một người đang nhìn thẳng mặt hắn như Qwen sẽ biết ngay.

Kai nhảy thật giỏi, Brenna theo bước anh thật dễ dàng. Cô bật cười như kẻ ngốc khi anh xoay tít cô quanh sàn nhảy.

"Anh thích bài hát này." Kai thì thầm, nhìn chăm chăm vào cô.

"Có vẻ như rất phù hợp." Anh không còn cười tươi nữa mà thật nghiêm trang.

Khi bài hát kết thúc, tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn lên cặp đôi chính của bữa tiệc vỗ tay chúc mừng. Brenna cũng mỉm cười, vỗ tay theo đám đông. Hành động của cô làm gã Nat có chút đau lòng. Hắn cùng Qwen mỉm cười cúi đầu nhẹ thay lời cảm ơn đến tất cả mọi người.

Kai và Brenna đang định trở về chỗ ngồi thì bất ngờ một giọng nói từ phía sau phát lên.

"Tôi có thể xen vào được không?"

Hai người bọn họ quay đầu lại, tưởng ai xa lạ hóa ra là tên Nathan. Brenna làm vẻ mặt khó chịu. Kai miễn cưỡng thả eo cô ra, nhưng anh cũng vui vẻ.

"Xin cứ tự nhiên." Nói rồi anh ta quay lưng trở về bàn.

Nếu không để hai bọn họ được nói chuyện, tâm sự với nhau, tên Nathan chắc chắn sẽ làm đủ mọi cách để những lần tới có thể gặp được cô. Việc đó có thể rất nguy hiểm cho Brenna cho nên Kai đã thoải mái gửi lại Brenna cho Nathan.

"Xin chào, Brenna?"

Brenna trừng mắt liếc nhìn gã Nathan, hắn ta thì dùng một nụ cười nham hiểm đáp trả lại cô.

"Em yêu, không cần phải ngại, cứ theo nhịp của anh." Hắn cười trêu chọc.

Khi bài hát khác được bật lên. Cô chưa kịp phản ứng gì thì tên Nathan kéo cô vào vòng tay hắn. Một tay vịn eo cô, một tay nắm lấy tay cô giờ cao. Chiều cao của hắn ta cỡ như Kai nhưng hắn ta không di chuyển với vẻ uyển chuyển như Kai. Nhưng đó không phải là điều cả hai người họ quan tâm.

"Tôi rất mừng là cuối cùng được gặp được cô, Brenna. Cô có vui về không?"

Cô có thể chắc chắn rằng giọng điệu này là đang trêu chọc cô. Nhưng cô vẫn kìm nén, cư xử thật tự nhiên.

"Có à." Cô thì thầm.

Cô quay mặt qua một bên, tránh đi ánh mắt của hắn trong khi họ vẫn đang khiêu vũ.

"Chẳng phải khiêu vũ là phải nhìn vào mắt đối phương sao?"

Cô bức tức, nhưng cố gắng kìm chế cơn giận lại. Cô nở một nụ cười gượng gạo, từ từ quay mặt về phía hắn.

Quá trẻ – quyến rũ nữa, cực quyến rũ. Anh ta dong dỏng, bộ quần áo màu đen may rất khéo, sơ mi trắng, nơ bướm, mái tóc vuốt ngược gọn gàng, thăm thẳm kín đáo nhìn cô. Cô lạc giọng mất một lúc.

"Ừm, vâng." Cô lí nhí.

Vẫn còn trong cơn choáng váng, các ngón chạm nhau, một cơn run bắn kỳ lạ chạy dọc người cô. Như điện giật. Brenna chớp mắt liên tục, nhịp tim cũng dồn dập như chớp mắt.

Khi này ở trong toilet vì hoàn cảnh nên cô cũng không để ý rõ anh ta. Nhưng mà với cơ thể ấy, khuôn mặt góc cạnh đó thì chắc chắn anh ta mặc cái gì cũng sẽ đẹp. Anh ta đã trở thành quý ông thực sự rồi, cứ nghĩ lại ngày xưa thì trông cứ như là hai người khác ấy chứ không phải cùng một người.

Hắn nhìn chăm chăm vào cô được một lát, hai gò má hắn hơi ửng đỏ, hắn vội quay mặt qua một bên.

"Chẳng phải khiêu vũ là phải nhìn vào mắt đối phương sao?" Cô nhại lại câu của hắn.

"Im đi."

Cũng như Brenna, khi ở trong toilet vì bất ngờ được gặp lại cô nên hắn chẳng để ý đến vẻ bề ngoài của cô. Thực tế lí do khiến hắn ngại ngùng quay mặt đi để giấu cảm xúc là do khi hắn nhìn kĩ và gần khuôn mặt cô, hắn cảm thấy cô thực sự quá xinh đẹp, so với ngày xưa thì cô đã biết chung diện hơn rất nhiều rồi. Ngày xưa khi chỉ mặc những bộ đồ đường phố bình thường, để mặt mộc thì hắn cũng đã thấy cô rất xinh đẹp rồi.

Khi lấy lại bình tĩnh, hắn quay mặt lại nhìn cô.

"Lâu lắm mới gặp lại, cứ tưởng sẽ trong một hoàn cảnh rất đẹp, không ngờ lại phải gặp ở trong nhà vệ sinh nhỉ?"

"Thế nhà vệ sinh không đẹp sao?"

Hắn dăm dăm nhìn cô một lúc rồi mới trả lời.

"Thế những việc lúc này rất đẹp sao?" Hắn cười nham hiểm trêu chọc cô.

"Chắc chắn là không, tôi chỉ đang nói nhà vệ sinh đẹp." Cô gắt gỏng.

"Haha... Khiếu thẩm mỹ kì dị này xưa em bây giờ anh mới được biết đấy." Hắn cười khoái chí.

Brenna im lặng.

"Chà lạnh lùng quá đấy, thế em muốn chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh đẹp hơn nữa hả?"

"Tại sao anh lại tự tin như vậy? Tôi có nói tôi muốn gặp lại anh sao?"

Anh ta mỉm cười nhưng đôi mắt thì không. Cô thì vẫn còn đang rất tức giận khi vừa bị trêu chọc trong nhà vệ sinh. Thêm nữa khi nhìn thấy mặt hắn, ký ức đau buồn lại đua nhau trở về. Hắn đã vô tâm phản bội lại cô, đã vậy bây giờ còn cố tình đến bên cạnh trêu đùa cô. Cô cảm thấy hắn đang không tôn trọng và đối xử với cô như một món đồ chơi rẻ tiền, thích thì giữ, không thích thì dễ dàng quăng.

Cô chán nản thở dài một hơi. Bầu không khí giữa họ trở nên im ắng, căng thẳng và ngột ngạt. Hắn lên tiếng để phá tan điều đó đi mặc dù hắn biết nếu

hắn lên tiếng điều đó có thể sẽ làm cho Brenna khó chịu hơn nữa. Nhưng nếu một trong hai cứ im lặng cũng không phải là cách.

"Hoài niệm thật, lần cuối chúng ta cùng nhau nhảy là lúc nào ấy nhỉ?"

Hắn hỏi cô, nhưng trong lòng hắn biết rõ câu trả lời. Lần đầu tiên họ cùng nhau nhảy là ở một quán bar và đó cũng là lần cuối cùng của bọn họ cho đến hiện tại.

"Không biết."

Anh ta như sương mù, một tia lạnh lẽo trong mắt, trông không mấy hài lòng.

Nhìn biểu hiện và cách trả lời của cô, hắn đoán chắc chắn rằng cô vẫn còn ghi nhớ ngày hôm đó. Tuy biết là cô chỉ đang nói dối, nhưng hắn thực sự vẫn có một chút đau lòng. Giữa họ vẫn còn một bức tường quá lớn và chính hắn là người tự tạo dựng lên bức tường đó. Nếu hiện tại cô chỉ đang là một cô gái đang sống một cuộc sống bình thường thì chắc chắn hắn sẽ chẳng bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này. Suy nghĩ sau khi rời bỏ cô sẽ khiến cô tránh xa khỏi thế giới của hắn đã hoàn toàn sai. Hắn tự nói với bản thân có lẽ ngày xưa hắn chưa từng hiểu được cô và quyết định ích kỷ sai lầm của hắn đã vô tình đẩy cô ra xa.

"Anh biết em nhớ mà, chỉ khác với bây giờ là lúc đó em đã say rồi quậy tung cả quán bar chứ cũng không được coi là nhảy nhỉ?"

Cô im lặng. Hắn cố gắng vào vấn đề chính.

"Em có thể cho anh biết tại sao em lại ở đây không? Giữa em và thằng Kai là như thế nào? Tại sao em lại theo gã Paul?... "Hắn tấn công dồn dập cô bằng những câu hỏi, lịch sự hơn bao giờ hết. Đôi mắt anh ta lấp lánh sự tò mò.

Cô cũng tự hỏi từ lúc nào mà hắn lại trở nên lịch sự như thế khi nói chuyện với cô.

"Này! Từ từ từng câu thôi chứ!" Cô nhún vai, lọt thỏm vào sự quan tâm của hắn.

Nếu cô không kịp cắt ngang, chẳng biết hắn sẽ hỏi bao nhiêu câu cùng một lúc nữa.

"Có lẽ do em làm anh bối rối quá đó."

"Thôi cho xin."

"Haha... Thế em giúp anh xóa bỏ những điều đó đi."

Cô im lặng một lát, rồi lên tiếng.

"Bây giờ anh cũng lập gia đình rồi... Chuyện của chúng ta không liên quan tới nhau." Cô tránh ánh mắt của hắn khi nói câu này.

"Không hẳn... Anh có lí do..."

Cô bất ngờ quay lại nhìn anh thì anh lại quay đi tránh ánh mắt của cô.

"Lí do...?"

"Anh không thể nói ngay bây giờ, nhưng sau này em sẽ được biết."

Sau khi gặp nhau trong nhà vệ sinh, trong lòng hắn đã có thêm một mục đích khác. Nếu cô đã không chịu sống một cuộc sống bình thường thì hắn sẽ quyết định mang cô trở về bên cạnh.

Cô không ép hắn phải nói ngay lập tức vì vốn dĩ cô không hứng thú với chuyện này. Cô chỉ đáp lại hắn bằng sự im lặng.

"Thế trả lời anh một câu thôi. Giữa em và anh ta là mối quan hệ gì thế?"

Giọng anh rất ấm, dường như thân thiện nhưng rất khó đoán những gì phía sau cung cách điềm tĩnh ấy. Có thể anh ta quan tâm đến câu trả lời, cũng có thể trên hết, chỉ hỏi vì muốn giải đáp sự tò mò bên trong mình.

"Tại sao anh lại phải bận tâm?"

"Hmm... Vì anh đã thấy hai người trông có vẻ rất thân thiết."

"Cũng đâu có liên quan gì anh."

Cô cố gắng tránh né câu hỏi, và vốn dĩ cô cũng không muốn trả lời bất cứ câu nào của hắn ta cho dù câu trả lời cũng chẳng có gì sai trái cả.

"Nếu em không trả lời thì anh sẽ đổi câu hỏi khác." Anh ta khẽ nghiêng đầu, khiêu khích, dấu vết một nụ cười thoáng trên môi.

Cô bắt đầu rùng mình vì hiểu được ẩn ý của nụ cười đó. Nếu bây giờ cô không trả lời câu hỏi này, hẳn sẽ thay bằng những câu hỏi khác khó chịu hơn nữa, và nếu vẫn tiếp tục không trả lời, hẳn sẽ dồn dập tấn công bằng những câu hỏi không ngừng cho đến khi cô nói được điều hẳn muốn nghe.

"Thôi thôi không cần phải đối, tôi trả lời."

Hắn cười tí mắt. So với màn chào hỏi nhau ở trong nhà vệ sinh, người đứng trước mặt Brenna bây giờ cứ như một con người khác vậy. Cô cảm thấy yên tâm, nhưng cũng sợ hãi. Cô tự hỏi liệu đằng sau cái nụ cười đáng yêu đầy thực sự là bộ mặt như thế nào? Hay chỉ do ngày xưa hẳn thực sự xấu xa nên cô có suy nghĩ về hắn như vậy? Nhưng những điều này chỉ tự lòng hắn là rõ nhất.

Cô sực bừng tỉnh, người đứng trước mặt cô là một Nathan của mười năm sau. Hẳn ta có thể đã hoàn toàn thay đổi tất cả mọi thứ, cách hành xử, ăn nói, tính tình nẫu thuần,... Cô chẳng biết được đâu mà lần. Chỉ cố thuận theo những gì đang diễn ra.

"Trong lúc làm việc tôi đã quen biết anh ta, mối quan hệ của chúng tôi có thể nói là rất tốt."

Anh ta có vẻ ngạc nhiên, thậm chí, có phần lo lắng nữa.

"Hò... Tốt đến mức nào?" Giọng anh ta điềm tĩnh, rất đúng mực.

Cô liếc mắt hung dữ nhìn hắn.

"Chúng tôi không đi quá giới hạn. Đủ để làm hài lòng ngài rồi chứ?"

Tay hắn siết chặt eo cô hơn nữa, kéo sát cô vào lòng.

"Rất hài lòng thưa quý cô." Hắn cười thỏa mãn rồi trầm ngâm chìm vào các dòng suy nghĩ "Nếu như là trong lúc làm việc họ đã quen biết nhau, rất có thể bên phía lão Paul đã nhắm tới em ấy ngay từ đầu. Nhưng cũng có thể do em nó tự tìm đến đó nhưng giả thuyết này có lẽ quá khó để tin, hoặc cũng có thể chỉ riêng tên Kai tiếp cận con nhỏ với mục đích nào đó... Có lẽ về phải kêu người điều tra xem..."

Cô quay mặt ra ngoài sàn nhảy, bất ngờ chạm ánh mắt hân vật chính của bữa tiệc.

"Anh tính để cô vợ của mình đứng đó nhìn tôi bằng ánh mắt muốn-ăn-tươi-nuốt-sống hoài sao?"

"Không sao đâu, anh giải quyết được. Hơn nữa không phải bây giờ em chỉ nên tập trung vào bạn nhảy của mình thôi sao?" Hắn cố gắng đổi chủ đề và hẳn đã thành công.

Cô quay ngoắt đầu lại, chau mày.

"Đã có ai nói rằng tối nay em đẹp lắm chưa?"

Cô bất ngờ tròn xoe mắt, má cô hơi ửng đỏ. Cô cảm thấy thật may mắn khi đã đeo cái mặt nạ này, nếu không hẳn ta sẽ có thể nhìn thấy gương mặt xấu hổ của cô mất. Cho dù vậy, hẳn vẫn có thể lờ mờ hiểu được biểu hiện trên gương mặt cô, hắn cười thâm trong lòng.

"Chẳng phải người nên nghe câu đó là nàng tiểu thư Qwen sao?"

Hắn cười nham hiểm.

Cô hiểu được ý nghĩa thực sự nụ cười đó, cô biết được ánh mắt hắn đang nói lên điều gì. "Em ghen à?" chính xác những gì hẳn muốn nói. Nếu hẳn nói ra, hẳn sẽ biết rõ câu cô sẽ phải nhận điều đó nên thay vì nói ra hẳn lại chỉ cười với ý trêu chọc cô.

Tại bàn của lão Ray.

Lão đứng dậy, trên tay cầm hai ly sâm-panh tiến ra phía Qwen đang đứng. Ông đi từ phía sau lưng cô tới, đặt một tay lên vai cô. Cô giật mình nhẹ, quay mặt lại. Ông chìa tay đưa ly sâm-panh cho cô.

"Con không ngồi sao? Đôi giày cao gót sẽ giết chết con đấy!"

Cô cười nhẹ, đưa tay đón nhận ly sâm-panh trên tay ông.

"Con không sao." Nói rồi cô lại quay mặt hướng về phía sàn nhảy, thấy hướng nhìn của cô, ông cũng quay mặt lên nhìn theo.

"Ồ... Kia là cô vũ nữ của băng Cosa Nostra."

"Bố biết cô ta sao?" Cô ngước mắt lên nhìn ba cô với vẻ mặt tò mò.

"Brenna, cô ta không có gì đặc biệt ngoài cái kêu gọi và điều đó vô tình cũng làm cô ta nổi trội. Thực ra trong giới cũng khá nhiều người biết tới cô ta do mỗi lần có tiệc gì là lão Paul lại đem cô ta ra góp vui. Giới một cái là cô ta chưa bao giờ làm mấy quý ông cảm thấy chán cả cho dù mọi người đã xem buổi diễn của cô ta nhiều lần rồi. Có một số băng đảng muốn sở hữu cô ta mà còn xảy ra xích mích với lão Paul luôn cơ đấy. Và hình như cô ta lúc nào cũng che mặt lại hết, dù vậy thì trông cô ta vẫn rất ngon đấy chứ."

Qwen trừng mắt liếc nhìn ba cô khi ông thốt ra câu cuối. Ai mà đứng cạnh con gái lại đi khen một người phụ nữ khác ngoài vợ mình kia chứ, mặc dù cô vẫn biết điều ông nói là đùa.

"Haha... Ta chỉ đùa thôi, con không cần phải nhìn ta bằng ánh mắt như thế."

Cô trẻ môi, quay mặt lại phía sàn nhảy. Ông ta choàng một tay qua vai cô, vỗ vỗ nhẹ trấn an m

"Nhưng con không cần lo lắng đâu, so với con - một tiểu thư cao quý thì cô ta chỉ là một vũ nữ. Nathan cũng chỉ đơn thuần là một người đàn ông nhất thời hứng thú với vẻ đẹp của cô ta thôi." - Nói rồi ông ta quay mặt trở lại bàn.

Cô thở dài một hơi, rồi lại chỉ chăm chú vào sàn nhảy. Cô hiểu được lời của ba cô, nhưng trong lòng cô vẫn rất lo lắng. Thoáng chốc trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ là phải trừ khử Brenna, nhưng nhanh chóng điều ấy lại bị lãng quên.

Tại sàn nhảy.

"À phải, tại bữa tiệc lần trước khi em quay cái mông xuống dưới khán đài..." Hấn chưa nói hết câu cô đã luống cuống ngăn cản hấn lại.

"Đừng đừng đừng! Tôi không thích nhắc đến những chuyện như thế!"

Nếu là bàn tán chủ đề này với người khác, thì cô sẽ thẳng thừng, không chút e ngại mà trả lời lại. Nhưng đối với tên này, cô cảm thấy có gì đó thật xấu hổ.

"Này! Em có gan lắm nhưng không có gan nói tới sao?"

"Tuyệt đối không!" Cô quay mặt đi.

"Hô...Cô vũ nữ của chúng ta đang cảm thấy xấu hổ sao? Em đã phơi bày cái cơ thể nóng bỏng này ra hầu như gần hết trước mặt mọi tên đàn ông nhưng bây giờ lại lẩn tránh điều đó sao?"

Cảm thấy hai tay cô đang gồng chặt lại, hấn tiếp tục tấn công cô. Sau khi biết được cô chính là vũ nữ thoát y, hấn liền suy nghĩ ra ngay kế hoạch để làm cô phải rời bỏ nó. Và có lẽ mọi điều hấn muốn đều đã thành sự thật. Hấn cũng biết được phần nào tính cách của cô và sau khi đối thoại một lúc hấn cũng ngờ ngợ ra được cô còn một chút lưu luyến dành cho hấn. Lợi dụng hai điều ấy hấn tấn công cô không ngừng cho tới khi đạt được mục đích.

"Hmmm... Về ngoài xinh đẹp của em, anh lại không phải là người đầu tiên nhìn thấy."

Cô cúi gằm mặt, mím chặt môi. Hấn tiến sát lại thì thầm những điều như đe dọa vào tai cô.

"Khiến anh ghen tuông đầy mình thế này, em cũng gan đấy."

Hai má cô đỏ bừng bừng, sợ sệt trước lời đe dọa của hấn.

"Nếu còn nói nữa thì đừng trách tôi."

"Vâng thưa quý cô." Lịch sự, ngoan ngoãn nhưng ý nghĩa thực sự là hấn đang khiêu khích cô và Brenna dĩ nhiên nhận ra điều đó nhưng tỏ vẻ như mình chẳng biết gì.

Một người luôn đối mặt với mọi hiểm nguy, mạng sống luôn trên bờ vực bấp bênh dĩ nhiên sẽ chẳng sợ bất kỳ thứ gì cả. Ngay cả khi Brenna đe dọa, hấn không cần biết cô sẽ làm điều gì, thứ hấn không muốn là cô sẽ rời đi ngay khỏi vòng tay hấn. Trái lại người đang run sợ chính là Brenna, cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi hấn như lúc này. Hấn cảm nhận được hai tay cô đang run bần bật. Nhưng hấn rất hài lòng với phản ứng của cô.

"Anh chỉ muốn hỏi về cái hình xăm, anh không thấy nó, em xóa rồi sao?"

"À... Không, nếu xóa thì tôi sẽ có sẹo mất." Cô thầm vui mừng vì hấn đã chuyển chủ đề.

Không phải cô sợ xấu, chỉ là nghề của cô thì phải đẹp hoàn hảo mọi nơi trên cơ thể. Nếu không có ích thì lão Paul sẽ làm khó cho mẹ con cô mất. Nhưng sau lời đe dọa lúc nãy của hấn, cô thực sự cũng chẳng muốn tiếp tục công việc đó thêm nữa. Có lẽ ngày mai cô cần phải đối mặt với lão Paul để giải quyết vấn đề này.

Hấn thờ phào nhẹ nhõm. Thoáng chốc hấn cảm thấy thật hạnh phúc. Hình xăm trên mông cô là một vết đánh dấu sở hữu của hấn. Nếu cô thực sự đã loại bỏ nó, hấn có lẽ sẽ đau lòng đến tức giận mất. Nhưng cho dù mạng ý nghĩa sở hữu, nhưng hấn không thực sự sở hữu được cô. Đó cũng là điều đang làm hấn khó chịu.

"Thế sao anh không thấy nó?"

"Đơn giản thôi, dùng một vài dụng cụ trang điểm che nó lại là được."

"Haha... Anh không biết gì về những thứ như trang điểm như thế."

Cô im lặng, cúi mặt xuống, ánh mắt hướng vào lồng ngực hắn. Hắn thì vẫn đang chăm chú nhìn vào cô.

Khi bản nhạc gần hết, hắn cười, rồi bắt đầu ghé sát vào tai cô thì thầm thật nhỏ, nhưng đủ để cô nghe thấy.

"Em yêu, đêm nay em thật đẹp. Hi vọng những điều anh nói lúc này em sẽ hiểu hết."

Nói rồi hắn cắn mạnh vào tai cô một cái.

Cô bất ngờ, ngược mặt lên nhìn vào mắt hắn. Hai đôi mắt long lanh ấy nhìn vào nhau. Hắn cười nhẹ, thầm nghĩ sao muốn hôn cô ấy quá xá nhưng lại chẳng thể làm được. Cô đỏ mặt, có một chút khó chịu trong lòng khi nghĩ rằng có lẽ anh ta đã nói điều này với tất cả mọi cô gái. Cô muốn mở miệng hỏi lại nhưng nhạc đã ngừng và Kai lại đã ở bên cạnh cô. Cô bối rối, vội vàng buông hắn ra, đưa một tay lên che vành tai lại.

"Thật là vinh hạnh được gặp cô. Chúng ta sẽ gặp lại nhé, Brenna." Hắn lại trao cho cô nụ cười nham hiểm.

Không hiểu là thách thức hay đe dọa nữa. Cô cau mày bắt tay anh ta lần nữa, kinh ngạc vì dòng điện kỳ lạ ấy lại xuất hiện. Ất là do cô quá căng thẳng. Cô khẽ cúi chào.

"Nathan." Kai gật đầu với hắn ta.

"Hai người họ đang đấu mắt với nhau sao? Trẻ con!" Brenna nghĩ.

"Kai." Nathan gật đầu quay đi, xoay trên gót trên, rồi biến mất vào đám đông.

Kai kéo cô vào vòng tay anh cho điệu nhảy tiếp theo.

"Trông em có vẻ không thoải mái nhỉ?"

"Anh nghĩ vậy sao?"

Anh đảo mắt, xuyt xoa một cái rồi nói.

"Chà anh không biết có nên cảm thấy ghen tị với cậu ta không đây?"

"Em nghĩ phải ngược lại mới đúng." Cô đùa, nhưng lời đùa của cô đã làm anh ta khoái chí.

Kai chớp chớp mắt trước khi nét khuấy khóa tràn lên gương mặt anh. Anh lại kéo cô vào trong vòng tay.

"Vậy thì hãy tận hưởng lượt nhảy này đi." Anh tươi cười rạng rỡ với cô, làm cô yên lòng, rồi xoay cô vòng vòng.

Hai người họ khiêu vũ thêm nhiều bản nữa rồi trở về bàn tiệc cho buổi đấu giá.

Sau khi rời khỏi sàn nhảy, Nathan tiến lại phía Qwen đang đứng.

"Trông anh và cô ấy có vẻ thân thiết..." Qwen bối rối.

Hắn nhìn cô như thể hắn hiểu được điều cô muốn nói là gì.

"Một người bạn cũ đã lâu không gặp thôi, em không cần phải lo lắng đâu." Hắn nắm lấy tay cô, mỉm cười.

Cô cũng nở một nụ cười duyên dáng đáp trả. Cô khoác tay hắn, cùng trở lại bàn tiệc.

Bà Breslin: "Aw cặp đôi dễ thương đã trở lại rồi này, hai đứa vui chứ? Mau ngồi xuống đi!"

Nathan: "Cháu xin phép."

Thoáng chốc trong đầu hắn nghĩ rằng bà Breslin thật thân thiện, thật tội nghiệp khi một người như thế lại cưới phải lão Ray. Nhưng có lẽ bà ta cũng mặc kệ tất cả, không cần một cuộc sống phải thật bình thường, chỉ cần là cùng với người mình yêu thì dù cuộc sống có ra sao cũng không thành vấn đề. Hắn cũng muốn biết liệu Brenna có suy nghĩ như thế không.

Bà Breslin chống cằm, nhìn chăm chăm vào cô con gái của mình từng cười rồi chuyển hướng qua tên Nathan.

Bà Breslin: "Coi ánh mắt hạnh phúc của nó kia. Cháu nhất định đã có ảnh hưởng rất tích cực tới nó đấy, Nathan. Bác không nghĩ là mình từng thấy nó như vậy."

Qwen nhăn mặt, dùng ánh mắt mẹ-đang-nói-gì-thể nhìn bà, đỏ mặt.

Bà Breslin: "Haha... Mẹ không có ý làm cho con lúng túng."

Nathan: “À, theo kinh nghiệm hạn hẹp của cháu thì em ấy quả là một người phụ nữ rất khác thường.”

“Đúng thế.” Lão Ray lặng lẽ đồng tình.

Trong khi ông Breslin đang trêu chọc con gái mình, bà Breslin ngả người qua một bên, sát vào Nathan.

"Nói riêng giữa bác cháu ta thôi nhé, Nathan này, khi nhìn thấy nó như thế này tối nay, vô tư, cư xử đúng tuổi của nó, điều này thật sự làm bác cảm động. Hai bác đều nói mãi chuyện đó hôm nay. Bác tin là hai bác phải cảm ơn cháu vì điều này."

Sau khi nghe xong, hân có cảm thấy lòng có một chút tội lỗi với người mẹ này khi hân chỉ đang diễn kịch và lợi dụng con gái bà. Hân không giỏi xử lý mấy chuyện như thế này nên lại chỉ biết im lặng cười trừ. Hân không thấy một chút tính kẻ ở bà ta, bà ta một trăm phần trăm chỉ là một người mẹ, người vợ đơn giản bình thường. Không như lão Ray, hân có thể biết được lão tuy yêu thương Qwen nhưng cũng vẫn đang lợi dụng cô ấy. Vậy liệu người đáng thương là Qwen hay là bà mẹ đây? Điều này ngay cả hân cũng không thể trả lời được.

“Nó luôn luôn thui thui một mình như vậy. Hai bác không bao giờ nghĩ sẽ được nhìn thấy nó cùng với bất kỳ ai. Cho dù cháu đang làm gì đi nữa, xin đừng dừng lại. Hai bác muốn được thấy nó hạnh phúc.” Bà ta đột ngột ngừng lại, như thể đã quá đà.

“Haha... Bác xin lỗi, bác không có ý làm cháu thấy không thoải mái.”

Nathan lắc đầu.

“Cháu cũng thích được nhìn thấy cô ấy hạnh phúc.” anh thì thào đáp, không chắc phải nói điều gì khác nữa.

Một người chưa từng hiểu được cảm giác được gia đình yêu thương lại phải chính tai nghe những lời này. Thoáng chốc hân lại cảm thấy thật ghen tị với Qwen nhưng rồi lại thôi. Dù sao trong lòng hân những điều như thế này chẳng có gì trị gì với hân. Và cho dù bà ta có khuấy lên một chút tội lỗi trong lòng hân ta, thì mục đích ban đầu của hân vẫn sẽ chẳng thay đổi.

“Tốt rồi, bác rất vui vì cháu đã tới tối nay. Thật là một niềm vui sướng khi được nhìn thấy hai đứa cùng nhau.” Nói rồi bà ta trở mình lại ghế.

“Em nghĩ mẹ em thích anh đấy.” Qwen thì thầm.

“Có điều gì để bà không thích anh nhỉ?”

“Đưa ra luận điểm tốt đấy, ngài Nathan.” Qwen tủm tỉm cười.

Nathan siết chặt tay Qwen, và hai người họ cùng chăm chú lắng nghe MC, ông ta đã trở lại sân khấu để nói về chương trình khác. Nathan đưa cho cô một tấm thẻ - danh sách những quà tặng được đem ra đấu giá. Cô lướt qua chúng một lượt.

Những quà tặng được đấu giá và những nhà hảo tâm cho chương trình cùng nhau đương đầu:

Ví túi xách Louis Vuitton - Andrea Washington.

Phiếu nghỉ dưỡng một ngày cho hai người tại Burj Al Arab ở Dubai, các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất - Elena Lincoln.

Nước hoa và tinh dầu dừa Coco de mer – Elizabeth Austin

Ghế massage Inada Dreamwave HCP-11001D - ông bà Bailey

Rượu Glenfiddich Janet Sheed Roberts Reserve 1955 - Alban Estates

Đua xe ở trường đua Daytona - Eloise Mumford

Tiếng chim hót trong bụi mận gai của Colleen McCullough, bản đời đầu - Jamie Dornan

Lái chiếc Aston Martin DB7 trong một ngày - ông bà Johnson

Tranh sơn dầu Into the Blue của họa sỹ J. Trouton - Kelly Trouton

Kỳ nghỉ cuối tuần cho hai người tại khách sạn Heathman, Portland - ông Paul Rasuk

Bốn nghỉ dưỡng tại Carlton Hotel St.Moritz ở Thụy Sĩ - ông Nathan Redmond

Một tuần du ngoạn trên du thuyền Al Mirqab - ông bà Larin

Một tuần nghỉ dưỡng tại Palm Island, thuộc hòn đảo nhỏ Little Torch, Florida (Mỹ) (phòng tám người) - ông bà Breslin

Cô chớp mắt nhìn Nathan.

“Anh có quyền sở hữu Carlton Hotel St.Moritz ở Thụy Sĩ?” Cô rít lên. Màn đấu giá đang diễn ra, vì thế cô hạ giọng xuống.

Anh gạt đầu, ngạc nhiên trước sự giận dữ đột ngột bùng nổ của cô. Một tiểu thư từ nhỏ đã sống trong sự giàu sang lại biểu hiện như thế cô chẳng rành rồi gì những thứ như thế này. Hơn nữa biểu hiện của cô gây một cảm giác khó chịu cho hắn. Hắn đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho cô im lặng. Cô phui tay hắn ra.

“Anh còn có quyền sở hữu ở những nơi khác nữa.” Qwen thì thảo vào tai hắn, đùa.

Một lần nữa Nathan gạt đầu và anh nghiêng đầu cảnh cáo cô, cô tủm tỉm cười. Hắn hiểu ẩn ý của lời nói đó, tức là ngoài sở hữu những thứ vật chất thì hắn còn có quyền sở hữu những thứ trên cơ thể cô nữa.

Khắp nơi vỡ òa với những tiếng vỗ tay tán thưởng, một món quà vừa được trả giá tới 20.000\$.

“Anh sẽ nói với em sau.” Nathan nói nhanh.

Qwen ngồi đó bối rối, vỗ tay những lúc cần, khi mà mỗi món quà được bán với một số tiền gây sững sốt. Món quà của Nathan đã tới lượt xướng giá và số tiền đã lên tới 25.000\$.

“25.000\$ lần một, 25.000\$ lần hai.” người dẫn chương trình nói to.

Cô muốn được đi cùng với hắn tới đây và cô không biết cái gì đang chiếm hữu mình, nhưng Qwen đột ngột nghe thấy giọng mình vang lên thánh thót rành rọt giữa đám đông.

“Ba mươi nghìn đô la!”

Mọi ánh mắt trên bàn đều quay về hướng cô với một sự thích thú sững sốt, và phản ứng mạnh nhất tới từ chỗ ngồi cạnh cô. Qwen nghe thấy tiếng hắn hít vào sắc lạnh, rồi cảm thấy cơn giận dữ của hắn ào qua cô như một đợt thủy triều.

MC: “Ba mươi nghìn đô la, giá được trả từ quý cô đáng yêu như một vườn lavender này. Lần một, lần hai.. Bán!”

Qwen vẫn không tin rằng bản thân mình lại làm điều đó. Cô nghĩ chắc chắn là do chất cồn. Cô đã uống champagne cộng thêm bốn ly các loại rượu khác nhau, thêm vào ham muốn được đi du lịch cùng anh ta. Qwen liếc qua Nathan còn đang bận vỗ tay. Cô nghĩ có lẽ hắn sẽ cực kỳ giận dữ, mà giữa hai người họ thì đang rất hòa thuận với nhau. Nathan nghiêng người về phía cô, một nụ cười rộng rãi, giả tạo bao phủ trên gương mặt anh. Qwen nhìn anh chăm chăm, chớp mắt. Cô chỉ ước sao cô có thể đọc được điều gì trong mắt hắn.

Tại bàn của Brenna.

Brenna cầm tờ danh sách những quà tặng được đem ra đấu giá lướt qua.

Brenna: "Wow, tên Nathan này có quyền sở hữu Carlton Hotel St.Moritz ở Thụy Sĩ luôn cơ à."

Kai: "Nói đó vẫn còn rẻ chán, Palm Island của lão Ray Breslin còn khủng hơn thế nữa, anh nghĩ giá khởi điểm cũng ít nhất là 60.000\$."

Cô trợn ngược mắt hoảng hốt.

Brenna: "Kính vậy sao?!"

Paul: "Dù sao hôm nay cũng là tiệc quan trọng cho con gái lão, không tỏ ra hào phóng thì thật chẳng ra làm sao cả."

Brenna chu môi một cái rồi đặt lại tờ danh sách lên bàn. Cô xuất thân từ khu ổ chuột, đối với cô những thứ cao vời vợi như thế này cô sẽ không hiểu được. Dù là theo lão Paul hơn mười năm nhưng những đồng lương cô nhận được từ lão cũng có giới hạn.

Cô tiếp tục hướng mắt về sân khấu, vỗ tay mỗi khi mỗi món đấu giá được bán. Tên Kai liếc nhìn cô rồi lén lút quàng tay quanh vai cô, ngón tay cái của anh nhịp nhàng vuốt ve lưng cô, đem lại những đợt ngứa râm ran ngọt ngào ngấm vào tận xương tủy cô khiến cô cũng giật mình liếc nhìn anh vì nhột. Nhưng cô không thể phản kháng, từ chối hành động của anh ta lộ liễu vì có rất nhiều người vẫn ngồi ở xung quanh, nếu như mọi người hướng ánh mắt qua nhìn cô cô sẽ xấu hổ chết mất. Bàn tay kia của anh siết chặt lấy tay cô, đưa lên môi anh, rồi đặt nó nghỉ yên trong lòng anh. Brenna thì thảo:

"Anh làm cái trò gì vậy?"

Hắn nhìn cô cười nham hiểm.

Chậm rãi và lén lút, vậy nên cô không nhận ra trò chơi của anh cho đến khi quá muộn, anh thả lỏng tay cô trên chân anh và áp vào sự cương cứng của anh. Tội thơ hồn hển, còn mắt tôi trợn lên đầy vẻ kinh hoàng nhìn quanh chiếc bàn, nhưng tất cả các cặp mắt đều đóng đinh lên sân khấu, ồn ào gọi là cô có mặt nạ. Ngón tay cái của anh trượt nhẹ qua gáy cô. Ngay từ khi bắt đầu, cô vẫn luôn nghĩ là anh ta chỉ trêu ghẹo cô nhưng chưa bao giờ hắn táo bạo như thế này. Hắn muốn cô, và cô vẫn luôn phủ định điều đó. Nhưng cho dù nếu cô có biết được thì cô vẫn sẽ thắng thừng từ chối nó bởi vì cô chỉ vẫn một lòng với tên khốn Nathan. Cô nhanh chóng rút tay lại khi vừa chạm vào nó. Cô trừng mắt nhìn hắn, tức giận.

"Anh đùa hơi quá trớn rồi đó!"

Hắn nhẹ răng cười như không có chuyện gì xảy ra.

Một tuần nghỉ dưỡng tại Palm Island, thuộc hòn đảo nhỏ Little Torch, Florida (Mỹ) của ông bà Breslin là phiên đầu giá cuối cùng. Việc trả giá leo thang nhanh chóng.

“Bán, với giá một trăm mười nghìn đô-la!” người dẫn chương trình tuyên bố đầy thắng lợi. Khắp nơi nổ tung trong tiếng vỗ tay, cô miễn cưỡng vỗ theo như mọi người làm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, mọi người di chuyển ra phía bãi biển chuẩn bị cho màn pháo hoa.

Nửa đêm Qwen và anh ta tản bộ về phía đoạn bờ biển sau nhà - nơi những người đến dự tiệc đang tập trung lại để xem bắn pháo hoa. Nathan vòng tay quanh người cô, hắn thầm nghĩ ước gì người đang đứng cạnh hắn là Brenna. Qwen nhận ra Khalid và một vài người theo sau đang ở gần đó và chợt nghĩ có lẽ cô vũ nữ lúc nãy cũng đang ở đây. Ý nghĩ này khiến máu Qwen đông lại, và cô vội vã xán lại gần Nathan như thể cô ta có thể sẽ cướp lấy anh khỏi cô. Anh nhìn xuống cô chăm chăm khi kéo cô lại gần hơn.

“Em ổn chứ, bé yêu? Lạnh à?” Hắn hơi sờ da gà khi tự nói câu này.

“Em ổn.” Cô thì được một phen khoái chí.

Cô đi về phía trước, Nathan choàng cả hai cánh tay ôm vòng quanh vai cô. Cô hi vọng hành động này có thể đuổi xa cô vũ nữ nếu cô ta có vô tình thấy. Còn riêng Nathan, vẫn đưa mắt dò tìm xung quanh nhưng hắn chẳng thấy Brenna đâu, hắn có một chút thất vọng, con ghen trong lòng hơi trỗi dậy khi nghĩ đến cảnh Brenna và tên Kai đang đi cùng nhau. Hắn lo lắng rằng liệu hai người họ có đang thân mật với nhau như anh đang làm với Qwen không.

Tại chỗ của Brenna.

Cô đứng từ phía sau, ánh mắt len lỏi qua đám đông liếc nhìn hai người họ. Kai đứng kế bên, khoác tay qua vai cô.

"Em không định ngắm pháo hoa sao?"

"Tất nhiên là phải ngắm rồi. Cảnh đẹp như vậy tại sao phải lãng phí chứ." Cô hướng mắt lên trời.

"Haha... Coi kia, lời nói và hành động của em mâu thuẫn quá đấy."

"Em có làm gì đâu."

"Vâng vâng."

Sau khi trêu chọc cô, hai người họ cũng cùng nhau ngắm pháo hoa. Hắn luôn liếc nhìn cô, nhưng cô lại chẳng một lần nhìn hắn. Hắn hiểu, hắn biết hiện tại cô đang nghĩ gì. Hắn cảm thấy có một chút đau lòng nhưng chẳng nói được gì, hắn biết trong lòng của cô vẫn còn hình bóng của tên Nathan lảng vảng. Sau khi thấy biểu hiện của tên Nathan ở sân nhảy, anh cũng biết được hắn ta chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay Brenna, dù vậy Kai cũng không có ý định bỏ cuộc và dễ dàng trao Brenna lại cho tên đó.

Hai quả pháo hoa bay vọt lên không trung, bùng ra trong tiếng nổ chói tai phía trên vịnh biển, chiếu sáng tất cả trong một tấm màn sáng chói lấp lánh màu trắng và da cam, đem lại một trận mưa ánh sáng bao phủ mặt nước vẫn đang tĩnh lặng. Miệng Qwen há hốc ra khi còn nhiều pháo hoa hơn nữa đốt cháy không trung và nổ tung thành chiếc kính vạn hoa sắc màu.

Qwen không thể nào nhớ đã bao giờ được thấy màn trình diễn hùng vĩ thế này, có lẽ chỉ thấy trên tivi, mà trên tivi thì chẳng bao giờ được đẹp như vậy. Hết quả này đến quả khác, hết tiếng nổ này đến tiếng nổ khác, và hết ánh sáng này đến ánh sáng khác khi đám đông ò lên, há hốc mồm kinh ngạc cùng phát ra những tiếng trầm trồ tán thưởng. Thật là phi thường. Những chiếc vòi ánh sáng bạc bắn lên không trung cao tới sáu mét, đổi màu sang xanh, đỏ, cam, và rồi trở lại màu bạc.

Nụ cười ngây ngô kinh ngạc thường trực khiến mặt Qwen tê cứng đau đau. Qwen liếc nhìn biểu hiện của Nathan, nhưng cô hơi thất vọng vì có lẽ chỉ có một mình cô là người vui.

Để kết thúc, một quả gồm sáu trái pháo bắn thẳng lên màn trời đêm rồi nổ tung cùng lúc, tắm mọi người trong ánh sáng vàng kim lộng lẫy khi đám đông bùng nổ tràng pháo tay nồng nhiệt, điên cuồng. Tiếng vỗ tay lại nổ lên lần nữa.

“Ôi, Nathan... thật là tuyệt vời.” Cô cười rạng rỡ với anh còn anh thì cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô.

“Đến lúc đi rồi.” Anh thì thầm, nụ cười rộng mở trên gương mặt đẹp đẽ của anh, và ngôn từ của anh chứa đựng bao nhiêu là hứa hẹn, đó là Qwen nghĩ.

Tự dưng, cô cảm thấy rất mệt. Hần liếc nhanh lần nữa, Khalid ở gần đây, đám đông đang tản mát quanh hai người họ.

“Khalid muốn chúng ta đợi trong khi đám đông giải tán.”

Đôi giày cao gót đang bắt đầu hành hạ cô.

“Anh nghĩ màn trình diễn bắn pháo hoa này hẳn là làm cho anh ta già đi hàng trăm tuổi.” anh nói thêm.

“Anh ta không thích pháo hoa sao?”

Nathan nhìn xuống cô đầy trù mến và lắc đầu nhưng không nói gì thêm.

Bản nhạc lại nổi lên lần nữa từ phía sân khiêu vũ nhưng đó là một tay DJ đang chơi một bản nhạc dance, tiếng bass đập thình thình không ngớt.

“Em có muốn nhảy không?”

Cô biết là anh đang cố gắng phân tán cô khỏi điều gì đó và nó đã có hiệu quả.

“Em rất mệt rồi, Nathan. Em muốn đi, nếu được.”

Nathan liếc nhìn Khalid, anh ta gật đầu, và hai người họ đi về phía ngôi nhà, theo sau một cặp khách đang say khướt. Đôi chân cô đang đau đặng vì bị giam hãm trong đôi giày cao ngất và chật cứng của mình.

“Chúng mình sẽ chào tạm biệt bố mẹ em trước khi về.” Nathan dẫn cô qua một đám khách tới chỗ ông bà Breslin, hai người chúc họ đầy trù mến và tạm biệt thân tình.

“Hãy đến đây nữa nhé, Nathan, thật dễ chịu khi có cháu ở đây.” Bà Breslin nói chân thành.

Sau khi chia tay bố mẹ cô ở đây, Nathan bảo cô hãy đứng đây đợi anh một lát rồi anh quay ngoắt đi. Thật thất lễ nếu anh không chào tạm biệt những người đồng giới đến dự. Và Qwen ngoan ngoãn đứng ở đây đợi anh.

Sau khi ngắm pháo hoa xong. Trong sự im lặng mệt mỏi và thanh thản, Kai điều Brenna đi về phía mặt tiền ngôi nhà, nơi vô số những chiếc xe hộp đang xếp hàng đợi đón các vị khách.

“Em có đủ ấm không?” Kai niềm nở hỏi.

“Có, cảm ơn anh.” Brenna vừa nói vừa cài chiếc khăn choàng sa-tanh.

“Anh rất thích tối hôm nay, Brenna. Cảm ơn em.” Hần cười thoải mái.

Cô bấm môi tò mò, cô chẳng hiểu vì sao anh ta lại thích buổi tối hôm nay mặc dù cô cảm thấy rất nhợt nhạt. Không phải là cô không thích tiệc tùng mà là do cô bị tên Nathan xoay vòng vòng như xoay dè vậy.

Hần nhìn chăm chăm cô rồi nhăn trán lại, có lẽ hẳn biết cô đang nghĩ gì.

Gần tới xe, cô chợt nhớ là cô đã để quên ví ở trên bàn ăn tối, vì vậy cô đã một mình trở ngược vào bên trong. Khi cô bước vào, nơi này vẫn còn ánh sáng nhưng khá vắng vẻ, ngoại trừ một cặp đôi đang đứng nói chuyện ở cuối đầu đằng kia. Cô mặc kệ, nhanh tay với lấy túi của mình.

"Brenna?"

Một giọng nói nhẹ nhàng khiến cô giật mình, cô quay ra thấy một phụ nữ mặc váy dài tulle màu tím đã tiến lại gần cô, không cần nghĩ cô cũng đoán được đây là ai.

“Tôi rất vui khi cô có một mình.” Cô ta nói nhẹ nhàng “Suốt cả tối nay, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Brenna hơi cứng người "Khiếp thật, làm sao mà cô ta lại biết tên mình? Coi như hôm nay mình gặp xui rồi." Cô nghĩ, người phụ nữ này muốn cái quái quỷ gì ở cô không biết.

“Xin lỗi, nhưng tôi thì không muốn thế.” Brenna lạnh lùng nói và định quay trở người bỏ đi.

Đây có thể nói là lần đầu bọn họ gặp nhau cho nên giữa hai người họ chắc chắn sẽ không thể nào có xích mích gì. Nhưng Brenna đã nhìn thấy được ánh nhìn của Qwen khi cô còn ở sân nhảy cùng "chồng cô ta". Và ánh nhìn đó không hề tốt lành gì và đó chính là lí do tại sao Brenna lại tò về thô lỗ, khó chịu khi Qwen nói muốn gặp cô.

"Brenna, tôi không phải kẻ thù." Và dĩ nhiên Qwen cũng hiểu những ý nghĩ đó của Brenna.

Qwen mỉm cười ngọt ngào nhưng có nét giả tạo và ra hiệu cho Brenna ngồi xuống bên bàn. Vì cô không biết phải làm sao trong trường hợp thế này, nên đành làm như cô ta yêu cầu.

Mọi người nhìn vào thì sẽ nghĩ Brenna đáng sợ hơn Qwen. Hai quý cô có phong thái khác hoàn toàn nhau đang ngồi cùng nhau. Brenna mang một nét đẹp quyến rũ chừng chạc trong bộ váy sa-tan bạc gợi cảm. Qwen thì giống như một nàng công chúa bước ra từ thế giới cổ tích trong chiếc váy phòng tím lavender, ngây thơ trong sáng. Phong cách có thể làm cho mỗi người có mỗi cái nhìn khác nhau.

"Cha tôi đã chia sẻ một vài điều về con người cô. Tôi sẽ ngắn gọn thôi, Brenna. Tôi biết cô nghĩ gì..."

Brenna bình thản nhìn Qwen đăm đăm, không lộ ra bất cứ điều gì, nhưng cô vui mừng là Qwen biết điều đó. Nó khiến cô không phải nói với cô ta, và bỏ qua trò rào đón đuổi bắt. Phần nào trong cô cũng rất tò mò trước những gì cô ta phải nói.

Qwen ngừng lại, liếc qua vai Brenna.

"Thư ký của Nathan đang quan sát..."

Brenna ngoái quanh thấy anh ta đang càn quét khắp nơi từ lối vào. Một người nữa đi cùng với anh ta. Họ đang nhìn ngó khắp nơi nhưng không nhìn thẳng vào Qwen và Brenna.

"Nào, chúng ta không có nhiều thời gian." Qwen vội vã nói.

Tuy ở cùng Nathan chưa lâu nhưng theo Qwen nghĩ thì hẳn ta không quen với bất cứ cảm xúc tích cực nào mà bản thân có thể có. Anh đã lún quá nhiều vào xúc cảm tiêu cực. Nhưng rồi, có lẽ chính Brenna đã làm nó xuất hiện. Đó có lẽ là điều tạo nên một cái gai đang cắm sâu trong lòng của Qwen và cô muốn nhổ nó đi thật nhanh. Những điều cô làm là đều theo cảm xúc xuất phát từ tận đáy lòng cô để rồi cô lại quên mất mục đích thực sự ban đầu.

"Hiển nhiên là Nathan đang hứng thú với cô. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy hứng thú với một người phụ nữ nào như vậy, chưa bao giờ." Qwen nhấn mạnh vào từ cuối cùng.

"Có lẽ cô chắc chắn hiểu rõ được vị trí của tôi và cô khác nhau như thế nào. Tuy vậy, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy lại đối xử ngọt ngào với một người phụ nữ như thế... Tôi biết tôi chỉ vừa mới đến bên cạnh anh ấy, chưa bước vào được lòng anh nhưng tôi vẫn sẽ luôn cố gắng."

"Cô ta đã quan sát mình suốt lúc nhảy với tên Nat sao? Ai mà lại đi làm như thế, thảo nào lúc đấy cứ cảm thấy hơi lạnh lạnh người." Brenna nghĩ.

"Và tôi hiển nhiên biết là cô có cảm xúc vượt quá mức độ với anh ấy." Nụ cười ngắn ngủi vụt qua môi Qwen.

"Dù sao hôm nay cũng là ngày vui của chúng tôi nên tôi sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện. Nhưng để tôi làm rõ lại: Tôi là vợ của anh ấy, danh chính ngôn thuận ở bên anh ấy. Nếu cô cứ phát đuôi ve vãn xung quanh anh ấy tôi sẽ tìm cô, quý cô ạ, và sẽ chẳng dễ chịu gì khi tôi làm thế đâu." Qwen chòng chọc nhìn Brenna, đôi mắt xanh lạnh ngắt khoan thẳng vào óc cô.

"Nếu cô thực sự muốn khiến anh ấy hạnh phúc, và nếu cô muốn bản thân được hạnh phúc thì hãy để anh ấy đi."

Lời đe dọa của Qwen thật quá lạ lùng, vượt quá giới hạn, một tiếng cười khúc khích không tình nguyện, không tin nổi vụt ra khỏi môi Brenna. Trong tất cả những gì Qwen có thể nói với cô, điều này là những lời không đáng mong đợi nhất.

"Cô... cô nghĩ chuyện đó buồn cười sao Brenna?" Qwen mất tinh thần lắp bắp.

Gương mặt Brenna sụp xuống, sa sầm. Cô đang tự hỏi tại sao cô lại ngồi ở đây, nghe những điều vớ vẩn này từ Qwen chứ không phải từ bất cứ ai khác. Brenna chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn cô ta.

"Tôi cười vì sự trơ tráo của cô, tiểu thư ạ. Việc giữa Nathan và tôi chẳng liên quan đến gì tới cô hết. Và nếu anh ấy có rời bỏ cô và cô bắt đầu đến tìm tôi, tôi sẽ đợi, cô cũng đừng e ngại gì cả. Và có thể tôi sẽ cho cô nếm mùi vị trong lời đe dọa của cô, thậm chí còn hơn là cô đang tưởng tượng nữa cơ. Cho nên cút xa khỏi tôi đi."

Miệng Qwen há hốc, cô tròn mắt lên nhìn Brenna.

"Giờ nếu cô cho phép, tôi có nhiều việc hay ho để làm hơn là mất thời gian với cô." Brenna quay gót, con giận dữ xuyên qua cơ thể, cô hiên ngang tiến về phía lối ra, vừa lúc Nathan đi tới nhìn đầy bối rối và lo lắng.

"Qwen em đây rồi!" anh lăm bắm, rồi hơi bất ngờ khi thấy Brenna.

Brenna bước qua anh, không nói năng gì.

"Brenn!"

"Nathan, sao anh lại gọi cô ta thân mật như thế?" Qwen vội vàng nắm chặt lấy tay hắn, giữ hắn lại. Nếu cô không làm vậy, có lẽ hẳn thực sự sẽ đuổi theo

Brenna và mọi kế hoạch sẽ đi tong hết.

Brenna dừng lại và đối mặt hẳn.

"Có gì không ổn sao ngài Nathan? Và xin ngài đừng gọi tôi mùi mẫn như vậy, ngài đang mang phiền phức đến cho tôi đó."

Hắn nhìn cô, vẻ lo lắng hẳn trên nét mặt, miệng rúm lại và đôi mắt lạnh giá. Hai người họ trừng trừng nhìn nhau. Cô có thể thấy chuyện này sẽ kết thúc bằng một trận chiến nếu cô không nhanh chóng rời đi.

Đôi vợ chồng đang đứng nhìn bóng lưng của Brenna rời đi. Qwen nhìn vào bàn tay hắn, hắn đang thả lỏng mặc dù cô vẫn đang nắm chặt nó.

"Em đã làm gì sai sao...? Nếu điều em làm khiến anh khó chịu, em có thể đi tạ lỗi với cô ấy." Cô gắng giọng xuống.

Hắn hít một hơi dài rồi thở ra, hắn bắt đầu cười. Một nụ cười giả tạo đầy ám áp hiện lên gương mặt hắn. Hắn đưa ngón cái lướt dọc theo đường môi dưới đang phụng phịu của Qwen.

"Đừng để cô ta làm hỏng buổi tối của chúng mình, xin em đấy Qwen." Bất giác cô lại bị lời cầu xin ấy đốn cho gục tại chỗ.

Hắn nâng cằm cô lên và nhẹ nhàng lướt môi hắn lên môi cô. Cô cười mỉm ưng thuận, nháy mắt lại với anh. Hắn đứng thẳng người, nắm lấy khuỷu tay cô.

"Anh sẽ hộ tống em đến ra ngoài xe nhé."

Qwen hí hửng khoác chặt lấy tay anh, mọi phiền muộn của cô lúc tối đều đã được hắn nhanh chóng xoa dịu đi chỉ bằng một hành động nhỏ. Nhưng đâu ai biết được rằng hắn đang phải nghiền chặt răng tức giận, trong lòng hắn vẫn đang rất khó tả. Hắn lo lắng, muốn được nói chuyện với Brenna, nhưng đoán rằng điều đấy sẽ chẳng thể nào làm được.

Sau khi bỏ đi, Brenna giận dỗi đứng trở ra ngoài phía xe, chỗ Kai đang đợi cô. Kai nhìn cô chăm chăm khi nhiều vị khách đi qua, tăng lên hai người họ đi. Trông anh rất nghiêm túc. Nhìn quá mặt hầm hầm của cô anh biết được nếu bây giờ mà đứng ở đây hỏi chuyện cô chắc chắn sẽ cáu gắt lên và mọi ánh mắt của những người khách sẽ đổ dồn vào Brenna, và khi mọi người chăm chú nhìn vào cô chắc chắn cô sẽ giận cá chém thớt. Nhưng có lẽ là do hắn nghĩ quá, Brenna cho dù có tức giận cách mấy cũng không ngu ngốc mà đứng đấy làm mấy hành động để trở thành tâm điểm đâu.

"Anh cần phải đưa em về nhà thôi. Đi nào." Hắn mỉm cười.

Ở chỗ xe ô tô, Jame đưa cho Kai một chiếc phong bì. Anh cau mày với nó và liếc nhìn cô khi một người bảo vệ dẫn cô vào trong xe. Kai trèo vào xe và đưa cô chiếc phong bì, chưa mở, trong khi một người bảo vệ ngồi vào chỗ lái của anh ta ở phía trước.

"Nó được gửi cho em. Một nhân viên đưa nó cho Jame."

Brenna nhìn chăm chăm vào tờ giấy, bóc toạc nó ra, cô đọc nó rất nhanh trong ánh sáng mờ.

"Có thể tôi đã đánh giá sai về cô. Và cô hoàn toàn đánh giá sai về tôi. Hãy gọi cho tôi, chúng ta có thể ăn trưa và làm bạn. Nathan không muốn tôi nói chuyện với cô, nhưng tôi sẽ vui hơn nếu chúng ta có thể có một mối quan hệ tốt và không có một mối quan hệ gì giữa cô và chồng tôi. Đừng nghĩ sai về tôi, tôi sẽ chứng minh, tin tôi đi. Gọi cho tôi: (206) 966 1421.

Tiểu thư Qwen Breslin."

Cô quăng cái ví cầm tay qua một bên. Brenna thực sự chẳng thể hiểu nào cô ta muốn gì khi liên tục kiểm tra chuyện với cô.

"Ai chọc ghẹo gì em thế?"

"Anh đoán xem."

Kai đưa tay choàng qua đầu cô, kéo đầu cô thật mạnh nằm vào vai hắn.

"Anh có thể xem lá thư đó chứ?"

Cô kéo phăng cái mặt nạ trên mặt ra, quăng qua một bên ghế rồi ngồi im lặng. Tên Kai cũng hiểu tình hình nên chẳng mở miệng nữa, nếu bây giờ mà cứ léo nhéo không chừng Brenna sẽ giết hắn ngay tại chỗ mất. Dĩ nhiên đó cũng chỉ là dòng suy nghĩ đùa của hắn. Tuy vậy, hắn vẫn thực sự không đoán ra được ai là người đã gây chiến với Brenna. Trong thời gian quen biết, hắn cũng rõ được một phần tính tình của cô. Cô không hiền như mọi người nghĩ. Nếu không ai kiểm tra chuyện với cô thì giữa cô và họ sẽ chẳng có gì cả, nhưng nếu gây chiến với cô, thật sự không nghĩ được kết quả của đối phương sẽ tệ như thế nào. Cô đưa cho anh ta lá thư trên tay. Anh ta cầm lấy, đọc lướt qua. Anh đưa tay lên cằm, xoa xoa.

"Hmmm... Nhìn thì có lẽ là một lá thư thân thiện, nhưng dựa vào biểu hiện của em thì đây chính xác là một lá thư đe dọa nhì."

Không đợi Kai hỏi lại, cô kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra. Nếu không chia sẻ với ai thì có lẽ cô sẽ tức điên lên mất.

"Haha... Không ngờ em lại có thể bật lại vợ và con gái của ông trùm mafia đấy! Em có biết nếu gây chuyện với những người như thế sẽ có kết quả nào không?" Hắn cười khoái chí.

Cô chỉ nhếch môi qua một bên, tỏ vẻ khó chịu.

Bản thân cô nghĩ Qwen sẽ chẳng thể nào làm lớn chuyện lên được vì trong thư có nói Nathan không hề muốn hai người họ nói chuyện với nhau. Hơn nữa ngay cả bản thân Qwen cũng đã biết được một phần nào tình cảm của Nathan dành cho Brenna, nếu không xác định được tình cảm đó lớn tới mức nào mà lại ngang nhiên gây khó dễ cho Brenna thì Qwen chẳng khác gì đang tự mình đi tìm đường chết. Nhưng sau này Brenna cũng không thể không cẩn thận hơn.

"Dù sao anh cũng rất tự hào với những hành động của em đấy." Hân vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô.

"Bây giờ thì hết chuyện rồi, không cần bức bối nữa đâu."

Hắn liếc nhìn cô, thật khó để nhìn thấy gương mặt anh ta trong bóng tối, nhưng anh đang cười tự mãn. Brenna nhìn ra ngoài cửa sổ vào bóng đêm, ngẫm nghĩ về một ngày dài dằng dặc. Những hành động và lời nói của Nathan ngày hôm nay đã làm cô phải suy nghĩ rất nhiều, có nhiều điều trong đó cô vẫn chưa hiểu và có những điều rất mâu thuẫn với nhau, cô không biết đâu là thật đâu là giả, và cũng không biết anh ta có thật lòng hay không hay chỉ đơn thuần là đang trêu đùa cô. Còn về tiểu thư Qwen, cô ta quan tâm đến Nathan, thật sâu sắc, rõ ràng là thế. Brenna có thể thấy điều đó, Nathan cũng quan tâm tới Qwen - nhưng không giống như vậy. Cô không biết phải nghĩ đến điều gì nữa. Tất cả mớ thông tin này khiến đầu cô đau điếng.

Cứ thế cuộc trò chuyện nhanh chóng kết thúc, suốt quãng đường về nhà, bầu không gian im lặng bao trùm cả chiếc xe.

Kai đánh thức cô dậy khi hai người họ dừng lại bên ngoài dinh thự.

"Em có cần anh đưa vào trong không?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô lắc đầu ngái ngủ. Tuy mệt mỏi nhưng cô vẫn còn khá tỉnh táo. Sau cái màn Kai để tay cô lên chỗ ấy của hắn cô đã đề phòng kỹ hơn rồi, nếu bây giờ mà còn để anh ta đưa vào trong sẽ chẳng biết anh ta đưa cô vào trong trong tư thế gì nữa.

"Không đòi nào."

Cùng lúc đó, xe của Jame vào lão Paul cũng vừa tới. Jame mở cửa xuống trước, chạy vọt ra phía sau mở cửa cho lão Paul.

Paul: "Hai người đã về rồi cơ à?"

Brenna, Kai đồng thanh: "Dạ vâng."

Lão bước xuống xe ưỡn người.

"Được rồi hôm nay tới đây thôi, tôi phải trở vào nghỉ ngơi."

Kai và Brenna nép qua một bên để cho lão Paul đi trước, sau đó hai người họ đi sau lão Paul.

"Thật là một ngày dài, Brenna nhỉ?" Kai thì thầm.

Cô gật đầu.

"Mệt lắm à?"

Cô lại gật đầu.

"Em không thích nói lắm nhì."

Cô tiếp tục gật đầu còn anh cười toe toét.

Vừa vào nhà, bọn họ dừng lại ở phòng khách khi Jame giơ tay lên. Trong một phần giây, Brenna lập tức tỉnh hẳn. Jame nói vào ống tay áo. Chỉ duy nhất một mình cô là không hề biết là anh ta đeo điện đàm. Anh ta nói vài câu vào điện đàm rồi quay lại đối mặt với lão Paul.

"Ngài Paul, người chăm sóc Finn đã biến mất."

Con buồn ngủ tan biết, Brenna giật mình mở to mắt hốt hoảng. Cô liếc sang Kai, còn anh thì tái nhợt. Chỉ riêng lão Paul là vẫn lạnh lùng bình tĩnh.

Jame: "Chad lo rằng kẻ đột nhập có thể đi vào trong căn hộ và có thể vẫn ở đó. Anh ấy muốn chắc chắn."

Chad cũng là một người bảo vệ trong dinh thự.

Paul: "Tôi hiểu rồi. Kai, tôi giao quyền cho anh xử lý vụ này ổn thỏa, bây giờ tôi phải đi nghỉ."

Kai cúi người tuân lệnh. Nói rồi ông ta quay lưng trở vào phòng.

Brenna nắm chặt một quả đấm tức giận, sau đó lại thả lỏng tay ra. Ông ta cũng chưa từng có cảm tình với Finn, nếu không vì cô có lẽ lão đã thắng tay quăng thẳng nhóc ra ngoài rồi. Nếu trong nhà có lỡ gặp thì lão cũng chỉ cười cười nói nói vài câu rồi lại thôi. Chỉ những gì có thể đem lại lợi ích cho lão thì lão mới bảo vệ. Còn thằng bé không có ích gì cho lão nên cũng có thể hiểu thái độ lạnh lùng của lão ta.

Kai: "Kế hoạch của Chad như thế nào?"

Jame: "Anh ấy đang trên tầng với hai người nữa. Họ sẽ quét một lượt, rồi cho chúng ta biết khi tất cả đã an toàn. Tôi sẽ đợi cùng hai người."

Brenna: "Cảm ơn anh, Jame." Cô cắn môi lo lắng.

Kai siết chặt cánh tay anh quanh người cô.

Kai: "Mọi chuyện sẽ ổn thôi." anh thở dài cay đắng, hít hà mái tóc Brenna.

Kai: "Nghe này, tôi không thể đứng đây chờ đợi. Jame, anh chăm sóc cho Brenna. Đừng rời cô ấy cho tới khi anh thấy tất cả đã an toàn. Tôi chắc rằng Chad đang phản ứng thái quá. Có lẽ cô ta chỉ lười biếng ở đâu đó, dính thực canh gác chặt chẽ như thế này, trót lọt vào trong là điều không thể, trừ khi có nội ứng."

Brenna: "Kai, hãy đảm bảo rằng Finn vẫn an toàn..." cô van nài, đôi mắt đờ hoe.

"Sẽ làm như em đã nói, Brenna. Đợi anh ở đây." Hắn hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Kai nhanh chóng chạy lên lầu. Tất cả đủ loại kết quả kinh khủng chạy qua tâm trí cô, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là đứng đó và chờ đợi.

Jame nói vào ống tay áo lần nữa.

"Chad, Kai vừa lên lầu rồi." - Anh ta ngập ngừng và túm lấy cái tai nghe, kéo nó ra khỏi tai, có lẽ đoán chừng là nhận được những lời chửi rủa kịch liệt từ Chad vì khi chưa an toàn lại để Kai chạy lên trên đó.

"Hãy để cho tôi lên kiểm tra." Cô van nài.

"Xin lỗi, Brenna. Việc này không lâu đâu."

Brenna cảm thấy thật bất lực. Đứng bất động, cô chăm chú lắng nghe âm thanh nhỏ nhất, nhưng tất cả những gì cô nghe được là tiếng thờ ơ đến bực mình của chính cô. Tiếng thờ thật to và nặng, da mặt cô như bị kim châm, miệng cô khô khốc, cô cảm thấy ngột ngạt. Cô cầu nguyện cho Finn được an toàn trong thâm lặng. Cô không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, hai người họ vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Chắc hẳn không động tĩnh gì tức là tốt đẹp cả, không có súng nổ. Brenna bắt đầu đi tới đi lui quanh chiếc bàn ở phòng khách. Cô nhìn Jame và anh ta đang bình thản nhìn cô.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Không có tin tức gì cả, Brenna."

Bất ngờ, có tiếng bước chân từ trên tầng vọng xuống. Jame xoay người hướng về phía cầu thang và rút ra khẩu súng từ bao súng ở vai.

Brenna cứng người và bóng dáng của Kai xuất hiện.

"Tất cả đều ổn cả." Kai nói.

Jame cất súng đi ngay lập tức.

"Chad đã phản ứng thái quá." Kai cần nhấn khi anh chìa tay cho cô.

"Finn đâu?! Thằng bé vẫn an toàn chứ?!" Cô mở to mắt, đôi mắt hơi đỏ với vẻ mặt lo lắng.

Hắn đứng nhìn cô, ánh mắt đờ hoe ướt đầm đang cầu xin một câu trả lời từ anh.

"Thằng bé đang ngủ trong phòng nó, rất ngon."

Brenna đứng sát lại phía hắn, không tài nào bước nổi, thờ phào nhẹ nhõm, uống lấy từng tiểu tiết: mái tóc phóng túng, đôi mắt lo âu, quai hàm nghiêng chặt, hai cúc áo trên cùng mở phanh. Kai cau mày với cô đầy lo âu, đôi mắt anh sẫm lại.

"Ổn cả rồi mà bé yêu." Hắn tiến về phía cô, bao phủ cô trong vòng tay anh, và hôn lên tóc cô.

Trong lúc này tâm trí cô chỉ tràn ngập sự an toàn của Finn nên cô chẳng để lọt tai những câu bông đùa của Kai. Cô đẩy nhẹ hắn ra, giơ bàn tay lên lau đi những giọt nước mắt lo lắng.

"Đi nào, em mệt là rồi. Trở về phòng thôi."

“Em chỉ quá lo lắng thôi.” Cô nói trong tiếng nấc nhẹ.

“Anh biết. Chúng ta đều hết hoảng cả.”

Jame đã biến mất, có lẽ là để không gian riêng tư cho họ. Nhưng Brenna chẳng bận tâm điều đó.

"Có lẽ đêm nay em sẽ ngủ ở phòng của Finn."

"Không cần đâu, anh sẽ qua đây."

Cô tròn xoe mắt nhìn hắn. Từ lúc chuyển vào đây ở hắn vẫn luôn là người đối xử tốt nhất với hai mẹ con cô. Không biết là anh ta có mưu đồ gì không nhưng sau chuyện hôm nay có lẽ Brenna đã dành trọn niềm tin cho hắn, chỉ có niềm tin chứ không có tình cảm. Nếu có thì cũng chỉ là tình cảm bạn bè đồng nghiệp, không vượt quá giới hạn.

"Không, nếu đêm nay mà không ở cạnh nó em sẽ mất ngủ đến chết mất."

Biết được sự kiên quyết cứng đầu của Brenna, cho dù hắn có nói như thế nào thì cô vẫn sẽ cứng đầu và bỏ ngoài tai tất cả những lời của hắn nên Kai đã chiều theo ý cô.

"Được rồi, thế ba chúng ta ngủ chung nhé?!" Hắn đùa với mong muốn làm tinh thần cô khấm khá lên.

Cô táng nhẹ vào mặt hắn.

"Anh điên à!"

Kai một tay ôm mặt cười vì hắn biết cô vẫn sẽ luôn từ chối những kiểu đùa như thế. Bất ngờ Brenna nói một câu khiến hắn phải sững người cả phút.

"Nhưng hôm nay có thể được."

Hắn mở to mắt nhìn cô.

"Thích anh rồi sao?!" Hắn tiếp tục chọc ghẹo cô.

"Mơ đi! Chẳng qua là nếu có anh ở đây thì may ra đêm nay bọn em sẽ an toàn."

Hắn cười thầm trong lòng, ẩn ý của lời nói này rất có ý nghĩa với hắn. Nó giống như là Brenna đã đặt niềm tin ở hắn, có hắn ở đây mẹ con cô sẽ không bị nguy hiểm, hắn sẽ bảo vệ mẹ con cô.

"Đừng cười đắc ý, em sẽ ngủ trên giường cùng Finn, anh cứ kiếm cái nệm nào trải xuống dưới đất là được."

"Này, nếu chật chội như thế thì nhóc Finn sẽ không ngủ ngon mất."

"Anh thôi đi, cái giường của nó size King đây!"

Hắn cười toe toét.

Kai cầm lấy tay cô, dẫn qua hành lang đi lên lầu.

“Chad và nhóm của anh ta đang kiểm tra tất cả các phòng xếp và tủ đựng. Anh không nghĩ là có người ở đây.”

“Tại người đó lại ở đây và nhắm vào Finn chứ?”

“Anh không rõ, nhưng anh sẽ điều tra.”

“Tên đó có thể vào trong sao?”

“Anh chưa thấy được là bằng cách nào. Nhưng thỉnh thoảng Chad quá mức thận trọng”

Cô hít một hơi thở sâu nhẹ nhõm.

"Em có muốn uống một ly hay thứ gì đó không?"

“Không.” Nổi một mồi lan qua người cô, cô chỉ muốn lên giường.

“Đi nào. Để anh đưa em lên giường. Trông em mệt lử rồi.” Giọng nói của Kai dịu hắn đi nhưng nham hiểm khi nói từ lên giường.

Brenna cau mày, trừng mắt liếc nhìn hắn. Hắn cười đều lại cô.

Brenna đi từng bước nặng nề khi Kai dẫn cô vào trong phòng ngủ của cô. Cô đặt chiếc xác tay nhỏ của mình lên tủ và mở toang ra, đổ hết mọi thứ ở bên trong cái tủ ra. Cô chia tay đưa lá thư đã bị xếp gấp lại của Qwen cho Kai.

“Đây, vứt hộ em”

Hắn cầm lấy lá thư, vo vo lại vào tay rồi nhìn chăm chăm cô, liếm môi dâm đãng.

“Để anh cời khóa váy cho em.”

Brenna quay sang liếc hắn với ánh mắt hăm dọa.

"Em không có mụn!"

Hắn cười đều.

"Được rồi, em thay đồ xong rồi qua bên phòng của Finn trước đi nhé. Anh cần nói chuyện với Chad và Jame." Nói rồi anh ta rời khỏi phòng.

Cô tẩy trang, rửa mặt và thay một cái đầm thun bình thường. Cô nằm trên giường của cô một lát, nhìn lên trần nhà. Ngày hôm nay có quá nhiều việc xảy ra cần phải suy nghĩ, cô không biết bắt đầu từ đâu thì con buồn ngủ ập tới làm cô đã ngủ quên đi tại đó.

Cô giật mình thức dậy, mất hết phương hướng. Chớp chớp mắt trong ánh sáng lờ mờ từ ngoài hành lang hắt vào qua cánh cửa phòng ngủ hé mở. Cô nhìn quanh. Đứng ở cuối giường là một bóng đen. Một gã đàn ông trong bộ đồ đen. Thật khó để cô nói chính xác. Nhưng cô cứ ngỡ đấy là Kai.

Trong tình trạng mù mẫm, cô vội tay bật chiếc đèn cạnh giường, rồi quay ra nhìn nhưng chẳng có ai ở đó cả. Cô nhắm nghiền hai mắt, lắc đầu. Cô ngồi dậy nhìn quanh phòng, một nỗi bồn khoăn âm ỉ, mơ hồ bám chặt lấy cô nhưng cô đơn độc hoàn toàn. Brenna xoa mặt. Đồng hồ báo thức chỉ hai giờ mười phút sáng. Lão đảo trèo khỏi giường, bị xáo trộn bởi trí tưởng tượng quá nhanh nhẩu của mình, cô bắt đầu đi tìm Kai. Giờ cô đang quan sát mọi thứ và nghĩ rằng đó hẳn chỉ là phản ứng trước một chuỗi các sự kiện đầy kịch tính của buổi tối hôm nay thôi.

Cô đi vội qua phòng của Finn để chắc rằng thằng bé vẫn an toàn và Kai đang ngủ ở đấy. Cô mở hé cửa nhẹ nhàng rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Finn vẫn đang cuộn tròn mình trên giường, nhưng không có Kai ở đấy. Cô nhẹ nhàng đóng cửa đi qua phòng của Kai, cánh cửa phòng chỉ khép hờ, và cô nghe thấy anh ta đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi không biết tại sao cô lại gọi vào giờ này. Tôi không có gì để nói với cô hết... rồi, cô có thể nói với tôi bây giờ. Cô không được để lại lời nhắn nào hết.”

Brenna đứng bất động cạnh cánh cửa, nghe lén đầy tội lỗi.

“Không, cô nghe đây. Tôi đã yêu cầu cô, Qwen và bây giờ tôi đang nói với cô. Hãy để cô ấy yên. Cô ấy chẳng liên quan gì với cô hết. Cô hiểu không?”

Giọng Kai nói đầy hiếu chiến và giận dữ. Brenna hốt hoảng, lấy một tay bịt miệng lại để không phải tạo ra tiếng động.

"Qwen? Cô ta tính làm gì Finn? Chuyện này là như thế nào?... " Hàng loạt câu hỏi chạy trong đầu cô.

Brenna chần chừ gõ cửa.

“Tôi biết cô làm. Nhưng ý tôi muốn thế, Hãy để cho cô ấy yên mẹ nó đi. Tôi có cần phải nói gấp ba lần như thế với cô không? Cô có đang nghe tôi không đấy?... Tốt. Chúc ngủ ngon.” Kai dùng sức ném mạnh điện thoại vào tường.

Brenna ngáp ngừng gõ lên cánh cửa.

“Gi thế?” Kai gầm gừ, và cô suýt nữa thì muốn chạy đi trốn biệt.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Kai ngồi trên giường, tay ôm đầu. Anh ngược nhìn lên, giọng nói của anh thì hung tợn nhưng gương mặt anh dịu lại ngay đi khi nhìn thấy cô. Đôi mắt anh mở lớn và thận trọng. Đột nhiên, trông anh thật mệt mỏi và trái tim cô thất lại.

"Có lẽ nên hỏi chuyện anh ta vào ngày mai." Cô nghĩ.

Kai chớp chớp mắt, đôi mắt anh lướt xuống hai chân cô và quét ngược trở lên. Cô chỉ đang mặc một cái đầm thun bình thường và không hề hang một chút nào.

“Em nên mặc đồ sa-tanh hay lụa mới phải, Brenna. Nhưng cả khi mặc đầm ngủ trông em vẫn đẹp lắm.”

Một lời khen bất ngờ từ hắn. Cô đứng im một chỗ, sau phản ứng hung tợn của hắn cô cũng không biết là hắn ta đang đùa hay đang thật nữa. Nhưng cô không muốn nói tới nó.

“Đi ngủ đi.”

Kai chậm rãi rời khỏi giường, vẫn trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần lễ phục màu đen. Nhưng bây giờ đôi mắt hắn sáng ngời và đầy hứa hẹn...

cũng có dấu vết của buồn bã nữa. Anh đứng trước cô, nhìn cô chăm chú nhưng không chạm vào cô.

“Em biết em có ý nghĩa thế nào với anh không?” Kai thì thầm.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với em, hoặc Finn...” Giọng anh trầm hẳn xuống, trán anh cau lại, và nỗi đau khổ hằn trên gương mặt anh như có thể sờ thấy được. Trông anh thật yếu đuối - nỗi sợ hãi của anh hiện hiện thật rõ ràng.

“Không có gì xảy ra với em đâu, đặc biệt là Finn.” Cô đoán chắc, giọng đầy an ủi.

“Được rồi bây giờ đi ngủ thôi, để em trở lại phòng lấy vài cái chăn mền qua chỗ Finn.”

Hai người họ trở lên phòng của Brenna, đẩy cửa vào, căn phòng lạnh ngắt.

“Em mở cửa ban công sao?” Kai hỏi, cau mày với cô khi họ bước vào trong phòng.

“Không.” Brenna không nhớ là đã làm như thế.

Cô nhớ lại đã kiểm tra cẩn thận cả phòng khi cô tỉnh giấc. Cánh cửa rõ ràng là đóng kín.

“Lẽ nào... chết tiệt!” Cô đưa hai tay lên đầu nắm chặt tóc mình.

Tất cả máu dồn hết lên mặt cô, cô nhìn chăm chăm vào Kai miệng há hốc.

“Gi thế?” Anh gất gồng, giận dữ nhìn cô.

“Khi em tỉnh dậy... có ai đó ở đây. Em nghĩ đó là mình tưởng tượng.”

“Cái gì cơ?!” Trông Kai đầy khiếp đảm lao ra phía cửa ban công, ngó ra ngoài, rồi quay trở lại trong phòng và khóa cửa lại phía sau lưng anh.

“Em chắc không? Ài?” anh hỏi giọng rít lên.

“Một người đàn ông, em nghĩ thế. Đen sì. Lúc đó em vừa tỉnh dậy.”

“Mặc quần áo vào.” anh gầm lên với cô “Ngay bây giờ!”

Cô chưa kịp phản ứng thì Kai mở một trong những ngăn kéo tủ com mốt và lôi ra một bộ quần áo vải bông.

“Mặc cái này vào.” Chúng quá rộng, nhưng anh không bàn cãi gì cả.

Móc lấy cái điện thoại trong túi, anh nhấn hai nút.

“Chết tiệt, hán ta vẫn còn ở đây.” anh rít lên qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chừng khoảng ba giây sau, Chad và một nhân viên an ninh khác lao vào phòng ngủ của Brenna. Kai tóm tắt cho họ sự việc xảy ra.

“Trước đây bao lâu?” Chad hỏi, nhìn chăm chăm vào Brenna đầy chuyên nghiệp.

“Khoảng mười phút.” Brenna lầm bầm, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy có lỗi.

“Hán ta biết rõ căn hộ này như lòng bàn tay. Giờ tôi phải đưa Brenna đi. Hán ta đang trốn trong chỗ nào đó. Tìm hán đi.” Kai ra lệnh.

“Tất cả chúng ta đều không hành động thái quá đấy chứ?” Brenna hỏi.

Chad nhìn cô trừng trừng.

“Hán ta có thể có súng” Kai lầm bầm.

“Kai, hán ta đứng ở cuối giường. Hán ta có thể đã bắn được em nếu hán ta muốn làm như thế.”

Kai ngừng lại một chút để kiểm chế cơn giận dữ. Bằng một giọng nói nhẹ nhàng đầy đe dọa.

"Anh không chuẩn bị để đón nhận rủi ro. Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ trở qua phòng của Finn để đảm bảo thằng bé vẫn an toàn."

Một tay nhân viên an ninh đang đứng ở đây nhìn ra hành lang rồi nhìn ra cửa sổ ban công. Kai quần chiếc áo khoác vải bông quanh vai cô.

"Đi nào." Anh siết tay cô thật chặt, còn cô gần như phải chạy để theo kịp những sải chân dài của Kai.

"Em không tin nổi là hấn ta có thể trốn đâu đó ở đây." Brenna lẩm bẩm, nhìn chăm chăm về phía cửa ban công.

"Nơi này rất rộng. Em còn chưa đi hết nó mà. Tại sao anh không gọi cho cô ta... bảo với cô ta là anh muốn nói chuyện?"

"Brenna, một người thông minh lại dễ dàng nhìn thấu hơn một kẻ ngu ngốc. Cô ta thuộc loại không thông minh nên cũng rất khó lường, có thể gã đàn ông cô ta sai khiến còn có vũ khí nữa." anh cau mày nói.

"Vậy là chúng ta chỉ biết chạy?"

"Nếu nhìn được kế hoạch của một kẻ ngu ngốc như cô ta thì sẽ rất dễ đoán tiếp việc cô ta sẽ làm nhưng vì anh chưa nhìn thấu được nó cho nên hiện giờ thì đúng thế."

"Nhờ hấn ta tìm cách bắt những người an ninh thì sao?"

"Thân là bảo vệ của mafia, bọn họ biết và rất am hiểu về súng ống, kể cả anh." anh nói với vẻ chán nản.

"Anh quên em cũng là người theo mafia sao? Em đã được dạy cách sử dụng bắn súng."

Kai nhướn mày lên và trong một khoảnh khắc trông cực kỳ sùng sốt.

"Em á, với một khẩu súng ư?" Kai nói đầy hoài nghi.

"Vâng."

"Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong lòng, cô Brenna." anh trả lời cộc lốc nhưng vui vẻ, và thật là dễ chịu khi biết rằng cho dù ở trong tình huống căng thẳng oái oăm này nhưng hai người họ vẫn có thể cười.

Kai mở nhẹ cánh cửa phòng Finn ra rồi nhìn vào trong, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy Finn vẫn an toàn khiến Brenna đang ôm chần nệm đứng đằng sau lưng anh cũng thả lỏng các cơ người ra an tâm. Cô và anh bước vào phòng, Kai xoay người đóng cánh cửa phía sau lưng lại. Cũng may là phòng của Finn khá rộng rãi. Nhưng gkhông phải chỉ có mình phòng của Finn, bất cứ căn phòng nào trong ngôi nhà này đều rộng cả. Kai ngồi phịch xuống sàn, móc cái điện thoại trong túi ra và nhấn nút. Brenna quỳ xuống sàn, trải đồng chần nệm trên tay cô ra. Anh áp điện thoại lên tai.

"Sao rồi?" anh nói nhỏ nhẹ sợ làm thức Finn.

Brenna nhìn trộm anh ta. Kai đưa tay lên xoa mặt một mồi.

"Hãy rà soát kỹ thêm nữa, có gì hãy gọi cho tôi...Không, đừng làm phiền ông chủ, lúc này tôi đã điều động một tốp người đi bảo vệ quanh nơi của ông ta rồi. Dù sao ông chủ cũng đã giao toàn quyền cho tôi xử lý...Thế nhé." Nói rồi anh cúp máy.

Kai chìm trong suy nghĩ, tỏa ra sự im lặng ảm đạm chết người. Anh thường xuyên liếc qua cánh cửa phòng. Brenna nhận ra anh đang kiểm tra xem bọn họ liệu có an toàn không. Lỡ như tay cầm cửa chuyển động, hoặc kẻ nào đập cửa đột nhập thì nguy to nếu hấn không trong tư thế phòng thủ.

Brenna ngồi trên tấm nệm nhìn ra ngoài ô cửa sổ, cố gắng lý giải cho tâm trạng quá khích, kiệt lực của mình. Nếu hấn ta muốn làm cô đau, hấn ta đã có đầy cơ hội khi ở trong phòng ngủ.

"Thật là trọn một ngày, nhỉ?" Kai lên tiếng để xóa tan bầu không khí căng thẳng.

Cô gạt đầu và cái nhìn chăm chú của anh đang tìm kiếm, lo âu.

"Em ổn mà." Cô thì thầm trấn an.

Anh nhìn cô âu yếm mỉm cười.

"Em không bao giờ ngừng làm anh ngạc nhiên, Brenna. Sau một ngày như hôm nay, hay dĩ nhiên là cả hôm qua, em không than vãn hay chạy trốn. Anh nể em đấy."

"Em nói với anh rồi, Kai, Finn ở đâu thì em sẽ ở đó cho dù nơi đó có nguy hiểm như thế nào em cũng sẽ không chạy trốn và cho dù anh đã làm gì đi nữa. Anh biết em cảm nhận về anh thế nào mà." Cô ám chỉ việc của anh và Qwen.

Miệng anh mím lại như thể anh nghi ngờ những lời của cô, và lòng mày anh cau lại như thể điều cô đang nói làm anh đau đớn khi phải nghe ấy. Bởi vì so với tên Nathan, Brenna vẫn chỉ coi hán như là một người thân bình thường, một người bạn, đồng nghiệp tốt bụng mà cô có thể tin tưởng.

"Xin lỗi vì lỡ nghe lén... Giữa anh và Qwen là sao thế? Đã có chuyện gì xảy ra?"

Kai thở dài nặng nề, nằm phịch xuống nệm, nhắm chặt mắt và anh không lên tiếng trong một khoảng thời gian dài nhất.

"Em không thể bắt đầu hiểu được những điều sâu xa trong việc của anh đâu, Brenna. Và chẳng có điều gì anh muốn chia sẻ với em cả."

"Tại sao?"

Kai nằm im lặng nhưng liên tục bị Brenna hỏi tới. Cuối cùng hán cũng phải trả lời cho qua, nhưng nó vẫn thật lòng.

"Bởi vì em sẽ rời xa anh mất."

Cô tròn xoe mắt bất ngờ.

"Vậy anh thật sự nghĩ là em sẽ ra đi nếu em biết?" Giọng cô cao vút lên đầy ngờ vực.

"Anh biết là em sẽ đi mà." anh buồn bã nói.

Cô chớp mắt nhìn anh, quần chiếc áo khoác vải bông của anh chặt hơn vào người mình, cô không biết cái lạnh thấu xương bắt nguồn từ trong cô hay từ bên ngoài.

"Kai... Từ lúc tới nơi này anh vẫn luôn là người đối xử rất tốt với em, và cả Finn. Finn rất quý anh, em cũng quý anh. Em cảm nhận được anh là quan tâm mẹ con em thật lòng. Vì thế em nghĩ điều đó sẽ không xảy ra đâu." Cô nhìn Kai trĩu mến.

Kai mở mắt ra và bật dậy. Anh ngồi xếp bằng nhìn cô. Anh đưa một tay lên xoa tóc rồi trườn xuống gáy cổ.

"Anh thích em Brenna... Anh đã cố gắng thể hiện tình cảm của anh cho em rất nhiều lần rồi nhưng anh vẫn không hiểu vì sao em lại cho rằng nó là một lời đùa." Anh nghiêm túc

Brenna bị bất ngờ trước lời tỏ tình đó. Cô lúng túng không biết phản ứng như thế nào cho đúng. Cô sợ rằng cô sẽ làm tổn thương anh ta. Không phải cô vô tình xem việc anh ấy luôn tỏ ra thân thiết với cô là một trò đùa, cũng không phải cô thả thính anh ta hay chơi đùa với anh ta. Cô cố tình xem nó như thế chỉ để tránh khỏi việc anh sẽ có lúc trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết như ngay lúc này để tỏ lòng và mong cô chấp nhận anh. Dĩ nhiên cô không muốn bị vướng vào trường hợp đó vì nếu vậy cô sẽ không biết phải trả lời như thế nào để tránh làm tổn thương đến anh. Tình cảm của Kai từ xưa tới nay cô không phải không biết rõ nó, chỉ là cô không thể chấp nhận nó vì cô vẫn lưu luyến gã đàn ông tên Nathan kia.

Brenna lúng túng, bầu không khí bỗng trở nên nặng trĩu hơn bao giờ hết, dù sao hiện tại cũng không phải là lúc nói những thứ như thế này, cô nhanh chóng đổi chủ đề và Kai biết điều đó.

"Em có thể hỏi anh vài điều về Qwen không?"

Kai nhìn cô đầy cảnh giác.

"Nếu em cần." anh thì thầm buồn bã, nhưng cô không để cho tính cáu kỉnh của anh ngăn cản cô.

"Vì sao anh và cô ta quen biết nhau thế?"

"Nó không rõ ràng sao?"

"Không rõ ràng đối với em."

Anh thở dài một hơi, miễn cưỡng trả lời.

"Anh từng làm việc cho cô ta, và anh làm việc dưới trướng lão Paul theo lệnh cô ta..."

Brenna tròn xoe mắt. Sau lưng Kai là một dãy hàng loạt những bí mật có thể là nguy hiểm mà cô không hề hay biết. Cô lo lắng rằng chẳng biết liệu nó có nguy hiểm cho cô và Finn không, nhưng sự quan tâm đặc biệt của anh dành cho cô khiến suy nghĩ đó cũng nhanh chóng bị xóa bỏ đi.

"Chuyện này là sao...? Bao lâu rồi...?"

"Đây là vì công việc, em không hoàn toàn thuộc vào hắc đạo nên không cần biết đâu."

Brenna tiến sát lại, mở to mắt ra nhìn hán với vẻ mặt lo âu.

"Nếu vậy... Nat... Anh ấy có xảy ra chuyện gì không?" Brenna ngập ngừng lo lắng.

Kai cau mày, tìm hẩn thất lại. Tất cả những gì cô lo lắng rốt cuộc vẫn chỉ là tên Nathan. Kai cảm thấy như những hành động bảo vệ, quan tâm của hẩn dành cho cô như đã đổ sông đổ bể hết. Cho dù vậy anh vẫn chẳng muốn từ bỏ.

"Có những chuyện tốt hơn hết là em nên ở ngoài cuộc Brenna à." Kai cau gắt.

"Anh hãy cứ cho em biết đi..." Brenna van nài.

Tìm hẩn thất lại khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô. Đã bao nhiêu năm qua hẩn muốn nắm chặt lấy tay cô nhưng cô lại chẳng hề đưa bàn tay ấy cho hẩn. Trong tim của cô không hề có một góc nào dành cho hẩn cả. Cho dù vậy, hẩn vẫn sẽ tiếp tục cố gắng mãi đến khi nào thực sự chẳng còn cơ hội nữa thì mới thôi.

"Tên đó không sao đâu..." Một lời nói dối từ Kai.

Brenna thờ phào nhẹ nhõm. Hẩn khó chịu với cái hơi thờ đó, vì hẩn hiểu ý nghĩa của nó, cô chỉ lo lắng cho một mình tên Nathan mà thôi. Tuy Kai nói thế, nhưng những kế hoạch phía sau hẩn vẫn còn quá nhiều và quá mờ nhạt. Cô muốn tìm hiểu nó, cô muốn bảo vệ Finn và cả Nathan - người cô yêu. Nhưng Kai đã không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của cô nữa. Cô xụ mặt xuống.

"Thế chúng ta quay trở lại đề tài cũ nhé?"

"Hả?"

Kai tiến sát lại gần cô hơn nữa.

"Anh có nói là anh thích em mà nhỉ?" Kai làm vẻ mặt nghiêm túc.

Brenna cúi mặt, cảm thấy khó xử. Cô không thể phản ứng lại hành động thân mật hiện tại của anh ta, cũng không thể thốt ra một lời nào. Có lẽ như việc anh luôn muốn nghiêm túc với cô là điều cô sẽ không bao giờ tránh khỏi cho dù cô có cố tình lẩn tránh nó nhiều đến mức nào đi chăng nữa. Việc này rồi một ngày nào đó cô cũng sẽ phải đối mặt và giải quyết rõ ràng nó. Rồi cô cảm thấy như cô vừa làm ra điều gì khủng khiếp lắm. Cô bị nhấn chìm, choáng ngợp trong sự tin cậy anh dành cho cô, bị choáng ngợp bởi nỗi sợ hãi của anh, bởi những tổn thương ở người đàn ông đẹp đẽ, sa ngã, chịu nhiều thiệt thòi này. Nước mắt cô ứa ra, chảy tràn xuống mặt. Cô muốn nói rằng cả đời này cô sẽ không thể cho hẩn cơ hội, nhưng cô chẳng thể thốt ra được lời. Cô sợ rằng sẽ càng làm tổn thương anh ta khi cô sẽ nói những lời cay đắng như thế. Cô ước giá như cô có thể xóa đi cả nỗi đau của Kai, nhưng cô biết là mình không thể, nước mắt cô bắt chợt chảy xuống má.

"Không. Xin em, đừng khóc." anh thăm thẳm, giọng anh đầy đau khổ khi anh ôm chặt lấy cô trong vòng tay.

"Suýt suýt..., coi chừng Finn thức giấc đấy." Hẩn ôm chặt cô vào lòng để giảm âm thanh của những tiếng nấc đi.

Sau tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay. Không kìm được cảm xúc, Brenna vỡ òa trong cơn nước mắt, vui mừng vào ngực anh. Kai lùi lại, giữ đầu cô bằng cả hai tay.

"Đừng khóc, Brenna." anh thì thầm.

"Đã lâu lắm rồi. Anh khao khát được em chạm vào anh, nhưng anh không thể nào chịu đựng nổi điều đó. Đã quá nhiều rồi. Xin em, đừng khóc."

"Em cảm ơn tình cảm của anh dành cho em.. Nhưng em xin lỗi.. Em vẫn không thể..." Brenna nấc nghẹn từng tiếng.

"Không không, anh biết rõ lí do của em và anh không hề cố ý ép buộc em, cũng không hề cố ý làm em cảm thấy tội lỗi." Kai vừa nói vừa dùng hai ngón tay cái lau đi hai hàng nước mắt của cô.

"Xin lỗi, em không cố ý làm anh buồn..."

Từ lúc vừa nói rõ tình cảm của mình, Brenna đã không trả lời mà nhanh chóng đổi chủ đề khác. Kai nhận ra điều đó và anh hiểu rõ lí do tại sao cô lại làm như vậy. Kai nhắc lại đề tài này chỉ vì anh cũng chỉ muốn trêu cô một chút như mọi ngày nhưng anh không ngờ cô lại nghiêm túc như thế. Điều này làm anh cũng cảm thấy có một chút tội lỗi.

"Được rồi cả ngày hôm nay em đã rất mệt rồi. Em đi ngủ đi, anh sẽ canh chừng đến khi nào mọi thứ thật an toàn." Kai vội vàng kết thúc cuộc hội thoại căng thẳng đó.

Brenna ngậm ngùi, nhẹ nhàng bò lên giường của Finn. Cô cẩn thận hết mức có thể để không phải làm thẳng bé tỉnh dậy. Kai cũng đã cẩn thận hơn, không nói chuyện điện thoại ở đây nữa. Lỡ như Brenna giả bộ ngủ rồi nghe lén thì với tính của cô cô sẽ muốn tham gia vào việc này và điều đó sẽ làm khó cho anh ta mất.

Ngồi canh chừng khoảng hơn một tiếng và đảm bảo rằng Brenna đã ngủ. Anh len lén ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi xuống lầu. Anh vừa đi vừa móc cái điện thoại trong túi ra nhấc số.

"Đã bắt được chưa?"

"Được rồi, bọn tôi đang đợi anh ở phía sau nhà."

"Tôi tới ngay." Nói rồi Kai cúp máy, nhanh chóng di chuyển một mạch ra phía sau nhà.

Khi tới nơi, nhờ vào ánh sáng của mấy cái đèn được đính trên hàng rào nên Kai từ xa có thể nhìn thấy Jame, Chad và ba người bảo vệ khác đang đứng ở đây, phía dưới chân bọn họ là một gã đàn ông full black bị trói đang nằm bẹp dưới đất.

Kai tiến lại gần và đập một chân lên mặt hắn. Tất cả con tức giận của Kai đều đang xả hết lên người của tên này. Nếu đêm nay Brenna mà xảy ra bất cứ mệnh hệ gì có lẽ Kai thực sự sẽ tìm đến và giết chết Qwen không chừng và mặc kệ cho mọi kế hoạch ban đầu của hắn có đổ vỡ hay không, mặc kệ liệu có phải gây chiến với tên Nathan Redmond hay không. Hắn chỉ cần biết là hiện tại thôi, hắn thực sự rất với Brenna.

Chad: "Anh tính xử lí như thế nào?"

Kai: "Dĩ nhiên là sẽ êm đẹp."

Jame: "Tiểu thư Qwen cũng thật là, cứ hành động ngông cuồng như thế này há chẳng phải sẽ làm vỡ hết kế hoạch ban đầu sao." Jame gơ hai tay lên vờn vai, ưỡn lưng.

Kai: "Hắn đã khai những gì?"

Jame thuật lại lời khai của tên đó. Là do Qwen sai hắn đi giết Brenna. Khi đi lên lầu thì hắn ta vô tình bị người chăm nom của Finn phát hiện nên hắn ta đã nhanh chóng tiến bà ấy qua thể giới bên kia trước khi bà ta kịp la lên. Xác của bà ta thì bọn Jame đã tìm thấy và xử lí xong xuôi. Sau đó thì do ngôi nhà đã bị đánh động và tất cả bọn họ bắt đầu chạy đi rà soát. Ngay lúc đó hắn vô tình đang ở gần phòng của Brenna nên hắn đành núp ngoài ban công phòng của cô. Cuối cùng là trong lúc leo rào tẩu thoát thì đã bị bọn Jame phát hiện. Bọn họ trói hắn, bịt miệng hắn lại để không gây ra tiếng động rồi bắt đầu hành hạ lấy lời khai. Nhưng tên này miệng khép không kín, vừa cho vài trận đòn là đã khai tuốt lượt rồi.

Chad: "Nhưng tại sao lại là Brenna?"

Jame: "Chẳng biết được chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ nữa..."

Kai gơ tay lên ngẩng lời của Jame, ra hiệu cho mọi người im lặng. Anh bắt đầu thấy có điểm lạ. Anh đưa tay lên cảm đứng tần ngần ra suy tư. Thật kỳ lạ khi hắn ta có cơ hội giết Brenna ở trong phòng nhưng lại không ra tay trong khi nhiệm vụ chính của hắn chính là giết được Brenna và hắn lại bỏ qua cơ hội tốt nhất không thể có lần thứ hai. Hơn nữa hắn khai ra quá dễ dàng, không biết là do hắn nhát cáy thật hay là do Qwen đã căn dặn hắn nói như thế. Qwen liệu có quá ngu ngốc không khi lại chọn một tên gà mờ như thế này đột nhập vào đây. Đây là một lựa chọn ngẫu nhiên do Qwen rõ ràng không biết hắn ngu hay còn một lí do nào đó khác? Đã từng làm việc và tiếp xúc với Qwen nên anh khác hẳn hẳn rằng mọi việc cô làm đều rất không tỉ mỉ, luôn bỏ qua những trường hợp tệ nhất và không hay kiểm tra rõ ràng người mình đối phó là ai và người làm việc cho mình như thế nào. Tuy vậy hắn vẫn rất cẩn trọng, không cho rằng Qwen hoàn toàn ngu ngốc. Mọi việc diễn ra ở đây quá đơn giản, dễ dàng thất bại, đúng với cách làm của Qwen. Nhưng liệu tất cả những điều này có phải sự thật không thì Kai không thể trả lời ngay được. Dù sao thì tất cả những gì anh cần làm là đặt mọi thứ vào trường hợp tồi tệ nhất và không nên đánh giá thấp Qwen.

Kai ngồi xổm xuống, tuột cái khăn trên mồm hắn ra và cố gắng hỏi lại những thắc mắc lớn vờn trong đầu anh, nhưng hắn ta vẫn mím chặt môi. Cũng đúng, trên đời này không phải cứ hỏi là sẽ có được chân tướng. Kai kéo băng bịt miệng hắn lại, chống hai tay lên đầu gối rồi đẩy người đứng dậy.

Kai: "Chad, giao cho bọn anh xử lí hắn ta. Im lặng thôi nhé, còn về phần của tiểu thư Qwen tôi sẽ đích thân xử lí."

Gã đàn ông bị trói thì miệng liên tục phát ra tiếng ừm ừm cầu xin tha mạng. Nhưng Kai bỏ đi một mạch chẳng thèm quan tâm tới. Còn về phần của tụi Jame, bọn họ nhanh chóng đem ông ta đi xử lí trong âm thầm. Xử lí như thế nào thì có trời mới biết, nhưng đoán việc đây cũng không có dễ chịu gì. Dù sao ở trong thế giới ngầm này, giết người và xử lí xác chết. Những việc như thế có lẽ tất cả bọn họ cũng đã làm quen rồi.

Sáng hôm sau.

Khi Brenna mở mắt ra, ánh sáng tràn ngập căn phòng, khiến cô chớp mắt lia lịa. Đầu cô lơ mơ vì thiếu ngủ. Cảm thấy căn phòng quá lạ lẫm, nhưng cô chợt nhớ ra là tối qua cô ngủ đã ở phòng con trai mình.

"Chào em" Kai thì thầm, mỉm cười triu mến.

Hắn đang nằm cạnh cô, quần áo chỉnh tề, phía đầu giường. Brenna giật mình ngồi chồm dậy, ngó khắp cơ thể rồi thở phào nhẹ nhõm.

"May quá vẫn mặc đồ." Cô nghĩ

Bất ngờ, Brenna cảm thấy xấu hổ kinh khủng khi gương mặt cô bị thiêu đốt dưới cái nhìn điếm tỉnh của hắn.

"Finn đâu?! Tại sao anh lại ở trên giường?" Cô hoảng hốt.

"Haha... Trông em cực kì đáng yêu khi xấu hổ đó Brenna."

Cô đỏ mặt, ôm cái chăn vào lòng.

"Hôm nay là thứ hai, thằng bé đã đến trường từ sớm rồi."

"Sao lại thế? Sau chuyện hôm qua phải bảo nó nghỉ ở nhà để an toàn chứ!" Cô hét hoảng.

"Không sao, anh đã nhờ Jame đã đích thân trông coi thằng bé rồi."

Cô thở phào nhẹ nhõm. Trong căn nhà này cô chỉ tin tưởng được có mỗi Kai vì anh đã thân với cô từ rất lâu rồi. Cho nên nếu Kai tin tưởng Jame và giao thằng bé cho anh ta thì cô cũng sẽ tin tưởng Jame.

"Thế còn vụ... Giường..." Cô ngại ngần hỏi.

Hắn bật dậy, dí sát mặt hắn vào mặt cô. Khuôn mặt cô đỏ ửng, ngại ngần càng làm hắn muốn trêu cô mãi thôi. Hắn thò tay ra đằng sau vuốt ve lưng và thì thầm đều vào tai cô.

"Em đoán xem?" Hắn cười đều.

Cô sồn da gà, đẩy hắn ra xa.

"Anh đã nhìn em bao lâu rồi?"

"Anh có thể ngắm em ngủ hàng giờ, Brenna. Nhưng anh vừa mới ở đây khoảng năm phút thôi." Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

"Em ngủ ngon không?" Kai ôn tồn hỏi "Rõ ràng là có rồi, em ngáy mà."

"Em đâu có ngáy!" Brenna bĩu môi hờn dỗi.

"Đúng. Em không ngáy." Anh cười với cô.

Cô mệt mỏi nằm ngửa trở lại xuống giường.

"Mấy giờ rồi?"

"Mười giờ mười lăm. Anh không nhớ lòng nào mà đánh thức em dậy sớm hơn."

"Hài hước là một việc tốt, nhưng quá trớn thì sẽ thành nhây đó anh." Brenna đùa lại.

Anh mỉm cười trêu chọc rồi chuyển qua chủ đề khác.

"Bữa sáng có thịt heo xông khói, phô mai, bánh mì cùng một tách cà phê cho em. Nào, dậy đi, anh sẽ xuống dưới lầu đợi em." Kai vỗ mạnh vào mông cô thật nhanh, khiến cô nhảy dựng lên và ngồi phắt dậy. Hai tay đưa ra đằng sau ôm lấy mông mình.

"Anh thôi tùy ý đụng chạm vào cơ thể em đi!"

"Tuân lệnh thưa cô Brenna." Hắn cười toe toét rồi rời khỏi phòng.

Khi vươn vai, cô nhận ra là khắp người cô đều đau nhức... không nghi ngờ gì đây là kết quả của mọi việc từ khiêu vũ hàng giờ liền đến loạn choạng trên đôi giày cao gót đắt tiền. Cô lảo đảo bước ra khỏi giường, tìm đường vào phòng tắm được trang bị xa hoa trong khi vẫn ôn lại các sự kiện diễn ra ngày hôm qua trong tâm trí.

Bóng đen của một gã đàn ông đứng dưới chân giường - đó là hình ảnh đáng ngạc nhiên nhất mà tâm trí cô phóng chùng còn nhớ, chuyện đó và sự xuất hiện quái lạ của hắn ta trong phòng ngủ của cô.

"Hắn ta muốn làm gì? Minh? Finn? Để làm gì? Và thế quái nào mà Kai lại làm việc cho Qwen?..." Một loạt câu hỏi nhảy múa trong tâm trí cô.

Brenna mặc một cái áo phông trắng với quần jean dài. Đơn giản nhưng nhờ những đường cong của nó giúp cô trông vẫn thật quyến rũ. Cô đi xuống được nửa cầu thang thì thấy Jame và Kai đang đứng quay lưng về hướng cô, họ đang nói về một đề tài nào đó mà cô không thể nghe được. Cô kêu lớn.

"Kai, Chad."

Hai người họ giật mình, sắc mặt không được tốt cho lắm. Cô tò mò màn đối thoại riêng tư của họ là gì mà khiến cho hai người phải hoảng hốt như thế. Nhưng cô không hỏi, với phản ứng lúc này khi cô gọi hai người đoán chắc rằng cho dù có hỏi thì họ cũng sẽ không nói. Cô tiến lại gần.

Brenna: "Hai người đang làm gì thế?"

Chad: "Tán dóc một chút thôi."

Kai khoác tay qua vai cô và kéo cô vào lòng.

Kai: "Tối nay em có kế hoạch gì không Brenna?"

Brenna: "Chưa, nhưng bây giờ em đang có việc cần làm." Cô đẩy hắn ra.

"Ông chủ có trong phòng không Chad?" Cô nói thêm

Chad: "Có đấy."

Biết cô có ý định bỏ bữa, Kai vội vã ngăn cản không cho cô rời đi.

Kai: "Ăn đi đã rồi làm gì làm."

Kai chụp tay kéo cô vào phòng ăn. Brenna ngồi xuống ghế, biết ơn vì bữa sáng hoành tráng đặt trước mặt. Kai cũng ngồi xuống đọc báo và uống cà phê - như một ông già, anh đã ăn sáng xong trước. Anh mỉm cười với cô.

"Ăn đi. Em sẽ cần đến sức khỏe ngày hôm nay đấy." hắn trêu.

"Vì sao lại thế?"

"Anh nghĩ hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài. Hít thở không khí trong lành."

"Có an toàn không?" Cô ngây thơ hỏi, thất bại khi cố gắng giữ giọng châm biếm.

Gương mặt Kai sa sầm xuống, miệng anh mím thành một đường thẳng.

"Nói chúng ta tới sẽ an toàn. Và đó không phải là chuyện để đùa đâu." anh nghiêm khắc nói thêm, trong khi nheo mắt lại.

Cô gồng cơ mặt, nhìn chăm chăm vào bữa sáng. Cô cảm thấy không thích bị rầy la sau tất cả biến cố tối muộn như đêm qua. Cô ăn sáng trong im lặng. Cô muốn trợn mắt lên với anh, nhưng cô kìm lại. Cô mệt mỏi và cáu bẳn. Cô đã có cả một ngày dài hôm qua và ngủ không đủ. Bất ngờ Chad đi vào phòng ăn.

"Brenna, ông chủ sắp đi rồi, không phải cô cần gấp sao?" Chad tròn mắt hỏi.

"Em gấp ông ta làm gì thế?" Kai tỏ vẻ khó chịu hỏi.

"Nói về công việc của em thôi."

"Thế để anh đi cùng em."

Brenna liếc nhìn Kai nghi ngờ. Cô có cảm giác như anh ta đang bắt đầu giám sát cô.

"Không cần đâu."

Kai nhìn cô trầm ngâm rồi tiếp tục nhâm nhi tách cà phê của hắn.

"Được rồi."

"Minh không thể có một buổi sáng bình thường, tĩnh lặng được hay sao?" Cô nghĩ, thở dài nặng nhọc, bỏ lại nửa bữa sáng, và đứng dậy trở lên phòng của lão Paul.

Sau lời dọa dẫm của gã Nathan, cô có suy nghĩ lại đôi chút về công việc hiện tại. Thực tế cô biết cô vẫn còn tình cảm với hắn ta, nhưng sau những gì hắn đã làm với cô cô vẫn chưa thể tha thứ cho hắn. Cho dù vậy đó cũng vẫn chỉ là một phần lí do để cô từ bỏ công việc này. Bây giờ nghĩ kỹ nếu như nhóc Finn biết cô đang làm công việc này, nhóc Finn nhất định cũng sẽ không vui và có thể tình cảm giữa cô và nó sẽ có một vết nứt và có lẽ sẽ là một cái gai ghim sâu vào lòng một đứa trẻ còn quá nhỏ. Vì dù gì Finn cũng chỉ là một đứa con nít, mà con nít thì thường nhớ rất dai về những kỷ niệm xấu. Cuối cùng là vì cô cũng không thực sự muốn tiếp tục công việc đó nữa.

Càng lúc càng gần chỗ cần đến làm tâm trạng cô dần chuyển biến xấu đi. Quyết tâm, nỗ lực, mong muốn thôi việc của cô vẫn không bằng giữ an toàn cho nhóc Finn. Cô thực sự không biết nếu lỡ việc từ bỏ làm việc cho ông ta thì chẳng biết nhóc Finn có gặp nguy hiểm gì không? Liệu ông ta có thể giao cho cô một công việc khác không? Cô dù sao cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé trong cái xã hội này. Cô rất sợ, nhưng cô vẫn phải thử. Nếu lão không đồng ý và bắt đầu đe dọa, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn làm theo không một chút ý kiến phản nản gì, tất cả chỉ để bảo vệ đứa con trai yêu quý của cô.

Cô đứng trước cửa phòng, hít một hơi thật sâu và giơ bàn tay lên chặn chừ việc gõ cửa thì bất ngờ cánh cửa được mở ra, việc đó làm cho cô cô cũng giật bắn cả mình lên. Một cô giúp việc đứng nhìn cô.

"Brenna? Cô làm gì ở đây thế?"

"À... Ồ... Tôi muốn gặp ông chủ."

Cô giúp việc quay mặt vào trong xin phép lão Paul và một lúc sau cô ta lại quay mặt ra phía Brenna.

"Brenna, cô có thể vào."

Brenna tỏ lòng cảm ơn cô giúp việc khi bước vào phòng. Và lão Paul đang đứng trước một tấm gương, chỉnh lại cái cà vạt trên cổ. Lão nhìn cô qua gương.

"Có chuyện gì?"

"Tôi có chuyện muốn xin ông..."

Lão quay qua nhìn chằm chằm Brenna khi giọng điệu của cô có vẻ ngập ngừng. Lão chuyển ánh mắt qua cô giúp việc đang đứng ngay cửa phòng, ra hiệu cho cô ta rời đi.

Cô giúp việc ôn tồn cúi đầu tuân lệnh và nhanh chóng rời khỏi phòng, để cho hai người họ có thể nói chuyện riêng. Bầu không khí im ắng và bắt đầu trở nên căng thẳng ngột ngạt khiến cho máu của Brenna cứ nư chẳng thể lưu thông nổi.

"Tôi sắp phải đi rồi, cần gì thì nói nhanh lên, đừng làm phí thời gian của tôi." Lão gắt gỏng.

"Tôi có thể... Nghỉ việc không...?" Cô lí nhí.

"Hả?!" Lão quay ngoắt mặt qua tường mắt nhìn cô.

"Tôi có thể... Nghỉ việc không?" Cô ngóá5p ngừng, lặp lại to hơn.

Lão im lặng, dựa mông vào bàn làm việc.

"Đưa ra một lí do chính đáng và tôi sẽ chấp thuận."

Cô im lặng, không biết nên trả lời như thế nào vì những lí do chính đáng với cô lại có thể không chính đáng với lão ta. Cô mím chặt môi, tìm kiếm mọi lời giải thích phù hợp.

"Vậy để tôi đoán xem... Quý ngài Redmond của băng Camorra?"

Cô giật mình, má hơi ửng đỏ khi lão nhắc đến hân. Cô không cố gắng che giấu cảm xúc trước mặt lão vì đó là lí do mà cô muốn nói cho lão biết, nhưng thay vì dùng lời nói có lẽ biểu hiện cảm xúc ra ngoài thay câu trả lời sẽ dễ dàng hơn trong trường hợp này.

Lão tiến lại trước mặt Brenna, dùng ngón cái và ngón trỏ nâng cằm cô lên. Cô mím môi, liếc mắt sang một bên, ngoan ngoãn đứng im. Lão quan sát biểu hiện của cô một lúc rồi đưa hai tay lên ôm hai bên má cô.

"Ôi Brenna... Đứa con xinh đẹp của tôi tại sao lại ngu ngốc như thế này kia chứ... Thật đáng thương làm sao."

Tất cả những ai dưới quyền của lão Paul đều là "con" của lão, Brenna đã quen với điều này cho nên việc thi thoảng ông ta gọi người này người kia là con cũng không có gì lạ đối với cô nữa.

Cô tròn xoe mắt nhìn ông ta. Ông ta buông hai tay ra khỏi má cô.

"Cô nghĩ bây giờ cô thay đổi sẽ được gì nào? Hân ta sẽ bỏ mọi thứ để trở lại với cô? Cô và cô ta rất khác nhau, thử nghĩ xem giữa cưới một cô vũ nữ và một nàng tiểu thư của một ông trùm mafia môn đăng hộ đối thì ai sẽ là người đem lại lợi ích cho hân?"

Brenna cúi mặt im lặng. Ông ta nói đúng, việc nghĩ hân còn tình cảm với cô là một điều quá ngu ngốc mặc dù trong những việc cái cô lại rất nhanh nhạy và thông minh. Nhưng vẫn còn những lí do như "tình cảm giữa cô và Finn" để cô có thể tiếp tục muốn rời bỏ nghề này cho dù cô biết rõ lí do đó chẳng mang lại lợi ích gì cho lão và lão chắc chắn sẽ từ chối lời yêu cầu của cô.

"Hơn nữa chẳng phải hân ta chỉ là một tên khốn phản bội và bây giờ trở lại để tiếp tục đùa giỡn với cô?" Ông ta đang thêm mắm thêm muối. Nhưng những điều ông ta nói là hoàn toàn đúng khiến Brenna cũng chẳng buồn suy nghĩ bất cứ điều gì về hân nữa.

"Cô có thể chấp nhận điều đó sao Brenna?" Ông ta nhấn mạnh.

"Không, thưa ông. Tôi chỉ lo lắng sau này Finn sẽ biết được và nó dần xa cách tôi."

"Hmm... Những lí do như thế này chẳng có ích gì cho ta cả." Ông ta đưa tay lên sờ cằm.

"Nếu cô muốn nghỉ việc này, thì hãy làm cho tôi việc khác thú vị hơn đi." Ông ta cười nham hiểm.

"Xin ông cứ nói." Cô nắm chặt một quả đấm và cầu nguyện rằng không phải là chuyện gì kinh khủng.

Mặt cô tái nhợt lại khi nghe xong những lời lão Paul vừa nói. Và nhiệm vụ này lại quan trọng hơn cả việc cô dành những buổi tối đi kiếm tiền cho hân. Cô đã thử từ chối, nhưng lại bị lão lấy Finn ra đe dọa. Cô không còn cách nào khác ngoài đứng im cắn chặt môi đến khi nó chảy cả máu. Lão không đợi cô

trả lời, khoác lên mình cái áo vest rồi trở ra khỏi phòng mặc kệ cô vẫn đang đứng một mình ở đó.

Khoảng ba phút sau khi lấy lại bình tĩnh thì bất ngờ có tiếng mở cửa từ phía sau, cô quay đầu lại nhìn. Là Kai, anh ta đang lo lắng về cô nên đã lên tận đây kiểm.

“Brenna, có việc gì không ổn à?” Hần bước vào, đóng nhẹ cánh cửa ở phía sau lưng.

Cô nuốt khan.

“Không có gì phải lo lắng đâu. Xin anh đẩy, Kai, mặc kệ đi.”

Kai án ngữ ngay trước cô. Anh xoay đầu cô lại, cô tự mình cắn chặt đến nỗi môi cô đã chảy máu, việc này cô chẳng thể giấu được vì nó hiện rõ ra như thế. Hần nhìn thẳng vào mắt cô, cố gắng giải mã nỗi kinh hoàng của cô.

“Nói anh nghe đi.” anh gắt gỏng.

“Không có gì để nói hết.” Cô xoay mặt đi

Kai thở dài, lùa bàn tay vào trong mái tóc mình, cau mày nhìn cô.

"Anh không biết điều gì làm em lo lắng, hay chỉ là em cáu bẳn vì thiếu ngủ thôi. Nhưng anh muốn em nói với anh. Đầu óc anh cứ tưởng tượng ra đủ chuyện, mà anh thì không muốn thế."

Brenna trợn mắt lên với Kai, còn anh nhìn cô chăm chú, trong khi nheo mắt lại.

Brenna khoanh tay lại, rồi đưa một tay lên xoa mặt một môi. Kai tiến lại phía trước mắt cô, mở to mắt ra nhìn. Cuối cùng cô cũng phải chịu thua, với tính cách của Kai nhất định anh ta sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để cạy miệng được cô mà cô thì không muốn như thế.

"Chỉ là... có một việc ông ta bảo em làm." Cô thở dài một môi nhưng trong đó có pha một chút đau khổ và Kai cảm nhận được điều đó.

"Khó thực hiện lắm sao? Anh có thể giúp em,thử nói anh nghe xem nào."

"Là về...Nathan..." Cô ngập ngừng nói.

Sau khi Brenna kể về nhiệm vụ của lão Paul cho Kai biết. Anh tái người, đôi tay anh cứng đờ khi nhìn trừng trừng vào cô, đột nhiên xám ngoét. Nhưng đó cũng chỉ là những biểu hiện mà Brenna thấy ở bên ngoài, thực sự sâu trong thâm tâm là hần đang cười thầm. Nhiệm vụ này đúng với mục đích trong lòng hần, hần đã luôn muốn thực hiện nó. Kai hít một hơi thật sâu.

“Anh có thể thấy là tin tức kiểu như vậy thật là đáng lo.”

“Em đã lo lắng hơn về phản ứng của anh.”

Kai cau mày nhìn cô, lúng túng.

“Phản ứng của anh? À, tất nhiên là anh thấy... thật khó khăn cho em”

Cô thở dài một hơi một môi.

"Em không biết nên làm như thế nào...Anh nói xem, nếu là anh thì anh sẽ làm gì?" Cô ngược mặt nhìn hần, đôi mắt đau buồn này đang khiến cho lòng hần tan chảy ra và càng làm dâng lên sự ham muốn chiếm hữu cô.

"Finr rất quan trọng đối với em, với anh nữa. Anh sẽ giúp em cho dù là bất cứ chuyện gì."

Brenna nhìn chăm chăm vào Kai. Cô biết anh ta biết rõ cảm xúc và quá khứ của cô và đối với hần ta mà nói nhiệm vụ này là một điều rất khó khăn cho Brenna, nhưng lại luôn là điều hần muốn làm từ trước tới giờ. Cô không hề biết giữa Kai và Nathan có mâu thuẫn trong quá khứ. Cô không hề biết trong lòng Kai đã và đang tính toán những gì hay suy nghĩ những gì, việc này chỉ có tự bản thân hần biết rõ. Cô chỉ đơn thuần nghĩ anh ta là một người mà cô có thể tin tưởng chỉ vì anh ta đã đối xử rất tốt với hai mẹ con cô.

"Cảm ơn anh Kai, ông ta bảo thời hạn khoảng hai tuần và xin anh đừng dính líu vào chuyện của em..." Cô ghen ngào. Kai vội cắt ngang lời nói của cô khi cảm nhận được nỗi đau phát ra trong lời nói của cô

"Được, nhưng anh sẽ luôn ở đây nếu em cần anh giúp đỡ."

"Cảm ơn anh."" Brenna đưa hai bàn tay lên xoa mặt.

"Được rồi, thế tối nay em có bận việc gì không không thì ra ngoài với anh nhé?" Mắt Kai sáng rực lên nhìn chăm chăm vào cô.

"Quên mất là tối nay có một vài cô vũ nữ ở chỗ làm hẹn em giải khuây rồi. Cũng hiếm khi được đi chơi cùng họ, em nghĩ mình cũng nên bắt đầu giải

khuây với một vài cô gái."

Brenna chưa từng có bạn, những cô vũ nữ này là đồng nghiệp của cô. Có thể nói là bạn nhưng bọn họ thực sự không thân thiết nhau lắm, thi thoảng buồn chán thì Brenna cũng có người để giải khuây cùng. Dù sao Kai cũng là một người đàn ông, mặc dù thân thiết nhưng cô cũng không thể có chuyện gì cũng bám dính lấy anh ta. Lỡ như sẽ làm cho anh ta tăng thêm tình cảm với cô thì sẽ rất phức tạp cho cô. Do đó cô cũng cần một vài bạn nữ bên cạnh anh ấy mặc dù không phải chuyện gì cô cũng kể cho họ nghe, nói cho họ biết.

"Sau chuyện tối qua em không lo lắng sao?"

"VẬY em nhờ anh trông coi Finn nhé?"

"Ý anh là còn em thì sao? Finn không an toàn anh sẽ rất lo lắng, nhưng em cũng không có ngoại lệ."

Cô thờ dài nhìn anh.

"Em nhất định sẽ ổn thôi, em luôn mang theo súng bên người mà."

Cô thờ tay rờ vào cây súng đằng sau lưng, đây chính là cây súng ngày xưa cô lấy từ tay gã Nathan. Cô vẫn luôn gìn giữ cẩn thận nó và vẫn luôn ghi nhớ những điều hắn ta đã gây ra cho cô.

Kai đứng nhìn cô lặng thinh và chịu thua trước ánh mắt kiên định của cô.

"Được rồi, em có cần anh lái không?" Kai thờ dài.

"Không sao, em có thể tự đi."

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi không để cho Kai nói thêm bất cứ lời nào vì cô biết anh ta sẽ luôn lo lắng thái quá, và điều đấy làm cô cảm thấy rất khó chịu. Cô đã tới tằng tuổi này rồi, vốn không cần thêm một người mẹ nữa. Cô mở cửa bỏ đi rồi đóng sầm lại trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Ánh sáng tràn ngập gian phòng, đánh thức Qwen khỏi giấc ngủ sâu. Cô trở người và mở mắt. Đối diện giường của họ là cả một tầm kính có thể nhìn ra bên ngoài sân. Cả buổi sáng tháng chín tuyệt đẹp đang ở dưới chân cô. Có điều thiếu vắng Nathan.

"Thời gian qua cũng khá lâu rồi nhưng mình vẫn chưa tin được rằng mình đã là phu nhân Redmond rồi." Cô phấn khích, nghĩ thầm. Cô chẳng còn bận tâm về chuyện cô vũ nữ kia nữa.

Cô cũng không lấy gì làm ngạc nhiên khi không thấy Nathan còn ở trên giường. Anh rất bận, thường xuyên vắng nhà. Có vài đêm thì cũng chẳng thèm về. Nhưng nếu có ở nhà thì toàn về lúc khuya lác khuya lợ, về vào lúc cô đã ngủ rồi. Sáng dậy thì hắn thường đi rất sớm nên mỗi khi thức dậy, mở mắt cô chẳng bao giờ thấy được hắn lúc bên cạnh mình. Nhiều khi cô chỉ ở yên trong nguyên một căn nhà to đùng, rất cô đơn, nhưng cô cũng chẳng trách cứ gì hắn cả. Vì nếu có nói gì đi chăng nữa thì không những không thay đổi được mọi thứ mà có thể còn khiến cho hắn càng thêm bực bội. Theo thời gian thì cô cũng dần quen được với điều đó. Cô thích nghi rất nhanh vì ngày xưa ở nhà cũ cô cũng luôn chỉ có một mình.

Khuôn mặt đẹp, trẻ hơn và thanh thoát hơn trong giấc ngủ. Đôi môi cong như tạc hơi hé mở, mái tóc đen, mềm rối tinh - cô tưởng tượng hình ảnh lúc ngủ của hắn. Cô muốn đưa tay sang, chạm vào hắn nhưng lại chẳng biết cái ngày này khi nào sẽ tới.

"Như một đứa trẻ nhỏ, anh thật đáng yêu khi ngủ." Cô tủm tỉm cười, tưởng tượng cảnh hắn ngủ.

Cô có thể suy nghĩ về anh cả ngày nhưng bây giờ cô cần vào phòng tắm. Qwen trườn khỏi giường, nhặt lấy chiếc áo sơ mi trắng của hắn trên sàn, khoác vào người. Cô mở một cánh cửa khác trong phòng, đứng là nhà tắm và nó thậm chí còn rộng hơn cả phòng ngủ.

"Sao một người đàn ông như anh ấy lại cần cả một không gian thênh thang thế này?" Cô nhăn mặt khó hiểu rồi phì cười.

Qwen nhìn thấy mình qua tấm gương to treo phía trên bồn tắm. Môi cong lên, chân nhấp nháy.

"VẬY là mình đã ngủ với anh ấy rồi đấy, thất thân với một người chả hề yêu mình. Đứng ra là một kẻ có những dự định quái đản dành cho mình... Nhưng mà mình cũng không bỏ cuộc đâu." Cô nghĩ, tinh thần phấn chấn.

Cô cau mày với mình trong gương. Cô hạ quyết tâm rằng sẽ khiến hắn gục ngã êm ái trước một người hoàn hảo như cô. Qwen phấn khởi, bản loạn và hơi bối rối. Mái tóc cô vẫn tự xù lên theo ý nó. Cô cố chải tóc bằng những ngón tay. Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô cảm thấy đối.

Cô quay lại và trở xuống nhà bếp.

"Mình đã ăn trứng rán vào hôm nào...? hôm qua nhỉ..." Cô vừa lục tủ lạnh vừa nghĩ.

Cô xem tủ lạnh và thấy chẳng có thứ gì ngon lành cả, trên bàn chỉ có một bịch bánh sandwich, thế là cô quyết định sẽ ăn bánh nướng quét mứt bơ làm từ hạt dẻ, và một ly cà phê.

"Tiểu thư cô đang gì thế?"

Qwen giật mình quay người lại.

"Khalid? Anh làm tôi giật cả mình đấy!"

Khalid hơi đỏ mặt khi thấy Qwen trong bộ đồ sơ mi quăn rũ đó, anh cúi mặt để không phải nhìn vào cô. Còn Qwen thì vẫn cứ vô tư như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

"Tiểu thư, những chuyện này hãy cứ để người hầu làm..."

"Không sao đâu, tôi đang rất rảnh rồi mà." Cô cười tươi.

Và lại một người nữa bị loạn nhịp tim.

"Được rồi, nếu không có gì nữa thì anh đi đi, anh cứ đứng đấy nhìn tôi sẽ ngại lắm." Nói rồi cô quay trở người lại vào bịch sandwich trên bàn.

"Vâng..."

Bận rộn khiến cô có một chút thời gian để suy nghĩ nhưng không nghĩ quá sâu. Qwen mỉm cười, lọt thỏm vào ký ức đêm qua. Lời nói của hắn, cơ thể của hắn, cách âu yếm của hắn... Cô nhắm mắt lại vì cơ thể râm ran sự hồi tưởng.

Sau khi chuẩn bị phần bánh xong, cô chuyển qua pha cà phê. Cô xoay người lại, Nathan đang ngồi trên một chiếc ghế cao tại quầy ăn sáng, người tựa vào quầy, những ngón tay thon dài đỡ lấy mặt. Hắn vẫn mặc chiếc áo thun lúc ngủ. Mái tóc rối bời thật sự quá là hài hòa với hắn, như thể cả vũ trụ này hợp sức lại giúp hắn luôn trong tình trạng thật đẹp trai, sắp đặt để nó được rối lên như thế. Trông hắn thờ mặt ra đấy. Cô lại bị giật mình mạnh một phát nữa, đỏ mặt rồi thu người lại, đầu gối nhũn ra trước cái nhìn của hắn.

"Anh ấy không đi làm sao? Sao hôm nay anh ấy lại ở nhà?" Một chuỗi hàng loạt câu hỏi bắt đầu chạy trong đầu cô. "Cơ mà anh ấy là mèo sao? Đi xuống nhà mà chẳng tạo ra tiếng động gì cả." Cô nghĩ.

"Chào buổi sáng. Sáng nay trông em tràn đầy năng lượng nhỉ."

"Em... Em đã ngủ rất ngon."

Nathan đảo mắt một vòng ngó quanh nhà.

"Người làm đầu mà lại để em làm thế này?" Hắn lấy tay xoa mắt mệt mỏi.

"Em muốn tự tay làm, dù sao em cũng khá rảnh rồi..."

"Haaaa... Sau này em không cần phải làm những việc này đâu." Hắn thở dài phiền não.

Hắn chau mày lại quét cô từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu.

"Em ăn mặc cái kiểu gì thế kia? Trong nhà này không phải chỉ có một mình em đâu. Còn mấy tên bảo vệ nữa" Hắn cau mày khó chịu, dùng giọng điệu giảng hồ đe dọa cô.

Qwen nắm chặt áo và kéo sâu xuống, nhưng cái áo cũng chẳng dài mấy.

"Em đã bảo mọi người đi hết rồi, lần sau em sẽ không như thế nữa đâu."

Hắn im lặng quay mặt đi chỗ khác. Hắn không biết rằng mình lại vô tình phá tan đi tâm trạng đang tốt đẹp của Qwen, nhưng điều đó cho dù có biết hắn cũng sẽ chẳng bao giờ bận tâm. Cô hơi buồn, đứng im tỏ vẻ hối lỗi một lúc rồi lên tiếng.

"...Anh đói không?"

"Cực kỳ." Hắn đáp với ánh mắt thâm u.

"Bánh nướng và cà phê nhé? Hay anh muốn nước trái cây?"

"Anh không phải con nít đâu mà uống nước trái cây. Cà phê đi."

Cô dọn đĩa bánh lên trước mặt anh với nụ cười rạng rỡ.

"Mời anh, anh Redmond." Cô khẽ gật rồi trào lên ghế.

Hắn nhìn chằm chằm vào đĩa bánh, chợt nhớ lại những tháng ngày ăn được đủ thứ món ngon, lạ và bổ dưỡng của Brenna. Hắn muốn nếm lại hương vị ấy và hẳn nhất định phải nếm lại. Hắn cười nhẹ. Nụ cười của hắn lại vô tình làm Qwen hiểu lầm.

"Thơm lắm hả anh? Anh thích sao?!"

Nếu như có đuôi, hắn cũng có thể biết được cô chắc chắn sẽ vẫy vẫy đuôi tỏ vẻ rất vui mừng. Hắn biết cô đã hiểu lầm, nhưng như thế lại càng tốt cho tình trạng hiện giờ, và hắn không cần phải suy nghĩ kiểm lý do để biện hộ cho nụ cười đó.

"Ăn nào, Qwen."

"Dạ vâng!" Cô vui vẻ, cầm miếng bánh mình lên ăn.

Hắn nhìn cô trong bộ dạng khoác áo sơ mi của hắn. Hắn có chút khó chịu trong lòng. Trước tiên hắn cần nắm vững được trái tim của Qwen, sau đó từ lợi dụng cô sát hạt lão Ray - bố ruột của cô. Điều này đối với hắn mà nói cũng không thực sự dễ dàng gì. Kêu cô giết cha ruột của mình, nếu cô từ chối thì hắn sẽ nhanh chóng trừ khử cô để diệt khẩu, rồi lấp liếm với bên phía lão Ray. Nhưng lời kéo được cô thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ dễ dàng hơn là dùng vũ lực, như vật thì sẽ không cần phải đổ một giọt máu nào.

"Hôm nay anh không đi làm sao?"

"Một lát nữa anh sẽ đi." Hắn trả lời quoa loa và ăn nốt bữa sáng.

Tâm trí cô bắt đầu quay cuồng. Hắn rất hiếm khi có mặt ở nhà. Riết rồi cô cũng quen dần với điều đó.

"Thế sáng nay anh đã ở đâu thế? Em không thấy anh ở trên giường." Cô hỏi, âm sắc giọng nói quá cao đã phản bội lại mong ước cố tỏ ra thật tự nhiên, thờ ơ và bình tĩnh như cô đã có thể làm được để không chế đám nội tiết tố đang lộn xộn trong cơ thể.

"Dậy sớm khiến anh quen giấc rồi nên anh ra sân sau làm điều thuốc." Anh nói thêm.

"Mới sáng ra anh đã hút rồi sao?!" Cô rít lên lo lắng nhưng bình tĩnh trở lại khi thấy hắn dùng ánh mắt hung tợn như một con thú hoang nhìn chằm chằm vào cô. Đó là ánh mắt đe dọa.

Nathan rất ghét khi người khác lo lắng cho hắn, có lẽ ngoại trừ Brenna thì hắn chẳng cần ai quan tâm hắn cả. Cho dù có nhiều thói quen gây hại cho hắn và hắn biết điều đó thì hắn cũng vẫn không muốn thay đổi, cũng không muốn ai nhắc nhở hắn phải thay đổi.

Qwen ghen cả phê, trân trân nhìn hắn, mắt mở to, miệng há ra. Hắn vỗ vỗ lưng cô, rồi đẩy cho ly nước lọc. Cô không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Sau khi hoàn thành bữa ăn, Qwen mong chờ một lời khen từ hắn nhưng lại chẳng thể nhận được. Cô cũng không dám chủ động hỏi.

Hắn đẩy ghế ra đứng dậy.

"Được rồi, bây giờ anh phải ra ngoài."

"Đề em giúp anh thay đồ!"

"Không cần đâu."

Tuy bị từ chối, nhưng cô vẫn bám đuôi theo hắn lên phòng. Qwen mở một cánh cửa trong phòng ngủ, cô đang đứng ở lối vào một gian phòng rộng không kém phòng ngủ. Hàng nối hàng quần áo, sơ mi, giày và cà vạt. Cô bước vào, lấy một cái áo sơ mi đen và một bộ vest màu xám đen ra. Cô đứng từ đằng sau hắn, đưa cái áo lên, hắn xò hai tay vào và dùng lực hất cái áo lên người. Cô đi ra phía trước giúp hắn chỉnh cái cà vạt lại ngay ngắn trong khi hắn vẫn đang lờ mờ cái điện thoại trên tay. Đối diện cặp mắt của cô chính là cả phần ngực của hắn, cô muốn đưa tay chạm vào nhưng cô lại rất sợ nếu lỡ điều đó làm hắn khó chịu. Nhưng ham muốn lại trỗi dậy thôi thúc cô. Cô nghĩ bây giờ giữa hắn và cô đã chẳng còn khoảng cách gì nữa, việc chạm vào người hắn cô không phải không có quyền. Thế là nghe theo tiềm thức, Qwen đưa bàn tay chạm vào phần bụng hắn. Thô cứng, săn chắc mạnh mẽ, cô xoa xoa nhẹ nó.

"Em làm gì vậy?"

Một giọng nói mang cô về thực tại. Cô giật mình, rút tay lại. Cô ngược lên nhìn hắn, mặt cô dần chuyển sang màu hồng. Hắn đang nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

"Không... Không có gì..." Cô tiếp tục chỉnh lại trang phục cho hắn.

Hắn lại liếc nhìn cô khó hiểu, nhưng rồi chuyển ánh mắt vào cái điện thoại trên tay.

"Xong rồi ạ."

"Được rồi, em gọi Khalid lên đây hộ anh."

"Dạ vâng."

Sau khi Qwen rời khỏi phòng, hấn đứng trước gương sẫm soi lại bộ đồ trên mình xem có gì sai sót không.

"Ngài cho gọi tôi?" Giọng của Khalid vọng ở ngoài cửa phòng.

"Cậu vào đi."

Khalid đẩy cửa, nghiêm trang tiến vào. Nathan dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Khalid rồi thở dài một hơi.

"Tôi đã nói nhiều lần rồi, anh không cần phải cứng nhắc quá đâu."

Khalid cúi người im lặng.

"Hôm nay cậu không cần phải theo tôi ra ngoài. Giúp tôi trông chừng cô ta là được."

"Ý ngài là... Tiểu thư Qwen?"

"Phải, tôi không muốn để tai mắt của ai đó tự do bên cạnh tôi đâu."

Không biết sẽ thế nào nếu cô ta gắn tai nghe lén khắp nơi trong nhà, hoặc cô ta vào phòng làm việc của hấn và lục lọi tìm kiếm những thứ quan trọng... Có nhiều trường hợp xấu có thể sẽ xảy ra và Nathan cần phải đề phòng tất cả. Tóm lại nếu để Qwen tự do trong nhà thì chắc chắn sẽ có rắc rối. Vì thế hấn quyết định cẩn thận tất cả mọi việc cao hết mức có thể.

"Vâng, tôi đã hiểu. Chỉ là..."

Hấn liếc nhìn Khalid. Khalid lại cúi đầu thấp hơn nữa như thể điều anh sắp nói ra rất nghiêm trọng vậy.

"Tiểu thư có vẻ là thật lòng với ngài..."

Nathan xoay ngoắt người lại, nhìn anh với vẻ mặt đầy sát khí, cắt ngang lời nói của anh. Khalid lúng túng cúi đầu tạ lỗi.

Lí do Nathan bức tức khi nghe câu nói đó vì nghĩ rằng Khalid theo hấn đã lâu nhưng vẫn quá ngu ngốc. Bọn họ chẳng thể nào biết được đằng sau mỗi hành động ngây thơ của Qwen thực chất là những gì. Nếu hấn cưới một người bình thường thì sẽ không sao, nhưng Qwen là con gái của một người gần như là kẻ thù của hấn. Khalid trung thành và khá là tinh tường trong mọi chuyện do đó Nathan gần như hoàn toàn tin tưởng anh ta nhưng lần này độ cảnh giác của Khalid lại quá thấp. Đó là lí do vì sao Nathan tức giận anh.

"Đừng làm tôi thất vọng, tôi tin tưởng cậu. Còn bây giờ thì nhanh chóng chuẩn bị xe cho tôi."

"Vâng." Khalid trịnh trọng cúi người vâng lời rồi trở ra ngoài.

Nathan ngồi phịch xuống giường, châm điều thuốc. Thuốc lá như là một phần trong cuộc sống của hấn rồi. Hấn cầm bằng ngón trỏ và ngón cái đưa lên miệng kéo một hơi thật sâu. Cánh cửa phòng hé mở ra, Qwen ló đầu vào phòng nhìn hấn.

"Xe đã chuẩn bị rồi, để em tiễn anh ra xe nhé."

"Ăn mặc như thế thì không cần phải rời khỏi phòng đâu."

Xấu hổ, Qwen vội vã vào phía tủ quần áo kiếm một cái đầm đơn giản mặc vào.

Hấn không nói gì, đứng dậy bước đi.

"Anh đi cẩn thận..."

Hấn chỉ tặc lưỡi một cái rồi quay mình đi ra xe.

"Về sớm anh nhé!" Cô vui vẻ hét lớn nhưng điều này lại làm cho tên Nathan khó chịu. Hấn cảm thấy xấu hổ khi cô hét lớn giữa nhiều người như thế. Hấn không dừng lại, vẫn tiếp tục quay lưng leo lên xe.

Khi chiếc Rolls Royce của hấn chạy mất bóng. Cô cũng nhanh chóng trở vào lại trong nhà. Căn nhà khá rộng và yên tĩnh nếu chỉ một mình hấn ở. Dù vậy nó vẫn rộng khi cô đã chuyển vào. Cũng vì yên tĩnh nên cô dễ dàng nghe được tiếng bước chân đang theo sau cô. Nathan vừa rời đi, đây lại là địa bàn của hấn cho nên không thể nào có kẻ đột nhập lén theo sau cô được, do đó không cần phòng thủ, cô quay đầu lại nhìn xem là ai đang ở phía sau.

"Tiểu thư, ngài Nathan bảo tôi theo phục vụ cô." Khalid đã đứng từ phía sau lúc nào không hay.

Khalid nghiêm trang đứng cúi người. Cô hơi cau mặt lại. Nathan huấn luyện những người trong băng đảng quá tốt, tốt đến nỗi luôn nghiêm nghị cứng nhắc mọi chuyện, mọi lúc, mọi nơi. Điều đó không phải không tốt, nhưng nếu quá mức như vậy thì hầu như tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy khó chịu. Nhưng cô cũng bỏ qua.

Qwen ngồi trên ghế sofa trong phòng khách và âm thầm quan sát toàn bộ cái nhìn của Khalid. Với tư thế của một phu nhân, sự hiện diện của cô bao trùm cả căn phòng, làm cho những người có mặt ở đây cảm thấy căng thẳng. Đối với họ, mỗi mệnh lệnh của cô giống như ý chỉ từ Nathan vậy. Tuy mệnh lệnh của Nathan phải là nhất và tuyệt đối. Mặc dù Nathan đã căn dặn tất cả mọi người phải canh chừng cô, song điều đó vẫn rất khó khăn cho họ khi Qwen mặc lên chiếc áo tàng hình có danh hiệu là phu nhân Redmond.

Thấy anh lại gần và cúi chào thật sâu, Qwen gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Tuy nhiên, vấn đề thực sự cho Khalid chỉ bắt đầu. Rất khó khăn khi một người chỉ vừa mới nhập gia chưa lâu như Qwen đóng vai một người chủ. Nhìn thấy khuôn mặt của những người làm, những vệ sĩ trong nhà toát lên sự tôn trọng chỉ đơn giản làm tăng áp lực đè nặng lên vai cô hơn, thậm chí nó khiến cô trở nên đọc đoán trong những hành động.

Qwen cảm thấy như thể dạ dày của cô đang quặn lại và tim mình đập rất nhanh. Tuy nhiên, cảm giác này chỉ kéo dài trong nháy mắt. Mặc dù chỉ là giấy lát, nhưng cái cảm giác muốn rời khỏi đây bỗng hiện lên đầy đầu cô.

Cuối cùng, Qwen thể hiện ra khí phách của một phu nhân trùm mafia và ra lệnh.

“Khalid, đi đến trước mặt tôi.”

Khalid ngoan ngoãn đi về phía trước giống như anh đã được tập dượt từ trước. Khi anh đến nơi Qwen đang ngồi, cách khoảng hai gang tay, anh đứng lại, khom người và cúi chào một lần nữa.

“Ngẩng đầu lên đi, anh quá trình trọng rồi.”

Khalid chuyển tầm nhìn của mình về phía Qwen và nói.

"Xin tiểu thư thứ lỗi tôi không thể làm thế." Khalid cúi người.

Đúng theo phép tắc thông thường của giới quyền cao chức trọng thì người dưới quyền không thể trò chuyện hay có những hành động ngang hàng với chủ nhân của mình. Điều đó cần có sự cho phép hoặc đại loại thế. Hay nói cách khác, những người có quyền lực như thế này cũng được coi gần như là một thực thể quyền quý. Nhưng những hành động nghiêm trang như Khalid đã quá thừa thãi.

Giang hồ đồn quý ngài Redmond máu lạnh vô tình, thủ đoạn độc ác nhưng lại có những thuộc hạ quá đỗi trung thành cùng với những chuẩn mực hết sức trình trọng thì thật quá khó để tin. Nhưng những thứ đang diễn ra trước mắt cô không phải là do tập diễn mà có.

"Tôi có thể hỏi anh một việc được không?"

"Xin tiểu thư cứ nói, phục vụ tiểu thư là nhiệm vụ của tôi."

"Thế sao? Chỉ sợ rằng sau khi nghe tôi nói xong anh sẽ suy nghĩ lại đấy."

Khalid nhìn chăm chăm Qwen, hơi bối rối.

"Anh biết Brenna chứ?"

Khalid nhìn xuống dưới chân anh im lặng một lúc lâu. Khoảng thời gian theo phục vụ cho Nathan, anh ta vẫn luôn nghe Nathan tâm sự những chuyện tư của hắn cho Khalid nghe. Không phải để xin lời khuyên, chỉ là cần phải giải tỏa mọi thứ ra. Chuyện Nathan không cho anh biết thì anh không biết, chuyện Nathan cho anh biết thì anh chỉ được phép giữ trong lòng. Nếu tọc mạch một điều gì đó dù chỉ một chút cũng có thể sẽ bị Nathan cho qua thể giới bên kia ở ngay.

Khalid ngước mặt lên, hơi giật mình khi thấy Qwen vẫn ngồi im trên ghế sofa nhìn chăm chăm vào anh bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Thưa, tôi có biết đôi chút..."

"Ồ... Thế đôi chút của anh là gì nào?"

"Xin lỗi tiểu thư, chuyện tư của ngài Nathan không thể đem ra nói tùy ý được ạ."

Qwen âm thầm quan sát biểu hiện của Khalid. Cô đưa tay lên môi và cắn nhẹ vào móng cái. Nghĩ lại thì cô cảm thấy bản thân mình thật quá ngu ngốc khi lại ngang nhiên đi hỏi chuyện tư của một người khá là dữ tợn gần được coi như là một con ác quỷ. Huống chi Khalid lại rất trung thành, chắc chắn sẽ không làm gì trái với sự mong muốn của Nathan, bằng chứng là Nathan đặt rất nhiều niềm tin ở anh ta.

Qwen giữ bình tĩnh, rời ra lệnh cho anh ta rời đi. Khalid lại một lần nữa cúi đầu rồi khỏi.

Sau khi bỏ ra rất nhiều công sức để tạo dựng hình ảnh, nếu như bây giờ Qwen nóng giận phá hỏng hình ảnh đó, không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Cô sẽ kết thúc trong cái hoàn cảnh đáng thương như một thần tượng mà không có một tay paparazzi (Thợ săn ảnh hay paparazzi là số nhiều của từ

paparazzo để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng, thường là chụp lén khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư) theo dõi, bị mất tất cả các fan hâm mộ, và không thể bán album của mình. Nhưng Qwen còn dự cảm được rằng số phận của cô có lẽ sẽ còn tệ hơn nữa.

Qwen đã và đang đầu tư quá nhiều vào kế hoạch loại trừ Brenna và giờ là không có biện pháp để dừng nó lại. Tuy nhiên, sau khi cẩn thận suy nghĩ, chi cần thật cẩn trọng trong từng hành động, không những cô có thể loại trừ được Brenna một cách âm thầm sau lưng Nathan mà còn được rất nhiều lợi ích từ việc này.

Tất nhiên, nó sẽ không đơn giản như trong phim, và đối với một người khá là tầm thường như Qwen, nếu để Nathan biết được thì con đường dẫn đến việc đó có vẻ như là một con đường một đi không trở lại. Tuy nhiên cô cũng hiểu rằng, để thu được những lợi ích cá nhân, thì đó cũng là một phương pháp khá tốt.

Vấn đề là làm sao cô có thể triệt tiêu được Brenna mặc dù cô có những người làm việc cùng cô như Kai đang ở bên cạnh Brenna. Kai đã công khai bảo vệ Brenna. Nathan thì không nói ra, nhưng những biểu hiện và hành động của anh tại bữa tiệc đã nói lên tất cả. Và Nathan đã bắt đầu để một tai mắt là Khalid ở bên cạnh cô gần như 24/24. Nếu như mọi chuyện thất bại cô cũng chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa, có lẽ sẽ rất tệ. Nhưng cô cũng không thể cứ ngồi im mà không làm gì cả.

Sau khi tìm thấy quyết tâm của mình, Qwen dựa người vào ghế, thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù vậy, loại bỏ một kế hoạch được suy tính một cách tỉ mỉ cần thận chỉ vì những nỗi sợ bị phát hiện sẽ là rất đáng tiếc. Cô lập lại những gì trong đầu mình trước đó để bình tâm lại. Cô cần phải giữ một cái đầu lạnh. Giữa cảm xúc và lí lẽ, chọn lí lẽ là một nước đi đúng đắn. Mặc dù cảm xúc đôi khi có thể giúp con người làm nên điều kì diệu, đa phần nó chỉ đơn giản là không hợp lí. Nhưng việc lần này cô làm lại là dựa theo cảm xúc. Không chỉ vậy, từ thất bại của gã đột nhập lần trước thì bây giờ đã quá trễ thay đổi.

Liếc nhìn quanh phòng, Khalid vẫn đứng trong một góc để có thể dễ dàng quan sát cô, nhưng cũng không đứng quá gần cô. Chán chường, cô ngoắc Khalid lại gần.

Nhận được mệnh lệnh, Khalid lại ngoan ngoãn tiến tới. Nhưng Qwen đã nhanh chóng đưa tay ra cản Khalid lại trước khi anh ta lại chuẩn bị cúi đầu.

Qwen cố gắng tìm một chủ đề để bắt chuyện.

Qwen cảm thấy hơi xấu hổ bởi bầu không khí khó gần mà cô đã toả ra vài phút trước. Vì thế, để cải thiện bầu không khí khó xử này, cô cần gắng sức nghĩ ra một chủ đề để bàn chuyện, nhưng cuối cùng thất bại trong vô vọng.

Qwen nghĩ về những cuộc đàm thoại vô nghĩa mà mọi người vẫn hay sử dụng, như là nói về thời tiết. Thể thao cũng là một chủ đề khá phù hợp, nhưng trước hết người nói cần phải biết được sở thích của người kia.

Trong khi suy tính xem có nên bắt đầu cuộc nói chuyện như vậy không, cô nghĩ thầm trong bụng. Sao cô lại phải để tâm đến một người hầu cận như là Khalid? Dù sao mọi việc đã thành ra như thế này, cô cũng nên tận dụng cơ hội này để luyện tập đối thoại giữa chủ tớ. Dù gì thì nói, nó cũng phải xứng đáng với vị thế của phu nhân mafia. Cho dù từ nhỏ đã quen sống với thân phận là một tiểu thư thiên kim, nhưng những người từng phục vụ cô chưa có ai lại hành xử trang trọng như Khalid. Vậy thì Nathan thường nói với những kẻ dưới chướng như Khalid thế nào thì cô cũng chẳng thể đoán nổi.

Gọi nhớ lại những cuộc đối thoại hàng ngày ở nhà cũ của cô.

Qwen là phu nhân chứ không phải là cấp trên của một công ty. Nếu một công ty được thành lập, cô sẽ tương đương với chủ tịch công ty hay là CEO. Không, nó vẫn hơi khác so với một chủ tịch. Nói đến việc này, những cuộc đàm thoại giữa những người khác và Khalid như thế nào? Nó sẽ là một nguồn tham khảo hữu dụng. Tiềm thức cô vô đầu bứt tóc.

Kể cả như thế, chuyện đã đến mức này. Nếu mọi thứ vẫn tiếp tục như vậy, bầu không khí sẽ trở nên quá nặng nề để có thể chịu được. Qwen cuối cùng phải mở miệng bắt chuyện.

"Theo anh thì Nathan là một người như thế nào?"

"Mọi người đồn đại ngài ấy là một người máu lạnh vô tình, thủ đoạn độc ác và đúng như những gì họ nói..."

Qwen đưa tay lên cảm trầm ngâm. Khalid tiếp lời.

"Nhưng ngài ấy cũng rất điềm tĩnh và dịu dàng."

Qwen tròn xoe mắt nhìn Khalid. Chẳng một chút nghi ngờ gì từ những lời nói của Khalid vì ngoài anh ấy ra chẳng có ai có cơ hội ở bên cạnh Nathan gần như là mỗi ngày mỗi giờ, cho nên hiểu rõ một phần con người Nathan cũng chẳng có gì là lạ.

"Nhưng ở với anh ấy khá lâu tôi chưa từng thấy như vậy."

"Đó là những gì tôi thấy ở ngài ấy."

Cảm thấy cuộc đối thoại chẳng có chút tiến triển tốt gì, cô kết thúc câu chuyện nhằm chán này một cách nhanh chóng bằng cách đổi nội dung.

"Anh ấy có nói khi nào sẽ về không?"

"Có lẽ là tối ạ."

Qwen thờ dài tỏ vẻ chán nản, ngày nào cô cũng chỉ ở một mình trong căn nhà rộng thênh thang, yên ắng này đến mức cô còn nghĩ có lẽ đây là nhà hoang không chừng, chỉ khác nó gọn gàng sạch đẹp thôi. Hơn nữa cô cũng khó có thể liên lạc với nhà cô hoặc chỉ ghé qua nhà cô. Mọi cử chỉ, hành động, lời nói của Qwen đều sẽ được Khalid ghi nhận và báo cáo lại rõ ràng với Nathan, đặc biệt là sự liên lạc giữa cô và gia đình cô. Dù sao đây cũng là hai băng đảng mafia, tuy nói là đã thông gia nhưng độ dè chừng của cả hai vẫn rất rõ ràng và Qwen không trách Nathan vì điều đó.

Qwen lại bắt đầu có tâm trạng buồn phiền, cô cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại xuất hiện sự buồn phiền đó. Nhưng Qwen lập tức lấy lại tinh thần như tác phong vốn có của cô, nếu không hiểu thì không nghĩ đến nữa.

Qwen lại gạt mọi tâm trạng không vui ra khỏi đầu, cô nhàn nhả đi vào phòng vi tính của băng đảng. Cô tìm hiểu trình tự của nội bộ Camorra, đi sâu vào trung tâm Camorra. Tuy cô không được phép tự do ra vào phòng điều khiển vi tính trung tâm, nhưng lấy thân phận là phu nhân cô đã tự tiện vào đây. Đây là nơi nắm toàn bộ bí mật của Camorra. Nếu cô là gián điệp chắc sẽ giàu to, đáng tiếc cô không phải.

Về bí mật của Camorra, Qwen không mấy hứng thú tìm hiểu, nhưng vì đây là lí do vì sao cha cô gả cô cho Nathan, nhưng cô lại chẳng muốn giúp cha cô phản bội Nathan, dù một chút cũng chẳng có. Nhiều khi vì chuyện này cô còn luôn tự hỏi bản thân rằng chẳng biết cô mang họ Redmond hay họ Breslin nữa. Bởi vì Qwen biết cái gì cũng có cái giá của nó, mà cô không muốn bị trả giá, vì vậy Qwen không mấy tích cực đọc tài liệu, cô tranh thủ lướt web xem tin tức giải trí, chơi trò chơi. Mặc dù hơi ấu trĩ nhưng dùng nó để giết thời gian cũng không tồi.

Trong lúc còn đang download một phần mềm trò chơi, màn hình vi tính đột nhiên nhảy ra một ô message. Qwen biết vừa có tin được gửi đến, phòng vi tính nối với mọi máy chủ của Camorra, mọi tin tức cuối cùng cũng sẽ được gửi đến máy trung tâm. Trong phòng có mười mấy máy vi tính, lần lượt do thám các băng đảng khác trong nước và ngoài nước như Cosa Nostra, Sacra Corona Unita, Yakuza... trong đó có cả băng Gambino của cha cô. Nếu việc này mà bị phát hiện, Nathan có lẽ sẽ giết chết cô ngay lập tức. Đồng thời có cả Khalid, được giao nhiệm vụ canh chừng cô nhưng lại có chút e sợ cái chức danh "phu nhân Redmond" của Qwen, và vài người được giao nhiệm vụ canh chừng phòng vi tính nữa, đều sẽ đón nhận một hình phạt kinh hoàng.

Qwen nhìn xuống màu sắc ký hiệu message, đó là màu đỏ, có nghĩa tin tức được gửi đến từ khu vực do một nhóm thành viên Camorra quản lý. Qwen hơi nhú mồm, ô tin tức đề lên trò chơi của cô, do đó cô thuận tay mở ra xem. Tin tức tự động nhảy ra, chứng tỏ độ bảo mật không cao, không cần đến mật mã vẫn có thể xem được.

Báo cáo về hành tung của José - MS13.

sắc mặt Qwen lập tức thay đổi khi nhìn thấy hàng chữ đơn giản đó, ánh mắt cô tóe lửa. Cô không ngờ đây lại là báo cáo về hành tung của José - một thành viên của MS13 và là người cô quen biết, Qwen không nghĩ ngợi liền mở ra xem nội dung bên trong.

José trong tháng trước xuất hiện ở London, Anh Quốc. José bị tổ chức ăn trộm truy sát và bị thương, hiện đang trốn ở Hongkong, Trung Quốc. Tin tức do người phụ trách khu vực Châu Á Thái Bình Dương gửi về.

Qwen nhanh chóng đọc lướt qua nội dung message. José bị tổ chức ăn trộm truy sát. Truy sát... Qwen dán mắt vào hai chữ đó. Cô hít một hơi sâu, cố gắng đè nén tâm trạng chấn động và lo lắng. Truy sát là chuyện xảy ra như cơm bữa trong thế giới ngầm, còn bây giờ José đang ở Hongkong, chứng tỏ chị ấy không sao. Vào giây phút này, Qwen cảm thấy vô cùng may mắn khi cô bỏ qua lời cảnh cáo của Nathan và tự ý ra vào phòng vi tính của hắn.

"José, hi vọng chị được an toàn..." Qwen nghĩ.

Qwen bình tĩnh lại, nhanh chóng xóa tin nhắn. Biết được manh mối về José thì dễ dàng rồi, khóe miệng Qwen nhếch lên thành nụ cười rạng rỡ. Xem ra, José không quan trọng đối với Camorra, nếu không hiệu suất điều tra sẽ chẳng thấp đến thế, đến bây giờ mới có tin báo về. Dù vậy cô cũng không thể giải nguy giúp José. Một là vì cô không rành về những vấn đề trong hắc đạo đề mà xử lí chúng, hai là cô có tình cảm với Nathan. Cô không muốn phải phản bội hắn dù là giúp José hay cha cô. Tuy quý mến José vì ngày xưa José đã có lần giúp đỡ cô thoát nguy khi Gambino có một trận chiến tranh giành lãnh thổ với một băng mafia khác và Gambino đã giành chiến thắng. Từ đó đến nay Qwen vẫn chưa biết tại sao José lại giúp cô trong khi José là thành viên của MS13. Nhưng những chuyện như thế José không bao giờ giải thích cho Qwen biết và Qwen hầu như cũng đã chẳng còn quan tâm nữa. Cho nên những gì cô làm hiện giờ là chỉ cầu nguyện cho José gặp được may mắn.

Qwen nhanh chóng khôi phục máy vi tính trở lại nguyên trạng rồi đi ra khỏi trung tâm dữ liệu. Khi cô vừa bước ra khỏi phòng bất ngờ Khalid đã đứng ở đây từ lúc nào khiến Qwen bị giật mình một cú lớn.

"Tiểu thư, cô định đi đâu sao? Có cần chuẩn bị gì không?" Khalid vô cùng kinh ngạc khi thấy Qwen thong dong đi bộ ra ngoài phòng vi tính.

Qwen lãnh đạm trả lời.

"Không, tôi chỉ trở về phòng thôi." Cô vừa nói vừa phát tay.

Quy tắc là thứ quan trọng nhất ở Camorra, phục tùng là thiên chức của những kẻ có vai vế thấp. Khalid vội vàng cúi gập người rồi nép sang một bên tường. Lời nói của người có vị trí cao hơn là mệnh lệnh tuyệt đối, không được chất vấn, không được nghi ngờ, chỉ có thể nghe theo. Qwen giữ bộ mặt nghiêm chỉnh trở về phòng ngủ. Chuyện bây giờ cô nên đề trong lòng chính là Brenna chứ không phải José.

Qwen vui mặt vào gối, suy tính cẩn thận những chuyện cô sẽ gây ra cho Brenna, nhưng có lẽ cô cũng chẳng tự tin vào mưu tính của mình. Bằng chứng là cô luôn lo lắng về hậu quả sẽ bị Nathan phát hiện, lo lắng về cái giá phải trả. Những điều này cũng đủ để khiến Qwen nhúc nhích óc rồi, nói chi phải lao đầu vào suy tính những cuộc chiến mưu mô của mafia. Bất giác cô cảm thấy thật nề những ông trùm.

***

Leo nhìn qua kính chiếu hậu thấy Nathan nhắm mắt tựa vào ghế sau còn vệ sĩ tóc vàng - Alex có bộ dạng hết sức cảnh giác. Vừa là vệ sĩ cũng vừa là tài xế riêng của ông trùm hắc đạo.

"Tập trung vào việc lái xe đi Leo" Giọng nói không trầm không bổng mang âm hưởng cảnh cáo của Alex cất lên.

Leo bắt gặp cau mày vì bị đồng nghiệp lên giọng. Đứng nhiều chuyện, đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ tập trung lái xe.

Bụp.

Một tiếng nổ lốp vang lên. Leo nhìn chiếc xe sang trọng giống y hệt xe anh đang lái ở phía trước. Thân xe hơi nghiêng về một bên. Theo phán đoán của anh, xe đã bị nổ lốp. Không thể tự dừng mà xe lại bị nổ lốp. Sử dụng kỹ năng phán đoán hiện trường của bản thân, Alex lên tiếng.

"Rẽ sang trái, tăng tốc vượt qua chiếc xe đó"

Leo vẫn còn chưa kịp đánh tay lái, bỗng nghe thấy tiếng súng nổ.

Pằng pằng pằng.

Chiếc xe đang trước bị đạn bắn lỗ chỗ giống như tổ ong vỡ vỡ. Leo không nghĩ ngợi, liền nhấn ga, phóng như bay về phía trước. Tiếng súng nổ dừng dừng. Người hai bên đường dường như không còn xa lạ với cảnh tượng này. Họ dạt sang hai bên tìm chỗ ẩn nấp nhưng không hề la hét ầm ĩ. Mọi chuyện xảy ra như trong phim điện ảnh, nhanh chóng và kịch liệt. Alex nói vào ống tay áo, liên lạc với những vệ sĩ khác đang tham gia trong trận mưa đạn.

Nghe thấy tiếng đạn bắn vào thân xe. Dù sao sự an toàn của Nathan là trên hết. Leo nắm chặt tay lái, đạp ga hết cỡ. Leo lái chiếc Roll Royce sang trọng kèn còi luôn lách trên đường phố hẹp và phóng với tốc độ tên lửa.

"Lo lắng gì chứ?" Đằng sau vọng đến tiếng nói lạnh lùng, không một chút hoảng hốt và bất an của Nathan.

"Ngài an toàn là ưu tiên hàng đầu thưa ngài Redmond!" Leo lên tiếng.

Nathan ngồi dựa vào ghế sau, sắc mặt không hề thay đổi. Ánh mắt hần lóe lên một tia chết chóc, không một chút hoảng loạn. Hiểu ý, Leo dừng xe lại, lạnh lùng nhìn ra ngoài, gương mặt lộ vẻ thận trọng nhưng cũng không hề mất bình tĩnh. Có thể thấy, Leo và Alex đã quá quen thuộc với cảnh tượng này.

"Ngài Redmond, chúng tôi đã ra tay chống trả bọn chúng rồi. Nhưng hiện tại vẫn chưa biết đối phương là ai" Alex cung kính bẩm báo khi đã liên lạc được với những người ở bên ngoài.

"Giết toàn bộ." Nathan mở miệng.

"Rõ." Alex vội chạy ngược trở ra ngoài xe xử lý.

Alex và Leo không hề tỏ ra bất ngờ trước quyết định tàn nhẫn của Nathan. Có kẻ không rõ danh Nathan lại dám thị uy đối với băng đảng Camorra. Coi như chúng tự tìm đến cái chết, không thể trách người khác. Hơn nữa, đây cũng coi như hành động giết gà cho khi xem, để mọi người biết Nathan không phải là hư danh trong thế giới ngầm.

Ngoài Khalid, Leo là một trong những cánh tay trái tay phải của Nathan, đại diện băng Camorra phụ trách khu vực Los Angeles. Coi như Leo và Khalid chỉ dưới một người trên vạn người.

Lúc này, Alex báo tin, anh ta đã cho lệnh tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, không một ai sống sót. Anh ta không biết đối phương là ai. Dù sao đó cũng không phải là chuyện Nathan bận tâm. Nathan không có thói quen điều tra nguồn gốc của những tổ chức nhỏ. Alex trở lại vào xe, mở hời dầm dĩa. Alex hơi khép mình, cảm thấy thật thất lễ khi ngồi cạnh Nathan trong bộ dạng này. Nhưng Nathan không để tâm.

"Đứng bốn giờ chiều có mặt ở khách sạn Concorde." Nathan nhắc nhở người Leo.

"Nhanh lên, ngài Redmond không có thói quen đến muộn." Alex nhấn mặt nhìn Leo.

Nếu Leo mà thực sự khiến Nathan đến trễ, không cần biết anh tài giỏi như thế nào thì những người vô dụng như vậy Nathan đều sẽ cho đi thẳng sang thế giới bên kia, khỏi cần phí lời.

Rời khỏi Los Angeles tiến đến San Diego khoảng một tiếng năm mươi hai phút.

Chiếc Roll Royce dừng lại, một vệ sĩ mặc vest đen chạy xuống mở cửa xe cho Nathan. Có những lúc những luồng suy nghĩ quái đản và vô cùng nhảm nhí thường hay chạy vào đầu Nathan như tại sao xã hội đen, vệ sĩ phải luôn mặc vest? Nếu đi đánh nhau không phải mặc đồ thể dục sẽ thoải mái hơn sao? Vớ vẩn nhưng cũng có lí. Nathan từng là một tên tội phạm đường phố, vốn không gắn liền với những bộ vest. Nhưng bây giờ thì hẳn đã trở thành một ông trùm mafia, những bộ vest giống như là một huy hiệu thể hiện địa vị và quyền lực của người mặc. Bên cạnh đó, nếu những vệ sĩ mặc những bộ đồ thể dục nham nhở đi bên cạnh một ông chủ như thế sẽ rất mất thẩm mỹ mà còn hạ thấp cái danh của Nathan xuống. Do vậy hẳn đã ngay lập tức thôi bay cái ý nghĩ "mặc đồ thể dục sẽ dễ dàng cho việc đánh nhau" đi. Và những vệ sĩ của Nathan, không, mà là của tất cả những người có vệ sĩ, họ đều mặc một bộ

vest màu đen đơn giản. Hình ảnh này dường như đã ăn sâu vào tiềm thức của con người rồi.

Mắt Leo dõi theo hai hàng người mặc đồ đen từ đầu đến chân đứng chờ ở đó từ trước, mặt ai cũng lạnh lùng vô cảm. Đây vốn là cửa ra vào một khách sạn sang trọng. Tuy Leo và Alex thường xuyên ghé tới những nơi giống như thế này cùng Nathan nhưng không hiểu vì lý do nào đó mà lúc này hai người họ có cảm giác nó giống như miệng một con quái vật đang há mồm chờ nuốt người. Khóe miệng Leo bất giác giật giật.

Vệ sĩ Leo đứng ngay phía sau Nathan, giữa hai hàng người uy nghiêm, Leo đột nhiên cảm thấy đôi chân mềm nhũn. Vụ nổ súng trên phố ban nãy đến quá nhanh. Thời buổi này còn xuất hiện cả màn mưa đạn trên đường phố đông người như trong phim ảnh, thật không thể tin nổi.

"Ngài Redmond, xin chào, xin chào"

Nathan còn chưa bước lên bậc tam cấp khách sạn, mấy người ở bên trong vội đi ra chào đón.

Leo và Alex quan sát mấy người đó, có người trông như một ông già phúc hậu, có người nho nhã trí thức, lại có ông già tóc bạc trắng hiền từ. Nhìn dọc nhìn ngang cũng chẳng thấy họ giống người xấu. Trên thực tế, họ đều là trùm xã hội đen, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Leo và Alex đi theo Nathan qua mấy lớp cửa, đến một phòng hội nghị rất lớn. Bọn họ còn chưa kịp bước qua cửa, Nathan vẫy tay ra hiệu cho Alex đứng ở bên ngoài. Alex nghiêm trang cúi đầu vâng lời. Leo đi theo sau Nathan vào trong.

Qua lớp cửa kính, Alex thấy Nathan ngồi ở vị trí quan trọng nhất, các ông trùm khác ngồi thành hai hàng xung quanh hắn. Nathan vẫn giữ bộ mặt lạnh băng. Tuy nhiên, bộ dạng của hắn rất khí thế. Mặc dù hắn chỉ ngồi im lặng nhưng từ người hắn toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác nể sợ.

Alex đứng tựa vào tường rồi đưa mắt về phía cửa lớn ra vào. Thấy không một ai canh gác, Nathan còn đang bận đàm phán ở bên trong. Ở nhà Nathan không dễ gì đột nhập vào, vì đó là bàn doanh của bá chủ hắc đạo nên người canh gác khắp nơi, chỗ nào cũng có súng ống. Còn ở nơi xa lạ này, mấy cái khóa cửa chẳng thể gây khó dễ cho những vệ sĩ như Alex.

Canh gác sơ sài, điều đó bỗng làm Alex cảm thấy lạnh gáy, trong đầu anh liền hiện hai chữ nguy hiểm. Alex quay đầu, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của Nathan xuyên qua đám người dõi thẳng về phía anh. Ánh mắt đó không phải hun hút như đáy biển mà xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa có thể thiêu đốt tất cả.

Alex hiểu ý, tiến lại cánh cửa phía trước và sờ tay vào ổ khóa, vài giây sau cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Do bên trong toàn những nhân vật quan trọng, lại bàn cuộc mua bán lớn nên khi các lớp cửa khóa lại, bên trong không có người canh gác. Tất cả đám thuộc hạ đều đợi ở phía ngoài cùng. Do đó, Alex mới dễ dàng bỏ đi.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Alex đứng bên cạnh cửa sổ ở lớp cửa thứ hai. Có người ở bên ngoài cửa sổ. Alex vội nép vào bức tường cạnh cửa sổ.

"Chuẩn bị xong rồi. Đám ở ngoài đều bị cách mấy lớp cửa. Số thuốc nổ này đủ để khiến tất cả những người ở bên trong chết hết."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

"Một đám chó chết. Địa bàn của chúng ta sao có thể để người ngoài đến làm chủ. Tên khốn Redmond hống hách còn chưa đủ hay sao mà dám chạy đến đây tranh cướp địa bàn với chúng ta. Lần này cho hắn một đi không trở về." Bên ngoài vang lên giọng nói trầm thấp, chứa đựng sự phẫn nộ và căm giận tột cùng.

"Đại ca, nói nhỏ thôi. Nơi này tuy không có ai, nhưng cũng không thể coi thường bọn người của Camorra. Thế lực của mấy lão già kia cũng không thể xem nhẹ. Lần này chúng ta động đến nhiều người nên phải hết sức thận trọng".

"Tao biết rồi, chú mày thông báo cho anh em, mười phút sau tao sẽ tiễn bọn nó qua thế giới bên kia. Đóng hết cửa sổ và cửa ra vào ở đây chưa? Tao không muốn để một tên nào thoát chết".

"Đại ca, khách sạn này là địa bàn của chúng ta. Hai lớp cửa ngoài cùng sử dụng khóa chết. Chúng không ra được đâu. Đi thôi, em đã bố trí xong khối thuốc nổ cuối cùng rồi. Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi kéo lại ban xác oan nữa"

Nghe đến đây, sắc mặt Alex trắng bệch. Thấy tiếng bước chân mỗi lúc một xa, anh trèo lên cửa sổ nhìn ra ngoài. Cửa sổ này dùng khóa chết đúng như lời gã lúc này nói, nhưng không thể gây khó dễ cho anh và những vệ sĩ Camorra. Alex ngó xuống bên dưới, thấy buộc một khối thuốc nổ loại hình mới. Những người trong thế giới ngầm đều được đào tạo để đạt được một chuẩn mực nhất định, hiểu biết hầu như tất cả các loại vũ khí nên Alex mới biết loại thuốc nổ hện giờ này.

Alex bắt giác cau mày. Lúc đi vào anh đã quan sát kỹ lưỡng, chỉ có cửa sổ này là gần mặt đất nhất. Ổ khóa này tất nhiên không thể gây khó khăn cho một vệ sĩ tài giỏi như Alex, cùng với những vệ sĩ khác của Camorra. Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười. Gặp phải người của Camorra, mấy thứ đồ chơi này chỉ bày cho đẹp mà thôi. Nhưng việc này cần sự chỉ định của Nathan. Alex liền quay người chạy một mạch về phòng hội nghị.

Cánh cửa kính chống đạn rất dày, Alex đập mạnh thế nào cũng không phát ra tiếng động. Alex lo lắng vẫy tay với Nathan. Alex thấy Nathan vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Anh cuống lên vừa đá chân vào cửa vừa giơ tay vẫy.

Nathan đang cúi xuống xem tài liệu gì đó. Nhưng may mắn thay, Leo từ từ đưa mắt về phía Alex. Thấy bộ dạng hốt hoảng của Alex, ánh mắt Leo vụt qua một tia khác lạ. Leo liền quay sang thì thầm vào tai Nathan. Nathan ngẩng mặt lên nhìn Alex trong bộ dạng hốt hoảng. Anh nói với Leo.

"Mở cửa"

Cửa vừa mở, Alex chạy vội đến phía trước Nathan. Khối thuốc phát nổ sau mười phút, giờ chỉ còn lại bảy phút.

"Có chuyện gì?" Nathan lạnh lùng nhìn Alex.

Alex đảo mắt một vòng quanh đám xã hội đen rồi chạy thẳng đến bên Nathan, cúi người nói thì thầm vào tai hắn.

Sự khác biệt lớn nhất giữa băng đảng xã hội đen và tổ chức mafia xuất phát từ nguồn gốc dân tộc của hai nhóm này. Mafia là tổ chức hoạt động ngầm, còn băng đảng xã hội đen được dùng để chỉ băng nhóm tội phạm và có các hoạt động bất hợp pháp tương tự tổ chức mafia. Băng đảng xã hội đen là một tập hợp các cá nhân thực hiện các hành động phạm tội theo sự chỉ đạo của tổ chức này. Ở trong băng đảng xã hội đen không có bất cứ một cấu trúc tổ chức nào quy định nhiệm vụ của mỗi thành viên. Thủ lĩnh mafia không được phép dính dáng đến chính quyền, tuy nhiên kẻ cầm đầu băng đảng xã hội đen lại có thể bắt tay hợp tác với các nhà chức trách.

Mafia là một phạm trù hẹp của băng đảng xã hội đen. Mafia chắc chắn là xã hội đen nhưng xã hội đen chưa chắc là mafia. Giữa hai tổ chức này có nhiều điểm chung nên dễ có sự nhầm lẫn.

Alex không phải ngu ngốc đến nỗi thông báo sự việc ngay trước mặt đám xã hội đen. Mấy người này đều là ông trùm tung hoành tứ hải. Gặp phải tình huống sinh tử chắc họ cũng chẳng cần giữ phép lịch sự. Tuy thế lực của Nathan đã được củng cố vững chắc nhưng hiện tại bọn họ lại đang ở trên đất khách, không có bất cứ sự chuẩn bị gì thế nào cũng sẽ phải chịu thiệt. Vì vậy, Alex mới quyết định chỉ nói riêng với Nathan, để hắn ra lệnh giải quyết.

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, đám đại ca xã hội đen ngồi xung quanh bắt giác đưa mắt nhìn nhau. Alex báo cáo xong, sắc mặt Nathan trầm ngâm hẳn. Hắn không truy hỏi chuyện này là thật hay giả vì hắn tin tưởng các thành viên của mình, hắn lập tức đứng dậy, cất giọng sắc lạnh.

"Đi thôi".

Thấy Nathan rời khỏi vị trí, Alex và Leo không nói một lời nào liền đi theo sau. Đám đại ca xã hội đen còn lại mắt tròn mắt dẹt. Sau khi qua con ngõ nhỏ, họ liền đứng dậy bước theo Nathan. Bọn họ đã ở trong thế giới ngầm nhiều năm, có thể suy đoán ngay, nhất định xảy ra chuyện gì Nathan mới đột ngột bỏ đi vào lúc này.

Nathan đi về phía trước. Alex sốt ruột lên tiếng.

"Ngài Redmond, chỉ còn ba phút nữa thôi".

Ở tình huống gấp rút này chạy sẽ nhanh hơn đi bộ. Do đó, Alex định dẫn chủ nhân của mình chạy về phía cửa lớn. Nathan tối sầm mặt, thân là một ông trùm mafia, tính mạng như một sợi chỉ có thể đứt bất cứ lúc nào nhưng không có chuyện gì khiến hắn mất đi sự trấn tĩnh mà bỏ chạy, hắn vẫn chưa thấm đến mức đó.

Nathan sai từng bước dài về đi phía cửa. Ở tình huống này Nathan vẫn còn giữ phong độ, không biết là hắn quá tự tin hay quá cao ngạo.

"Cậu tóc vàng kia, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Ông trùm tóc bạc trắng không thể giấu nổi sự hiếu kỳ khi thấy Nathan vội bỏ đi, Alex có bộ dạng hoảng hốt.

Alex nhìn về phía Nathan. Thấy hắn không có ý phản đối, anh liền mở miệng.

"Có thuốc nổ"

Ba từ đơn giản như không thể đơn giản hơn nhưng khiến đám lão già này tái mét mặt. Trong giây lát, tất cả hoảng hốt chạy thục mạng về phía trước, không cần biết thế nào là phong độ và khí thế. Chỉ có hai người lớn tuổi nhất đưa mắt nhìn nhau rồi bám theo sau Nathan. Nghe nhiều danh tiếng về Nathan, hắn điều hành Camorra như một chúa tể tối cao, có thần thái của một vị vua, phải dùng những từ ngữ hoa mỹ như thế mới có thể nói rõ được sự tinh tường của Nathan. Trên hết, hắn vô cùng thông minh. Mỗi bước đi, tính toán đều có dụng ý, là một nhà mưu lược. Vì thế nên họ tin tưởng Nathan có khả năng và thủ đoạn để ứng phó với những chuyện như thế này.

"Chúng ta không mở được cửa, làm thế nào bây giờ?"

Thấy cửa không thể mở, đám đại ca bỏ chạy trước càng trở nên hoảng loạn. Leo nhanh tay rút khẩu súng đã giấu trong người ra nhắm vào ổ khóa.

Đám đại ca thoáng kinh ngạc khi thấy Leo có súng trong khi họ đã rà soát kỹ lưỡng không cho bất cứ ai mang vũ khí vào phòng hội nghị. Họ lập tức hét

lớn.

"Không được! Đây là khóa khổng lồ, nếu anh phá hỏng khóa, cửa sẽ càng bị đóng chặt".

Ban đầu, do tính chất quan trọng của cuộc hội đàm, họ mới chọn khách sạn nội bộ này. Không ngờ vào lúc này, họ lại bị chính thứ công nghệ cao của khách sạn trói chặt chân tay. Để đảm bảo bí mật và an toàn cho cuộc gặp gỡ, họ còn cắt đứt mọi thông tin liên lạc. Bây giờ, họ không thể thông báo cho người bên ngoài. Họ nhận ra đây là một quyết định thất sách thì đã muộn. Giống như tự đặt bẫy rồi tự chết vì cái bẫy mình đặt.

"Tránh ra" Nathan đảo mắt một vòng rồi cất giọng đanh thép. Tất cả những người đứng ở đằng trước theo phản xạ tránh sang hai bên.

Alex không nói một lời nào, bước lên dùng một cái kẹp mở khóa. Một tiếng bịch vang lên, khóa cửa mở ra. Đám mafia nhường bước, để Nathan đi trước rồi mới tràn lên như ong vỡ tổ.

Toàn thân Alex ướt đầm mồ hôi. Trong đầu cứ nghĩ đến một giây một phút trôi qua khiến bàn tay anh bắt đầu run rẩy, không tài nào mở nổi ổ khóa cuối cùng. Tuy là vệ sĩ nhưng cũng chỉ là một con người bình thường, bảo vệ chủ nhân là bổn phận của họ, nhưng cho dù có chinh chiến nhiều năm đối mặt với vô số hiểm nguy như thế nào đi chăng nữa thì hầu như ai cũng đều sẽ cảm thấy lo lắng sợ hãi khi cận kề cái chết, và Alex cũng vậy.

Một bàn tay to lớn đặt lên vai Alex. Alex ngẩng đầu nhìn, là Nathan. Thần sắc của hắn không hề thay đổi, không xuất hiện một tia sợ hãi hay hốt hoảng. Đôi mắt hần lộ vẻ băng giá và chết chóc, nét mặt đó mới chính là Nathan, chủ nhân của anh. Nathan trấn an anh chỉ bằng cái chạm nhẹ. Biểu hiện lạnh lùng nhưng chứa đầy sự quan tâm trên dưới tất cả các thành viên Camorra. Đây cũng là một lí do để hắn có được sự trung thành của các thành viên.

Tách.

Tiếng mở khóa vang lên trong không gian yên tĩnh đến ngạt thở. Tất cả mọi người lập tức chạy ào ra khỏi khách sạn. Ánh mắt Nathan thăm lại, hắn cùng Leo và Alex đi nhanh ra ngoài.

Đúng mười phút, khi mọi người vừa ra đến bên ngoài, khách sạn nổ tung. Ngọn lửa từ bên trong điên cuồng lan ra cửa chính, sức nóng làm tan chảy toàn bộ đồ trang trí. Khói bụi, đất đá và mảnh thủy tinh vỡ bay tứ tung. Hiện trường đầu cũng có tiếng kêu gào rên la thảm thiết của những kẻ không chạy kịp. Như địa ngục trần gian.

Một tiếng nổ lớn đến mức khiến mọi người ở đây gần như đều cảm thấy bị ù tai.

Người của Camorra lập tức xông lên đón Nathan khi hắn vừa ra ngoài. Leo hộ tống Nathan lên xe, nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Để một người vệ sĩ khác ở lại cùng Alex và không cản trở Nathan dặn dò, họ ở lại hiện trường để giải quyết những kẻ cần giải quyết. Từ trước đến giờ, chưa một ai có thể sống sót sau khi ra tay với Camorra.

"Tiêu diệt mọi thế lực cho tôi. Kể cả những người có mặt ngày hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy bất cứ một ai" Nathan mở miệng bằng một giọng lạnh lẽo không mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Hắn vừa đặt chân ra khỏi Los Angeles lại có kẻ dám tặng "quà" cho hắn, hắn sẽ đáp lễ lại chúng gấp đôi.

"Vâng, tôi sẽ thông báo cho nhóm Alex ngay lập tức." Leo đang lái xe lập tức trả lời.

Dù những người tham gia hội nghị hôm nay không biết rõ có liên quan hay không, nhưng họ đều đáng chết. Mang danh là các ông trùm mà lại để xảy ra sơ suất lớn như vậy, xảy ra chuyện lại còn cụp đuôi bỏ chạy một cách hèn hạ và nhục nhã, thực sự rất vô dụng.

Nathan móc trong túi áo ra một hộp thuốc lá, không cần nói cũng biết hắn định làm gì.

"Lịch tiếp theo là gì?"

"Hôm nay công việc của ngài chỉ tới đây thôi ạ."

"Vậy di chuyển về Los Angeles."

"Vâng."

Chiếc xe sang trọng phóng nhanh trên đường phố, rời khỏi khu vực trung tâm, hướng về Los Angeles.

Toàn thân nhức mỏi, Nathan nhíu mày. Kéo xong điếu thuốc trên tay, hắn dựa người vào lưng ghế, hắn nghĩ ngợi những sự kiện ngày hôm nay một hồi rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Giật mình một cái và nhận ra mình đã vô tình thiếp đi, không rõ lí do vì sao, hắn ngẩng đầu. Đôi mắt hắn không hề tỏ ra vừa ngủ say, mà vô cùng tỉnh táo.

"Chúng ta đang ở đâu?" Nathan vừa nói vừa dùng hai ngón trỏ và cái xoa hai đôi mắt.

"Thưa ngài, đã vào tới Los Angeles, chúng ta đang trên đường Santa Ana Fwy tiến vào trung tâm ạ." Leo cung kính trả lời.

Nathan móc gói thuốc trong túi quần ra.

"Bây giờ là mấy giờ?" Hân vừa nói vừa châm điếu thuốc.

"Gần tám giờ tối thưa ngài." Leo đang lái xe trả lời.

"Sớm vậy sao?"

"Chúng ta về thẳng nhà luôn chứ ngài Redmond?"

Không trả lời, nhưng Leo cũng đoán được ý của Nathan. Nathan chống cằm lên cửa sổ, tay vẫn hút hà điếu thuốc. Chuyện xảy ra hôm nay không phải ngày một ngày hai mà có, mà xảy ra như com bữa. Riết rồi hân chẳng còn bất ngờ với những thứ như thế này nữa.

Từ khi Qwen chuyển vào hân chẳng còn muốn về nhà nữa, cô nàng suốt ngày cứ lăm nhăm mọi thứ linh tinh trên đời, rồi cứ bám dính lấy hân như sam vậy.

Không gian im ắng, hân thì cứ ngồi ngó ra cửa sổ mãi còn Leo thì cứ chăm chú lái xe. Bất ngờ hân thấy bóng dáng của Brenna ở phía bên kia cửa sổ một cửa hàng gia dụng.

"Dừng xe lại!"

Leo hốt hoảng thắng gấp, anh dòm ngó quan sát xung quanh, không có dấu hiệu bị bao vây hay có sự đột kích. Anh định quay đầu ra phía sau hỏi thì Nathan đã nhanh chóng mở cửa xe chạy ra ngoài mất hút.

Thứ bảy ở cửa hàng quả là con ác mộng. Brenna bị bủa vây ở gian hàng đồ trang trí bởi nhu cầu làm đẹp nhà cửa đang tăng mạnh và cô không ngớt quay vòng vòng với những món đồ. Mắt cô lia như thoi giữa chiếc xe đẩy đang chất một đống đồ và một tờ ghi chú những món đồ cần mua, kiểm tra kỹ càng trước khi thanh toán để khỏi phải mua thiếu. Nếu không cô lẽ lại phải mất công lặn lội đi mua nữa và cô thì lại không muốn điều đó xảy ra. Thế rồi, không hiểu vì sao, cô nhìn lên và nhận ra mình đang bị đôi mắt xám sẫm của Nathan nuốt chửng. Hân ta đứng đó, trước mặt cô, nhìn cô chăm chú.

Tim cô rớt nhip.

"Cô Brenna. Một bất ngờ thú vị." Ánh nhìn của hân ta vẫn quyết đoán và sâu thẳm.

Hân nhìn như người đang sẵn sàng để đi đâu đó, tóc ngay nếp, vẫn là những bộ vest lịch lãm đó. Cô đoán miệng mình đang há hốc, đầu trống rỗng và lạc cả giọng nói. Tất cả những gì cô làm được là nỗ lực thều thào.

"Ngài Redmond."

Bóng một nụ cười thoáng qua trên môi, đôi mắt hân ta lấp lánh tia giễu cợt như thể sắp sửa được thưởng thức một trò tiêu khiển dành riêng cho mình.

"Thôi nào, anh đâu phải là người lạ nói chuyện với em."

Cô đảo mắt, bặm môi rồi quay qua nhìn hân ta.

"Tại sao anh lại ở đây?"

Cặp lông mày hân cong lại, quan sát khuôn mặt cô khoảng năm giây.

"Anh có chút việc ở quanh đây." Hình như hân ta đang giải thích. "Anh cần mua dự trữ vài thứ. Cũng là một cách hay để gặp lại em." Giọng nói rất ấm, như một miếng chocolate đen đang tan chảy trong kẹo mềm caramen hay thứ gì đó tựa tựa thế.

Cô lắc đầu tự trấn tĩnh lại. Nhịp tim cô nhảy điên loạn và chẳng biết vì sao cô cứ liên tục dò mắt dưới sự quan sát chăm chú của hân. Brenna hoàn toàn chìm ngấm trong cái nhìn của người đứng trước mặt mình. Hân không hân ưa nhìn, hân ta là biểu tượng cho vẻ đẹp rất đàn ông, thật kinh ngạc, và hân đang hiện diện tại đây, ngay tại cửa hàng gia dụng. Không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng, các chức năng nhận thức trong cô bắt đầu tái hoạt động và kết nối được với phần còn lại của cơ thể.

"Trùng hợp nhỉ." Cô nói nhỏ rồi quay mặt đi, dán mắt vào tờ ghi chú trên tay.

Hân ta mỉm cười và một lần nữa, vẻ mặt ấy như thể đang nắm giữ một bí mật nào đó. Quả thật bối rối. Brenna hít thật sâu, lấy lại tác phong.

"Gặp lại anh rất vui, thế tôi đi nhé." Nói rồi Brenna lạnh lùng đẩy cái xe đi.

"Anh đi cùng em." hân ta đáp, vẻ mặt vừa bình thản vừa thích thú. Nhưng Brenna nghĩ bản mặt đó thực sự rất dày là đằng khác.

Nói rồi hân ta lẻo đẻo đi kế bên cô. Brenna biết bản thân cô bây giờ có nói gì cũng chẳng được, cô khá mệt mỏi rồi. Cô lảng lảng đi tìm kiếm những món đồ cần thiết, không nói một lời, không liếc nhìn hân. Hân cũng vậy, cứ theo sát bên cạnh cô, im thin thít. Cái cảm giác này làm cô khó chịu đến mức cô tức điên lộn gan lộn ruột cả lên. Cuối cùng cô quyết định phá nát nó đi.

"Anh bảo có đồ cần mua, thế thì anh hãy đi mua đi." Cô trả lời, giọng mềm mỏng và cố gắng không tỏ vẻ tức bực.

Một vết gọn thoáng qua đôi mày rất đẹp của hắn. Hắn ta đáp.

"Nhìn từ này đến giờ thì đồ anh cần không hề có ở đây."

Mặt hắn dày, rất dày. Brenna cứng họng làm ra vẻ thật thản nhiên khi bước qua từng dãy hàng.

"Thế thì anh hãy về đi." Giọng cô rõ ràng. Cô liếc nhìn hắn ta và lập tức hối hận ngay, hắn ta sáng ngời ngời.

"Nhìn những món đồ trong rổ xe em anh đoán chắc chắn em sẽ cần tới người giúp đỡ đấy." hắn ta đáp, bàn tay nhẹ phác một cử chỉ, bàn tay thô kệch nhưng rất đàn ông, chắc do ngày xưa hay đánh lộn giết người cướp của thôi. Brenna tắc lưỡi.

Có gì đó trong cổ họng cô cứ muốn trào ngược trở lên, tìm thất lại, cô chuyển hướng sang lối đi đến khu điện gia dụng.

"Tôi không sao, thay vào đó. Anh có nghĩ tới như thế này anh chưa về và cô vợ của anh lại bắt đầu đem những rắc rối đến cho tôi thêm nữa chứ?" Cô hỏi, âm vực có vẻ quá cao, như thể vừa bị kẹt tay vào cửa hay gì đó tương tự.

"Có thể thế." Hắn ta thừa nhận, môi khẽ nhếch lên cười khẩy.

Cô đưa tay lên kệ tìm kiếm những món đồ. Ngón tay hắn ta rà theo những sản phẩm đang trưng trên kệ và vì một lý do nào đó không thể giải thích được, cô không dám nhìn theo ngón tay ấy. Ngón tay bọn họ phớt qua nhau trong một tích tắc và dòng điện, lại dòng điện ấy, khiến cô giật bắn như vừa chạm phải dây điện hở. Brenna buộc phải thở mạnh khi dòng năng lượng cứ dồn thúc xuống một chỗ nào đó sâu thẳm, không thể xác định trong bụng mình. Quá bối rối, cô quờ quạng níu lấy sự thăng bằng. Hắn ta thì không có biểu hiện, bàn tay dừng lại ở một cái kệ và cầm lấy một túi dây thừng.

"Cái này được đấy." hắn ta nói với một nụ cười đầy bí hiểm trên môi.

"Anh sẽ bắt cóc ai sao?" Những lời ấy cứ vọt ra khỏi miệng trước khi cô kịp ngăn chúng lại. Tất nhiên là hắn ta sẽ thuê người làm hoặc nếu không thì cũng có hẳn một đội quân luôn trong tư thế sẵn sàng làm như việc tương tự như vậy.

"Đại loại thế." hắn nhún vai.

Trong thế giới ngầm, những việc phi pháp như thế này luôn xảy ra như cơm bữa và Brenna cũng không bất ngờ gì mấy với câu trả lời của hắn ta. Cô lại quay mặt đi, tiếp tục đẩy xe đẩy về phía trước, ngó lung tung giữa các kệ hàng.

"Trông anh giống một kẻ giết người hàng loạt đấy."

Brenna khựng lại, đảo mắt giả bộ ngẫm nghĩ.

"Ồ nhưng anh đúng là thế mà."

Hắn cười khẩy.

Cuối cùng, sau những câu nói đầy bóng gió, hắn ta đã hỏi cô câu dễ nhất trong cuộc nói chuyện đa nghĩa mập mờ này, một câu mà cô biết trả lời thế nào. Brenna bám lấy nó, bằng cả hai tay, như bám lấy bè cứu hộ và trả lời thật lòng.

"Em có thể đi ăn tối cùng anh không?"

Cô cảm thấy giống như ai đó đang trả oxy lại cho mình, cuối cùng, cuộc nói chuyện cũng tìm được một đề tài thông thường.

"Xin lỗi nhưng tôi không có thời gian cho việc đó"

Nathan im lặng, phát ra một luồng khí chán nản và thất vọng. Nhưng hắn không cưỡng cầu cô. Hắn chỉ im lặng mãi cho đến khi Brenna trở ra ngoài quầy thanh toán. Môi hắn ta hé mở, như thể đang hít sâu một hơi dài và chớp mắt. Trong một phần trăm giây, có vẻ hắn ta chới với hay thế nào đó, và rồi trái đất lại quay quanh trục của nó, những mảng lục địa trôi dạt lại vào vị trí mới. Hắn tự động thanh toán tất cả cho Brenna mặc dù cô đã kiên quyết từ chối.

Bọn họ cùng nhau bước ra khỏi cửa hàng.

"Hôm nay cảm ơn anh." Cô lịch sự cúi chào hắn như một kẻ xa lạ không quen thân rồi ngoảnh mặt bỏ đi với bịch đồ linh kinh trên tay.

"Bren." Nathan thì thầm trong miệng. Lưỡi hắn ta ve vuốt tên cô và một lần nữa.

Hắn nghiêng chặt răng tức giận. Những chuyện cần hỏi chưa thể hỏi, những chuyện cần nói không thể nói. Hắn cố gắng dồn nén tất cả mọi thứ lại nhưng rồi hôm nay lại là ngày hắn bùng phát nó.

Cô đi được một đoạn, không một lần ngoảnh mặt lại. Bất ngờ hắn chạy vượt tới giữ tay cô lại. Nathan nhìn ngang dọc đường phố thật nhanh rồi rẽ trái và bất thành linh lỏi cô vào một con hẻm nhỏ, sau đó đột ngột ấn cô vào tường. Bất ngờ trước hành động của hắn, mấy bịch đồ trên tay cô rơi hết xuống đất. Thật may là nhân viên thanh toán đã dán băng keo lại cẩn thận nên những món đồ không bị rơi ra khỏi bịch, cô đỡ một phen phải nhặt lại từng món. Nhưng trong trường hợp này Brenna không biết điều đó có được gọi là may mắn hay không nữa.

Hắn ép chặt mặt cô giữa hai bàn tay, hắn buộc cô phải nhìn lên đôi mắt cháy rực, cương quyết của hắn. Brenna thờ hồn hên và đôi môi hắn bỏ nhào xuống. Hắn đang hôn cô, hôn bạo liệt. Trong chớp mắt rằng hai người họ đã va mạnh vào nhau, lưỡi hắn đã ở trong miệng cô. Khao khát bùng nổ như pháo hoa ngày Quốc khánh khắp mọi góc ngách trong cơ thể hắn. Một âm thanh trầm khàn kêu gọi từ đáy họng của hắn dội qua cô, bàn tay hắn vuốt dọc người cô xuống phía trên đùi, những ngón tay thọc sâu vào da thịt cô qua lớp váy màu vanilla. Brenna trút tất cả những lo âu và đau khổ của mấy ngày qua vào nụ hôn giữa bọn họ. Cô ghì hắn sát vào mình, rồi bàng hoàng nhận ra trong phút giây đam mê mù quáng ấy rằng hắn ta cũng làm tương tự, hắn ta cũng cảm thấy như cô.

Brenna ngừng lại giữa chừng, thờ hồn hên. Đôi mắt hắn bùng bùng ham muốn, đốt cháy dòng máu vốn đã nóng bùng đang chảy rần rạt trong huyết quản cô. Miệng cô hé mở khi cô cố gắng hít chút không khí quý báu vào phổi mình.

"Xin lỗi Nathan nhưng tôi không thể..."

"Nat thôi, Bren."

Bỗng đôi mắt hắn trở nên dữ tợn hơn, hắn cắn vào môi dưới cô một cái khiến cô giật bắn cả người, đau nhưng không đến nỗi bị chảy máu.

"Em. Là. Của. Anh!" hắn gầm gừ, nhấn mạnh từng chữ trong khi cô vẫn đang chẳng hiểu hắn nói gì. Rồi hắn lùi lại và cúi người xuống, hai bàn tay tì lên đầu gối như thể vừa chạy xong một chặng marathon.

"Lạy Chúa, Bren!" Hắn dùng một lực lớn đập mạnh vào bức tường khiến cô lại giật bắn người một phát.

Brenna dựa vào tường, cũng thờ hồn hên, cố gắng kiểm soát thứ phản ứng phóng đảng của cơ thể mình, cố gắng tìm lại sự thăng bằng.

"Xin lỗi, tôi đã hơi... mất kiểm soát." cô ngập ngừng ngay khi ổn định được nhịp thở.

"Em nên thế. Anh biết em và thằng chó Kai ấy đã làm gì. Em có muốn hắn không Brenna? Hắn ta rõ ràng là chết mê chết mệt em!"

Cô cau mày, cảm thấy tên khốn Nathan này đang thốt ra những lời thật vô con mẹ nó lý khi giữa hai người họ không còn mối quan hệ gì và cô cũng không biết giữa Kai và cô đã làm những việc gì để tên này trở nên điên khùng như vậy.

"Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Kể từ em rời khỏi anh, anh đã cố gắng tránh khỏi bất cứ thứ cảm xúc thái quá nào. Nhưng em... em lại trở lại và đã mang tới cho anh những cảm giác hoàn toàn khác biệt. Nó rất..." hắn nhấn mặt, tìm từ ngữ phù hợp. "Bất an."

Hắn ngừng lại, ánh nhìn chằm chằm trở nên dữ dội. Sau lại lơ đãng xua tay, rồi lùa tay qua tóc và hít một hơi sâu, hắn siết chặt tay cô. Định lời cô đi nhưng hắn khựng lại, nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng muốt của cô.

"Tay em lạnh rồi."

Khi hắn nói ra thì cô cũng mới biết rằng tay mình đang lạnh. Vì nụ hôn cháy rực lúc này mà cơ thể cô quên bồng mất rằng trời cũng sắp vào đông. Hắn nắm chặt hai bàn tay cô bằng hai tay hắn. Tay cô rất nhỏ, nằm vừa vặn trong lòng bàn tay hắn. Hắn di chuyển tay cô lên môi hắn, thờ ta một lần hơi ấm áp sưởi tay cô.

"Đề tay lạnh như vậy, anh còn lo cho tâm trí và cơ thể em hơn em nghĩ đấy."

Brenna á khẩu, nuốt nước bọt trước sự quan tâm của hắn.

Hắn cởi chiếc áo khoác dạ măng tô màu xám đen trên người ra khoác cho cô. Bình thường cái áo này hắn mặc đã dài qua đầu gối hắn một chút. Khoác lên người cô thì nó dài gần tới mắt cá chân cô.

"Tại sao lại ăn mặc ít như vậy?" hắn gắt gỏng.

"Tôi chỉ ra ngoài một lát nên không..."

"Xin em hãy đối xử với chính mình như một vật quan trọng được chứ."

Brenna chớp chớp mắt nhìn hắn.

"Anh là ai?" một dòng suy nghĩ chạy qua đầu Brenna và cô vô tình thốt ra thành lời.

Nathan nhìn cô, cau mày khó hiểu. Brenna lắc đầu lấy lại lý trí.

"Tôi xin lỗi, ý tôi là... ngày xưa anh không hề nói hay hành động những điều urot át như thế này. Thực sự rất khác so với trí nhớ của tôi..." Brenna lúng túng.

Hắn cong miệng cười dịu dàng.

"Anh sẽ xem đó là một lời khen."

Không đợi cô trả lời, hấn nắm chặt tay lời cô đi.

"Đi thôi, chúng ta cần nói chuyện ở đâu đó có thể riêng tư hơn chỗ này."

Cô chống cự lại.

"Tôi không có thời gian."

"Bren..."

Cô đưa hai tay lên xoa mặt mệt mỏi. Cả hai bọn họ đều im lặng, Nathan vì chờ đợi câu trả lời, Brenna thì đang suy nghĩ cách từ chối nhưng chẳng có một lý do nào hợp lý để bảo vệ cô ngay lúc này cả. Nhưng không thể cứ đứng im yên lặng mãi như vậy được.

"Sao anh lại ở đây?" Nghĩ lại thì cô không tin cô và hấn trùng hợp gặp nhau trong cửa hàng.

Hấn nhìn đăm đăm cô một lúc lâu rồi trả lời.

"Vì em."

Chán ngán câu trả lời đùa cợt của hấn, cô lại quay mặt bỏ đi. Nhưng hấn vẫn kiên trì giữ cô lại.

"Chúng ta có thể nói chuyện ở đâu đó... riêng tư được không?"

"Không." Giọng cô đanh thép, chắc nịch.

"Về khoản này anh không giỏi lắm. Anh chưa bao giờ... Chưa bao giờ muốn thử lại."

Cô nhìn vào mắt hấn, tỏ vẻ phiền não.

"Xin lỗi nhưng Nathan, tôi nghĩ đó không phải là một ý hay..."

Hấn ngắt lời cô.

"Chỉ nói chuyện, được không? chúng ta chỉ nói chuyện thôi." Hấn nhấn mạnh.

Cô đứng trơ ra đó nhìn hấn ta trong khi hấn vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ cô, nhưng thật lâu sau cô vẫn chẳng chịu mở miệng nói thêm một câu nào nữa. Hấn ép sát mặt hấn vào mặt cô. Cặp lông mày chau lại, dùng đôi mắt gân guốc dữ tợn nhìn chăm chăm vào cô và buông ra những lời đe dọa.

"Đi, đừng để anh phải ép buộc em. Em nghĩ con hẻm tối mù mịt này có ai qua lại không? Nếu em từ chối, anh sẽ là anh sẽ hiếp em ngay tại đây, ngay lúc này."

Người đàn ông ngọt ngào lúc này đâu? Chuyện gì đã xảy ra với hấn thế này? Trong một khoảng thời gian ngắn thôi, từ ám áp, dịu dàng hấn ta bỗng chốc tức giận như một con sói lang bị bỏ đói. Rất đáng sợ, Brenna không thể thích ứng kịp với cơn cảm xúc hỗn loạn của hấn ta. Brenna cắn môi tức giận chịu thua bởi vì cô biết từng chữ hấn thốt ra đều mang hàm ý đe dọa. Và với tính khí của hấn nếu cô từ chối hấn thực sự sẽ làm thật cô ngay tại đây và cô không hề muốn điều đó xảy ra.

Nathan ra lệnh cho Leo đang đứng căng thẳng gần đó cất những túi đồ của Brenna vào cốp xe rồi hấn lôi cô vào một nhà hàng nhỏ và ấm cúng gần đó.

"Phải vào đây thôi. Chúng ta không có nhiều thời gian." hấn lầm bầm.

Những chiếc ghế gỗ, khăn trải bàn bằng vải lanh, tường cũng được sơn màu đỏ máu, cùng những tấm gương nhỏ mạ vàng, những cây nến trắng và những lọ hoa hồng trắng xinh xắn được bài trí ngẫu nhiên. Đầu đó phía sau, một nữ ca sĩ nhạc Jazz đang ngân nga một giai điệu êm ái về thứ gọi là tình yêu vô cùng lãng mạn.

Người hầu bàn dẫn họ tới một bàn dành cho hai người trong một hốc phòng nhỏ, và cô ngồi xuống, bản khoăn lo lắng không biết hấn sẽ nói gì.

"Chúng tôi không có nhiều thời gian." Nathan nói với người hầu bàn khi cô và hấn đã yên vị.

"Vậy nên cho chúng tôi hai beefsteaks, rau xanh, rau gì cũng được, và đem cho tôi danh mục rượu."

"Sẽ lên ngay, thưa ngài." Người hầu bàn ngạc nhiên tột độ trước thái độ lạnh lùng và lãnh đạm của Nathan.

"Thế nếu tôi không thích thần bò nướng thì sao?"

Brenna tức giận trong lòng, nhưng nơi này quá sang trọng lịch sự để cô bùng nổ. Từ lúc đầu tới giờ hấn luôn lôi kéo cô hết chuyện này tới chuyện khác,

không hỏi ý kiến cô, không để cô thốt ra được một lời nào. Tự ý quyết định tất cả, đến cả việc gọi món hần còn không thèm để cô lựa chọn.

"Thực ra tôi muốn một phần salad." Brenna liếc nhìn Nathan.

"Được thôi." Nathan nhìn chằm chằm vào cô, và tên hầu bàn vội vã rút lui khỏi trận chiến.

Cô trừng mắt nhìn hần. Hần thờ dài phiến não.

"Đừng có bắt đầu, Bren."

"Tôi không phải là trẻ con, Nathan."

"VẬY Ờ, THẾ THÌ ĐỪNG CÓ CƯ XỬ NHƯ TRẺ CON NỮA."

Như thể hần vừa tát vào mặt cô vậy. Hóa ra đây là một cuộc hội thoại đầy kích động, và đầu nó diễn ra trong một khung cảnh vô cùng lãng mạn, nhưng hiển nhiên chẳng có trái tim hay bông hoa nào.

"Tôi giống trẻ con chỉ bởi vì tôi không thích thịt nướng?" Cô nhăn mặt, không che giấu nổi tổn thương.

"Vì em đã cố tình làm anh phát ghen. Đó là một hành động trẻ con."

"Tôi có tình làm anh ghen? Lúc nào? Tại sao? Tôi chẳng hiểu anh nói gì cả."

Nathan mím chặt môi thành một đường thẳng mỏng dính và quắc mắt giận dữ khi người hầu bàn trở lại với danh mục rượu. Hần liếc qua danh mục rượu.

"Em có muốn chọn rượu không?" hần hỏi, nhường mảy nhìn cô chờ đợi với vẻ mặt đầy ngao mạn. Liệu hần có biết cô vốn mù tịt về thứ đồ uống này không khi cố tình hỏi thứ cô không thể lựa và không hỏi về món ăn khi cô có thể lựa?

"Anh chọn đi." Cô đáp trong khi mặt sùng mảy sĩa.

"Làm ơn cho hai ly Browseable Liqueurs."

"Ồ... loại này chúng tôi chỉ phục vụ theo chai, thưa ngài."

"Vậy thì cho một chai." Nathan cúi kính.

"Vâng, thưa ngài." Người hầu bàn nhũn nhặn rút lui và Brenna không trách anh ta.

Cô cau mày nhìn hần. Chẳng biết cái gì đang ăn tươi nuốt sống hần ta, có lẽ là chính cô.

"Anh thật cộc cằn."

Hần nhìn vào cô với ánh mắt bình thản.

"Anh bắn khoản là tại sao em lại nói thế?"

"Anh là người đa nhân cách sao? Lúc thì thật dịu dàng lúc thì thô lỗ cộc cằn. Bộ tôi làm gì có lỗi với anh à?"

Miệng Nathan mím lại thành một đường khắc nghiệt. Chẳng hiểu lí do vì sao hần lại lôi cô vào đây để nói chuyện trong khi hần lại chẳng thể mở miệng giải thích. Cô giúp hần đi vào vấn đề.

"Vậy vào vấn đề chính đi."

Sau đó, hần lùa bàn tay qua tóc, hần lại trở nên nghiêm túc.

"Bren, lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, em đã lạnh lùng rời đi. Lúc đấy anh đã hơi hoảng sợ..." Ánh nhìn của hần trở nên mãnh liệt và đầy mong đợi, trong khi những lời bộc bạch thật lòng của hần càng khiến con giận của cô hoàn toàn tăng thêm. Hần nói như thể hần chẳng làm gì có lỗi với cô cả.

Bữa tiệc lần trước chính là bữa tiệc tồi tệ nhất trong cuộc đời cô, những đau khổ hầu như không tả xiết. Mọi thứ vẫn chưa hề kết thúc. Nhưng thực tế chợt quay về, xoáy quanh cô.

"Thế anh bảo tôi đứng lại ở đó với anh và cô vợ của anh sao? Anh muốn tôi làm gì ngay tại đó? Một lời chúc phúc ư?" Cô ép lời lẽ thoát ra khỏi cái cổ họng nghẹn ứ của cô.

"Không Bren..."

"Thế thì hãy nói với tôi xem anh muốn tôi làm gì?" Brenna nghiêm túc.

Hắn im bất một hồi, nhìn chăm chăm xuống bàn rồi đưa mắt lên nhìn Brenna trong khi cô vẫn không rời mắt khỏi hắn.

"Anh muốn em quay lại." Hắn nắm chặt hai bàn tay lại đang để ở trên bàn.

Brenna bất ngờ, ngồi sững người một lúc lâu nhìn hắn để cố gắng tìm kiếm sự thật lòng trong đôi mắt hắn.

"Nhưng tôi chẳng rõ nữa... về những điều anh nói. Bởi anh là vậy."

"Những chuyện xảy ra trước kia, sẽ không bao giờ xảy ra nữa."

Cô hờ môi, chớp mắt nhìn chăm chăm hắn.

"Em là người mà anh muốn." Hắn nói, giọng dứt khoát và rành mạch.

"Không, Nathan."

"Khốn nạn! Làm ơn Bren đừng gọi anh bằng cái kiểu đấy, nó làm anh cảm thấy rất xa cách với em"

"Thế anh muốn tôi phải làm sao? Chính anh đã đẩy tôi đi bây giờ thì tìm đến tôi nói muốn tôi quay lại. Chuyện này đối với anh nó đơn giản như vậy ư?" Brenna bắt đầu cao giọng mắt bình tĩnh. Nhưng sau đó kìm nén lại vì nhận ra mình đang ở một nhà hàng sang trọng và đông người.

"Em bị xáo trộn bởi những gì xảy ra lần trước. Anh đã hành xử thật ngớ ngẩn, và em... Anh đảm bảo sẽ không bao giờ xảy ra lại nữa." Hắn gằn giọng lại.

Lẽ ra bọn họ đã có thể tránh được tất cả những đốn đau này nếu cả hai cùng ngồi lại trò chuyện với nhau sớm hơn nữa.

"Sao anh có thể nói như vậy được trong khi anh đã lập gia đình?"

Cô im lặng một lúc, lắc nhẹ đầu phủ nhận mọi lời nói của hắn, rồi nói thêm.

"Anh không thể thoát khỏi nỗi đau mà anh đã gây ra, Nathan." Brenna lại lắc đầu và bình tĩnh lại.

Hắn nhìn cô, thờ dài một hồi.

"Anh vẫn đang cố gắng, Bren."

"Cố gắng cái gì cơ?"

Hắn im bất một lúc thật lâu. Brenna bắt đầu sốt ruột khi phải liên tục chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Tôi không thể làm như vậy nếu anh không chịu nói với tôi."

Hắn thờ dài, liên tục tránh ánh mắt của cô. Nếu hắn tiếp tục mím chặt môi chắc chắn rằng cô sẽ không còn kiên nhẫn và bỏ về ngay lập tức.

"Em muốn biết gì?"

"Mọi thứ, tất cả mọi thứ." Cô nhìn chăm chăm vào hắn bằng đôi mắt tuyệt vọng và nhấn mạnh vào từng chữ.

Người hầu bàn mang rượu đến đúng lúc hai người họ đang ngồi nhìn chăm chăm vào nhau, mắt đối mắt. Cả hai bọn họ đều lặng lẽ nhìn nhau trong khi người hầu bàn khui nút chai với một cử chỉ hoa mỹ không cần thiết. Hai người họ cứ nhìn nhau hơn hai mươi giây chỉ để đợi người hầu bàn khui nắp rượu. Brenna không nhịn được cười vì cái tình huống ngớ ngẩn này, bất giác cô nở một nụ cười nhẹ, cô bặm chặt môi lại cố gắng kìm chế. Người hầu bàn rót chút rượu vào ly của Nathan. Như một cái máy, Nathan với lấy chiếc ly và nhấp một ngụm.

"Được rồi." Giọng hắn cộc lốc.

Người hầu bàn rón rén rót đầy ly của họ rồi đặt chai rượu lên mặt bàn trước khi vội vã chuồn khỏi. Suốt quãng thời gian ấy, Nathan không rời mắt khỏi cô.

"Tất cả những gì anh đã gây ra cho em, đều là vì lo lắng cho em."

Cô nhấn mặt tỏ vẻ khó hiểu.

"Tại sao? Tôi vẫn không hiểu."

"Anh có rất nhiều kẻ thù, để em bên cạnh anh thực sự rất nguy hiểm cho em, và anh không muốn điều đó xảy ra."

"Thế anh nghĩ bây giờ tôi trở lại sẽ không nguy hiểm gì sao?"

"Không..." Hắn gằn giọng xuống.

"Xin anh đẩy, Nathan. Chết tiệt, Hãy nói rõ tất cả mọi thứ đi" Cô cao giọng bức tức. Sau đó đề giọng xuống, cố giữ bình tĩnh.

"Tôi xin lỗi." Cô khẽ nói, rồi ngồi dựa lưng vào ghế, cố gắng thả lỏng tâm trí, kìm nén lại những cơn giận dữ đang sục sôi trong lòng.

"Anh đã từng nghĩ rằng anh vẫn có thể sống tốt khi thiếu vắng em, nhưng không phải như vậy. Từng ngày từng giờ anh vẫn luôn sống trong đau đớn, nhưng anh vẫn cố gắng chịu đựng tất cả mọi thứ chỉ để em được an toàn. Nhưng anh không hề nghĩ được rằng em lại đi theo lão Paul. Tại sao em phải làm như vậy? Vốn dĩ em có thể sống một cuộc sống bình thường mà? Anh muốn biết em đang nghĩ gì Bren."

Brenna trừng trừng mắt nhìn hấn như muốn nói những điều hấn thốt ra thật vô lý và nhảm nhí.

"Anh muốn tôi sống tốt bằng cách ăn nằm với một cô gái khác ư?"

"Chết tiệt Bren, anh không nghĩ được cách gì khác để em rời xa anh khi em cứ luôn nói sẽ luôn ở bên cạnh anh"

"Anh đáng lẽ không nên làm thế Nathan à."

Khuôn mặt hấn nặng nề xuống, thở dài đầy thất vọng. Brenna cảm ly rượu trên tay đảo tay nhẹ. Nathan nhắm mắt lại, tim hấn thắt chặt hơn như đang bị vắt cạn.

"Lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được tất cả những đau khổ này..." hấn đưa tay xoa mặt, thì thào

"Trông anh ỏn mà."

"Về bề ngoài dễ đánh lừa người ta lắm." hấn lặng lẽ nói.

"Anh không ỏn, thề với Chúa là một chút cũng không. Anh cảm thấy như mặt trời đã lặn mãi mà chẳng chịu mọc lên suốt mười năm liền, Bren. Anh như đang chìm trong màn đêm vĩnh viễn." Hấn nói thêm

Cô quay cuồng trước lời thú nhận của hấn. "Em cũng thế." cô nghĩ, nhưng giấu chặt trong lòng.

"Dù vậy khi em nói rằng em sẽ không bao giờ ra đi, vậy mà sự ra đi lại đến thật kiên quyết, em đã ở phía bên kia cánh cửa."

"Thế anh nghĩ tất cả là lỗi của tôi?"

"Không..."

"Đừng luẩn quẩn trước mỗi câu hỏi của tôi nữa Nathan." Cô thở dài, lấy một tay vuốt mặt.

Tim cô thất lại. Cô vội lấy ly rượu làm một ngụm.

"Em từng nói rằng em yêu anh." hấn thì thào. "Điều đó bây giờ đã thành dĩ vãng phải không?" Giọng hấn trầm xuống, đầy lo lắng.

Brenna tròn xoe mắt, hơi mở miệng hớp lấy từng hơi không khí. Hấn trông thật dễ bị tổn thương. Brenna bị sốc trước lời thú nhận của hấn. Hấn ta đã thay đổi từ tận trong tâm can. Khi cô nói yêu hấn trước kia, hấn đã hoàn toàn kinh hãi. Người hầu bàn đang quay trở lại. Anh ta nhanh chóng đặt đồ ăn xuống trước mặt họ rồi lại vội vàng vàng lui đi.

"Dạo này trông em gầy đi rồi, ăn đi." Nathan ra lệnh.

Cô không biết điều đó, vì do cô nhìn bản thân mình mỗi ngày nên không nhận ra sao? Cô cũng không biết nữa, nhưng cô cũng chẳng quan tâm đến lí do vì sao.

Tận sâu trong tâm can cô biết mình rất đói, nhưng ngay lúc này bụng dạ cô đang thất lại. Ngồi đối diện với người đàn ông duy nhất cô yêu và tranh luận về một tương lai mờ mịt khiến cô chẳng thấy thèm ăn chút nào. Brenna nhìn một cách ngờ vực xuống đĩa đồ ăn.

"Thề có Chúa, Brenna, nếu em không ăn, anh sẽ đánh vào mông em ngay giữa nhà hàng này, và em sẽ chẳng nhận được bất cứ sự ban thưởng sung sướng nào đâu. Ăn đi!"

"Được rồi, tôi sẽ ăn. Làm ơn đừng giờ nanh múa vuốt với tôi nữa." Cô tỏ vẻ khó chịu.

Hấn tiếp tục nhìn cô trừng trừng. Brenna miễn cưỡng cầm dao nĩa lên và xắt một miếng thịt nướng. Trong lúc cô ăn, mặt Nathan giãn ra thấy rõ. Bọn họ ăn trong im lặng. Nhạc đã được đổi. Một giọng nữ du dương cất lên, những ca từ âm vang trong tâm tưởng Brenna. Kể từ lúc hấn bước vào cuộc đời cô, cô không bao giờ còn như trước nữa. Cô liếc nhìn hấn đang ăn và đang quan sát cô. Ham muốn, mong đợi, khát khao hòa quyện trong ánh nhìn nóng bỏng.

"Anh có biết ai đang hát không?" Cô cố bắt đầu một cuộc hội thoại bình thường.

Nathan dừng lại và lắng nghe.

“Không... nhưng dù là ai thì cô ấy hát cũng khá hay.”

“Tôi cũng thích cô ấy.”

Cuối cùng hắn nở một nụ cười bí ẩn. Cô không biết hắn đang trù tính điều gì.

“Gì vậy?” Cô hỏi.

Hắn lắc đầu.

“Em ăn đi.” hắn nhẹ nhàng nói.

Cô ăn hết nửa phần thức ăn trên đĩa và không thể ngốn nổi nữa.

“Tôi không ăn được nữa đâu. Thế này đã đủ với ngài chưa?”

Hắn đứng dậy nhìn cô, không thèm trả lời, rồi liếc nhìn đồng hồ.

“Tôi no thật rồi.” cô nói thêm, rồi hớp một ngụm rượu tuyệt ngon.

Người ta nói phụ nữ đẹp nhất là khi say. Thật vậy, Nathan đắm đuối nhìn cô khi tay cô cầm ly rượu, miệng cắn môi hờ hững hé răng đầy ma mị, đôi mắt ưu tư hút hồn người đối diện.

“Chúng ta sắp phải đi thôi. Tài xế của anh đến rồi.”

“Cảm ơn nhưng tôi sẽ bắt taxi.”

“Không, người của anh sẽ đón chúng ta. Với lại, ít nhất đi bằng ô tô anh cũng có em cho riêng mình trong mấy tiếng đồng hồ. Chúng ta có thể làm gì ngoài nói chuyện nhỉ?”

Brenna liếc nhìn khuôn mặt đầy nham hiểm của hắn, đó là kế hoạch của hắn ta. Nathan gọi người hầu bàn đến để thanh toán. Sau đó hắn móc điện thoại trong túi quần ra nhấn số.

“Chúng tôi đang ở nhà hàng Juvia.” Nói rồi hắn cúp máy.

Hắn ta vẫn luôn nói chuyện điện thoại cụt lùn như vậy.

“Anh thật cộc cằn với anh ta, mà thực tế là với hầu hết mọi người.”

“Anh chỉ muốn đạt được mục đích nhanh chóng, Bren.”

“Tôi nay anh vẫn chưa đạt được mục đích. Chẳng có gì thay đổi, ngài Redmond ạ.”

Người hầu bàn quay lại, Nathann đưa thẻ tín dụng ra mà chẳng thèm ngó qua hóa đơn. Hắn nhìn cô chăm chăm về suy đoán trong khi người hầu bàn quẹt thẻ. Điện thoại của Nathan rung lên một lần, hắn liếc mắt về phía nó. Nathan đã thanh toán xong.

Hai người họ cùng nhau bước ra khỏi nhà hàng. Xe của hắn cũng vừa tới nơi.

"Xin lỗi nhưng tôi phải về gấp, tôi sẽ đi taxi. Cảm ơn vì bữa tối." Nói xong cô quay lưng bước đi.

Nathan bước ra chắn người trước mặt cô. Brenna liếc nhìn lên hắn ta.

"Tất cả những gì cần biết tôi đều đã nghe và hiểu rồi Nathan, tôi không còn trách anh nữa đâu."

"Thật sao? Nhưng giọng điệu của em không giống như thế."

Cô mím môi quay mặt qua một bên.

"Một là em tự mình bước lên xe, hai là anh sẽ bế em lên." Hắn gằn giọng đe dọa.

Cô khoanh hai tay lại cười mỉa mai.

"Anh không làm vậy được."

"Không, do em chọn đấy."

Cô trừng mắt nhìn hắn, rồi quay qua bên phía chiếc xe, gã vệ sĩ Leo trong bộ vest đen đang đứng chờ cửa hai người họ.

“Vào xe, Brenna!” hắn quát lên giận dữ.

Cô thờ dài rồi nhìn ngược lên mặt hắn, cô trừng mắt thách thức. Hai người họ đấu ánh mắt với nhau một lúc thật lâu. Cuối cùng gã Nathan khum người xuống với ý định nhắc bổng cô lên. Cô giật mình khi các ngón tay hắn chạm lướt qua bắp chân cô, biết hắn làm thật chứ không đùa. Cô lùi ngược lại phía sau, giờ hai tay chào thua.

"Được rồi được rồi, tôi tự đi là được chứ gì tên khốn!"

Cô tức tối quay trở người lên xe. Cô ngồi bắt chéo chân, khoanh tay hờn dỗi ngó ra ngoài cửa sổ trong khi hắn vẫn đang trèo lên xe. Khi đã ổn định chỗ ngồi, Leo nhanh chóng đóng cửa xe rồi trở lại chỗ lái.

"Ngài muốn đến đâu ngài Redmond?" Leo hỏi, nhưng ngập ngừng sợ hãi vì luồng không gian căng thẳng ở băng ghế sau.

"Chạy lên đường cao tốc, đường nào càng dài càng tốt."

"Vâng."

Brenna tròn mắt, cau mày lại nhìn hắn tức giận. Chiếc xe bắt đầu di chuyển. Ở trên đường cao tốc sẽ không thể dừng lại được và nó là một tuyến đường khá dài, như vậy Brenna sẽ không thể can thiệp vào giữa chừng được, đó cũng là ý định từ đầu của hắn.

"Tôi không có thời gian chơi đùa với ngài đầu ngài Redmond."

"Em nhớ hắn tới vậy à?" Nathan dùng ánh mắt hung dữ nhìn cô.

Brenna cau mày, chẳng hiểu hắn ta đang nói gì. Đoán có lẽ là hắn đang nói về tên Kai. Xe bắt đầu di chuyển lên đường cao tốc. Cô bức bối, lại ngó ra ngoài cửa sổ xe.

"Anh chỉ muốn nói cho em biết, hắn chẳng đơn giản như em nghĩ đâu. Tất cả những gì anh làm, anh nói tới nay đều là vì nghĩ cho em."

Cô quay đầu lại nhìn hắn, gắt gỏng.

"Anh không có quyền nói những điều đó."

Không phủ nhận, Nathan bắt chéo chân, khoanh tay ngó ra ngoài cửa sổ.

"Đây không phải là quan hệ tình cảm Nathan, đây là quan hệ sở hữu. Anh bắt tôi phải theo anh vào nhà hàng, đe dọa tôi phải ăn, ép tôi phải lên xe... Từ lúc bắt đầu anh đã luôn tự ý quyết định những việc anh muốn trong khi tôi chỉ muốn cút mẹ về nhà. Anh dọa dẫm, ép buộc tôi hết việc này tới việc khác xong rồi bây giờ anh ngồi ở đây anh nói là vì tôi? Đáng yêu đấy." cô bức tức, hơi lớn tiếng.

Cô nhìn chăm chăm vào hắn với ánh mắt tràn ngập sự thất vọng.

"Ngày xưa tôi luôn cố gắng để hiểu anh. Tôi chỉ muốn được ở gần anh. Nhưng bây giờ tôi không thể làm như vậy được, thật khó để làm khi anh cứ tiếp tục hành xử ích kỷ và kỳ lạ như thế này. Và lí do gì khi anh cứ bám riết lấy tôi dẫu cho anh đã cưới vợ hả? Tôi thực sự không muốn trở thành kẻ chia rẽ hạnh phúc gia đình người khác, nó rất khôn nạn anh có hiểu không?" Brenna nghiêm túc.

Hắn liếc nhìn Leo rồi ghé sát vào mặt cô thì thầm.

"Anh và cô ta không phải thế..."

Brenna hơi nhăn mặt, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn ta.

"Tại sao anh phải thì thầm?"

"Vì công việc, anh hứa nhất định sẽ nói với em sau khi mọi chuyện ổn thỏa."

Cô nhìn hắn lắc đầu, rồi quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Nathan trở mình lại chỗ ngồi.

"Leo, đặt ngay cho tôi một phòng khách sạn."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Mâu thuẫn

"Vâng..." Leo bối rối trả lời.

Brenna quay mặt qua nhìn hấn giận dữ. Cô không hiểu nổi tại sao trong hoàn cảnh như thế này hấn ta vẫn có thể nghĩ ra được những điều đó.

"Tình dục không chữa cháy mọi chuyện được đâu. Anh có bị điên không?!"

Suốt quãng đường đi hấn không thêm trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô. Hấn chỉ ngồi khoanh tay im lặng mãi như vậy. Leo quẹo vào con đường lái xe nguy nga, đây là dẫn vào khách sạn The NoMad Los Angeles và đậu xe gần cửa chính, ngay cạnh một đài phun nước bằng đá xinh đẹp.

"Đi nào." Nathan ra khỏi xe.

Brenna thì vẫn ngồi im ở bằng ghế sau, cô không muốn trở thành một con búp bê tình dục để anh thỏa sức muốn làm gì thì làm vào tối nay. Hấn trừng mắt, một mồi nhìn cô, thờ dài một hơi.

"Chết tiệt thật Bren, đừng để anh phải xử bằng những hành động xấu hổ chỉ để bắt em phải vào trong đó."

Cô cắn môi tức giận, nhưng cô chẳng làm được gì khác ngoài nghe theo lời hấn ta. Nếu hấn mà mang vác hay bế cô ra chắc cô sẽ xấu hổ đến nỗi phải tìm một cái lỗ để chui xuống đó mà chết luôn mất. Hấn cúi người vào xe, nắm chặt tay cô và lôi cô ra một cách thô bạo, sau đó quay mặt ra phía tên Leo đang đứng chờ lệnh.

"Trở về và nói với Qwen rằng tối nay tôi có việc. Nếu anh mà hó hé ra bất cứ lời nào về buổi tối hôm nay, tôi sẽ giết chết anh ngay lập tức Leo."

Nhận ra tia chết chóc trong lời đe dọa của Nathan. Leo á khẩu, run sợ cúi gầm người vâng lệnh.

"Cái gì mà tối nay không về? Tôi thì cần về gấp đây!" Brenna tức giận nói.

Nathan cũng quát mắt lại, giận dữ nhìn cô, tỏa ra một lượng khí ngầm ngầm đe dọa. Leo hoảng hốt leo lên xe và chạy ngay đi. Brenna có thể hiểu được nỗi sợ hãi của Leo khi chính bản thân cô cũng đang rất sợ hãi. Một người phục vụ đi về phía bọn họ, trông có vẻ ngạc nhiên, cũng chẳng lạ gì khi bọn họ đến muộn thế này. Nathan cầm tay kéo cô và tiến thẳng vào hành lang. Cô loạng choạng trên trời giầy cao gót màu nude và gần như phải chạy để theo kịp những sải chân dài của hấn.

Khi đứng cạnh hấn ở quầy lễ tân, cô cảm thấy vô cùng kỳ cục. Cô ở đây, trong một khách sạn thanh thế nhất Los Angeles, mặc một chiếc đầm vanilla siêu tầm thường đứng ngay cạnh một gã đàn ông mặc vest chỉnh chu sang trọng, phát ra khí chất sang chảnh này. Chẳng lạ gì mà người tiếp tân cứ nhìn hết cô rồi lại sang hấn như thể không tài nào cân bằng nổi. Tất nhiên, người tiếp tân bị Nathan làm cho khuất phục. Brenna đảo mắt nhìn lên khi cô tiếp tân mặt đỏ như gấc và nói năng lắp bắp. Thậm chí đến tay cô ta cũng đang run lên.

"Ngài... có cần giúp gì không, ngài Redmond?" cô ta hỏi, lại đỏ dần lên lần nữa.

"Không, bà Redmond và tôi có thể tự xoay xở được"

Brenna trợn ngược mắt lên nhìn hấn. Hấn dùng từ bà Redmond trong khi cô không có đeo nhẫn và thực tế cô cũng chẳng phải là bà Redmond gì cả. Cô nhếch môi, giấu hai tay không có chiếc nhẫn nào ra sau lưng.

"Quý vị sẽ ở phòng V.I.P, thưa ngài Redmond, tầng mười một. Người trực tầng của chúng tôi sẽ giúp ngài..."

"Chúng tôi ỏn thôi" Nathan cắt lời cô tiếp tân và nói cộc lốc "Thang máy ở đâu?"

Cô tiếp tân trình bày, còn Nathan đang siết chặt tay Brenna hơn. Brenna liếc nhanh quanh hành lang lộng lẫy, nguy nga đầy những chiếc ghế bọc, vắng ngắt ngoại trừ một phụ nữ với mái tóc nâu đang ngồi trên chiếc sofa hai chỗ, cho con chó cảnh ăn. Bà ta ngược lên và mỉm cười với bọn họ khi bọn họ đi về phía thang máy. Thường thì những khách sạn sang trọng như thế này không bao giờ cho đem thú nuôi vào vì sợ bọn nó sẽ đi bậy khắp nơi, cắn người hoặc làm ồn đến những vị khách khác. Brenna cảm thấy kì lạ nhưng rồi ý nghĩ đó cũng trôi qua khi hấn kéo cô đi một cách thô bạo.

Căn phòng có hai phòng ngủ, một phòng ăn, và hoàn hảo với một chiếc piano lớn. Một khúc gỗ đang đỏ lửa trong phòng chính. Căn phòng này còn lớn hơn cả gấp mấy lần căn phòng của cô ở nhà lão Paul.

"Nào, bà Redmond, tôi không biết gì về bà cả, nhưng tôi thực sự muốn một ly đấy." Nathan thì thầm, khóa cửa chính lại chắc chắn.

Trong phòng ngủ, hấn để cặp tãp của anh trên cái ghế dài ở cuối chân chiếc giường cỡ đại dài khoảng bốn tám poster và dẫn cô vào phòng chính nơi ngọn lửa đang cháy sáng lấp lánh. Thật là một cảnh tượng thú vị. Cô đứng và sưởi ấm đôi tay trong khi Nathan dọn đồ uống cho cả hai.

"Armagnac nhé?"

Cô im lặng không trả lời. Một lát sau, hấn đã cùng cô ở bên ngọn lửa và đưa cho cô một ly pha lê rượu mạnh. Cô bặm môi rồi mở nhẹ miệng thờ ra một hơi.

"Thực ra anh muốn gì ở tôi?"

"Chẳng phải anh đã nói rõ với em rồi sao, anh muốn em."

Cô lắc đầu.

"Anh muốn quan hệ thân xác với tôi đến thế sao?"

Hắn lùa một tay qua đám tóc đen dài của cô ra phía sau cổ, âu yếm ngắm nhìn khuôn mặt cô.

"Hơn thế rất nhiều."

Cô hất tay hắn qua một bên.

"Xin anh đấy, đừng coi tôi là một món đồ chơi tình dục." Cô nghiêm túc nhìn hắn.

"Bren, anh chưa bao giờ coi em như vậy cả."

"Xin lỗi nhưng tôi phải về nhà gấp."

Nói rồi cô đi ngang qua hắn tiến ra phía cửa phòng, bất ngờ bàn tay cô quơ phải chiếc túi của hắn rớt xuống đất. Cái túi của hắn không hề kéo khóa, thật là bất cẩn. Nhưng nhờ sự bất cẩn đó mà Brenna đã thấy một thứ đáng lẽ cô không nên thấy. Một tập hồ sơ ở phía trong rơi ra, Brenna liếc nhanh qua tấm bìa và trên phần nhãn là dòng chữ: Brenna Harding. Cô trừng trừng nhìn hắn.

Cô cúi người xuống, cầm cuốn hồ sơ lên và lật giở những gì chứa bên trong. Có một bản sao giấy khai sinh của cô, hợp đồng, sổ bảo hiểm xã hội, hồ sơ cá nhân, và cả lý lịch nghề nghiệp của cô nữa, những điều cô đã trải qua, hình ảnh của cô trên phố, và có vài tấm ảnh thân thiết cùng Kai, cả Finn cũng có mặt trong đây, sổ tài khoản,... Tất cả mọi thứ. Cô bắt đầu lia mắt đọc lướt qua vài thứ.

"Đối tượng thường hay đi trên đường Santa Ana Fwy..." cô cười khẩy.

Đọc được dòng này cô đã hiểu vì sao lúc tối lại gặp hắn ta ở cửa hàng gia dụng. Đó không phải ngẫu nhiên. Cô mỉm cười mỉa mai.

Cô đưa mắt lên nhìn hắn trong khi hắn lại tránh ánh mắt cô, tỏ vẻ hối lỗi. Cô tức giận, không thốt nổi ra một lời. Cô hít lấy một hơi không khí thật to, rồi bặm chặt môi lại cố gắng bình tĩnh. Cô không muốn phải cãi nhau mãi với tên đầu đất này.

"Những tấm ảnh này, đây là lí do khi này anh câu gắt với tôi sao? Đó không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh không chỉ vô tình đi qua con đường đó đúng không?"

Người ngoài nhìn vào những bức ảnh này chắc chắn sẽ nghĩ ba người họ là một gia đình hạnh phúc, nếu người trong ảnh không phải là Brenna thì có lẽ cô cũng sẽ thực sự tin điều đó, do vậy cô không trách cứ sự hiểu lầm của hắn là mấy.

"Đứng" Giọng nói chắc nịch của hắn.

"Người của anh đã luôn quan sát em" Hắn nói thêm.

Cô đóng mạnh tập hồ sơ lại, lườm hắn.

"Người của anh?"

"Là người đã thu thập cái này à?" cô mỉm cười mỉa mai nói thêm.

Brenn tức giận gấp mạnh tập hồ sơ lại.

"Anh biết không, họ không tính thời gian tắm rửa và đi vệ sinh của tôi đấy."

Cô trừng mắt quở trách hắn.

"Anh thực sự cần lấy lại tiền của mình từ họ" Cô quăng tập hồ sơ lên ghế sofa.

"Nghe này, anh xin lỗi về thứ đó..."

Cô ngắt lời, cảm thấy lời xin lỗi không thành ý. Cô đưa tay vén tóc ra đằng sau tai.

"Ha! Được. Chúa ơi" cô nói nhỏ hai từ cuối.

Cô mở lớn miệng, muốn nói gì đấy nhưng lại chẳng biết nói gì, sự tức giận nổi lên nhưng cô nhanh chóng kìm hãm nó lại. Brenna bặm mạnh môi một cái lấy lại bình tĩnh.

“Anh điên thật đấy, anh biết chứ?”

“Anh không thấy thế. Những gì anh làm, anh phải cân trọng.”

“Nhưng đây là những thứ riêng tư.”

“Anh không lạm dụng thông tin. Để kiểm soát, anh cần những thông tin. Đó là cách anh luôn điều khiển được mọi chuyện.” Hấn dăm dăm nhìn cô, vẻ mặt thận trọng và khó dò.

“Anh đang lạm dụng thông tin đấy. Anh đã biết rất rõ mọi chuyện riêng tư của tôi rồi tìm đến tôi.”

Brenna ngồi xuống một cái ghế sofa dài giữa phòng, bắt chéo chân. Cô lấy một ngón tay trỏ gãi nhẹ lên mặt biểu hiện sự khó chịu mặc dù cô chẳng thấy ngứa chỗ nào cả.

"Bắt đầu từ khi nào?"

"Sau bữa tiệc..." Hấn ngập ngừng.

Sau khi gặp Brenna tại bữa tiệc. Hấn về nhà và ngay lập tức sai người của hắn đi thu thập tất cả mọi thông tin của Brenna. Từ việc cô làm thế nào để vào băng đảng của gã Paul, cho đến việc cô có hắn cả một đứa con sau khi ở đấy. Và thông tin vẫn chỉ là thông tin. Có những thứ không phải cứ điều tra là ra. Ví dụ như việc xét nghiệm ADN của nhóc Finn, bọn họ không thể tiếp cận để lấy được một chút mẫu vật nào của Finn để thực hiện chuyện đó. Do đó có những thông tin cá nhân như việc ai là bố đứa bé ấy thì hắn vẫn không biết. Nhưng do có những tấm ảnh thân mật giữa Brenna và Kai đã làm hắn tự suy luận rằng đứa nhóc ấy chắc chắn không phải con của của hắn. Và điều đó đã làm sôi sục lên ngọn lửa ghen tuông khó tả từ tận đáy lòng của tên Nathan. Vốn luôn điềm tĩnh, suy nghĩ thông suốt trong mọi trường hợp. Cho dù lúc đầu hắn cũng đã cố nhẫn nhịn lại cơn ghen nhưng nó lại bùng nổ rất nhanh sau đó. Những thói quen hằng ngày của cô, đám người theo dõi đều có ghi chú lại tất cả, thỉnh thoảng cô thường hay đi trên con đường đó để đi mua sắm. Dựa vào thông tin đó, cứ mỗi khi về nhà hắn thường bảo tài xế lái xe trên con đường mà cô thường đi chỉ để hi vọng gặp lại cô. Tất cả mọi chuyện hắn đều đã tính trước.

Hấn nhún vai tỏ vẻ biết lỗi.

“Em có thể giữ nó.” hắn nói khẽ.

“Ồ, được, cảm ơn.” Một lời cảm ơn lạnh nhạt và không mấy vui vẻ.

Brenna lắc đầu buồn cười và trước cả khi kịp nhận ra, cô đã trợn mắt lên với hắn.

"Có phải em vừa trợn mắt với anh không, Bren?" Hấn hỏi khẽ.

"Anh điên rồi Nathan." Cô tức giận đứng phắt dậy tiến ra phía cửa phòng định bỏ đi.

Hấn nhanh chóng chụp bàn tay cô lại mạnh dạn kéo cô trở vào lòng hắn. Brenna vùng vằng, chống cự cố gắng thoát khỏi vòng tay ấy nhưng bất lực. Cho dù vậy, cô vẫn liên tục cố gắng mặc dù việc ấy làm hao tổn sức lực của cô và cô biết chắc cô chẳng thể nào thoát được, nhưng cô mong mỏi có một tia hy vọng để cô thoát khỏi hắn.

"Anh đã rất cố gắng dịu dàng với em rồi, Brenna. Và em định chạy thoát khỏi anh. Anh sẽ phạt em, thật nặng." Hấn nhấn mạnh vào hai từ cuối trong khi vòng tay hắn vẫn đang siết chặt lấy cô và mặc kệ cô đang vẫn cố gắng chống cự.

Hấn nâng mép váy cô lên. Nhẹ nhàng, hắn vuốt ve mông cô, bàn tay ấm áp xoa lên cả hai mông và xuống cả phần trên đùi. Hấn tuột hai vai áo cô hờ hững, điên cuồng hôn vào cổ cô.

"Anh phạt em để em nhớ mà không chạy thoát khỏi anh bất lần nào nữa, và vẫn luôn luôn như vậy, anh không bao giờ muốn em chạy khỏi tay anh." Hấn thì thầm.

Brenna cảm thấy thật mỉa mai nhưng lại bất lực trong hoàn cảnh này.

"Và em còn trợn mắt nhìn anh nữa chứ. Em thừa biết anh sẽ cảm thấy thế nào khi em làm như vậy Bren."

Bất thành linh, tất cả bay biến hết trong giọng nói hắn, nỗi sợ hãi đã từng hiển hiện ấy. Con người thật của hắn đã trở lại dù hắn đã từng thế nào đi chăng nữa. Cô nghe được trong giọng điệu hắn, trong cái cách hắn chạm mấy ngón tay lên lưng cô, giữ người cô lại, và không khí trong căn phòng thay đổi.

Cô còn chưa kịp phản ứng, cổ cô bị một lực kéo mạnh và quăng về phía sau. Cả người Brenna bay đi, nằm sõng soài lên chiếc giường lớn. Vừa bị ném lên giường, Brenna cảm thấy đầu óc choáng váng. Cổ cô tuy mới chỉ bị siết chặt trong một vài giây nhưng đau tới tận xương tủy, hơi thở dường như bị chặn đứng. Khi cơ thể vừa chạm xuống giường, Brenna liền há miệng hít thở không khí trong lành.

Vẫn chưa kịp hít hơi thứ hai, một thân hình cao lớn đột ngột đè xuống người cô, khiến cô cảm thấy lồng ngực bị đè mạnh đến nỗi ép hết khí ra ngoài. Brenna cố định thần nhưng năm ngón tay cứng như sắt đã bóp chặt lấy cổ cô. Chân tay cô ra sức giãy giụa theo phản xạ. Dưới thân hình như núi Thái Sơn đó, Brenna vốn không thể nào chống cự.

Trong cơn giãy giụa, hai tay Brenna bị hấn nhét sau lưng cô. Hai chân cô bị một đùi của Nathan đè chặt. Một tay hấn giữ trán cô. Hấn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, bàn tay còn lại siết cổ cô dần dần tăng lực. Brenna đột nhiên cảm thấy không khí trong lồng ngực cô chỉ có ra không vào. Đối diện với đôi mắt lạnh lẽo dị thường ở phía trên. Brenna cố gắng dùng một chút hơi ép giọng nói của mình ra khỏi cổ họng.

"Tên khốn nhà anh!" Cô hét vào mặt hấn, nghe như một lời nguyền rủa.

Nathan lạnh lùng nhìn gương mặt đỏ như tôm luộc của cô, bàn tay đang bóp cổ cô càng siết mạnh hơn.

Brenna đột nhiên cảm thấy cổ họng đau như dao cắt, hơi thở tắc nghẽn, gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng bừng. Cô há to miệng nhưng không thể kêu lên một tiếng nào nữa. Không khí trong lồng ngực cô ngày càng cạn kiệt, ý thức ngày càng mơ hồ. Hấn thở gấp và khàn trong khi hơi thở cô gần như muốn tắt khi nỗ lực quờ quạng tìm kiếm chút sức mạnh nội lực còn sót lại trong cơ thể.

Nathan cúi nhìn gương mặt tím tái của người phụ nữ bên dưới. Hấn biết rõ mình dùng bao nhiêu sức lực, và hấn vốn chẳng có ý định giết chết người phụ nữ này. Tuy vậy, Brenna nghĩ rằng bản thân cô không còn cách ranh giới cái chết bao xa nhưng cô vẫn tròn mắt nhìn hấn, mà hấn lại ghét nhất ánh mắt đó của cô. Nghiến chặt răng, hấn từ từ buông lỏng bàn tay trên cổ cô.

Cổ họng đã thông nhưng Brenna không còn chút sức lực dưới thân hấn. Cô thở hổn hển một cách khó nhọc. Nhìn về mặt vô cảm của hấn, trong lòng cô biết rõ, cô vừa trở về từ cõi chết. Vừa rồi, cô đã thực sự tới gần ranh giới sống chết.

Brenna vẫn còn thở hổn hển, phát hiện cổ họng khàn đặc, không thể phát ra tiếng nói. Vừa rồi hành động của hấn đã khiến cổ họng cô bị tổn thương nặng nề.

Từ đáy mắt Nathan lóe lên một tia khác thường, hấn từ từ mở miệng.

"Bren, không phải em không biết điều này nhưng anh chưa bao giờ nương tay với phụ nữ cho dù người đó có là em." Giọng nói lạnh lùng của hấn xen lẫn sự bá đạo không thể xem nhẹ.

Nghe những lời nói ngông cuồng và ngạo mạn của Nathan, cô bắt giắc cau mày. Nhìn thấy vết bầm tím trên cổ cô, hấn liền đưa tay vuốt nhẹ trên vết thương. Cảm nhận được sự né tránh của cô, Hấn hơi nhíu mày, hấn giữ chặt gáy cô, không cho cô động đậy. Một bàn tay hấn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô.

Thấy Brenna chỉ mãi nhìn hấn không thốt nên lời, Nathan tiếp tục vuốt ve vết thương trên cổ cô. Một lần nữa, Brenna lại tròn mắt nhìn chăm chăm vào hấn, hấn liền chà mạnh vết thương của cô.

"Em lại cố tình tròn mắt với anh sao?"

Nathan liền kéo cô lại gần, cắn mạnh vào vết thương trên cổ cô. Hấn cắn đau đến mức cô hét lên, nhưng cô không thể chống cự nên đành để mặc hấn nghiền ngấu. Một lúc sau, hấn mới bỏ ra. Nhìn cổ cô rớm máu, hấn nói lạnh lùng.

"Em biết rõ xưa nay anh ghét những gì và mãi tới tận bây giờ những điều đó chưa từng thay đổi nên đừng cố gắng làm trái."

Vết thương đau đớn trên cổ nhắc nhở cô, người đàn ông trước mặt là dã thú. Đạo đức, lý lẽ, pháp luật không thể trói buộc hấn. Hấn có thể làm mọi việc hấn muốn. Nghĩ đến đây, Brenna cắn môi, không còn lí lẽ gì để nói với tên điên này nữa rồi. Hấn đưa tay lau vết máu do chính hấn tạo ra trên cổ cô.

Bây giờ cô phải chọn cách nín nhịn, dù gì cô cũng muốn thoát khỏi hấn càng sớm càng tốt. Hấn có vẻ đang mất đi lí trí, chọn cách trò chuyện với hấn không phải là một kế hoạch khôn ngoan để rời khỏi đây.

Hồi lâu cũng không thấy hấn lên tiếng. Hấn chăm chăm trườn lên người cô, trườn đến đâu hôn đến đấy. Nghe được hơi thở hổn hển xen lẫn xột xa của hấn nhưng cô không cần bất kỳ cái gì từ hấn nữa. Hấn lấy tay tuột hai vai áo cô xuống. Biết hấn sắp làm gì, cô bắt đầu khóc dữ dội hơn. Cô thà để hấn bóp chết còn hơn là để hấn làm những điều này với cô. Cô lại bắt đầu vùng vẫy.

"Dừng lại! Tôi không muốn!"

Nước mắt cô tuôn ra không mong đợi. Nước mắt đã chảy thành dòng trên mặt cô lúc này. Cô không hề muốn khóc. Chỉ vì quá giận dữ nên cô mới bật khóc. Tiếng nấc thổn thức bị chặn nghẹn lại ở cổ họng, và giây phút đó, cô thấy mình căm ghét hấn kinh khủng.

Cô dùng hết sức lực cố gắng thoát khỏi vòng tay hấn. Cô nhìn chăm chăm hấn bằng con mắt đỏ hoe, cay xé vì khóc cùng với sự tức giận.

"Dừng lại! Đừng có chạm vào tôi tên khốn!"

Hấn bỗng khựng lại. Một bầu không khí nặng nề bao trùm cả căn phòng. Yên tĩnh còn hơn cả yên tĩnh, có thể nghe được hơi thở của nhau, nhịp tim của nhau. Yên tĩnh đến mức đáng sợ. Khoảng một lúc lâu sau hấn chủ động phá vỡ sự yên tĩnh đó.

"Em đang mong người hiện giờ là Kai chứ không phải tôi?"

Cô tròn mắt nhìn hấn mặc dù đôi mắt cô đang khá mờ và cay.

"Không... Đừng áp đặt suy nghĩ của anh lên người tôi như vậy" Cô nức nở, ngập ngừng.

"Thế sao..." Hấn nói với giọng điệu ngờ vực, nghĩ rằng cô đang nói dối.

Chẳng trách được sự ngờ vực của hấn. Vũ nữ thoát y đồng nghĩa với việc làm đi, suy nghĩ này hoàn toàn sai và cực kỳ lạc hậu nhưng nó dường như đã ăn sâu vào tiềm thức của tất cả mọi người.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy hấn như thế này. Điên loạn, ích kỷ, thô bạo, đáng sợ... Điều đặc biệt nữa, miễn cưỡng nữ nhân vốn không phải là sở thích hay tính cách của hấn. Cô tự hỏi liệu trong suốt những năm tháng qua lí do gì khiến hấn trở nên thành như thế này.

Hấn vén mái tóc cô lên, và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang thất thần của cô. Hấn kéo cô ngồi dậy, ý định ôm cô vào lòng đã thất bại. Brenna vùng vẫy chống cự, thoát khỏi vòng tay hấn, đẩy hấn ra. Chống lại hấn.

"Tên khốn nhà anh đừng có chạm vào người tôi!" Cô rít lên, đôi mắt sưng đỏ đầy hận thù.

Cô đứng phắt dậy khỏi giường đăm đăm nhìn hấn, còn hấn nhìn cô như thể cô sắp lao đi, đôi mắt hấn mở to lúng túng. Cô lấy mu bàn tay gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại, nhìn hấn trừng trừng.

"Đây là điều anh thực sự muốn sao? Nhìn thấy tôi như thế này ư?"

Hấn nhìn cô đầy tội lỗi. Chỉ vì quá yêu, quá ham muốn mà hấn đã để sự ghen tuông vô cớ đó che mờ mắt hấn đi. Hấn không còn lí trí, trong đầu chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để giữ cô lại bên cạnh. Hấn cố gắng tiến đến gần cô, còn cô thì sợ hãi thụt lùi lại, cố gắng giữ khoảng cách với hấn.

"Đừng có lại gần tôi!"

Cô đã bị tổn thương cả thể xác lẫn tâm hồn. Cô chẳng muốn tha thứ cho hấn ta nữa.

"Bren..." Hấn kêu lên, có vẻ bị sốc.

"Tên chết tiệt! Đừng có gọi tôi thân mật như thế! Anh cần coi lại hành động giết rạch của mình đi, Nathan!"

Dứt lời, cô quay ngoắt, bước vào nhà vệ sinh, khép cửa lại sau lưng. Ánh mắt thất thần của hấn khi cô quay lưng đi. Cô bị sốc vì sự tàn bạo của hấn. Cô gài tay nắm cửa lại rồi đứng tựa vào cửa. Cô thực sự nổi giận, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài trên má, cô gạt đi quệt chúng đi. Cô chỉ muốn cuộn tròn người lại. Cuộn người và bình tĩnh lại bằng cách nào đó. Hấn gần lòng tin đã tan tành của mình. Cô ôm mặt nức nở khóc. Thật là một cú đánh thức tỉnh nhớ đời. Mà nói cho công bằng, hấn ta đã liên tục và liên tục cảnh cáo cô, hết lần này sang lần khác. Cô biết hấn ta sẽ luôn làm thật nếu không nghe lời đe dọa của hấn, giờ thì cô đã nhận ra. Cô lại khóc dữ hơn. Bất ngờ giọng nói của hấn cất lên từ phía bên kia cánh cửa.

"Bren... Anh thực sự xin lỗi, anh đã quá... khốn nạn đối với em." Hấn vừa cầu xin cô vừa liên tục vịn vịn tay cầm cửa.

Đây là con người khác của hấn sao? Những hành động lúc này và bây giờ thực sự không giống cùng một người. Cô không trả lời, tiến ra phía trước gương và ngắm nhìn cô gái ở trong đó. Khuôn mặt cô ảm đạm như say rượu, đôi mắt ướt đầm mờ mờ, cổ cô cũng lần đó dấu tay và vết cắn của hấn như vừa bị tra tấn, đúng thật là thế. Cô chỉnh chiếc đầm trên người ngay ngắn lại, chải nhẹ lại tóc bằng những ngón tay và lau mặt sạch sẽ lại bằng chiếc khăn mùi xoa được đặt trên bồn rửa tay trong phòng tắm. Bất ngờ cô nghe thấy tiếng mở cửa.

Hấn ta đã đến. Ngày xưa hấn chỉ là một tên tội phạm giết người cướp của, do đó việc phá khóa đối với hấn cứ như là một trò chơi giải đố đơn giản vậy, bởi vì hấn biết cô sẽ trốn chui trốn nhủi trong này mãi cho đến khi nào hấn rời đi mới thôi. Dĩ nhiên cho dù cô làm vậy thật, hấn cũng nhất định sẽ không rời khỏi, nhưng còn công việc, hấn cũng không thể bỏ dở nên đành ngậm ngùi cướp đi không gian riêng tư duy nhất của cô. Cô khum mặt xuống, để hai bên tóc rũ rượi che đi khuôn mặt sưng húp vì khóc, vì giận của cô. Cô không muốn để hấn nhìn thấy qua tấm gương trước mặt. Hấn tiến lại phía sau lưng cô, đặt hai tay lên vai cô. Hấn cảm nhận được khắp người cô đang run bần bật, nhưng không phải vì sợ hãi, mà là vì tức giận.

"Bren, xin em đừng khóc." hấn nói nhỏ.

Cô chỉ muốn nhào người ra xa khỏi hấn, nhưng cô như bị bắt động. Cô không nhắc người được, chẳng thềm tuân phục.

"Đừng chống cự lại anh, Bren, xin em." hấn thăm thẳm.

Nhẹ nhàng, hấn xoay người và kéo cô vào lòng, vùi mặt vào mái tóc cô, hôn lên cổ cô.

"Xin em, đừng căm ghét anh." hấn nói dịu dàng qua làn da cô, giọng buồn đến nhói lòng.

Tim cô lại thất lại rồi buông ra một dòng nước mắt lạnh thính. Hấn tiếp tục hôn cô, nụ hôn dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng cô vẫn giữ về xa cách và thận trọng. Bọn họ cứ đứng ở đấy, trong tư thế như vậy rất lâu, không ai nói một lời nào. Hấn chỉ ôm cô, và dần dần, cô thấy thư thái hơn rồi ngừng khóc. Cô nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

"Anh xin lỗi đã làm đau em." Hấn ngập ngừng hỏi lỗi.

Cô nhún vai.

"Tôi không nghĩ tôi và anh không còn có thể quay trở lại." Cô thì thào.

Hắn tròn mắt, rồi chớp mắt, nét sợ hãi trên gương mặt hắn đã quay trở lại.

"Anh có thể sửa chữa lỗi lầm Bren..."

"Không Nathan, anh không thể."

Hắn mở to mắt, hốt hoảng nhìn cô.

"Tôi không biết từ lúc nào nhưng... Anh thật sự... thật sự... rất đáng sợ Nathan." Cô đưa hai tay lên ôm vai.

Hành động và lời nói khiếp sợ của cô như đâm vào tim hắn bằng một nhát dao, rất sâu và mạnh. Như thể hắn là một kẻ bạo dâm nhưng không phải vậy, hắn chưa bao giờ làm những điều như thế, nhưng nay hắn lại mềm làm điều đó với cô. Hắn phát điên vì yêu, vì ghen tuông, vì ham muốn. Lời nói cay đắng của cô buồn nhưng thật. Cô tự hỏi liệu đây là tình yêu hay là sở hữu. Hắn có lẽ muốn cả hai, nhưng cô thì chỉ đáp ứng được có một.

Hắn lại nhắm mắt, cô như thấy vô số trạng thái cảm xúc lần lượt diễn qua trên mặt hắn. Khi hắn mở mắt ra, nét mặt hắn bỗng trở thành lạnh lẽo. Da đầu hắn nổi gai lên tựa như từng nang lông trên cơ thể dựng lên hết để tập trung, và cả thế giới như rơi xuống, bỏ lại một vực thẳm rộng toang hoác để hắn rơi tòm vào.

"Em nói đúng. Anh nên để em ra đi. Anh không tốt cho em."

Nước mắt cô lại tuôn xuống.

"Dù vậy, anh vẫn không muốn em đi Bren." hắn nói khẽ, giọng buồn bã. Hắn đưa tay vuốt má cô và quệt đi những giọt nước mắt đang rơi.

"Anh như sống lại từng ngày kể từ khi gặp lại em" hắn di ngón cái quanh viền môi dưới của cô.

Hắn lắc đầu lạnh nhạt. Cô nhắm mắt lại. cô không thể chịu đựng thêm khi nhìn hắn. Cô thụt lùi người lại khỏi vòng tay hắn.

"Đừng, đừng đi..." Giọng hắn hoảng hốt.

"Không còn lý do nào để tôi ở lại."

Cô nhìn lại mình trong gương. Một cô gái xanh xao ám ảnh. Cô cột tóc đuôi ngựa, mặc kệ đôi mắt đã sưng húp vì khóc.

Thoạt nhiên, cô thấy mệt mỏi, thật sự vô cùng mệt mỏi, và cô muốn đi ngay bây giờ. Cô trở ra ngoài phòng và Nathan theo sau. Nỗi đau quá lớn đến độ cô không muốn biết đến nó nữa. Cô thấy tê dại. Cô như đã thoát khỏi xác thân mình và giờ đang là kẻ qua đường đứng quan sát tấn bi kịch đang trải ra trước mắt. Không thể nào tin được thế giới của cô đã vỡ vụn thành một đồng tro tàn tro trọi, tất cả những niềm hy vọng và những giấc mơ tiêu tan hết.

Hít một hơi thật sâu, cô cúi xuống để nhặt cái túi xách của mình, nước mắt lại dâng lên, cô vội vã kim nén lại và lau đi nó.

Khi quay lưng lại định tiến ra cửa phòng. Cô bất ngờ khi hắn vẫn đứng sững ra đó, không rời ánh mắt tối sầm của mình khỏi cô.

Cô bước đi, cố hết sức tăng tốc rời hắn. Hắn vẫn đang nhìn cô chăm chăm, sững sờ vì hoảng sợ.

Hắn lại một lần nữa chắn người trước mặt cô trong khi chiếc áo sơ mi trên người hắn hờ hững hết mấy cái cúc áo, hắn lấy hơi.

"Em đang cố làm tổn thương anh sao?"

"Không, tôi chỉ đang cố bảo vệ mình thôi." Cô nhú mồm dăm dăm nhìn hắn.

"Bren..."

Cô ngắt lời hắn.

"Nathan, tôi không muốn tranh cãi."

Hắn nheo mắt, còn cô điềm tĩnh nhìn lại hắn, không chớp mắt mà cũng chẳng rụt rè. Hắn tiến lên phía trước, bắt gặp cô sợ hãi lùi lại như đề phòng. Thấy vậy, hắn đứng im lại, vẻ mặt khô sớ, đôi mắt như có lửa.

"Anh không muốn em ra đi." hắn thì thầm, giọng thiết tha.

"Tôi không thể ở lại."

Hắn lại tiến lên một bước, cô vội đưa hai tay lên chặn lại.

"Không!" Cô e sợ lùi lại, hành động này lại như giết chết hắn ngay lập tức.

Hắn thực sự đã làm tổn thương cô nặng nề hơn bao giờ hết.

Cô nắm chặt cái dây túi xách trên vai tiến ra phía cửa phòng. Hắn theo sau, thận trọng giữ khoảng cách. Khi thấy cô mở hé được cánh cửa phòng chuẩn bị bỏ đi, hắn hoảng sợ muốn giữ cô lại nhưng cô nhanh chóng quay mặt lại và ngăn cản hắn, từ chối, cự tuyệt hắn kịch liệt.

Hắn vẫn theo sau cô ra tới cửa thang máy. Khi thang máy mở cửa, cô bước vào trong, xoay mặt đối diện với hắn. Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cô cho tới lúc cửa thang máy đóng lại đưa cô xuống tận sâu dưới tầng trệt và xuống cả địa ngục của lòng mình.

Cô trở ra khỏi khách sạn và bắt một chiếc taxi. Người tài xế nhanh nhẩu mở cửa xe cho cô. Cô chui vào xe, cố gắng tránh nhìn vào mắt anh ta bởi cô không muốn bị nhìn thấy gương mặt sưng húp vì khóc này.

Chiếc xe cứ di chuyển, còn cô thì lơ đãng nhìn qua cửa sổ. Người đàn ông duy nhất cô từng yêu. Người đàn ông duy nhất từng ngủ với cô. Cô thấy nghẹn, nỗi đau tê dại châm vào cô đau nhói, rồi vỡ òa.

Nước mắt tuôn lũ chã trên má, cô vội lấy tay quệt đi, cố lục lọi tìm trong túi cặp kính mát. Khi xe dừng ở một ngã tư, tên tài xế tốt bụng bỗng đưa cô một chiếc khăn tay vải lạnh. Anh ta chẳng nói gì mà cũng không nhìn cô, cô đón lấy, lòng thầm cảm ơn anh ta thật nhiều.

"Cảm ơn anh." Cô nói nhỏ.

Cái cừ chỉ nhỏ ân cần ấy giúp cô còi lòng ra. Cô ngồi tựa trên chiếc ghế và khóc nức nở.

Khi vừa về đến nhà, Brenna cố gắng chạy lên phòng thật nhanh để không ai phải nhìn thấy nhưng lại không được. Đang len lén mở cửa phòng thì bỗng nhiên giọng của Kai vọng lên.

"Brenna?"

Cô quay người lại, lấy tay phủi tóc che mặt, cố gắng bình thần hết mức có thể. Kai tiến lại gần cô với vẻ mặt lo lắng.

"Tại sao giờ này em mới về? Trời gần sáng rồi đây em có biết không? Finn và anh đã rất lo lắng, anh cũng đã cố gọi vào điện thoại em nhưng em không bắt máy."

"Em xin lỗi, em để điện thoại trong ví và không cảm nhận được nó rung. Finn ngủ rồi hả anh?"

"Ừ, anh đã dỗ nó ngủ, nó cứ đòi thức chờ em đây."

"Thật may mà có anh, cảm ơn anh. Thôi em mệt rồi, em trở vào phòng đây." Tránh cuộc trò chuyện. Brenna quay mặt đi, đưa tay lên mở tay cầm cửa. Bất ngờ Kai nhìn thấy dấu tay đỏ ửng trên cổ cô, anh hốt hoảng giữ tay cô lại.

"Em sao vậy?"

Brenna ngẩng đầu nhìn Kai. Cô lấy tay che cổ.

Kai đã sớm phát hiện ra vết bầm tím và vết răng trên cổ cô, anh ta ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt bình thần của cô. Ánh mắt cô bình thần đến mức kỳ lạ, khiến người khác không thể đoán ra suy nghĩ chân thực của cô, đây là một biểu hiện chứng tỏ mọi chuyện vừa xảy ra với cô rất đáng sợ.

"Không có gì đâu, em lỡ làm đấy."

Cô cúi gầm mặt, mím chặt môi, cố gắng tìm một lời giải thích phù hợp nhưng không có. Hắn lấy tay vịn đầu cô lại cố gắng nhìn mặt cô. Khuôn mặt đỏ ửng, mắt sưng húp, hắn đoán biểu hiện này không phải vì say mà ra.

"Em đã khóc sao?"

Cô hất tay hắn ra rồi quay mặt đi.

"Em không có, em đã uống hơi nhiều thôi."

"Đừng nói dối anh nữa Brenna, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Xin anh, đừng hỏi nữa. Em muốn được yên tĩnh."

Hắn nhún mặt lo lắng, nhưng với tâm trạng hiện giờ của cô, hắn không thể nào tiếp tục làm khó cô được. Hắn buông lỏng hai tay, im lặng đứng đó nhìn cô.

"Em phải nghỉ ngơi đây, cảm ơn anh đã chăm sóc Finn."

Nói rồi cô đóng nhẹ cửa phòng lại.

Căn phòng của cô nhìn trống vắng và xa lạ đến xé lòng. Cô đổ sập xuống giường, trên người còn cả quần áo và cả giày, cô ôm chặt cái gối vào lòng, vùi

mặt vào đáy rồi khóc gào lên. Nỗi đau không cách nào diễn tả. Cả thể xác, tinh thần, linh hồn... nó ở khắp mọi nơi, thấm vào tận xương tủy cô. Tận trong sâu thẳm, nỗi đau thể xác từ cái bóp cổ của hán không là gì cả so với cảm giác tan hoang này. Cô nắm chặt chiếc khăn tay của gã tài xế lúc này, cuộn người lại, tuyệt vọng đón nhận nỗi đau thương.

***

Sau khi Brenna bỏ đi, Nathan thần thờ trở về lại phòng, hán nằm phịch xuống giường dùng một tay che mắt. Ngẫm nghĩ về những hành động tội lỗi của bản thân.

Chán quá, hán lồm cồm bò dậy, một mình trong căn phòng khách sạn đêm dứa ở Los Angeles, hán mượn rượu giải sầu như bất cứ thằng đàn ông nào bị vạ bỏ trên cõi đời này.

Lại nằm bật ngửa trên tấm nệm đó, hán đưa chai whisky lên uống ừng ực, rồi vớ xô nước đá lạnh tợp vài ngụm đưa cay. Bốn giờ sáng rồi men rượu bốc lên, đầu óc hán chỉ lờ mờ ý định làm mấy liều thuốc. Giận quá, hán gạt tung cái bàn. Hán lấy gói thuốc còn đầy trong túi quần ra, hút hết điếu này đến điếu khác, hán cứ ngồi im trong phòng hút đến tận sáng.

Hán đau khổ đến muốn chết đi sống lại. Hán chưa bao giờ mất bình tĩnh đến như vậy, cũng chưa bao giờ đối xử với ai đó tệ bạc như thế, đặc biệt là cô. Chẳng lẽ người ta chỉ đối xử tồi tệ với những người mình yêu? Hán cũng chẳng biết nữa, nhưng có lẽ là thế.

Trời tờ mờ sáng. Tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên. Hán cầm lên nhìn vào màn hình, là Alex.

"Ngài Redmond, chuyện ngày hôm qua đã điều tra rõ rồi. Ngài lúc nào xem xét ạ?" Giọng nói của Alex từ đầu dây bên kia.

"Cậu được toàn quyền xử lý." Nathan nhúm mày.

"Vâng, thưa ngài."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kẻ đột nhập

Ngày hôm sau, Brenna cùng ông bác đó đi với căn chung cư. Chung cư này nằm trong một con hẻm yên ắng, nhưng con hẻm này cũng không quá nhỏ để có thể gặp lũ trộm cướp hút chích. Nói chính xác hơn thì đây là một con đường hơi nhỏ. Dù sao thì ở đây cũng có hai làn đường cho xe hơi. Xung quanh khu này đều là chung cư cả.

Ông bác chỉ tay về hướng một tòa nhà cao giọng nói.

"Kia rồi, tòa nhà gạch cũ đó"

Brenna trở mắt ra nhìn, đôi mắt cô long lanh như thể vật giên kim cương.

Đứng ở góc của đường W 1st và đường N Berendo, căn chung cư Seven Lions duyên dáng khảo sát khu phố xung quanh. Căn chung cư nằm ở biên giới của Koreatown (Vùng lân cận ở Los Angeles) và Hollywood, tòa nhà cổ điển thanh lịch, cao cấp này là tòa nhà cao nhất trong khu vực ở đây. Tòa nhà này được xây dựng từ trước khi Brenna ra đời.

Tường gạch đỏ, những cầu thang sắt đen xoắn ốc bám sát vào bức tường của tòa chung cư. Đây là một kiểu hình của chung cư mà ta thường thấy.

Hầu hết mọi đơn vị đều mang đến tầm nhìn tuyệt vời về những con đường đầy nắng và những khung cảnh rộng lớn, vô tận của Los Angeles. Chung cư Seven Lions có tất cả sự duyên dáng và lãng mạn mà Brenna mong đợi ở một tòa nhà đầu năm hai mươi, nhưng chung cư này cũng có một bí mật.

Có tin đồn rằng vào đầu năm ba mươi, một con sư tử thực sự đã được giữ dưới tầng hầm. Những cái tạo gần đây về mặt bằng, nội thất và các đơn vị riêng lẻ làm cho tòa nhà cổ điển này cảm thấy dễ chịu hơn trong thế kỷ 21.

Gần với Tuyến đường sắt đỏ, căn chung cư có vị trí thuận tiện cho sinh viên và cả người đi làm. Gần với tất cả các loại trường từ đại học, cao đẳng đến tiểu học, rất tiện lợi với Finn. Cửa hàng tạp phẩm, siêu thị hải sản, nhà hàng thức ăn nhanh và Starbucks, bao gồm các cửa hàng California Donut nổi tiếng... tất cả khoảng cách rất gần để đi bộ.

Brenna theo sau ông bác bước vào. Không hiểu sao cô cảm thấy như đang bước vào một nơi thật sang trọng.

Lối kiến trúc chuẩn kiểu phương Tây thanh lịch. Cầu thang, cửa sổ và cửa ra vào đều làm bằng gỗ bóng, màu xuđạo của những dãy hành lang là màu trắng xanh lá nhạt. Những thứ này đã khiến Brenna phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Brenna cùng ông bác lên lầu. Vấn đề ở đây là phòng của cô ở tận trên lầu bảy. Nếu là ngày xưa thì chung cư này không hề có thang máy. Nhưng thời gian trôi dần và người chủ cũng đã tu sửa một chút lại căn chung cư. Brenna cảm thấy có một chút may mắn. Nhưng cho dù không có thang máy thì Brenna cũng chẳng ngại việc leo thang vì giá ở đây khá hợp với túi tiền của cô, xung quanh lại có đủ siêu thị, trường học rất tuyệt.

Cô cùng ông bác tiến tới phòng của mình. Nhảy thật là cửa phòng đó không đóng như những cửa phòng khác. Nó mở toang ra.

Cô và ông bác tiến lại gần hơn nữa, họ nhìn vào trong thì thấy bóng dáng của một cô gái đang đứng dựa tường hút thuốc lá và một người đàn ông mặc vest chỉnh tề.

Ông bác cũng lấy làm ngạc nhiên, nhưng ông ta vẫn tiến gần bên trong phòng, đưa một tay lên xoa cái đầu hói của ông.

"Tê thật, có lẽ như chúng ta chạm chân rồi." giọng ông bác ừ ừ.

Brenna cũng đi theo vào sau ông bác ấy.

"Tôi dẫn cô gái này tham quan phòng một chút được không?" Ông bác tiến lại gần phía cậu mặc vest hỏi.

"Xin lỗi, chắc là không được rồi, vị khách của tôi đây cũng đang tính thuê căn này" Người đàn ông mặc vest bối rối từ chối.

Cùng lúc đó cô gái đang hút thuốc cũng quay mặt lại nhìn về phía Brenna. Brenna vẫn đang tiến lại gần chỗ bọn họ hơn nữa.

Cô ấy có một mái tóc tomboy màu đen, phong cách punk rock, trang điểm đậm,...

"José?! Là cậu đúng không?! Không thể tin được!" Brenna phát ra một âm thanh kinh ngạc. Đồng thời Brenna cũng tiến lại gần phía cô ấy.

Cô gái quay hẳn cả người qua nhìn Brenna bằng một ánh mắt lạnh lùng.

"Cậu là ai?"

"Vãi l*o" Brenna khựng người lại, mặt cô dần chuyển thành màu đỏ như quả cà chua chín. Brenna không khỏi lẩm bẫm ý nghĩ trong đầu, nhưng nó nhỏ đến mức khó ai mà nghe được.

Đang không biết xử lý thế nào giữa cái tình huống siêu xấu hổ này thì cô ta bật ra một tiếng cười hả hê. Âm thanh này tác động mạnh vào tinh thần của Brenna, nhưng tâm trí của cô lập tức ổn định lại.

"Haha! Xin lỗi, xin lỗi nha Brenna" Cô tiến gần lại phía Brenna, nở một nụ cười dịu dàng. Vẫn là nụ cười xinh đẹp đó nhưng sao Brenna chẳng thấy nó hợp với phong cách cool ngầu của cô ấy chút nào.

"Ra là... cậu vẫn còn nhớ" Brenna hơi hờn dỗi, giọng nói cũng trở nên không liền mạch. Lúc này Brenna mới nhận ra là khoảng cách của hai người đã gần đến mức, nếu là một cặp tình nhân thì khoảng cách đã đủ cho một nụ hôn môi rồi. Brenna quay mặt đi.

"Hai cô là bạn sao?"

Âm thanh truyền đến từ sau lưng, Brenna ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Là giọng của gã đàn ông mặc vest.

"Cũng không hẳn" Brenna hơi nhỏ giọng, đưa ngón trỏ lên gãi nhẹ má cho dù cô không thấy ngứa.

Gã đàn ông mặc vest gượng gạo cười đối chủ đề.

"Thế cô José, cô cảm thấy thế nào? Căn nhà này được chứ?"

José đưa tay lên lấy thuốc ra khỏi miệng, cô phả một làn khói, mắt cũng tận ba giây cô mới trả lời lại.

"Tôi vẫn đang cân nhắc" José nói với giọng chán nản.

"Nếu cô chưa quyết định thì để cô gái này tham quan chút nhé?" Ông bác lên tiếng.

"Tôi không phiền đâu" José vẫn kéo thuốc trên tay.

Brenna mỉm cười đáp trả rồi cô tự mình dạo một vòng quanh căn nhà.

Cả nội và ngoại thất đều được thiết kế với phong cách tân cổ điển, căn hộ này tạo ấn tượng mạnh bằng tổng thể hài hòa và khác biệt. Nội thất được thiết kế với gam màu trầm và kiểu dáng nhất quán. Tuy mang xu hướng cổ điển, căn hộ không hề mang nét nặng nề mà rất khoa học và hợp lý với cách bố trí nội thất tối ưu.

Ngoài ra nội thất thông minh như tủ kệ thiết kế riêng cho căn hộ hay giường ngủ thông minh cũng là nét đặc biệt của căn hộ.

Với thiết kế nội thất phòng khách tân cổ điển – phong cách kế thừa từ phong cách cổ điển và lược bớt những hoa văn, họa tiết trang trí cầu kỳ, rườm rà

và sử dụng hoa văn đơn giản hơn để phù hợp với không gian sống hiện đại.

Ở phòng khách và nhà bếp. Màu gỗ được sử dụng chủ đạo cùng với màu vàng làm điểm nhấn. Hoa tiết hoa lá được sử dụng phổ biến từ sàn đến trần nhà mang cách nhìn sang trọng, thanh lịch.

Ở đây có ba phòng ngủ. Tất cả ba phòng đều được thiết kế giống nhau, sử dụng màu xanh dương nhạt làm điểm nhấn với đồ nội thất tân cổ điển tone sáng đơn giản. Phòng ngủ nhỏ với giường thông minh. Giường gấp thông minh được tích hợp rất nhiều tính năng như kết hợp với tủ sách, tủ trang trí,.. luôn tạo ra những cảm giác mới lạ, độc đáo cho căn nhà.

Phòng tắm không quá nhỏ nhưng cũng không quá to. Thiết kế đơn giản, không sử dụng bồn tắm mà sử dụng vòi hoa sen, vách tắm kính cường lực dán decan mờ. Bồn cầu sứ trắng. Không gian nội thất căn phòng với thiết kế trải dài mang tới trải nghiệm vô cùng thú vị, tương tự như việc lạc vào thế giới thư giãn khác nhau của ngôi nhà. Sàn nhà vệ sinh được lát bằng chất liệu gạch men cao cấp, tường phòng toilet thì được lát bằng gạch men giả đá tạo nên không gian rộng hơn và sáng hơn.

Giá tiền hợp lý, nơi ở tuyệt vời, đầy đủ tiện nghi, vị trí căn nhà cũng hợp lý,... Không còn gì bàn cãi Brenna muốn thuê căn này.

Brenna vui vẻ trở lại chỗ của ba người kia. Cô nhỏ nhẹ nói với ông bác môi giới của cửa.

"Cháu muốn thuê" Khuôn mặt Brenna tươi rói như hoa nở mùa xuân.

"Đợi chút!" Gã đàn ông mặc vest và José đồng thanh lớn tiếng.

Brenna nhìn hai người họ đầy khó hiểu.

"Tớ đến trước mà! Cậu không thể quyết định như vậy được!" José tức tối, dùng ngón tay trỏ tự chỉ vào bản thân mình.

"Phải rồi, tớ xin lỗi" Brenna hơi ngượng ngùng.

"Đúng đó, cô nghĩ gì vậy chứ?!" gã đàn ông mặc vest cũng thêm mắm thêm muối.

"Tại có vẻ cô vẫn chưa quyết định nên..." Ông bác tươi cười nói đỡ giùm cho Brenna.

José lập tức cắt ngang lời ông bác.

"Không. Tôi quyết định rồi. Tôi thuê căn này. Adam?"

Nhanh thật nhanh, gã đàn ông mặc vest - Amdam lấy ra một bản hợp đồng từ đâu không rõ và đưa nó cho José.

José đi đến một chiếc bàn trong phòng khách, cô ngồi xuống bộ sofa màu kem. Âm thanh kéo kẹt của chiếc ghế vang lên khắp căn phòng. José đặt tờ hợp đồng lên bàn. Cô cầm lấy cây viết bi mà lúc này Adam đã đưa cùng lúc với tờ hợp đồng. José chuẩn bị đặt bút xuống ký thì bỗng có một bàn tay mềm như lụa ngăn cô lại, không ai khác bàn tay này là của Brenna. Brenna đã chạy lại chỗ José từ lúc nào không hay.

"Chờ chút đã!" Brenna hơi méo mào.

"Chờ đợi gì nữa?! Tớ chán ngấy mấy cái khách sạn chật chội khó chịu lắm rồi! Chỉ muốn chuyển vào chỗ nào ở ngay lập tức thôi." Giương mặt José méo đi, cô găm gờ trong khi tay José thì cố đặt bút xuống còn tay Brenna vẫn ra sức giữ bàn tay phải José lại.

"Nếu chỗ nào cũng được vậy còn nhiều chỗ khác nữa mà tớ cũng muốn ở đây" Brenna nhìn chăm chú vào José với ánh mắt hình viên đạn. José chỉ đơn giản cười và nhìn lại cô.

Căn nhà này đạt đầy đủ tiêu chuẩn của Brenna, khó khăn lắm mới kiếm được một căn như thế này. Vì vậy, liềm sĩ gì tầm này nữa. Brenna vẫn ra sức tranh giành căn nhà này với José mặc cho José vẫn đang hăm hực nhìn cô.

Nghe thấy câu nói tràn ngập sự thù địch, José ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười.

"Gi?!" Thế sao cô không đi kiếm nơi khác đi? Dù sao tôi cũng là người đến trước! Cô đừng có ngang như cua thế!"

Hai người trừng mắt nhìn nhau. Hai người đàn ông môi giới ở bên cạnh, mặc dù biết là họ sẽ không đánh nhau nhưng ánh mắt vẫn vô cùng lo lắng.

"Cậu đừng tưởng cậu đến trước thì có quyền nhé! Thực ra cậu đã hứa hẹn gì với căn này đâu, cũng đã đặt cọc đâu." mặc dù tự biết bản thân mình ngang ngược nhưng Brenna vẫn nở một nụ cười khiêu khích.

"Thế bà mẹ này muốn đổi đầu với tôi sao?" José cũng không chịu thua. Nhếch miệng cười đáp trả.

Tuy rằng ngôn từ sắc mùi súng đạn nhưng ánh mắt hai người từ đầu đến cuối không có dời đi chỗ khác. Chính là mắt đối mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Brenna vẫn dùng đôi mắt sắc bén đe dọa, José cũng không kém cạnh.

"Nào nào, bình tĩnh nào các cô gái"

Một âm thanh ầm áp êm tai vang lên làm xoa dịu cả bầu không khí sôi như lửa. Đó chính là ông bác Abraham, người đã hắt xô nước lạnh vào cả hai. Brenna và José cùng nhau ngước mặt nhìn lên, biểu hiện trên khuôn mặt họ thay đổi. Bọn họ thực sự đã bình tĩnh trở lại.

Cả hai người cùng nhìn ông bác đó nói.

"Tôi có một đề nghị thế này"

"Ông bác phúc hậu nào đây?" José nhìn Brenna, đưa một ngón tay chỉ vào phía ông bác. Đôi mắt cô lạnh lùng, hành động vô cùng khiêm nhã. Nhưng chẳng ai lấy làm lạ khi hành động đó khá hợp với phong cách thời trang đen tối của cô. Hơn nữa lời nói này và hành động của José hoàn toàn trái ngược nhau. Ông bác không quan tâm vẫn mỉm cười dịu dàng.

"Đây là bác Abraham đến từ phòng môi giới bất động sản. Bác ấy có năm mươi hai năm trong nghề rồi đó." Brenna vẫn cười tươi như không có chuyện gì xảy ra.

Quả thực vụ cãi và lúc này chả là gì to lớn để cho hai cô gái lớn tuổi này để bụng cả.

"Quan hệ của hai người có vẻ khá đặc biệt. Sao không cùng nhau thuê căn hộ này?"

Brenna và José đồng loạt nhìn ông bác.

Bếp và phòng khách được đặt ở giữa, ba phòng ngủ tách riêng biệt nên vẫn đảm bảo sự riêng tư cho mỗi người. Lại có thể giúp đỡ nhau khi cần. Thêm nữa, tiền thuê nhà cũng như phí sinh hoạt lại được chia đôi... Rất nhiều lợi ích đến từ việc này, nhất là vụ giá cả.

"...Ở chung cũng thú vị lắm đó" Ông bác hiền hậu nói.

Mắt Brenna và José đồng loạt mở to và sáng long lanh như sao trên trời. Bọn họ quay mặt đôi mắt.

"Bốn ngàn rưỡi đô la chia hai là hai ngàn hai năm mươi đô la một tháng! Rất hợp lý! Hahaha!" Một nụ cười của José vang vọng khắp căn phòng. Một nụ cười rất hạnh phúc và thỏa mãn.

Brenna cũng cười tươi gật đầu lia lịa tán thành.

"Quyết định vậy nhé José! Cứ như là mơ vậy. chỗ này vừa đẹp vừa rẻ!" Brenna mặt tươi tắn như ánh sáng mặt trời.

"Vậy là... Chúng ta phải chia đôi hoa hồng nhỉ?" Adame tiến lại phía ông bác và nói nhỏ.

Ông bác cười âu yếm đáp trả rồi quay sang phía hai cô gái đang vui vẻ như trả lời nói thêm.

"Nếu cần riêng tư thì có thể lắp ổ khóa riêng cho mỗi phòng. Tôi sẽ thu xếp ngay."

"Cảm ơn bác Abraham. Bác tốt thật đấy" Brenna vẫn giữ trên môi nụ cười hướng mắt về phía ông bác. Ông bác cũng ngại ngùng vui vẻ đưa tay xoa xoa cái đầu hói của ông ta.

Adame tiến gần lại José, anh ta đang thì thầm điều gì đó không rõ mà chỉ có thể hắt và José nghe thấy.

"Cô José này, rẻ thì đúng là rẻ thật nhưng cô cũng nên cân nhắc kỹ. Ở chung với người lạ sẽ phiền phức lắm đấy,"

José không biết anh ta thực sự lo cho việc của cô hay chỉ không muốn chia đôi tiền hoa hồng. Nhưng José mặc kệ anh ta. Cô đi chuyển tầm nhìn của mình về Brenna mỉm cười.

"Tôi lại không nghĩ vậy. Anh đúng là một gã cô đơn đó Adam" José quay trở lại trạng thái điềm tĩnh như thể một con rối bị cắt hết dây. Vốn dĩ bình thường giọng của José đã trầm rồi, nhưng ngay lúc này nó lại trầm hơn nữa khiến gã Adam á khẩu sợ hãi.

José có thể nghe thấy Adam đang nuốt nước bọt bên cạnh mình và cô cũng có thể thấy đôi mắt của Adam đang đảo quanh. Thái độ của Adam đã nói lên tất cả. Nhưng José vẫn mặc kệ Adam đang đứng xanh mặt ở đó, tiến lại phía Brenna và ông bác.

"Nè ông bác, nếu lắp khóa thì mất bao lâu vậy?"

"Nếu bây giờ mà làm luôn thì tầm sáng mai là xong"

"Vậy thì nhờ ông bác. Nếu xong thì chiều mai tôi sẽ chuyển vào luôn"

José quay mặt và phía Brenna đang đứng nhìn cô.

"Cậu thì sao, Brenna?"

Brenna đưa bàn tay đang rảnh rỗi của mình lên xoa cằm. Quả thực cô rất muốn chuyển đến đây ngay lập tức. Nhưng vẫn cần phải đóng gói đồ đạc của cô và cả Finn, rồi còn phải nói rõ chuyện này với thằng bè. Hơn nữa Kai cũng chưa biết chuyện, cô không đảm bảo anh ta sẽ ngay lập tức đồng ý cho cô rời đi,... Còn rất nhiều chuyện phức tạp cho nên nếu chuyển vào ngày mai thực sự quá gấp gáp.

"Có lẽ là tuần sau" Brenna chỉ nói tới đây, vì những lí do của cô không cần thiết phải nói cho họ nghe. Cô hơi nhỏ giọng như đủ để cho mọi người trong phòng nghe thấy.

Jóse đưa tay ra phía trước, mỉm cười.

"Vậy bắt đầu từ tuần sau, chúng ta là bạn cùng phòng rồi"

Brenna cũng đưa tay ra phía trước bắt lấy bàn tay xinh đẹp của Jóse. Brenna mỉm cười nhẹ nhàng.

"Nhờ cậu giúp đỡ nhé"

Giây phút ấy, Brenna không hiểu vì lí do gì mà cô lại muốn khóc. Đúng là không thể lý giải được, nhưng khi bắt tay Jóse, hơi ấm từ bàn tay Jóse như thể truyền thẳng đến tận trái tim Brenna vậy.

***

Nathan ngồi trên chiếc Roll Royce của hắn đi đến địa điểm của mình, một căn nhà khác của hắn ở cùng ngoại ô. Khalid, Leo, và Thomas (một thành viên khác) tất cả đã đứng sẵn ở đây, mặc dù hắn không biết họ đã chờ bao lâu rồi.

Khalid và Leo đã được triệu tập bởi Nathan, trong khi đó Thomas là người đang trực ở đây. Vì Thomas đang phụ trách tất cả các vấn đề liên quan đến mạng lưới thông tin, anh ấy hẳn đã được miễn khỏi phải nhiệm vụ trực ở căn nhà này, nhưng điều đó không nhất thiết.

Có lẽ một người nào khác đang chịu trách nhiệm ở đây, nhưng họ không thể làm được vậy cho nên Thomas đã vội vã đến đây thay thế. Sẽ thật tuyệt vời nếu như vậy. Sau cùng thì, nó thể hiện rằng cho dù bị thiếu hụt nhân lực trong một ca sau khi hoàn thành nhiệm vụ có một hệ thống sẽ ngay lập tức thay thế người khác lấp vào chỗ trống.

Với giọng điệu uy nghiêm, Nathan bảo cả ba người đang cúi đầu trước hắn ngẩng mặt lên.

“Vâng”

Thật sự thì Nathan đang đau đầu với những công việc mỗi ngày. Nathan là người đầu tiên tiến vào căn nhà. Ngồi và vị trí trang trọng quen thuộc không hề lưỡng lự. Nathan đã có nhiều trải nghiệm về những vấn đề từ việc không làm vậy nhiều lần trước đây. Hắn đã từng cần phải đắn đo cái nào là ghế hàng đầu trước khi ngồi xuống, hiện giờ anh đã đạt được cảnh giới vô thức ngồi vào vị trí trang trọng nhất.

Khi hắn đến gần chiếc ghế, một cô hầu đã ngay lập tức chạy tới kéo nó ra cho hắn. Thật sự hắn có quan điểm là mình nên tự kéo ghế ra. Chẳng thể hiểu được những hành động trang nghiêm này từ đâu ra, thời gian đầu hắn đã cảm thấy khá là khó chịu với chuyện này. Nhưng thời gian đã trôi qua rất lâu rồi nên hắn cũng chẳng còn thấy lạ lẫm gì nữa. Tuy vậy, để họ xử lý ngay cả những công việc lật vật như thế này khiến một người đã từng là một người thường dân như Nathan cũng thấy chút áy náy.

Sau khi Nathan ngồi xuống, Khalid và Ledo không ngồi vào ghế mà đứng nghiêm trang trước mặt hắn, cả Thomas cũng vậy.

“—Tôi cho phép các anh ngồi xuống”

Khalid và Leo lịch sự đồng thanh từ chối. Nathan lại một lần nữa cho phép hai người họ vì anh biết buổi nói chuyện này có lẽ sẽ khá 1. Lúc đó, cuối cùng họ cũng chịu ngồi xuống đối diện với Ainz sau một tràng cảm ơn và thể hiện sự biết ơn. Lupusregina, mặt khác, vẫn đứng một góc sau hai người bọn họ.

Việc này làm mất thời gian quá. Nó không thể đơn giản hơn sao... Ugh

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thực hư

Katy thở một hơi dài.

"Anh ấy đã hoàn toàn bước chân vào thế giới ngầm, dù vậy tôi vẫn luôn muốn tiếp cận anh, cho dù là trở thành... đồ chơi, người tình,... bất cứ thứ gì cũng được. Tôi chỉ muốn được bên cạnh anh ấy, nhưng xung quanh anh ấy luôn có người bảo vệ cho nên tôi không thể tiến đến gần anh. Kiểm đến tận

noi lại càng khó khăn hơn nữa... Nhưng Brenna, cô lại là người duy nhất anh ấy tìm đến."

"Cô nàng này chắc chắn sẽ phá kỷ lục tám đuôi. Theo sau hắn suốt mười năm sao?" Brenna chớp mắt nhìn Katy. Nếu như vậy Katy cũng phải biết người cô ta nên kiếm tới gây sự là Qwen chứ không phải Brenna. Katy thực sự bị điên hay là thực sự sùng bái một vị thần điên khủng bệnh hoạn mang tên Nathan Redmond? có quá nhiều câu hỏi trong xù một lúc này và Brenna chẳng thể suy nghĩ nổi nữa.

Nhưng những nghĩ đó khiến Brenna run rẩy, cổ họng sưng lên và đau buốt khi một cục nghẹn vừa xuất hiện, gần như làm cô tắt thở, hòa cùng nỗi sợ hãi đang cuộn trào.

"Kể tôi nghe những thứ cô có còn tôi thì không đi Brenna" Katy khóc nức thành tiếng.

"Không có... Tôi chẳng có gì cả... anh ấy đã chán tôi, rồi bỏ tôi, tôi cũng như cô..."

"Đừng nói dối!" Katy rít lớn rồi giờ súng bắn một phát lên trần nhà, Brenna cũng vì hành động bất ngờ của cô ta mà giật thót mình. Sau đó Katy lại di chuyển súng về phía Brenna.

Brenna giật người vì hoảng sợ, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh.

"Tại sao cô không bỏ súng xuống trước Katy..."

Katy ngắt lời.

"Cô không hiểu anh ấy. Cô đâu biết anh ấy muốn gì, đâu cho anh ấy thứ anh ấy cần."

Đúng lúc đó, cửa mở toang, Kai đang đứng ở đó, Jame đi ngay sau. Katy cũng giật mình, quay mũi súng về phía bọn họ. Kai liếc nhìn Brenna thật nhanh, lướt dọc thân hình từ đầu đến chân, cô vẫn an toàn và Brenna thấy có tia sáng nhẹ nhõm hiện lên trên khuôn mặt anh. Nhưng cảm giác nhẹ nhõm đó trượt đi khi ánh mắt anh chuyển sang Katy và đứng yên, tập trung nhìn thẳng vào cô ta, không hề lay chuyển. Kai nhìn cô ta chăm chăm với sự căng thẳng mà Brenna chưa bao giờ thấy, mắt anh mở to, tức giận và sợ hãi.

Mắt Katy mở to, và trong thoáng chốc, dường như lý trí của cô ta quay trở lại. Cô ta chớp mắt thật nhanh trong lúc tay siết chặt hơn quanh khẩu súng.

Hơi thở Brenna tắc ứ trong cổ họng, tim cô đập thình thịch, to đến mức cô nghe thấy cả tiếng máu dồn lên tai mình.

Thế giới của Brenna như nghiêng ngả trong tay của người phụ nữ khôn khéo, khó chịu này. Như sau một thoáng tưởng như vô tận, khi mà thời gian lơ lửng quanh bọn họ, đầu cô ta hơi cúi xuống rồi ngẩng lên nhìn Kai chăm chăm.

Kai giờ tay lên, ra hiệu cho Jame đứng yên tại chỗ. Khuôn mặt trắng bệch của Kai để lộ con giận dữ điên cuồng. Brenna chưa bao giờ thấy anh ta như thế, Jame vẫn đứng im như tượng khi Kai và Katy nhìn nhau.

Brenna nhận ra rằng cô đang nín thở. Bọn họ chỉ tiếp tục nhìn nhau, về mặt của Kai sống sượng, chất chứa đầy một thứ cảm xúc nào đó.

Mắt anh dán vào cô ta, và chậm rãi khủng khiếp, không khí trong căn hộ thay đổi. Sự căng thẳng dâng cao lên. Ánh mắt căng thẳng của Kai bùng cháy, và dáng người anh hơi thay đổi. Trông anh cao lớn hơn, có vẻ gì đó từng trải, lạnh lùng, và xa cách hơn. Da đầu Brenna lại căng lên, đau nhói, tinh thần trùng xuống. Cuối cùng, Kai tự tin, từ từ tiến lại gần. Katy đỏ mặt hơi lạnh chảy ròng ròng, cô run rẩy thụt lui về phía sau.

"Đừng lại gần tôi!" Katy hét lớn, trông như đã sẵn sàng để bóp cò.

Nhanh như The Flash. Kai chạy nhào tới, thoáng chốc đã áp sát được cô ta. Katy luống cuống nổ súng nhưng rất may cô ta đã bắn trượt lí do vì sự mất bình tĩnh của Katy làm cho cô ấy mất tập trung. Brenna giật bắn mình, sợ hãi không nhúc nhích nổi dù chỉ một ngón tay. Tư thế cầm súng và tinh thần của cô ta đã không qua mắt được những người chuyên nghiệp như Kai và những vệ sĩ.

Bất ngờ Kai dùng một lực mạnh thật mạnh đâm thẳng vào mặt Katy làm cô té xuống và vô tình văng luôn khẩu súng trên tay. Kai xưa nay không bao giờ đánh phụ nữ, anh rất dịu dàng với phụ nữ nữa là khác. Nhưng thấy người mình thương đang đứng trên bờ vực sống chết dĩ nhiên đây sẽ là một trường hợp ngoại lệ của anh.

Katy lồm cồm bò dậy trên mặt đất, nhưng cô chỉ thấy trước mặt xuất hiện một mảnh kim tinh lóe ra, trong đầu chưa xốt, trong lỗ tai ong ong nao thanh như chuông trống đánh. Đầu Katy có hàng trăm ngàn cân nặng, căn bản cô không thể đứng dậy nổi, cô chỉ cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy ở nơi tay của cô. Katy hí mắt nhìn nửa ngày, mới nhìn rõ đó chính là máu của mình. Máu rơi nhiều như vậy, theo xoang mũi chảy xuống khóe miệng cô.

Kai bình tĩnh đi về chỗ khẩu súng rơi và duyên dáng cúi nhặt nó lên. Anh nhìn nó không giấu nổi vẻ ghê tởm rồi nhét vào túi áo khoác. Jame cũng nhanh chóng chạy lại tóm gọn Katy.

Sự nhẹ nhõm vất vả lấm mới len lỏi được và lan nhanh trong máu Brenna, trong một thoáng cô đã nghĩ mình sắp ngất xỉu.

"Anh tính xử lí cô ta ra sao Kai?" Jame vừa nói vừa trói tay cô ta lại.

"Trong im lặng là được, đừng làm kích động phía ngài Paul là được"

Brenna chớp mắt nhìn Kai, và đột nhiên cô không thể cử động. Kai trông thật đáng sợ, ngay lúc này. Hắn vừa xử đẹp Katy và không quan tâm cô là phái nữ.

Jame lôi Katy đi trong im lặng, và nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Bỗng không gian trở nên cực kì nặng nề, Brenna cảm thấy bọn họ bỗng dưng quá xa lạ và xa cách. Có một phần nào đó bên trong con người Kai và suốt bao nhiêu năm qua đây là lần đầu cô thấy được chỉ một chút.

"Anh... Làm sao anh biết đề lên đây thế?" Brenna cố phá tan bầu không khí.

"Tiếng súng to như vậy anh không thể không nghe thấy."

"Giờ này mà anh còn thức sao...?" cô cố gắng nói chuyện một cách tự nhiên, nhưng khuôn mặt hoảng sợ của cô đã làm hỏng việc đó.

Kai im lặng, chỉ đơn giản nhún vai. Chẳng hiểu vì sao nhưng Brenna không thể tỏ ra bình thường được. Chẳng trách được cô vì cô đã nghĩ mình gần như sẽ chết đi. Không lảng tránh nữa, Brenna bắt đầu hỏi những gì cô muốn hỏi.

"Em không biết tại sao cô ấy lại không bắn chúng ta ngay lập tức?"

Kai thờ dãi nột hơi đi lại phía giường của Brenna và ngồi xuống. Brenna nhìn chăm chăm vào hắn, hắn vẫn mặc cái áo thun và chiếc quần jean đen dài, chưa thay đồ khi giờ này đã hơn ba giờ sáng rồi.

"Khắp nơi đã được kiểm tra rồi chứ? Em chỉ sợ còn ai đó khác..." Cô ghen ngào hỏi.

"Anh đã sai tất cả bảo vệ cần quét khắp nơi rồi, và kêu hai người bảo vệ khác canh gác ở phòng Finn đêm nay." Kai nhún vai về hồi lỗi vì anh đã đến trễ.

"Anh xin lỗi, Brenna." Kai làm bầm.

Brenna cau mày. Cô không muốn làm anh ta cảm thấy tệ hơn.

"Có vẻ như cô ta có sở trường trong việc lẩn tránh chúng ta ha."

Kai nhìn cô cười âu yếm.

"Anh không ngủ sao?"

"Brenna, một ngày anh ngủ hình như chỉ có bốn tiếng."

Brenna trợn ngược mắt, tự hỏi anh ta làm gì mà lại bận đến thế, trong khi anh không phải ông chủ, nhưng cô cũng không hỏi tới. Cái cô muốn biết chính là chuyện của Katy. Cô tiến lại giường và ngồi xuống kế bên anh.

"Vụ ồn ào lúc này có làm Finn thức giấc không?"

"Thằng bé vẫn ổn."

"Nhưng anh chưa kiểm tra..."

Bỗng hắn quay sang nhìn cô trêu mếu.

"Brenna, khi có chuyện gì xảy ra người đầu tiên anh lo lắng là em. Dĩ nhiên anh cũng quý mến thằng bé, nhưng em vẫn là quan trọng nhất với anh."

Khi thấy những vết thương của Brenna, Kai nghĩ là Qwen đã làm, nhưng khi anh gọi hỏi rồi chắc chắn mọi vết thương của cô không phải do cô ta gây ra. Kai bắt đầu bị đứt đầu môi. Nhưng sau vụ gã đàn ông đột nhập lần trước thì hôm nay anh đoán chắc chắn rằng việc này có lẽ cũng là do một tay Qwen bày ra.

Kai đứng dậy.

"Hôm nay tới đây thôi. Khuya lắm rồi, em cũng mau ngủ đi Brenna, có gì ngày mai mình từ từ nói." anh cúi xuống, hôn lên mái tóc cô.

Brenna chớp chớp mắt nhìn Kai rời khỏi phòng, anh đóng nhẹ cửa lại. Cô muốn biết rõ mọi chuyện ngay lúc này, nhưng cô thực sự rất mệt mỏi rồi, không thể mở mắt nổi nữa. Những thứ cần biết, Kai đã nói sẽ giải thích cho cô vào ngày mai. Nên bây giờ cô chỉ việc an tâm mà ngủ.

Brenna nằm xuống và tắt chiếc đèn ngủ bên cạnh đi. Cô nằm xoay người qua một bên, ôm chặt cái gối, cố gắng xua tan những cảm giác sợ hãi ban này đi.

Sau khi rời khỏi phòng, Kai lệnh người điều tra gấp rút về Katy. Anh cũng tức điên lên khi nghĩ đến cảnh tượng nếu anh đến trễ và Brenna thực sự bị bắn chết. Cho dù có đến trễ hay không nhưng Kai cũng sẽ thực sự bắt Qwen phải trả giá.

***

Nathan không thường hay lui xuống tầng hầm vì tiếng la hét của các nạn nhân vang vọng khắp tầng hầm khiến hắn cảm thấy rất khó chịu. Hắn chỉ xuống khi việc đó thực sự cần thiết.

Nhìn từ xa có thể thấy Aldo đang đứng trước cửa phòng tra tấn. Aldo là thành viên nhận được sự tin tưởng của Nathan, tuy vậy nếu nói đến chức vị thì anh vẫn chưa bằng cả Alex nói gì đến Leo và Khalid. Nhưng anh không bận tâm về chuyện đó. Aldo là người phụ trách những việc dưới tầng hầm này.

Thấy Nathan đang tiến lại phía mình, Aldo trịnh trọng khom người xuống tỏ lòng tôn kính. Đây là những biểu hiện rất tốt ở các thành viên Camorra nhưng nó cũng khiến người khác cảm thấy rất khó chịu với mức độ lễ lạy như vậy. Tuy Nathan đã lệnh cho họ không cần phải quá trang nghiêm, nhưng mọi chuyện vẫn đầu vào đấy và hắn cũng chẳng còn bàn về vấn đề này nữa.

"Có gì mới từ tên Roy đó không?" Nathan vừa châm thuốc vừa hỏi Aldo.

"Tên đó có đang hát như một con chim hoàng yến chưa?" Nathan cất hộp quẹt vào túi quần, cất giọng mỉa mai.

Aldo cúi đầu như thể anh đã phạm phải một lỗi lầm lớn.

"Không có gì để báo cáo thưa ngài, hắn ta không chịu mở miệng..."

Không nhiều lời, Nathan tiến vào phòng tra tấn. Người đàn ông đó đã tàn tạ đi khi bị giam giữ ở trên ghế điện từ ngày này qua ngày nọ. Thi thoảng thì được thả cho đi vệ sinh, còn không thì chỉ có ngồi trên ghế. Nathan tiến lại phía trước ông ta, hắn lia đôi mắt chết chóc nhìn qua ông ta, không phải là ánh nhìn thèm muốn nhưng nó mang cảm giác như thể đôi mắt đang liếm láp ông ta vậy.

"Roy, mày biết nếu mày vẫn không ói ra bất kỳ thông tin gì thì mày sẽ chẳng còn giá trị gì ở đây nữa."

Ông ta cố gắng đẩy giọng nói bị ứ trong cổ họng mình, thều thào.

"Tao thà chết còn hơn đưa thông tin cho mày đấy thằng khốn."

Cảm thấy không thể ép buộc ông ta được nữa. Nathan cất một giọng nói lạnh lùng và đánh thếp.

"Như ý nguyện của mày."

Nói rồi Nathan quay mặt trở ra khỏi phòng. Nathan nhìn qua phía Aldo đang bình thần đứng nghiêm trang.

"Giết ông ta."

Aldo gật đầu nhận lệnh. Người đàn ông lạ mặt dồn hết những hơi thở cuối cùng hết lớn đe dọa Nathan.

"Zane sẽ giết tất cả những người quan trọng với mày Redmond! Tất cả mọi người!" Ông ta nhấn mạnh vào bốn từ cuối.

Lời cảnh cáo của ông ta có lẽ khắp cả tầng này đều có thể nghe thấy. Có người thì giữ vững tinh thần bình tĩnh, có người thì run sợ trước lời cảnh cáo của hắn. Không phải vì sợ hai băng đảng sẽ gây chiến mà là sợ Nathan. Vốn chẳng ai có thể sống khi gây chuyện với hắn, đặc biệt lại dám đe dọa hắn, những người làm như thế thường được hắn ban cho một cái chết không mấy thoải mái. Và những người làm điều đó với các nạn nhân là một con số ít đếm trên đầu ngón tay ở trong băng đảng này vì giết người đã khó, giết người một cách man rợ càng khó hơn nữa. Những thành viên đang run sợ khi nghĩ tới cái kết của kẻ dám nguyền rủa Nathan.

"Ồ, mày nghĩ mày là người đầu tiên nói điều ấy với tao sao?" Nathan nói lời cuối với ánh mắt lạnh lùng.

Đây chính là điều khiến Nathan luôn canh cánh trong lòng và đây cũng chính là lí do khiến Nathan phản bội Brenna vào mười năm trước. Hắn biết rõ điều này hơn ai khác và hắn nhất định sẽ không bao giờ để chuyện đó có thể xảy ra.

Không cần biết những thành viên giết ông ta như thế nào, chỉ cần biết ông ta sẽ chết một cách không mấy thoải mái và dễ dàng. Nathan ngoảnh mặt bỏ đi không một chút luyến tiếc gì về những thông tin. Chỉ còn nghe thấy tiếng la hét đau đớn của người đàn ông đó vang vọng nhưng rồi nhỏ dần xuống.

***

Không gian yên lặng tuyệt đối trong ánh đèn hắt chút ánh sáng dịu dàng. Choàng mở mắt, trong một chốc Brenna cảm thấy an lành và khoan khoái trên chiếc giường êm ái, quan sát xung quanh căn phòng. Những mảnh ký ức chấp vá của đêm qua từ từ diễn lại.

Brenna nhìn sang chiếc bàn gần bên. Một ly nước lọc. Cô ngồi dậy và không thấy tệ lắm, có lẽ là ít tệ hơn nhiều so với những gì hôm qua đã trải qua. Cô cầm ly nước lên và uống một ngụm. Giải cơn khát và mát rượi.

Có tiếng gõ cửa. Tim cô muốn rớt ra ngoài, lạc cả giọng. Cô chưa lên tiếng thì cửa đã mở và anh ta đã bước vào.

Kai hiện ra trong chiếc quần thun rộng, ôm lấy eo và áo thun không tay xám sẫm từ từ bước vào. Cô cảm thấy thật kỳ lạ khi anh ta có thể canh đúng thời điểm cô thức giấc để vào, nhưng có thể ly nước này cũng là do anh ta trước đó đã vào trong lúc cô vẫn ngủ.

"Chào buổi sáng, Brenna. Em thấy trong người thế nào?"

"Tốt hơn hôm qua." Cô thều thào.

Cô liếc lên nhìn anh ta. Kai tiến lại bên giường cô và ngồi xuống. Anh ta nhìn lại cô, đôi mắt đen vẫn u tối như mọi khi. Cô không đoán nổi anh ta nghĩ gì. Anh ta giấu suy nghĩ và cảm xúc quá kín.

"Anh đã vào phòng em bao nhiêu lần rồi?"

"Ba lần thôi. Lần đầu anh vào đưa nước cho em, lần thứ hai thì em chưa dậy và đây là lần thứ ba." Hắn tươi cười nói như đêm qua chẳng có gì xảy ra.

"Có chuyện gì quan trọng sao?"

Hắn nhìn cô với vẻ mặt lo âu. Cô thì nghĩ rằng như vậy sẽ chẳng có điều gì tốt cho một buổi sáng đẹp trời và từ tối qua đến giờ cô đã gặp đủ rắc rối rồi, cô không muốn vướng thêm vào bất cứ chuyện gì nữa.

"Anh nghĩ em muốn biết những lí do cho chuyện xảy ra vào tối qua." anh nhún vai.

Brenna ngồi dậy, đôi mắt trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết.

"Em đang nghe đây."

Kai cũng trù mến nhìn lại cô. Anh ta bắt đầu bài thuyết trình của mình.

"Việc bị đánh thật đau như anh đã làm tối qua khiến cô ta có thể... bình tĩnh lại." Kai nhún vai như thể anh không chắc chắn đúng những điều anh vừa nói.

Brenna giật người, biểu cảm trở nên hoảng sợ. Chẳng lẽ Nathan đã bạo hành cô gái này? Và đó là nơi hình thành lên con người hắn bây giờ sao? Và cô ta lại coi hành động ấy của hắn như một phần thưởng, cô ta sùng bái nó, sùng bái hắn ta. Những suy nghĩ này khiến Brenna lạnh hết cả xương sống.

"Vì sao...?" Cô hỏi, nhưng mong mỗi một câu trả lời khác với suy nghĩ của cô.

"Sau khi tên Nathan và cô ta không còn gặp nhau. Cô đã suy sụp và trở lại nhà thổ (nhà thổ là những địa điểm kinh doanh nơi diễn ra các hoạt động tình dục giữa khách làng chơi và gái mại dâm. Nhà thổ còn có nhiều cách gọi khác như nhà chứa, lầu xanh, thanh lâu, động mại dâm, kỹ viện. Nói nôm na là ổ đ*), và một số khách hàng đã có chút... bạo lực với cô ta."

Brenna thở phào nhẹ nhõm, mừng thầm vì không phải Nathan đã làm như thế.

"Cô ta cứ đứng im và không có ý định nổi sùng, cô ta không thực sự dùng nó đe dọa ai cả. Em nghĩ cô ta định làm hại bản thân cô ta thôi, tại sao thế nhỉ?" Brenna trầm ngâm.

"Vì tâm lý cô ta không được ổn định."

Brenna trợn mắt lên nhìn Kai trong khi anh đang ngắm nhìn vu vơ căn phòng cô. Brenna đã từng gặp Katy và cô ta là một người rất vui vẻ dễ gần, thật sốc khi một người như vậy bỗng dưng lại bị chấn thương tâm lí.

"Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy?"

"Tai nạn giao thông, ý chí suy sụp cộng dồn đã làm cô ấy không còn bình thường. Có thời gian cô ta còn phải điều trị tâm thần nữa."

Thoáng chốc Brenna cảm thấy Katy thật đáng thương và tội nghiệp. Cô cảm thấy mừng vì bản thân cô có thể giữ được bình tĩnh và tiếp tục sống, nếu không Brenna đã có thể trở thành một Katy như bây giờ.

Sau khi điều tra mọi chuyện thì Kai biết được Qwen đã điều tra đôi chút về Nathan và từ từ dẫn tới Katy. Cô ta biết rõ được tình cảm của Katy dành cho Nathan. Cô ta cũng biết rõ được cơn điên của Katy, và cô ta nghĩ rằng điều đó sẽ làm cho Katy điên loạn không ngăn ngại mà xả súng. Chỉ là Qwen vẫn còn quá non nớt, cô ta nham hiểm nhưng không thông minh. Cô ta đã nghĩ sai về cơn điên của Katy. Katy chỉ đơn giản bị ám ảnh bởi những cơn bạo lực và chỉ muốn bản thân được hành hạ. Những việc mà Katy làm cũng do chính tay Qwen bày mưu ra. Với sự nhạy bén, Kai đã đoán tạm ra được suy nghĩ của Qwen. Anh bắt đầu điều tra kĩ lưỡng và nắm chặt mọi thông tin trong tay.

"Tất cả đều xuất phát từ cơn khôn Qwen ha." Brenna cười mỉa mai sau khi ngơ ngợ hiểu ra chuyện.

"Em không cần lo lắng, anh sẽ luôn bảo vệ em."

"Cô ta sẽ tiếp tục và tiếp tục không ngừng tìm đến em cho tới khi em thực sự chết, và em không ngồi yên để điều đó xảy ra đâu." Brenna nắm chặt quả đấm.

Kai nhìn cô nở một nụ cười vui vẻ. Nếu Brenna là một người yếu đuối, hắn cũng không ngần ngại làm điểm tựa cho cô cả đời, không ngần ngại che chở bảo vệ cô cho nên anh thích nhìn những lúc cô mạnh mẽ như thế này. Điều đó khiến cho anh cảm thấy yên tâm hơn. Bất ngờ Brenna chau mày lại ngắm nghĩ, nhìn gương mặt của cô anh cũng mờ to mắt có đôi chút tò mò cô đang nghĩ gì.

"Nhưng cô ta làm sao lên vào được đây thế?"

Brenna quay qua nhìn Kai, Kai thì dường như cứng người lại, vẻ mặt bỗng xanh sậm lại, lộ nét lo âu. Nhưng Brenna cứ ngồi nhìn chăm chăm anh, đôi mắt mong mỏi câu trả lời. Bỗng Kai thấy cô đáng yêu quá xá nhưng anh không biểu hiện ra ngoài và nhìn cô như vậy anh không thể không trả lời. Dù sao với tính cách của Brenna, nếu anh không trả lời thì cô cũng sẽ tự mình tìm hiểu và điều đó có thể sẽ khiến cô gặp nguy hiểm và dĩ nhiên Kai sẽ không để xảy ra chuyện đấy. Bây giờ anh muốn kiểm một lời nói dối để trấn an cô thì cũng không được, anh không thể nghĩ ra được bất cứ lí do nào ngay lúc này cả.

Kai lấy hết sức bình sinh thở dài một hơi rồi trù mến nhìn cô.

"Anh có nói Katy nhận lệnh từ Qwen đúng chứ?"

"Vâng...?" Sắc mặt Brenna trở nên căng thẳng.

"Anh là người... Đưa tất cả mọi thông tin của căn nhà này cho cô ta..." Kai ngập ngừng, tránh ánh mắt của Brenna.

Brenna há miệng thành chữ O đầy vẻ ngạc nhiên.

"Thiết kế của căn nhà, lịch trực,... Tất cả mọi thứ anh đều gửi cho cô ta."

"Anh và cô ta thực sự có liên quan đến nhau? Tất cả những chuyện này là sao? Anh đùa em à? Tại sao tất cả các người đều có liên quan lỏng lẻo với nhau như thế?!" Brenna bắt đầu bấn loạn, cô tức tối đứng phắt dậy khỏi giường, dùng một ánh mắt cau có nhìn trừng trừng Kai chờ đợi lời giải thích hợp lí.

"Brenna em bình tĩnh, để anh giải thích..." Kai đứng dậy theo, cố gắng trấn an Brenna.

"Anh và cô ta đã có tình trêu chọc em sao?!" Brenna rít lên.

"Không không! Anh chỉ hợp tác cùng cô ta, còn những việc tư như thế này anh không liên quan!" Kai cố gắng giải thích.

Brenna làm mặt lạnh, đứng khoanh tay lại dưới bộ ngực của cô. Khi cô khoanh tay lại như vậy đã vô tình làm nảy bộ ngực đó. Kai cũng lơ lửng mắt qua một cái. Cô chỉ mặc một cái thun áo hai dây đang làm lộ hai cái đầu ngực dưới lớp vải. Bắt được ánh mắt của anh đang tia hàng cô, cô lạnh lùng đánh thức anh.

"Này, Mặt em ở trên đây."

Kai hơi giật mình, chuyển hướng nhìn lên mặt cô, hai má hần hơi ửng đỏ có chút ngại ngùng, còn cô vẫn lạnh lùng nhìn anh nhưng Brenna không hề để ý chuyện đó. Dù sao cô cũng là vũ nữ, luôn bị dòm ngó thân thể cô cũng đã quen rồi. Và những ánh mắt đó đã chứng minh rằng cô có một thân hình đẹp, nhưng không biết có nên mừng vì điều đó không, có lẽ là không. Cái chính cô không bận tâm tới ánh nhìn của Kai là vì cô chỉ muốn tập trung vào lời giải thích của anh ta. Kai đưa tay lên vuốt tóc phiền não và bắt đầu bài thuyết trình của mình.

Ngay từ khi mới mười bốn tuổi, Kai đã bị bắt về tội ăn cắp, sau đó anh tiếp tục kết giao với các băng cướp đường phố tuổi teen. Và có lần Kai bị bắt về tội ăn cắp, giả mạo giấy tờ, cướp có vũ trang và bị tống vào trường cải tạo dành cho tội phạm vị thành niên khoảng một năm. Ngay sau khi ra trại, anh đã gặp gỡ được tên Nathan. Hần và anh từng có mối quan hệ rất tốt, lâu dài gần chín năm nhưng đã kết thúc chỉ vì một cô nàng đào mỏ, và kết quả cũng chẳng tốt đẹp gì cho cả hai bọn họ.

Bắt đầu từ đây, cuộc đời của Kai lại ghi thêm những trang đen tối mới. Kai lại dần sâu thêm vào con đường tội lỗi. Anh tham gia băng nhóm tội phạm Gambino - tức băng nhóm tội phạm của Ray Breslin và được điều làm vệ sĩ riêng cho Qwen. Sau có những trận huyết chiến giữa các băng đảng tranh giành lãnh địa, anh đã nhiều lần giúp cho Gambino chiến thắng. Nhận ra sự thông minh của chàng vệ sĩ, Ray đưa nhiệm vụ triệt tiêu băng Cosa Nostra - trùm mafia Paul cho cô con gái của mình quản lý và đây là bước đi sai hoàn toàn của Ray mà ông không biết. Có lẽ cho Ray tự tin vào khả năng của Qwen.

Qwen nghĩ cô có thể thâm tóm được băng đảng Cosa Nostra của lão, nhưng đó là suy nghĩ của cô. Cô non nớt, không quý quái bằng Kai. Cô nghĩ Kai trung thành với Gambino và sau khi giết được lão Paul Kai sẽ ngoan ngoãn trở về tiếp tục trung thành. Nhưng Kai thông minh hơn thế, hẳn muốn cái ghế của lão Paul băng Cosa Nostra.

Các thành viên mafia đều phải trải qua các buổi tuyên thệ cam kết giữ im lặng, tuân thủ mệnh lệnh và trung thành tuyệt đối. Nếu Kai chỉ rảnh giết lão Paul mà không có được sự tin nhiệm từ các thành viên thì anh chắc chắn sẽ bị bọn họ giết chết vì tội đã phản bội ông chủ - Paul - người mà Kai đã thề trung thành và Kai đang muốn xóa bỏ đi lời thề đó.

Như đã nói lần trước, khác với mafia, để dành được vị trí lãnh đạo băng đảng xã hội đen, các thành viên có thể giết người đứng đầu và giành lấy quyền thủ lĩnh. Vì vậy, hầu như các thủ lĩnh băng đảng xã hội đen hầu như đều không muốn tiết lộ danh tính. Họ giữ bí mật về cuộc sống cá nhân để bảo vệ bản thân và đồng thời dễ dàng tiến hàng các hoạt động bất hợp pháp. Nhưng mafia khác hoàn toàn.

Lòng trung thành ở trong tổ chức mafia mạnh mẽ hơn trong băng đảng xã hội đen, họ trung thành tuyệt đối trong mọi hoàn cảnh với người đứng đầu tổ chức. Tham gia vào tổ chức mafia cũng như chấp nhận và đi theo một tôn giáo, các thành viên sẽ phải gắn bó với tổ chức cho đến cuối đời. Những kẻ phản bội tổ chức sẽ phải nhận một cái chết đau đớn giày vò và bạo lực từ chính những đồng đảng của mình và Kai đang có ý định phạm vào tội lỗi này.

Thủ lĩnh của băng đảng xã hội đen có thể bị ám sát và thay thế bởi chính kẻ đã ra tay. Đối với mafia, do cấu trúc tổ chức là phân tầng phân quyền nên nếu thủ lĩnh bị ám sát, quyền lực sẽ được chuyển sang người thuộc cấp tiếp theo. Nếu muốn ngồi lên vị trí của lão Paul êm đẹp, tức là tất cả thành viên phải tự nguyện trung thành với Kai, tin tưởng anh ta. Do đó Kai cố gắng lấy được lòng tin của lão Paul và đã trở thành cánh tay phải cho lão. Nhưng không phải cứ như vậy mà thành công, có những lúc hần cần hỗ trợ từ phía Qwen cho nên mọi thông tin của tòa nhà hần đã thu thập được và gửi cho cô ta. Đó là lí do vì sao hai người cố giết Brenna đã đột nhập vào được một cách trót lọt dễ dàng.

Trong lúc đang thực hiện kế hoạch thì Brenna bắt đầu xuất hiện, vì những cảm xúc riêng mà anh đã vô tình trì hoãn việc giết chết lão Paul. Phía bên Gambino vẫn luôn thúc giục Kai nhanh chóng hoàn thành nhưng anh luôn kiểm lí do để đối phó lại.

Brenna hoảng hồn, hờ miệng nhìn chằm chằm Kai.

"Anh đang có âm mưu sao?"

"Anh đã nói hết cho em rồi cho nên xin em Brenna, đừng dính líu vào chuyện này được chứ?" Kai nhìn cô với vẻ mặt van nài.

Brenna chớp chớp mắt nhìn Kai một hồi lâu. Cô ngồi thứ người trên giường, cố gắng tiếp thu những lời nói của Kai.

Từ khi cô chuyển vào đây, không có lúc nào là không có nguy hiểm rình rập xung quanh. Nhưng vấn đề Kai vừa nói hoàn toàn gây sock cho cô. Nếu Kai có thể trèo lên chiếc ghế của lão Paul thì dĩ nhiên cô cũng sẽ được thom lây, nhưng thứ cô đề tâm không phải là tiền tài và địa vị. Cô chỉ mong con cô được an toàn, sống vui vẻ không phải lo âu cho nên cô vẫn luôn có mong muốn rời khỏi nơi này nhưng vẫn chưa thể làm được. Trốn thoát khỏi một ông trùm mafia đồng nghĩa với việc chết trong đau đớn. Paul cũng không phải là loại người âm ập, ông ta chắc chắn sẽ thắng tay với cả Finn, cô thì hoàn toàn không muốn vậy.

Brenna không phản đối âm mưu của Kai, ngược lại cô còn mừng thầm nữa là đằng khác. Nếu Kai có thể leo lên được chiếc ghế đó thì việc mẹ con cô có thể rời khỏi đây không phải là một chuyện gì khó khăn nữa. Nhưng vấn đề chính khiến cho Brenna đau đầu chính là Nathan.

Nếu Kai có thể sẵn sàng đối phó với một ông trùm mafia, thì anh cũng có thể đối phó với Nathan. Chưa kể giữa bọn họ còn có mâu thuẫn năm xưa. Do đó nếu một trận huyết chiến giữa hai người họ xảy ra thật thì cũng không có vấn đề gì phải ngạc nhiên.

"Sẽ không đâu. Hôm nay anh nói nhiều điều với em như vậy, em cũng hiểu rồi."

Lão Paul chắc chắn sẽ chết, nhưng cô vẫn không biết là bọn họ sẽ ra tay lúc nào. Trước mắt có một nhiệm vụ mà lão đã giao cho cô và cô phải làm nó, và thời hạn hoàn thành chỉ còn ba ngày. Nếu cô không thực hiện được thì cô sẽ lại phải trở về tiếp tục làm vũ nữ và chờ đợi cho đến khi Kai giết chết lão Paul cô mới được giải thoát mà cô thì lại không muốn như thế. Cô quyết định gạt bỏ cảm xúc cá nhân qua một bên và thực hiện nó.

Cô lạnh lùng đứng dậy khỏi giường.

"Em sẽ đi tắm."

"Em giận anh sao?"

Brenna nhún vai khó chịu.

"Không, chỉ là... Có quá nhiều thứ phải suy nghĩ khiến em muốn... phát điên lên."

Còn có thể nói gì khác hơn. Brenna đi tọt vào phòng tắm tránh xa sự chung đụng căng thẳng với Kai.

Hần hơi buồn nhưng lại không nói thêm gì nữa, hần ngoan ngoãn rời đi bởi vì hần hiểu được cảm xúc của cô hiện tại. Cô đã gặp quá nhiều chuyện nguy hiểm, quá nhiều chuyện mới mẻ làm cô chưa thể tiếp thu nổi. Kai tin tưởng cô vì anh biết cô sẽ không nói ra bất cứ điều gì vì giữa cô và lão Paul không hề có mối quan hệ hay một chút cảm tình nào. Lão đơn giản chỉ là kiểm soát cô tại đây để kiếm tiền cho lão.

Phòng tắm ấm áp và đầy hơi nước. Brenna trút bỏ quần áo, nhanh chóng ngập mình dưới vòi sen, một là trong dòng nước. Nước tuôn lên người, cô ngẩng mặt đón thác nước mát mẻ. Cô quyết định sẽ đứng ở đây lâu một chút để Kai rời đi khỏi. Sau bao nhiêu điều Kai nói với cô, cô cảm kích vì anh tin tưởng cô và chia sẻ mọi thứ cho cô biết. Nhưng những chuyện ấy không đơn giản chỉ là một bí mật thông thường, nó giống như một quả lựu đạn vậy, có thể nổ chết bất cứ lúc nào.

Một là quá khứ giữa Kai và Nathan. Hai là âm mưu của Kai đối với lão Paul. Nếu như vậy thì Kai cũng rất có thể sẽ tuyên chiến với Nathan, và Brenna thì lại không muốn như thế. Ba là giữa Kai và Qwen đã sớm quen biết nhau, anh có thể đã biết trước những kế hoạch của Qwen gây ra cho cô và khiến cô trở thành trò cười cho bọn họ. Bốn là nếu Kai và Qwen đã muốn lật đổ Paul, rất có thể Qwen đu bám theo Nathan cũng để lật đổ anh và điều này cũng khiến cô đau cả đầu. Cô yêu hần ta, nhưng ưu tiên đầu tiên của cô là đảm bảo được sự an toàn cho Finn mặc kệ các băng đảng sẽ gây chiến với nhau, cô không quan tâm ai là kẻ sống người chết kể cả Nathan, nếu buộc phải lựa chọn thì cô cũng sẽ chọn bảo vệ con trai cô chứ không phải kẻ đã rời bỏ cô.

Nước ấm và dịu dàng. Brenna có thể đứng dưới vòi sen này, trong phòng tắm này, mãi mãi. Cô với lấy chai sữa tắm, nó có mùi như sữa dâu. Cái mùi ngon lành. Cô thoa lên người, bàn tay với những ngón dài, đang mơn man mùi hương tuyệt diệu này lên người, ngực, bụng, giữa hai đùi.

"Bữa sáng đến rồi." Kai gõ cửa phòng tắm, giục giã.

Cô giật mình, nhắm mắt nghĩ: "Đã lâu như vậy rồi, anh ta còn ở đây sao?! Lại còn đem bữa sáng lên tận đây nữa."

Cô giậm giậm chân xuống sàn vài cái tức tối, xong thở dài một hơi như chẳng còn cách nào khác.

Brenna bước ra khỏi vòi sen, với lấy hai chiếc khăn lông. Một chiếc để cuộn tóc vào. Chiếc còn lại, cô lau sơ sài cơ thể.

Cô mặc nhanh quần áo. Một bộ đồ con không mấy kêu gọi, một chiếc sơ mi xanh nhạt và một chiếc quần jean dài đơn giản. Cô nhìn vào gương và tuyệt vọng cố chải tóc vào nếp nhưng như mọi khi, tóc cô vẫn bất hợp tác và lựa chọn duy nhất là tìm dây buộc lại, mà cô thì chẳng có chiếc buộc tóc nào. Có thể nó ở ngoài phòng ngủ. Cô phiền não hít lấy một hơi khi nghĩ đến cảnh bây giờ phải đi gặp Quý Ngài Rắc Rối.

Cô mở cửa phòng tắm bước ra. Phòng ngủ trống không, cô thấy yên tâm đôi chút. Có lẽ anh ta không mang bữa sáng lên phòng mà là gọi cô rồi tự mình xuống dưới nhà trước.

Cô xuống lầu và tiến thẳng vào phòng ăn. Kai đang ngồi đọc báo ở bàn ăn. Cô hơi nhếch môi tò mò về khó chịu khi nhìn thấy anh ta, nhưng chuyển khuôn mặt trở về bình thường khi tiến vào phòng ăn.

"Ngồi đi."

Cô lạnh lùng băng qua phòng, ngồi đối diện anh. Thức ăn ngập bàn. Anh hướng về cô một nụ cười và hỏi lỗi.

"Thế này là quá nhiều." Cô hơi nhắm mắt khó chịu vì có quá nhiều đồ ăn. Cô bối rối bởi có quá nhiều sự lựa chọn dù cô đang đói meo.

"Đúng thế." Anh ta nói như có lỗi.

Cô chọn bánh nướng, mứt quả thích, trứng đúc và thịt muối. Kai cố giấu một nụ cười khi cúi xuống món trứng trắng. Thức ăn rất ngon.

"Trà nhé?" Anh hỏi.

Cô im lặng không trả lời. Anh chuyển cho cô ấm trà nhỏ, nước nóng và túi trà Ô long, đặt trên một chiếc đĩa nhỏ.

"Tóc em ướt quá."

"Lát nữa em mới sấy."

"Em còn giận anh sao?"

Cô im lặng cặm cụi ăn đĩa thức ăn trước mặt. Cô không biết tại sao cô khó chịu với anh ta. Không phải vì anh ta giấu giếm cô. Chẳng lẽ do Qwen và anh biến cô thành trò đùa? Hay do Nathan đang gặp nguy hiểm? Cô cũng chẳng biết vì lý do nào khiến cô lại trở nên như vậy, nhưng cũng có thể không phải là một trong những lý do đó mà là do tất cả.

"Xin lỗi vì cách hành xử, em không sao." cô xoa tay lên trán tỏ vẻ mệt mỏi.

Kai cười triu mến. Đợi Brenna ăn hết phần trên bàn anh sẽ nói lý do anh tìm cô sáng nay. Nếu hắn nói trong lúc cô đang ăn, hắn đảm bảo cô sẽ bỏ ngang luôn bữa.

"Em ăn xong rồi, em trở lên phòng đây." Cô đứng dậy chuẩn bị quay đi.

"Khoan đã, có tin tức này cho em xem."

Cô tròn xoe mắt ngồi trở lại ghế, dù gì từ sáng giờ Kai cũng đã liên tục kiểm cô. Bây giờ có tránh cũng không tránh hoài được. Lý do cô không muốn nghe chỉ vì từ suốt mấy tuần nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi và cô khá là mệt mỏi khi bị ám ảnh quá nhiều câu hỏi không có đáp án. Nhưng nếu thêm một chuyện nữa cô hi vọng nó sẽ không tệ đi mấy.

Cô ngồi khoanh hai tay lên bàn nhìn anh. Kai đưa cho cô một tờ báo. Cô đón nhận lấy, và tin tức đầu tiên đập vào mắt cô chính là trên trang nhất. Cô hơi nheo mắt căng thẳng lại khi vừa đọc tựa đề: "Chi tiết vụ ám sát trùm mafia Gambino giữa phố."

Cô nhìn lên Kai, mặt anh vẫn tỏ ra bình thản, đang nhâm nhi tách cà phê.

"Chẳng phải băng Gambino là của Ray Breslin sao?" Brenna hơi hoảng hốt. Không đợi Kai trả lời, cô tiếp tục đọc những dòng kẻ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Zane Holtz

Trùm mafia khét tiếng Ray Breslin cuối cùng thiệt mạng, sau khi bị một tay súng bắn tia nhắm bắn từ tầng sáu của một tòa nhà ngay giữa trung tâm Moscow.

Theo đó, một tay súng bắn tia đã nã đạn vào cổ Ray Breslin khi ông ta cùng hai vệ sĩ bước ra từ một nhà hàng trên đường phố trung tâm Moscow.

Một trong các vệ sĩ đã đáp trả lại tay súng trên với một khẩu súng lục, rồi đưa Ray Breslin vào bên trong nhà hàng. Tuy nhiên, tay súng tiếp tục nã thêm năm phát đạn nữa qua ô cửa đã đóng khiến một nữ nhân viên nhà hàng bị thương nặng.

Các nhà điều tra tin rằng đạn được bắn ra từ một cầu thang giữa tầng năm và tầng sáu của một tòa nhà gần đó. Tại đây, họ đã tìm thấy một chiếc ghế gấp, một mảnh vải và sáu vỏ đạn. Tay súng được cho là sử dụng một khẩu súng máy AS VAL, loại vũ khí mà lực lượng đặc nhiệm Nga thường dùng và có thể bắn xuyên một tấm thép dày sáu milimét.

Ray Breslin vốn luôn ra ngoài cùng một đoàn tháp tùng gồm bốn xe bọc thép kèm hàng chục vệ sĩ. Các vệ sĩ đã không chờ xe cứu thương đến nơi mà đưa thẳng Ray Breslin đến bệnh viện và đó là nơi trùm mafia tắt thở sau đó.

Giới điều tra đang tiến hành xét nghiệm các dấu vân tay và dấu vết để lại tại hiện trường, đồng thời kiểm tra các camera an ninh từ những tòa nhà lân cận.

...

Brenna lắc lắc đầu, nét mặt hơi hoảng sợ. Cô không phải sợ tên bắn tia, cũng không phải sợ vụ việc. Cô chỉ cảm thấy thế giới ngảm thật sự rất đáng sợ, tính mạng của các ông trùm luôn trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc và điều đó khiến cô càng lo lắng hơn cho tên Nathan. Cô ngước mắt nhìn Kai.

"Nhưng mọi chuyện này chẳng liên quan gì tới em, anh đưa em xem làm gì?"

Về mặt Kai vẫn bình thản và tiếp tục nhâm nhi tách cà phê trên tay.

"Em nghĩ sao về chuyện này?"

"Nghĩ sao ư? Việc này vốn dĩ không liên quan gì tới em. Nhưng chẳng phải mọi việc diễn ra quá nhanh sao? Chúng ta chỉ mới gặp ông ta cách đây ba tuần thôi mà." Brenna làm vẻ mặt bất ngờ.

"Đúng thật, chuyện này diễn ra thực sự rất nhanh. Việc giết một ông trùm mafia không hề dễ dàng như vậy."

Brenna hơi chau mày nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu, cô như nghĩ ra thêm được điều gì đó khi anh nói như vậy và cô cảm thấy như anh biết được điều gì đó. Cô nghĩ không biết liệu Kai có dính liếu tới vụ này không. Nếu có thì việc này cũng vẫn chẳng liên quan gì đến cô, nhưng cô vẫn rất tò mò mặc dù cô biết tò mò không phải là một điều tốt. Nhưng nó phải có gì quan trọng và liên quan tới cô thì sáng nay anh mới luôn liên tục lén phòng tìm kiếm cô như vậy.

"Anh biết chuyện gì sao?"

"Em nghĩ xem? Ray Breslin không thường ăn trưa ở nhà hàng đó nhưng tay súng đã biết đường tới đó và chọn một trong những giây phút ông ta sơ hở nhất để ra tay."

"Ý của anh là có tay trong?"

"Điều đó có thể xảy ra, nhưng vẫn bất khả thi."

Brenna ngồi chống cằm suy nghĩ mãi nhưng cô vẫn không thể suy nghĩ ra nổi là ai. Tất cả mọi người đều có khả năng và mục đích giết chết lẫn nhau kể cả ông ta. Nhưng để giết được lão một cách dễ dàng và trót lọt như vậy, lại rất nhanh chóng thì không phải ai cũng làm được. Ngoài nội gián ra thì Brenna chẳng thể nghĩ ra được ai hết.

Brenna quăng mạnh tờ báo lên bàn, tựa người vào lưng ghế.

"Em không hiểu lí do vì sao anh lại đưa em xem. Nhưng em chẳng muốn dính liếu gì đến những thứ này đâu, dù sao thì đúng thực sự là nó không liên quan đến em."

Brenna đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Trong khi Kai vẫn ngồi vắt chân, tay vẫn cầm tách cà phê. Anh nhìn cô rời khỏi bằng khuôn mặt lạnh lùng, không chút biểu hiện nào toát ra trên khuôn mặt anh.

"Brenna." Kai kêu lớn.

Brenna quay mặt lại nhìn.

"Chiều nay em đi đón Finn đi, và đừng về nhà."

"Tại sao?"

Lông mày Brenna cau lại vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Kai, cô cũng mập mờ đoán được là chuyện xấu. Mặc dù không rõ là chuyện gì, nhưng cô đã có quá nhiều câu hỏi trong lòng vẫn chưa thể suy nghĩ trong suốt. Cô không muốn biết thêm bất cứ điều gì mới nữa, đối với cô những chuyện cô đã gặp phải và những lời lúc sáng của Kai đã quá đủ khiến cho cô mệt mỏi rồi.

"Cứ nghe anh đi, khi nào anh gọi rồi hãy về."

Brenna cong môi khó hiểu, cô đoán trước được việc Kai sẽ không trả lời rồi, nhưng cô vẫn quyết định hỏi vì biết đâu dự đoán của cô là sai. Nhưng chẳng biết nên thất vọng hay vui mừng vì dự đoán của cô lại đúng.

Cùng lúc đó Jame đi vào nhà bếp, Brenna đi lướt qua anh như một người không quen, nhưng Jame cũng mặc kệ rồi tiến tới gần Kai.

Jame bị một tờ báo đang nằm mở toang ở trên bàn rồi đưa mắt nhìn Kai đang nhâm nhi tách cà phê.

"Anh nghĩ Brenna có đoán ra được là ai không?"

Kai trầm mặc, đặt tách cà phê xuống bàn.

"Có thể. Tôi không biết."

Jame thở dài phiền não, đưa bàn tay thô to của mình lên gãi đầu.

"Chẳng biết con nhỏ biết được có bị sock không nữa."

***

Ở đâu đó tại California.

"Tiếp tục tìm kiếm không được ngừng nghỉ cho tới khi nào kiếm được em trai tao!" Zane gào lên với một đàn em ở đầu dây bên kia điện thoại.

Một tên đàn em khác của MS13 đang đứng run rẩy sợ hãi đối với lời cậu sắp nói ra.

"Ngài Holtz... Tôi nghĩ chúng ta không cần phải tìm kiếm em trai ngài nữa đâu."

Zane quắc cặp mắt hung thần nhìn chăm chú vào tên đàn em đó như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta ngay lập tức.

Tên đàn em đó sợ hãi đứng hình, không dám nhìn thẳng vào mắt của Zane.

"Tôi... Có một tin... xấu" cậu ta run sợ lắp bắp.

Cặp mắt Zane nổi lửa hừng hực như thiêu đốt khắp người tên đàn em khiến cậu ta bắt đầu đổ mồ hôi hột khắp nơi. Nếu xét về độ lạnh lùng và man rợ thì Nathan vẫn chẳng là gì đối với Zane.

Zane nuôi tóc dài, thẳng dài hơn vai một chút và luôn buộc thấp. Zane có bộ râu giống như John Wick (search google), khuôn mặt và thân hình rất ra dáng một quý ông, thích những thứ lịch lãm.

Nhưng độ máu lạnh và tàn bạo của Zane thì có thể nói là nó đạt ở một đẳng cấp hoàn toàn khác. Zane có thể xuống tay với bất cứ ai, từ trẻ sơ sinh đến người cao tuổi, không phân biệt giới tính. Nếu hắn đã muốn cái gì thì sẽ làm bằng mọi cách để có được thứ đó, không màng sự dụng cả những phương pháp tàn bạo nhất của mình. Lý lẽ, luật pháp không có trong từ điển của hắn. Tuy Zane vẫn luôn làm những điều hắn thích, nhưng cũng tính toán suy nghĩ rất kỹ càng rồi mới bắt tay làm.

Có một sự kiện khiến hắn nổi như cò mà đó là dọa "tắm" nạn nhân bằng axit chỉ vì thiếu nợ. Zane là một kẻ làm ăn "rất cứng" – hắn biết rõ mình đang làm gì. Hắn không bao giờ cho phép bản thân bị mất mặt bởi những kẻ dám trở mặt không trả tiền. Trả thù là biện pháp duy nhất nếu Zane cảm thấy bản thân đang bị lừa.

Zane còn sử dụng nhiều biện pháp khác nhau để giết người, trong đó đặt bom xe là một cách thức "yêu thích". MS13 sẽ chọn thời gian, địa điểm phù hợp và gắn bom và xe của nạn nhân. Nếu có người dân vô tội gần đó, MS13 cũng không quan tâm vì Zane chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng của hắn. Sự máu lạnh của MS13 khiến nhiều người cảm thấy khiếp đảm với tổ chức này. Nhưng đó chưa phải là tất cả những gì thế giới biết về mạng lưới ngầm của MS13.

MS13 đã nắm vững cả vùng Châu Mỹ trong tay và vẫn liên tục hoành hành, nhanh chóng vươn lên thành một thế lực lớn trên toàn cầu. Chúng vượt qua những "tên tuổi có số má" như mafia Crips của Italia, yakuza của Nhật Bản hay Hội Tam hoàng của Trung Quốc để trở thành băng đảng khét tiếng nhất thế giới.

Sự máu lạnh, tàn ác, đầu óc làm ăn nhanh nhạy bên khiến MS13 thành nỗi khiếp sợ của nhiều quốc gia. Và ngay cả các FBI cũng phải rất dè chừng băng đảng này. Vì đã vươn vọi bạch tuộc ra toàn quốc nên thời điểm hiện tại, con số ước tính MS13 lên tới ba trăm ngàn thành viên, bao gồm từ cả "cùng đinh" của xã hội tới thương gia giàu có. Hiện tại thì MS13 đứng đầu các băng đảng trên khắp thế giới, so với MS13 thì có thể nói Camorra của

Nathan chẳng là gì cả.

"Nói" Zane dùng một lời lẽ lạnh như băng nói vào mặt tên đàn em.

"Chúng tôi đã tìm được ngài Roy..."

Zane trừng trắng mắt khiến tên đàn em đang nói bỗng sợ hãi cứng cả cổ họng. Nhưng cậu ta vẫn cố gắng dùng sức đẩy giọng mình ra, cố gắng kể lại chi tiết.

Khi tới hiện trường, đám đàn em MS13 nhìn thấy xác Roy ngồi gục mặt giữa một đồng rác ở vùng ngoại ô hoang vắng. Bộ đồ trên người cũng sớm đã bị máu tươi thấm thấu hoàn toàn mà róc rách chảy ra xung quanh chỗ chết của Roy và đã bị khô đọng lại. Bộ đồ ướt đầm là máu, miệng vết thương cũng đã lên mủ, từng lớp dính lên da thịt đang phân hủy. Mọi người có mặt ở đó nhìn thấy thân thể của Roy như vậy, sắc mặt đều biến sắc.

Ngay lúc này trong lòng Zane nóng như lửa đốt, hần cố gắng nhẫn nhịn oán hận.

Sau khi đem xác Roy về khám nghiệm. Từ các vết thương có thể thấy ông ta đã bị dùng gậy, dùng roi tra tấn. Vết roi bị quất trên người ông vẫn còn lưu lại, mười ngón tay của ông ta đã bị trọng thương nặng nề, mỗi ngón tay đều có màu đen xanh tím, tích tụ máu. Không những vậy, ông bị hất ót cay vào miệng vết thương và bị lên mủ nghiêm trọng. Đáng sợ hơn là chân trái của ông ta thì bị kẹp gậy đến nỗi xương chân đã bị kẹp gãy.

Nghe tới đây chân tóc của Zane như nổi gai. Tuy cũng hay thường sử dụng những hình thức tra tấn từa tựa như thế này với các nạn nhân khác, nhưng Zane lại không dám tưởng tượng lại cảnh em trai hần bị tra tấn tàn bạo như vậy. Trong lòng Zane như bị ngọn lửa thiêu đốt, da thịt nóng đến mức khô nứt. Hần nắm chặt bàn tay lại, khớp xương kêu lên từng tiếng.

"Ngài Roy còn bị tra tấn bằng ghế điện..."

Không chịu đựng nổi nữa, Zane đá phăng cái bàn thủy tinh nhỏ gần đó khiến cho các mảnh thủy tinh văng vương vãi khắp nơi. Hành động đột ngột này khiến tên đàn em giật bắn cả người, tiết ra từng giọt mồ hôi hột càng lúc càng nhiều, miệng lắp bắp không nói nên lời. Tên đàn em cố gắng nói tiếp.

"Chúng tôi tìm thấy ngài ấy ở một bãi rác trung tâm thành phố... Vết thương chí mạng chính là ở đầu, hai lỗ đạn vào đầu và ba ở trong ngực."

Khắp mặt và tay của Zane nổi gân lên, cặp mắt quắc lại sòng sọc nhìn tên đàn em. Tên đàn em run cầm cập chẳng dám ngẩng mặt nhìn lấy Zane một lần. Chẳng trách được vì Zane vốn rất tàn độc với những người gây chuyện với hần. Lí do khiến tên đàn em này sợ đó là vì cậu ta đang nghĩ tới kết quả kinh hoàng mà Zane sẽ ban cho kẻ gây chiến.

"Ai đã làm điều đó?"

"Cách làm này giống như của Nathan Redmond - băng Camorra."

"Tao sẽ giết từng tên khốn trong bọn nó cho tới khi bọn nó chết sạch không còn một ai."

Zane đi lại gần một cái bàn kính dài khoảng hai mét, hần di bàn tay của mình trên mặt bàn cho tới một cái nút được ẩn giấu mà mắt thường không thể nhìn thấy. Zane nhấn vào cái nút đấy, một ngăn kéo từ từ mở ra, đủ vác kiểu súng ống được xếp ngay ngắn nằm ở trong đó.

Zane nhìn chằm chằm vào từng món vũ khí, hần đưa tay sờ soạng những khẩu súng như sờ soạng một người tình.

"Tao sẽ báo thù cho đứa em trai tội nghiệp của tao và bọn Camorra sẽ phải trả giá cho những gì bọn nó đã làm"

Zane tiến tới một tấm bảng trắng được treo trên tường. Trên tấm bảng đó là hình ảnh tất cả các ông trùm trong thế giới ngầm được dính ngay ngắn. Có một vài bức ảnh bị gạch dấu X đỏ to tướng, chứng tỏ những người bị gạch là những người mà Zane đã hoàn thành trừ khử.

Zane nhìn vào tấm hình có mặt của Nathan, liếm môi.

"Món ngon nhất thì sẽ để lại cuối cùng nhỉ. Tao sẽ giết tất cả những người mà hần yêu thương và giữ hần sống trong khi hần chứng kiến những người của hần chết từng người một."

Zane cầm một con dao găm có thiết kế đơn giản cắm vào tấm hình của Nathan, cắm ngay giữa mặt. Zane quay mặt về phía tên đàn em đang đứng sau lưng hần.

"Tao muốn có được các thông tin tất cả những người có liên quan với tên Redmond. Tìm hiểu những gì chúng đang làm và chi tiết của mỗi di chuyển của bọn chúng."

Tên đàn em cúi người nhận lệnh.

"Tôi sẽ làm ngay lập tức thưa ngài."

Nói rồi cậu ta rời khỏi phòng, nhanh chóng bắt tay vào công việc vừa được giao.

Zane quay trở mặt vào tấm bảng, đút hai tay vào túi quần, dùng cặp mắt sắc lạnh đầy hận thù nhìn vào tấm ảnh của Nathan, rồi nhếch mép cười khẩy.

"Mày sẽ hối hận vào ngày mày quyết định đụng tới em tao Redmond."

***

Từ trường về, Brenna dẫn Finn vào một cửa hàng quần áo. Cô chọn khá nhiều trang phục cho cậu bé, mặc Finn khó chịu vùng vằng không chịu phối hợp.

"Con có đồng phục mà... Không mặc đâu."

"Trường còn có các hoạt động bên ngoài nữa, cần phải mua thêm quần áo."

Brenna chợt thấy mặt con trai cô căng lúc căng u ám. Cậu bé bước ngay ra ngoài cửa, lạnh lùng.

"Về nhà thôi!"

Brenna từ sau bước đến, nhẹ nhàng nói với Finn.

"Finn nè..."

Bây giờ chỉ mới khoảng năm giờ chiều, cô cũng chẳng biết phải làm gì mãi cho tới tối. Cô cũng chưa từng dắt con trai cô ra ngoài vì buổi chiều tối cô thường phải đi làm. Nhưng vì trước đó cô đã bắt đầu xin thôi việc nên dạo này cô cũng khá rảnh rỗi, chỉ là cô không biết phải làm gì vào những lúc rảnh rỗi. Hiện tại thì cô đang tự trách bản thân mình là một người mẹ tồi. Finn cũng chưa từng cảm râm hay khó chịu vì chưa từng được cô dắt ra ngoài chơi, ngay lúc này cô cảm thấy vô cùng có lỗi với thằng bé. Bây giờ cô muốn bù đắp hết tất cả mọi thứ cho con trai cô. Cô khum người thấp xuống, chống hai tay lên đầu gối để vừa tầm chiều cao với Finn.

"Con có muốn đi đâu không?"

Finn chkhaoanh một tay lại, một tay đưa lên cằm. Thằng bé đứng trầm ngâm suy tư như một ông già trong khi chỉ mới mười tuổi. Cảm thấy điểm này khá giống với tên Nathan, Brenna không giấu nổi cảm xúc, cô phì cười thành tiếng.

"Mẹ cười gì thế?"

"Không có gì. Sao? Con muốn đi đâu nè?"

"Thực ra con muốn vào cửa hàng đồ chơi hơn là tiệm quần áo..."

Đây là điều cơ bản nhất mà hầu như ai cũng biết. Cô tự trách bản thân mình, thằng bé là con trai, dĩ nhiên sẽ không thích những thứ như đi mua sắm.

"Được rồi, gần đây có một tiệm đồ chơi, chúng ta tới đó nào."

Brenna nắm tay Finn cùng tiến vào một cửa hàng đồ chơi có tên Toys R Us Stores. Vừa mở cửa bước vào, đôi mắt Finn sáng rực như một ngôi sao giữa bầu trời đêm.

Mỗi nơi được thiết kế với màu sắc ánh sáng riêng nhưng đều mô tả sự sang trọng và bình yên. Thiết kế showroom rất tinh tế. Có chỗ ngồi dành cho người lớn để hưởng thụ cảm giác thư giãn hoặc có thể nhắm nhĩ ly cà phê nóng hổi trong khi đợi con cái mình chọn lựa. Brenna khá là bất ngờ về cảm giác thông thả mà sự kết hợp này mang lại. Cách thiết kế showroom này đã nói với khách hàng rằng ở đây mang đến sự mua sắm phong phú về sản phẩm nhờ vào cách trưng bày rất chuyên nghiệp. Cửa hàng sắp xếp những sản phẩm như siêu nhân, mô hình xe cộ, máy bay,..., những món đồ chơi dành cho các bé trai. Nơi mà thu hút tầm mắt của Finn nhất, cô đã phải níu tay Finn lại và phanh gấp khi bước qua khu trưng bày này. Khoảng không gian rộng rãi, chuyên nghiệp trong khâu trang trí, trưng bày đẹp mắt tới sự giải đáp tận tâm của nhóm nhân sự. Sắp đặt những mặt hàng theo chủng loại, không gian bài trí riêng để người mua dễ lựa chọn. Những mặt hàng trọng yếu nhất luôn luôn bày trí trong cùng. Chúng vừa tận dụng cả ánh sáng tự nhiên và ánh sáng nhân tạo giúp tăng thêm vẻ đẹp mặt hàng. Cách thức sắp đặt lối đi lại của cửa hàng cũng dễ dàng giữa các quầy kệ hơn, mang đến sự rộng rãi trong toàn bộ không gian showroom.

Một nữ nhân viên niềm nở chạy ra phía Brenna khi hai mẹ con cô vừa bước vào.

"Xin chào, quý khách muốn mua gì ạ?"

Chưa kịp trả lời, Finn buông tay cô ra và chạy tọt vào sâu bên trong cửa hàng. Hơi xấu hổ vì hành động vô lễ của Finn, Brenna lúng túng trước cô nhân viên.

"Xin lỗi vì hành động của con trai tôi..." Brenna ngập ngừng.

"Không sao ạ, đây là phản ứng tốt của các đứa trẻ đối với mặt hàng của chúng tôi, chúng tôi rất vui vì điều đó." Cô nhân viên tươi cười, không một chút khó chịu nào.

Brenna cười đáp trả.

"Mời quý khách qua khu vực chờ ạ, có phục vụ đồ uống ở đây." Cô nhân viên nép qua một bên, chừa đường cho Brenna.

"Cảm ơn." Brenna cười tươi.

Brenna cố gắng đuổi kịp con trai cô. Finn dừng lại tại một kệ tủ to lớn đầy ắp các kiểu mô hình khác nhau.

Finn chọn một chiếc xe đồ chơi màu đen, ngay từ ánh mắt đầu tiên cậu nhóc đã bị chiếc xe đó thu hút.

"Chọn nó đi" Brenna cười triu mến.

Trừ chiếc xe ô tô đó ra, Finn còn chọn được nhiều món đồ chơi khác nữa, như là xe đào đất, xe con và siêu nhân mô hình,...

Finn đi một vòng quanh các món đồ chơi trong cửa hàng, thấy thích thì đều chỉ tay vào, thời điểm chọn lựa cảm thấy không có bao nhiêu, nhưng tới lúc tính tiền thì phát hiện thật sự cậu nhóc đã mua rất nhiều, một mình cô không thể mang hết đi được.

Brenna vốn dĩ không có nhiều tiền, hôm nay lại là lần đầu tiên cậu nhóc được dắt đi mua đồ chơi. Cô vốn muốn chiều chuộng, bù đắp lại tất cả mọi thứ cô chưa từng làm cho Finn nhưng kinh phí lại không cho phép. Tuy vậy Finn cũng rất tỉnh ý. Cậu nhóc bỏ bớt vài món đồ chơi lại cho đến khi giá cả vừa phải. Hành động này khiến Brenna cảm thấy chạnh lòng.

"Finn, mẹ xin lỗi nhé. Để lần tới mẹ sẽ bù đắp lại."

Finn nhún vai cười tươi như hiểu chuyện và cậu nhóc không hề có một chút nào là oán trách Brenna.

Brenna chuyển hướng nhìn về anh thu ngân.

"Phiền anh gói những món này lại cho tôi."

"Được."

Brenna đưa cho nhân viên thẻ ngân hàng.

Anh chàng thu ngân kia tiếp nhận thẻ ngân hàng, sau đó nhanh chóng giúp Brenna đem từng món đồ lần lượt đóng gói lại.

Finn vui vẻ vì đã mua đồ mình muốn, Brenna cũng chuẩn bị trở về. Nhưng vì vẫn chưa có thông báo gì từ Kai, cô bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Không rõ Kai chưa xong chuyện, hay là do anh đã gặp phải chuyện gì? Brenna không biết, gọi thì lại thuê bao.

Brenna vừa đi ra khỏi tiệm vừa trầm tư đến nỗi cô không biết Finn đang tròn xoe mắt nhìn cô chăm chăm. Bỗng cậu nhóc lắc lắc bàn tay Brenna, lên tiếng khiến hồn cô đang trên mây cũng trở về.

"Con đã mua quá nhiều sao...?" Giọng nói cún con như thể Finn đã gây ra một lỗi lầm lớn.

Brenna chợt nhận ra biểu cảm của mình đã làm cậu nhóc hiểu lầm. Cô mỉm cười trấn an.

"Không, mẹ còn muốn mua nhiều hơn cho con nữa là đằng khác."

Finn vui vẻ trở lại. Không phải cậu nhóc không hiểu được cuộc sống của cô. Tuy vẫn chẳng biết một chút gì về hắc đạo nhưng Finn chỉ biết rõ là cô không khá giả như mọi người nhìn vào, cô cũng rất vất vả. Do đó Finn chẳng bao giờ đòi hỏi cô bất cứ thứ gì cả.

Brenna bắt một chiếc taxi.

Ngồi trong xe, Finn đùa nghịch với món đồ chơi siêu nhân trên đùi, Brenna nhìn vài lần, cậu nhóc rũ mắt, tự mình chơi, như không để ý đến bất cứ thứ gì khác.

"Con đói không?"

Finn bỏ món đồ chơi trên đùi, mở to mắt ngược lên trần xe ngẫm nghĩ như thể cậu nhóc đang kiểm tra xem bao tử mình có đang gào thét không.

"Dạ có."

Brenna hướng tài xế đến một quán ăn.

Rất nhanh, chiếc taxi chậm chạp tiến vào một ngõ nhỏ không hợp với vẻ bóng nhoáng của nó lắm, những bức tường cũ kỹ trơ cả gạch đỏ ra ngoài theo năm tháng, giống như một người già bị cuộc đời xoay vần, thân thể không chỉ teo tóp lại mà còn đầy nếp nhăn trên mặt.

Finn dáo dác ngó ra ngoài cửa sổ xe, trong ánh mắt toàn là sự ghét bỏ. Brenna phì cười chẳng trách được vì nơi cô và nhóc Finn ở chính là dinh thự của lão Paul, rất xa hoa lộng lẫy. Finn đã ở từ khi vừa sinh ra cho nên đã khá quen mắt với những thứ hào nhoáng đó.

"Mình đi ăn gì thế mẹ?"

Vừa dứt lời, xe cũng ngừng.

Một bà thím béo ngồi trên ghế đầu sơ chế đồ ăn nhưng vẫn không quên nói chuyện phiếm với ông chồng đang bận rộn trong bếp.

Ông chồng ước chừng cái thìa, chảo trong tay hơi hắt lên, ngọn lửa bùng cháy rừng rực, trong chảo thỉnh thoảng vang lên tiếng chày xèo xèo của thịt.

Finn bất giác không giấu nổi cảm xúc, nhăn mặt lại như con khi khó khura.

Tên tài xế nhanh nhẩu chạy về bên phía Finn và mở cửa xe cho cậu nhóc bước xuống. Brenna đứng yên, đóng sầm cửa xe, quan sát khắp xung quanh, cô mỉm cười ấm áp.

Brenna nắm tay Finn bước vào quán, nhưng cậu nhóc ghé chân lại tại chỗ. Brenna mở to mắt nhìn Finn khó hiểu.

“Khoan khoan! Đây là nơi mà mẹ muốn cho con ăn hả?!”

Cô chớp chớp mắt nhìn cậu nhóc đang nhăn mặt lo lắng.

“Nơi này có thịt bò xào, mấy món con được ăn ở nhà cũng toàn là bò áp chảo, cũng là thịt bò cả, con cảm thấy khác nhau ở chỗ nào?”

“Cấp bậc, phẩm vị, giá cả, à, còn có môi trường dùng bữa nữa.”

Brenna nghe cậu nhóc ranh ma nói mà phì cười. Đầu óc Finn ngơ ngơ. Brenna duỗi tay, vỗ đầu cậu nhóc trấn an. Finn lắc đầu, thờ dãi y như một ông cụ non.

“Coi như con trải nghiệm cuộc sống vậy...” hai tay Finn xòe ra, nhún vai, cực kỳ tiêu sái.

Brenna cười phá lên vì hành động, lời nói của cậu con trai sắp lên cấp hai của cô cứ như một ông già trung niên giàu có mắc bệnh đại gia.

Brenna dẫn anh ta đi vào, thím béo chào đón

“A! Thì ra là Brenna, lâu rồi không thấy mày. Mày đã mất tích cả mấy năm nay rồi đấy, tao cứ tưởng mày chết rồi.”

Brenna vui vẻ gật đầu, cười hỏi.

“Gần đây buôn bán thế nào thím?”

“Vẫn tốt!”

Thím béo liếc nhìn Finn đang tỏ vẻ nhăn nhó khó chịu.

"Ồ thằng nhóc nào đây?" thím béo nhìn Brenna cười nham hiểm.

"Con trai cháu đó thím." Brenna nhoen miệng cười.

Hai người nói mấy câu rồi ngồi xuống một cái bàn vuông nhỏ, thím béo lại mang bia lên cho cô, nhưng lại đặt trước mặt Finn một lon nước ngọt.

Thím béo chống nạnh, từ góc nhìn của Finn đang ngồi thì thím béo to như ngọn núi Thái Sơn.

"Thế mày bao nhiêu tuổi rồi nhóc con?"

Finn nhìn cách hành xử, nói chuyện của thím béo cứ như một bà già hung dữ cho vay nặng lãi khiến cậu nhóc không khỏi run sợ.

"Cháu... Cháu mười một..."

"Thím đừng dọa nó vậy chứ!" Brenna đập đập tay lên bàn gây sự chú ý của thím béo.

Thím béo cười phá lên.

"Thế cái thằng ranh hay đi với mày đâu rồi?"

Brenna xị mặt xuống.

"Cháu đã không gặp anh ta lâu lắm rồi, dù sao thì cho cháu gọi món!"

Brenna cố tình tránh đi chủ đề đó. Thím béo này cũng là một người hiểu chuyện nên chẳng bàn tới nó nữa. Bà ta lại lên liếc qua Finn đang ngồi căng thẳng, nhìn rất giống với Nathan nên bà ta cũng ngờ ngợ đoán ra được đây là con ai, nhưng còn cả một câu chuyện dài đằng sau nữa mà bà ta có lẽ sẽ không thể đoán được. Brenna gọi ba món ăn rồi thím rời đi.

Finn ngồi trên chiếc ghế nhựa tồi tàn, nghe tiếng ồn ào náo động xung quanh thì vẻ mặt nhăn nhó, nhưng trong đáy mắt chủ yếu lại ngập tràn sự tò mò.

“Mẹ biết bà chủ đáng sợ chỗ này à?” cậu nhóc chỉ vào thím béo.

Brenna mỉm cười gật đầu.

“Sao mẹ quen được vậy?”

“Đây là chỗ ăn yêu thích của mẹ.”

“Mẹ thường xuyên tới đây á?” Finn hoảng hốt.

“Có sao nè?” Brenna chớp chớp mắt nhìn Finn.

“Chỗ này có vẻ... không vệ sinh cho lắm.”

"Con cứ tin tưởng vào sự lựa chọn của mẹ con đi" Brenna cười rạng rỡ, đồng thời đề gờ nắp chai bia vào bàn rồi giật một cái, nắp chai bật ra, động tác vô cùng thuần thục.

Lại lấy một cái cốc, miệng chai nghiêng đi, bọt bia dâng lên rồi trào ra khỏi miệng cốc. Động tác của thím béo cũng rất nhanh chóng, tay nghề vẫn cứ tốt như lúc ban đầu. Brenna ăn cực kỳ ngon miệng. Finn chép miệng, cắn đứt một đầu con tôm.

"Cũng tạm tạm" tuy nói thế, nhưng Finn liên tục ăn không ngừng nghỉ.

Rất nhanh, Finn đã ăn hết sạch đĩa tôm cay trên bàn, vỏ tôm chất thành núi ngay trước mặt. Brenna chắt lưỡi.

"Con ăn giỏi thật đấy."

Finn nhong nhéo bữu môi, không hề tỏ vẻ tức giận gì. Finn muốn gọi mấy món khác, nhìn nửa ngày cũng không thấy thực đơn đâu nên mở miệng hỏi Brenna.

“Chỗ này không có menu, chỉ nhìn nguyên liệu mà gọi đồ thôi con.”

“Xem nguyên liệu gọi món ăn á?”

Brenna tươi cười giải thích.

“Thì chính là mùa nào thức nấy, thông thường sẽ bày hết trên quầy để khách lựa chọn, muốn ăn thế nào thì gọi.”

Finn hớn hờ, cảm thấy mình đã được mở mang kiến thức. Brenna gọi cho cậu nhóc một đĩa beefsteak, sau đó lại gọi thêm một đĩa bắp cải xào.

Sờ mũi, duỗi tay lấy một miếng bắp cải xào, không ngờ quán ăn bình dân này mà cũng nấu ngon y như đầu bếp nhà hàng, môi trường hơi sập sệ một chút nhưng lại thắng ở không khí vui vẻ. Và Finn cũng đã tiêu diệt rất nhanh hết mấy đĩa đồ ăn trên bàn.

So với lúc vừa mới tới, Finn lúc này đang tỏ ra rất hài lòng.

“Món nào cũng ngon tuyệt!”

Vừa hay thím béo nghe thấy, mặt mày hớn hờ.

“Thích ăn thì cứ gọi thêm đi, miễn phí!”

Finn cười hơi thẹn thùng.

Ăn gần hết bàn thức ăn, Finn ngã người vào lưng ghế ôm bụng, ợ ra nột tiếng rõ to, ánh đèn đường màu vàng làm cho mặt cậu nhóc cũng sáng lên như ngọc. Brenna đưa tay bụm miệng cười.

"Ăn ở đây có ổn không con?"

"Ngon lắm mẹ!" Finn cười rạng rỡ trong khi khoe miệng vẫn còn dính chút đồ ăn.

Brenna đưa ngón tay chỉ vào miệng mình như để nói cho con cô biết miệng cậu nhóc còn dính đồ ăn. Finn bật người dậy, vội vàng xé tờ khăn ướt trên bàn lau miệng sạch sẽ.

Thím béo tiến tới bàn của họ.

"Đứa nào ăn nhiều thì đứa đó trả tiền." thím béo nói với lời lẽ đe dọa.

Finn đưa mắt sợ hãi nhìn chăm chặp Brenna.

"Thím này cứ ghẹo thẳng nhỏ!" Brenna xua tay cười tươi.

Brenna nhìn vào bên trong quán là một phòng khách thông ra ngoài quá. Có một cậu trai chắc là đang học cấp ba, ngồi dưới đất trong phòng khách chơi trò chơi điện tử.

"Con thím đã lớn vậy rồi sao?" Brenna đưa ly bia lên miệng uống cạn ly.

Thím béo nhìn Brenna, mặt cô đã đỏ bừng bừng rồi. Từ này đến giờ cô ăn rất ít, chỉ uống là chủ yếu.

"Nhóc con, mày vào chơi với anh đi, cô nói chuyện với mẹ mày một chút."

Finn đưa mắt nhìn qua Brenna như thể đang xin phép. Brenna cười rặng rờ gật đầu. Finn cũng nở một nụ cười trên môi chạy ào tới phía cậu trai đó.

Thím béo chuyển tầm nhìn vào phòng khách, hét lớn.

"Christan! Mày chơi với em đi này."

Cậu ta cũng giật bản mình một cái, rồi mới chột nhận ra Finn đã đứng sát nhìn vào bộ đồ chơi của cậu từ lúc nào không hay.

Thím béo kéo ghế ra ngồi đối diện Brenna. Bà ta làm mặt nghiêm túc.

"Mày uống nhiều quá rồi đấy."

Từ khi món ăn được dọn lên bàn Brenn chưa hề đụng tới, cho dù có thì cũng chỉ có một chút, cô uống là chủ yếu. Brenna càng ngày càng gầy đi, loại gầy này là vô tri vô giác, chỉ có chút da thịt bám trụ vào xương.

Brenna vẫn ngồi cười cười.

"Mày lừa con nít thì được chứ đừng hòng lừa thím mày."

Khuôn mặt Brenna u sầu. Cô đặt cái ly rỗng trên tay xuống bàn, đưa hai tay ôm mặt, bắt đầu khóc nức nở.

Thím béo chỉ ngồi im đó nhìn Brenna. Từ này đến giờ Brenna đã phải rất kìm chế rồi, nếu không giải tỏa được thì sẽ rất khó chịu. Cho nên thím béo không an ủi, không dỗ dành, chỉ ngồi im để Brenna giải phóng tất cả ra ngoài.

Khi Brenna bắt đầu dịu lại, thím béo mới lên tiếng.

"Hai đứa nó nhìn y xì nhau, khỏi hỏi thím mày cũng biết con ai."

Brenna đưa hai mu bàn tay lên mặt quệt đi hai dòng nước mắt lấm lem trên má.

"Thế thẳng ranh đây chơi mày xong bỏ chạy à?"

Tuy thím béo nói năng rất thô lỗ và thẳng thắn, nhưng thím lại là một người rất tốt bụng và hiểu chuyện cho nên Brenna không cảm thấy phiền với cách nói chuyện của thím béo, dù sao đó cũng vốn là tính cách của thím suốt bao năm qua. Brenna chỉ mỉm cười lắc đầu, cô thều thào.

"Không, Finn chỉ là tai nạn của bọn cháu. Có lẽ tên đó cũng chẳng biết."

Thím béo ngồi khoanh tay nhìn Brenna ngờ vực như thể điều cô nói cực vô lý. Lý do khiến Brenna tràn ngập cảm xúc là vì nhìn Finn đã rất vui vẻ khi ở đây, điều đó cũng làm gợi nhớ lại khoảng thời gian cô đã từng vui vẻ với Nathan cũng tại chỗ này.

Cô nhìn xung quanh quán, không gian vẫn nhộn nhịp như ngày xưa. Đã bao lâu rồi không được nghe thấy thanh âm này, lúc trước hán rời đi, Brenna có lúc ảo tưởng nghĩ đột nhiên sẽ có một ngày hán trở lại, đứng ở sau lưng cô nhẹ giọng mà gọi tên cô, mang theo một sự kinh hỷ giống như hán mới rời đi không lâu.

Cũng không biết thời điểm bắt đầu từ đâu, Brenna đã không còn có loại ảo tưởng này, có lẽ là bởi vì thời gian trôi qua đã lâu, lâu đến nỗi người bên cạnh đều khuyên cô nên quên đi, lâu đến cả cô cũng tự nhắc nhở chính mình, nên quên mất.

Chỉ là lúc trước từng nghĩ, sẽ có một ngày bọn họ ngẫu nhiên gặp được, không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào. Nhưng không ngờ nó lại tệ đến nỗi cô ước gì mình chẳng muốn gặp lại.

Năm đó cô mười chín tuổi, cùng hán lần đầu gặp nhau mặc dù lần làm quen đó diễn ra không đẹp đẻ mấy nhưng nó chính là bước khởi đầu của cuộc đời cô. Khi gặp lại, giọng nói của hán thêm vài phần trầm thấp, lại như lúc đầu rất êm tai. Cô nhớ lại, dĩ nhiên không nhận được mà hoài niệm.

Nhớ năm đó, niềm vui lúc hán đón nhận tình cảm của cô lại xa xôi đến vậy. Hán đã từng đối tốt với cô rất nhiều, nhưng lại vẫn dễ dàng buông tay cô ra.

Cô cứ một mực cho rằng cô chỉ cần dựa vào một chút thật lòng của hắn là có thể an tâm, nhưng cuối cùng vẫn là không có được gì cả.

Brenn chống cằm, đôi má phụng phịu đỏ lừ kèm nét u buồn đáng yêu. Cô đột nhiên lại nhói đau một chút, giống như thời điểm lúc trước hoài niệm hắn nhưng lại không có đau như vậy, chỉ là hồi lâu không có cảm giác này. Hóa ra, không phải là không đau, chỉ là chết lặng.

Không biết có phải hay không là bởi vì có thêm cả nước mắt, ánh mắt của cô so với trước đây có phần trong suốt hơn, lại nhiều thêm vài phần ưu thương. Cái loại tâm tình không biết tên này quanh quẩn ở trong đầu Brenn, rất nuối tiếc, nhưng hiện tại hồi tưởng lại cô cũng chẳng biết nên cảm thấy nuối tiếc hay may mắn khi có thể rời xa khỏi hắn. Nếu quá khứ có thể quay trở lại, liệu cô có tiếp tục yêu hắn không? Đây vẫn là câu hỏi mà cô không thể có câu trả lời.

Thím béo thở ra một làn hơi phìền não.

"Cuộc sống vốn chẳng đơn giản dễ dàng gì..."

Bỗng ba người khách khác bước vào quá.

"...dù sao mọi chuyện cũng lỡ rồi, cứ sống tiếp thôi."

Thím béo nói rồi đứng phắt dậy trở về với công việc. Không phải thím cố tình chạm vào nỗi đau của Brenna. Mà thím béo chỉ muốn giúp Brenna giải phóng ra hết tất cả cảm xúc trong lòng, như vậy sẽ khiến Brenna cảm thấy dễ chịu hơn là phải cố gắng chịu đựng, kìm nén lại.

Brenna ngã người ra ghế, lau sạch mặt bằng mu bàn tay. Bất ngờ có một cuộc gọi đến. Brenna nghe điện thoại, là Kai.

Ở đầu dây bên kia giọng Kai rất là bình thản thoải mái, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Xin lỗi em nha Brenna, để gần khuya như vậy mới gọi em về."

Brenna khịt mũi, cố gắng nói bằng một giọng điệu bình thường nhất có thể.

"Không sao, Finn và em cũng đã có thời gian với nhau rất vui. Em còn phải cảm ơn anh vì tạo cơ hội cho mẹ con em nữa đó."

Đầu dây bên kia bật ra một tiếng cười hạnh phúc. Kai áy náy vì lời cảm ơn của Brenna.

"Được rồi có gì về mình hãy nói nhé."

"Vâng."

Brenna cúp máy, xé tờ khăn giấy ướt trên bàn lau sạch mặt lại một lần nữa.

"Về thôi Finn." Brenna nói vọng vào trong phòng khách.

Finn đứng dậy ôm tạm biệt cậu Christan. Không rõ bọn họ đã chơi gì, nói gì với nhau nhưng kết quả là Finn đã rất vui vẻ. Coi như hôm nay không uống công cô dắt cạy nhóc ra ngoài.

Brenna tính tiền, Finn đứng chờ cô ở cửa quán.

"Tổng cộng bốn mươi hai đô." Thím béo ghi chép nguệch ngoạc trên giấy một hồi rồi báo ra con số cuối cùng.

Brenna rút tiền trong ví ra đưa cho thím béo, tươi cười.

"Không cần trả lại, và cảm ơn thím."

Thím béo mỉm cười ấm áp và cảm thấy hơi ngượng, thấy Finn có vẻ thích món tôm nướng bơ tỏi nên lại đóng gói thêm hai phần.

"Cầm về nhà cho thằng bé."

Brenna cảm ơn, cầm túi đi ra ngoài, vừa lúc gặp thoáng qua ba người đi vào.

"Cậu Edga tới à, ngồi đây đi..." Giọng thím béo đầy nhiệt tình lẫn mấy phần kính sợ vang lên ở phía sau.

Brenna vô thức ngẩng đầu nhìn, lọt vào tầm mắt là một gương mặt gần như một tên côn đồ, khoe miệng cười cợt, nhưng khuôn mặt này lại thuộc về một người đàn ông. Lúc này mắt nhìn thẳng đi lướt qua người anh ta.

"Thím béo, ba cân tôm, thêm nhiều cay..."

Đầu óc hơi choáng váng vì đã uống khá nhiều cho nên Brenna chẳng nghĩ ngợi gì nữa, bắt ngay một chiếc taxi và nhanh chóng trở về nhà.

Người đàn ông tên Edga liếc nhìn chiếc xe taxi của Brenna rồi đi. Đôi mắt hắn lạnh như băng, đầy tia chết chóc.

Khi về tới nhà, Brenna vừa bước xuống xe thì nheo cặp mắt lại vì khắp ngôi nhà đều mở đèn sáng chung mặc dù trời đã khuya, và họ thường cũng không bật nhiều đèn như thế này bao giờ khiến Brenna chói hết cả mắt. Trong lòng lộp bộp một tiếng, không hiểu sao cảm thấy có điềm xấu.

Brenna cùng Finn tiến vào phòng khách. Rất nhiều vệ sĩ, người làm đang tập trung rất đông, sắc mặt ai cũng đều đang rất hoảng hốt.

Không rõ chuyện gì, Brenna bảo Finn tự mình trở lên phòng, rất may là cây nhóc ngoan ngoãn nghe lời ngay. Dù sao cả ngày Finn cũng đã đi học trên trường, rồi đi chơi cùng cô đến tận khuya khiến cậu nhóc cũng đã khá mệt mỏi.

Brenna hỏi một người bất kỳ đang đứng trong phòng khách.

"Có chuyện gì thế?"

Anh ta cứng người như các cơ đã bị đông lạnh, đưa đôi mắt u ám nhìn về phía Brenna.

"Ngài... Ngài Paul đã bị ám sát!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Virus xâm nhập

Một thành viên vẫn còn hoảng hồn nhìn Brenna.

"Chuyện quái gì đang xảy ra thế này! Chẳng phải lúc sáng mình vừa đọc tin lão Ray chết sao?! Sao ngay cả gã Paul cũng...?!" Brenna nghĩ, mở to mắt như thể nó muốn rớt luôn ra ngoài. Cô lắc lắc đầu bình tĩnh lại "Không không, việc lão Paul sẽ bị giết thì mình biết rõ, chỉ là không ngờ nó lại diễn ra nhanh như thế này..."

Ừc.

Brenna nót nước bọt. Nếu Kai lại canh ngay lúc ông trùm Ray bị giết mà xử luôn lão Paul thì có thể do Kai muốn đổ luôn cái tội này cho tên đã giết chết lão Ray, như vậy những con mắt nghi ngờ sẽ không hướng vào anh ấy. Hoặc có thể vì lí do nào khác nữa... Tạm hiểu được vấn đề không hề liên quan tới mình, Brenna đã giữ vững lại tinh thần.

Thần sắc các thành viên khác thì vẫn luôn hoảng loạn, lúc đó mới ám chỉ dinh thự đang gọn sóng. Brenna cũng không nhìn sắc mặt của các thành viên.

Một cô hầu đang bưng một bình rượu. Bình rượu này được mua tại một bữa tiệc đấu giá mà lão đã tham gia, vốn tối nay là để phục vụ cho lão Paul, nhưng không may lão lại không được ném thử. Cô hầu đó sợ hãi nhìn Brenna, cô ta lên một tiếng.

"Brenna, cô tốt nhất đừng nên dính líu vào, cứ để cho bọn đàn ông này tự lo đi."

Cô hầu này có giọng nói yếu yếu khó ưa, xưa nay không hợp mắt với Brenna cho nên Brenna nghe thấy liền không vui mà nhú mày, liếc cô hầu một cái.

"Thế sao cô cũng không cút khỏi đây đi? Hóng chuyện như chó chực xương vậy?"

Xưa nay ở trong cái dinh thự này Brenna không cười nói lớn tiếng, cô hầu nghe được câu này, liền thấy sợ hãi. Một tên thành viên đang đứng gần đó nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, cậu ta liền kéo tay áo cô hầu và vội vàng đứng lui sang một bên mà không dám nói tiếp nữa. Brenna không có chức vụ gì lớn lao, nhưng được cánh tay phải đắc lực của lão Paul là Kai rất xem trọng, có Kai âm thầm chống lưng cho cô thì dễ gì các thành viên khác dám làm khó Brenna.

Brenna cũng không muốn phí lời với các cô hầu. Cô tự mình tiến lên phòng làm việc của lão Paul. Đó là căn phòng chỉ được sử dụng cho một mình lão Paul, hay những người chỉ được lão ta cho phép đến.

Trước khi tiến vào, Brenna kiểm tra lại trang phục của mình. Bộ đồ cô đang mặc có chỉ là một bộ đồ hằng ngày bình thường, cô không quan tâm nó có phù hợp với hoàn cảnh hay không, cô chỉ chỉnh chu nó lại cho ngay ngắn, nước hoa trên cổ và tay áo cô vẫn còn vương lại một ít mùi hương dễ chịu.

Ban đầu, Brenna không để tâm đến những vấn đề trong giới hắc đạo. Đúng hơn, để tập trung vào việc chăm sóc và bảo vệ Finn, cô coi tất cả những thứ khác là không đáng kể. Tuy vậy, do vẫn bị nằm trong lòng bàn tay của lão Paul, cô vẫn phải dành sự chú ý đến những thứ này.

Tốt, không vấn đề gì.

Sau khi xác nhận rằng quần áo đã chỉnh tề, Brenna gõ cửa tiến vào, cô bước vào thì trong chớp mắt có chút hoảng hốt, cô nhớ lại chỉ cách đây mấy ngày, cô cũng đã bước đến nơi này. Chỉ khác lúc lão Paul còn sống, giờ đây căn phòng cô đang đứng cũng dần âm ảm. Nộ khí mờ mịt nặng nề quán

quanh trong đó.

Brenna nhẹ nhàng đóng cánh cửa và rồi nhận thấy một cảm giác khó chịu. Thời tiết có chút lạnh lẽo, trong phòng lại bị bao vây bởi một hơi khí chết chóc. Ánh đèn trong phòng vẫn sáng như thường nhưng Brenna chỉ cảm giác trước mắt có một thân ảnh u ám, trên bàn làm việc của lão có mấy đóa hoa cúc sắp sửa héo tàn. Brenna nhớ mang máng, lão Paul cực kỳ yêu thích loài hoa cúc cho nên vẫn hay thường đặt trên bàn làm việc.

Không biết bọn họ đã nói với nhau những gì nhưng khuôn mặt Kai vẫn bình tĩnh như ngày thường, ngay cả thần sắc của Jame và Chad cũng vẫn giữ nét như thường. Biểu hiện này của bọn họ khiến Brenna sợ chết khiếp như một chén thuốc độc khiến dây thanh quản của cô như bị đứt ra.

Brenna lẳng lặng bước tới phía Kai đang ngồi ở vị trí mà lão Paul thường hay ngồi.

"Em về rồi" Kai nói vậy nhưng lại không đứng dậy, chỉ lấy đôi mắt chào đón cô.

Cơ thể Brenna rung lên dữ dội, như thể cô bị tiếp xúc với những cơn gió nam lạnh giá.

"Ông ta đâu?"

Kai bình thản nhún vai.

"Được những người khác đem đi xử lí rồi"

Không cần Kai giải thích, Brenna đã hiểu quá rõ mọi chuyện này rồi. Nhưng hiện tại cô chẳng biết mình phải nên bắt đầu từ đâu. Tuy Kai đã từng nói sẽ giành cái ghế của lão Paul trước đó nhưng cô vẫn không tin là sự việc này đã thực sự xảy ra. không những vậy, nó lại xảy ra rất nhanh nữa là đằng khác. Nhưng, kể cả khi cô cố chối từ nó, cái xuất hiện trước mắt cô vẫn là hiện thực.

Trong khi Brenna vẫn đang run lên vì cú sốc, cô chợt thấy Kai đứng dậy rồi cời bỏ găng tay đen của mình.

"Chúng ta xuống dưới nhà thôi."

Không biết lại có chuyện gì, nhưng ngay lúc này Brenna chẳng thể thốt ra được bất cứ một lời nào. Cô im lặng cùng Kai, Jame và Chad trở xuống sảnh chính.

Nghe tiếng bước chân từ trên lầu vọng xuống, đám thành viên đều ngược mắt hướng lên. Khi nhìn thấy Kai, bọn họ như đã dịu lại. Brenna nhìn biểu hiện của bọn họ cũng lờ mờ đoán ra được chuyện gì, chỉ cần chờ Kai tự mình phát biểu.

Ánh mắt thấp thỏm của bọn họ như thể không thể chờ đợi, muốn thấy phong phạm của thủ lĩnh mới, đây là chuyện tưởng chừng như sẽ chẳng bao giờ xảy ra ở băng Cosa Nostra, mà đối với băng Cosa Nostra mà nói đây càng là một bước ngoặt của lịch sử.

Cosa Nostra là một băng đảng hết sức có tiếng tăm nhưng lại chịu nhục nhã khi thủ lĩnh Paul lại bị giết một cách đơn giản và dễ dàng.

Một người nhin không nổi, bắt đầu lên tiếng.

"Kai, bây giờ Cosa Nostra sẽ như thế nào?"

Chẳng trách được sự lo âu của mọi người. Một băng đảng không có thủ lĩnh thì chỉ như rắn không đầu. Nhưng tất cả mọi chuyện vẫn đang diễn ra tốt đẹp theo tính toán của Kai.

"Mọi người bình tĩnh, Kai sẽ thay ngài Paul tiếp quản Cosa Nostra." Jame lên tiếng.

Mọi người bắt đầu xì xầm to nhỏ. Nhưng Kai vẫn giữ một vẻ mặt hết sức điềm tĩnh.

"Kai là người được ngài Paul tin tưởng nhất, tôi không phản đối nếu thủ lĩnh tiếp theo là Kai" một thành viên lên tiếng.

Những ánh mắt của các thành viên cũng bắt đầu nhìn nhau như thể tất cả bọn họ đều ngờ vực về độ bản lĩnh của Kai.

Một thuộc hạ trong nhóm của Kai tiến ra phía trước đám đông. Cậu ta đã từng làm việc dưới sự quản lí của Kai, cậu ta rất mực tin tưởng và trung thành với Kai, có thể nói sự trung thành này hơn cả lão Paul vì Kai và cậu ta tiếp xúc với nhau nhiều hơn.

Trong một băng đảng có rất nhiều thành viên nhưng không phải ai cũng có thể thân thiết với ông chủ của mình. Giống như cậu ta, cậu ta làm việc cùng Kai nhiều hơn, dĩ nhiên cách nhìn của cậu ta dành cho Kai sẽ khác với dành cho lão Paul.

Cậu ta cúi mặt cung kính trước Kai mặc cho những thành viên khác đang xì xầm to nhỏ những điều khá khó nghe. Bởi vì Kai và cậu ta đã từng ngang vai vế với nhau, việc cậu ta bắt ngờ cúi mặt trước Kai cũng là một cú sốc cho các thành viên khác, họ nghĩ họ có nên cúi đầu trước một đồng nghiệp của mình hay không? Thế nhưng nỗi đau mà cậu cảm thấy khi bị đồng nghiệp chỉ trích không là gì so với niềm vui đang dâng trào từ tận đáy lòng cậu.

"Tôi biết điều này không đúng, nhưng xin hãy cho phép tôi từ nay về sau được phục vụ anh Kai."

Kai liếc nhìn cậu ta, trong lòng có chút đắc ý.

“Anh tin tưởng hoàn toàn vào quyết định của mình ư?”

Một giọng nói lạnh như băng. Nếu một trăm người nghe thấy, họ đều sẽ trả lời như vậy, nhưng những gì cậu thành viên này nghe thấy là một giọng nói ngọt ngào làm ấm lòng. Kể cả nếu như cậu ta biết giọng nói đó chứa đầy độc, thì đã sao? Cậu ta không chút lưỡng lự, kể cả khi nó đồng nghĩa với việc đòi lại cậu phải từ bỏ cả mạng sống của mình.

“Đúng vậy. Tôi đã làm việc cùng anh rất lâu rồi, tôi hiểu rõ quyết định của mình.”

Kai cô tỏ ra đáng vẻ của một người thủ lĩnh. Brenna trầm ngâm liếc nhìn anh như thể cô đã nhìn thấu được vở kịch này.

Kai vốn dĩ không phải là loại người có tham vọng. Lí do vì sao anh muốn điều hành bằng Cosa Nostra thì chẳng ai ngoại trừ bản thân anh là biết rõ. Trước khi xâm nhập vào Cosa Nostra, có vô số những thuộc hạ của anh không có giá trị đã bị anh loại bỏ thẳng tay vì anh nhận ra những người này thực sự vô dụng ngay cả khi đã cố sử dụng họ. Dẫu vậy, Kai không hối hận với quyết định của chính mình.

Kai đã phải tiến hành hoạt động thanh trừng lão Paul vì thời cơ đã đến. Nếu anh bỏ lỡ cơ hội, quyền ra lệnh cho các thành viên trong tay anh sẽ bị ai đó khác tước đi. Ngoài ra khó khăn trước mắt lúc này cũng chính là trấn an và tạo niềm tin tuyệt đối chỉ các thành viên. Kai tự hỏi liệu anh có thể xây dựng được băng đảng trụ vững trước thử thách của thời gian?

Sau khi tạm thời trấn an được các thành viên, Kai ra hiệu giải tán. Rất nhanh ở sảnh chính chỉ còn lại một mình Brenna và Kai. Anh chớp mắt nhìn cô.

"Người em nồng mùi bia lấm đậy sao em còn không đi nghỉ đi?"

Brenna trầm mặc nhìn Kai.

"Anh thật sự là một diễn viên xuất sắc. Anh đừng tưởng em không nhìn ra được vở kịch của anh."

Kai cười đắc ý.

"Nếu trước đó anh không nói rõ với em liệu em có dám chắc bây giờ em có thể nhìn rõ không?"

Brenna cứng cơ mặt á khẩu, đúng như những gì Kai nói. Nếu như trước đó anh không nói rõ kế hoạch với cô, cùng với diễn xuất xuất sắc của Kai ban nãy thì quả thực cô sẽ chẳng thể nhìn ra được vở kịch này.

"Anh có đảm bảo bọn họ sẽ hoàn toàn trung thành với anh không?"

Kai đưa tay xoa cằm mình một lúc lâu rồi mới lên tiếng. Ngụ ý là nếu băng đảng đã lọt vào trong tầm kiểm soát của Kai thì sẽ không có mấy loại người nào hống như thế. Jame và Chad đưa mắt nhìn Kai như thể còn có chuyện gì đó quan trọng. Hiểu được ánh mắt của hai người họ, Kai lập tức xua Brenna đi khéo léo.

"Có chuyện gì ngày mai hãy nói, bây giờ khuya lắm rồi." Kai cười tươi nói rồi anh quay mặt cùng Chad và Jame trở lên phòng làm việc.

Không phủ nhận độ mệt mỏi của bản thân. Brenna xoa mặt rồi trở về phòng của mình. Dù sao những chuyện như thế này vốn chẳng liên quan đến cô. Hơn nữa việc Kai làm ông chủ mới vẫn sẽ có lợi hơn cho cô là lão Paul cho nên hiện tại cô không thấy có một chút phiền hà khó chịu nào cả.

Kai cùng Chad và Jame trở lên phòng làm việc.

***

The Space Needle cao một trăm tám mươi bốn mét, là tòa nhà dễ nhận biết nhất của Seattle bởi từ lâu tòa nhà đặc biệt này đã trở thành một biểu tượng của thành phố. Tọa lạc tại trung tâm Seattle, Space Needle là một địa danh thu hút đông đảo khách du lịch nhờ sở hữu tháp quan sát và nhà hàng SkyCity cho tầm nhìn tuyệt vời toàn cảnh thành phố, hồ Washington, hồ Union, núi và Puget Sound.

Ba chiếc trực thăng quân đội hùng hồn đáp xuống sân thượng, tiếng vù vù của cánh quạt cùng với gió mạnh xoáy cuộn cuộn lên, làm cả bầu trời chạng vạng tối trở nên mờ mịt bởi cát bụi.

Một tốp người tinh anh thành thạo nhảy từ mấy chiếc trực thăng xuống, nhìn vào kỹ thuật và hành động điều luyện của bọn họ có kỷ luật và trình tự hẳn hoi, cũng đã đủ biết họ là những người được huấn luyện đặc biệt theo lối quân sự.

Chỉ trong tích tắc mười mấy tên mặc âu phục màu đen, trên tay mỗi người cầm một khẩu súng M4 Carbine đứng thành hai đường thẳng.

M4 là loại súng có thể lựa chọn cách bắn từ bán tự động đến ba viên một. Với quy lực khiếp người, tầm bắn xa lên đến 600m và tốc độ bắn ra Tốc độ bắn 700–950 phát trong một phút. Là một dòng súng có khả năng tùy biến cao, các loại súng trong dòng M4 Carbine có khả năng gắn được thêm các phụ tùng khác để gia tăng sức chiến đấu. Ví dụ như M4A1 có thể gắn thêm ống phóng lựu M203 để trở thành loại súng trường tấn công có khả năng bắn lựu đạn M4A1/M203

Chiếc trực thăng vừa dừng hẳn lại, Khalid, Leo cùng với Alex bước xuống, ba người cẩn thận quan sát tứ phía sợ có người mai phục.

Sau khi nhận được ánh mắt an toàn của Khalid, Nathan mới oai nghiêm bước xuống.

Trên người Nathan là bộ âu phục màu đen cùng với áo măng tô màu cà phê sữa đầy lịch lãm, quý phái, chân mang đôi giày da bóng loáng.

Hắn oai phong đứng chính giữa một tốp người xuất sắc này, ánh mắt ngông cuồng đầy vẻ tự tin cùng với khuôn mặt điềm tĩnh ngẩng lên thật cao, đáng vẻ khí thế này đích thực của một ông trùm mafia.

Hôm nay là buổi hội nghị một năm một lần trong giới hắc đạo, mỗi năm hội nghị sẽ được diễn ra tại một địa điểm khác nhau và năm nay tòa nhà The Space Needle tại Seattle được chọn là điểm họp mặt.

Những người hiện diện tối đêm nay toàn là những kẻ tai to mặt lớn trong giới hắc đạo, chính vì vậy sự phòng vệ của nơi này vô cùng chặt chẽ.

Trên sân thượng lúc này đã đậu sẵn ít nhất có hai mươi lăm chiếc trực thăng tư của những người đến tham gia buổi hội nghị.

Nathan được đám thuộc hạ cẩn thận hộ tống vào bên trong toà nhà, trước khi vào thang máy Leo đã dùng thiết bị kiểm tra thuốc nổ để kiểm tra thang máy. Sau khi không phát hiện có gì khả nghi, anh mới nhìn Nathan cung kính báo cáo.

"Ngài Redmond, đã an toàn."

Nghe Leo nói vậy, Nathan và bốn người vệ sĩ hắc tin tưởng bước vào trong. Đám thuộc hạ còn lại được Nathan sắp xếp chờ lệnh trên sân thượng.

"Ngài Redmond, hôm nay cũng sẽ có mặt của Zane Holtz..." Leo trong lòng không khỏi lo lắng.

Nathan với khuôn mặt lạnh tanh, hắn không nói gì ánh mắt lạnh lùng liếc vào góc bên phải trên trần thang máy, là một cái camera an ninh. Bốn vệ sĩ liền đề cao cảnh giác, Nathan mới vừa cho họ biết nhất cử nhất động của bọn họ đang bị người khác giám sát.

Ngồi trong phòng giám sát là một đám người được thuê tới, để giữ an ninh trật tự của đêm hôm nay và cũng để đảm bảo sự an toàn cho tất cả khách mời.

Một gã bảo vệ tóc nâu - Max trên tay cầm máy bộ đàm cặp mắt không ngừng theo dõi hơn năm mươi máy camera, đang nhấp nháy quan sát từng góc cạnh của toà cao ốc. Cặp mắt sắc bén nhìn lảo lảo từ màn hình này sang màn hình khác, lúc này ứng dụng "hệ thống nhận dạng khuôn mặt" bắt đầu hoạt động, nó không ngừng zoom vào và zoom ra liên tục để xác nhận khuôn mặt của tất cả mọi người bước vào toà nhà, sau khi máy vi tính xác nhận được thân phận của đối phương, tư liệu của họ lập tức hiện lên trên màn hình, và sẽ tự động lưu tư liệu của họ vào trong kho dữ liệu.

Dùng cách này vừa có thể kiểm tra an ninh vừa có thể kiểm soát ai có mặt trong buổi hội nghị ngày hôm nay.

"Chuẩn bị tiếp đón Ngài Redmond."

Max ấn vào máy bộ đàm, liên lạc với các thuộc hạ khác đang đứng canh chừng trước cửa phòng hội nghị. Hôm nay công ty an ninh của Andrew Bud được mời đến để phụ trách sự an toàn của mọi người. Công ty này có tên gọi là iProov.

Bước vào cửa là Bud phu nhân - Marie, trên người cô ta mặc một cái đầm dài màu ngọc bích bó sát vào thân hình gợi cảm của cô, trong tai cô đặt một chiếc máy bộ đàm vô hình, để tiện việc liên lạc với thuộc hạ.

Vừa bước vào cửa cặp mắt sắc bén của Marie liền quan sát màn hình máy vi tính, đôi mày thanh tú của cô chau lại trong vẻ không hài lòng, cô lập tức bước nhanh đến máy vi tính. Marie chống hai tay lên bàn xem kỹ lại màn hình, cặp mắt khôn khéo của cô chợt hiện lên tia phần nộ.

"Max, anh làm việc kiểu gì vậy? Có người xâm nhập vào hệ thống an ninh của chúng ta, vậy mà anh cũng không hay."

Max nghe Marie nói vậy liền khom tới nhìn vào màn hình, khi anh nhìn kỹ hơn mới thấy màn hình bị nhiễu sóng, nhưng chỉ khi quan sát thật kỹ mới có thể nhận ra. Max dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Marie, vừa rồi anh đã kiểm tra nhưng không hề phát hiện ra việc này.

Việc bị người ngoài hack vào máy chủ rất quan trọng, chỉ cần điều khiển được chương trình phần mềm, cũng đồng nghĩa với việc họ đã nắm được toà cao ốc The Space Needle này trong lòng bàn tay. Tất cả cửa ra vào, thang máy, đèn, hệ thống thông hơi, hệ thống báo động đều được khống chế bởi máy chủ. Nếu họ có dã tâm bất chính, tính mạng của tất cả mọi người trong toà cao ốc này sẽ gặp nguy hiểm.

"Mau chống xâm nhập ngay."

Max khẩn trương ra lệnh cho thuộc hạ của mình, đám thuộc hạ lập tức múa máy bàn tay thành thạo trên các bàn phím, đã qua một phút nhưng họ vẫn chưa loại bỏ được tín hiệu xâm nhập.

Lúc này Marie thật bình tĩnh, cô đứng một bên khoanh hai tay trước ngực, chờ xem họ giải quyết việc này như thế nào. Cô quan sát từng động tác của bọn họ, một lúc sau Marie đã không còn kiên nhẫn với sự bất lực của bọn họ nữa, giọng nói lạnh lùng của cô vang lên từ phía sau.

"Dùng Task Manager để loại bỏ nó, sau đó ngăn chặn tất cả tín hiệu với bên ngoài, trách nhiệm của chúng ta là giữ an toàn cho tất cả khách mời trong toà cao ốc này. Việc bên ngoài không liên quan gì đến chúng ta."

Nghe Marie nói vậy, thuộc hạ của Max lập tức làm theo lời chỉ thị của cô. Chỉ trong tích tắc họ đã thành công loại bỏ được sự xâm nhập của bên ngoài.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt khâm phục của bọn họ tập trung vào Bud phu nhân.

Họ không ngờ cô không giống như những người phụ nữ khác là một bình hoa di động, ngược lại cô còn tài giỏi hơn cả bọn họ, những người tự xưng mình là thiên tài trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

Sau khi Marie kiểm tra kỹ mọi việc cô mới an tâm rời khỏi phòng giám sát, đi đến gặp mặt Andrew. Lúc này anh đang ở trong phòng nghỉ trên tầng một trăm hai chờ cô.

Cửa thang máy vừa được mở ra, bốn tên thuộc hạ của Max lập tức đứng cung kính hành lễ.

"Ngài Redmond, xin mời ngài."

Họ khom người vươn tay làm động tác mời, chỉ về hướng cái bàn được đặt trước khán đài.

Nathan không nói gì, khuôn mặt vẫn như tảng băng ngàn năm bước vào trong, hắn không tuân theo quy luật của buổi hội nghị mà đi thẳng đến chỗ ghế nào hắn cảm thấy thoải mái liền ngồi xuống.

Quy luật của buổi hội nghị, ghế ngồi sẽ được chủ tọa sắp xếp trước, họ sẽ xem xét theo thể lực của từng vị khách mời, để quyết định vị trí ngồi của họ. Thể lực càng cao vị trí ngồi càng gần với khán đài.

Trên tất cả bàn đều được đặt một cái biển tên của vị khách mời, Nathan liếc nhìn qua dãy bảng tên.

Bàn tròn đầu tiên là của Zane Holtz thủ lĩnh của MS13

Stanley Williams thủ lĩnh Crips - Italy

Ouya thủ lĩnh Yamaguchi Gumi - Nhật Bản

Hội Tam Hoàng - Hong Kong

Solntsevskaia Bratva - Nga

Sinaloa cartel - Mexico

Ndrangheta - Ý

...

Và một vài băng đảng khác đến từ những đất nước khác nhau và khu vực khác nhau,... Tuy vậy nhưng không phải buổi họp mặt nào cũng sẽ có đầy đủ những khách mời tới, sẽ có người tới người vắng bóng.

Những người thống lĩnh cả một đất nước sẽ rất khác biệt giữa một người chỉ thống lĩnh một khu vực như Nathan. do đó vị trí của Nathan có thể nói chỉ bằng một phần ba bọn họ. Do vậy Nathan cũng rất cẩn thận giữ mình với họ mặc dù hắn vẫn có thể tự nhiên phô trương ra khí chất lãnh đạo và sự tự tin của chính mình, không lùi bước.

Ngoài ra còn có Andrew Bud và Marie Steele, Nathan thủ lĩnh Camorra, Ông Rocco Siffredi chủ tọa và Anastasia Siffredi con gái của ông.

Thuộc hạ của Max biết quy tắc của Nathan Redmond, hắn không thích người khác đến gần mình, nên khi anh nhìn thấy Nathan ngồi sai vị trí, anh liền bước tới đứng cách xa Nathan một bước, tay anh rung rung chỉ vào vị trí ghế ngồi đối diện với khán đài nói với giọng cung kính.

"Xin lỗi ngài Redmond, ghế bên này là của ngài."

Thật sự vị trí đó được đích thân Ông Rocco sắp xếp cho Nathan, chỗ ngồi được dành cho hắn là chỗ tốt nhất chỉ sau Zane Holtz. Điều này chứng tỏ Nathan Redmond tuy chỉ thống lĩnh một khu vực Los Angeles nhưng hắn cũng không phải dạng người có thể xem thường được.

Ngồi ở vị trí đó Nathan chỉ cần nhìn thẳng là có thể nhìn thấy tất cả mọi việc diễn ra trên khán đài.

Nathan liếc nhìn vào cái biển tên đặt ngay trước mặt. Pablo Escobar - một thủ lĩnh dường như chả là cái đĩnh gì với hắn. Hai chữ Pablo Escobar viết rõ ràng trên biển tên. Nathan không nói gì, hắn vươn tay cầm lấy biển tên quăng sang một bên. Tên thuộc hạ của Max cảm giác thấp thỏm trong lòng với hành động ngang tàng này của Nathan. Anh biết hôm nay là ngày tụ hội lại những nhân vật khét tiếng nhất trong thế giới ngầm. Chỉ cần hắn đắc tội với họ, anh tin chắc mình sẽ không còn mạng rời khỏi nơi đây. Tên thuộc hạ của Max trán lấm tấm mồ hôi, anh cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Nathan và nói..

"Ngài Redmond, xin ngài đừng làm khó thuộc hạ."

Andrew Bud và Marie Steele, Zane Holtz (MS13), Stanley Williams (Crips - Italy) mới từ ngoài cửa bước vào, bốn người cùng những đám thuộc hạ của mình nhìn thấy một màn vừa được Nathan diễn ra.

Stanley nhìn Nathan bằng một ánh mắt đầy ngờ vực, ông nghe nói sau cái lần Nathan bị thuộc hạ của mình cùng với người ngoài hợp tác ám sát, tính tình hắn đã thay đổi không còn lòng tin với bất kỳ ai, ngoài thuộc hạ thân cận thì người ngoài tuyệt đối không được phép đến gần hắn, dù có cố gắng đến gần thì điều đó dường như cũng là bất khả thi.

Andrew một thân âu phục màu trắng, anh phong độ vòng tay qua eo của Marie ôm cô sát vào lòng. Andrew Bud và Marie Steele được xem như là một cặp trời sinh, hai người với dung mạo ấm áp, ánh mắt tỏa ra một sự thân thiện nhưng đằng sau lớp vỏ ấy là một khuôn mặt đáng sợ làm những người bên cạnh không thể dời tầm mắt của mình.

"Các người lui xuống" Andrew cất giọng đều đều của mình lên, anh bước tới thân nhiên kéo ghế ra, anh cẩn thận diu Marie ngồi xuống.

"Vâng thưa ngài Bud."

Những tên thuộc hạ cung kính cúi đầu, rồi lập tức lui mình về phía sau đứng, ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát chung quanh.

Lúc này Zane và Stanley cũng chậm rãi bước tới, trên người cả hai từ trên xuống dưới là một màu đen huyền bí.

Hai người bọn họ di chuyển và an tọa tại vị trí có tên của mình. Zane đưa ánh mắt thân thiện nhưng đáng sợ nhìn về phía Nathan. Dĩ nhiên Nathan nhìn ra được đằng sau ánh mắt đó thực sự là gì, nhưng hắn không lên tiếng.

"Nathan, đã lâu không gặp."

Nathan lờ mờ Zane một hồi, rồi mỉm cười lịch sự nói.

"Phải, đã hai năm rồi."

Lần cuối cùng Nathan gặp mặt của Zane chính là tại khách sạn Shanghai Jin Jiang International (SJI) ở Thượng Hải, Trung Quốc vào hai năm trước. Lúc đó cũng là một buổi tụ họp của các ông trùm hắc đạo.

Nathan ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế, bàn tay bắt gác mân mê cái bật lửa ga MH 885 màu đen có viền đường viền màu đồng tinh xảo trên tay. Lúc này đột nhiên trong lòng của Nathan hiện lên sự đề phòng khi hắn cảm giác được có người đang tiến đến gần mình. Hắn cau mày tỏ ra khó chịu, nếp thân thể cường tráng của mình sang một bên.

Khalid đang đứng cung kính một bên, hai tay chấp sau lưng cặp mắt thận trọng quan sát mọi việc diễn ra chung quanh Nathan. Khi Khalid nhìn thấy tên phục vụ bàn không biết sống chết là gì, thân nhiên tiến đến gần Nathan. Khalid liền bước tới chặn tên phục vụ bàn lại, hành động đường đột này của cậu ta sẽ làm Nathan nổi giận. Khalid là người thân cận nhất của Nathan nên anh biết rõ với tính tình của Nathan, chỉ cần tên phục vụ bàn lỡ chạm vào người của hắn, hắn sẽ giết chết cậu ta ngay lập tức.

"Đề tôi."

Giọng nói trầm và đều đều của Khalid vang lên, anh vươn tay nhận lấy ly rượu từ trên tay của cậu ta, cung kính đặt xuống trước mặt của Nathan

"Ngài Redmond, xin mời."

Cặp mắt sắc bén của Stanley không ngừng quan sát Nathan, từng cử chỉ cùng với thần thái của hắn làm Stanley kinh ngạc vô cùng. Trong lòng ông thầm nghĩ trên thế gian này ngoài Zane Holtz ra, Nathan là người thứ hai có khí thế cùng với sát khí khiến người như vậy.

Nathan của ngày hôm nay đã không phải là một tên tội phạm đường phố quên quật lỗ mãng của trước đây. Hắn của hiện tại là một người mưu mô quỷ quyệt, với tính cách sắc sảo, trên người hắn tỏa ra sát khí làm người ta nhìn vào không rét mà phải run.

Andrew ngồi bên cạnh một tay ôm eo của Marie, tay còn lại cầm ly rượu đỏ trên bàn lên hóp một ngụm.

Nathan chỉ ngồi hút thuốc và nhâm nhi ly rượu của hắn trong lúc mọi người đang cùng nhau trò chuyện, đột nhiên hai người đàn ông cùng với thuộc hạ của họ bước tới.

Ouya (Yamaguchi Gumi - Nhật Bản) với ngoại hình cao lớn tuấn tú, nhưng vẻ sỗ sàng hiện lên rõ ràng trên gương mặt anh ta.

"Zane, Stanley, Andrew và Nathan! Ngọn gió nào đã thổi các vị tới đây." Ouya cười

Ouya nói một cách đầy tự mãn, hiện tại bằng Yamaguchi Gumi đang trên đà phát triển, như điều gặp gió nên trong mắt anh không xem ai ra gì. Tuy Ouya nắm đầu cả Nhật Bản nhưng Zane lại nắm đầu cả thế giới, bọn họ vẫn khác xa một trời một vực. Biết là vậy nhưng Ouya vẫn rất đặc ý vào sự phát triển của mình, hắn cũng dám xem thường cả Zane. Zane là một ông trùm lâu năm trong thế giới ngầm, rất có tiếng tăm, tuyệt nhiên không vì một hành động lỗ mãng trẻ trâu của Ouya mà trở nên cộc cằn làm xấu hình ảnh của mình. Hơn nữa, Zane không chấp với bọn trẻ trâu chỉ mới phất lên được là đã tỏ vẻ như mình là trùm thiên hạ. Khuôn mặt thư giãn của tất cả mọi người đột nhiên trầm xuống, không ai quan tâm đến lời chào hỏi vô phép tắc của Ouya.

"Hôm nay tôi có mặt ở đây với tư cách là chủ tịch của tập đoàn iProov, để giữ sự an toàn cho mọi người và tôi đã rút lui ra khỏi giới hắc đạo" Andrew cau mày nói với giọng băng lãnh, anh ghét nhất những kẻ lão xược như Ouya.

Ông Rocco đứng một bên cùng với cô con gái của mình, ông nhìn thấy nét mặt của những nhân vật của đêm hôm nay tỏ ra đằng đằng sát khí. Tuy vậy

những người này đều là dân có kinh nghiệm, nhất định sẽ chẳng để bụng tên trẻ trâu Ouya.

"Cảm ơn mọi người đã đến dự buổi hội nghị của ngày hôm nay" Ông Rocco bước tới và nói.

"Đây là Anastasia, con gái của tôi." Ông Rocco cười thanh lịch giới thiệu con gái của ông với mọi người, nhưng ánh mắt chỉ nhìn vào Zane và Nathan.

Ông Rocco là một người với vẻ bề ngoài đơn giản bình dị, ôn nhu sao cũng được, nên được người trong hắc đạo đề cử làm người hoà giải, chỉ cần hai băng đảng xảy ra xung đột, Ông Rocco sẽ đứng ra giúp họ giải quyết vấn đề. Nhưng thật ra tâm tư của Ông Rocco này không hề đơn giản, ngược lại còn sâu xa khó lường. Ông biết hiện tại người nắm trong tay thế lực lớn nhất trong hắc đạo chính là Zane Holtz. Trong mắt ông chỉ có người mạnh nhất, giỏi nhất mới xứng làm con rể của ông, dù vậy gia cảnh của ông cũng không phải dạng vừa, nếu Zane đồng ý, tuyệt nhiên sẽ môn đăng hộ đối.

Marie nhìn qua một cái là biết ngay dã tâm của ông Rocco, cô ghé sát vào tai của Andrew nói nhỏ.

"Ông Rocco này không đơn giản. Anh nên cẩn thận với ông ta."

Nghe cô vợ trẻ Marie nói vậy, Andrew nhếch môi lên thành một nụ cười nhẹ, bàn tay anh đang choàng qua eo của Marie bất giác vươn lên vuốt ve mái tóc dài màu hạt dẻ của cô. Andrew là một người cực kỳ sáng suốt, lại rất có kinh nghiệm trong giới hắc đạo. Nhưng không phải chỉ mình Andrew, tất cả những người trong giới hắc đạo đều tinh ý cả, nếu không thì chẳng thể nào sống sót qua ba tiếng đồng hồ chứ đừng nói đến ngày mai. Do đó Andrew biết dã tâm của Rocco chỉ vì anh không muốn nói ra mà thôi.

"Marie của anh là thông minh nhất."

Andrew không quan tâm đến sự hiện diện của mọi người, nói xong anh cúi xuống đặt lên trán của Marie một nụ hôn khen thưởng.

"Xin chào mọi người, mọi người có thể gọi tôi là Ana." Anastasia Siffredi nở một nụ cười duyên dáng, ánh mắt gọi tình nhìn Nathan. Nhưng nụ cười của Anastasia không giữ trọn được bao lâu, liền bị sự lạnh nhạt của Nathan làm cho tắt ngấm.

Trong giới hắc đạo không phải không ai biết Nathan là một người đã lập gia đình, người Rocco nhắm đến không phải Nathan mà là Zane, nhưng Anastasia nhắm đến ai vẫn là quyền của cô ấy.

Stanley không hề để cha con nhà họ Siffredi vào trong tầm mắt, bàn tay ông đã vươn tới cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn, đưa ly rượu đỏ lên định hớp một miếng. Ly rượu còn chưa chạm vào đôi môi cong như tạc của Stanley đã bị Nathan ngồi kế bên nâng tay chặn lại, hần lác đầu nhìn Stanley. Nhận ra được sự bất cần của mình, Stanley mỉm cười đặt ly rượu lại trên bàn, ông dùng tay đẩy ly rượu sang một bên.

Bàn tay Nathan vẫn mân mê cái bật lửa. Trong lúc này hai cha con Ông Siffredi đứng ngượng ngùng bên cạnh, vì thái độ thiếu tôn trọng của Nathan Redmond.

Anastasia là một cô gái với cặp mắt xanh sâu thẳm, mũi cao làn da trắng mái tóc dài màu vàng, một cô gái da trắng giống như Qwen, cô là một người vô cùng kiêu ngạo, từ trước tới giờ chỉ có cô thờ ơ với người khác. Đối với những chàng trai, họ đều phải tốn công phí sức để lấy lòng cô, ngoài sắc đẹp ra thì còn phải nói đến gia thế của cô.

Anastasia nhớ lại ánh mắt lạnh lùng của Nathan cự tuyệt cô mà cô thấy hận trong lòng, sự căm phẫn được cô che giấu dưới ánh mắt điềm đạm của cô.

"Tiểu thư Ana quả thật là một mỹ nhân, tôi rất vinh hạnh được biết cô."

Ouya nham nhở bước tới nói với giọng tán tỉnh, ánh mắt không ngừng quan từng đường cong trên cơ thể của Anastasia, trong lòng Ouya thầm nghĩ những câu từ hết mực khiếm nhã. Anastasia nhìn thấy ánh mắt lộ lảng của Ouya nhìn mình, trong lòng cô hận không thể đem hân ra chém thành từng mảnh. Nhưng cô biết Ouya cũng không phải là dân tầm thường, tốt nhất là vẫn không nên đắc tội với Ouya.

"Rất vui được biết Ngài Ouya." Anastasia lịch sự mỉm cười nói một cách qua loa, ánh mắt không tự chủ nhìn Nathan. Không rõ vì sao sự lạnh lùng của hân lại càng gọi lên sự hiếu kỳ trong lòng cô.

Sau khi buổi hội nghị kết thúc Andrew và Marie cùng thuộc hạ đi lên phòng giám sát.

"Max, mọi việc vẫn ổn chứ."

Marie đang được Andrew ôm trong lòng, cô nhìn thấy nét mặt khản trương của Max liền lên tiếng.

"Ngài Bud, phu nhân Bud." Max nhìn hai người cung kính chào hỏi.

Nhìn thấy Andrew gật đầu, Max mới bắt đầu nói ra sự lo lắng trong lòng của mình.

"Tôi mới vừa phát hiện, có người đã âm thầm cài đặt một loại virus vào trong máy vi tính, một nút nhấn của khi cửa chính và cửa sân thượng được nhấn, tòa cao ốc lập tức sẽ bị ngắt điện và khoá kín lại tất cả các lối ra vào. Như vậy sẽ không ai có thể rời khỏi, tất cả mọi người sẽ bị nhốt trong tòa cao ốc này."

Max với khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, nói một cách thận trọng, nếu họ không tìm ra cách rời khỏi, Max tin chắc tất cả mọi người sẽ bỏ mạng tại đây. Marie nghe Max nói, cô biết ngay là do ai làm.

"Đây là kiểu làm của MS13"

Tổng hết lại tên nhân vật và tên các băng đảng đã nhắc đến. Vì toàn tên tiếng anh lại ít khi nhắc đến nên soạn riêng ra cho các bạn nếu quên thì có thể trở lại đây coi lại. Sau này có xuất hiện thêm ai mình sẽ cập nhật lại tại chương này để thêm hoặc loại nhân vật cho nên các bạn đọc truyện ở santruyen để truyện được cập nhật thường xuyên nhé.

Nathan Redmond băng Camorra đứng đầu Los Angeles.

Qwen Breslin (phu nhân Redmond)

Thành viên: Khalid, Leo, Alex, Aldo,...

Brenna Harding, con trai Finn.

Kai Havertz băng Cosa Nostra.

Thành viên: Jame, Chad, Twan...

Zane Holtz băng MS13 hoạt động mạnh nhất ở Mỹ. Đứng đầu Châu Mỹ và đã bành trướng ra thế giới. Hiện tại là băng đảng mạnh mẽ nhất thế giới.

Thành viên: José, Edga,...

Stanley Williams băng Crips đứng đầu Italy.

Ouya băng Yamaguchi Gumi đứng đầu Nhật Bản.

Andrew Bud là chủ tịch tập đoàn iProov, công ty an ninh phụ trách sự an toàn của khách hàng.

Marie Steele (Phu nhân Bud)

Ông Rocco Siffredi là người hoà giải khi hai băng đảng xảy ra xung đột.

Con gái ông Anastasia Siffredi, gọi tắt là Ana.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thoát thân khỏi tòa Space Needle

Andrew vừa nói xong, đột nhiên máy vi tính vang lên một tiếng bíp. Trên màn hình máy vi tính hiện lên thông tin, MS13 đã thành công xâm nhập. Max kinh hãi nhìn vào màn hình máy vi tính, ánh mắt rối rắm nhìn sang Marie và Andrew.

"Ngài Bud, ngài nói là ngài Zane của tổ chức MS13, bọn tự cho mình là luật pháp, muốn dùng thế lực riêng của họ để tiêu diệt những người họ xem là kẻ địch."

Nếu quả thật là họ thì tiêu đời, họ là một tổ chức công khai, một tổ chức hùng mạnh nhất nằm ngoài ánh sáng. Công khai chính là sự si nhục mà Zane dành cho bọn FBI, cũng như các băng đảng khác không dám đụng vào hắn.

"Đúng" Andrew không do dự lên tiếng, đây là cách làm quen thuộc của MS13 mà hầu như ai cũng biết. Nhưng cho dù không biết cách làm này là của ai, thì cái tên MS13 hiện lên trên màn hình vi tính cũng đã quá rõ ràng.

"Không phải tôi đã kêu các người cất tin hiệu liên lạc với bên ngoài rồi sao? Làm sao họ có thể đưa virus xâm nhập được?"

Giọng nói chất vấn của Andrew làm cho mười mấy tên thuộc hạ thấp thỏm trong lòng. Hiện tại họ đang hoang mang không biết phải ứng phó như thế nào.

"Ngài Bud, chúng tôi đã làm theo lời của ngài. Nhưng loại virus này đã được cài đặt từ sớm, họ ẩn giấu nó trong folder dự phòng nên chúng tôi đã bỏ sót."

Andrew nghe Max nói vậy con giận trong lòng không hề nguôi đi, Marie định lên tiếng trách móc thì bị giọng nói nghiêm nghị của Andrew chặn lại.

"Các cậu là chuyên gia trong lĩnh vực phần mềm, việc kiểm tra máy vi tính là trách nhiệm của các cậu, ở iProov không có hai từ bỏ sót."

Giọng nói đều đều của Andrew như gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu của bọn họ, tất cả mọi người có mặt trong căn phòng này đều tự cho mình là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực công nghệ thông tin, nhưng lần này họ quả thật đã thất trách.

"Liên lạc với Nathan Redmond, Stanley Williams và Ouya, cho họ biết về chuyện này. Chúng ta phải chặn lại tất cả mọi người, không ai được phép mở cửa."

Andrew nhìn vào màn hình giám sát nói, lúc này khách mời từ tầng một trăm bốn mươi lăm lần lượt đi xuống chuẩn bị rời khỏi. Nếu để mọi người nhấn nút mở cửa, thì đồng nghĩa với việc họ vừa bắt đầu một trò chơi của MS13. Chưa kể bọn họ chẳng biết ngoài việc nhốt bọn họ ở trong đây, MS13 sẽ cài bom hay khí gas hay là một cái gì khác. Nhưng họ không có thời gian suy nghĩ đến chuyện đó, bọn họ hiện tại chỉ cần tập trung vào việc trốn thoát. Nếu đã bị vướng vào thì ngoài cách cố gắng trốn thoát ra họ không còn sự lựa chọn nào cả.

"Dạ, Ngài Bud." Max cung kính nói, anh lập tức liên lạc với thuộc hạ của mình.

Chỉ trong chốc lát Zane, Nathan, Stanley và thuộc hạ của họ đã có mặt trong phòng giám sát. Ouya là người tới sau cùng, do đó theo thói quen thuộc hạ của hắn đã tiện tay đóng cánh cửa sau lưng lại.

"Đừng đóng...!"

Andrew thét lên nhưng lại không kịp. Tên thuộc hạ của Ouya cũng hoảng hồn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng với biểu hiện của Andrew thì cậu ta cũng biết việc đóng cửa lại đã là một hành động sai lầm.

Ouya: "Có chuyện gì vậy?"

Nathan nhìn thấy nét mặt nghiêm trọng của Andrew người anh liền biết có chuyện lớn xảy ra. Ba người ngồi xuống ghế sofa bên cạnh của Andrew và Marie.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Stanley nhìn Andrew hỏi, ông biết nếu là chuyện nhỏ Andrew sẽ tự mình giải quyết không kinh động đến bọn họ.

"Là Zane" Andrew nói một cách ngắn gọn.

"Các người nói là Zane của MS13?"

Ouya nghe vậy liền hưng thú lên tiếng, MS13 vốn đã nổi tiếng khắp nơi với những vụ tàn sát giết người kinh hoàng nhất thế kỷ.

"Phải, Cả tòa nhà này đã bị ngưng hoạt động, cửa ra vào đang bị MS13 thao túng. Cánh cửa mà cậu thuộc hạ của Ouya vừa đóng lúc này cũng đã không thể mở ra được nữa... Tôi đã không can kịp... Và nếu chúng ta không nhanh thoát khỏi đây, tôi thực sự cũng chẳng dám tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra nữa."

Tất cả mọi người nghe Andrew nói vậy liền trầm mặt, ngẫm nghĩ về hệ lụy của sự việc này. MS13 tuy lộng hành ngang ngược, luôn thắng tay với những kẻ bọn chúng muốn thắng tay và mặc kệ có người vô tội vô tình bị dính vào. Tuy ngang ngược tuy hững hờ nhưng MS13 không bao giờ làm một việc nào đó mà không có nguyên nhân hay lợi ích. Đây là điều mà hầu như tất cả những người trong thế giới ngầm đều biết về cách làm của MS13.

Nghĩ đến điều này, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

"Không biết ai trong những người có mặt ở tòa nhà này hôm nay đã dám động đến MS13?" Marie lên tiếng.

Nathan ngồi dựa lưng vào ghế, tay hắn thần nhiên đặt trên đùi không ngừng làm động tác mở và đóng nắp cái bật lửa trên tay. Hắn không phải không biết điều này, hắn đã biết rõ kể từ khi hắn đụng vào em trai của Zane. Việc khiêu chiến với MS13 không phải là Nathan chưa từng nghĩ tới, hắn luôn làm những gì hắn muốn nhưng chỉ là sớm hay muộn.

Thực tế những người trong thế giới ngầm đều đã từng nghe tới hoặc được tham gia vào những màn trò chơi này của MS13 rồi. Thường thì Zane sẽ cho các nạn nhân của hắn từ bốn mươi lăm phút cho đến một tiếng để bị nhốt trong một căn phòng hoặc một tòa nhà với nhiệm vụ là tự thân làm mọi cách để thoát ra. Nếu hết giờ mà các nạn nhân vẫn chưa tìm ra lối thoát thì họ sẽ bị thua. Đây là cách làm ưa thích của MS13.

Nói trắng ra đây chính là một trò chơi giải đố. Zane rất thích chơi đùa với con mồi của mình. Hắn thường chào đón họ bằng cách bày ra trò này với nhiều cách thức khác nhau. Dĩ nhiên đó không chỉ là một trò chơi bình thường, nếu vẫn chưa thể thoát ra được thì sự thất bại của người chơi sẽ được đánh đổi bằng mạng sống, làm con chuột bạch trong lồng mua vui cho Zane Holtz. Và vì đây chỉ là màn chào hỏi, hơn nữa sở thích anh ta là hành hạ thật chậm rãi con mồi của mình, cho nên lần chào hỏi này chắc chắn Zane vẫn sẽ chừa lại lối thoát cho bọn họ nếu bọn họ có thể tìm ra. Còn nếu không thì sự an bày này của Zane sẽ thật vô vị.

Nếu đã bị Zane nhắm tới, cơ hội trốn thoát khỏi nó hầu như là con số không. Tất cả những người trong thế giới ngầm đều hiểu rõ điều này cho nên chẳng ai có cái gan đi kiểm chuyện với MS13 cả. Tất cả những người đang ngồi đây đều thầm trách móc kẻ đã gây chuyện với Zane và đã làm liên lụy họ dính vào mớ hỗn độn này.

"Tôi có cách không cần dùng đến cửa chính cũng có thể rời khỏi nơi này."

Đột nhiên giọng nói của Ouya vang lên, vào giờ phút này chỉ cần nghe được có cách rời khỏi nơi này, trong lòng mọi người có cảm giác như đã tìm được con đường sống trong cõi chết.

"Cách gì?"

Marie nhìn Ouya hỏi, hiện tại họ đang ở trong tình thế bất lợi, còn chần chờ nữa chỉ sợ sẽ không còn lối thoát.

Nếu MS13 có thể đặt virus vào trong máy chủ, ngay cả người của Andrew cũng không thể phát hiện, vậy cũng đã đủ chứng minh năng lực của Zane không phải tầm thường. Tất cả ánh mắt đều dồn hết lên người của Ouya.

"Chúng ta có thể làm vỡ kính cửa sổ và trèo ra ngoài."

Nghe Ouya nói vậy khuôn mặt hứng hời của mọi người liền trở nên tối sầm.

"Chuyện đơn giản như vậy không cần cậu nói chúng tôi cũng biết. Nhưng tất cả cửa kính trong toà cao ốc này đều được xây bằng kính chống đạn, không cách nào làm vỡ được."

Stanley nhìn Ouya thất vọng nói, anh còn tưởng Ouya có cách gì hay. Không ngờ chỉ là một thằng trẻ trâu thích làm anh hùng.

Cả căn phòng đột nhiên trở nên căng thẳng, không khí trầm trọng làm cho thuộc hạ của Stanley bắt giác toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi. Họ là những người chưa từng đối mặt với tình thế nguy hiểm này.

"Tôi đoán là tôi có cách"

Đột nhiên giọng nói đều đều không cảm xúc của Nathan vang lên. Nghe hẳn nói vậy nét mặt trầm trọng của mọi người chợt thả lỏng ra, ai nấy đều im lặng chờ Nathan nói ra cách của mình.

"Từ khi vào đây tôi đã đề phòng những trường hợp như thế này xảy ra, cho nên đã quan sát rất kỹ lưỡng tòa nhà này, nhưng thời gian tôi vào đây không nhiều, chỉ nhớ rõ những nơi mình đã đi qua. Bây giờ để tiết kiệm thời gian, các người đừng hỏi gì cả, chỉ cần làm theo lời tôi."

ỪC.

Tiếng nuốt nước bọt của tất cả bọn họ phát lên một cách rõ ràng. Trong trường hợp này nếu không muốn chết thì phải nghe theo lời của Nathan. Sử dụng công nghệ để đánh với MS13 là hoàn toàn một bước đi sai lầm. MS13 rất giỏi về công nghệ thông tin, tuy những thành viên của Nathan cũng không đến nỗi tệ, có thể cho họ thời gian để gỡ bỏ virus nhưng như thế rất mạo hiểm, tỉ lệ thành công là cực kỳ thấp mà hiện tại thì bọn họ cũng chẳng có thời gian cho việc đó. Như vậy chỉ còn cách tự lực mình mà thoát thân.

"Andrew, anh rất hiểu rõ tòa nhà này đúng không?"

"Đúng vậy"

"Được rồi, giải thích tóm tắt và nhanh nhất có thể cho tôi về tòa nhà này"

Sau khi Andrew tóm tắt nhanh tất cả hệ thống, cấu trúc của tòa nhà này cho Nathan. Andrew, Marie, Ouya, ba người nhìn nhau bằng ánh mắt tán thưởng. Họ không tin trước mắt mình Nathan đã từng là một thằng tội phạm đường phố quèn quặt. Người ngồi trước mặt họ cứ như đã lột xác thành một người hoàn toàn khác, một người không chỉ khí thế mà ngay cả lối suy nghĩ cũng thâm sâu khó lường hơn.

Nathan không để ý đến họ, hẳn vẫn không có vẻ gì là lo lắng cả, hẳn cứ cái kiểu đó, điềm tĩnh, quan sát... và lúc nào cũng cái vẻ rất hiểu đời... hoặc chí ít người nào nhìn vào hẳn cảm thấy vậy.

Andrew không muốn thừa nhận nhưng anh thật sự cảm thấy rất an toàn khi ở bên cạnh người này. Người đàn ông đứng tuổi này luôn biết cách bảo vệ mình và các thành viên của hắn. trong mọi tình huống

Nathan đứng dậy, ra hiệu cho Alex đang đứng bên cạnh mình. Alex nghe theo chỉ thị của Nathan, bắt đầu sử dụng chiếc tua vít xoay hai con ốc lớn phía bên mình và cứ thế Leo cũng làm tương tự bên anh ta. Cả hai dùng một lực khá lớn để đẩy cánh cửa sắt trên đầu họ sang một bên. Alex, Leo, Chad như một cỗ máy chuyên nghiệp, họ răm rắp nghe theo lời của Nathan và hành động nhanh nhất có thể. Những người còn lại cùng với Nathan chỉ việc theo sau ba anh vệ sĩ này.

Căn phòng bên trên đầu họ như một phòng kho cũ kỹ được canh gác lỏng lẻo. Vì cửa ra vào của căn phòng này đã bị thao túng do đó không còn cách nào khác là phải sử dụng một lối tắt.

Khalid tìm thấy một cánh cửa sắt từ lỗ thông hơi, không khó để gỡ ra và hai người bắt đầu trèo qua.

Leo chú ý nhìn qua, có một cửa sắt lớn dẫn ra ban công chính. Sấm sét đang đánh đùng đùng tạo nên những âm thanh vô cùng chói tai ra hiệu rằng lối ra đang ở rất gần. Khalid cố gắng mở cửa, nhưng quả thật, cánh cửa này cũng đã bị khóa chặt. Tất cả bọn họ cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Nathan im lặng một lúc ngẫm nghĩ. Vì căn phòng này như một phòng kho cũ kỹ, tối mù mịt lại thường chẳng có người lui tới. Nếu những người hiểu rõ tòa

nhà này như Andrew mà không nói cho Nathan biết còn một căn phòng như thế này trong tòa nhà, có lẽ sẽ chẳng ai có thể biết đến được căn phòng đó.

"Chúng ta phải đẩy cửa ra thôi"

Khalid, Leo, Alex, Max và hai tên vệ sĩ khác của Ouya cùng húc mạnh vào cánh cửa làm xung quanh có một chút rung động. Khóa cửa có vẻ mở ra một ít. Sau khoảng mười lăm phút chờ đợi, giờ thì họ đã lao được ra ngoài.

Ngoài trời như được dự báo hiện đang có một cơn bão vô cùng lớn, mưa xối xả, sấm chớp đùng đùng, cành lá của những cây cổ thụ lớn bay tứ tung trên nền trời đen kịt, rất khó khăn để bọn họ có thể nghe được tiếng nhau nói.

Bọn họ men theo lối ban công tầng thượng để vào được văn phòng chính của tòa nhà, chỉ có nơi đó mới có lối đi xuống.

Leo tìm thấy lối tèo lên văn phòng, cậu ra hiệu Khalid tới đỡ cậu leo lên trước rồi kéo anh ta lên sau.

"Anh nặng hơn về bề ngoài đấy" Leo vừa nói vừa khó nhọc kéo Khalid lên.

"Chiều nay tôi ăn hơi nhiều, biết đâu lại là bữa cuối cùng thì sao"

Hai người tiến lại gần cửa sổ văn phòng, Leo quan sát một lượt để chắc chắn không có ai ở bên trong. Cậu lập tức ra hiệu an toàn rồi hai người mới giúp Nathan và những người còn lại vào trong.

Người cuối cùng là Alex và những thành viên của Andrew Bud và Ouya, vừa tèo vô và bắt đầu tận hưởng không khí ẩm cúng bên trong phòng. Marie đi một vòng xem xét nội thất xung quanh và dừng lại tại một quả địa cầu lớn. Nathan có vẻ như không mấy quan tâm, hắn không nói gì mà đi kiểm tra những cánh cửa xung quanh.

Nathan tiến lại gần chiếc lồng đang giam giữ một chú chim nhỏ, không ngần ngại mở cánh cửa và con chim lập tức tung cánh bay ra, nó cứ thế bay vút lên và tan biến trong nền trời giông bão. Những người kia nhìn theo cho đến khi con chim mất dạng trong cái khung cánh u ám này, họ không nhận ra rằng mọi hành động của Nathan đều không bỏ qua bước nào.

Leo lập tức theo chân Khalid đi xuống một cầu thang dẫn xuống dưới, họ cẩn thận quan sát và vượt qua vài cánh cửa rồi tiến tới phòng y tế nơi bắt đầu cho hành trình này. Có hai tên lính canh của MS13 đang nói chuyện ngay hướng ra vào cửa chính phòng, đó là lối dẫn ra ngoài. Dĩ nhiên khi Zane tạo ra việc mã hóa cửa thì hắn cũng sẽ nghĩ tới việc chừa cho mình một con đường lui. Tuy vậy hắn vẫn sẽ cẩn thận canh chừng nó để không ai trong tòa nhà ngoại trừ MS13 có thể thoát ra ngoài.

Nathan đứng nép ở phía sau, ra hiệu cho Khalid và Leo. Hai người hiểu ý gật đầu.

"Cậu bên trái tôi bên phải" Khalid nói nhỏ với Leo.

Hai người lén tiến lại gần knock out chúng chỉ bằng một cú và cứ thế bọn họ thoát ra được bên ngoài. Bên ngoài hiện tại lúc này gần khu vực tòa tháp nên những ánh đèn soi sáng rất dày đặc, chúng quét qua quét lại như những con mắt khổng lồ rình rập con mồi. Zane thực sự đã quá cẩn trọng rồi, nhưng đó là việc cần thiết của một thủ lĩnh phải làm.

Vì đây là khu vực lối thoát của MS13 đã chuẩn bị, cho nên chỗ này đầy rẫy lính canh của MS13. Nếu không may để họ phát hiện thì việc bị giết không còn là điều gì kì lạ nữa.

"Chúng ta cần tới chỗ tòa tháp ở đằng kia, ở đó có một đường dây cáp nối liền tới nhà để xe dẫn ra ngoài" Andrew gào to át tiếng mưa.

"Tôi hiểu rồi, nhưng trước tiên phải vượt qua khu này đã" Nathan nghiêm túc quan sát tình hình lên tiếng.

Khalid đi trước và Leo cứ thế luồn sau, họ núp sau những bình nước lớn khi ánh đèn rơi qua và hạ một vài lính canh nữa, cuối cùng họ cũng tới được chỗ tòa tháp. Khalid leo lên trước và dễ dàng hạ tên lính điều khiển để tắt toàn bộ đèn.

"Phía này cậu Nathan" Andrew ra hiệu cho Nathan lại chỗ đường dây cáp.

"Sử dụng thất lưng đi" (Andrew)

Khalid đưa tay chặn đám Andrew, Marie và Ouya lại.

"Xin thứ lỗi nhưng tôi phải ưu tiên cho chủ nhân của tôi."

Bọn họ mặt xanh mặt đỏ nhìn về phía Nathan. Hắn không có bất cứ biểu hiện gì lộ ra ngoài dưới trời mưa lớn. Dĩ nhiên hắn sẽ chẳng quan tâm đến mạng sống của những người này. Hơn nữa trò chơi này vốn là được dành cho hắn, hắn sẽ không để Zane được đắc ý. Mạng sống của các ông trùm luôn như một cọng tóc vậy, dễ dàng bị đứt bất cứ lúc nào nhưng điều đó sẽ không xảy ra vào ngày hôm nay, đặc biệt là với Nathan.

Khalid chuyển hướng nhìn về Nathan.

"Nếu ngài không phiền, tôi xin được qua trước để kiểm tra."

Thấy Nathan không lên tiếng, anh gài thắt lưng chặt vào eo mình rồi anh nhanh nhẹn tuột từ độ cao hơn một trăm mét để hạ cánh xuống tòa nhà bên kia. Cú đáp đất không nhẹ chút nào và làm Khalid lộn vài vòng cũng như xây xắc chút ít nhưng vẫn không sao, anh ra hiệu vẫy Nathan.

Nathan không sợ hãi, hấn làm tương tự như cách mà Khalid làm, thật không may sao trượt được nửa đường thì cọng dây cáp bắt ngờ đứt xuống.

Những người đang đứng chờ lượt mình cũng hoảng hốt không ngấm được mồm, Marie nhìn thấy cảnh tượng này mà cũng gần như muốn ngất xỉu, cũng may Andrew đã vịn chặt cô lại.

"Ngài Redmond!"

Khalid hét lớn và nhanh chóng túm lại đầu dây cáp bên kia, cọng cáp từa vào khiến tay Khalid toét máu, một tay giữ cọng cáp thật chặt tay bên kia nắm vào chân bệ bình nước lớn, may sao Khalid vẫn cảm nhận được sức nặng được của đầu bên kia, anh mừng vì Nathan chưa rơi xuống.

"Bình tĩnh giữ chặt Khalid, tôi lên đây"

Nathan lúc này đây dùng hết sức mình để leo lên. Không may sao ánh đèn từ những tòa tháp khác đã chữa về phía họ và tiếng còi báo hiệu bắt đầu hú lớn hết cỡ... Báo hiệu rằng trò chơi bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Nathan hướng ánh mắt hung tợn về phía Leo, hấn hét lớn.

"Leo! Alex! đưa mọi người trốn vào sau các thùng nước. Tôi sẽ đánh lạc hướng bọn họ nhiều nhất có thể. Nhân cơ hội bọn chúng đã di chuyển đi gần hết hãy lấy một chiếc trục thẳng của bọn chúng rời khỏi tòa cao ốc, đồng thời nhanh chóng thông báo cho các thành viên Camorra."

Không có thời gian để mà cung kính hay trả lời. Leo lập tức thi hành ngay những gì Nathan đã nói. Dù sao Leo cũng là một thành viên rất đáng tin cậy. Nếu mọi sự tập trung của MS13 đã hướng về Nathan thì những người khác thoát khỏi đây là một việc chẳng còn khó khăn nữa.

Khalid nắm tay kéo Nathan lúc này đây đang chơi vui trên mái nhà. Nathan leo lên thành công và hấn cảm nhận được mùi tanh và ẩm ướt từ cái nắm tay của Khalid. Họ chạy thực mạng xuống lầu và vào trong căn hầm để xe tới lúc này đây đã đầy tiếng la hét và tiếng súng của bọn thành viên MS13. Cùng nhau đập phăng cánh cửa, cả hai chạy thực mạng về phía trước, họ cứ thế mà chạy, chạy mãi để đằng sau là cả một sự bạo loạn ầm trời.

Hai người họ đã chạy một quãng khá xa khỏi tòa cao ốc rồi. Tuy đã hoàn thành trò chơi nhưng nếu không có lệnh của Zane có lẽ bọn óc chó đang đuổi theo họ sẽ chẳng thèm dừng lại. Một mình Khalid và Nathan thì chẳng thể làm gì được cả.

Họ dừng lại trong một con hẻm tối mù mịt, hít một hóp không khí thật lớn, bão cũng đã dần tan, xung quanh giờ chỉ còn tiếng náo nhiệt bởi tiếng còi báo động ầm ỏi của những chiếc trục thẳng và cả bầy chó hung dữ nữa. Cảm giác cứ như bọn họ vừa trốn khỏi ngục tù.

Nathan để ý bàn tay mình nơi Khalid kéo hấn lên rồi chuyển mắt tới bàn tay của Khalid giờ đây đã nhòe nhoẹt máu.

"Khalid, tay anh bị sao vậy?" Nathan không giấu nổi sự lo lắng trong ánh mắt. Tuy máu lạnh, nhưng Nathan cũng rất quan tâm đến những thành viên hết mực trung thành vì hấn.

"Tôi không sao đâu ngài Redmond, chỉ bị cọng cước cửa vào thôi." Khalid vừa nói vừa xé tạt một mảnh áo để làm băng cuốn quanh bàn tay mình. Tấm áo vừa cuốn vào đã chuyển sang màu đỏ thẫm. Nathan chỉ biết im lặng nhìn theo, hấn chưa biết nói ra lời nào cả.

"Tôi thực sự không sao đâu ngài Redmond. Bây giờ điều quan trọng là vượt qua đây và đừng để bị bắn" Khalid ngược mặt nhìn xung quanh và nhận ra bọn chúng đã điều rất nhiều lính và chó săn tìm kiếm ở đây, họ nên nhanh chóng thoát ra trước khi bọn chúng xối tung cả khu này lên.

"Chúng ta cản trở lại tòa cao ốc" Nathan nhanh chóng lấy lại được phong độ.

Khalid trợn mắt nhìn Nathan như thể điều này là bất khả thi. Tòa cao ốc đó đang bị bao vây bởi bọn người MS13, quay lại đó chẳng khác gì là tự sát.

"Nếu chúng ta không trở lại gặp tên Zane, thì việc này sẽ chẳng ngừng kết thúc. Chúng ta đang ở khá xa địa bàn mình. Lại không mang đủ nhân lực, nếu cứ tiếp tục chúng ta chắc chắn sẽ chết."

Hiểu được dụng ý của Nathan. Khalid cảm thấy yên tâm hơn. Cả hai bọn họ bắt đầu len lỏi trên những con phố, núp trong các con hẻm và hạ những tên lính đi lẻ một mình, cùng nhau đồng loạt úp sọt vài tên lính và lập tức giấu xác chúng, phải làm thật nhanh lẹ và im ắng nếu không muốn bị phát hiện. Cuối cùng thì cả hai cũng tiến tới được gần tòa cao ốc. nơi bọn lính đang tập trung đông đặc ở đó. Nathan đánh giá tình hình. Vì trời vừa có bão nên bọn thành viên MS13 đều trùm đầu trùm cổ kín mít, đây cũng là một điều may mắn cho Nathan.

"Không được đâu, việc này quá nguy hiểm, ngài không thấy bọn họ đang điều lính rất đông ở đó sao?" Lòng Khalid nóng như lửa đốt.

Vì tính an toàn của hội nghị nên ông Rocco đã cho lính phong tỏa các khu vực lân cận tòa cao ốc tòa cao ốc. Sau khi cuộc hội nghị kết thúc, Zane đồng thời cho lính của hấn đứng rải rác ở khắp nơi nhằm ngăn chặn có kẻ đến phá hoại kế hoạch của hấn. Do đó xung quanh đây hầu như không có dân thường nào ngoài những người trong thế giới ngầm. Nếu xảy ra cuộc nổ súng hoặc một vụ nổ nào đó những ông trùm này cũng có thể lấp liếm được mọi chuyện.

"Anh nhìn thấy chiếc xe hơi xám ở đằng kia không, ở đó chỉ có hai tên, chúng ta có thể hạ chúng rồi tôi mặc đồ của bọn chúng vào. Tôi sẽ lái, còn anh chỉ việc im lặng cúi xuống thôi" Nathan nghiêm túc trình bày ý định của mình.

"Kế hoạch của ngài thật điên rồ... nhưng tôi đoán chắc đó là cách duy nhất" Khalid lộ vẻ mặt lo lắng.

Nhưng đúng kế hoạch, Nathan tiến đến phía chiếc xe hơi, nhẹ nhàng như một con mèo. Hắn nhanh tay bẻ phanh cổ hai tên lính khiến bọn chúng gục chết ngay tại chỗ trước khi bọn chúng kịp ngáp. Nathan lấy cái áo khoác đen tuyền to dài của bọn lính mặc vào, một cái mũ phớt cong màu đen và cặp kính đen.

Nathan ra hiệu cho Khalid lên xe. Nathan là người lái và Khalid cúi xuống để không bị phát hiện. Tim anh như ngừng đập khi Nathan bắt đầu đi chậm rãi qua những tên lính đầu tiên, tòa cao ốc đó chỉ cách Nathan còn tầm ba mươi mét.

"Không hay rồi Khalid, đầu kia nhiều xe của bọn chúng chặn lại lắm, tôi e là chỉ còn cách đâm thẳng phóng ra thôi. Bám chặt, chú ý theo lệnh tôi!"

Khalid chưa kịp phản pháo thì Nathan đã nhấn ga lên ở mức cao nhất và bắt đầu nhả thẳng ra để chiếc xe phóng như điên lên phía trước tòa cao ốc. Cũng như Khalid, những tên thành viên MS13 cũng không kịp phản xạ mà bị chiếc xe điên tông văng qua một bên. Chiếc xe đâm mạnh về phía trước gạt lỏi qua vài chiếc xe chặn đường, đường đạn bây giờ đang bay tứ tung. Khalid không còn cách nào chỉ còn biết cúi xuống giữ thật chắc và bắt đầu cầu nguyện cho kế hoạch của ông chủ mình thành công.

Họ cuối cùng cũng phóng ra được đám đông hỗn loạn ấy, nhưng chiếc xe bắt đầu mất đà và lao không phanh vào tòa cao ốc.

"Shit! Không được rồi Khalid! Chúng ta phải nhảy ra khỏi đây, ngay!" Nathan hét lớn khi chiếc xe cứ lao đi không có dấu hiệu dừng lại.

Và họ đã nhanh chóng đập tung cửa xe để nhảy thẳng ra ngoài, chiếc xe cứ thế lao vào chân tòa cao ốc và nổ tung.

Ánh mắt kinh hoàng của mọi người gần đó đều dồn hết về phía vụ nổ, trong lòng họ thầm nghĩ cũng may những họ đã an toàn rời khỏi, bằng không họ sẽ chết rất thê thảm dưới làn khói độc đó.

Vì tòa cao ốc này rất cao to, thường dành cho những cuộc họp giữa các mafia nên được xây dựng rất chắc chắn. Nếu không ở trong thế giới ngầm thì người thường nhìn vào chỉ nghĩ nó được xây một cách đơn giản. Nhưng thực tế nó được xây bởi bốn mươi lăm lớp kính chống đạn có thể ngăn được súng và thậm chí là cả lựu đạn. Mặc dù lớp tường này rất dày tuy nhiên vẫn là chưa đủ để có thể chịu được sức phá hủy của RPG-7, ngay cả việc phóng một quả RPG-7 vào kính chống đạn, chính xác hơn là bốn mươi lăm tám kính chống đạn xếp chồng lên nhau thì các tấm kính vẫn không hoàn toàn bị vỡ tung tuy nhiên vụ nổ sẽ tạo được một chiếc lỗ to xuyên qua bức tường. Nó có thể tạm thời chịu được một quả lựu đạn như vậy thì việc chiếc xe hơi đâm sầm vào và nổ tung thì chẳng là gì cả.

Khalid lập tức đứng dậy và chạy thật nhanh về phía Nathan lúc này đây đang trầy trụa đầy mình do lộn vài vòng dưới nền đất.

Khi ngược lên thì tất cả mũi súng đều chĩa về phía họ. sát rất sát như thể khuôn mặt họ chỉ cách nòng súng bằng một ngón tay. Nathan khập khiễng đứng dậy, nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại phong độ. Đằng sau đám lính đang chĩa súng vào hai người họ phát ra một tiếng vỗ tay liên hồi rất lớn.

Hàng lính hạ súng xuống, tách ra thành hai đường thẳng.

Zane Holtz bước đi oai phong giữa hai hàng người tiến đến phía Nathan và Khalid. Zane vẫn liên tục vỗ tay không ngừng, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy thỏa mãn.

"Thật tuyệt vời, anh khiến tôi rất hài lòng đấy Nathan" Zane nói vẫn không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Không muốn tỏ ra thảm hại trước mặt Zane. Nathan xoa bàn tay của Khalid đang đỡ hắn ra. Đôi mắt hắn lạnh như băng nhìn xòng xọc vào Zane..

"Thông thường thì sẽ chẳng ai có thể thoát khỏi màn chào hỏi của tôi cả Nathan. Để tôi nghĩ lại xem..." Zane làm bộ suy nghĩ.

"A! hình như anh là người đầu tiên thoát khỏi nó đấy." Zane cười khoái chí.

Nathan trầm mặc nhìn Zane, hắn đưa mắt dò quanh một vòng. Bọn người Andrew, Marie và Ouya đang đứng nhìn về phía Nathan. Nhưng điều đó chứng tỏ bọn họ đã an toàn, chỉ là chẳng thấy thêm bất kỳ ai khác.

"Anh không cần phải lo, khi biết anh đã thoát khỏi tòa nhà nên tôi đã cho ngưng hết tất cả các hoạt động bên trong rồi." Zane cười toe toét, đập tay liên tục lên vai Nathan tỏ vẻ thân thiện.

"Tôi đã chuẩn bị rất nhiều khí độc để thả vào đó rồi, vậy mà vẫn không thể sử dụng cho anh được, đáng tiếc ghê." Zane giả bộ đau lòng.

Nathan hất tay Zane ra khỏi vai mình. Nathan biết mình đã gây chuyện với MS13 và sẽ chẳng thể nào thoát khỏi trừ khi có người sống kẻ chết. Nói đến tình trạng hiện tại, băng Camorra chả là gì so với MS13 cả, nếu cứ đâm đầu giao chiến với MS13 thì Camorra chắc chắn sẽ thất bại thảm hại. Dù đã biết rõ điều này nhưng Nathan vẫn cố tình giết chết Roy - em trai của Zane. Do Roy có thể làm hỏng việc làm ăn của Nathan nên Nathan chẳng còn cách nào khác cả.

Thả ra thì Roy sẽ bép xép cái mồm về việc làm của Camorra cho Zane. Nhốt lại hay giết thì cũng đều bị Zane kiểm soát. Cả ba phương án đều đụng đến Zane. Nhưng Nathan lại chọn phương án cuối bởi vì việc khiêu chiến với Zane không phải Nathan chưa từng nghĩ tới.

Nhưng may mắn cho Nathan, Zane là một người thích hành hạ, đùa nghịch với đối thủ chứ không phải dạng đánh nhanh thắng nhanh. Đây được coi là

một sự may mắn để Nathan có thời gian chuẩn bị, nhưng cũng là một sự sỉ nhục mà Zane dành cho hắn, chứng tỏ Camorra quá yếu, chỉ đáng để cho Zane chơi đùa. Điều này như một con dao đâm thẳng vào Nathan nhưng hắn không thể không bám víu lấy nó.

Cảm nhận được sự thảm hại của bản thân, Nathan nắm chặt hai quả đấm, nhưng đấm mặt va74n tỏ ra khá bình tĩnh.

"Đây chỉ là màn chào hỏi nho nhỏ dễ thương của tôi thôi Nathan. Trong tương lai sẽ còn nhiều trò chơi thú vị hơn nữa đấy. Tôi hi vọng anh vẫn sẽ giữ vững phong độ như ngày hôm nay"

Nathan đã phải thận trọng, bởi vì hắn biết rằng Zane không phải là loại người chỉ xử lý vấn đề bằng vũ lực. Rõ ràng, anh ta là một người khôn ngoan, và cần phải quan sát thật cẩn thận.

Tương tự như vậy, Nathan cũng thấy nhẹ nhõm, bởi vì Zane không phải là loại người chỉ xử lý vấn đề bằng vũ lực. Ít nhất thì anh ta không phải kiểu người sẽ loại bỏ Nathan ngay lập tức mà không cần bận tâm đến việc đàm phán.

Đồng thời, Nathan cũng thấy kinh tởm vì tất cả mọi thứ xảy ra cho đến lúc này đều theo những gì mà Zane Holtz mong muốn. Đó là cảm giác không lành rằng mọi thứ đều diễn ra theo dự tính của Zane.

Điều này giống như một cuộc chiến được dàn dựng với lưỡi dao thật. Một sai lầm duy nhất sẽ dẫn đến tổn thất nghiêm trọng... nó sẽ là rất tệ.

Một trong những thuộc hạ của Zane bắt đầu di chuyển, trên tay hắn cầm một cái hộp màu đỏ rực rỡ kì sang trọng đứng bên cạnh Zane trong hốt hoảng lo sợ. Zane ngay lập tức ra hiệu cho tên thuộc hạ đó đưa nó về phía Nathan.

"Đây là chiếc hộp đựng thủ cấp (Đầu người bị chém) của một tên ngu xuẩn nào đó đã tự ý một mình hành động điều tra về MS13 của tôi, mặc tôi không biết món quà này có thích hợp để sử dụng cho buổi chào hỏi của chúng ta không không, nhưng xin hãy nhận lấy" Zane cười đều cán. Tuy nói như thế, nhưng Zane biết rõ cái đầu trong chiếc hộp đỏ này là của ai.

Tên thuộc hạ của Zane mang chiếc hộp bước lại gần trước mặt Nathan. Sau đó, hắn mở nắp chiếc hộp đỏ trên tay trông tựa như chiếc hộp đựng một món trang sức quý báu ra, trình ra cái đầu bên trong chiếc hộp.

Bên trong chiếc hộp chứa đầu của một thành viên Camorra. Nathan nhìn một cái là nhận ra được ngay. Người này trước đó đã được Nathan giao cho nhiệm vụ thu thập thông tin của MS13.

Sắc mặt của Nathan trở nên nghiêm trọng, nhưng vẫn kìm chế không biểu lộ ra ngoài, chỉ riêng Khalid đã có dấu hiệu u ám, tay chân hơi rung một chút. Nathan liếc nhìn Zane đang nhún miệng cười đá đều hắn. Điều này tạo ra một cục tức trong cổ họng Nathan mà anh chẳng thể nào nuốt trôi hay khạc nó ra được.

Người chết thì không bao giờ biết nói. Tuy rằng Zane không biết Nathan có được bao nhiêu thông tin, việc này sẽ là khôn ngoan khi bịt miệng hắn nhằm ngăn chặn thông tin bị rò rỉ.

Zane Holtz nhún vai, như thể anh đang đùa giỡn.

"Đầu tiên, tôi sẽ khiến những kẻ ngu ngốc cố gắng làm hại bất cứ ai thuộc MS13 phải trả một cái giá thích đáng. Sau đó, chúng tôi sẽ nghiền nát tất mọi thứ khiến chúng tôi gặp phiền phức cho đến khi sự bình yên mà tôi yêu thích được lặp lại" Zane nói với giọng điệu rõ to.

Zane cố tình nói to để cho tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy. Như thể là một lời cảnh báo cần được truyền tải trong thế giới ngầm.

Những lời này không khác gì lời của thằng điên.

Không, đó là sai lầm. Zane không điên. Khi xem xét năng lực của Zane Holtz, tài lực và quân lực, những lời đó chẳng có gì là điên rồ cả. Đó chỉ là do Nathan mù quáng vì thông tin hạn hẹp của mình, trước đó đã tự tin như thế nào, nhưng Nathan giờ đây thấy khó khăn khi phải chấp nhận sự thật.

Zane Holtz là người nói được thì cũng làm được.

Ngoại trừ Nathan và Zane, một cảm giác như không thể kiểm soát được nỗi sợ hãi trào lên từ dưới chân của tất cả những người có mặt tại đây.

Băng đảng MS13 giống như một người khổng lồ say giấc bị đánh thức, và nó sắp bắt đầu một thời đại khủng bố thế giới hắc đạo.

Tuy gây ra áp lực cho Nathan bằng cái đầu của thuộc hạ của hắn nhưng Nathan vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, thân hình vẫn đứng trụ vững trên nền đất. Biểu hiện của Nathan không giống như những con mồi trước đó mà Zane đã hành hạ. Rốt cuộc thì Zane cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Nathan.

Khi chiến đấu với đối thủ mạnh, kẻ yếu sẽ suy tính xem làm cách nào để bật sức mạnh của đối thủ chống lại chính đối thủ và tuyền kẻ đó lên đường. Đây là cách người ta khai thác sự ngạo mạn của kẻ mạnh. Nhưng nếu đối thủ mạnh hơn không phải là một kẻ kiêu ngạo, thì chiến thuật sẽ không thể sử dụng được. Cách mà kẻ yếu chiến đấu sẽ không còn hiệu quả. Trong trường hợp này thì kẻ mạnh ở đây là Zane chứ không phải Nathan. Nhưng Nathan lại suy nghĩ như một kẻ mạnh, điều đó làm lệch đi hướng phán đoán của Zane.

Nathan đã suy nghĩ theo cách đó. Hắn sẽ không bao giờ hành động một cách kiêu ngạo để cho người khác lợi dụng nó. Không, có lẽ tất cả mọi thứ diễn ra cho đến lúc này đều đã nằm trong dự tính của Nathan. Sau tất cả, những biểu hiện và lời nói của Nathan làm lộ ra là quá ít để cho Zane có thể hiểu được. Điều đó có nghĩa là Nathan đã dự đoán được tất cả phương án của Zane và chuẩn bị phản ứng thích hợp.

Zane nhận thức sâu sắc được sự kinh hoàng đi kèm với cái tên Nathan Redmond không chỉ đơn thuần là đến từ cái danh, mà nằm ở chỗ nhìn xa trông rộng của hắn ta.

"Nathan Redmond, rốt cuộc thì mày đang giấu bao nhiêu thủ đoạn dưới tay áo của mình? Thằng chó đẻ!" Zane tức tối nghĩ trong đầu, nhưng biểu hiện không để lộ ra ngoài. Dù anh có nguyên rủa và mắng chửi Nathan từ trong tim mình, anh vẫn phải thừa nhận tài năng của hắn.

Zane buộc mình phải mỉm cười.

Sắc mặt Nathan trầm xuống, hắn cũng chỉ bình tĩnh mỉm cười.

"Tâm lòng của ngài Holtz đây, tôi nhất định cũng sẽ báo đáp hậu hĩnh."

Nathan ra hiệu cho Khalid tiến về phía trước nhận lấy hộp đồ mặc cho tay Khalid đang vẫn nòn rỉ máu. Nhưng ngay lúc này, thể diện vẫn còn quan trọng.

Nathan ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm đen huyền. Vừa kết thúc một cơn mưa lớn nhưng trăng hôm nay lại đẹp như vậy, quả thật là một điều kỳ lạ.

"Thật là một ngày đẹp trời để thiết lập 'mối quan hệ' của chúng ta nhĩ ngài Holtz. Ngài nghĩ sao nếu tôi xem đây như một ngày lễ?" Nathan cười mỉa mai.

Trong lòng như đang hét lên, Zane chiến đấu để giữ cơn giận của mình trong tầm kiểm soát khi anh mỉm cười với Nathan. Hiểu được sự châm biếm trong câu nói của Nathan, Zane liếc mắt nhìn Nathan, ngữ khí lạnh lẽo như sương sớm.

"Tôi sẽ coi như anh đã chấp nhận đối đầu với tôi Nathan" Zane chưa bao giờ cảm thấy bản thân anh lại tà ác như vậy trước đây.

Nathan chỉ nở một nụ cười ảm áp như gió mùa xuân đang thổi những cây kim mìa mai chích vào mặt Zane.

Zane ra hiệu cho các thành viên của hắn rút lui. Lúc này một đám thuộc hạ của Rocco, Ouya và Andrew cũng đang vội vàng đưa các vị khách mời và chủ nhân của họ rời khỏi xa toà cao ốc.

Leo và Alex không biết từ đâu vội vàng chạy về phía Nathan. Alex cầm chiếc áo khoác măng tô trên tay khoác lên người Nathan. Trời đang vào đông, mà lúc này hắn còn phải dầm mưa nữa không khỏi khiến cho các thành viên lo lắng. Alex vừa khoác áo cho Nathan vừa nói.

"Nghe cuộc đối thoại vừa nãy của hai ngài mà tôi cũng cảm thấy lạnh người."

"Thành viên của tôi không có những kẻ yếu đuối như vậy" Nathan không nhìn Alex, nói với một giọng điệu nghiêm khắc.

Alex lưỡng cuống cuối gập đầu như thể anh cảm thấy anh có lỗi.

Tuy giọng nói lạnh lùng như vậy, nhưng Nathan có thể hiểu được nỗi sợ của các thành viên. Zane không phải là một người đơn giản, danh tiếng của Zane nghe thôi cũng đã nổi da gà rồi nói gì đến việc đấu khẩu với hắn. Tuy các thành viên của Nathan đã lộ vẻ yếu ớt tạo cho hắn một cảm giác khó chịu nhưng hắn vẫn có thể thông cảm cho các thành viên của mình.

Nathan liếc nhìn Khalid, bàn tay của anh ta vẫn đang chảy máu đầm đìa. Nếu Khalid không cố gắng giữ sợi dây có lẽ Nathan đã thực sự bị rơi xuống chết rồi. Nathan bỗng nhiên cảm thấy hắn cũng có một chút lỗi, nhưng việc bảo vệ ông chủ là trách nhiệm của bọn họ cho nên Nathan không biểu hiện ra bất kì biểu cảm hối lỗi nào trên khuôn mặt hắn.

"Tay Khalid bị thương rồi, các anh giúp Khalid trước đi, tôi chỉ bị trầy xước ngoài da"

Đây là buổi họp mặt chung, nhưng với sự tàn bạo của Zane thì hầu như chẳng ai muốn dính líu vào cả. Cho dù chuyện ngày hôm nay họ có vô tình bị vạ lây, nhưng họ chỉ thầm trách Nathan - người đã dám chọc giận Zane chứ không trách Zane vì từ lâu họ đã rõ cách làm này của Zane. Tuy bị dính líu vào nhưng tất cả bọn họ vẫn may mắn thoát chết, nếu như vậy những lần sau chỉ cần tránh xa Nathan ra là sẽ không bị liên lụy nữa. Nhưng nếu hôm nay không may có người thực sự bị chết oan uổng. Ví dụ như Marie, cho dù có yêu cô vợ của mình như thế nào thì Andrew cũng phải cân nhắc việc trả thù Zane.

Nói tóm lại nếu lỡ vô tình bị dính vào một trò chơi sinh tử của MS13. Thoát thân được hay không thì Zane cũng không quan tâm, trừ khi sau sự cố đó họ thực sự muốn đối đầu với Zane. Nhưng nếu bị Zane chọn làm mục tiêu thì chuyện đó lại khác. Cho dù thoát được lần một lần hai thì những lần sau Zane vẫn sẽ tiếp tục chơi đùa với họ.

Sau sự việc ngày hôm nay, Camorra có lẽ sẽ nổi như cồn trong thế giới ngầm.

Alex vội vàng đón lấy hộp đồ trên tay Khalid rồi kêu hai thành viên khác lo vết thương cho Khalid. Leo hộ tống Nathan cùng một số thành viên khác nhanh chóng lên xe rời khỏi tòa cao ốc mặc kệ những người đang có mặt tại đó ngẩn tò te tò mò câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chuyến xe bus

Phòng của làm việc của Kai có quy mô rất lớn, vì vậy mà một người cần phải mất đến nửa ngày hoặc nhiều hơn để quét dọn một trong số chúng một cách cẩn thận. Bởi số lượng lớn phòng như vậy, sẽ bất khả thi cho những người làm để có thể dọn dẹp hết chúng hàng ngày, kể cả với căn phòng mới của Kai nữa. Công việc nhiều như vậy đòi hỏi họ phải làm việc cả ngày mà không có bất kỳ quãng nghỉ ngơi nào.

Tuy nhiên, điều này chẳng là vấn đề với những người làm. Do trước đó họ phải liên tục làm việc khất khe theo lệnh lão Paul cho nên họ cũng đã quen với công việc cực nhọc này rồi.

Nhưng sau đó, những người làm việc như cuồng tín này đã bị yêu cầu ngừng lại bởi ông chủ mới của họ, Kai Havertz.

Kai biết những sự khó khăn khi làm việc dưới một công ty phi đạo đức, và anh không thể để những cô gái phải vất vả như thế.

Anh đã nói với họ: “Đừng có dọn dẹp những căn phòng không sử dụng thường xuyên như vậy” và “Các người sẽ được chia làm hai đội để thay ca.”

Vì vậy, những người làm trong căn dinh thự này được tổ chức làm hai ca: ca sáng và ca tối. Ca đầu tiên có mười lăm người và ca sau có năm người, trong khi đó những người còn lại sẽ có một ngày nghỉ. Sau khi tính toán những ngày làm việc cho các cô hầu, việc thông báo rằng họ sẽ phải nghỉ một tuần đã gặp ngay phải những lời phản nản.

Không phải là vì có quá ít ngày nghỉ mà ngược lại. Tất cả họ đều phản đối sự cần thiết khi phải có một ngày nghỉ.

Sự trung thành của họ cũng giống như các thành viên. Khi họ được nói rằng họ sẽ không cần phải làm việc, nó đã làm tổn thương lên giá trị bản thân của họ và những cô hầu này cảm thấy rằng họ không có một lý do nào để tồn tại nữa. Kai nhiều khi cảm thấy thật nhứt đầu, anh không hiểu lão Paul đã bắt họ làm việc như thế nào mà để họ thành ra đến nông nổi này.

Vì vậy, những cô hầu này đã bày tỏ sự lo lắng này trực tiếp với Kai. Họ nói “Làm ơn đừng tước đoạt đi công việc của chúng tôi. Chúng tôi muốn làm việc cả ngày lẫn đêm” và cứ như vậy nữa.

Kai bác bỏ những gợi ý này ngay lập tức. Dù sao cũng sẽ rất tệ hại nếu để những người lao động kiệt sức và không thể thực hiện chức năng của mình, nó giống như một bánh răng mất dần đi những chiếc răng của mình vậy.

Tuy nhiên, những cô hầu vẫn kiên quyết không chịu lùi bước. Đối đầu với khuôn mặt khốc lốc của họ, Kai đã đề xuất một cách làm việc mới cho họ, phục vụ cho chính cá nhân anh. Nhiệm vụ đó đòi hỏi phải ở bên cạnh Kai và làm tất cả những nhu cầu và ý thích của anh, những cô hầu sẽ thay nhau làm công việc đó.

Lời đề nghị này giống như một bát mật rắc thêm đường với những cô hầu. Họ chấp nhận mệnh lệnh ngay lập tức và tự nhủ với bản thân rằng "Bọn mình cần chăm sóc kỹ bản thân và nghỉ ngơi đầy đủ vào ngày hôm trước để có thể phục vụ với tất cả sức mạnh của mình khi đến lượt"

Kai đang ngồi trong phòng làm việc tính toán lại những việc cần làm tiếp trong tương lai. Ở đây ngoài anh thì chỉ có một cô hầu đang đứng ở gần cửa ra vào phòng.

Từ lúc anh bắt đầu ngồi lên chiếc ghế thủ lĩnh này chính là lúc anh bắt đầu lại tất cả mọi thứ. Vì là điểm khởi đầu nên có rất nhiều việc anh cần phải suy nghĩ tính toán kỹ lưỡng. So với trước kia thì bây giờ hầu như anh chẳng có thời gian rảnh, đến nỗi bữa ăn và giấc ngủ cũng bị giảm xuống.

Nhưng vẫn may mắn, thực tế thì anh gần như không làm gì cả. Trừ những quyết định quan trọng hay những tình huống khẩn cấp mà cần đến khả năng lãnh đạo của anh, anh không có việc gì để làm. Kai chỉ cần suy nghĩ về việc đó rồi bảo các thành viên của anh đi làm là được. Ngoài ra Chad cũng rất hữu dụng, Chad có thể lo liệu hết từng chi tiết những chuyện trong khả năng của Chad và tất cả những gì Kai phải làm là xem qua các bản báo cáo.

Do chưa bao giờ có bất kỳ thứ gì trong các bản báo cáo mà cần đến sự chú ý của anh, anh thực sự chỉ lướt qua tất cả chúng. Đây không phải là một thái độ xứng đáng với một kẻ trị vì, nhưng một khi Chad còn ở đây, và không có bất kỳ tình huống khẩn cấp nào, thì sẽ không có vấn đề gì. Chad cũng thông minh. Tuy vậy, Kai cũng cần tăng thêm những thành viên có chỉ số IQ cao, một chút thôi cũng được. Dù gì anh cũng rất thích nghe thêm những ý kiến khác ngoài bản thân anh.

Tất cả những tổ chức hân hoan cũng làm như thế này thôi. Sẽ không tốt nếu như người đứng đầu lại làm trên chiến tuyến.

Sẽ là một nước đi ngu ngốc nếu như chỉ huy tối cao của một đội quân tham gia vào chiến trận nơi chiến tuyến trừ khi anh ta ở đó để nâng nhuệ khí. Đó là bởi có những hiểm nguy không thể tính trước.

Kai nhìn đồng tập thông tin mà Twan đã thu thập trước đó, lòng mi anh nhăn nhó trước sự thô kệch của tập thông tin. Anh từ từ mở nó ra, ngay lập tức anh cảm thấy hối hận về quyết định vừa rồi của mình.

Một mảng dày đặc các văn bản xuất hiện trước mặt Kai, chiều dài của nó tương đương với một bộ sử thi, mà còn là loại sử thi khủng bố nhất. Kai tin rằng nếu đọc cái thứ này thì nó sẽ đốt hết chắc cả một ngày của anh.

Kai thật sự muốn tạt vào mặt mình vài cái, đơn giản vì anh đã quên rằng thành viên của anh - Twan là một người cực kì tỉ mỉ. Không còn cách nào khác, đã mở ra thì chỉ có thể đọc mà thôi.

Nhưng việc này không thể bỏ qua được. Kai lật sang trang trong khi cảm thấy như đang ho ra máu. Anh lướt sơ qua các nội dung dài dòng văn tự. Anh vẫn còn rất nhiều việc nữa mà anh cần phải làm, và có vẻ như vạch đích vẫn còn ở đâu đó bên kia đường chân trời.

Được khoảng mười phút, Kai quăng cây bút chì trên tay lên bàn như thể anh chẳng cần nó nữa. Anh ngồi ngã lưng vào ghế, nhắm mắt lại, bàn tay đưa lên xoa vùng thái dương.

"Mình cần nghỉ một chút..." Kai nghĩ.

Cộc cộc.

Bất ngờ tiếng gõ cửa vang lên.

"Em vào được chứ?"

Nhận ra giọng của Brenna, Kai ra hiệu cho cô hầu mở cửa.

Brenna thẳng lưng bước vào trong bộ đồ thường ngày, áo thun trắng trơn hơi ôm vào người cô và một chiếc quần jean xanh dài. Với mái tóc được búi tròn hờ hững ở phía sau, cùng gương mặt chín chắn mang theo cả nét sắc bén cùng lạnh lùng khiến khí chất của cô tràn ngập sự tài trí. Cô vẫn đang nở nụ cười tuyệt đẹp thường thấy.

"Brenna, anh cũng đang muốn kiếm em, nhưng thấy còn sớm nên tính để em ngủ."

"Thực ra em đã ngủ khá ngon" Brenna tiến tới gần phía bàn làm việc của Kai.

Cô di chuyển ra bộ sofa rồi phịch xuống đó. Kai cũng đứng dậy rời khỏi bàn làm việc, anh tiến lại bộ sofa đối diện với Brenna. Anh nhìn qua phía cô hầu.

"Mang cho tôi hai cà phê nhé"

Cô hầu cúi đầu vâng lời, chuẩn bị rời đi.

"Của tôi pha ngọt nhé, làm phiền cô" Brenna hơi ngại ngùng khi nhờ cô hầu.

Cô hầu mỉm cười, một nụ cười nhẹ như gió mùa xuân, rồi cô ta rời đi.

Trong căn phòng rộng thênh thang này chỉ còn lại hsi người, bỗng nhiên Kai cảm thấy bầu không khí này hơi ngượng ngùng.

Brenna không cảm thấy sợ hãi hay khó chịu vì việc Kai đã làm, cô mở to mắt nhìn Kai.

"Anh sẽ dự tính thế nào?"

"Đây cũng chính là việc anh muốn nói với em" Kai cười tươi.

Nụ cười của Kai làm sự hiếu kỳ trong cô nổi lên. Nhìn biểu hiện của anh cô đoán chắc đây không phải chuyện gì xấu. Cô hơi nhướn người ra phía trước, tập trung lắng nghe việc Kai sắp sửa nói ra.

"Anh dự định sẽ rời khỏi đây, và anh muốn em theo cùng anh"

Brenna chớp chớp mắt. Đây không phải tin xấu, cũng không phải tin vui. Cô vẫn chưa hiểu được ý định của Kai là gì khi nói như vậy. Nhưng trong thời gian Kai vừa lên nắm quyền, Brenna chắc chắn đây không phải chỉ là một chuyến du lịch ăn mừng thành công.

"Đây không đơn giản chỉ là du lịch đúng không?"

Kai nở một nụ cười nhẹ. Quả như dự đoán của anh, Brenna cũng rất thông minh.

"Đúng vậy, để anh giải thích cho em..."

Sau khi giải thích tóm tắt hướng đi của Cosa Nostra cho Brenna. Cô không có biểu hiện gì cả, vì vốn dĩ chuyện này cũng chẳng liên quan đến cô.

"Nghe sơ qua thì hướng đi của anh khá tuyệt vời đó" Brenna chống cằm gật gù tán thành.

"Thế em đi với anh chứ? Anh muốn ở cùng em"

Brenna ngồi thẳng người, lấy lại tư thế. Cô vốn dĩ kiếm Kai không phải để chơi trò chơi gia đình hạnh phúc.

"Thực ra em cũng có lí do riêng nên mới kiếm anh..."

Môi Kai mím lại thành một đường thẳng, lông mày anh cau lại như thể những điều Brenna sắp nói sẽ không hợp ý anh.

"Thứ nhất là em không thể theo anh rời xa khỏi đây được vì việc học của Finn, hơn nữa em cũng không muốn phải chuyển đi nơi khác."

Kai nghiêm túc lại vì anh hiểu được những lời này của Brenna. Việc đột ngột di cư như vậy khiến Brenna và Finn không chuẩn bị kịp tâm lý. Việc chuyển nhà từ vùng này sang vùng khác đã rắc rối rồi nói chi đến việc chuyển qua một đất nước hoàn toàn mới. Nhưng đối với một ông trùm như Kai, nếu Brenna đồng ý thì việc giải quyết đám ba cái giấy tờ, việc học hay đồ đạc chả là vấn đề gì cả.

Brenna hơi thu mình lại, ngập ngừng.

"Nhưng điều đó không có nghĩa là em cũng muốn ở lại đây..."

Kai ngồi thẳng người, anh chưa hiểu ý muốn của Brenna. Do đó anh không lên tiếng mà chỉ tiếp tục cau mày lắng nghe.

"Đây chính là việc thứ hai và cũng là việc em tìm đến anh"

Nhìn biểu hiện và tông giọng ngập ngừng của Brenna, Kai cảm thấy có một vằm giác hơi lạnh chạy dọc sống lưng anh. Nhưng không lên tiếng, anh vẫn tiếp tục ngồi im lắng nghe.

"Em muốn chuyển ra ngoài sống cùng với Finn"

Kai mở to mắt nhìn Brenna. Bỗng dưng cái ghế sofa đắt tiền mà anh đang ngồi này có phần hơi ghê rợn, ngồi trên nó như đang ngồi trên một cái đệm găm đầy kim.

"Tại sao thế?"

"Thực ra em đã có ý định này từ rất lâu rồi nhưng trước đó lão Paul kìm giữ em ở lại đây tất chặt cho nên em chưa biết phải làm gì. Nhưng bây giờ em đã cảm thấy có hi vọng lại."

Kai chống hai cùi chỏ của anh lên đùi. Anh mím môi suy nghĩ. Dựa vào những lời này của Brenna. Anh cảm thấy rất vui vì Brenna đã tin tưởng anh và nói ra tất cả. Việc này đúng là chẳng ảnh hưởng gì đến anh hay Cosa Nostra. Nhưng nếu nói đến bản thân thì anh vẫn muốn giữ Brenna ở lại bên cạnh mình. Không phải vì lợi ích nào khác mà chỉ là theo cảm xúc của anh. Kai biết rằng Brenna rất cứng đầu, nếu chuyện gì cô ấy không thích thì chẳng ai có thể bắt ép được. Dù vậy anh vẫn muốn cố gắng thử một phen.

"Anh có thể lo đầy đủ cho hai mẹ con em. Hơn nữa anh đảm bảo sẽ chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra với hai người."

Brenna không trả lời và thay vào đó là một nụ cười gượng gạo. Tuy nhiên, thái độ của cô đã cho Kai thấy rõ điều đó.

Brenna lấy một hơi thật sâu vì cô biết điều tiếp theo cô sắp nói ra sẽ làm Kai thấy phiền lòng, nhưng cô vẫn không thể không nói.

"Em biết anh rất tốt, nhưng dù sao em không muốn Finn bị vướng vào hắc đạo cho dù là vô tình hay không... đây là điều thứ ba, em thực sự không muốn phải dính vào thế giới đen tối này nữa"

Điều này cũng có nghĩa là Brenna và Kai sẽ không bao giờ có thể đến được với nhau. Trở thành ông trùm là điều Kai muốn, tránh xa khỏi thế giới ngầm cũng là điều mà Brenna muốn.

Kai mặt khác vừa hy vọng vừa lo lắng, cảm xúc lẫn lộn không biết nên nghĩ sao cho đúng. Kai nhìn cô một cái thật sâu, Brenna tưởng như mọi suy nghĩ trong đầu cô đều bị anh đọc thấu vậy. Bị anh ta nhìn lâu khiến Brenna mất tự nhiên. Nhưng rất may Kai đã lên tiếng.

"Vậy thì em cứ tạm thời ở đây đi cho tới khi nào em có thể kiếm được một nơi khác thích hợp."

Ép buộc Brenna ở đây không những khiến cô cảm thấy khó chịu mà điều này cũng có thể làm cho mối quan hệ của bọn họ dần xa cách hơn nữa. Và hiện tại thì khối công việc mà anh phải lo lắng đã chất thành núi, thực sự quá nhiều. Do đó anh cũng không đảm bảo có thể quan tâm hai mẹ con cô như xưa được, và anh cũng không đảm bảo được anh sẽ hoàn toàn bảo vệ được họ trong cái khoảng thời gian bận rộn này. Điều mà anh để tâm bây giờ không phải là chiếm được tình cảm của cô, mà chính là bậc thang tiền của Cosa Nostra.

Nghe Kai nói vậy, Brenna cảm thấy toàn bộ cơ thể của cô ngay lập tức được thả lỏng.

"Cảm ơn anh, em sẽ tìm được nơi ở tốt nhất có thể" Cô đứng dậy khỏi ghế, nở một nụ cười ấm áp như gió mùa xuân.

Tâm tình Kai có chút buồn bực. Nhưng anh cũng chỉ ngồi im nhìn Brenna và mỉm cười cho tới khi cô rời khỏi phòng.

***

Mấy ngày sau bông tuyết rơi là tả, Los Angeles đã bắt đầu vào mùa đông.

Khi Qwen tỉnh dậy, trời vẫn còn tối. Cô không biết mình đã ngủ bao lâu. Chuồn người ra khỏi tấm chăn. Không thấy Nathan trên giường. Qwen ngồi lên, đảo mắt xung quanh căn phòng nhưng vẫn không thấy hắn. Trời vẫn còn kahl tối, cô liếc nhìn chiếc đồng hồ điểm Hai giờ Hai mươi phút sáng. Qwen nghe thấy tiếng roi. Những tiếng roi đều đều không mấy êm tai. Nhưng nó vọng rất nhỏ, cô cũng không chắc nữa.

Qwen choàng chân quanh mình rồi lặng lẽ bước ra hành lang dẫn đến gphòng làm việc của Nathan. Từ ánh sáng phát ra khỏi khe cửa dưới đất cô đoán căn phòng vẫn còn đang bật đèn. Cô tiến đến gần hơn, những âm thanh roi phát càng ngày càng rõ, lúc này cô không còn tin mình bị ảo giác nữa.

Qwen nhẹ nhàng tiến gần tới, quả tim trong lồng ngực cô càng đập liên hồi, bàn chân cô cũng chỉ có thể lết trên nân gạch từng bước nhỏ. Nhưng cuối cùng cô cũng có thể đến trước cửa phòng. Âm thanh rất rõ, không còn nghi ngờ gì nữa, tiếng roi phát ra từ căn phòng này - phòng làm việc của Nathan. Cảm thấy lạ là tại sao giờ này mà lại có tiếng roi. Sự hiếu kỳ trong cô bắt đầu càng lúc càng lớn.

Cô cẩn thận vịn nắm tay cửa, thật từ từ và thận trọng như thể cô đang lén lút. Cuối cùng cánh cửa cũng có thể buông ra. Cô đẩy nhẹ cánh cửa hé một đường nhỏ bằng một đốt tay. Cô liếc mắt vào, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến cô không khỏi buồn nôn.

Một người đàn ông đang quỳ rạp dưới mặt đất, hai tay bị trói ngược ra đằng sau. Anh ta mặc một cái áo sơ mi màu trắng nhưng đã bị rách gần hết phần lưng và chiếc áo cũng đã thấm cả một màu đỏ của máu. Nó chảy nhiều đầy nổi lên cả mặt đất. Người đang vung roi vào lưng anh ta là Leo, nhưng khuôn mặt của Leo có chút chua xót, chưa biết lí do tại sao. Cô đưa mắt nhìn vào vị trí trung tâm - chính là bàn làm việc. Nathan đang ngồi ở vị trí đấy, không quan tâm đến người đàn ông đang bị roi phát vào lưng. Hắn chỉ ngồi ung dung đọc thứ gì đó có lẽ là hồ sơ.

Qwen kinh hãi, thở hổn hển liên tục. Cô lại đưa mắt về người đàn ông bị hành hạ đó, cô cố gắng nhìn kỹ cái bóng lưng, nó rất quen thuộc. Không ai khác chính là Khalid. Cô không biết làm gì cả, cơ thể cô tự động di chuyển. Hai bàn tay cô dang mạnh cánh cửa ra và hai chân cô nhào tới phía trước.

"Dừng tay! Anh đang làm gì vậy?!"

Nathan bỏ tờ giấy trên tay xuống và đưa mắt về phía cô. Đôi mắt hần lạnh như bông tuyết đang rơi ngoài kia.

"Không liên quan đến cô, Đêm hôm khuya khoắt mà còn chạy lung tung ra ngoài!"

Hắn lại đưa mắt qua phía cô hầu đang nép run rẩy ở một góc phòng. Ngừ khí vẫn lạnh như băng.

"Bà giúp việc của cô ta đâu? Bảo bà ta đem cô ta ra ngoài cho tôi!"

"Em không đi! Anh đang làm gì Khalid thế này?"

Qwen chưa bao giờ dám trả treo lại với Nathan. Mặc dù cô biết Khalid được giao nhiệm vụ là quan sát cô nhưng Khalid cũng rất tốt đối với cô. Hơn nữa cô chẳng thích những kiểu hành hạ như thế này. Thiết nghĩ đây có lẽ là lần đầu tiên cô dám cãi lại Nathan chỉ vì một người chả có lợi ích gì với cô. Nhưng Qwen cũng chưa rõ tại sao cô làm vậy, cô chỉ đơn giản không thấy cách này quá tàn nhẫn.

"Tiểu thư, tôi chỉ là hành sự bất lực nên phải chịu phạt. Đây là hình phạt tôi muốn nhận lấy. Xin cô hãy trở về phòng nghỉ ngơi" Khalid giọng vẫn chắc nịch như thường ngày, không một chút hoảng sợ.

Chẳng biết nói gì, Qwen chỉ đứng cong mảy lại nhìn về phía Nathan. Nathan lại không muốn lưu tâm. Thật lâu sau, cái nổi giận trên khuôn mặt hắn cũng dần biến mất. Hắn liếc mắt nhìn Qwen, thần sắc lạnh lùng đến cực điểm. Qwen sợ hãi mím môi co rùm người lại như thể cô vừa bị điểm huyết. Bỗng cô thấy thật hối hận vì đã xông vào đây.

Nathan đưa tay bóp bóp phần chóp mũi của hắn. Rồi đưa mắt nhìn về phía cô hầu đang đứng nép ở một góc phòng. Hiểu ý, cô hầu tiến ra phía Qwen rồi vội vàng đưa Qwen trở về phòng. Qwen cũng chẳng biết làm gì, chỉ biết ngoan ngoãn rồi đi theo cô hầu.

Sáng hôm sau, cô vẫn chẳng thấy Nathan ở trong nhà như mọi ngày, nhưng Khalid thì vẫn ở đó, theo sát và làm việc bên cạnh cô.

Qwen trở xuống phòng chính, ngồi xuống bộ ghế sofa tuyệt đẹp giữa căn phòng.

"Khalid, vết thương của anh sao rồi?"

"Tiểu thư, tôi đã không sao" Thanh âm của Khalid có chút khàn khàn ôn nhu.

"Rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì mà đến nỗi phải dùng roi để trừng trị?"

Khalid vẫn đứng im không trả lời, vốn dĩ lí do này có liên quan đến Qwen cho nên vẫn không tiện nói ra, hơn nữa chính Nathan là người đã dặn dò anh không được bốp xép, làm sao anh có thể nói cho Qwen biết được. Nhìn thấy biểu hiện của Khalid, phảng phất giống như một đứa bé đang lạc đường, đang cố gắng đi tìm phương hướng nhưng lại không biết phải làm sao, cô cũng đoán được rằng anh không muốn trả lời. Qwen chỉ nhìn anh mỉm cười nhợt nhạt như nước chảy.

"Nhưng cho dù lỗi lầm có lớn như thế nào thì cũng có cách để giải quyết mà?"

"Tiểu thư, tuy cô lớn lên trong một gia đình mafia nhưng cô vẫn không hoàn toàn thuộc vào hắc đạo. Cô không thể hiểu rõ những nguy hiểm trong đó. Theo ý của tiểu thư, thất bại của tôi có thể tha thứ. Nhưng đối với một băng đảng mà nói, một sai lầm nhỏ của tôi rất có thể sẽ tạo ra những mất mát to lớn không thể đổi lại"

"Nhưng có cần thiết phải tàn bạo như thế không?" Cô chợt nhớ lại những lời miêu tả về ông trùm Nathan Redmond, tàn bạo có lẽ là một phần trong hắn. Điều này không phải cô không biết, cô chỉ chợt quên nó thôi.

"Cho dù ngài ấy có tha thứ cho tôi. Thì một người trung thành, tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình"

Qwen mở miệng, nhưng khép lại ngay lập tức bởi câu nói tiếp theo của người trước mặt.

"...Thường phạt phân minh là chân lý trên đời. Nếu ngài Nathan nghiêm phạt tôi, cảm giác tội lỗi mà tôi mang theo sẽ được giảm bớt. Còn nghiêm phạt đến trình độ nào, và khi nào có thể tha thứ, thì ngài Nathan sẽ là người quyết định. Nếu không thì cảm xúc tiêu cực trong trái tim của tôi sẽ không thể nào xóa bỏ được"

Điều này đúng, bởi không thể không phạt ai đó khi người ta phạm lỗi. Nathan hoàn toàn có thể phạt các thành viên phạm lỗi của hắn một chút, rồi tha thứ, đây cũng là cơ hội cho họ tha thứ cho chính mình. Đây là điều nên làm. Dù sao thì sau buổi nghiêm phạt đó, Nathan cũng đã sai người đem thuốc đến cho anh.

"Tôi đã hiểu rồi..." Khuôn mặt của Qwen trở nên ảm đạm hơn nữa. Cô tự trách mình, nhưng cô cũng không biết điều nào mới thực sự đúng. Những điều mà Khalid vừa nói hoàn toàn có lý, nhưng dùng cách trừng phạt như thế này có thực sự đúng hay không? Nhưng nếu Khalid đã nói như vậy thì cô cũng chẳng còn gì để hỏi nữa.

Qwen ra hiệu cho Khalid rời đi. Anh vẫn như thường ngày, cúi đầu định trọng trước mặt cô. Anh trở ra một vị trí không xa mà cũng không quá gần Qwen, nhưng vị trí đó cũng có một cô hầu khác đang đứng, việc sẽ phải đứng chung với cô ta làm anh cũng chẳng thấy phiền gì cả.

Khi đã đứng yên ở vị trí đó, Cô hầu liếc nhìn Khalid đang đứng kế bên cô. Khalid bắt được ánh mắt đó và quay mặt qua nhìn lại cô ta, nhưng cô ta không lánh né đi như thể ngay từ đầu cô ta đã cố tình để cho Khalid biết là cô ta đang nhìn anh. Cô thì thầm chỉ đủ cho hai người nghe.

"Thật là hiếm thấy. Nghe được anh nói nhiều điều như vậy ngoài công việc. Nhưng anh cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình"

Hiểu được những lời của cô hầu, Khalid và cô ta cùng quay mặt nhìn về phía Qwen, vốn dĩ công việc của bọn họ là trông chừng Qwen cho nên không thể rời mắt khỏi cô ấy.

"Tôi rất rõ, cô cứ yên tâm" Khalid nói với một giọng nói chắc nịch.

***

Brenna đang đứng ở trạm xe buýt đợi tuyến xe. Hiện tại Cô cũng không còn nhiều tiền để đi taxi nữa, cô không có xe riêng vì chiếc xe cô hay sử dụng vốn thuộc về Cosa Nostra, do đó Brenna chưa bao giờ nghĩ đến việc phải mua một chiếc xe cả.

Chiếc xe buýt vừa đến, Brenna cùng một vài người bước lên xe. Brenna tiến sâu xuống phần đuôi xe. Cô thấy có vị trí trống. Là một chiếc ghế đôi, có một cô gái ngồi ở phía trong ngay cửa sổ đang dựa đầu vào ghế ngủ say. Cô ấy đi một mình, nhưng chiếc ghế kế bên cô ta lại để một túi đồ khá là to lớn. Brenna tự hỏi là cô ấy muốn ngồi một mình hay là cô ấy đang giữ chỗ cho bạn của cô ấy? nếu lỡ như những bản khoản của Brenna là đúng và cộng với việc cô ấy đang ngủ thì hai lí do này đủ để Brenna cũng chẳng muốn làm phiền cô ấy.

Brenna đứng ngó xung quanh xe một lát nhưng thực sự chẳng còn chỗ nào trống cả.

Brenna nhìn lại về phía cô gái, cô ấy đang đeo tai nghe, cô ấy bật nhạc to đến nỗi Brenna đứng ở ngoài cũng có thể hơi nghe thấy âm thanh. Brenna miễn cưỡng lên tiếng.

"Xin lỗi..."

Thấy cô gái vẫn ngủ say như chết, nghĩ rằng chắc do tai nghe bật quá to nên cô ta không thể nghe được Brenna nói. Do đó Brenna cúi mình thấp hơn một chút nữa để có thể gần với cô ta hơn, Brenna cố lớn giọng hơn một chút nữa.

"Xin lỗi..."

Bất ngờ chiếc xe thắng gấp, theo quán tính Brenna bổ nhào người xuống và nằm gọn phần ngực lên đùi cô ta. Chiếc túi đang để ở trên ghế cũng theo quán tính đổ đè lên lưng của Brenna. Cô gái kia giật mình mở to mắt khi cảm thấy có thứ gì đó đè lên đùi mình.

Chiếc xe buýt dừng hẳn lại, mọi người trên xe cũng bắt đầu xì xầm về một điều gì đó mà Brenna không thể nghe rõ.

"Chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại thắng gấp? Phía trước có tai nạn sao?" Brenna nghĩ

Cô gái đưa tay lấy chiếc túi khỏi người của Brenna.

"Cô không sao chứ?" Một thanh âm rất trầm khàn, trầm đến mức Brenna cũng cảm thấy ngạc nhiên vì giọng nói đó phát ra quá gần cô.

Brenna đưa mắt nhìn lên cô gái đó. Brenna vội vàng lồm cồm bò dậy khỏi người cô ta, thái độ hơi ngượng ngùng.

"Tôi không sao, thực sự xin lỗi cô"

"Tôi cũng xin lỗi vì để cái túi này rơi đè lên người cậu"

"Không sao" Brenna cười vui vẻ.

Brenna tính rời đi, nhưng nhớ lại là chẳng còn chỗ ngồi nào khác ngoài chỗ này. Cùng lúc đó cô gái kia cũng đặt cái túi trên tay xuống chân mình. Ghế đã bắt đầu trống. Brenna hơi ngả người trở lại, ngại ngừng lên tiếng.

"Xin lỗi nhưng chỗ này đã có người ngồi chưa?"

Cô ấy nở một nụ cười hết sức dịu dàng nhìn Brenna.

"Xin mời"

Brenna đột nhiên cảm thấy rất thích cô ấy, theo nghĩa một người bạn. Brenna cũng cười nhẹ nhàng đáp trả lại cô.

Cô ta rút trong túi áo khoác ra một gói thuốc ra, châm thuốc rồi hút. Từ lúc ngồi xuống ghế Brenna không thể rời mắt khỏi cô gái này.

Cô ấy rất đẹp, rất ngẫu. Khí chất khác hẳn hơn người thường. Thân hình mảnh mai, khuôn mặt trái xoan. Cô ấy mặc một cái áo khoác da màu đen, quần jean đen ôm rạch một chút ở phần đầu gối và cô ấy mang một đôi boot đen. Mái tóc tomboy của cô cũng là màu đen tuyền. Cô ấy đang mặc một bộ quần áo đen từ đầu đến chân đến kì lạ, song Brenna chủ yếu tập trung vào gương mặt của cô ấy.

Lông mi cô ấy rất dài và đậm, cô ấy mặc dù trang điểm đậm nhưng vẫn rất đẹp. Phấn mắt màu tím đen, đôi môi màu đỏ rượu quỳnh rữ cùng chiếc mũi thẳng cao tuyệt đẹp. Phần tai có xỏ khuyên nhiều nhưng vẫn rất tinh tế chứ không như thằng Jame. Cô ta cứ như một tuyệt tác được một nghệ nhân chuyên nghiệp tạo ra, không một chút sai sót nào. Nếu không quen biết mà chỉ nhìn sơ qua thì hầu như ai cũng đều nghĩ cô ấy có thể là một nghệ sĩ, hoặc là một người có đam mê về punk rock.

"Đúng là người đẹp làm gì cũng đẹp... Ghen tỵ ghê..." Brenna nghĩ trong lòng, không ngừng thầm ngưỡng mộ cô ấy.

Brenna vẫn dán mắt vào cô gái. Cô ta đưa một tay lên lấy điều thuốc ra khỏi đôi môi đỏ mọng đó. Bất ngờ Brenna bị một chiếc nhẫn hình vị thần Zeus đập vào mắt. Chiếc nhẫn này của Postkulture, thiết kế trông rất là ngẫu cùng với bộ móng dài được chăm chút kỹ lưỡng đều sơn đen. Đoán chắc màu mà cô gái này yêu thích chính là màu đen. Brenna vẫn không rời mắt khỏi bàn tay thon dài nuốt nà của cô ta.

Cô ta không có bất kì phản ứng nào trước mọi hành động của Brenna. Đáng ra cô ấy vẫn phải cảm nhận được khi có một ánh mắt ai đó cứ dán vào bản thân mình. Nhưng cậu ta không có chút phản ứng nào – có vẻ như do cô ấy đang tập trung vào điều thuốc chẳng?

Cô ấy di chuyển tay xuống dưới đất, dùng ngón trỏ đập nhẹ lên điều thuốc cho tàn thuốc rơi bớt xuống đất. Định đưa lên miệng trở lại thì cô quay sang nhìn Brenna. Brenna ngại ngừng đang không biết nói gì thì cô gái đó lên tiếng.

"Xin lỗi, khói thuốc quá à?" Trên gương mặt cô ta biểu tình tương đối trầm ổn

Việc hít khói thuốc thì Brenna đã quá quen rồi. Lúc trước khi ở cùng Nathan, hẳn ta mỗi phút mỗi giờ đều ngậm điều thuốc trên miệng mà phì phò. Sau khi chuyển qua nơi của lão Paul thì những người ở đó cũng suốt ngày hút thuốc mặc dù không nhiều bằng tên Nathan. Điều này riết cũng chẳng còn lạ lắm gì với cô nữa.

"Không, không có sao"

Nói rồi Brenna quay mặt ra phía khác, cô vẫn còn đang ngại ngừng về việc bị đối phương bắt gặp khi cô vẫn nhìn chăm chăm vào người ta. Thực sự rất ngại.

"Chẳng nhúc nhích gì thế này"

"Hả?" Brenna quay mặt lại phía cô ta.

"Xe đó, nãy giờ cứ như rùa bò vậy"

Brenna nhướn mình ngó ra cửa sổ bên cạnh cô ta, sau đó lại nghiêng người ngó lên phía tài xế. Chiếc xe buýt của cô đang bị bao bọc bởi những chiếc xe hơi khác. Chẳng cần suy nghĩ ai cũng đều biết là đang kẹt xe.

Thực trạng tắc đường hàng giờ vẫn diễn ra mỗi ngày tại Los Angeles trên cả những con đường lớn nhiều ô tô. Giao thông trở nên tồi tệ đến mức tại thành phố Los Angeles, nhiều hành khách chọn đi chung xe cùng hành trình nhưng vẫn không giảm hiện trạng tắc đường. Mỗi năm, người lái phải mất trung bình 102 giờ vì bị kẹt xe trong giờ cao điểm, thậm chí những con đường có tới tám làn cũng bị thất thủ trước vô số xe hơi. Nhưng cũng may địa điểm Brenna cần đến cũng không hẳn quá xa để phải đi ra ngoài đường lớn, dù vậy vẫn chẳng tránh được tình trạng kẹt xe là bao. Chưa kể những tình trạng này còn tồi tệ hơn vào những ngày lễ và giờ cao điểm.

Brenna thờ dãi một hơi phìên nảo. Cô gái kể bên bắt đầu một cuộc đối thoại bình thường.

"Cô đang gấp sao?"

"Thực sự là không, thực ra tôi cần đến đường N Brendo để tìm việc và thuê nhà"

"Trùng hợp thật, tôi cũng vậy đấy" Cô ta vừa nói vừa rút thêm một điều thuốc khác ra.

"Thật hả? Vậy mà tôi cứ tưởng cô đang đi lưu diễn chứ"

"Lưu diễn?!" Cô ta quay ngoắt mặt lại và mở to mắt ra nhìn Brenna trông như chúng có thể rời ra khỏi mắt cô ta bất cứ khi nào vậy.

Brenna vội suy nghĩ lại. Có nghệ sĩ nổi tiếng nào lại ngồi xe buýt cơ chứ. Cho dù họ không nổi tiếng, nhưng vẫn đủ kinh phí để có riêng cho mình một chiếc xe. Mà nếu có nghệ sĩ ngồi xe buýt thật thì họ cũng chẳng ăn mặc gây chú ý như thế này bao giờ.

"Tôi chỉ hiểu lầm thôi" Cảm thấy có chút thoải mái, Brenna vẫy vẫy bàn tay.

Đột nhiên chiếc điện thoại trong túi xách của Brenna rung lên. Cô lấy chiếc điện thoại ra rồi nhìn vào màn hình, chẳng ai xa lạ, là con trai cô.

Brenna vui vẻ bắt máy lên.

"Mẹ đây!"

Cô ta bắt đầu châm điếu thuốc thứ hai.

"...Không biết khi nào mẹ mới về được nữa...đang kẹt xe lắm... con cứ nhờ chú Chad nha... Có lẽ sẽ hơi khuya đấy... Khi nào xong kẹ sẽ gọi con... Ừm... Bye bye" Brenna gác máy, hơi tủm tủm cười.

Cô gái ngồi kế bên phà ra một làn khói xám.

"Con trai cưng hả?" Một tia sáng lóe lên trong mắt cô ta như thể cô ta rất thích thú với tình hình này vậy.

Gương mặt điềm tĩnh của Brenna nở nụ cười bối rối.

"Nhưng trông cô còn khá trẻ để làm mẹ đấy" Cô ta nói thêm, rồi lại đưa điếu thuốc lên miệng kéo một hơi.

"Tôi sẽ xem nó như một lời khen, thực ra tôi hai mươi tám rồi đấy"

Cô ta bỏ điếu thuốc ra khỏi miệng, mở to mắt nhìn Brenna ngạc nhiên. Cô ta bật cười.

"Há! Xin lỗi nha! vậy là chúng ta bằng tuổi nhau rồi"

Brenna mở đôi mắt long lanh ra nhìn cô ấy. Một người có gu rock 'n' roll như vậy Brenna cứ nghĩ họ sẽ rất đáng sợ. Nhưng cô gái này lại cười trông rất dễ thương. Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

"Hai cô gái bằng tuổi nhau, cùng trên một tuyến xe. Quả là trùng hợp đúng không?"

Cô ta quay qua nhìn Brenna một nụ cười rất rất dịu dàng và ấm áp khác hẳn hoàn toàn với lối trang điểm đậm của cô ta.

"Đúng vậy" Âm thanh của Brenna rất kinh ngạc và cô ta chỉ đơn giản mỉm cười.

Giữa bầu không khí quan ngại, cô ta nói hơi cao giọng để thay đổi chủ đề.

"Vậy tớ có thể biết tên của bà mẹ này được không?"

"Tớ là Brenna" Brenna cười tươi như hoa mùa xuân nở rộ.

Cô ta ho nhẹ một chút trước khi nhìn vào Brenna.

"Một cái tên rất đẹp, nó cũng đánh giá đúng với con người cậu nữa. Và nhân tiện, tên tớ là José"

Ngoài trời thì tuyết rơi không ngớt, xe thì lúc đi lúc dừng, và mất tận hai tiếng đồng hồ họ mới tới được địa điểm họ muốn đến. Nhưng Brenna chẳng thấy buồn chán chút nào cả.

Suốt khoảng thời gian đó bọn họ chỉ nói những thứ nhảm nhí trên đời, chẳng ai ăn sâu vào vấn đề của ai cả. Brenna biết cho dù có hỏi thì cô ta cũng sẽ kiếm cách đổi chủ đề khác, và ngay cả bản thân Brenna cũng chẳng muốn chia sẻ gì nhiều với một người mới quen về con người của cô cả. Do đó cô cũng rất hiểu đối phương.

Chiếc xe vừa dừng lại, Brenna xuống xe trước. Ngay lập tức Brenna cảm thấy có thứ gì đó trắng trắng dính lên mặt mình. Đó là những bông tuyết đang bay trong gió. Hơi thở của Brenna cô đọng lại thành một chùm mây trắng và ngay lập tức bị thổi về phía sau cô.

Brenna bật điện thoại lên, vào phần map tìm địa chỉ mà cô cần kiếm. Brenna dùng hai ngón tay cái zoom ra zoom vào cái map một hồi lâu làm cô quên bém đi người bạn lúc này. Brenna vội vàng quay đầu lại tìm kiếm nhưng cô chẳng thấy còn bóng dáng ai cả. Chỉ còn một mình cô, đứng lặng lẽ dưới trời đông. Tuyệt đã rơi đầy lên chiếc mũ len và cả hai vai Brenna, cô mới nhận ra là mình đã đứng ở đây cũng quá lâu rồi.

Brenna hơi hụt hẫng vì quên trao đổi số với cô bạn bạn này. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần vì mọi chuyện dù sao cũng đã qua rồi.

Brenna lần theo địa chỉ, tới một tòa nhà trông khá là nhàm chán. Tường được sơn màu xanh lá nhạt như đã bị phai màu vì thời gian đã lâu. Những chiếc cửa sổ nhỏ sơn trắng. Và một tấm bảng hiệu to ở phía trên đỉnh tòa nhà "bất động sản Morgan". Xung quanh tòa nhà thì vắng hoe chẳng có một bóng dáng ai cả. Brenna thăm mường vì cô đi vào buổi sáng chứ nếu không cô thật sự đã sợ mất vía rồi.

Brenna tiến vào bên trong. Khác hẳn với vẻ xập xệ ở bên ngoài. Bên trong bàn, ghế, tủ,... được bày trí rất gọn gàng sạch sẽ, không khí rất ấm cúng. Màu sắc mỗi căn phòng và những vật dụng được bày trí đều mang những màu sắc cổ điển rất hài hòa dịu nhẹ.

Trong khi vẫn quan sát xung quanh thì Brenna được một cô nhân viên giới thiệu cho một người môi giới nhà đất. Ông bác này nhìn cứ như ông lão KFC, trông khá là hiền hậu và đáng tin cậy.

Ông ta mỉm cười, đưa tay hướng về phía cái ghế nhựa trước bàn làm việc của ông ta.

"Mời cô ngồi"

Brenna lịch sự ngồi xuống và bắt đầu nói ra những yêu cầu phòng trọ của cô. Ông bác này cũng rất nhiệt tình và chuyên nghiệp. Ông ta liên tục đưa những bản thiết kế của những phòng trọ cho cô xem. Dĩ nhiên cô đã nhắm trúng một vài cái, nhưng vẫn chưa đúng với yêu cầu mà cô đưa ra.

"Tầm hai nghìn rưỡi đô la một tháng thì không được chỗ tốt đâu cho dù là ở ngoài trung tâm"

Giống như nhiều nơi ở California, khu vực Los Angeles không có khí hậu nguyên khối. Một số vùng khí hậu vi mô bao gồm khu vực. Thí dụ, Thung lũng San Fernando thường xuyên đạt đến ba chữ số vào mùa hè và có thể khá lạnh đối với miền nam California trong mùa đông. Malibu, ngược lại, hiếm khi vượt quá tám mươi độ và chỉ đúng một vài lần. Hóa đơn điện nước của Brenna có thể thay đổi rất nhiều dựa trên khí hậu cụ thể trong khu phố của Brenna.

Thực phẩm ở Los Angeles đắt hơn đáng kể so với mức trung bình toàn quốc. Ngay cả một người tiêu dùng tiết kiệm, an toàn như Brenna, cô xây dựng năm trăm đô la vào ngân sách hàng tháng của mình cho chi phí thực phẩm ở Los Angeles.

Los Angeles là mẫu mực của một thành phố tập trung vào ô tô. Lái xe gần như là một điều cần thiết. Những cư dân thành phố cố gắng sống không có xe hơi tìm ra rất nhanh chóng rằng đó là một tập thể dục trong sự thất vọng cực và thường xuyên. Các tuyến xe buýt thất thường, và không giống Manhattan, hầu hết các khu vực của Los Angeles không có lợi cho việc đứng trên vỉa hè và đi taxi. Trong khi Metrolink cung cấp dịch vụ đường sắt đi lại ở Nam California, không có nơi nào rộng lớn hoặc phức tạp như vận tải đường sắt công cộng ở các thành phố như New York và San Francisco. Dịch vụ cũng đắt, các chuyến đi vòng quanh địa phương thường tốn hơn hai mươi đô la cho một chuyến đi duy nhất. Xe hơi cũng không rẻ. Giá xăng ở Los Angeles quá đắt. Hơn nữa, sự tắc nghẽn giao thông huyền thoại của thành phố có nghĩa là người lái xe phải bỏ qua thùng chứa khí nhanh hơn ở hầu hết các thành phố khác. Vấn đề xe thì Brenna chỉ cần dùng xe buýt hoặc đi bộ là được. Dù sao đây cũng là một thành phố, nhà cửa cách nhau cũng không quá thưa.... Sau sẽ còn rất nhiều chi phí phát sinh nữa, cho nên việc thuê phòng trọ cô cần phải hết sức cẩn thận.

Chỉ cần nghĩ đến chi phí sinh hoạt thôi Brenna cũng đã đau hết cả đầu rồi.

Brenna ủ rũ đặt bản thiết kế phòng trên tay cô xuống bàn.

"Nếu cháu làm việc chăm chỉ thì tiền thuê cao hơn một chút cũng không sao đâu ạ, nhưng bác có thể xem lại tiền cọc giúp cháu được không?"

Bởi vì đây là một thành phố khổng lồ, Los Angeles có nhiều cơ hội việc làm tràn ngập. Vì lý do này, khu vực thu hút người tìm việc từ khắp nơi. Tuy nhiên, đó là một thành phố khó khăn cho một người thất nghiệp để tồn tại về tài chính như Brenna hiện tại. Tiểu bang California quy định mức trợ cấp thất nghiệp hàng tuần ở mức bốn trăm năm mươi đô la, một khoản tiền tương xứng với những gì cần thiết để duy trì lối sống của những con vật trần ở Los Angeles. Hơn nữa, trong khi thành phố có rất nhiều công việc, vẫn có rất nhiều cạnh tranh cho những công việc đó. Nói một cách đơn giản, việc ở Los Angeles không có việc làm là không thể tránh khỏi trừ phi bạn phải chi ít nhất sáu tháng chi phí sinh hoạt, hoặc khoảng hai chục nghìn đô la trong ngân hàng. Nhưng Brenna lại không thể rời đi xa nơi khác vì việc học của con trai cô và vấn đề vẫn nằm ở tài chính. Kai có thể dư sức chăm sóc cho mẹ con cô nhưng Brenna lại không muốn ăn bám như thế hơn nữa vì cô muốn rời xa khỏi thế giới hắc đạo.

Ông ta đang đứng ở một kệ tủ đầy ắp những quyển sách. Ông ta rút một quyển ra cầm trên tay. Nó rất nặng và trông ra có vẻ dễ dàng vượt quá một nghìn trang giấy. Nhưng có vẻ như nó chả là vấn đề gì với ông ta cả, ông liên tục giờ sang trang khác và vẫn tiếp tục lật những trang sách trong khi thì thầm một điều gì đấy mà Brenna không thể nghe rõ.

"Nếu cháu không ngại thì có một tòa nhà cũ hơn ở đây"

Ông ta đưa một bản thiết kế khác cho Brenna xem.

"Không cần tiền cọc, diện tích như thế này thì cái giá cao hơn cũng phải. Nhưng tận ba phòng ngủ thì có hơi rộng... Dù sao mình cũng cần đi xem thử..." Brenna nhìn vào bản thiết kế, đưa tay lên xoa cằm trầm ngâm.

Ông ta ngồi xuống ghế trước mặt Brenna, nhâm nhi một tách trà còn nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút.

"Cháu có muốn đến xem thử không?"

"Dạ được ạ, cháu sẽ để lại số điện thoại. Chiều mai chúng ta có thể đi xem không?" Brenna vui vẻ.

"Được chứ" ông bác mỉm cười đôn hậu đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bạn cùng phòng

Ngày hôm sau, Brenna cùng ông bác đó đi với căn chung cư. Chung cư này nằm trong một con hẻm yên ắng, nhưng con hẻm này cũng không quá nhỏ để có thể gặp lũ trộm cướp hút chích. Nói chính xác hơn thì đây là một con đường hơi nhỏ. Dù sao thì ở đây cũng có hai lần đường cho xe hơi. Xung quanh khu này đều là chung cư cả.

Ông bác chỉ tay về hướng một tòa nhà cao giọng nói.

"Kia rồi, tòa nhà gạch cũ đó"

Brenna trở mắt ra nhìn, đôi mắt cô long lanh như thể vật giên kim cương.

Đứng ở góc của đường W 1st và đường N Berendo, căn chung cư Seven Lions duyên dáng khảo sát khu phố xung quanh. Căn chung cư nằm ở biên giới của Koreatown (Vùng lân cận ở Los Angeles) và Hollywood, tòa nhà cổ điển thanh lịch, cao cấp này là tòa nhà cao nhất trong khu vực ở đây. Tòa nhà này được xây dựng từ trước khi Brenna ra đời.

Tường gạch đỏ, những cầu thang sắt đen xoắn ốc bám sát vào bức tường của tòa chung cư. Đây là một kiểu hình của chung cư mà ta thường thấy.

Hầu hết mọi đơn vị đều mang đến tầm nhìn tuyệt vời về những con đường đầy nắng và những khung cảnh rộng lớn, vô tận của Los Angeles. Chung cư Seven Lions có tất cả sự duyên dáng và lãng mạn mà Brenna mong đợi ở một tòa nhà đầu năm hai mươi, nhưng chung cư này cũng có một bí mật.

Có tin đồn rằng vào đầu năm ba mươi, một con sư tử thực sự đã được giữ dưới tầng hầm. Những cải tạo gần đây về mặt bằng, nội thất và các đơn vị riêng lẻ làm cho tòa nhà cổ điển này cảm thấy dễ chịu hơn trong thế kỷ hai mươi mốt.

Gần với Tuyến đường sắt đỏ, căn chung cư có vị trí thuận tiện cho sinh viên và cả người đi làm. Gần với tất cả các loại trường từ đại học, cao đẳng đến tiểu học, rất tiện lợi với Finn. Cửa hàng tạp phẩm, siêu thị hải sản, nhà hàng thức ăn nhanh và Starbucks, bao gồm các cửa hàng California Donut nổi tiếng,... tất cả khoảng cách rất gần để đi bộ.

Brenna theo sau ông bác bước vào. Không hiểu sao cô cảm thấy như đang bước vào một nơi thật sang trọng.

Lối kiến trúc chuẩn kiểu phương Tây thanh lịch. Cầu thang, cửa sổ và cửa ra vào đều làm bằng gỗ bóng, màu khú đạo của những dãy hành lang là màu trắng xanh lá nhạt. Những thứ này đã khiến Brenna phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Brenna cùng ông bác lên lầu. Vấn đề ở đây là phòng của cô ở tận trên lầu bảy. Nếu là ngày xưa thì chung cư này không hề có thang máy. Nhưng thời gian trôi dần và người chủ cũng đã tu sửa một chút lại căn chung cư. Brenna cảm thấy có một chút may mắn. Nhưng cho dù không có thang máy thì Brenna cũng chẳng ngại việc leo thang vì giá ở đây khá hợp với túi tiền của cô, xung quanh lại có đủ siêu thị, trường học rất tuyệt.

Cô cùng ông bác tiến tới phòng của mình. Nhị7ng thật lạ là cửa phòng đó không đóng như những cửa phòng khác. Nó mở toang ra.

Cô và ông bác tiến lại gần hơn nữa, họ nhìn vào trong thì thấy bóng dáng của một cô gái đang đứng dựa tường hút thuốc lá và một người đàn ông mặc vest chỉnh tề.

Ông bác cũng lấy làm ngạc nhiên, nhưng ông ta vẫn tiến gần bên trong phòng, đưa một tay lên xoa cái đầu hói của ông.

"Tê thật, có lẽ như chúng ta chạm chân rồi." giọng ông bác ừ ừ.

Brenna cũng đi theo vào sau ông bác ấy.

"Tôi dẫn cô gái này tham quan phòng một chút được không?" Ông bác tiến lại gần phía cậu mặc vest hỏi.

"Xin lỗi, chắc là không được rồi, vị khách của tôi đây cũng đang tính thuê căn này" Người đàn ông mặc vest bối rối từ chối.

Cùng lúc đó cô gái đang hút thuốc cũng quay mặt lại nhìn về phía Brenna. Brenna vẫn đang tiến lại gần chỗ bọn họ hơn nữa.

Cô ấy có một mái tóc tomboy màu đen, phong cách punk rock, trang điểm đậm,...

"Jóse?! Là cậu đúng không?! Không thể tin được!" Brenna phát ra một âm thanh kinh ngạc. Đồng thời Brenna cũng tiến lại gần phía cô ấy.

Cô gái quay hẳn cả người qua nhìn Brenna bằng một ánh mắt lạnh lùng.

"Cậu là ai?"

"Vãi l*o" Brenna khựng người lại, mặt cô dần chuyển thành màu đỏ như quả cà chua chín. Brenna không khỏi lăm bả ý nghĩ trong đầu, nhưng nó nhỏ đến mức khó ai mà nghe được.

Đang không biết xử lý thế nào giữa cái tình huống siêu xấu hổ này thì cô ta bật ra một tiếng cười hả hê. Âm thanh này tác động mạnh vào tinh thần của Brenna, nhưng tâm trí của cô lập tức ổn định lại.

"Haha! Xin lỗi, xin lỗi nha Brenna" Cô tiến gần lại phía Brenna, nở một nụ cười dịu dàng. Vẫn là nụ cười xinh đẹp đó nhưng sao Brenna chẳng thấy nó hợp với phong cách cool ngầu của cô ấy chút nào.

"Ra là... cậu vẫn còn nhớ" Brenna hơi hờn dỗi, giọng nói cũng trở nên không liền mạch. Lúc này Brenna mới nhận ra là khoảng cách của hai người đã gần đến mức, nếu là một cặp tình nhân thì khoảng cách đã đủ cho một nụ hôn môi rồi. Brenna quay mặt đi.

"Hai cô là bạn sao?"

Âm thanh truyền đến từ sau lưng, Brenna ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Là giọng của gã đàn ông mặc vest.

"Cũng không hẳn" Brenna hơi nhỏ giọng, đưa ngón trỏ lên gãi nhẹ má cho dù cô không thấy ngứa.

Gã đàn ông mặc vest gượng gạo cười đối chủ đề.

"Thế cô Jóse, cô cảm thấy thế nào? Căn nhà này được chứ?"

Jóse đưa tay lên lấy thuốc ra khỏi miệng, cô phả một làn khói, mắt cũng tận ba giây cô mới trả lời lại.

"Tôi vẫn đang cân nhắc" Jóse nói với giọng chán nản.

"Nếu cô chưa quyết định thì để cô gái này tham quan chút nhé?" Ông bác lên tiếng.

"Tôi không phiền đâu" Jóse vẫn kéo thuốc trên tay.

Brenna mỉm cười đáp trả rồi cô tự mình dạo một vòng quanh căn nhà.

Cả nội và ngoại thất đều được thiết kế với phong cách tân cổ điển, căn hộ này tạo ấn tượng mạnh bằng tổng thể hài hòa và khác biệt. Nội thất được thiết kế với gam màu trầm và kiểu dáng nhất quán. Tuy mang xu hướng cổ điển, căn hộ không hề mang nét nặng nề mà rất khoa học và hợp lý với cách bố trí nội thất tối ưu.

Ngoài ra nội thất thông minh như tủ kệ thiết kế riêng cho căn hộ hay giường ngủ thông minh cũng là nét đặc biệt của căn hộ.

Với thiết kế nội thất phòng khách tân cổ điển – phong cách kế thừa từ phong cách cổ điển và lược bớt những hoa văn, họa tiết trang trí cầu kỳ, rườm rà và sử dụng hoa văn đơn giản hơn để phù hợp với không gian sống hiện đại.

Ở phòng khách và nhà bếp. Màu gỗ được sử dụng chủ đạo cùng với màu vàng làm điểm nhấn. Họa tiết hoa lá được sử dụng phổ biến từ sàn đến trần nhà mang cách nhìn sang trọng, thanh lịch.

Ở đây có ba phòng ngủ. Tất cả ba phòng đều được thiết kế giống nhau, sử dụng màu xanh dương nhạt làm điểm nhấn với đồ nội thất tân cổ điển tone sáng đơn giản. Phòng ngủ nhỏ với giường thông minh. Giường gấp thông minh được tích hợp rất nhiều tính năng như kết hợp với tủ sách, tủ trang trí,.. luôn tạo ra những cảm giác mới lạ, độc đáo cho căn nhà.

Phòng tắm không quá nhỏ nhưng cũng không quá to. Thiết kế đơn giản, không sử dụng bồn tắm mà sử dụng vòi hoa sen, vách tắm kính cường lực dán decan mờ. Bồn cầu sứ trắng. Không gian nội thất căn phòng với thiết kế trải dài mang tới trải nghiệm vô cùng thú vị, tương tự như việc lạc vào thế giới thư giãn khác nhau của ngôi nhà. Sàn nhà vệ sinh được lát bằng chất liệu gạch men cao cấp, tường phòng toilet thì được lát bằng gạch men giả đá tạo nên không gian rộng hơn và sáng hơn.

Giá tiền hợp lý, nơi ở tuyệt vời, đầy đủ tiện nghi, vị trí căn nhà cũng hợp lý,... Không còn gì bàn cãi Brenna muốn thuê căn này.

Brenna vui vẻ trở lại chỗ của ba người kia. Cô nhỏ nhẹ nói với ông bác môi giới của cửa.

"Cháu muốn thuê" Khuôn mặt Brenna tươi rói như hoa nở mùa xuân.

"Đợi chút!" Gã đàn ông mặc vest và José đồng thanh lớn tiếng.

Brenna nhìn hai người họ đầy khó hiểu.

"Tớ đến trước mà! Cậu không thể quyết định như vậy được!" José tức tối, dùng ngón tay trỏ tự chỉ vào bản thân mình.

"Phải rồi, tớ xin lỗi" Brenna hơi ngượng ngùng.

"Đúng đó, cô nghĩ gì vậy chứ?!" gã đàn ông mặc vest cũng thêm mắm thêm muối.

"Tại có vẻ cô vẫn chưa quyết định nên..." Ông bác tươi cười nói đỡ giùm cho Brenna.

José lập tức cắt ngang lời ông bác.

"Không. Tôi quyết định rồi. Tôi thuê căn này. Adam?!"

Nhanh thật nhanh, gã đàn ông mặc vest - Adam lấy ra một bản hợp đồng từ đâu không rõ và đưa nó cho José.

José đi đến một chiếc bàn trong phòng khách, cô ngồi xuống bộ sofa màu kem. Âm thanh kéo kẹt của chiếc ghế vang lên khắp căn phòng. José đặt tờ hợp đồng lên bàn. Cô cầm lấy cây viết bi mà lúc này Adam đã đưa cùng lúc với tờ hợp đồng. José chuẩn bị đặt bút xuống ký thì bỗng có một bàn tay mềm như lụa ngăn cô lại, không ai khác bàn tay này là của Brenna. Brenna đã chặn José từ lúc nào không hay.

"Chờ chút đã!" Brenna hơi méo mồm.

"Chờ đợi gì nữa?! Tớ chán ngấy mấy cái khách sạn chật chội khó chịu lắm rồi! Chỉ muốn chuyển vào chỗ nào ở ngay lập tức thôi." Gương mặt José méo đi, cô găm giữ trong khi tay José thì cố đặt bút xuống còn tay Brenna vẫn ra sức giữ bàn tay phải José lại.

"Nếu chỗ nào cũng được vậy còn nhiều chỗ khác nữa mà tớ cũng muốn ở đây" Brenna nhìn chăm chú vào José với ánh mắt hình viên đạn. José chỉ đơn giản cười và nhìn lại cô.

Căn nhà này đạt đầy đủ tiêu chuẩn của Brenna, khó khăn lắm mới kiếm được một căn như thế này. Vì vậy, liêm sĩ gì tầm này nữa. Brenna vẫn ra sức tranh giành căn nhà này với José mặc cho José vẫn đang hăm hực nhìn cô.

Nghe thấy câu nói tràn ngập sự thù địch, José ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười.

"Gi?!" Thế sao cô không đi kiếm nơi khác đi? Dù sao tôi cũng là người đến trước! Cô đừng có ngang như cua thế!"

Hai người trừng mắt nhìn nhau. Hai người đàn ông môi giới ở bên cạnh, mặc dù biết là họ sẽ không đánh nhau nhưng ánh mắt vẫn vô cùng lo lắng.

"Cậu đừng tưởng cậu đến trước thì có quyền nhé! Thực ra cậu đã hứa hẹn gì với căn này đâu, cũng đã đặt cọc đâu." mặc dù tự biết bản thân mình ngang ngược nhưng Brenna vẫn nở một nụ cười khiêu khích.

"Thế bà mẹ này muốn đổi đầu với tôi sao?" José cũng không chịu thua. Nhếch miệng cười đáp trả.

Tuy rằng ngôn từ sắc mùi súng đạn nhưng ánh mắt hai người từ đầu đến cuối không có dời đi chỗ khác. Chính là mắt đối mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Brenna vẫn dùng đôi mắt sắc bén đe dọa, José cũng không kém cạnh.

"Nào nào, bình tĩnh nào các cô gái"

Một âm thanh ầm ập êm tai vang lên làm xoa dịu cả bầu không khí sôi như lửa. Đó chính là ông bác Abraham, người đã hắt xô nước lạnh vào cả hai. Brenna và José cùng nhau ngước mặt nhìn lên, biểu hiện trên khuôn mặt họ thay đổi. Bọn họ thực sự đã bình tĩnh trở lại.

Cả hai người cùng nhìn ông bác đó nói.

"Tôi có một đề nghị thế này"

"Ông bác phúc hậu nào đây?" José nhìn Brenna, đưa một ngón tay chỉ vào phía ông bác. Đôi mắt cô lạnh lùng, hành động vô cùng kiêu ngạo. Nhưng chẳng ai lấy làm lạ khi hành động đó khá hợp với phong cách thời trang đen tối của cô. Hơn nữa lời nói này và hành động của José hoàn toàn trái ngược nhau. Ông bác không quan tâm vẫn mỉm cười dịu dàng.

"Đây là bác Abraham đến từ phòng môi giới bất động sản. Bác ấy có năm mươi hai năm trong nghề rồi đó." Brenna vẫn cười tươi như không có chuyện gì xảy ra.

Quả thực vụ cãi vã lúc này chả là gì to lớn để cho hai cô gái lớn tuổi này dễ bụng cả.

"Quan hệ của hai người có vẻ khá đặc biệt. Sao không cùng nhau thuê căn hộ này?"

Brenna và José đồng loạt nhìn ông bác.

Bếp và phòng khách được đặt ở giữa, ba phòng ngủ tách riêng biệt nên vẫn đảm bảo sự riêng tư cho mỗi người. Lại có thể giúp đỡ nhau khi cần. Thêm nữa, tiền thuê nhà cũng như phí sinh hoạt lại được chia đôi... Rất nhiều lợi ích đến từ việc này, nhất là vụ giá cả.

"...Ồ chung cũng thú vị lắm đó" Ông bác hiền hậu nói.

Mắt Brenna và José đồng loạt mở to và sáng long lanh như sao trên trời. Bọn họ quay mặt đôi mắt.

"Bốn ngàn rưỡi đô la chia hai là hai ngàn hai năm mươi đô la một tháng! Rất hợp lý! Hahaha!" Một nụ cười của José vang vọng khắp căn phòng. Một nụ cười rất hạnh phúc và thỏa mãn.

Brenna cũng cười tươi gật đầu lia lịa tán thành.

"Quyết định vậy nhé José! Cứ như là mơ vậy. chỗ này vừa đẹp vừa rẻ!" Brenna mặt tươi tắn như ánh nắng mặt trời.

"Vậy là... Chúng ta phải chia đôi hoa hồng nhỉ?" Adame tiến lại phía ông bác và nói nhỏ.

Ông bác cười âu yếm đáp trả rồi quay sang phía hai cô gái đang vui vẻ như trảy hội nói thêm.

"Nếu cần riêng tư thì có thể lắp ổ khóa riêng cho mỗi phòng. Tôi sẽ thu xếp ngay."

"Cảm ơn bác Abraham. Bác tốt thật đấy" Brenna vẫn giữ trên môi nụ cười hướng mắt về phía ông bác. Ông bác cũng ngại ngùng vui vẻ đưa tay xoa xoa cái đầu hói của ông ta.

Adam tiến gần lại José, anh ta đang thì thầm điều gì đó không rõ mà chỉ có thể hắt và José nghe thấy.

"Cô José này, rẻ thì đúng là rẻ thật nhưng cô cũng nên cân nhắc kỹ. Ở chung với người lạ sẽ phiền phức lắm đấy,"

José không biết anh ta thực sự lo cho việc của cô hay chỉ không muốn chia đôi tiền hoa hồng. Nhưng José mặc kệ anh ta. Cô di chuyển tầm nhìn của mình về Brenna mỉm cười.

"Tôi lại không nghĩ vậy. Anh đúng là một gã cô đơn đó Adam" José quay trở lại trạng thái điềm tĩnh như thể một con rối bị cắt hết dây. Vốn dĩ bình thường giọng của José đã trầm rồi, nhưng ngay lúc này nó lại trầm hơn nữa khiến gã Adam á khẩu sợ hãi.

José có thể nghe thấy Adam đang nuốt nước bọt bên cạnh mình và cô cũng có thể thấy đôi mắt của Adam đang đảo quanh. Thái độ của Adam đã nói lên tất cả. Nhưng José vẫn mặc kệ Adam đang đứng xanh mặt ở đó, tiến lại phía Brenna và ông bác.

"Nè ông bác, nếu lắp khóa thì mất bao lâu vậy?"

"Nếu bây giờ mà làm luôn thì tầm sáng mai là xong"

"Vậy thì nhờ ông bác. Nếu xong thì chiều mai tôi sẽ chuyển vào luôn"

José quay mặt và phía Brenna đang đứng nhìn cô.

"Cậu thì sao, Brenna?"

Brenna đưa bàn tay đang rảnh rỗi của mình lên xoa cằm. Quả thực cô rất muốn chuyển đến đây ngay lập tức. Nhưng vẫn cần phải đóng gói đồ đạc của cô và cả Finn, rồi còn phải nói rõ chuyện này với thằng bè. Hơn nữa Kai cũng chưa biết chuyện, cô không đảm bảo anh ta sẽ ngay lập tức đồng ý cho cô rời đi,... Còn rất nhiều chuyện phức tạp cho nên nếu chuyển vào ngày mai thực sự quá gấp gáp.

"Có lẽ là tuần sau" Brenna chỉ nói tới đây, vì những lí do của cô không cần thiết phải nói cho họ nghe. Cô hơi nhỏ giọng như đủ để cho mọi người trong phòng nghe thấy.

José đưa tay ra phía trước, mỉm cười.

"Vậy bắt đầu từ tuần sau, chúng ta là bạn cùng phòng rồi"

Brenna cũng đưa tay ra phía trước bắt lấy bàn tay xinh đẹp của José. Brenna mỉm cười nhẹ nhàng.

"Nhờ cậu giúp đỡ nhé"

Giây phút ấy, Brenna không hiểu vì lí do gì mà cô lại muốn khóc. Đúng là không thể lý giải được, nhưng khi bắt tay José, hơi ấm từ bàn tay José như thể truyền thẳng đến tận trái tim Brenna vậy.

***

Phải còn rất lâu nữa mùa đông mới kết thúc, vậy nên không khí còn rất lạnh. Tuy nhiên, đó không phải là vấn đề với hắn nhờ lớp áo khoác dạ màu đen lộng lẫy, và một lớp quần áo trong làm từ chất liệu cách nhiệt tuyệt vời. Hắn sẽ không run rẩy với cái lạnh.

Tuy nhiên, hiện giờ hắn đang run rẩy bởi một lý do khác.

Đó là sự giận dữ.

Gọi con giận dữ không lồ đang cuộn cuộn đó là “phần nợ” cũng không sai.

Một tiếng gầm gừ nhẹ phát ra từ hắn, như những con quái thú săn mồi vẫn hay làm, và hắn tặc lưỡi trong sự xấu hổ.

Cho dù bất kỳ thành viên nào đã quen thuộc với biểu hiện này của hắn nhưng khi nghe thấy tiếng gầm gừ phát ra từ ông chủ lạnh lùng của mình thì không gì hơn đều run rẩy trong sợ hãi hay đông cứng bởi sự khủng bố.

Nathan ngồi trên chiếc Roll Royce của hắn đi đến địa điểm của mình, một căn nhà khác của hắn ở cùng ngoại ô. Khalid, Leo, và Thomas (một thành viên khác) tất cả đã đứng sẵn ở đây, mặc dù hắn không biết họ đã chờ bao lâu rồi.

Khalid và Leo đã được triệu tập bởi Nathan, trong khi đó Thomas là người đang trực ở đây. Vì Thomas đang phụ trách tất cả các vấn đề liên quan đến mạng lưới thông tin, anh ấy hẳn đã được miễn khỏi phải nhiệm vụ trực ở căn nhà này, nhưng điều đó không nhất thiết.

Có lẽ một người nào khác đang chịu trách nhiệm ở đây, nhưng họ không thể làm được vậy cho nên Thomas đã vội vã đến đây thay thế. Sẽ thật tuyệt vời nếu như vậy. Sau cùng thì, nó thể hiện rằng cho dù bị thiếu hụt nhân lực trong một ca sau khi hoàn thành nhiệm vụ có một hệ thống sẽ ngay lập tức thay thế người khác lấp vào chỗ trống.

Với giọng điệu uy nghiêm, Nathan bảo cả ba người đang cúi đầu trước hắn ngẩng mặt lên.

“Vâng”

Thật sự thì Nathan đang đau đớn với những công việc mỗi ngày. Nathan là người đầu tiên tiến vào căn nhà. Ngồi và vị trí trang trọng quen thuộc không hề lưỡng lự. Nathan đã có nhiều trải nghiệm về những vấn đề từ việc không làm vậy nhiều lần trước đây. Hắn đã từng cần phải đắn đo cái nào là ghế hàng đầu trước khi ngồi xuống, hiện giờ anh đã đạt được cảnh giới vô thức ngồi vào vị trí trang trọng nhất.

Khi hắn đến gần chiếc ghế, một cô hầu đã ngay lập tức chạy tới kéo nó ra cho hắn. Thật sự hắn có quan điểm là mình nên tự kéo ghế ra. Chẳng thể hiểu được những hành động trang nghiêm này từ đâu ra, thời gian đầu hắn đã cảm thấy khá là khó chịu với chuyện này. Nhưng thời gian đã trôi qua rất lâu rồi nên hắn cũng chẳng còn thấy lạ lẫm gì nữa. Tuy vậy, để họ xử lý ngay cả những công việc vặt vãnh như thế này khiến một người đã từng là một người tầm thường như Nathan cũng thấy chút áy náy.

Sau khi Nathan ngồi xuống. Tiếp theo, ánh mắt Nathan rơi vào ba người đang đứng nghiêm chỉnh trước mặt hắn.

Người đầu tiên tiến vào tầm mắt của Nathan chính là Khalid – người ăn mặc chỉnh chu mọi lúc nơi nào nhất trong băng đảng này. Nathan dường như chưa bao giờ thấy được hình dáng bây giờ của Khalid từ khi anh ta theo hắn cả. Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi ba tuổi, khuôn mặt khá ngay ngắn.

Tiếp theo, ánh mắt Nathan nhìn vào một kẻ được cho là khá đẹp trai và trẻ nhất trong phòng này này, Leo. Với cơ thể mạnh mẽ của mình, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng và đôi mắt màu xanh hẹp.

Cuối cùng là Thomas, một người rất trầm tính. Khuôn mặt anh nhợt nhạt, cho thấy nó ít được tiếp xúc với ánh mặt trời. Với dáng người cao gầy kết hợp với nước da tái xám của mình, Thomas tạo ấn tượng như một con rắn. Nhưng vì vẻ xanh xao không khỏe mạnh của mình làm anh ta trông có vẻ già hơn cái tuổi chưa đến ba mươi thực của anh.

Với cảm xúc lẫn lộn trong trái tim của mình, Nathan đem ánh mắt của hắn từ trên người Thomas rời đi.

Khalid và Leo không ngồi vào ghế mà đứng nghiêm trang trước mặt hắn, cả Thomas cũng vậy.

“—Tôi cho phép các anh ngồi xuống.”

Khalid và Leo lịch sự đồng thanh từ chối. Nathan lại một lần nữa cho phép hai người họ vì anh biết buổi nói chuyện này có lẽ sẽ khá lâu. Nhưng họ đã qua được khóa huấn luyện nghiêm ngặt để có thể đứng ở vị trí cánh tay trái tay phải của Nathan cho nên cho dù có đứng khoảng nửa ngày trời có lẽ họ cũng sẽ chẳng thấy mỏi chân. Tuy vậy Nathan cũng chẳng muốn phải ngửa cổ lên mãi để nói chuyện với họ. Lúc đó, cuối cùng họ cũng chịu ngồi xuống đối diện với Nathan sau một tràng cảm ơn và thể hiện sự biết ơn. Thomas, mặt khác, vẫn đứng một góc sau hai người bọn họ.

"Việc này làm mất thời gian quá. Nó không thể đơn giản hơn sao... Ugh" Nathan cau có nghĩ

Theo như Marcus - một thành viên phụ trách việc thu thập thông tin báo cáo rằng có khoảng gần một trăm thành viên của Nathan đã bày tỏ mong muốn rời khỏi băng đảng trên đường trở về từ sự kiện xảy ra ở tòa cao ốc. Nói cách khác, những người họ đã mất đi sự dũng cảm của mình sau khi thực sự đối đầu với MS13 chứ không phải như chỉ nghe bên tai về những điều được lan truyền về MS13.

Và rồi, có một số thành viên đã phàn nàn rằng họ cảm thấy lo lắng và vào ban đêm thì khó ngủ. Theo như báo cáo, cũng có ít nhất mười người có thần kinh không ổn định. Vấn đề này không là gì cả.

Nathan muốn tăng thêm nhân lực, nhưng để đào tạo ra những thành viên có kỹ năng chuyên nghiệp thì chi phí là rất cao.

Tiền bạc chỉ là một phần. Thời gian rèn luyện cũng là một yếu tố cần thiết. Người ta không thể cứ dễ dàng chop lấy một ai đó ngoài đường và nói: “Từ ngày mai trở đi, anh sẽ là thành viên chuyên nghiệp của băng đảng chúng tôi”.

Những cái đơn kiến nghị này, đến từ các thành viên không có vị trí cao như Khalid và Leo, bày tỏ mong muốn tránh một cuộc chiến với MS13. Việc này đối với một thành viên của băng đảng mafia thực sự rất hèn.

Nathan có thể hiểu chuyện đó ngay cả khi họ không nói nó ra.

Bất cứ ai dám đối mặt với MS13 đó trong một trận chiến quy mô lớn là một con lợn trong đám ngu ngốc; Zane là một kẻ hoàn toàn điên rồ. Thành viên của hắn gấp khoảng một trăm lần thành viên của Nathan, chưa kể MS13 rất giàu về công nghệ và vũ khí, không những vậy, MS13 còn làm việc ngầm với cả FBI...

Cho dù vậy, lí do mà bọn họ đề nghị một tờ đơn kiến nghị như vậy là bởi vì họ đã mất lòng tin vào Nathan. Và hầu như Nathan cũng chẳng muốn giữ lại bọn họ nữa.

Đại đa số những thành viên đều biết lí do vì sao Nathan lại trở thành mục tiêu của MS13, và họ đã đổ hết trách nhiệm cho Nathan về sự kiện ở tòa cao ốc đó. Nói cách khác, họ coi Nathan như một tấm bia đỡ đạn. Khi Nathan biết được điều này hắn đã vô cùng tức giận và thất vọng.

Tuy vậy, con số thành viên phản bội đó cũng không hề ảnh hưởng gì đến Camorra. Chỉ phiền phức một chút là phải xử chết ngần ấy người chỉ vì có lòng tin mỏng dính và thử Nathan bận tâm bây giờ không phải là những kẻ sẵn lòng từ bỏ lời tuyên hệ trung thành của mình để rời khỏi Camorra. Việc này sẽ có những người như Khalid xử lí. Hiện tại việc hắn bận tâm là Zane Holtz.

Không khí âm đạm vẫn cứ tiếp tục bao trùm căn phòng.

Một trong những người có cùng biểu hiện với bầu không khí này chính là Nathan. Khuôn mặt cau có, và vẻ mặt gắt gỏng, giống như hắn đang nhai rễ sen đắng chát.

Nathan - một người luôn mang một nụ cười lạnh giá trên mặt. Quả thật, nét mặt như được tập luyện kỹ lưỡng. Điều này là do sau khi có được địa vị, hắn đã phải tạo ra ấn tượng về một người lãnh đạo mạnh mẽ trong lòng các thành viên.. Nếu một người đứng trên cao như vậy lại không thể tạo ấn tượng nổi bật hơn tất cả những kẻ khác, nó sẽ tạo ra một sự bất ổn trong những người đi theo mình.

Tuy nhiên, có vẻ như ngay cả ba người này, những người biết Nathan rõ nhất, cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Nathan. Giờ thì mọi người có mặt đã biết được điều này, đó là lý do tại sao họ vẫn im lặng và ở yên một chỗ.

Ngay cả khi Nathan có cảm thấy họ đang nhìn mình, hắn cũng không có điều gì để nói.

Lý do cho điều đó đã quá rõ ràng. Hay đúng hơn, nếu có ai đó có ý tưởng trong đầu, Nathan sẽ là người phanh phui những điều trong đầu kẻ đó để xem. Rất có thể, hắn sẽ tìm thấy một bộ não bằng ngón tay út của mình.

Nathan dễ dàng dự đoán được những khó khăn mà Camorra sẽ vấp phải, khi đối đầu với một kẻ sở hữu sức mạnh quân sự và kinh tế cao, và nhiều thứ khác.

Nếu lãnh đạo của một băng đảng là một người mạnh mẽ, người đó sẽ cho các thành viên của mình một cảm giác an toàn. Nhưng bất kể thực lực của một băng đảng có ra sao nhưng nếu người lãnh đạo là một con cừu thì chỉ làm các thành viên cảm thấy bất an. May mắn thay, Camorra đã được dẫn dắt bởi một con sư tử. Và sau đó, mọi thứ thật đột ngột, một con rồng đã xuất hiện trước mặt họ.

Nathan nhìn vào đôi tay mình, chúng đã siết lại thật chặt như tất cả sắc màu đã mất đi. Nhưng Nathan không có ý định buông xuôi ở đây.

Nathan mỉm cười. Đó là một cười tương xứng với hắn.

Như đang chờ đợi nụ cười lạnh lẽo này, một cảm giác nhẹ nhõm lan đến Khalid, Leo và Thomas. Nathan không thể không bật cười khi nhìn thấy cảnh này.

“Đừng có mở to mắt nhìn thế chứ. Sự tập trung đi đâu rồi hả?”

“Ngài Redmond” Ba tiếng nói chồng lên nhau. Có dấu hiệu vui mừng trong chúng, vui sướng vì sắp của họ đã quay trở lại. Nathan nhận ra những gì mình phải làm, hắn gật đầu mạnh mẽ.

“Trước tiên, tôi muốn xác nhận nếu tất cả mọi người đang cảm thấy mâu thuẫn về MS13. Nếu có ý kiến, cứ tự nhiên nói ra. Ai biết đầu được, tôi có thể là người đã hiểu sai một điều nào đó. Vậy thì... ta cho rằng chúng ta nên bắt đầu với điều quan trọng nhất— mọi người nghĩ gì về tên khốn Zane Holtz?” Nathan cố tình nói tên Zane nhịp chậm hơn bình thường.

"Thắng thán mà nói, tôi không nghĩ rằng chúng ta đủ khả năng đối mặt với MS13..."

Nathan đưa tay lên trước chặn lại.

"Hiện tại thì đúng là thế. Chúng ta đã chọc hổ dữ rồi, đối với Zane mà nói, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta đến khi một mất một còn..."

Cả ba người còn lại làm vẻ mặt lo âu. Nathan cau mày khó chịu khi nhìn thấy biểu hiện của bọn họ.

"Tôi đang suy nghĩ đến trường hợp tôi vô tình bị giết hại..." Nathan ngừng lại khi thấy khuôn mặt của cả ba người họ đều xám xịt xuống.

Cảm giác như thời gian đã dừng lại một lúc. Và sau đó

"Eh? Ngài đang nói gì vậy, ngài Redmond?! Làm sao chúng ta có thể để chuyện như vậy xảy ra được chứ?!"

Phản ứng đó đến từ Thomas, người vốn đã có khuôn mặt xanh xao nay lại càng xanh hơn. Đây có lẽ là lần đầu tiên Nathan thấy biểu hiện của một thành viên nào đó sụp đổ như thế này. Ít nhất, cái nhìn trên khuôn mặt Thomas khiến Nathan cảm thấy như vậy. Nhưng trước khi Nathan có thể giải thích ý định thực sự của hắn với Thomas, đến lượt Khalid lên tiếng.

"Thomas, vì ngài Redmond đã tính đến điều này, Ngài phải có một số mục đích trong đầu rằng chúng ta không thể tưởng tượng được. Anh không nghĩ rằng từ chối nó trên cơ sở cảm xúc là không thích hợp?"

"Leo, tôi có thể hỏi sự bình tĩnh của anh đến từ đâu không? Anh sẽ phản ứng giống như tôi nếu như người đã cuu mạng tất cả thành viên chúng ta thực sự chết? Hay là..."

Leo cười khẩy mỉa mai.

"Thomas, anh có thể cho tôi biết ý anh là gì không? Hay anh có gì muốn nói với tôi, hãy nói về vế sau nhé?"

Leo và Thomas nhìn nhau với ánh mắt bốc lửa trong khi sử dụng một không gian cực kỳ lạnh lùng, và một bầu không khí kỳ lạ bắt đầu pha trộn giữa hai người họ. Cảm giác ngột thở này giống như những gì Nathan cảm thấy khi hắn đầu khẩu với Zane. Có lẽ đó là căng thẳng, nhưng ngay cả những cô hầu cũng bắt đầu thở hổn hển.

"Đủ rồi"

Bầu không khí nguy hiểm ngay lập tức biến mất khi Khalid hét lên.

"Chúng ta đang ở trước mặt ngài Redmond đây mà hai anh chẳng ra thể thống gì cả"

Sự thay đổi đột ngột khiến Nathan băn khoăn liệu mọi thứ vừa này có phải là ảo tưởng hay không. Tuy nhiên, hơi thở nặng nề của những cô hầu đã chứng minh rằng nó không phải là ảo giác.

"Hãy bình tĩnh, cả ba người. Để đối phó với các tình huống khẩn cấp, hãy lập kế hoạch trước và chuẩn bị sẵn sàng. Trong trường hợp đó, các anh sẽ làm gì nếu tôi chết? Tôi sẽ bắt đầu với anh, Leo. Nói cho tôi biết những gì anh đang nghĩ"

"Vâng ngài Redmond, tôi sẽ ngay lập tức điều động các hành viên giết sạch những kẻ làm hại đến ngài."

"Tôi hiểu rồi. Đến lượt anh, Khalid"

"Vâng, đầu tiên sẽ tăng cường phòng thủ những lãnh thổ thuộc Camorra và sau đó thu thập thông tin về kẻ đã xúc phạm ngài."

Leo trừng mắt nhìn Khalid, đôi mắt như muốn rót ra khỏi khóe mắt.

"Thu thập thông tin chỉ là quá nhẹ nhàng. Bất kể ai dám xúc phạm đến ngài Redmond, họ phải bị bắt với tất cả sức mạnh mà Camorra có và phải có một hình phạt đủ để làm cho kẻ đó tự hủy hoại chính mình."

"Leo, tôi cảm thấy những gì anh nói rất hợp lý. Tuy nhiên, kẻ thù là kẻ có thể qua mặt sự trông chừng của chúng ta và giết ngài Redmond. Do đó, chúng ta không thể bất cẩn. Biết được thông tin về chuyển động của kẻ địch và điểm mạnh là rất quan trọng. Nếu kẻ thù mạnh hơn chúng ta có thể tưởng tượng, thì việc tiếp tục duy trì Camorra là việc rất khó"

Trước khi biểu hiện của Leo thậm chí còn trở nên dữ tợn hơn nữa, Nathan vỗ hai tay vào nhau một cái thật lớn. Tác động của âm thanh đó giống như bắn một xô nước lạnh lên hai người họ, và khuôn mặt của họ ngay lập tức lấy lại bình tĩnh.

"Tôi không nói rằng tôi đã bị ai đó giết. Nếu mọi thứ trở nên tồi tệ... thậm chí có thể là do một số hoàn cảnh tự nhiên không lường trước được. Dĩ nhiên tôi không phải là người duy nhất mà điều này có thể xảy ra. Khalid, anh là người lo liệu việc phòng thủ của Camorra, nếu một tình huống bất ngờ xảy ra và anh bị giết, Camorra có thể tiếp tục hoạt động bình thường không?"

"Tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng về khía cạnh đó thưa ngài."

“Lý do tôi hỏi là vì tôi muốn biết liệu anh có kiểm tra xem liệu các hoạt động bình thường có thể được tiếp tục hay không.”

“Tôi thành thật xin lỗi! Tôi chưa làm điều đó! ”

Khalid cúi đầu, khuôn mặt của anh mang vẻ mặt của hối tiếc sâu sắc và giọng nói run rẩy.

“Tôi cũng xin lỗi sâu sắc, ngài Redmond! Tôi hoàn toàn ngu ngốc vì cũng chưa từng chuẩn bị những thứ như thế”

Leo có vẻ mặt giống Khalid khi anh cúi đầu.

"Gi? Gi đây?! Cái hành động trang trọng của họ là sao?!" Nathan nghĩ, bỗng trong người hắn tràn đầy cảm giác tội lỗi vô cùng. Có lỗi gì vậy? Câu trả lời là nó là của riêng hắn. Nếu hắn đáng tin cậy hơn, hai người họ sẽ không cần phải xin lỗi như thế này. Hắn không muốn phải là một ông chủ đáng sợ mặc dù hắn được người ta cho là đáng sợ.

Nathan thở dài phiền não. Hành động kính trọng của họ nếu sử dụng đúng nơi đúng thời điểm thì sẽ rất tốt, nhưng đôi khi nó lại gây phiền phức đến cho Nathan. Hắn chỉ từng là một gã tội phạm sống trong khu ổ chuột. Chẳng hề quen với những thứ như thế này. Tuy đã nhiều năm trôi qua và cũng đã quen dần, nhưng thỉnh thoảng nó vẫn khiến hắn cảm thấy thật khó chịu.

“Không cần hai người phải xin lỗi. Đó là lỗi của tôi vì không giải thích đúng vấn đề cho các anh”

Cả người, đặc biệt là Khalid đã bắt đầu hoảng sợ và trông có vẻ bối rối, Nathan nhanh chóng nhìn lên họ rồi hắn phẩy phẩy tay tha thứ. Sau đó, hắn nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của ba người họ.

“Tuy nhiên, có vẻ như ngay cả Leo và Khalid, người mà tôi tin tưởng nhất đều có những ý kiến khác nhau. Điều đó làm tôi đau đầu. Do đó chúng ta sẽ tính kỹ đến trường hợp này để sẽ không có vấn đề gì nếu kịch bản tương tự xảy ra.”

Cả ba người họ đều cuối đầu chấp thuận không nói thêm bất cứ điều gì. Hành động của họ dường như chấm dứt toàn bộ chủ đề.

“...Thật sự ổn không? Các anh dễ dàng chấp thuận như vậy khi tôi chưa nói rõ?”

Thomas ngẩng mặt lên tiếng.

“Làm sao mà có thành viên nào dám mâu thuẫn với quyết định của ngài. Nếu ngài nói nó là màu trắng, thì nó sẽ có màu trắng mặc dù nó có màu đen. Đó là tất cả, thưa ngài Redmond”

Có vẻ như cả Khalid và Leo cũng chẳng phản đối lời này của Thomas mặc dù Thomas và Leo không ưa nhau lắm

Nathan đưa tay lên đập vào đôi mắt mình phiền não như thể anh chẳng muốn họ nhiên thấy đôi mắt hắn hiện tại. Nathan nuốt nước bọt. Dòng suy nghĩ đó làm hắn lo lắng.

“Tôi không thích cách suy nghĩ đó, Thomas. Điều đó cũng giống như từ bỏ mọi suy nghĩ, và thậm chí tôi chắc chắn sẽ phạm sai lầm tại một thời điểm nào đó. ”

Hắn chỉ nói “chắc chắn”, nhưng có vẻ như nó đã xảy ra mọi lúc. Hắn không phải thần thánh nên không thể luôn luôn khiến mọi thứ đều diễn ra theo tính toán của hắn. Cho dù tính toán có tỉ mỉ như thế nào nhưng luôn có lúc sự thật luôn khác một chút. Chung quy hắn không phải một cỗ máy.

“Và trong trường hợp đó, mọi chuyện sẽ không kết thúc nếu tôi bị bắt? Còn một đồng bọn bệnh hoạn khác như Zane Holtz nhõn nhõ ở ngoài đó, hiểu không? Trong khi không cần phải đặt câu hỏi cho mọi mục tiêu của tôi, nếu tôi đề nghị một cái gì đó và các anh nghĩ về một cái gì đó khác, hãy mang nó ra giải quyết”

“Chúng tôi đã hiểu” Cả ba người họ đều đồng thanh.

Khalid và Leo liếc nhìn nhau.

"Được rồi, tôi sẽ nói rõ ràng với các anh chuyện này sau. Hiện tại thì tôi cần tăng người phòng thủ và nhân lực, đồng thời xử lý sạch sẽ cái lũ đêch biết trung thành là gì cho tôi, tôi không muốn một tên nào còn sống cả. Khalid, Leo, hai anh biết phải làm gì rồi chứ?"

Khalid và Leo đứng dậy khỏi ghế và dùng một giọng điệu mạnh mẽ đáp trả.

"...và Thomas, anh tiếp tục việc thu thập thông tin cho tôi."

Thomas ngoan ngoãn cúi đầu.

Nathan ra hiệu cho hai người họ rời đi. Khalid và Leo cũng nhanh chóng cuối chào rồi bắt tay vào công việc của mình. Riêng chỉ còn Thomas ở lại.

"Thomas, việc tôi giao cho anh lần trước đã xong rồi chứ?"

"Vâng."

Thomas nhanh chóng tiến tới phía trước mặt Nathan và đặt một tập hồ sơ lên bàn.

"Đây là các thông tin gần đây của Brenna Harding thưa ngài"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Gã Tội Phạm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.